

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE 'BURG SERIES BOOK SIX

HOLD ON

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KRISTEN ASHLEY

Hold On

THE 'BURG SERIES

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Bekle

Kristen Ashley

Kristen Ashley yazarına ait diğerk kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Redemption
Rock Chick Renegade
Rock Chick Revenge
Rock Chick Hesaplaşması
Rock Chick Pişmanlığı
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin
İçin
Huzur
İçinde
Altın İz
Gönül Oyunları The
Promise
Bekle

Kaos Serisi:

Rüzgâra Sahip
Ol Ateşin
İçinde Ride
Steady

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe Jagged
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adam
Motosikletli Adam

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Baskın
Diyakozu

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

Masal Canlanıyor Cennet
ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House Üç
Dilek

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2015 yazan Kristen Ashley

İlk e-kitap baskısı: 1 Eylül 2015

İlk 1 Eylül 2015

Adanmışlık

Bu serinin sonunda-

Benim için çok değerli bir seri çünkü nasıl ben olacağımı öğrendiğim yere dayanıyor- bu kitabı okuyucularıma ithaf etmek çok yerinde.

Benimle eve geldiğin için teşekkürler.

Orada olmayı sevdiğin için
teşekkürler.

Hilligoss pudra şekerli, çikolatalı krema dolgulu çöreğimi size bahşiş olarak veriyorum.

The 'Burg'un bu versiyonuyla işimiz bitmiş olabilir...

Ama daha nice maceralara.

Birinci Bölüm

*Her Kuruşuna Değer
Cher*

"Ben
kalıyorum."

"Ben
hallederim."

"Ben ." "Git."

"Ben
kalıyorum."
"Git."

Darryl önünde duran bana baktı, sırtı arka kapıya dönüktü, sonra benden öteye J&J's Saloon'a geçti.

Onun ne gördüğünü biliyordum ve bu da neden kalmak istediğini bildiğim anlamına geliyordu.

Bilmediğim şey, bunun nasıl gideceğiydi. Darryl'in kulaklarının arasında pek bir şey yoktu ama sadıktı, bir at gibi çalışırdı, bir öküz kadar güçlüydü ve patronunu korumak için bir seri katil tarafından baltayla doğrandığından beri delicesine korumacıydı.

Ama o beni tanıyordu. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu. Bunu söylerken, doğru olanı üstlenip barda tek başıma oturarak kendimi nelere sokacağımı bilip bilmediğini bilmiyordum.

Bana baktı ve çenesini kaldırarak "Onu bir taksiye bindirin" diye emretti.

"mı, hoss," diye mırıldandım.

Kapıyı açtı ve kışıma vurmaya devam etti. "Bunu kilitle.

Kapı ve pencereler için güvenliği kodlayın."

Gözlerimi devirdim ama dediğini yapabilmek için ilerledim, gerçi bunu zaten yapacaktım.

Akıllı olmayı, güvende kalmak için yolumdan çekilmeyi ve riske girmemeyi öğrenmiştim.

kilitledim, güvenlik paneline gittim, kodladım, sonra derin bir nefes aldım ve arka koridordan bara doğru ilerledim.

Saat sabahın üç buçuğunu geçiyordu. Kapalıydık. Bardaklar yıkanıp kaldırılmıştı. Çöpler dışarı çıkarıldı. Buzdolapları yeniden dolduruldu. Yazar kasa temizlendi, para ofisteki kasaya kondu. Barın üstü ve masalar silindi. Masaların üzerindeki sandalyeler Fritz'i'nin sabah gelip yerleri paspaslaması, banyoları temizlemesi ve stoklaması için hazır.

Böylece Feb yarın geldiğinde kapıları açıp güne başlayabilecekti.

Barın yan kıvrımındaydı, sırtı bana dönüktü, kıcı bir bar taburesine dayalı, ayakları basamakların üzerindeydi. Dirseklerini bara dayamıştı ve bardağını ben doldurduğum için, duran bir kadeh birinci sınıf viskiyi içtiğini biliyordum. Son beş saat içinde içtiği yedi biranın yanında beş kadeh daha içtiği düşünülürse, bu viski ona pahalıya patlamıştı.

Darryl'i arka tarafa kadar takip ettiğimde barın menteşeli bölümünü açık bırakmıştım. Yuvarladım ve iki adım atarak önünde durdum.

Durduğum anda, Garrett "Merry" Merrick, kasabanın polis departmanında teğmen, uzun boylu, esmer, göz kamaştırıcı ve kasabadaki iyi adamların son kalesi -yani bekârdı- bardağını kaptı. Dudaklarına götürdü ve geri fırlattı.

Bunu yaparken onu izledim, avuçlarım kaşındı, gözlerim boğazının etrafında çalışan kas kordonlarına takıldı.

Bardağı kapattı ve güzel mavi gözlerini bana dikti. "Bir taksi çağıracağım, Cher."

Eli, yanındaki tabureye attığı cekete gittiğinde bile bir şey söylemedim.

Bunun yerine barın arkasına geçtim, elimi uzattım ve aylardır aynı seviyede duran viski şişesini aldım, çünkü Merry o gece o seviyeyi düşürene kadar bir shot elli dolardı.

Bir bardak daha alıp önüne koydum ve hem onun hem de benim bardağımı doldururken gözlerinin ellerimde olduğunu biliyordum.

"Benden," diye mırıldandım, şişeyi bir kenara bırakıp ona baktım.

Ceketinden çıkardığı telefonu bara fırlattı ve gözlerimi yakaladı.

"Biliyorsun," dedi. Kelimeleri bulanık değildi. Merry içkisini tutabiliyordu. O gece normalden fazla içtiği kesindi. Ama zil zurna sarhoş değildi. Sadece, umarım, acı hissetmiyordu.

Ya da daha az acı. İçerek uzaklaştırdığı türden bir acı gerçekten hiç geçmiyordu.

"Biliyorum," dedim ona.

Ben de biliyordum. Kasabadaki herkes biliyordu.

Mutlu sonla bitmeyen bir peri masalının finali.

Bir saniye bana baktı, sonra bardağını aldı ve bana doğru kaldırdı. Benim bardağımı almamı beklemedi. İçkisinden sağlıklı bir yudum aldı. O

çekmedi, ama geçmiyordu.

Bardağı bara geri koydu.

Parmaklarımı benimkilere doladım ve barın üstündeki kollarıma yaslandım.

"O aptalın teki Merry," dedim .

Viskisini düşünürken başını kaldırıp bakmadı, "O değil. Ama ben eminim ki öyleyim."

"Bu doğru değil," diye karşılık verdim ve bakışlarını bana doğru kaldırdı.

Çok zorlandım ama acının derinliği ve gözlerinden yayılan öfkenin gücü karşısında irkilmedim. Kötü türden bir öfke. En kötüsünden.

çok kızdığınız türden.

"Onu vurdum," diye açıkladı. "Onu geri almak için yapmamam gerektiğini bildiğim halde etrafta dolaştım. Feb ve Colt'un onu geri almasını izledim. Cal'ın kafasını kışından çıkarmasını, Vi'yi bulmasını ve tutunmasını izledim. Tanner ve Rocky kendilerini toparladılar ve bunu yaptıklarında Tanner bana söyledi. Bu boku bana gösterdi. Etrafta dolanırsam ne olacağı konusunda beni uyardı. Mike aptallık edip kendini iyi bir şeye karşı koruduğu için Dusty'yi neredeyse kaybediyordu ama onu geri almak ve elinde tutmak için her şeyi . Tüm bunlar olurken ben ne yapacağım?" Başını iki yana salladı. "Dick."

Bardağını kaldırdı, bir yudum aldı ve indirdi. Bunu yaptıktan sonra bardağına doğru mırıldandı: "Bir sik yaptım." "Eski sevgilin de bu şehirde yaşıyor," diye belirttim.

Bana baktı, kaşları hafifçe birbirine yaklaşmıştı. "Ve?" "O da sik yaptı."

Bu doğrudu. O yaptı.

Mia Merrick bir sik yaptı.

Bu da kaltağı gezegendeki en aptal kadın yapıyordu.

Evlendiklerinde yanlarında değildim. Boşandıklarında da yanlarında değildim.

Kasabadaki her namuslu adam çivilenip ayak bileğine zincir vurulmasına seve seve izin verdiğinde ben buralardaydım. Bu da benim buralarda olduğum ve Mia Merrick'in de buralarda olduğu, tüm bunları gördüğü ve Merry'nin o kasabadaki herkesin her şeyden çok sevdiğini söylediği karısını yatağına geri almak için oyununu oynamasını beklediği anlamına geliyordu.

Ve şimdi çalıştığım bar olan J&J's Saloon'da tek başıma Garrett Merrick'in üzüntüden boğulmasını izliyordum çünkü o gün Mia Merrick'in başka bir adamla nişanlandığı haberi yayılmıştı. Sadece

Indianapolis'teki IUPUI'de çalışan bir profesördü, ancak bu dönem Bloomington'daki IU'da yeni bir pozisyon almıştı.

Yani evleniyor ve şehri terk ediyordu. O gün Merry ile paylaştığı evin önüne satılık tabelası asılmıştı.

Devam ediyoruz.

Merry'i geride bırakarak.

Merry bana "Benim oyunumdu," dedi. "Öyle mi? Nasıl yani?" Ben de ona sordum.

"Cher, bebeğim," dedi nazikçe, "olmaya çalışman çok güzel, ama bilmiyorsun."

"Sık yaptığını biliyorum," diye karşılık verdim.

Dudakları küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Benim oyunumdu," diye tekrarladı.

"Hayır," dedim kollarımı barın üzerine yaslayarak. "Bu saçmalık Merry, . İyi bir şey elde edersen bırakmazsın. O seni bırakır, sen ona tutunursun. Parmaklarının arasından kayar, geri almak için her şeyi yaparsın. Uğruna savaşmaya değer bir şeyiniz varsa, *onun için savaşırsınız*. Kızının üstüne oturup sana geri gelmesini beklemezsin. Her kim olursa olsun ona bir şey ifade ettiğini gösterirsin ve bunun için elinden geleni yaparsın.

Merry bana baktı, bu iyiydi çünkü dikkatini çekmiştim ve işim bitmemişti.

"Seni anlıyorum. Bir süredir buralardayım, bu yüzden seni ve nasıl bir adam olduğunu anlıyorum," dedim. "Düşünüyorsun, bir sakin var, işi yapmalısın. Oyun oynamalısın. Kovala. İyi bir mücadele ver. Ama yanılıyorsun. O kadın sizin ciddi bir geçmişiniz olduğunu bilmiyor değildi ve bu geçmişin ciddiyeti uzun süre devam eden türdendi. Kız kardeşiniz bu meseleyi çözdü çünkü arkasında onu ayakta tutan ve sallanmasını sağlayan iyi bir adam vardı. Ama tek yol bu değil. Bu tür bir bağlılığa degecek her kadın, erkeğinin ayakta kalabilmesi için onun arkasını kollar. Erkeğin kendi sorunlarını çözmesini ve sonra da onu bulup yalakalık yapmasını beklemez."

Merry bana bakmaya devam etti, sonra dudaklarının bir tarafı küçük ama üzgün olmayan bir gülümsemeyle yukarı doğru eğildi.

"tutma, Cher. Doğruca bana ver," diye alay etti.

Bunu yaptığında, hissettim. O her içeri girdiğinde hissettiğim gibi hissettim. Bana böyle bir şeyi her verdiğiinde. Bana her *bir şey* verdiğiinde.

İğne. Kendini belli eden acı. Bu acı benimle birlikte yaşayan bir dikendi. Bazen acısını görmezden kadar uzun zamandır sahip olduğum bir diken.

Derimin altına gömülmüş bir diken. Garrett Merrick olan bir diken.

Benden hoşlanan bir adam. Şakalarım gülen bir adam. Bana düzenli olarak gülümseyen bir adam. Benimle sık sık dalga geçen. Benimle şakalaşan. Benden çok hoşlanan bir adam.

Arkadaşım olan bir adam.

Beni arkadaş olarak gören bir adam.

Nefesimden daha çok sevdiğim adam.

"Beni ne zamandır tanıyorsun?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı, ağzının bir ucu hala kıvrıktı ve yüzünün güzelliğini Tanrı'nın bir armağanı gibi hissettiren eğlenceli bir güzellik haline getirdi. Benim demek istediğim bir hediye. Onu güldürecek, komik hissettirecek ve ona nasıl terbiyeli olunacağını öğretecek iyi bir adama sahip olması için oğluma yönelik olmasını istediğim bir hediye.

Tıpkı şimdi bana verdiği gibi aldığım bir hediye. Oradaydı.

Ama asla benim olmayacaktı.

"Bir süre," diye yanıtladı sorumu. "Hiç yumuşadım mı?"

Bu beni gülümsetti ve kendimi şanslı hissetmem gerektiğini biliyordum.

Hiç yumuşamadım. Tamamen serttim. Etrafımda kimsenin kıramayacağı bir kabuk inşa etmişim. Bir nedenim vardı. Gerçekten iyi bir neden.

Sorun şu ki, o kabuğu o kadar sert inşa ettim ki, ben bile içinden çıkamadım.

Bu tam olarak kötü bir şey değildi. İyi bile sayılabilirdi. Garrett Merrick gibilerine ya da ondan bir ton ya da bir adım daha kısa olan erkek nüfusunun geri kalanına kendimi açamayacağım anlamına .

Yine de kendimi şanslı hissetmeliyim çünkü Merry zor olanı umursamadı. Arkadaşım olmak için bunu görmezden geldi. Pek çok insan bunu yapmadı.

Bu da iyiydi. Çaba göstermedin, neden seninle uğraşayım ki?

Merry çaba gösterdi. Ben oraya taşındığımda, beni oraya taşıyan olaydan sonra bile, o kasabadaki pek çok insan bunu yapmıştı.

Bu yüzden kaldım.

Kendim için değil,
çocuğum için.

Ethan'ın etrafında böyle insanlara ihtiyacı vardı.

Merry başını bardağıma doğru eğerek, "İçki içmiyorsun," dedi. Bardağı kaldırdım ve hepsini içtim.

Merry bir kahkaha patlattı.

Bardağı kapattım ve biraz daha doldurmak için şişeyi aldım.

Merry, "Sadece sen Feb ve Morrie'nin en iyi viskisinden elli dolarlık bir kadehi vurabilirsin," dedi.

Onunkini doldurdum ve kendime bir tane daha doldurdum. Sonra tekrar içtim.

Bunu yaptığımda, Merry yine kahkahalara boğuldu.

Tam da bu yüzden otuz saniyeden kısa bir süre içinde karşılayamayacağım yüz doları havaya uçurdum.

Garrett Merrick'ten gelen böyle bir kahkaha her kuruşuna değdi.

* * * Yatak

hareket etti ve gözlerim açıldı.

Midemin bulanması ve acının zonklaması kafamda kendini hissettirdiğinde onları hemen kapattım.

Birkaç vuruş sürdü ama sesleri duydum. Bir adam giyiniyordu ve bunu sessizce yapıyordu.

Kahretsin. Dün gece ne yaptım ben?

Böyle bir şey olalı uzun zaman olmuştu. Ethan'ın babasıyla takıldığım, ana damarı bulduğumu düşündüğüm, hamile kaldığımı fark ettiğim ve pislik buharlaştığında kendimi geride bıraktığım zamanlardı. Hamileyken vahşi yaşamak ve iyi vakit geçirmek zor. Ve yirmi dört yaşında bekâr bir anneysen, kendini toparlamışsın demektir. Çocuğumun karnını doyurmak için çalışmak ve bebek bakıcıları arasında, vahşi yaşamak için pek şansım olmadı.

Ancak Ethan şu anda bir arkadaşının evindeydi. Pijama partisi.

Ve akşamdan kalma ve belki de hâlâ biraz sarhoş olduğumu düşünerek, içimde olmayan bir çaba harcayarak, dün gece, yıllardır ilk kez vahşi yaşadığımı hatırladım.

Bunu Garrett Merrick'le atışarak, bir şişe korkunç pahalı viskiyi parlatarak, onu birayla takip ederek, her şeyi yaparak, kalbi kırık bir adamın kalbini rahatlatmak için elimden geleni yaparak yapmıştım.

Şişeyi parlatmakla daha ucuz bir şişeye geçmek arasında bir yerde işler değişti. Taksiye bindik.

Evime geldik.

Seviştik, çılgınca seviştik ve bunu uzun, çok *uzun* bir süre yaptık.

Ve şimdi sabah olmuştu, yirmi saniye uyumuş gibi hissediyordum ve o benden önce kalkmış, sessizce giyiniyordu.

Uzun zaman olmuştu ama ne yapacağımı biliyordum. Çıkardığı o dikkatli sesleri biliyordum.

Uyanmamı istemedi. Kıçını oradan çıkarıp eve gitmek istiyordu. Duş alıp benden arınmak istiyordu. Beni becermek gibi aptalca bir şey yaptığı için kendi kıçını tekmeleyecek kadar kafasını toparlamak. Ve sadece Merry olduğu için ve Merry de bu tür bir adam olduğu için (diğer erkekler buna zahmet etmezdi), yaklaşmak için doğru zamanı belirleme ve nerede durduğumuzu açıkça ortaya koyma gücünü kendinde buluyordu.

Sikişmiştik.

Ama hiçbir şey değişmemişti.

Arkadaşlar, o benim tadımı bilse de, ben onun hissini bilsem de. Hep herkesin yanlış anladığını düşündüm ve orada yatarken gözlerim kapalıydı, Merry'nin ihtiyacı olan şeyi -temiz bir kaçış- almasına izin vermek için uyuyormuş gibi yaparak tekrar düşündüm.

Utanç yürüyüşü, bir gece önceki kıyafetlerinizle evden çıkıp taksiye ya da arabanıza binmek değildi. İstedığınızı istediniz, peşinden gittiniz, elde ettiniz, sonra bıraktınız ve hayatınıza devam ettiniz. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Hiç yoktu.

Utanç verici olan, kendi yatağınızda çıplak yatarken bir adamın giyinirken sessiz kalmasını dinlemektir çünkü yanınızda uyandığında sizinle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Bunun nasıl olduğu önemli değildi - eğer onunla neler olup bittiğini yanlış anladıysanız ve o sadece sevişmek için dışarı çıktıysa ya da ikiniz de sarhoş olduysanız ve istemediğiniz halde işler kontrolden çıktıysa.

Benimle tek bir şey bile yapmak istemeyen adam Merry olduğu için daha da derine işleyen o utancın yakıcılığını hâlâ hissediyordum.

Sorun olmazdı. Benim için, tamamen olurdu.

Peki, tamam. Pek sayılmaz. Garrett Merrick'in yapabildikleri hakkında çok daha fazla şey bilmek bir yana, onun nasıl öpüştüğünü -yoğunluk aralığını, uzmanlık seviyesini- bilmek bu dikenin daha da derinleştirmişti.

Ama onu elimde tutmak için kendimi zorlardım. Onu çalıştırmak zorundayım.

Havalı başlardı. Kesinlikle. Bana karşı temkinli davranırdı. Duygularıma önem verirdi. O sert polis tarzıyla hassas davranırdı ama yine de yapardı.

Ama utanırdı. Böyle kontrolünü kaybetmek. Lokalindeki barmenle yatacak kadar alçalmak. Bekar bir anne olan ve eskiden striptizci olan barmen. Bir seri katilin oyununa gelen barmen.

Yine de onu çalıştırırdım. İşin garipleşmesine izin vermezdim. Ona her şeyin yolunda olduğunu gösterecektim. Ona olduğumuz kişi olabileceğimizi, sahip olduklarımızı kaybetmediğimizi gösterecektim. Öyle de oldu. İyiydi (onun için de umuyordum). Tek seferlik bir şeydi. Ve şimdi... ileriye doğru.

Sessiz ve hareketsiz durdum, uyuduğumu düşünmesi için sabit nefes aldım ve bu işin bitmesini istedim. O gün yapacak bir sürü işim vardı. Ethan sabah gitmiş olacaktı, hâlâ arkadaşındaydı. O gün işten izinliydim. Cumartesi günüydü. Almam gereken yiyecekler vardı. Temizlenecek bir ev. Ödenecek faturalar.

Sonra oğlum olacaktı ve her şey onunla ilgili olacaktı.

Aklımı Merry'den uzaklaştırmaya çalıştım ve ilk olarak akşamdan kalma kokteyliyi içmeyi düşündüm. Sonra, zamana bağlı olarak, markete gidecektim ama sadece erken saatlerde ve kalabalığı atlatabilirdim.

İnsanlar beni rahatsız ediyordu. Kaba davranıyorlardı. Ve ne kadar çok insan varsa o kadar . Hepimizin bu hayat oyununda birlikte , aynı takımda oynadığımızı ve aynı hedefe doğru çalıştığımızı kesinlikle anlamıyorlardı. Her birimizin yapması gereken bir şey vardı ve sadece bunu çok fazla güçlük çekmeden yapmak ve sonunda eve sağ salim dönmek istiyorduk.

Yolun bir yerinde insanlar, yapmaları gereken şeyin öncelikli olduğu ve diğer herkesin bok yiyebileceği fikrine kapıldılar. Bu yüzden deli gibi araba kullandılar. Kuyruklarda sabırsız davrandılar. Bir tezgâhtar Walmart'taki tüm mağazadaki her şeyin fiyatını ezberleyemediğinde tezgâhtarlara pislik gibi davrandılar, böylece fiyat kontrolü için aramak zorunda kalacakları bir pisliği rahatsız etmek zorunda kalmadılar. Sanki fiyat kontrolü için beş dakika beklemek işkenceye benziyormuş gibi davranıyorlardı. Öte yandan, ışığın yeşile dönmesi için *belki* de beş dakika beklemek yerine sadece sarıya çalan turuncu ışıktaki geçen insanların sayısı da aynı şeydi.

Herkesin acelesi vardı. Herkes kendi derdindeydi. Kimse bir başkasını umursamıyordu. Uzun zaman önce nezaket, kibarlık ve nezaket bir yürüyüşe çıkmıştı.

Yani, evet.

İnsanlar beni kızdırdı.

Yatağın tekrar hareket ettiğini hissettiğimde bunları düşündüm ve yatağın hareket etmesi beni çok korkuttu.

Gözlerimi açtım ve çok daha fazla korktum. Merry odamdan gizlice çıkmıyordu.

Onun yerine giyinikti ve yatağın kenarında oturuyordu, çenesi eğikti, siyah saçları iyi bir tür sıcak karmaşaydı, bir kısmı alnına düşüyordu, uykulu, muhteşem mavi gözleri bana dönüktü.

Bir eli de bana doğru geliyordu ve onu boynumdaki saçları taramak için kullandığında gerildim, sonra onu orada sıcak bir şekilde kıvırdım.

Tanrım, hiçbir erkek bana böyle dokunmamıştı.

Bir tanesi bile.

Otuz dört yıldır değil. "Hey,"

diye fısıldadı.

Ne oluyordu?

"Hey," diye fısıldadım, bu eşi benzeri görülmemiş durumda nasıl ilerleyeceğimi bilemiyordum.

"Seni uyandırmak istemedim." Hâlâ sessizce konuşuyordu. "Ama aynı zamanda senin üzerinde kaybolmak da istemedim."

Onun sözleriyle, bana garip bir şey olduğunu hissettim. Bir salıvermenin başlangıcı gibi. Hem acı veren hem de rahatlatan bir rahatlama, bir kıymık çekilirken gelen türden bir rahatlama.

Ya da bir diken dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Bu hafta sonu işim var," diye devam etti. "Eve gitmeliyim, duş almalıyım, üstümü değiştirmeliyim, istasyona gitmeliyim."

İşte o zaman bana daha garip bir şey oldu.

Ağlayacakmışım gibi hissettim.

Son iki kez gözyaşı döktüğümde hatırladım.

Bir tanesi Mimi'nin Kahve Dükkanı'nda oturmuş, ölümcül bir darbe aldığını düşündüğüm Alec Colton'ın bana karşı soğukkanlı olmasını dinliyordum. Gerçek bir darbe değildi ama mecazi anlamda duygusal bir darbe olduğu kesindi.

Diğeri ise Dennis Lowe'un öldüğünü duyduğum zamandı.

İlki acı, üzüntü, yenilgi ve utanç gözyaşlarıydı. Sonuncusu ise mutluluk gözyaşlarıydı.

Merry'nin konuştuğunu düşününce kendimi toparlayıp cevap vermem gerektiğini fark ettim.

Ben de "Tamam." dedim.

"Tüm hafta sonu işim var ama sonra konuşuruz," dedi.

Başımı yastıktan kaldırmadan gözlerimi ona dikerek yüzüne baktım.

Aklından neler geçtiğini bana anlatacak bir şeyler okumaya çalıştım. Sadece uykulu ve sevimli görünüyordu. Bu şok ediciydi.

Garrett Merrick tamamen erkekti, tamamen *sevimli* bir erkek değil.

O bir polisti. Yapılı, kaslı ama zayıftı. Önce garsonluk, sonra striptizcilik ve son olarak da barmenlik yaptığım zamanlardan tanıdığım sert ve kaslı yapısı, içinde barındırdığı gücü gizliyordu. Bir hulk değildi ve bu nedenle, kesinlikle yapamayacağınız halde onunla uğraşabileceğinizi düşünebilirsiniz. Bunu ona bakarak bile anlayabilirdim. Ama J&J's Saloon'daki görev sürem boyunca üç bar kavgasını ayırmıştı, yani bunu ilk elden de görmüştüm.

Dahası, yüzeyinin altında hiç de pürüzsüz olmadığı gerçeğini gizlemeyi pek başaramayan pürüzsüz bir şekilde yakışıklıydı. Sertti.

Esprî anlayışı çok kötüydü.

Ve kişisel doğru ve yanlış anlayışı jilet gibi keskindi (belki biraz çılgınca olsa da). Garrett Merrick'in dünyasında pek fazla gri yoktu. Siyah ve beyaz vardı. O kasabada bir ünü vardı ve ben de o kasabada bir barmendim, bu yüzden onun ününü biliyordum. Polis olmasının bir sebebi vardı. Düzen ve adaletle ilgiliydi. Nasıl bir düzen olması ve adaletin nasıl gerçekleşmesi gerektiğine karar vermek zorunda olan bir parçası vardı.

İyi bir çocuk dış görünüşü vardı.

Bunun altında tamamen başka bir şey vardı.

Bunu anladım. Geçmişini biliyordum. Ailesinin başına gelenlerden sonra hayatına devam etmenin birkaç yolu vardı ve bunların hiçbiri iyi değildi.

Merry'nin seçtiği hariç. Yani

sevimli değildi.

Hiç de değil.

O zamana kadar.

Uykulu, sevimli ve biraz bile akşamdan kalma görünmüyordu.

"Cher?" diye seslendi.

Gözlerimi kırptıstırdım ve mırıldandım, "Üzgünüm, biraz değildim."

Sırıttı, şirin bir yürüyüşe çıktı ve bir mucize gerçekleşti.

Tamamen akşamdan kalmaydım, korkmuştum ve kararsızdım. O ukala sırtışa şahit olunca düpedüz *tahrik* oldum.

Dün gece bana ne yaptığını biliyordu. Ne kadar hoşuma gittiğini biliyordu. Tamamen katılmış olabileceğimi de biliyordu, ama oyuna hükmetti ve boşaldı, ama *beni* muhteşem bir şekilde boşalttı.

Beş kez.

Bacaklarım kaydı ve Merry daha da yaklaştı.

"Dinlen," diye mırıldandı. "biraz aspirin al.

Seni sonra ararım."

Başımı salladım, başım yastığın üzerinde kayıyordu.

Daha derine eğildi ve beni öpmek istediği için ağzıma doğrudan bir atış yapma ihtimaline karşı başımı desteklesem mi yoksa çevirsem mi bilemedim.

Bana bir öpücük verdiğini fark ettim. Tatlı bir öpücük. Dudaklarını yanağımda hafifçe gezdirdikten sonra ağzını kulağıma götürdü.

"Dün geceyi asla unutma bebeğim. Hiçbirini" diye fısıldadı, sonra bana bir öpücük daha verdi, sözlerini bitirmeden önce ağzını kulağımın önündeki deriye değdirdi, "Bunun için teşekkür ederim."

Buna ne anlam vereceğimi bilemedim. Tatlıydı ama son muydu?

Yoksa bir başlangıç mıydı?

Başını çekti ama elini boynumdan çeneme doğru kaydırды ve gözlerimi yakalarken başparmağıyla yanağımı okşadı.

Daha önce hiçbir erkeğin bana yapmadığı başka bir dokunuş. Basit bir manevraydı, sadece başparmağı hareket ediyordu ama yine de çok şey anlatıyormuş gibi hissettim, her kelimesi güzeldi.

"Seni arayacağım."

Bu başlangıç dedi.

Tanrım, Merry ve ben başlıyor muyduk?

Kalbim sıkışmıştı.

"Tamam, Merry," diye cevap verdim.

Sırıttı. Göz kırptı. Midem, on beş yaşımdan beri hissetmediğim için neredeyse tanımadığım gergin ve heyecanlı bir şekilde kıvrıldı.

Sonra yatağımdan doğruldu ve odamdan çıktı.

* * * * *

ihtiyaç duyduğum dinlenmeyi sağlamak için uykuya geri dönmedim. yaklaşık yirmi dakika uyumuştum).

Ayrıca gitmek için de kalkmadım. Kalktım ve tuvalete gittim.

Dişlerimi fırçaladım ve aynaya baktım, striptizci günlerim boyunca makyaj uygulama sanatını mükemmelleştirdiğim için Tanrı'ya ilk kez şükrettim, böylece *çıkarılmadıkça* bok hareket etmeyecekti. Bir gün önce, o makyajla bir vardiya çalışmışım. Ondan sonra sarhoş olmuşum. Ondan sonra fena halde sevişmişim ve hâlâ harika görünüyordu.

Yine de çıkardım.

Sonra mutfığa gittim ve akşamdan kalma tedavimi aldım: iki ibuprofen, iki migren hâpı (kafein ve aspirin), bir Tylenol. Bunları emdim, sonra kocaman bir bardak soğuk su içtim. Sonra bir Diet 7UP aldım, bir demlik kahve yaptım ve duşa girdim.

Saç işini ben yaptım. Makyaj işini. Kıyafet işini. Mücevher işini. Hazır olunca bir taksi çağırdım.

Evimden J&J'ye yürüyebilirdim, ama bunu yapmayacaktım ve bunun nedeni yüksek topuklu botlar giymem değildi. Yüksek topuklularla bir mil yürüyebilirdim. Ama taksi yolculuğu sadece beş dolara mal olacaktı ve akşamdan kalma bir haldeyken ve bara gitmekten enerjim tükenmişken yapacağım şeyi yapmıyordum.

Ya da istasyona.

Takside otururken yapmak üzere olduğum şeyin bir risk olduğunu biliyordum. Büyük bir riskti ve yıllardır almadığım bir riskti.

Yine de, risk alabilmek için kimsenin içeri girmesine izin vermemiştim.

Kabuğumu inşa etmeden önce bile, bunun almaya değer bir risk olduğunu o anda bildiğim kadar kesin bir şekilde bilmediğimi söylememe gerek bile yok.

Bunu yapmak zorundaydım. Bu açıklamayı yapmak zorundaydım. Nerede olduğumu gecikmeden bildirmeliydim. Gezegendeki en aptal kaltakla aynı hatayı yapmayacaktım.

Paylaşılması gerekenleri paylaşacaktım.

Yani, dün gece Garrett Merrick'le yatmak hoşuma gitmedi. *Ondan* hoşlandım.

Ve eğer bu bizim başlangıcımızsa, ben de varım.

Taksi beni J&J'nin önünde indirdi ve şoförü tanıdığım için -barda içiyordu ve beni birden fazla kez bırakmıştı- beş dolarlık yolculuk için ona yüzde yüz bahşiş verdim.

Arkadaki arabama ulaşmak için J&J'ye gitmedim ya da içinden geçmedim. Mimi's Coffee Shop'a gittim.

İki latte ve üzerine serpiştirilmiş yaban mersinli keklerinden iki tane aldım.

Neyse ki kız arkadaşım Mimi arka tarafta yemek pişiriyordu da sohbet etmek için zaman ayırmama gerek kalmadı. Çalıştırdığı çocuklardan ikisi tezgâhın başındaydı; biri lisede amigo kızdı, diğeri de onun mutlu-şanslı, hayatım-altın-yang'ının yin'i idi; bu kez yeşil saçlıydı ve eğer yanılmıyorsam iki yeni piercing'i vardı.

Eşyaları aldım, kahve tepsisini ve çantayı dengeledim ve çıktım.

Kaldırıma çıktım ve istasyona doğru ilerledim.

Oraya ulaştım, merdivenleri çıktım, kapıyı ittim ve resepsiyonda Kath'i gördüm.

Beni görünce gözleri büyüdü. "Hey, Cher!" diye bağırdı.

"Hey, Kath." Ona gülümsedim ve çenemi sallayarak onun arkasından çalışma odasına çıkan merdivenleri çıktım. "Yukarıda neşeli misin?"

Başını iki yana salladı.

Polis merkezindeki resepsiyon masasında oturduğu için, polisler hariç herkes bilmeden önce o her şeyi biliyordu. Ayrıca J&J'de de içiyordu, yani beni tanıyordu. Ve tabii ki Merry'yi de tanıyordu.

Beni Merry ile sevişirken görmüştü, yani aramızın iyi olduğunu da biliyordu.

Ama daha da önemlisi, Merry'nin benim peşimden gelmeyeceğini biliyordu. Merry, Mia'dan ayrıldığından beri pek çok kuyruk peşine düşmüştü ama ben onun peşine düşeceği türden bir kuyruk değildim.

Böylece neden orada olduğuma dair herhangi bir düşüncesi olmayacaktı... en azından doğru olanları.

Kath bana "Arka tarafta," demekte tereddüt etmedi. "Mike'ın arabaya ihtiyacı var. Sanırım Rees'in kamyoneti var, Dusty de bir şeyler yapıyor ve onunkine ihtiyacı var, bu yüzden Merry onu almaya gitti."

Kahretsin.

"Yaklaşık iki saniye önce ayrıldı, yani onu hâlâ yakalayabilirsin," diye devam etti.

Başımı salladım, döndüm ve hızla ön kapıya doğru ilerleyerek, "Harika. Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz bebeğim," diye karşılık verdi.

Kapıdan çıktım ve istasyonun etrafında dolanmaya başladım, onu gitmeden önce yakalama şansımı deniyordum ama bu şansı yakalayabileceğimi düşünmüyordum. Merry, dün gece kamyonetini bıraktığı otoparka açılan arka kapıdan çıkacak ve kafayı bulmak için J&J'ye doğru yürüyecekti. Ben binanın etrafını dolaşana kadar muhtemelen gitmiş olurdu.

Köşeyi dönüp arka tarafa geçmek üzereydim ki tanıdık bir adamdan gelen tanıdık bir ses duydum, bu adam Alec Colton'dı, sesi yükselmiş ve öfkeli bir şekilde şöyle diyordu: "Ne oluyor Merry? Yüce Tanrım. Cher'i mi becerdin?"

Vay anasını.

Bunu nasıl bilebilir?

Binanın köşesinde görüş alanımın dışında durdum. "Colt."

Merry'nin gürlediğini duydum.

"Feb bu sabah evrak işlerini halletmek için gitti. Onu bıraktım. Cher'in arabası orada. Barda sevdiğin viskiden boş bir şişe vardı. Karakola gittim, kamyonetini dün park ettiğin yerde gördüm. Kulübeye doğru yürüdüm, göz göze gelemedik."

Kahre

tsin.

Polisl

er.

Her şeyi çözmüşler.

"Kusura bakma kardeşim, Mike'ı almam gerek. Seni mutlu bir köpek yavrusu gibi selamlamak öncelik listemin başında değildi," diye karşılık verdi Merry, sesini yükseltmek yerine alaycı ve aynı zamanda öfkeli bir şekilde.

"Saçmalık. Ben Feb'ten ayrılmadan önce Darryl geldi, Cheryl'i seninle bıraktığını söyledi, sen sarhoştun, o da sana annelik yapmaya çalışıyordu. Bundan faydalandın mı?"

Köşeden baktım ve ikisini de Colt'un kamyonetinin önünde gördüm.

Çatışma modundaydılar. Merry kızgındı. Colt daha da kızgındı. Merry,

"Geri çekilmen gerek," diye uyardı.

"Bundan yararlanıyor musun?" Merry cevap vermeyince Colt tekrarlardı ve ben de köşeden Colt'un Merry'ye bir santim daha yaklaşmasını ve Merry'nin zaten gergin ve tetikte olan vücudunun daha da gerginleşmesini izledim. "Mia senin parmağına değil de onun parmağına yüzük takıyor diye umurunda değil mi? Bu boku Cher'e mi gömüyorsun?"

Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan bu olayı

izledim. Normalde hemen . Merry'nin arkasını alırdım.

Ama hayatım boka sardığında Alexander Colton, karısı February, aileleri ve arkadaşlarının benimle ilgilendiği gibi annemden başka kimse benimle . Benimle ilgilendiler. Ethan'la ilgilendiler. Bunu suçluluk ya da acıma duygusuyla yapmadılar; önce nezaket sonra da sevgiyle yaptılar.

Hayatımda harika bir annem, boktan bir babam vardı, harika bir çocuk yaptım ve başka pek bir şey yoktu.

Ta ki o kasabaya gelene kadar. Colt beni oraya taşınmaya, Feb'in barında çalışmaya ve hayatımı değiştirmeye ikna edene kadar.

Sonra hepsini aldım, iyi tutmak için çalıştım ve oğluma teslim ettim.

Ve Colt oradaydı, yine benimle ilgileniyordu. Bu ilk değildi. Sadece bu sefer yeniydi ve aradan yıllar geçmesine rağmen hâlâ alışmamıştım.

Hiç şüphe yok ki adamın kız kardeşi yoktu ama Colt beni kız kardeş yaptı. Bunu yaparken dalga geçmedi. Benimle ilgilendi. Ethan'la zaman geçirdi, nitelik ve nicelik olarak. Bir ağabeyin yapacağı her şeyi yaptı.

Bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiç erkek ya da kız kardeşim yoktu.

Ama Colt bir ağabeyin yapacağı her şeyi yaptı, rüyalarınızda gördüğünüz türden bir ağabey.

"Dikkatli ol Colt." Merry'nin derin sesi artık bir uyarı değil, bir tehditti.

"Bahsettiğimiz kişi Cher, Merry," diye karşılık verdi Colt. "Dikkatli olmayacağımı biliyorsun, bir adam, kardeşim olsun ya da olmasın, onun üzerine yürüyor. O yüzden orada durup bana acılarını onun iyiliğinde boğmadığını ve şimdi onun üzerine yürüyeceğini söyleyen iyi edersin."

"Cher ve ben bunu konuşarak ," diye cevap verdi

Merry. "Peki bu nasıl olacak?" Colt itti.

"Colt, Cher'in nasıl gideceğini bildiğini biliyorsun. Ve iyi olacağını da biliyorsun. O ve ben çok yakınız. Kadın olduğunu biliyor. Eski karısına kafayı takmış bir pislikle sarhoşken sevişip de ne olacağını bilemez. Konuşuruz ve sahip olduğumuz şeye geri döneriz. Kahretsin, muhtemelen bunu öneren de olacak, şu anda bana söylediğin saçmalıklar yüzünden kıcımlı tekmelediğim için beni affettiğini düşünecek."

Başımı köşeden çıkardım ve arkamdaki istasyonun taşına sertçe . Hava soğuktu ve bu soğukun kazağımın içinden sızmaya başladığını hissettim.

Aynı zamanda, hissetmedim.

Hiçbir şey hissetmedim.

"Ona iyi bak, dostum." Colt'un sesindeki kızgınlığın bir kısmını kaybederek talepte bulunduğunu duydum.

"Beni bundan daha iyi tanırsın," diye karşılık verdi Merry, hâlâ çok kızgındı. "Seni anlıyorum. Ona göz kulak olmanı anlıyorum. Ama onunla aramızda ne olduğunu biliyorsun, o yüzden sakinleştiğinde bunun bir tekme olduğunu anlayacaksın."

"Keşke teslim etmeseydim dediğin dişler çünkü ona ben bakacağım ve bunu sen de biliyorsun."

Yapardı.

Evimden gizlice kaçmayarak ve kendimi aptal bir sürtük gibi hissettirmeyerek benimle ilgilendiği gibi benimle ilgilenirdi.

Merry benimle ilgilenirdi.

Sadece istediğim şekilde değil.

Asla.

Beni daha önce öptüğü gibi öpebilirdi. İçimde hareket edebilir, gözleri gözlerime kilitlenebilir, yaptığı işin oluşmasını ve patlamasını izleyebilirdi. Yatağımın kenarına oturup dudaklarını yanağımda gezdirebilir, elini boynuma dolayabilir ve beni arayacağını söyleyebilirdi.

Ama bana istediğimi asla vermezdi.

Unutmuştum.

İstedikini elde eden bir kız olmadığımı unutmuşum. Bir kere bile.

Tüm hayatım boyunca değil.

Evet, bunu unutmuştum.

İstasyonun yanından kaldırıma doğru yürürken, arabamı almak için J&J'ye doğru giderken, bir çöp kutusunun yanından geçip kahve ve kekleri içine atarken, kendime bu gerçeği hatırlattım.

Etrafımda inşa ettiğim sert tabakanın üzerine kalın ve güçlü bir kat daha sürerek kendime tekrar hatırlattım.

Ve bunu asla unutamayacağım bir şekilde yaptım. Bir daha asla.

Bir daha asla.

Öldüğüm güne kadar.

İkinci Bölüm

İronik

Cher

Eve döndüm çünkü hayatın bir kez olsun berbat olmadığı hayaline kapıldığım için aptalca bir şekilde alışveriş listemi yanıma almamıştım.

Ethan'la benim kiraladığımız eve -küçük, kırık dökük evlerle dolu bir sokaktaki kırık dökük bir ev- doğru ilerlerken, saat henüz sabahın onu olmasa bile, boktan günümün daha da boktanlaşmak üzere olduğunu biliyordum.

Çünkü Trent'in külüstür, hurda arabası evimin önündeki kaldırımında duruyordu. Ethan'ın babası.

Ona hamile olduğumu söyledikten bir gün sonra beni terk etmişti.

İhtiyatlı bir şekilde heyecanlanmıştım. Sorunları vardı, ama ben gençtim, aptaldım ve durumu yanlış değerlendirdim (o zamanlar ve görünüşe göre *şimdi* de alışılmadık bir şey değil), altında eline geçen her şeyi içen iyi bir adam gördüğümü düşündüm - ot, meth, crack, her neyse.

Gençken delirebilir, aptalca şeyler yapabilir, sonra da hayatını toparlayabilirsin, ya da ben böyle düşünüyordum. Ve insanlar her zaman bu durumdan kurtulurdu; ben de böyle düşünürdüm. Eğer çok derine batmışlarsa, temizlenmek için nedenler bulurlardı; ben de böyle düşünürdüm.

Ve ona iyi davranmıştım. Altında gördüğüm iyi adama aşkıttım ve onu toparlayıp mutlu etmek için her şeyi yaptım. Gençtik, bu yüzden onda bozuk olan ne varsa düzeltmek ve iyi bir hayat kurmak için zamanım vardı.

Harika zamanlarımız olmuştu. Dırdırcı değildim, ne uyuşturucu kullanımı ne de başka bir şey hakkında. O bir işte çalışmadığı için yıkık dökük bir barda garsonluk yaparak kazandığım parayla cömert davrandım. Onun iyi vakit geçiren biri olduğunu düşünmüştüm ama geriye dönüp baktığımda tam bir keş olduğunu gördüm.

Kendini toparlamak, büyümek ve *gerçek* hayata başlamak için dünyaya bir çocuk getirmekten ve bu çocuğu sevdiğin biriyle yapmaktan daha iyi bir neden olmadığını düşünüyordum.

Ona Ethan'ın yolda olduğunu söylediğimde, Trent kendinden geçmiş gibi davranmıştı. Kutlama yapmıştı. Son kez olduğunu söyleyerek gevşemiş, ertesi günden itibaren her şeyi yoluna koyacağına söz vermiş ve ikimiz de sızmadan önce bütün gece seks yapmıştık.

Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Birkaç giysisi, cüzdanımdaki para ve bozuk paralarımı attığım kocaman kavanoz dışında hiçbir şey almamış olmasına rağmen bunu biliyordum.

Yıllarca onu ne gördüm ne de duydum. Ta
ki Dennis Lowe'un başına gelenlere kadar.

Arabamın lastiklerini eski, tek arabalık, depo olarak kullanılmayan bir garaja giden iki şeritli çatlak çimentoya doğrulttum, bunu yaparken defalarca Trent'in enkazına baktım ve onun garajdan çıkıp kaldırımı doğru ilerleyişini izledim.

Arabayı park edip indiğimde, ön önündeydi.

Ona doğru ilerlerken, yanılmadığımı bilmek bana hiç keyif vermedi. Tüm o saçmalıklarının altında iyi bir adam *vardı*.

Sorun şuydu ki, kendini toparlayıp düzenli bir işe girdiğinde, kendine düzenli bir kadın bulmuş (ki o ben), onunla evlenmiş, onu bırakmış ve ancak o zaman dışarıda bir çocuğu daha olduğunu ona itiraf etmişti.

Aklını kaçırmıştı. Ona, yeni çocuğunun erkek ya da kız kardeşiyle iyi geçinmezse kışına tekmeyi yiyeceğini söylemişti.

Buna karşı çıkmıştı ve bu konuda tartışmışlardı ama adım bir seri katille birlikte haberlere çıkınca beni aradı.

Denny Lowe polis tarafından öldürüldükten sonra Colt ve Feb'in Ethan ve beni taşıdıkları Morrie'nin eski dairesinden taşınmamın ve yasal olarak adımları değiştirmemin nedenlerinden biri de buydu. Her türlü pisliğin beni bulması çok kolaydı.

Dennis Lowe, Cheryl Sheckle'ı oynadı.

Şimdi, ben ve Ethan, Cher ve Ethan Rivers'dık.

Büyük bir şey yapmayı, süslü bir aşk romanı kahramanının ismini bulup oğluma ve bana vermeyi düşünmüştüm. Ama sonuçta bu ben değildim ve Ethan'ı okuldaki sümüklü çocukların hedefi haline getirecek bir şey yapmak istemiyordum.

Ve suyu severdim. Gölleri. Okyanusları. Nehirleri. Akarsuları bile. Hayatımda çok fazla sakinlik yoktu, ama ne zaman suyun etrafında olsam, onu buluyordum.

Demek Rivers'tı.

"Hey," diye Trent.

"Yo," diye cevap verdim, ona doğru ilerliyordum, midemde yemeğe ve akşamdan kalma ilacından bir kokteyle daha ihtiyacım vardı.

Walmart'a varmadan önce McDonald's'a girmeyi yapılacaklar listeme ekledim. Trent'e baktım.

Yakışıklıydı, her zaman öyleydi, ama şimdi yemek yerine sigara içmeyi tercih ettiği için zayıf ve bitkin olmaması daha iyiydi. Ve bana bir şey verdiği için ona minnettardım -ya da Ethan'a verdiği için- o da oğlumla vermesi gereken tüm iyi şeyleri paylaşmasıydı. Kalın, koyu sarı saçlar, uzun, sağlam bir çerçeve, güzel kemik yapısı.

Ama Ethan annesinin kahverengi gözlerine sahipti. "Ne oldu?" diye sordum.

"Konuşmak için bir saniyen var mı?" sordu.

Yapmadım. Yapmadım çünkü yapmadım, yapmadım çünkü kendimi bok gibi hissediyordum ve yapmadım çünkü sabahım hissettiğimden daha bok gibiydi, ama aynı zamanda yapmadım çünkü Trent'le konuşmak için bir saniye bile ayırmak istemedim.

Kendini toparlamış olabilirdi ama yine de beni yalnız, hamile ve sonunda beni umursamayan bir keş pisliğe aşık olarak bıraktı.

Kin tutabilirdim; ben işte. Ama bu konuda, onun bunu hak ettiğini düşündüm.

Tabii ki Ethan'ın babası olduğu ve artık etrafımda olduğu için, normalde uçmasına izin verdiğim şeyi dizginledim.

Hayatın berbat olan başka bir parçası.

"Elbette," diye cevap verdim, anahtarlarımı çıkarıp kapıya doğru ilerledim.

Perde kapısını açabilmem için yoldan çekildi ve bunu yaparken, Eylül sonu olduğu için, garajdan fırtına pencerelerini almamın ve perdeleri değiştirmemin zamanının geldiğine karar verdim.

Bunu da yapılacaklar listeme ekledim.

Sonra bizi içeri aldım, Trent kapıyı kapattı. Çantamı ve anahtarlarımı kanepeye attım.

Daha önce Ethan'ı almak için oraya gitmiş olmasına rağmen, Trent etrafına bakındı.

Ben . Oğlum için ne yarattığımı biliyordum. Neden yaptığımı biliyordum.

O bendim ve biraz çılginca olsa da rahattı.

Bana, yüksek topuklu ayakkabılarıma, kısa eteklerime, dar atletlerime ve dar kotlarıma bakarak okuyamayacağınız bir şey olan boho'ya doğru eğildi.

Yine de olabilir.

Oturma odamda (ve evin her yerinde), bazı garaj satışı buluntuları vardı. Bazı ikinci el dükkan buluntuları vardı. Ayrıca bazı

iyi, kaliteli parçalar için para biriktirdim ya da taksitlendirdim ya da kartımla aldım ve ödedim.

Süslü lambaların üzerine birkaç eşarp atmıştım. Diğer lambaların pembe ya da turkuaz renkli parlak gölgelikleri vardı. Saçaklı, çiçekli örtüler. Kaplan desenli bir sedir. Aynı derecede uyumsuz mobilyalar üzerinde tuhaf desenli, uyumsuz yastıklar. Yuvarlak şal desenli minderi olan hasır bir kova sandalye. Her yerde yemyeşil saksı bitkileri.

Oturma odası küçüktü ve odadaki tüm renkleri ve desenleri bir şekilde bir araya getiren, her şeye sıcak, meyveli, mağara benzeri bir his veren sessiz bir üzüm rengine boyanmıştı. Duvarlar, çiçek baskılarından kabile desenlerine, soyutlamalardan karikatürize portrelere, eski püskü aynalardan benim ve Ethan'ın hayatlarımızı yaşadığımız çerçeveli resimlere kadar neredeyse uçtan uca her şeyle doluydu.

Ev eskidi, 50'lerde inşa edilmişti, bu yüzden büyük bir odası yoktu. Katedral tavanı yoktu. Ne yazık ki ev sakinlerini birbirinden ayıran küçük odalara bölünmüştü. Ama Ethan ve benim işime yarıyordu çünkü sadece ikimiz vardık ve birlikte takılmayı seviyorduk.

Benden önceki kiracıların uslu durmayan köpekleri vardı, bu yüzden halı yeniydi. En iyisine yakın bile değildi ama yine de temizdi ve güzel görünmesi ona özen gösterdim.

Sol taraftaki koridor iki yatak odasına, bir hizmet odasına ve Ethan ile benim paylaştığımız bir banyoya açılıyordu. Ev sahibim Ethan'ın odasını maviye boyamama izin vermişti ve oda *çocuklarla* dekore edilmişti. Benim odam boho hissinin bir devamı niteliğindeydi ama aşırı yüklüydü, hafif bir turkuaza boyanmıştı ve mobilyalardan biblolar ve resimlere kadar bir *sürü eşyayla* doluydu.

Sağ taraftaki kapı o kadar da büyük olmayan bir mutfığa açılıyordu, ancak içine nispeten güzel bir mutfak masası koyabilecek kadar büyüktü ve bu da Ethan ve benim işime . Süslü bir yemek masasına (ya da yemek odasına) ihtiyacımız yoktu. Sadece o ve ben için değil.

Kimse kapıma dayanıp bir dekoratör dergisi için fotoğraf çekmelerine izin vermem için yalvarmayacaktı. Ama hoşuma gitti. O bendim. Kendimi güvende, rahat ve bir şeyler başarmış gibi hissetmemi sağladı. çocuğu kuşattı, umarım onun da aynı şekilde hissetmesini sağladı, ama aynı zamanda ona kendisi olması gerektiğini ve ne olursa olsun ve kim ne düşünürse düşünsün bundan zevk alması gerektiğini gösterdi.

Trent'in yüzündeki ifadeden *tüm* bunlardan emin olmadığını anlayabiliyordum.

Umurumda bile değildi. Trent'evine hiç gitmemiştim, ama karısını tanıdığım için kareli örtüler hayal etmiştim.

"Konuşmak mı istedin?" Ben , o da bana baktı. "Evet, kahven var mı?"

İyileşen bağımlılar ve kahveleri.

Kahretsin.

Trent'in beni takip ettiğini hissederek ve Merry'yi düşünmemeye çalışarak mutfğa doğru yürüdüm.

Bu mucizevi başarıyı ancak Trent'in düşüncelerinin içeri sızmasına izin vererek elde ettim. Beni terk ettikten *sonra* kendini nasıl toparladığını. Dokuz yıldır nasıl temiz ve ayık olduğunu, sekiz yıldır kadınıyla birlikte olduğunu, yedi yıldır onunla evli olduğunu ve kendini ona, kızlarına ve yeni doğan oğullarına adadığını.

Ve Ethan'la bana bunların hiçbirini nasıl vermediğini.

Gerçi şimdi Ethan'a verdi. "Temas kurmak" ve "o çılgın adam saldırıya geçtikten sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak" için önce bana geldi.

Bu, sonunda beni aramaktaki gerçek amacının ortaya çıkmasına neden oldu - Ethan'la tanışmak istiyordu ve Ethan'ın yeni küçük kız kardeşinin bir ağabeyi olduğunu bilmesini istiyordu.

Muhtemelen tüm bunlardan daha çok, Trent karısını mutlu etmek istiyordu.

Kendi adıma, onun saçmalıklarıyla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordum. Kefaletini ödemişti, umurumda bile değildi. Çocuğuma bakmak için paraya ihtiyacım olduğu için boktan bir barda garsonluktan striptizciliğe geçtim. Bok yedim ve bana yardım etmelerini sağlamak için tanıdığım herkese büyük paralar ödedim, ben veya annem çalışmak zorunda kaldığımızda Ethan'a baktım. Dostum Ryan'dan para aldım, benimle asla oraya girmeyeceğini biliyordum, istediği şeyin bu olduğunu çok iyi saklamasa bile, sırf çok ihtiyacım olduğu için.

Bana iyi davranan, kendimi özel hissetmemi sağlayan, Ethan'ın üzerine titreyen, iyi bir adam olduğundan emin olduğum bir adama karşı kör olmuşum.

Deli olduğu ortaya çıkan bir adam.

Ama bu benimle ilgili değildi. Trent temiz ve ayıktı, sağlam bir işi ve ailesi vardı.

Ethan'la ilgiliydi.

Çocuğuma sormuştum. Sonunda bir babaya sahip olacağı için çok heyecanlı olduğunu gizlemişti.

Ama ben yakaladım.

Bu yüzden izin verirdim.

Benim de katıldığım birkaç kısa toplantı, yine benim katıldığım birkaç akşam yemeğine dönüştü.

Sonra Trent'in kendini toparladığı, karısı Peggy'nin iyi bir kadın olduğu ve Ethan'ın onlarla birlikte olmaktan hoşlandığı ortaya çıkınca onu yalnız bırakmalarına izin verdim. Sonunda bu, geceleri ya da hafta sonlarının tamamını onunla geçirmesine yol açtı.

Ethan temkinli de olsa bunu sevdi. Uzun zamandır bir babası yoktu ve o benim oğlumdu, bu yüzden her şeyi yapmayacak kadar akıllıydı.

Annem ve ben; Feb ve Colt ve çocukları Jack; Feb'in kardeşi Morrie, eşi Dee ve çocukları; Feb ve Morrie'nin anne ve babası Jack ve Jackie (J&J'lerin J&J'si) ve yanlarında getirdikleri herkesle birlikte sahip olduğu büyük aileyi çok seviyordu. Sonra kız arkadaşım Vi, eşi Cal ve çocukları; Colt'un iş arkadaşı Mike ve eşi Dusty ve onlarla birlikte gelenler; Feb'in en iyi arkadaşları Mimi ve Jessie, herkesle birlikte beni de evlat edinmişlerdi.

Başka bir deyişle, yapmam gerekeni yapmışım. Bokla ve her taraftan beni hedef alan keskin nişancılarla döşeli yalnız bir yoldan geçtim ama çocuğuma ihtiyacı olanı verdim.

İyi insanlarla dolu küçük bir kasabada (çoğunlukla) iyi bir mahallede güzel bir ev. Ve bir boktan çok daha fazlasını veren büyük bir aile.

Ethan'ın öz babasını ve onun büyüyen ailesini de eklediğimizde, tatlı ve sosyal oğlum yedinci cennetteydi.

Ben değildim.

Ethan bunu hiç bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti.

Bunu düşünmek Merry'yi düşünmekten daha iyi değildi, bu yüzden Trent'e hemen sevdiği şekilde bir fincan kahve yaptım. Kafamı hayatımın tuğla duvarına çarpmaya gitmeden önce yarısı boş olan tencereyi kapattığım için mikrodalgaya attım. Mikrodalga fırın çaldığında, bardağı ona uzattım ve gözlerimi ona dikerek kalçamı odanın karşısındaki tezgâha yasladım.

"Ne ?" Daha önceki sorumu tekrarladım.

Trent bir yudum aldı ve kahveyi yanındaki tezgâha koydu.

Granit tezgahlar değil. Mermer olmaz. Hayatta olmaz. Beş bloklu bir yarıçap içinde granit, mermer veya moda uygun çimento tezgah yoktu.

Hardal sarısı, eski tarz Formica. Bu, buzdolabı ve ocakla uyumluydu, her ikisi de Amerika kutladığından beri bu evde bulunuyordu.

İki yüzüncü yıl.

Bulaşık makinesi ısırılmıştı ve eşleşmiyordu, bu da berbattı. Ancak tüm aletler, dolaplar, tezgahlar ve hatta eski tip muşamba zemin mükemmel durumdaydı. Onunla çalışmışım ve mutfak da evin geri kalanı gibi boho eklektikti, içine vintage nostalji katılmıştı.

Bayıldım.

Ancak o anda kabul etmedim.

Trent'in arkasına uzanıp arka cebinden bir şey çıkardığını gördüm.

Bir zarftı, içindeki her neyse onu kalınlaştırıyordu ve bardağı kaldırıp bir yudum daha almadan önce tezgâhtaki kahve fincanının yanına koydu.

Ancak o zaman bana baktı.

"Ben ve Peg bir süredir para biriktiriyorduk," dedi. "Ne için biriktiriyordunuz?" diye sordum.

"Bunun için," diye cevap verdi, başını zarfa doğru sallayarak. "Etrafta olmadığım ve oğlum için yapmam gerekeni yapmadığım için, bunu biraz olsun telafi etmek için biriktiriyordum."

Lanet olsun.

"üç bin beş yüz dolar var," diye devam etti. Kahretsin.

Bu işin içinde olmadığımı söylemek yanlış olmaz. Ama Feb ve Morrie makul bir ücret ödüyorlardı; barları köklü ve popülerdi, bu yüzden yapabiliyorlardı. Ben de iyi bahşişler alıyordum, bu yüzden elimde her zaman nakit para vardı. Ve Ethan'a göz kulak olan kimseye para ödemek zorunda kalmıyordum. Ben kasabaya taşındığımda annem de bir iş buldu ve benden yaklaşık altı ay sonra oraya taşındı. Ben isteyken Ethan'a o bakmadıysa, Jackie bakıyordu. Ya da Feb, eğer o çalışmıyorsa. Ya da Mimi, çünkü onun da bir sürü çocuğu vardı ve bir çocuk daha onun için hiç sorun değildi. Vi de nöbetçi olmaktan her zaman mutluluk duyardı. Jessie bile arada bir nöbet tutardı. O bir kaçıkta (sevimli bir kaçıkta ama kesinlikle bir kaçıkta) ve çocukları sevmezdi ama Ethan'ı severdi.

Bu liste uzayıp gidiyordu ve tek ödemem gereken, arkadaşlarımdan yardımları için ödediğim marker'lardı; bunu da ne zaman ihtiyaç duysalar yapıyordum.

Ama yine de yapardım.

Yine de, üç buçuk bin dolar çok büyük bir pastaydı ve bunu kullanabilirdim çünkü büyüyen bir çocuğun barmenlik yapan bekâr annesiydim. Muhtemelen bu yılki Oreo bütçem buydu, Ethan'ın en sevdiği yakıt.

Trent'in bana birçok açıdan borçlu olduğu şeylerin yüzeyini bile çizmedi.

Ama kapıcı olarak çalışıyordu, karısı bir mali müşavirin yarı zamanlı asistanıydı ve evde iki küçük çocukları vardı. Emin değildim ama Peggy'nin güzel, yeni bir minivan kullanmasına rağmen onun boktan arabasına bakınca benden daha az parası olduğunu tahmin ettim.

O parayı biriktirmek muhtemelen derinlere inmiştir.

"Ve işte zam aldım," diye devam etti Trent. "Peg'le konuştuk ve Ethan'a yardım etmen için sana iki haftada bir yaklaşık yüz dolar verebileceğimizi düşündük."

Ona bakakaldım, daha fazla hap içmem ve McDonald's'a gidip bir Egg McMuffin yemem gerekiyordu. Akşamdan kalma ve tamamen boktan bir sabah geçirirken uğraşmak zorunda olmadığım şey, beni karnımda büyüyen bir çocukla baş başa bırakıp başka bir kadınla mutlu bir hayata devam eden bir zamanlar sevdiğim bir adama minnettarlığımı ifade etmek zorunda olma ihtimaliydi.

Ben bir şey söylemeyince "Cheryl?" diye seslendi.

Hiçbir şey söylememeye devam ettim çünkü ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sonunda buldum.

"Çok havalısın," diye mırıldandım.

Başını salladı, komik görünüyordu ve ben bu yeni ve gelişmiş Trent'i çok iyi tanıımıyordum, bu yüzden o bakışı anlamadım. Hayal kırıklığı olduğunu düşündüm, sanki oğluna yeni bir beşik ya da başka bir şey alabilmek için reddetmemi umuyordu.

Hayatımda sık sık olduğu gibi, çok çabuk anladım. "Ayrıca Peg ve ben senden bir şey düşünmeni istiyoruz."

Dişlerimin sıkıldığını hissettim, bu da ağrıyan başımın zonklamaya başlamasına neden oldu.

Trent, Trent hakkında konuşmazdı, asla. Trent ve Peg hakkında konuşurdu. Sanki tek bir akla sahip tek bir kişiydiler ve bu aklın tamamen ona ait olduğu hissine kapıldım. Adamının tasmaı ondaydı, zinciri sık sık çekiyordu ve adam o kadar sadıktı ki, mutlu bir şekilde nefes nefese kalıyor ve onun her emrine itaat ediyordu.

İşin iyi tarafı, Peg'in istediği şeyin Ethan için de iyi olmasıydı.

Bunun üzücü yanı, bir zamanlar sevdiğim ve bir geleceğim olduğunu düşündüğüm bir adam bir yana, herhangi bir adamın dize getirildiğini görmektir.

"Ne düşünmemi istiyorsun?" Daha fazla paylaşmayınca ben de sordum.

Kahvesinden bir yudum daha aldı, sonra fincanı tezgâha bıraktı, vücudu doğruldu. Benimki de onunla birlikte doğruldu, otomatik olarak hazırlandı.

"Ethan'ı daha fazla görmek istiyoruz," diye açıkladı.

Sikeyim.

Bir elini kaldırdı. "Indy'de yaşadığımızı biliyorum ama Peg ve ben Ethan'ın hayatında babasıyla daha fazla zaman geçirmeye ihtiyaç duyduğu bir dönemde olduğunu düşünüyoruz."

"Trent-" Ben araya girmeye çalıştım ama o konuşmaya devam etti.

"Bu yüzden ortak velayeti düşünmenizi istiyoruz. Bir hafta sizde. Bir hafta bizde. Okulunu falan değiştirmeyeceğiz. Erken kalkacağız, onu okula götüreceğiz, eve dönebilmesi için onu almalarını ayarlayacağız. Şu anda her şeyi halletmiş değiliz ama buna çok ."

Bu fikirde yanlış olan o kadar çok şey vardı ki, kafam hepsiyle dolup taşı.

Bu durumdayken bile bir tanesine odaklanmayı başardım.

"Ethan'ı okula götürmek için erken kalkman, Ethan'ın da erken kalkması gerektiği anlamına geliyor," diye belirttim.

Trent başıyla onayladı. "Başlangıçta alışması zor olabilir ama Peg'in ve benim evimde olmayı seviyor. Kardeşleriyle birlikte olmayı. Buna alışacaktır çünkü bundan elde ettiği şey hoşuna gidecektir. Peg ve ben şimdiden batı yakasında bir yer bakıyoruz, böylece şehre daha yakın olacağız ve okula gidip gelme süresini on, on beş dakika kısaltabileceğiz."

Tama

m.

Tama

m.

Bunu şimdi yapmamın imkanı yok.

Doğrusu bunu hiç yapmak istemiyordum ama şimdi yapmamın imkânı yoktu.

Ben de başımı salladım. "Şimdi bunu konuşmak için iyi bir zaman değil. Daha sonra konuşuruz."

"Anladım ki, o kadar uzun süre onunla baş başa kaldınız ki, hiçbir zaman iyi bir zaman olmayacak. Ama yine de yapılması gerekiyor. On yaşında, neredeyse on bir. Yakında çocuk olmayı bırakacak ve erkek olmanın yolunu bulması gerekecek. Ve sen ona bu konuda yardımcı olamazsın."

Tama

m.

Tama

m.

Trent ona nasıl erkek olunacağını mı öğretecekti? Peg'in tasmalı *Trent*, bu işi Colt'tan daha iyi yapabilir miydi? Morrie? Jack'ten?

Merry?

Hayatta olmaz.

Şimdi de beni . Belli etmedim.

Dedim ki, "Trent, dediğim gibi, şimdi bunu konuşmak için iyi bir zaman değil. Markete gitmem lazım. Koymam gereken çamaşırlar var. Ve Ethan arkadaşından dönmeden önce evi temizlemek istiyorum."

"Sadece bana bunu düşüneceğini söylemeni istiyorum," diye zorladı. "Düşüneceğim," diye yalan söyledim.

Bunu düşünmezdim. Eninde sonunda bunu çocuğumla tartışabilirdim, çünkü bu onun kabul etmesi ya da reddetmesi gereken bir teklifti. Ama bunu hiç düşünmezdim çünkü bu konuda ne düşündüğümü zaten biliyordum.

Nefret ettim.

Trent beni inceledi.

Yalan söylediğimi anladı ve ses tonu hırçınlaştı. "Cheryl, Ethan için en iyisi bu."

"Sadece söylüyorum, sana yapacak işlerim olduğunu söylediğim halde bundan bahsediyorsun."

Bana doğru bir adım attı ve durdu.

"Bir düşün," diye ısrar etti. "Pek de iyi olmayan bir mahallede bir ev, sadece sen ve o ve çoğu zaman çalışıyorsun, bu yüzden seninle bile değil -İki haftada bir bizim evde bizimle olabiliyor. Daha büyük bir ev. Büyümesini izleyebileceği bir erkek ve kız kardeş. Ona göz kulak olacak, her zaman yanında olacak bir anne ve baba."

O haklıydı. Mahallem o kadar da harika değildi.

Berbat da değildi.

Komşularımın çoğu, çocukları pislik olan ve var olduklarını unutan yaşlı insanlardı. Bazıları yeni çiftler ya da hayata tutunmaya çalışan yeni ailelerdi. Hepsi de iyi insanlardı.

Ama kiracıları yarım yamalak olan birkaç kiralık ev vardı. Bununla birlikte, ara sıra gürültülü bir parti (çocuğumun uykuya ihtiyacı olduğu ve departmandaki her polisi tanıdığım için çok hızlı bir şekilde kapatıldı, bu yüzden arama yapmaktan çekinmedim) veya gürültülü bir kavga dışında, kendi başlarına kaldılar.

Ama bu, oğluma verdiğim ev konusunda kendimi savunmaya geçmemle ilgili değildi. Bu onun "anne ve baba, her zaman orada" saçmalığıydı.

Ethan'ın bir annesi vardı.

Ben.

Başka bir deyişle, artık beni kızdırmıyordu.

Ben de oradaydım.

"Durman gerek," diye uyardım.

Aptalca bir şekilde, bunun için bir programları yoktu, bu yüzden Trent bunca yıldır durmamıştı, zorlamaya devam etti. "Bunu düşün, Ethan için doğru olanın bu olduğunu anlayacaksın."

Bu işin peşini bırakmaması hiç hoşuma gitmedi, çünkü Peg'in bu işi ne kadar çok istediğini paylaşıyordu ve ben bundan hiç iyi hisler almadım. O iyi bir kadındı ve aynı zamanda anne olmak için yaratılmış bir kadındı. Sadece verecek çok sevgisi olduğu için değil, ki öyle olduğunu anladım, aynı zamanda hayatında patronluk taslayabileceği olabildiğince çok insana sahip olabilmek için.

Bir kez daha denedim.

"Geri çekil, Trent."

Bana bakmadan önce zarfı işaret etti. "Biz de seninle ilgilenmeye çalışıyoruz."

"Sanırım son on yıldır Ethan'a tek başıma baktığım için birinin bana bakmasına ihtiyacım olmadığını kanıtladım," diye belirttim.

Çenesini kaldırdı. "Senin için doğru olanı yapıyoruz."

"Yardımcı olabilirdin, ihtiyacım olduğunda yanımda oldun, ihtiyacım olmadığında boğazımdan aşağı itmedin."

Bunun onu kızdırdığını hemen anladım.

"Bunu yüzüme vuracağını biliyordum," diye .

"Trent, Tanrı aşkına," diye tersledim. "Sana geri çekilmeni söylüyorum. Sana bunu düşüneceğimi söyledim. Ben de sana yapacak işlerim olduğunu söyledim."

"Güzel ağız, Cheryl. Oğlumuzla böyle mi konuşuyorsun?"

İşte o zaman kaybettim ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanabilmem bir mucizeydi.

Ona doğru eğilerek tısladım: "Oğlumla istediğim gibi konuşabilirim çünkü bu ayrıcalığı hayatı boyunca her gün onun yanında olarak *kazandım*."

"Demek öyle," diye karşılık verdi.

Başımı sallayarak arkama yaslandım. "Tabii ki bilmiyorum, seni moron." "İsim takmak. Güzel," diye kestirip attı. "Oğlumuza da mı bunu öğretiyorsun?" "Tekrar soruyorum, bunu şimdi yapmasak olmaz mı?" Sertçe rica ettim.

Yüzü değişti. Bu iyi bir değişim değildi. İnatçı, kötü bir değişimdi.

Trent'in o kısmını biliyordum.

"İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama Ethan için en iyisini yapmazsan Peggy ve benim seni mahkemeye vermeye hazır olduğumuzu bilmenin adil olduğunu düşünüyorum. Ve sadece bir uyarı, Ethan'ın tam zamanlı olarak babasıyla kalması gerektiğini düşünüyor. Ortak velayet fikri onu ikna ettiğim şeydi. Üstüne gidersen çok sinirlenecek ve biz de her şeyi halledeceğiz."

Oğlumu kaybetme düşüncesi aklıma geldiğinde, dünya etrafımda yıkılırken mutfağımda durdum. Görüş alanımın sınırında duvarlar, dolaplar, tezgahlar, evler ve ötesindeki kasaba yerle bir oldu, bir toz bulutu yükseldi, ben ve birbirimize bakan Trent dışında her şeyi yok etti.

Bunu yüzümden okumuş olmalı ki sesini alçaltarak, "Ve bunun senin için pek de iyi olmayacağını biliyorsun, Cheryl," dedi.

O zaman benim de başıma geldi ve anladım. Normal insanların nasıl köşeye sıkıştırıldığını, sevdiklerinin nasıl tehdit edildiğini ve dürtülerinin onları nasıl ezip geçtiğini, onları insan olmaktan çıkarıp yalnızca koruma ihtiyacına odaklanmış hayvanlara dönüştürdüğünü anladım. Kontrollerini nasıl kaybettiklerini, akıllarını nasıl yitirdiklerini ve tehdidi bertaraf etmek için akıllarında yok etmekten başka bir şey olmadan saldırganlarına nasıl acımasızca saldırdıklarını anladım.

Anladım çünkü bu benim başıma geldi.

Ama o kadar çok dayak yemiştim ki, o sabah içimde kontrol altında tutmaya yetecek kadar vardı.

"Olmayacak mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak sordum. "Benim için çok iyi gitmeyecek mi?"

Trent bunu söylemek istemiyormuş gibi görünüyordu. Yine de söyledi.

"Dennis Lowe."

Başımı salladım. "Evet, haklısın. Haklısın. Bir seri katille yattım. Bana polis olduğunu söyledi. Beni sevdiğini söyledi. Benimle ilgilendi. Ethan'a baktı. Bu bok beni kandırdı. Sonra tekrar, patronu da öyleydi. İş arkadaşları. Komşuları. Milyonlarca yıllık karısı."

"Sen bir striptizciydin Cheryl," diye devam etti.

"Öyleydim çünkü methhead, pothead, crackhead erkek arkadaşım beni hamile bıraktığını öğrendiği anda beni terk etti ve *karısı* onu doğru şeyi yapmaya zorlamadan önce beni ve oğlumu yedi yıl boyunca yalnız bıraktı."

"Ben temizim," diye karşılık verdi.

"Ve ben hiç temiz *olmadım*," diye karşılık verdim.

"Ve ben hiç kucak dansı yapmadım," diye alay etti.

Ona doğru iki adım attım, alanını daralttım ama içine girmedim ve göz temasını da kaybetmedim.

"Verdim," dedim usulca. "Yüzlercesini verdim. Ve tekrar yapardım. Ve yine. Eğer o para çocuğumun karnını doyuracaksa bunu hayatımın sonuna kadar yaparım. Başını sokacak bir ev. Sırtına kıyafet. Bana ona ihtiyacı olanı ve ona verebileceğim kadar çok şeyi verme fırsatı verseydi. Bizim acı çektiğimizi, onun acı çektiğini, benim acı çektiğimi ya da onun bu dünyada olmasının bana verdiğini hissetmemesini sağladiysa."

Yaklaştım ve ona striptizci sesimi verdim, tüm nazlı ve baştan çıkarıcı, aynı zamanda hiçbir şey vermeden bir şey alıyormuş izlenimi veriyordu.

"Kasıklarımı bir adama sürttürdüm, memelerimi yüzüne sokardım bebeğim. Bunu bir sıra oluşturarak yapardım, bir göt deliğini diğerine güzelce verirdim. Çocuğuma ihtiyacı olanı vermek için bana ihtiyacım olanı verirse, bunu yüzümde bir gülümsemeyle yapardım. Ve eve bundan gurur duyarak gelirdim. Tek bir kişi bile benimle aynı fikirde olmasa da, *her* yıl 'Yılın Annesi' *seçilmem* gerektiğini bilerek eve gelirdim çünkü oğlum yemesin diye bok yemeye razıydım."

"Bunu oğlumuza vermenin başka yolları da vardı," diye karşılık verdi.

"Var mıydı?" Geri adım atarak sordum. "Sen lise diploması ve garsonluk geçmişinden başka bir şeyi olmayan, hamile kalmış ve adamı kaçmış, gitmeden önce cüzdanındaki dört günlük bahşişi ve bozuk para kavanozunu çalmış vajinalı bir kaltak mısın?"

İrkildi ama ben vazgeçmedim.

"Hiç birikimi olmayan, çocuğunu büyütemeyeceği boktan bir apartman dairesinde yaşayan, bebeği için iyi bir şeyler yapmak için para bulmaya çalışan bir kaltak mısın? Bilirsin işte," elimi uzattım ve sesime alaycı bir ton kattım, "piyango bileti alıp tutturmak ya da striptizden çok daha fazla hor görülen başka bir mesleğe yönelmek dışında?"

"Bunun bir yolu olmalı," dedi. "Bir tane söyle," diye karşılık verdim.

"Bunun yolları var, Cheryl."

"*Bir tane* söyle," diye tekrarladım.

"Bir sekreter," diye . "Ben daktilo yazamam."

"Bakkal tezgâhtarı."

"Bunların ikisinin de striptizden daha fazla kazanmasına imkân yok." Dişlerini sıktı.

"Ve, sadece ," diye devam ettim, "içime bir çocuk yerleştirdiğin, vedalaşırken bütün gece beni becerdiğin, paramı çaldığın ve orospun zincirini çekip seni uslu bir çocuk yapana kadar bir daha görünmemek üzere çekip gittiğin haberini aldıktan sonra mutfağımda durup oğluma bakmak için ne yapmam gerektiğini yargılayamazsın."

"Peggy'yi bu işe karıştırma," diye bağırdı.

Bunun üzerine iki elimi de havaya kaldırdım. "Kadın zaten bu işin içinde değil mi?" "Bu Ethan'la ilgili. Sadece Ethan."

Çok boktan biriydi.

Her şey Peggy ile ilgiliydi. Onun ne istediği. Benim hakkımda ne hissettiği. *Hepsi* onundu.

Ama Trent'in şu anki bokunun bittiğine karar verdim. "Benimle dövüşürsen, Trent, seni yere sererim."

Başını salladı, konuşmadan önce üst dudağı kıvrıldı.

"En çılgın rüyalarınızda bile, geceleri çalışan, çocuğunu zar zor gören, onu büyütmek için annesine ve arkadaşlarına güvenen ve kışını boktan bir mahallede boktan bir eve koyan bir barmenin bir yargıcı çocuğunu tutmasına izin vermeye ikna edeceğini hayal edemezsiniz. Memelerini yabancıların yüzüne sokmak için para alan ve avını takip etmesine yardım ederken bir seri katilin aletini emen aynı kadının, bir yargıcı çocuğunu tutmasına izin vermesi için ikna edeceğini hayal edemezsiniz. Ve bir yargıcın Peg ve benim ona verebileceğimiz şeylere bakıp da çocuğu ona teslim etmeyeceğini düşünemezsiniz."

Cevabımı vermekte tereddüt etmedim.

"Bunu zorlarsanız, bunu olduğu gibi görmeyen ve oğlumu tutmama izin vermeyen kışını kaldırmış bir yargıç buluruz, sahip olduğum her şey üzerine bahse girerim ki Alexander Colton kürsüye çıkar ve bana kefil olursa, o yargıç bir kez daha düşünecektir."

Trent'in ağzı sıkıştı.

Direkt atış.

Peşini bırakmadım.

"Feb'i oraya koyun, ve Colt Denny Lowe'un takip ettiği av olsun, aynı zamanda benim patronum olsun, aynı zamanda bana ihtiyacı olduğunda çocuğuna bakmama izin versin, o yargıç daha da fazla düşünecektir. Ve bunu benim için yapacaklar. Gözlerini kırpmayacaklar. Benimle uğraştığın için seni öyle bir gömmek isteyecekler ki, gelen her şeyi yapacaklar. Ve sadece onlar da değil, Trent. Kız arkadaşım Violet Callahan ve

kocas1 Cal. Jack ve Jackie Owens. Morrie. Dee. Namuslu vatandaşlar. Toplumun temel taşları. Yargıca benim nasıl bir anne olduğumu anlatacak o kadar çok insan olacak ki, oğlumu benden almaya çalışacak kadar senin neyin var diye merak edecek."

"İkna olmuş görünüyorsun," diye alay etti.

"İkna olmadım. Ben lanet olasıca haklıyım," diye karşılık verdim. "Sen aptalın tekisin, bu saçmalığı tekrar düşünmüyorsun. Oğlumu yanımda tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyeceğim. Bundan hiç kuşkun olmasın. Ve bunu kabul etmemeni tavsiye ederek sana iyilik yapıyorum. Ethan'ın hayatında değişmeyen tek bir şey var." Başparmağımı kendime salladım. "*Ben*. Akli başında hiçbir yargıç benim çocuğuma her şeyimi verip sonra da onu benden alma geçmişime bakmaz. Benimle , kaybedeceğin bir savaş olur. Ama benimle dövüşürsen Ethan'ı kaybedersin ve bu seni ondan almamla ilgili olmayacak. Bu, annesiyle yattığını öğrenmesi ve seninle tek bir şey bile yapmak istememesiyle ilgili olacak."

Dönüp zarfı tezgâhtan almak için gereken adımı atmadan ve arka cebine sokmadan hemen önce gözlerinde kararsızlık parladı.

Bana geri döndü.

"Görünüşe göre bir avukat tutmak için buna ihtiyacım olacak," dedi.

"Doğru, iyi karar. Al bunu. Bana uyar. Ethan on yıldır nefes alıyor ve sen bana yardım için tek kuruş vermedin. Bu bana uyar. Ama bir yargıç için öyle olmayabilir."

"Canın cehenneme, Cheryl," diye ısırđı.

"Bunu zaten yaptın Trent, *pek* çok açıdan."

Bana ters ters baktıktan sonra mutfağımdan çıkıp gitti. İçeride durdum ve onun ön kapıyı çarpışını dinledim.

Sonra başımı eğip botlarıma baktım ve kendimi ağır ağır nefes alırken buldum.

. Colt, Feb, Vi, Cal, Jack, Jackie, herkes bana yardım ederdi.

Tekrar.

Ama hepsi ortaya

çıkacaktı. Tekrar.

Sıyırma.

Lowe.

Hepsi Ethan'ın boğazından aşağı itildi.

Adının Ethan Rivers, annesinin Cher Rivers olması önemli değildi; kira sözleşmemizde ve ehliyetimde bu yazıyordu. Adınızı değiştirdiğinizde eski kimliğiniz silinip gitmiyordu. Bunlar kamuya açıktı. Bu da, bugünlerde ne kadar seyrek olursa olsun, serserilerin ve ucubelerin Denny'ye yakın olmak için her ne sebeple olursa olsun beni bulmaya devam ettikleri anlamına geliyordu.

Trent ve Peg beni mahkemeye verirse, her şey ortaya çıkar. Haberlere bile çıkabilir. Ve bu Ethan'ı kesinlikle savunmasız hale getirir.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir, siktir...*siktir*.

Başımı kaldırıp çevirdim ve retro bardaklar, çok desenli, uyumsuz kaseler, acayip şekilli sürahiler, eski moda teneke kutularla dolu, alt dolapların üzerindeki açık raflardan oluşan duvara baktım.

Eşyalarımı inceledim - Ethan'ın mısır gevreğini döktüğü kaseler, ona Kool-Aid yapmak için elime aldığım sürahiler - ve o dikenin daha derine battığını hissettim.

Çünkü farklı bir kadın olsaydım, Garrett Merrick gibi bir erkeği cezbedebilecek, ona yaklaşabilecek ve o şekilde kalmasını isteyecek türden bir kadın olsaydım, insanlar benimle uğraşmazdı çünkü onlara izin vermezdi.

Trent

değil.

Peg değil.

Çılgın partiler veren komşularım değil.

Barda ara sıra bana fanatik gözlerle bakıp Denny Lowe'un yancısı Cheryl Sheckle olup olmadığını soran kişi değil.

Bir film, bir kitap, bir TV şovu hakkında düşünerek beni arayan ve "Dennis Lowe'un zihnine girmelerine" yardımcı olmamı isteyen pislikler değil.

Polis arkadaşlarımdan partileri kapatmalarını istemekte bir sakınca görmedim.

Berbat olurdu ama Ethan için her şeyi yapardım, bu yüzden oğlumu elimde tutmak için elimden gelen tüm yardımı isterdim.

Barda Darryl ve Morrie, Denny Lowe'un izini süren delilerle uğraşıyorlardı çünkü kafadan çatlaklardı, sadece beni o pislikten korumak için değil, Feb ve Colt'u korumak için de. Ama bu mesaj sık sık gönderiliyordu ve bunca yıldan sonra o deliler artık çok azdı.

Trent'in Ethan'ın hayatına geri dönmesi gibi, kimse telefon görüşmelerinden haberdar değildi. Trent'in hayatımızın bir parçası olması konusunda endişelenmelerine gerek yoktu. Ve onlar

Denny Lowe olayının tekrar gündeme getirilmesine kesinlikle ihtiyacım yoktu. Ve son olarak, insanların benimle ilgilenmeleri gerektiğini hissetmeleri için *başka bir yola daha* ihtiyacım yoktu.

Kendi başımın çaresine bakabilirdim. On sekiz yaşımdan beri bunu yapıyordum ve ölene kadar da bunu yapmanın hayattaki kaderim olduğunu biliyordum. O sabah bunu çılgınca, aptalca, umut dolu bir an için unutmuş ama sonra hatırladım.

Bu, Merry gibi bir adamın hayatımda olmasını takdir etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Takdir ederdim.

Ve bunu normal bir kadından daha çok isterdim çünkü size bakacak, yükünüzü paylaşacak, *tek* bir boku bile umursayacak birine sahip olmanın aslında ne kadar değerli olduğunu biliyordum.

Bu da ironikti, çünkü ben de o kızlardan biriydim.

Bunu takdir edecek kızlardan biri.

Onunla ilgilenecek kızlardan biri.

Elinde tutmak için yalvaran, ödünç alan ve çalan kızlardan biri.

Ve asla sahip olamayacak kızlardan biri.

* * * * *

"Diyet üzümlü soda stoklasalar ölürler mi?" Walmart'taki soda raflarına bakarak söyleniyordum.

Ethan gülmekten kırıldı.

Çocuğuma baktım.

O günkü faaliyetlerimi yeniden düzenlemiştim. Mağazaya gitmek yerine çamaşır yıkadım, faturalarımı ödedim ve o eve gelmeden evi temizledim.

Bunun nedeni markete gitmeyi sevmesi ve temizlik yapmayı pek sevmemesiydi.

Bundan tamamen kurtulmasına izin vermedim. Ev işleri vardı. Çöpü dışarı çıkarıyor, gece evde olduğumda bulaşıkları yıkamama yardım ediyor ve odasını toplamak zorunda .

Harçlık almasının en iyisi olduğunu düşündüm çünkü sahip olduklarınızı hak etmeniz gerektiğini öğrendi. Onu koruyup kollamak, sonra da dünyaya göndermek istemedim, böylece iyi bir şey alabilmek için ne kadar çok çalışmanız gerektiği konusunda gafil avlanabilirdi. Onu bu saçmalıklara boğmamaya dikkat ederken bile bilmesini istedim.

Süpürür ya da toz alırsa fazladan para alırdı. Banyoyu temizlerse ya da mutfakta yerleri paspaslarsa daha fazla. Ve çocukların lahanaya ihtiyacı olduğu her şey için lahanaya ihtiyacı vardı, bu yüzden sık sık ikisini de yaptı.

Ama o gün, benim için tam gün tatil olan bir Cumartesi günü, birlikte geçireceğimiz zamanın çamaşır ve temizlikle ilgili olmasını istemiordum. Takılmak ve sevdiğimiz şeyleri yapmakla ilgili olmasını istiyordum.

Ben market alışverişini pek sevmezdim, ama Ethan severdi, bu yüzden o eve geldiğinde iyi şeylere odaklanabilmemiz için saçma sapan şeyleri aradan çıkardım.

"Komik bir şey mi var?" Dudaklarımın titrediğini hissederek sordum, geçirdiğim günden ve Egg McMuffin yemeden ama haplarla ve kızarmış yumurtalı ekmekle idare etmek zorunda kaldığım akşamdan kalma halimden sonra bile.

"Anne," dedi Ethan kahkahalar arasında, elini arabamıza doğru uzatarak. "Diyet portakal, Diyet 7UP, Diyet *Vişneli* 7UP, Diyet Kola, Diyet Dr. Pepper ve iki farklı çeşit Fresca var. Ne kadar diyet saçmalığına ihtiyacın var?"

"Kız gibi fiziğime dikkat etmek zorundayım," diye karşılık verdim.

"Evet, doğru," diye mırıldandı, ellerini arabaya koyup itmeye başladı. "Şeker zulanda bunu çok iyi yapıyorsun."

Arabaya bakmadım çünkü bakmama gerek yoktu. Şeker reyonuna çoktan girmiştik ve tıka basa doluyduk. Çocuğum tatlıları severdi ama ben şeker bağımlısıydım. Her gün biraz yiyordum, bazen "biraz "dan fazlasını.

Bir sürü kötü alışkanlığım vardı.

Kendi payıma düşen içkiyi içebilirim.

Banyoda üç çekmece dolusu makyaj malzemem vardı.

Ağzımdan çıkan bazı saçmalıkları filtrelemem gerektiğini biliyordum ama zahmet etmedim.

İnsanların biraz kevaşe bulduğunu bildiğim bir şekilde giyiniyordum ama bu hoşuma gidiyordu. Bu beni aşırı derecede bir penis mıknaatısı yapıyordu, ama bunu bildiğim, yaşadığım ve soluduğum halde yine de değişmedim. Sadece kendimi yumuşatmaya ikna edemiyordum. Görünüşümü seviyordum, o *bendim* ve *kendimden* başka bir şey olmamayı zor yoldan öğrenmiştim.

Ve bir sürü şeker yedim.

Oğlumu takip ettim ve bilgeliğimi paylaştım: "Diyet gazoz, şekerleri etkisiz hale getirir."

"Bunun mantıklı ve muhtemelen doğru olması berbat bir şey," diye mırıldanarak köşeyi dönüp atıştırmalık reyonuna girdi. Başka bir kötü alışkanlık... ikimiz için de.

"Beslenmemle ilgili endişelerinizi göz önünde bulundurursak, belki de bu reyonu atlayıp doğrudan havuçlara gitmeliyiz."

Gözlerini kaldırdı ve bana bir bakış attı.

Ona sıırtttım.

Gözlerini devirdi, ağzının uçları kıvrıldı ve doğruca mikrodalga patlamış mısıra gitti.

Birkaç yıl içinde benden daha uzun olacağını düşünerek onu takip ettim. Ondan bir ya da iki yıl sonra sesi kısılacaktı. Bir ya da iki yıl sonra, biriyle çıkıyor olacaktı. Bir ya da iki yıl sonra, kendi hayatını kurma yolunda ilerliyor olacaktı.

Başka bir deyişle, bu zaman çok değerliydi.

Her an değerliydi -bunu biliyordum- ama bu sefer daha da değerliydi.

Benim olduğu on, neredeyse on bir yıl geçirmiştım. Onu paylaştım çünkü bu konuda cömerttim.

Ama yine de, o tamamen benimdi.

Zamanın yarısından fazlası geçmişti.

Yedi yıl daha ve...

"Tiyatro tarzı mı yoksa kaşar mı?" Ethan düşüncelerimi bölerek sordu.

Çantamdaki telefonum çalarken "Ah... tabii ya," diye cevap verdim.

"İkisi de." İşte o zaman Ethan bana sırttı.

Evet, Trent ona iyi davranmıştı. Oğlum yakışıklı olacaktı çünkü şu anda çok tatlıydı.

Yine de o gözlerim mizahla parlıyordu, bu yüzden genlerim bu işte yıkılmadı.

Ethan iki çeşit patlamış mısır aldı ve arabaya attı. Çantamdan telefonumu çıkardım ve ona baktım.

Gözlerim ona çarptığı anda, oğlumla birlikte olmanın verdiği huzur kayboldu ve diken daha derine battı, büküldü, yanlardaki sivri uçlar eti parçaladı.

Ekranda "Mutlu Arayışlar" yazıyordu.

Telefonu çantama geri koydum. "Kim o?"

Onun sorusu üzerine çocuğuma baktım.

Ona yalan söylemedim. Yalan söylemek kötüydü ve beni bir yalanın içinde yakalayıp hayal kırıklığına uğramasını ya da yalan söylemenin iyi bir şey olduğu fikrine kapılmasını istemiyordum (Trent ve Peg gerçekten saçmalıklarını yaparlarsa bunu sürdürmek zor).

Ona doğrudan vermeye çalıştım. Bazen yumuşattım. Bazen onu gerçekten bilmesi gerekmeyen ya da bilmek için çok genç olduğu şeylerden korudum. Ama elimden geldiğince ona doğruyu anlattım.

Bu durum, özellikle son bir yıl içinde bazı garip konuşmalar yapmamıza neden oldu. Etrafındaki çocuklar gibi o da büyüyordu. Baktan şeyler oluyor, duyuluyor, görülüyor, televizyonda izleniyor ya da filmlerde görülüyordu ve Ethan'a her konuda bana gelebileceği öğretilmişti.

O da öyle yaptı.

Ben de ona doğruca verdim.

Bu yüzden onun için basit olan ama benim için olmayan soruyu sorduğunda, her zaman yaptığım şeyi yaptım.

"Merry," diye cevap verdim.

Kaşları havaya kalktı. "Neden telefona cevap vermedin?"

Merry'nin bir arkadaş olduğunu bildiği için sordu. Bunu biliyordu çünkü bir arkadaş olarak, Ethan'ın etrafta olduğu zamanlarda, J&J'de Merry'ye içki servisi yapmam dışında birlikte olduğumuz zamanlar oluyordu. Partiler. Barbeküler. Piknikler. Colt'un yetişkinler ve çocuklarla organize ettiği basketbol ve futbol maçları. Dört Temmuz'da Arbuckle Acres'daki karnavalda takılmak. Colt ve Feb'le birlikte sürat teknesiyle göle açılmak.

Merry onun hayatındaydı. Merry çocukları severdi, Ethan'ı severdi ve sık sık onunla top ya da frizbi oynardı, onunla dalga geçerdi, onunla şakalaşırdı, saçlarını karıştırırdı, ensesini sıkardı, Ethan komik olduğunda gülerdi, komik olarak Ethan'ı güldürürdü.

Ethan'ın hayatında önemli bir yer tutmasa da kesinlikle sağlam bir yere sahip olan iyi bir adamın telefonuna cevap vermemem için Ethan'ın aklına gelebilecek hiçbir neden yoktu.

"Çünkü markette seninleyim ve Merry ile aramızda oldukça yoğun bir şeyler geçti, bu yüzden onunla bir sonraki sohbetimizde tüm dikkatimi ona vermek istiyorum."

Neyse ki gerçek buydu.

Ethan'ın başı yana eğildi. "Ne gibi şeyler?" "Eski karısı başka biriyle nişanlandı."

Ethan'ın kafası da daha az karışmamıştı. "Hâlâ ondan hoşlanıyor mu?" Bu diken daha da derinleşti.

"Evet."

Ethan sanki bir dağın tepesinde oturmuş, bilgeliğinden yararlanmak isteyenler için bir hac yeri olan, on iki ayak uzunluğunda beyaz sakallı, yüz elli yaşında bir bilge adammış gibi başını salladı.

"Anlıyorum," diye mırıldandı ciddiyetle.

"Benim bilmediğim bir eski karın mı var?" Koridorda ilerlerken bir poşet Funyuns'a uzanarak sordum.

"Aslında üç ," diye yanıtladı Ethan.

Bir kahkaha attım ve Funyun'ları arabaya attım. Bir paket Fritos Scoops alırken kafasının arkasına bakıp sırtmaya devam ettim.

"Sana bir kadına nasıl davranılacağını öğreten bir annen olmaması çok kötü," dedim.

"Hayır, bana annem kadar iyi davranmadıklarını görünce onlardan kurtuldum," diye karşılık verdi.

Birden bir şeye tutunmam gerekti çünkü dizlerimin bağı çözüldü.

Babam içti, annemi tokatladı, sonra ona verebileceği en iyi hediyeği verdi: tercih ettiği bir kadınla onu becerdi, bu yüzden bizi onunla birlikte olmak için terk etti ve sonra sorumluluğuyla uğraşmamak için teması en aza indirdi, ama bu onun çöpüyle uğraşmak zorunda kalmamamızı sağladı.

Okulu sevmiyordum, bu yüzden oyalandım, kıl payı mezun oldum, bir gün ihtiyacım olacağını bilemeyecek kadar genç ve aptaldım.

Vahşiliği seviyordum çünkü iyi hissettiriyordu, bu yüzden bulabildiğim her yerde onu buldum ve babamdan çok daha kötü erkeklerle birlikte oldum, komik değildi.

Bok yedim çünkü satın almıştım ve bok yedim çünkü hayat buydu.

Ama tüm bunların içinde doğru bir şey yapmıştım. O kadar doğru bir şey ki, çiğnenip tükürülmeme, kanlar içinde kalmama ve dayak yememe izin vermek yerine beni sabit ve bütün tutan hayatımın çipasıydı.

Ethan'ı ben yarattım. Ethan'ı korudum. Ve oğlumun ruhuma kadar sevildiğini bilmesini sağladım.

Bu da onun beni bu şekilde sevdiği anlamına geliyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun, bebeğim?"

Fısıldadım.

Başını çevirdi ve bana ters ters baktı. "Tanrım, anne. Gag."

Kendimi tutamadım, kahkahayı patlattım.

Son birkaç yıldır, çocuğuma gösterdiğim sevgi, sarılma ve kucaklaşma kuruyup gitmişti. Özel olarak ve ölçülü bir şekilde buna izin verebilirdi. Ancak şefkat başka hiçbir zaman onun hedef listesinde büyük değildi.

Kahkahalarım arasında "Yapış yapış olmayı bıraktın mı?" diye sordu.

"Evet," dedim gülmemek için kendimi zor tutarak. "Haftalık yapışkan kotamı doldurdum. Ama seni uyarıyorum evlat, gelecek hafta bir yerlere daha fazla yapışkan sığdırmak zorunda kalacağım."

Gözlerini devirdi ama dudakları yine yukarı kalkmıştı ve gözleri parlıyordu. Sonra Pringles seçimine yöneldi.

Dört tüp aldık.

Makarna reyonunda Merry'ye *Ethan'la* mesaj atacak zaman buldum. *Sonra konuşuruz.*

Döndüm. *Yarın geliyor musun?*

Kolayca öğrenebilirdi; bardaki vardiyalarım devlet sırrı sayılmazdı.

Erkenden cevap

verdim. *Orada*

görüştürüz.

Muhteşem.

Ben isteyken üzerime atlayacaktı.

Morrie, Feb'i birkaç televizyon ikna etmişti, bu da her zaman sabit ama yoğun olmayan barda Pazar günlerinin son yoğun günler olduğu anlamına geliyordu. Bahşişler için iyi. Merry'nin getireceği yükü üstlenmek zorunda kalırken etrafta bir sürü insan olması kötüydü.

Ama Merry benim "anlayan" bir kadın olduğumu düşünüyordu. Ve istemesem de "anladım".

Ben de kabul ederdim, anlardım ve devam ederdik.

Sadece bunu dört gözle beklemiyordum.

Üçüncü Bölüm

Garanti

Cher

"Tamamdır! Dışarı çıkıyoruz!" Yatak odamdan çıkarak eve seslendim.

Ertesi gündü ve Ethan'ı bırakıp işe gidebilmek için anneme doğru yola çıkmıştık.

Hazırlanırken, her şeyi yapma ya da daha doğrusu *yapmama* dürtümü yenmeyi başarmıştım.

Bir yanım Mia Merrick'in eski kocasına neden yaklaşmadığını anlıyordu (*küçük* bir yanım), zira ayrıldıklarından beri bekâr kalması hiç de komik değildi. Onu tanıdığım süre içinde çok fazla kuyruk yakalamıştı ve Mia J&J'ye nadiren gelmesine ve Merry gittiğim diğer etkinliklere kesinlikle katılmamasına rağmen, o kadar küçük bir kasabada yakaladığı kuyruk miktarını gözden kaçırmak imkansız olurdu.

Ve neyi gördüm. Minyon. Saça vurgu. Makyaj fırçaları ile yetenekli eller. Benim gibi giyinir, tenini gösterirdi. Dar olmasa da, hayal gücüne pek bir şey bırakmayacak şekilde giyinirlerdi.

Aradaki fark, sadece kıyafetlerin değil saçların da tasarımcı elinden çıkmış, pahalı olmasıydı. Saçlarını annelerinin mutfağında kestirmiyorlar, renklerini ya da röflelerini bir şişeden almıyorlardı. Bir şişe şarap ya da benim yemek yapmam karşılığında saçlarını kestiren annemden çok daha fazla ücret talep eden kişilere yaptırıyorlardı.

Tüm pakete harcanan fazladan pasta, hepimiz aynı etkiyi yaratmaya çalışsak bile, onları benim düşündüğümünden -kısa- onların düşündüğüne -sınıf- fırlattı.

Kıyafetlere ve saça para harcamıyordum ve makyaj malzemelerim eczaneden, Walmart'tan ya da Target'tan alınıyordu.

Bunu yapmadım, çünkü bir çocuğum vardı.

Bu, dolabımda Merry'yi gösterebilecek tek bir parça olmadığı anlamına gelmiyordu. Farklı bir gözle bakabilme yeteneği, belki onunkiyle bile.

Mesele şu ki, bu tek bir parçaydı ve o parçalar kızlarımla takılmak içindi. İş için değillerdi. Ve o gün bana vuracağı darbeyi, bir kez bakıp zırha ihtiyacım olduğunu anlayacağı bir giyerek karşılaşaydım Merry'ne söylemek istemedim. I

Buna ihtiyacı vardı çünkü beni incitebilme yeteneğine sahipti ve bunun nedeni benim için bilmesini istediğimden daha fazlasını ifade ediyor olmasıydı. Ya da daha doğrusu, bilmesini istemediğim *bir şekilde* benim için her şeyi ifade ediyordu.

Ayrıca, bunun bir önemi yoktu. Beni tanıımıyorsa ve beni ben olduğum için istemiyorsa, siktirsin gitsin.

Her zamanki gibi giyinmiştim. Dar kot pantolon. Kocaman elmas taklidi tokalı kalın, siyah kemer. Derin askılı ve önünde rocker haçı olan siyah atlet, bolca çivi. Cehennem kadar seksi olan siyah dantel sütyen, askıları görünüyordu ve gizli olan diğer güzelliklerin ipucunu veriyordu. Sivri topuklu, siyah süet bootie sandaletler ve kot pantolonumun içine sokulmuş, siyah cilalı ayak tırnaklarım ve topuklu ayakkabılarım açıkta.

Büyük gümüş küpeler, bileğimde siyah deri çivili manşet, önümden aşağı dökülen kolyeler, büyük saçlar ve ağır bir makyaj eklediğimde, gitmeye hazırdım.

Bu görünüm benimdi, ama aynı zamanda bir bonusu da vardı - bahşişler için iyiydi.

Sarkık, bol dokunmuş siyah bir hırka giyerek yatak odamdan çıktım ve Ethan'ı sırt çantasıyla kapıda gördüm.

"İyi misin?" Hasır kova sandalyedeki çantamın yanına giderek sordum (çanta aynı zamanda gümüş çivili siyah süet ve kayış olarak gümüş zincir eklenmişti).

"Evet," diye cevap verdi, kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Chevy Equinox'umun kilitlerine bipleyerek onu takip ettim.

Henüz deli olduğunu bilmeden arabamı Dennis Lowe'a vermiştim ve o da arabayı eyalet sınırlarını geçip kasaplığa devam etmek için kullanmıştı. Yol boyunca arabayı terk etmişti ve tüm yaylar bağlandıktan sonra arabayı geri almıştım.

Sonra hemen sattım ve bana verdiği paranın geri kalanını, artı bana verdiği her şeyi satarak elde ettiğim parayı, artık çok da yeni olmayan mavi kız bebeğimi almak için kullandım. Büyük ve genişti. Oğlumun en sevdiği renkti. Yumuşak bir sürüşü vardı. Güvenliydi. Harika bir müzik seti vardı. Denny Lowe'un bana yaptığı onca şey arasında, onun saçmalıklarının beni ve çocuğumu güzel ve güvenli bir arabaya bindirmesine zerre kadar aldırmadım.

Bunu hak etmiştik. Ben de öyle yaptım.

Arabadan geri geri çıktım ve annemin evine doğru yöneldim.

Annem de Ethan ve benim gibi kasabada yaşıyordu. Evlerin büyük araziler üzerinde, zarif ve görkemli bir şekilde kurulduğu eski kısım değil. Burası değil.

Gelişmelerin orta sınıftan ciddi anlamda üst orta sınıfa kadar değiştiği kenarlar.

Ancak savaş sonrası orta kesimdeki arsalar büyük, ağaçlar uzun, ancak evler küçüktü ve onları inşa etmek için çok fazla zaman, çaba veya para harcanmamıştı.

Annemin evinin önündeki kaldırıma çıktık ve Ethan'la birlikte inerek annemin yürüyüşüne devam ettik.

Evi kiralık değildi; satın almıştı. Yine de Indy'de satması gereken bir evi vardı, bu yüzden satabilirdi. Emlak değerleri, buradaki mahallesi için bile, Indy'de yaşadığı pek de iyi olmayan mahalleden daha yüksekti, bu yüzden parasının karşılığını pek alamamıştı, ama evi sevmişti ve parasının tamamını ödemişti.

Düzen benimkine benziyordu ama daha kare şeklindeydi. Oturma odası önde; mutfak arkada (yanda değil). Yatak odaları koridorun sonundaydı, ancak küçük bir çalışma odası vardı ve ana yatak odası daha büyüktü ve kendi üç çeyrek banyosu vardı.

Biraz harap bir haldeydi ama Colt, Morrie, Jack, Colt'un ortağı Sully, Cal, Mike ve hatta bazen Merry'nin yardımıyla toparlamıştık. Tam olarak, Merry ve Mike'ın mutfak ve banyoya yeni tezgahlar koyduklarını ve Merry'nin oturma odasının duvarlarını yeniden sıvadığını hatırlıyorum.

Merry'nin yeniden yağladığı oturma odasına gittiğimizde annemi kanepede sırtüstü yatarken gördüm.

"Film günü için uyanık olsan iyi olur tatlım, çünkü büyükannen kaka yaptı," dedi televizyona, sonra başını geriye doğru çevirip kanepenin kolunun üzerinden bize baktı. "Ya da ödevini yaptıysan sinema günü için hazır olsan iyi *edersin*."

Anneme baktım.

Garsonluktan hiç mezun olmamıştı. Babam gitmeden önce yapmıştı. Sonra da yaptı. Şimdi de yapıyordu. The Station'da çalışıyordu ve iyiydi. O kadar çok seviliyordu ki, müdavimler onun bölümüne geçmek istiyordu.

O da iyi para kazanıyordu. Benim gibi, para içinde yüzmüyordu ama kedi maması da yemiyordu.

Ve elli altı yaşındaydı. Öyle görünmüyordu. Kendine iyi bakıyordu. Çok fazla ayaktaydı, bu yüzden egzersiz yapıyordu ve cildine her zaman özen gösteriyordu. Benden çok daha iyi besleniyordu. Nasıl görüldüğüne önem verir, saçına özen gösterir, iyi giyinirdi. Bu amaçla, birileriyle çıktı. Hatta bir süre etrafta takılan birkaç adam bile oldu, ikisi de ona iyi davrandı, ama bir türlü yerleşemedi.

Anladım.

Bir kere ısırılan, iki yüz kere utanır.

Kanepede uzanması saçmalıktı. Filmlerden bahsediyordu çünkü Ethan'ın filmlerden hoşlanacağını biliyordu. Normalde bahçesinde çalışıyor, banyodaki derzleri derinlemesine temizliyor ya da sürtükleriyle poker oynuyor olurdu. Harika görünmesine, formda olmasına ve çok enerjik olmasına rağmen, insanlara yemek taşımak için ayakta geçireceği on yılı daha vardı. Sonra biriktirdiği az miktardaki emeklilik maaşını, yoksulluk seviyesinin altında yaşamının acısını sosyal güvenliklikten çıkarmak için kullanacaktı.

Onun için bundan nefret ediyordum. Tıpkı oğlum için daha fazlasını istediğim ve bunu elde etmek için her şeyi yaptığım gibi, annem için de daha fazlasını istiyordum.

Ve hayatın berbat olmasının bir başka nedeni daha vardı; asla alamayacağını ve benim de bunu ona verebilecek durumda olamayacağımı bilmek.

Onu çok zorlardım. Küçük kızlık yıllarım Barbie'lerle ve o zamanlar orta derecede seksi olan İngiliz kraliyet ailesinden biriyle evlenme hayalleriyle değil, babamın annemi dövmesini dinlemekle geçti. Sonra çılgına döndüm, çok şeyimiz olmadığı için dünyaya kızdım, babam beni ya da annemi umursamayan bir pislikti ve bize bunu gösterdi. Bir keşle birlikte olmaya, beni hamile bırakmasına izin vermeye ve yaklaşık on beş vidası gevşemiş ve balta kullanmaktan korkmayan bir erkek arkadaşıyla striptizci olmaya doğru ilerledim.

Annem her şeye rağmen beni sevmişti. Her adımda benim ve Ethan'ın yanındaydı.

Ve hala öyleydi.

Bu da bana yolu gösterdiği anlamına geliyordu. Erken öğrenememiş olabilirdim ama en azından ona sonunda oraya ulaşmasını sağlayabilirdim.

"Ödevim var," dedi Ethan içeri girip sırt çantasını büyükannesinin sehpasına bırakırken. "Ama yapmam on saniye falan sürer."

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandı annem. "Sen , ben kontrol ederim." Ethan, "Tanrım, büyükanne, ne yapacağımı biliyorum," diye karşılık verdi.

"Sadece emin olmak istedim," diye cevap verdi.

Ethan en sevdiği şeyi yaptı -gözlerini devirdi- ve sonra, "Ben bir gazoz alacağım. Biraz daha buzlu çay ister misin?"

Sonuncusu büyükannesi içindi.

"Ben iyiyim şekerim," diye cevap verdi annesi. Ethan mutfığa gitti.

Annem bana baktı.

"İyi misin, Cher?" diye sordu.

"Güzel, anne," diye cevap verdim, yanına yaklaştım ve yanağını öpmek için eğildim. Hayal edilebilecek en yumuşak cilde sahipti. Sanki hayatı boyunca her gün sabah ilk iş ve akşam son iş kolajen bakımı yaptırmış gibiydi. Çok fazla kırışıklığı yoktu, bu da benim için iyiye işaretti, ama bunun da ötesinde, cildinin gerçeküstü bir yumuşaklığı vardı.

Bayıldım.

Her zaman öyleydi.

Gençken, aptalken ve bir pislikken bile.

Doğrulurken annem bana "İş yerinde iyi günler," dedi.

"Her zaman öyledir," diye cevap verdim ve o da öyle olduğunu biliyordu. Barmen olmak jet-set süper model olmak gibi olmayabilirdi ama striptizci olmaktan çok daha iyiydi.

"Evlat! Annen yola çıkıyor!" Bağırdım.

Ethan elinde bir kutu Sprite ile içeri girdi ve bana baktı. "Sonra," dedi, ağzı yukarı kıvrılmıştı.

Sarılmak yok. Öpücük yok.

Hayatımın birkaç saniyesini zamanı geri alabilmeyi dileyerek harcadım, sadece bir, belki iki yıl, Ethan ikisini de almadan gitmeme izin vermezken.

Dileğim gerçekleşmeyince, "Sonra." dedim.

Ona sııttım. Anneme sııttım.

Sonra kaçtım.

Bara gittim ve açılışa Morrie'nin geldiğini gördüm. Bu iyi bir şeydi. Colt, Merry'yle aramızda olanları Feb'e anlatabilirdi ve o da bu konuda benimle uğraşmakta yarım saniye bile tereddüt etmezdi.

Bara girerken Morrie'ye "Hey," diye seslendim.

"Hey, bebeğim," diye karşılık verdi Morrie, kasada bizim paraları koyarken.

Çantamı ve hırkamı yerleştirmek için ofise gittim, cep telefonumu alıp arka cebime koydum, dışarı çıktım ve barın arkasına geçtim.

"Bil diye söylüyorum, Merry ile Cuma gecesi Talisker şişesini boşalttığımız için sana beş yüz dolar borçluyum."

Ben konuşurken, Morrie'nin bana bakan gözleri kocaman oldu.

Morrie Owens, sevimli biriydi. Koruyucu bir çizgisi, harika bir mizah anlayışı ve derin bir aile sevgisi olan koca bir ayı gibi bir adamdı.

"Ne diyeyim lan?" diye sordu.

"Mia," diye cevapladım sessizce.

Şaşkınlığı geçti ve kasaya bakarak "Kahretsin" diye mırıldandı. Gözleri tekrar bana döndü. "Bilmeliydim."

"Merry şişeye biraz zarar verdi ama kapattıktan sonra ona eşlik ettim ve şişeyi boşalttık. Onun seçimi değildi. Taksi çağırmaya hazırdı. Vardiya sonunda bahşişlerimle birlikte seni yakalarım ve yarın işe gelmeden önce ATM'ye uğrarım."

Başını iki yana salladı dikkatini tekrar para çekmecesini kapatmakta olduğu kasaya verdi. "Bu benim ve Feb'in Merry'nin aptalca davranıp kadını geri almamasına katkımız olacak."

Bu beni kızdırdı ve ben olduğum için bunun bilinmesine izin verdim.

"Hayatta her şey adil olsaydı, Mia Merrick o yuvarlak kıcıyla buraya gelir ve daha da *aptalca* davrandığı ve erkeğini geri almadığı için sana o beş yüz doları öderdi."

Morrie bana baktı ve herkesin beni tanımadığı türden bir kadın olsaydım sözlerimden ne okuyacağı konusunda endişelenebilirdim.

"Çocukken annesi kendi lanet evinde öldürülen o değil miydi?" diye devam ettim. "O evde olan ve olanları duyan kız kardeşi değil miydi? Bununla yaşamak zorunda kalan o değildi, keder derinlere gömülmüştü, o ailenin hiçbirisi kafalarını çözecek araçlara sahip değildi. Ama bunu yaşayan bir adama sahip olan oydu ve o adamın yanında durmayan da oydu. O yüzden, bana kalırsa, sonunda onu vurduğu için iyi etti. Belki bir dahaki sefere daha iyisini bulur."

Ve bunun doğru olmasını umdum. Öldürebilirdi ama yine de doğru olmasını umdum. Merry happy ile iyi olurdu. Berbat olurdu ama yine de iyi olurdu.

Ve her neyse, hayat buydu.

Ya da *benim hayatımdı*.

Morrie bana, "Biliyor musun, bu şekilde düşünmemiştim ama hiç de haksız sayılmazsın," dedi.

"Bir bok yok mu?"

diye sordum.

Kıkırdamaya başladı.

"Yükü paylaşıyoruz. Sana iki yüz elli veririm," diye teklif ettim.

Arka kapının açıldığını duyduğumuzda başını salladı, bu Ruthie'nin içeri girdiği anlamına geliyordu.

"Onun için orada olmana sevindim," dedi. "Onun için orada olmalıydım. Colt, Mike, biri. Ama az önce söylediklerine bakılırsa, senin olman iyi olmuş. En azından adamın viskisini karşılayabilirim."

Teklif etmesi çok hoştu ve bu iş kazanamayacağım bir savaşa dönüşmeden önce (çünkü Morrie'nin teklifi Morrie'nin yapması anlamına geliyordu) kabul etmeye karar verdim.

Bu havalılığın bonusu, bir tomar para vermemiş olmamdı. "Hey," diye seslendi Ruthie.

Morrie'ye "Teşekkürler," dedim, sonra Ruthie'ye döndüm ve "Hey, kaltak," diye seslendim.

Sırtarak başını salladı ve ofise gitti. Morrie kilidi açmak için ön kapıya yöneldi.

İki dakika sonra ilk müşterimiz geldi.

* * * * *

İşler erkenden yoğunlaştı. Kilise bittikten ve kilise sonrası Frank'in yerinde büyük kahvaltılar veya evde büyük öğle yemekleri tüketildikten sonra, oyunlar başladı ve insanlar vatandaşlarıyla bir araya gelmek ve biraz bira içmek için kışlarını dışarı çıkardılar.

Bu iki nedenden dolayı iyiydi: cebimde daha fazla para vardı ve meşgul olmak, Merry'nin her an içeri girip bilmediği bir darbe indireceği gerçeğini aklımdan çıkarmamı sağlıyordu.

Onu beklerken heyecanlanmadım. Bundan daha iyisini biliyordum. Dünyanın gidişatına boyun eğmişim.

Jack içeri girdi, bu da her zaman barın arkasında çalıştığı için benim yerde yatmam anlamına geliyordu. Buna aldırış etmedim. Kışımı kurtarmak için çikolatalarım ve Funyun'larım vardı ve bahşişler masalarda da aynı şekilde sabitti.

O içeri girdiğinde birkaç taslak teslim ediyordum. Onu altıncı his gibi hissediyordum ve bu beni becerdikten sonra bana aşıladığı yeni bir yetenek değildi. Onu gördüğüm an, onu tanımam ve aşık olmam aylar sürmüştü ve ben bu yeteneği o zaman kazanmışım.

Ona doğru baktım, gözlerinin üzerimde olduğunu gördüm, yüzü korunaklıydı ve hemen ona verdim. Kocaman, ukala bir Cher gülümsemesi.

Rahatladığını gizlemeden sırtıttı, sonra bara baktı, Morrie ve Jack'e çenelerini kaldırarak tüm polislerin takıldığı karşı tarafa doğru ilerledi.

Colt'un taburesini almadı, en uzak kavisin etrafındaki son tabureyi. Başka bir seçenek yoksa, kimse yapmazdı. Colt'un taburesi, Şubat'ta orada olsun ya da olmasın, içeri girmeye karar verirse onundu. Durum böyleydi.

Ama Merry onun yanındaki tabureyi, barın menteşesinin bir aşağısını aldı.

Taslakları bıraktım, bara dönerken bir masadan sipariş aldım ve Merry'nin dolu taburesi ile Colt'un boş taburesi arasındaki boşluğa sıkıştım.

Gelmeden önce kendimi toparlamıştım, bu yüzden oraya vardığımda iyiydim. "Hey," dedim ona.

"Hey," dedi bana, gözleri yüzümde geziniyordu, boşalmadan hemen önce kafamda bir anı olarak parlayan, sıcak ve kapüşonlu gözler.

Kahretsin.

"Yakında ara verecek misin?" diye sordu.

"Bir süre sonra Şanghay Salon'da sipariş vereceğiz," dedim.

"Seni Frank'in yerine götüreyim. Siparişlerimizi arayabilirim, böylece hazır olurlar ve seni zamanında işe geri götürebilirim," diye teklif etti.

Yani darbeyi benimle birlikte iş yerinde indirmeye niyetli değildi. Bu neşeliydi, yani güzeldi.

"Sıkı dur," dedim ve bana gelen Jack'e baktım. "İki Bud Lights ve bir Coors, şişe."

"Anladım," dedi Jack, sonra Merry'ye baktı. "Hey, evlat, var mısınız?"

"Evet, Jack. Bana bir kola verir misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Jack.

Önce şişelerimi aldım ve Jack içki tabancasını bir bardak buza doğrulturken Merry'ye döneceğimi söyledim.

Biraları bıraktım, masalarımı gözden geçirdim, sipariş almadım ve bara geri döndüm.

Bu sefer Merry'nin karşı tarafına, duvara değil odaya daha yakın bir yere vurdum ve sıkıştım.

"Emir yok, bir var," dedim ona.

"O zaman Frank's'ta sana ne sipariş etmemi istediğini söyle ve molanı iste," diye cevap verdi.

"Öğleden sonra dörtte öğle yemeği saatinde misin, değil misin?" diye sordum.

"İşler kesat, ama evet, Mike karakolda evrak işleriyle uğraşıyor ve bir aksilik çıkarsa yola çıkmam gerekecek. Her halükarda geri dönmem gerek, o yüzden fazla zamanım yok."

Durum böyle olunca, bakışlarını tutarak ona doğru ilerledim. "Tamam o zaman, ne yapman gerekiyorsa yap. Mike'a bir sandviç al ve geri dön, çünkü biliyorsun ki biz"

Sözümü bitirmedim çünkü Merry benden omzumun üzerinden bana baktı. Kaşları hafifçe birbirine yaklaştı ve taburesinde biraz doğruldu, ben de

omzumun üzerinden de baktım.

Gördüğüm şey karşısında tamamen doğruldum ve çoğunlukla döndüm.

Çünkü Trent'in karısı Peggy barın köşesinde duruyordu.

O kadar yersiz görünüyordu ki komik değildi. Bol, yüksek belli anne kotu. Çok az tenini gösteren ve bebeklik kilolarını almadığını gizlemeye çalışan şekilsiz bir üst. Martha Stewart saç olabilecek kumral saçları için yaygara koparmayan bir saç modeli, iyi anlamda, ama rulo fırçaya ve tıraşa alerjisi var gibiydi. Hiç makyaj yapmamıştı. Spor ayakkabıları 80'lerden kalma Reebok aerobik ayakkabılarına benziyordu, havalı Chucks'lara, havalı Vans'lere ya da neon Nike'lara değil.

Ve son olarak, yüzünde bir bara en son hiç gitmediğini söyleyen ve öyle kalmasını dileyen sıkılmış bir ifade vardı.

"Cheryl," dedi ve adım zorla söylenmiş gibi geldi.

"Peg," dedim, hiç istemediğim halde tamamen ona doğru dönerek ve sadece Peg'le konuşmak istemediğim için değil, Merry tam... lanet olası... orada olduğu için. Döndükten sonra dostça selam verdim, "Selam."

Kötü bir bebek bezi çantasına benzeyen devasa çantasını açtı ve bu bir başarıydı çünkü bu tür şeylerin çoğu modanın zirvesi değildi, gerçek bir *çanta* olduğundan bahsetmiyorum bile, bebek bezi çantası hiç değil.

Sonra Trent'in dün yanında getirdiği zarfı çıkardı ve barın üzerine bıraktı.

Çok zorlandım ama sanki kızın dışarı çıkardığı bir çingiraklı yılanmış gibi geri çekilmemeyi başardım, onu kızdırdım ve bana vurmak için bir yörüngeye oturttum.

Ayrıca Merry'nin gözlerinin zarfa odaklandığını da *hissedebiliyordum*, öyle ki lazer ışını hassasiyetinden alev almaması bir mucizeydi.

Konuşurken elini zarfın üzerinde tuttu.

"Trent bir hata yaptı ve siz dün konuştuktan sonra bunu yanına aldı," diye açıkladı. "Bunu sana hemen geri vermenin önemli olduğunu düşündüm."

"Peg-" diye başladım ama daha ileri gidemedim.

"Ayrıca, bil diye söylüyorum, Ethan ve senin için yapacağımızı söylediği düzenlemeler bu hafta başlayacak. İlk çeki Cuma günü postalayacağız."

Bakışlarından ve her zaman dostça olan ama şimdi olmayan ses tonundan, Trent'in dünkü konuşmayı berbat ettiği için onun bok listesinde olduğunu, söylediklerimi paylaştığını ve onun da benden memnun olmadığını anladım.

Ayrıca planını harekete geçirmek için hiç vakit kaybetmiyordu.

Bu, Trent'in her şeyi berbat etmesine, orospusuyla kaçan ve parasını da yanında götüren bir keş olmasına rağmen, bana, ama çok da Ethan'a iyilik yapmak için para biriktirdikleri, tasarruf ettikleri ve fedakârlık yaptıkları bir yargıyla paylaşabilecekleri bir şeydi.

Ona gerçekten siktir olup gitmesini söylemek istedim. Tüm bu saçmalıkların tamamen saçmalık olduğunu, ancak geri dönüş yapamadığım zaman iş yerime gelip bana oynadığı oyun harikaydı.

Bunu yapamazdım. Çok fazla şey tehlikedeydi. Hem Ethan için hem de Merry izlediği için sakın olmalıydım.

"Bebeğim, bence hepimiz oturup konuşmak için bir zaman bulsak iyi bir fikir olabilir," diye önerdim.

Zarfı bana doğru yaklaştırarak, "İştesin, bu yüzden fazla zamanını almak istemiyorum. Sanırım Trent dün her şeyi açıklığa kavuşturdu. Şimdi, bu zarfı almanı istiyorum, Cheryl. Böylece içindekinin güvende olduğunu bileceğim."

"Belki-" diye başladım ama zarfı sertçe bir santim daha önüme itti ve sözümü kesti.

"Sen iştesin ve benim eve dönmem gereken çocuklarım var. Bunu alırsan, iyi olduğunu bilirim ve eve, ailemin yanına gidebilirim."

Sözleri bana başka bir seçenek bırakmadı, elimi uzattım ve elini hızla çekti, böylece parmaklarımı zarfın etrafında kıvrılabilecektim ve birbirimize dokunmayacaktık.

Elimde güvenle tuttuğumda başıyla onayladı ve "Ethan'ı yakında görmeyi umuyoruz. İş yerinde iyi günler dilerim. Görüşmek üzere."

Bununla birlikte aerobik ayakkabılarını giydi ve dışarı çıktı.

Arkasından bakakaldım, bir gün önceki oyunumdan geç de olsa pişmanlık duydum.

Ben sinirlendim, bu da Trent'in sinirlenip elini kaldırdığı anlamına geliyordu, bu da *Peggy'nin sinirlendiği anlamına geliyordu ve Peggy'nin sinirlenmesinin iyi bir şey olduğundan emin değildim.*

Trent'in yola gelmesinin bir nedeni vardı. Peg'e olan bağlılığı ödül ya da ceza yoluyla kazanılabilirdi.

O anda bunun bir ceza olduğu hissine kapıldım. "Bir polisin önünde rüşvet mi alıyorsun?"

Merry'nin sesi, Merry'nin sesi olarak (yani Merry oradaydı ve bunu görmüştü, sonra şaka olduğunu bildiğim halde söylediği şeyi söyledi), beni uzun zamandır sürdüğüm bir uçurumdan aşağı attı. Ama o hafta sonu daha keskindi, yüzden devrilmem için fazla bir şey gerekmedi.

Bu yüzden döndüm ve "Hayır, bu lanet olası bir ödeme değil" diye bağırdım. Merry'nin çenesi düştü ve gözleri kısıldı.

"Şakaydı Cher," dedi bana.

"Komik bir şey değildi," dedim ona, zarfı karnıma bastırarak. Önce zarfa sonra da bana baktı. "Kimdi o kadın?"

"Hiç kimse."

Cevabım üzerine kulağı yavaşça omzuna doğru eğildi, sonra başı dikleşti ve yüzüne daha önce onda hiç görmediğim bir ifade geldi.

Ama korkutucuydu.

"Zarfin içinde ne var, bebeğim?" diye sordu, ses tonu rahat olmaya zorlanmıştı, ki bu hiç de rahat olmadığı anlamına geliyordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdim. "Dinle, yapmam gereken-" "Zarfin içinde ne var, Cher?"

"Hiçbir şey," diye tekrarladım. "Şimdi, konuştuğumuz konuya dönecek olursak-"

Bana doğru bir santim eğildi ve ben kolay kolay korkutulan bir kız değildim ama itiraf etmeliyim ki o santim korkutucuydu.

"Sana ne verdi? Kimdi o kadın? Trent kim? Ve Ethan'la ne işleri var?"

"Merry, açık konuş, bu seni ."

İşte o zaman bana doğru iki santim eğildi ve eğer bir santim korkutucuysa, iki santim bir tehditti.

Bu, bunun olacağını bilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama Merry'yi tanıdığımdan ya da tanıdığımı sandığımdan, dolayısıyla bana vereceği şeyi onda bulamayacağımı düşündüğümünden, hiçbir fikrim yoktu.

"Benim için gelmeni sağladı," diye fısıldadı. "Birden fazla kez. Dümdüz, Cher, öyle. Kimdi o lanet kadın? Neden sana para veriyor? Ve neden seni bu kadar korkuttu?"

Sözleri kafamda patladı ve beni Frank'e götürüp, yaşadıklarımızdan sonra bile paylaşmak için indirdiğini bilmediği bir bomu indirmek istediği bilgisiyle birlikte *sadece arkadaş olduğumuzu* söyledi.

Bu nedenle, doğru oynama şeklini düşünmenin çok ötesinde, aptalca oynadım, öne doğru eğildim ve tısladım, "Seni eğitmek zorunda olduğumu düşünmezdim,

Merry, ama görünüşe göre seni eğitmek gerekiyor. Benim gibi bir kadına sikini sokman bana sahip olduğun anlamına gelmez."

Arkasına yaslandı, yani doğruldu ve taburede otururken bile benden uzun olduğunu ve yukarı bakmam gerektiğini görünce bu berbat bir şeydi.

Yukarı bakması aşağı baktığı anlamına geliyordu. Çenesi eğik değildi, ama burnundan aşağıya bakıyordu, bok gibi üstündü, bu çileden çıkarıcıydı ve bok gibi sıcaktı, bu da son derece sinir bozucuydu.

"Seni eğitmek zorunda olduğumu da sanmıyorum bebeğim," derken sesi alçak ve seksi bir tondaydı. Nasıl bir adam olduğumu biliyorsun. Cuma gecesi benim için bu boku ortaya koydun. Ama doğruyu söylemek gerekirse, sikimi sana soktuğumda, orospunun teki iş yerine gelip seni korkuttuğunda, seni geri almak için ne gerekiyorsa yaparım."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye başka bir tıslamayla tersledim.

Kaşları yukarı kalktı. "Demek ilgilenmen gereken bir şey var." Kahretsin!

"Merry-"

Daha fazla konuşamadım çünkü eli üst koluma kenetlendi ve başı bara döndü.

"Cher molada," diye homurdandı. "Uh...

tamam, dostum," diye yanıtladı Morrie.

Merry beni ofise sürüklemeyi önce Morrie'ye bir göz attım ve onun da benim kadar korkmuş görüldüğünü gördüm, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Bizi içeri aldıktan sonra kapıyı çarptı.

Kolumu tuttuğu yerden çektim, odaya doğru iki adım attım, ona döndüm ve hemen konuya girdim. "Senin için de uygunsa, aslında molamı bir şeyler yemek için kullanmak istiyorum Merry, seninle bu boktan şeyi yapmak için değil."

Merry beni görmezden

geldi. "Kimdi o kadın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Kimdi... *o kadın*?"

Başımı sertçe bir kez salladım. "Seni... *ilgilendirmez*." Merry

bana bakmaya devam etti. "Trent kim?"

"Merry, Jesus." Ellerimi kalçalarımın altına koydum. "Bırak gitsin."

"O zarfın içinde ne var ve neden sana veriyor?"

Utanç ve öfkenin sıcaklığı içime akarken gözlerimin kısıldığını hissettim, benim hakkımda düşündüğü gibi düşündüğüne inanamıyordum.

"Kötü şeylerle ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Yok artık," diye karşılık verdi. "Sen sensin, bu yüzden aklımın ucundan bile geçmedi. Ama ayrıca, o kadın kırmızı ışıktaki geçmeden önce kendi kolunu keserdi. Bu seni anlamına . Söyle bakalım, onun nesi var?"

Kendimi kontrol etmeye çalışarak başımı salladım. "Cidden Merry, neden burada olduğunu anlıyorum. Aramızda bir şeyler oldu; bir darbe aldın, sarhoş olduk ve işler kontrolden çıktı. Nerede olduğunu ve şimdi nerede olduğumuzu anlıyorum. Bu iyi bir şey. Biz iyiyiz. Bu boku rahat bırak, iyi *kalacağız*."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden bana söylemiyorsun?"

"Çünkü önemli bir değil," diye yalan , Merry'ye yalan söylemekle ilgili bir sorunum yoktu.

Aslında yıllardır bunu yapıyordum, ona karşı olan hislerimi saklıyordum.

Öfke yüz hatlarından sızdı, nazikçe peşinden . Kahretsin, *lanet olsun*.

Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki *acıtıyordu*.

Ve onun iyi bir adam olduğunun kanıtı... Bu...

Öldürdü.

"Cher, bebeğim, her ne , yalnız değilsin." Nazik olmak istemişti. Havalı olmak istemişti.

Ama sözleri öfkenin geri tepmesine neden oldu çünkü ben değildim; o haklıydı.

Yine de öyleydim ve *öyle* olacaktım, her zaman ve sonsuza dek.

"Sen neden bilmiyorsun," diye .

"Arkadaşların var. Sana göz kulak olacak insanlar var," diye karşılık verdi.

"Ben de onlardan biriyim."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde sordum ve o kadar öfkeliydim ki yüzüne çarpan acı ifadesi bana dokunmadı.

"Siktir. Evet, Cher. Kesinlikle," dedi usulca.

Başımı salladım. "Peki. Tamam. Bildiğim iyi oldu. Yani..." Zarfı kaldırdım. "Bu, iyileşmekte olan keş eski sevgilimden üç buçuk bin dolar, ona beni Ethan'la hamile bıraktığını ertesi günü yanımdaki tüm parayı çalarak kaçtı. Temizlenip kendine bir eş bulana kadar onu bir daha görmedim, Peg dışarıda." Başımı kapıya doğru salladım. "Şimdi, sen bir dedektif olsaydın, eninde sonunda bunu bir araya getirirdin, ama seni bu zahmetten kurtaracağım. Peg, kontrolü sever. Peg, kararları o verir. Peg, dünyanın nasıl olması ve nasıl *olmaması gerektiğini* bilen bir kadın. Peg'in babasının başka bir kaltaktan çocuğu var.

striptizci ve bir seri katille yattı ve Peg o çocuğun iyi bir evde olması gerektiğine karar verdi, bu *onun* çocuğu."

"Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Evet," diye tükürdüm. "Yani her o ayarlıyor." Zarfı havada salladım. "Beni alaşağı etmek için tuzak kuruyor. Bu hayatta yaptığım tek iyi şeyi benden almak için elinden geleni yapıyor."

Bana doğru bir adım attı ve nazikçe "Cher" diye mırıldandı.

Ve Tanrım, bu da acıttı, o kadar öldürücü bir acı ki, kan dolaşıma zehir enjekte etti, onun nazik *Cher'ine* sahip olmak ama asla gerçekten *sahip* olamayacağımı bilmek.

Onu uzaklaştırmak için zarfı ona doğru çevirdim ve o da durdu.

Ben konuştum.

"Onunla savaşmak için Colt'u çağırman gerekecek. Tekrar. Feb. Yine. Jack ve Jackie. *Tekrar*. Lowe tarafından neden içeri alındığımı *tekrar* açıklamam gerekecek. Bana göz kulak olan iyi insanlardan bunu yapmaya devam etmelerini istemek, savaşmak için karşılayamayacağım tüm bu paraları almak daha da batacak. Ama sonuçta Ethan da bu işin içine çekilecek. Denny Lowe olayı yeniden ortaya çıkacak. Ethan okulda bunu öğrenebilir. Arkadaşlarını kaybedebilir. Ve açıkçası, geçmişim o kadar boktan ki, Colt başkanı gelip annelik becerilerime tanıklık için ikna edebilir ve ben yine de çocuğumu kaybederim. Evet Merry, dostlarım olduğunu biliyorum. İnsanların bana sahip çıkacağını biliyorum. Senin de onlardan biri olduğunu biliyorum. Ama bu hâlâ çok ama *çok* yalnız olmadığım anlamına gelmiyor."

"Buraya gel, Cher," diye fısıldadı ve ben onu görebiliyor, duyabiliyor, lanet olası *hissedebiliyordum*.

Beni rahatlatmak istedi. Kollarını bana dolamak ve her şeyi daha iyi hale getirmek. Bunu yapabilecek gücü vardı.

Asla kullanmazdı çünkü gerçekten istemiyordu.

"Hayır," dedim kararlılıkla, zehir harekete geçti, içim eridi, acı had safhaya ulaştı.

Başını salladı ve bakışları yoğunlaştı.

Konuşmaya devam ettim.

"Bunu anlamıyorsun," dedim ona. "Buraya beni Frank'e götürmek için geldin, böylece bana aramızda geçenlerin sadece sarhoş bir sevişme olduğunu, daha fazlası olmadığını söyleyebilecektin. Biz değişmeyiz. Haksız mıyım?"

Cevap vermedi, ben de onun yerine cevap verdim.

"Ben haklıyım. Yani bana karşı öyle olmak istemiyorsun, bunu anlamıyorsun." Başımı salladım. "Anlıyorum, ben bir . Anlıyorum, Merry. Zararı yok,

Faul yok. Ama benimle nasıl birlikte olacağınızı, kiminle birlikte olacağınızı, bana ne vereceğinizi siz seçemezsiniz. Ben seçiyorum. Yani bunu alamazsın."

Hiçbir şey söylemedi, sadece biraz ateşli ama biraz da ürkütücü bir dikkatle bana baktı.

"Şimdi, *birine* bu boktan bahsedersen, işimiz biter," dedim ve alarmı aşırı hızlandı, odayı doldurdu.

Görmezden geldim.

"Ciddiyim Garrett," dedim. "Bu *benim* işim ve uygun gördüğüm şekilde *halledeceğim*. İnsanları çağırmam gerekiyorsa *çağırırım*. Çeneni kapalı tut yoksa elimizde tutmak istediğin ne varsa kaybedersin. Seninle şaka yapmıyorum. Çok ciddiylim."

Sonunda konuştu.

"Senin olduğun kadın."

"Benim olduğum kadın," diye onayladım.

"Hangi kadınmış o, Cher?" diye sordu.

Ciddi miydi?

Bunu Colt'a kendisi söylemişti.

Kadın olduğunu biliyor.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye tısladım.

"Seninle oynadı," diye açıkladı Merry. "Milyonlarca başka kadın da onun malını senin gibi satın alırdı."

Bunu yapmayacaktık.

"Kes şunu," diye tükürdüm.

"Lanet olası gerçek," diye itti. "Biliyorum bebeğim, ben bu işin içindeyim. Kadınlar böyle şeyleri her zaman satın alır. Uç noktalar farklı olabilir ama sen tek değilsin."

Bunu , dahası üzere de değildim.

Ben de elimi kalçama götürdüm, başımı eğdim ve sordum: "Kahretsin sevgilim, bir alana bir bedava mı? Bana beş orgazm yaşatacak ve tüm duygusal yaralarımı mı iyileştireceksin? Bu plana yıllar önce kaydolmalıyım."

Ruh hali anında bozuldu.

"Kaltaklık yapma," diye kestirip attı.

"Kafamın içinde neler döndüğünü biliyormuş gibi davranma," diye karşılık verdim.

"Belki de etrafına inşa ettiğin o kalenin kapısını bir santim açarsan içeri girebilirim ve içeride neler olup bittiğine dair her şeyi bildiğimi görürsün."

Kafanı, seni önemsiyorum ve her şeyi bırakıp mutlu olduğunu görmek istiyorum."

"Bu benim gibi kızlar için geçerli değil Merry," dedim ona.

"Bu saçmalık Cher," dedi bana.

Elimi zarfla birlikte ona doğru uzattım. "Benim hayatımı yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Kapıyı bir santim aç, Cher. Geçersem otururuz ve sen de bana anlattırırın."

"Siktir et," diye tersledim.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, gözleri benimkilere dikilmişti ve "Doğru" diye mırıldandı.

Lanet olsun!

Bunu bitirmenin zamanı gelmişti ve o anda ne kadar bitirdiğim umurunda değildi.

"Biliyor musun, açık konuşmak gerekirse bebeğim, birlikte ateş ettiğim Garrett Merrick ile olağanüstü kafa yapan Garrett Merrick arasında seçim yapmam gerekiyor, ben iki numaralı kapıyı seçiyorum çünkü ağzınla iyisin ama sikiyle daha iyisin."

Hiç tereddüt etmeden ateşe karşılık verdi.

"Sen de iyi veriyorsun, tatlım. Yıllardır yaptığım en iyi şey. Tekrar gitmeye hazırsan, beni ara ve ben oradayım."

"Ethan'ın bir sonraki yatıya kalışında ya da bir dahaki sefere bok yiyip onu eski sevgilime ve onun sürtüğüne göndermek zorunda kaldığımda, sen varsın."

"Benden kaçtığını öğrenirsen, vardiyadan sonra seni arayan biri olur ve sen yatağımda sikimi yalarken annen oğluna bakabilir."

"Bunun için de sen varsın."

"Seninle geçmiyorum Cher," diye gürlerken gözleri benimkileri yakmaya devam ediyordu.

"Sen de Garrett." "O zaman ,"

diye duyurdu.

"Evet, bebeğim. Başladı," diye kabul ettim baştan çıkarıcı bir asitle.

Parmağını bana doğru kaldırdı ve "O zaman anlaştık. Ve nasıl anlaştığımı biliyorsun, Cher. Nasıl bir adam olduğumu biliyorsun." Elini indirdi. "Sen resmen sikimi alıyorsun, ben de resmen *sırtını alıyorum*. Kimseye bir şey söylemeyeceğim ama eski sevgilin ve kaltağıyla ilgili lanet olası bir şey olursa bana söyleyeceksin. Söylemezsen, sorunlarımız var demektir."

"Sanırım bir şeyi unuttun patron. Sikini alıyorum çünkü istiyorum.
Bu ."

Başını salladı, gözleri hâlâ benimkilere bakıyordu. "Olamaz," diye fısıldadı, iyi mi kötü mü olduğunu anlayamadığım bir şekilde tenimde gezinen bir ses. "Görüyorum ki nasıl bir adam olduğumu bildiğini *sanıyorsun* ama bilmiyorsun. Benimle olan tek yol *benim* yolumdur. Anlaşmamızı yaptık. Artık benim yöntemimle yapmaktan başka seçeneğin yok."

"Bunun olması için nefesini tutma güzelim," diye karşılık verdim.

"Evet, ikimizden biri nefessiz kalacak, kahverengi gözlü, bu garanti." Bunu kesinlikle garanti edebilirdi.

Kesinlikle.

Ve o anda Merry'yle bir *arkadaş-yararları-ile-arkadaşlık-parçası-olmayan* bir anlaşma pazarlığının ortasında olduğumu fark ettim.

Bu nasıl oldu?

"Bu saçmalıkla işimiz bitti mi?" diye sordu.

"Kesinlikle bitti," diye cevapladım.

"Bu saçmalık konusunda haklısın. Onun dışında değilsin," diye karşılık verdi, sonra döndü ve kapıyı çarparak odadan çıktı.

Ona baktım.

Sonra da Peggy'ye her ne haltsa o olduğu ve bunu çok kötü bir zamanlamayla yaptığı için doğru bir şekilde iletme becerisine (ya da herhangi bir beceriye) sahip olmadığım kötülük voodoo titreşimleri gönderdim.

Bu çabamda başarısız olduktan ve kafamı topladıktan sonra zarfı çantama attım ve işime geri döndüm.

* * * * *

Garrett

Garrett boktan dairesinin küçük balkonunda durup kulağında çalan telefonu dinlerken bir sigara yaktı.

Zippo'nun üstünü kapattı ve hiçbirisi güzel olmayan başka bir apartman dairesine giden park alanının muhteşem manzarasına baktı.

"Yo," dedi arkadaşı ve kayınbiraderi Tanner Layne kulağına. Garrett nefes verdi ve "Hey, koca adam, bir dakikan var mı?" diye cevap verdi.

"Elbette," diye Tanner.

"Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Bu, çoğunu alacak ve hiçbir ücret almayacağım bir iyilik mi, yoksa postanızı almamı gerektirecek bir iyilik mi?"

sahile mi gidiyorsun?"

Bu geçerli bir soruydu. Tanner özel dedektifti, hem de iyi bir dedektif. Garrett bir polisti. Polis olmanın kuralları vardı. Özel dedektif olunca bu kurallar çok daha gevşekti. Garrett'ın kayınbiraderine ihtiyacı olduğunda, bu sık sık olan bir şeydi ve sormaktan çekinmiyordu.

Tanner genellikle teslim etmekte tereddüt etmezdi. Yine de bu konuda sızlanırdı.

"Çok fazla zamanınız yok ama önemli. Uyum sağlamakta zorlanıyorsan, bunu senin için değerli kılacağım ve ücretini ödeyeceğim," dedi Garrett ona.

Tanner hiçbir şey söylemedi.

Bu da geçerli bir yanıtı. Garrett verdiği hizmet karşılığında bunu hiç teklif etmemişti.

Sonunda Tanner konuştu. "Tanrım. Bu iyilik de ne?"

"Benim için bazı insanları araştırmanı istiyorum. Adamın adı Trent. Karısının adı Peg. Nerede yaşadıklarını bilmiyorum. Tahminimce Indy'de ama nispeten yakın bir yerde olabilir. Soyadlarını bilmiyorum. Trent'in öz babası olduğunu düşünürsek, Ethan Rivers'in doğum *belgesine* bakarsanız muhtemelen bulacağınızı bilin."

"Siktir," diye mırıldandı Tanner, sonra da hemen bariz sonuca atladı. "Cher'in bazı sorunları mı var?"

"Evet," dedi Garrett ona, Cher'e sorunları olduğunu kimseye söylemeyeceğine dair verdiği söz umurunda bile değildi.

Birincisi, Tanner bunu gizli tutacaktı. İkincisi, o kaltak Ethan'ı ele geçiremeyecekti. Cher oğlunu kaybetmeyecekti. Kadın yeterince şey yaşamıştı. İyi insanların yaşadığı normal baş ağrılarının dışında baş ağrısı yaşadığı zamanlar sona ermişti.

Bu Garrett'ın konuşmaya başladıkları anda verdiği bir karardı ve onu becerdiği için değildi.

Çünkü o Cher'di ve şimdi becerdiği Cher'di. "Ona göre," diye devam etti, "Peg kocasının kanını pek sevmezmiş.

Eski bir striptizciyle ya da Denny Lowe'un ona yüklediği diğer yüklerle yaşamak."

"Velayet için mi gidiyorlar?" Tanner sordu.

"Henüz değil gibi bir izlenim edindim. Ama aynı zamanda bunun için hazırlandıkları izlenimini de alıyorum."

"İzlenim mi?"

"Cher şu anda çok bilgilendirici olmak istemiyor." Tanner yine cevap vermedi.

Garrett ona, "Yine de çok korkmuş durumda," dedi. "Geçmiřine bakılırsa, haklı sebepleri var. O çocuğu yetiştirme tarzı ve ona duyduğu sevgiye bakılırsa endişelenmemesi gerekir. Ama yaşadığı hayat, onun ilk dūřuncesi olmayacaktır. Bana eski sevgilisinin iyileşmekte olan bir bağımlı olduğunu söyledi. Ona keř diyordu. Ona yardım ediyorum, belki savaş aarlarsa diye biraz cephane bulabilirsin diye umuyorum."

"Sabah ofiste olmam gerekiyor. Birkaç arama yaparım, elimdekileri sana ulaştırırım, bir şey çıkarsa takip ederim," diye teklif etti Tanner.

Garrett sigarasından bir nefes çektikten sonra, "Bunu gizli tutman gerek kardeşim," demeden önce, "Minnettar olurum," diye mırıldandı. Sen ve ben bu konuda. Ve sessizlikten kastım, Cher'in bu işe baktığını bilmesini bile istemiyorum."

Tanner, "ivi gibi sert, kendi başının çaresine bakmaya kararlı, kimseyi pisliğine bulaştırmıyor," diye çıkarım yaptı.

"İşte bu," diye onayladı Garrett.

"Sessiz olacağım," dedi Tanner ona. "Bunu da takdir ediyorum."

"Onun için asla bitmez," diye gözlemledi Tanner. "O pisliğin ona bıraktığı saçmalık mirası."

"Hayır," diye onayladı Garrett.

Tanner, "Eski sevgilisinin sorunları vardı, bir şeyler bulacağız," diye güvence verdi.

"Umarım," diye yanıtladı Garrett, sonra da sordu: "Sen ve Rocky hiç uyudunuz mu?"

Bu aynı zamanda geçerli bir soruydu çünkü kız kardeşi ve eniştesi ona bir yeğen vermişti, henüz bebekti ama büyüyordu ve gündüz uykusunun büyük bir hayranıydı ama gece uykusunun hiç hayranı olmamıştı.

"CeeCee gece kuşu olmaya kararlı."

Güzel yeğeni Cecelia'yı ve onun Tanner ile Rocky'nin birbirlerine duydukları aşkın bir ürünü olduğu gerğini dūřnen Garrett, bir nefes daha çekerken geceye doğru sırttı.

"Dinle Garrett," diye devam etti Tanner. "Mia'ya olanları duydum. Ryker'la bazı işlere dalmıştım. Seni arayacak zamanım olmadı. Aradım ama sen-"

Garrett onun sözünü keşti. "Ben iyiyim."

"Kardeşim," dedi Tanner alçak sesle, ona inanmayarak.

Garrett tekrar nefes aldı ve nefes verirken, "Ben iyiyim, Tanner. Akıllıca davrandım, zamanlamayı doğru yaptım, Cher açıkken birkaç tane geri attım." Dudaklarının bir tarafının yukarı kalktığını hissetti. "Cher'in bildiği tek yolla benimle birkaç kelime konuştu. Ama kadının bilgeliği var."

"Ne dedi?" diye sorduğunda Tanner'ın sesi hâlâ inanmıyor gibiydi.

Her şey ortaya çıktığından beri, Merrick ailesinin hala Raquel ve Garrett'in annesi Cecelia Merrick'in yıllar önce öldürülmesiyle uğraştığı gerçeği, bu bokun çirkin olduğu, neredeyse Rocky'yi parçaladığı, Garrett, Tanner Layne'den pek bir şey saklamadı.

Tanner, annesi, oğulları ve arkadaşı/akıl hocası Devin parçaları bir arada tutmasaydı Rocky dağılılabildi. Ve eğer Garrett, annelerinin öldürülmesinden bu yana geçen yıllarda kız kardeşine gerçekten ihtiyacı olan şeyi vermiş olsaydı, bunlar olmayabilirdi -pek çok şey olmayabilirdi.

Geçmişte kendini tutmuş, Rocky'yi koruduğunu, ona ihtiyacı olduğunu söylediği şeyi yaptığını, kız kardeşine, ailesine göz kulak olduğunu düşünmüştü.

Tanner ailedendi. Garrett ve babasının, Cecilia'nın işkence görüp vurularak öldürülmesinden sonra Merrick klanına musallat olan iblisler hakkındaki sessizliği, ailelerini neredeyse (yine) parçalamıştı.

İşler çığırından çıkmıştı.

Artık aynı hatayı yapmıyor.

O anda Garrett onu Tanner'a vermekte tereddüt etmedi.

"Seninle Rocky ve benimle Mia arasındaki fark, senin kadını geri almak için bir şansın vardı, bunu kullandın ve kötü şeyler olduğunda onun yanında durdun. Bende de aynı kötü şeyler var. Farklı bir şekilde, ama anladım. Mia bunu biliyordu ve bunu geri vermedi."

"Lanet olsun. O masayı çevirmek hiç aklıma gelmemişti ama Cher haklı." Haklıydı.

Garrett yıllarca o masayı da hiç çevirmedi.

Miaydı. O kişi. Zihnine eziyet eden. Kalbine sahip olan.

Onunla mutluydu. O da onunla mutluydu. Her şey güzeldi. İyinin de ötesinde.

Her şeye sahiptiler.

Sonra bitirmişti ve Rocky o gün dağılana kadar bunu neden yaptığını bile bilmiyordu -Rocky, yıllar önce Tanner'a da aynı şeyi yapmış, Cecilia'nın kızını ve kocasının işini korumak için güçlü durduğu ve sonra her ikisini de yaparken hayatını kaybettiği gece olduğu gibi mutluluğun buharlaşıp gitmesinden iliklerine kadar korkmuştu.

Mia'yı sonsuza dek kaybettiği günün, her şeyin gerçek yüzünü göreceği gün olacağını da asla tahmin edemezdi.

Tanner ve Rockyde vardı. Colt ve Feb. Cal ve Vi. Dusty ve Mike. Garrett'ta da olabilirdi ama bilmiyordu.

Bildiği tek şey, şimdi Cher bunu belirttiğine göre, Mia'nın .

Bu bilgiyi Cher'den aldığı anda, sanki boyunduruğa vurulmuş gibiydi, bu boyunduruk ağırdı ama aynı zamanda görünmezdi. Boynunda asılı olduğunu ve onu aşağı çektiğini bile bilmiyordu.

Ve sonra yok oldu. Ve şimdi özgürdü.

"İyi olduğunu bilmek güzel," dedi Tanner. "Evet," diye mırıldandı Garrett.

"Şimdi, kardeşim, CeeCee düştü, Roc ve benim yaklaşık beş saniyelik yalnız zamanımız var ve alınma ama ben bu zamanı karımla geçirmek istiyorum."

Garrett yine geceye doğru sırtarak, "O zaman gitmene izin vereceğim. Görüşürüz,

Tanner."

"Görüşürüz, Garrett."

Bağlantıları kesildi ve Garrett sigarasını bitirirken gerçek bir bahçeye sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ederek otoparka baktı.

Döndü ve sigarasını söndürmek için iki boktan, ucuz, beyaz plastik sandalyenin arasında duran boktan, ucuz, beyaz plastik masaya doğru eğildi.

Bunu Ethan'ın önünde sigara içip içmediğini düşünerek yaptı.

Cuma gecesi, Cher sigara içebilmek için iki kez onunla birlikte dışarı çıkmış, yüksek topuklu ayakkabılarıyla önünde durmuş, soğukta bir o yana bir bu yana gidip gelmiş, o da ona kışını kaldırıp içeri girmesini söylemiş ve sigara içtiği için ona bir sürü fırça atmıştı.

Ama Ethan? Hayır. Garrett bunu yapmazdı. Arkadaşlarının çocuklarının önünde asla sigara içmezdi. Ethan'ın yaşındayken olmazdı. Daha iyi öğrenmemişken olmazdı.

Döndü, sürgülü cam kapıyı açtı ve buzdolabına gidip bir bira almak niyetiyle arkasından kapattı.

Bira almadı.

Dairesinin oturma odası/yemek odası/mutfak kısmına baktı, kolayca görülebiliyordu çünkü bir inşaatçının bu üç alanı tasarlayabileceği kadar az metrekareye sıkıştırılmıştı.

Berbat balkon mobilyaları vardı.

İçerideki mobilyalar boktanlığın biraz ötesindeydi ama yine de boktandı.

Aklı hemen Cher'in evinde gördükleriyle doldu.

Janis Joplin'in biraz daha bir arada yaşayan kız kardeşi tarafından dekore edilmiş gibi görünen bir evde yaşamasına şaşırılmamıştı. Tıka basa dolu, karanlık ama aynı zamanda rengarenk, kişilikli bir evdi. Eşsizdi. Eşikten adımınızı attığınız anda sizi çarpan bir sıcaklığı vardı.

Cher'di.

Oturma odası iyiydi; yatak odası daha iyiydi.

Yatak odasında her şey serbestti. Onun yatak odasında en çılgın fantezileriniz gerçek olabilirdi. Onun yatak odası ne olursan ol, ne istersen düşün, ne istersen yap, domuz gibi ye, balık gibi iç, hayvan gibi seviş, ölü gibi uyu, endişelenme, hayatı kapıda bırak ve sadece *ol* diyordu.

Ve bunu başarmıştı. O odada sadece birkaç saat geçirmişlerdi, bu yüzden her şeyi teslim etmemişti ama yatağına düştükleri ve birbirlerinin kıyafetlerini yırttıkları anda, teslim etmekten fazlasını yapmıştı.

Garrett bu düşünceyle buzdolabına doğru ilerledi, bir bira çıkardı, kapağını kapattı ve kalçalarını tezgâha yaslayarak boktan dairesine baktı, Cher'in evinin eklektik sıcaklığı gözlerinin gördüklerini örtmüyordu.

Onu hissetmek, kokusunu duymak, yatağında onunla birlikte olma anısı zihnini dolduran şeydi.

Yıllarca aptalca Mia'yı aklından ve kalbinden çıkarmaya çalışmış, bunu yaptığını bildiği halde kendini durduramamıştı.

Ve bu boku daha da boktan hale getirmek için, boşanmalarından sonra Mia'nın onun sikinden bir doz almak için geldiği her seferinde onu gerçekten sikerek yapmıştı.

Yine de çoğu zaman, eski karısı olmayan bir kadına aletini soktuğunda, Mia kafasını dolduruyordu. Sarhoş ya da ayık, bu oluyordu. Kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oluyordu. Ama yapmaya devam etti.

Cher'de öyle olmadı.

Cher ile, *Cher ile* birlikteydi.

Zil zurna sarhoş olduğu ve böyle bir şeyin olacağının kesin olduğu bir gecede, olmadı.

Bunu yapabileceğini hiç ummadığı bir gecede gülmüştü. Az değil, çok. Bağırsakları sıkıştı. Gözleri sulanmıştı.

Ve bunu Cher ile yaptı.

Hayır, bunu sadece onunla yapmadı, ona o verdi.

Buraya beni Frank'e götürmek için geldin, böylece aramızda geçenlerin sadece sarhoş bir sevişme olduğunu, daha fazlası olmadığını söyleyebilecektin. Biz değişmeyiz. Haksız mıyım?

O haklıydı.

Garrett mikrodalga'nın üzerindeki saate baktı.

Saat dokuz hemen önceydi. O günkü vardiyası öğleden sekiz buçuğa kadardı.

Evde olacaktı.

Telefonunu çalıştırdı, mesajlarını açtı ve ona bir tane gönderdi.

Ethan bu hafta sonu yatıya mı kalacak?

Birasından bir yudum daha aldı ve Cher'in erken vardiyasının öğleden sonra sekiz buçuğa kadar, geç vardiyasının ise sekizden üç buçuğa kadar olduğunu düşündü. Bunu biliyordu çünkü o bir polisti ve mesleki bir tehlike olarak her şeye dikkat ederdi, bu yüzden sadece onun iş yerinin müdavimi olduğu için bunu fark etmişti.

Bu vardiyalar, her halükarda, okul günlerinde Ethan'ı hazırlanmak için acele ettirmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Sadece birkaç saat uyumuş olsa bile, ona kahvaltı hazırlayabilir, onu okula götürebilir, onun dışında hiçbir yerde olmak zorunda kalmazdı. Mesai bitiminde de gidip onu alabilir, eve götürebilir, ödevlerinin yapıldığından emin olabilir, akşam yemeği hazırlayabilirdi.

Ama birlikte zaman geçirmiş olsalar bile, her iki durumda da, bu zaman yine de berbattı.

İnsanlar bu tür şeyleri her zaman yaparlardı, vardiyalı çalıştıkları için çocuklarına kimin bakacağı konusunda yaratıcı olmak zorundaydılar.

Ama o insanlar Cher'in geçmişine ve dünyanın gidişatına ve kendi yolunun tek yol olduğuna karar veren, kıçlarına yapışmış bir üvey anneye sahip bir çocuğa sahip değillerdi. Garrett, Peggy her kimse o kaltağı gördüğü anda böyle olduğunu anlamıştı. Cher'in bunu söylemesine gerek yoktu. Onun şu ya da bu türden bir bela olduğunu daha ağzını açmadan anlamıştı.

Cher'in başına bela açtığını anlamadan önce.

Siktir, keş eski sevgilisinin kirli olmasını umuyordu.

Tezgâhtan uzaklaştı, birasını kanepeye götürdü ve kumandayı kaptı.

Telefonu çaldığında bir gösteri buldu.

Sehpanın üzerinden aldı ve okurken ağzı kıvrıldı,

Kıcımı öp, Merry.

Başparmağını kullanarak, *"Bunu mu istiyorsun, kahverengi gözlü?"* diye karşılık verdi.

Onu bekletmedi ve *"Git kendini becer"* diye karşılık verdi.

Tatlım, işlerin böyle yürümediğini biliyorsun.

Sonra "*İşimiz bitti*" geldi.

Bunu görmezden geldi ve "*uykular*" diye gönderdi. *Yarın görüşürüz. Yarın mı?* Kız geri döndü.

İyi rüyalar. Yarın mı?

Garrett cevap vermedi.

Merry? Yarın mı? Garrett

yine cevap vermedi.

Benimle taşak geçme, Merry. Senin ihtiyacım yok.

Garrett sırtıttı ama cevap vermedi ve bunun üzerine Cher konuyu kapattı. Gözlerini televizyona dikti, televizyonu izlemiyordu.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını düşünüyordu.

Bildiği tek şey bunu yapacağıydı. Ve o anda, bu onu ne kadar sikik yaparsa yapsın, bunun nedeni Cher Rivers'ın, Mia da dahil olmak üzere, şimdiye kadar yaşadığı en iyi sikiş olmasıydı.

Cher'in ona normalden farklı bir ateş göstermesinden sonra -ki bu hoşuna gitmişti- ve daha önce hiç göstermediği bir savunmasızlığı -bir polis ve bir Merrick olarak görmezden gelemeyeceği türden bir savunmasızlığı- daha fazlasını istemişti.

zamanda, o zayıf düştüğünde, onun arkasını kollamasıydı.

Yani şimdi kızın başına bir bela gelme ihtimali varken, o da kızını alacaktı. Kız istese de istemese de.

Dördüncü Bölüm

Cinayetimi Planlamak

Cher

Ertesi gün, Ethan'ı okula bıraktıktan sonra, fırtına pencerelerini almak için garaja gitmek üzereydim ki telefonum çaldı.

Kova sandalyedeki çantama yöneldim, telefonu çıkardım ve tanımadığım bir numara gördüm.

Bu tür aramalara asla cevap vermemeyi uzun zaman önce öğrenmiştim. Doktorlar, diş hekimleri, Ethan'ın okulu da dahil olmak üzere bilmem gereken tüm numaraları programlamaya dikkat ediyordum. Bunu yapmayı öğrenmiştim, çünkü programlandığı gibi gelmediyse, ya bana bir şey satmaya çalışan ya da kesinlikle konuşmak istemediğim biriydi.

Konuşmak istemediğim biri olduğu için telefonu çantamın üstüne bıraktım ve garaja yöneldim.

Pencereleri garajdan çıkardım, evin yan tarafına yığdım, ön kapının perdesini değiştirdim ve ilk pencereye doğru ilerliyordum ki "*Seninle uğraşmayacağımı mı sanıyorsun?*" diye bir çığlık duydum.

Sola baktım ve hareketsiz kaldım.

Yan komşum soğukkanlıydı, yaşlı bir kadındı. Sessiz biriydi. Aynı zamanda içine kapanık ama arkadaş canlısıydı ve ona ihtiyacım olduğu nadir durumlarda Ethan'a bakmaktan mutluluk duyardı. Bunu iyi bir kadın olduğu ve bizi sevdiği için yapıyordu, Ethan ya da ben onun çimlerini biçtiğimiz ve kendi işlerimizi yaparken onun karını küredığımız için değil (ki bunu yapıyorduk).

Göt oğlu ya da orospu suratlı kızı torunlarını da alarak onu ziyarete geldiğinde Tanrı'nın ışığı üzerine doğmuş gibi davranırdı. 7/24 evimde değildim, ama anneme yaptığım bu ziyaretlerin nadiren gerçekleştiği gerçeğini de gözden kaçırmıyordum. Ethan ve ben iki yılı aşkın bir süredir orada yaşıyorduk ve o piçler toplamda iki kez gelmişlerdi.

Ama Tilly'nin evinin yanındaki ev kiralıktı. Benimki gibi ev sahibinin umursadığı bir ev değildi. Ev sahibinin umursamadığı bir evdi, bu yüzden gözle görülür bir bakımsızlık içindeydi, bu da kiranın daha düşük olduğu ve kiracıların aynı seviyede olduğu anlamına geliyordu.

Yeni kiracıları görmüştüm. Birkaç aydır buradaydılar. Bu süre içinde, gürültülü bir parti vermişlerdi ve ben de onu kapattırıştım.

Ama etrafta çok dolaşıyorlardı, çok girip çıkıyorlardı ve çok sayıda ziyaretçileri vardı, bu yüzden onları görmek için çeşitli fırsatlarım oldu.

Çabuk yargılanan bir kişi olarak, yargılayıcı değildim.

Yine de, adamın her yerinde sık kafalı yazıyordu ve kadın da kendini daha iyisini yapamayacağına ikna etmiş bir kardeşti, bu yüzden denemedi.

Şimdi sahanlıktaydı, yüzü kıpkırmızıydı, üzerinde hâlâ biçimsiz gecelik gömleği vardı, saçları dağınıktı, uzaktan bile çok kızgın olduğu belliydi.

Kot pantolon ve kot ceket , kadının birkaç adım ötesindeydi, sırtı bana dönüktü ama vücut dili kolayca okunabiliyordu ve kadının ruh halini paylaşıyordu.

Bir ev ötede oldukları için ne dediğini duymadım. Sadece kız çılgılık atmaya devam edince cevap verdiğini anladım.

"Siktir git! Fikrini değiştiremezsin, orospu çocuğu. Carlito öğrenecek bütün bokunu!"

Bunun üzerine içeri girip sessizce halletme zamanının geldiğini anladım, böylece ikisi de dışarıda olduğumu ve duyduklarımı bilmeyecekti.

Yaptığım şey buydu.

Kapımı sessizce arkamdan kapattığımda oturma odama baktım ve *"Kahretsin"* diye tısladım.

Carlito'yu tanımıyordum.

Ama polisler, motorculara ve bankacılara içki servisi yapan bir barda çalıştım. Kuaförler ve bayan doktorlar. Çiftçiler, tesisatçılar ve avukatlar.

Ve bir barda, müşteriler garsonların içki siparişleri dışında her şeye sağır olduğunu düşünüyorlardı.

Ayrıca bir barda müşteriler barmenleri kendi kişisel psikiyatristleri olarak görürlerdi.

Bu yüzden Carlito adında bir adamın en azından serseri bir tefeci olduğunu biliyordum.

Ama Colt, Sully, Mike, Drew, Sean, Merry ve o kasabadaki diğer bazı polisler tarafından adının birden fazla kez mırıldandığını duyduğum için, daha fazlası olduğundan şüphelenmiştim.

Bloğumda bu pisliğe ihtiyacım yoktu, ama daha fazlası vardı.

Çocuğumun yaşadığı mahallede bu pisliğe ihtiyacım yoktu.

Kendime bir seyahat kupası doldurmak için mutfağa gittim, tenceredeki son kahve fincanını da kıyıya çıktığımda yanımda götürmek üzere kupaya boşalttım.

Açık. Oturma odasında durmuş, elimde tutuyor ve komşularımı dinliyordum ki telefonumdan bir mesaj geldi.

Mesajın Merry'den gelip gelmediğini merak ederek çantamdaki telefonuma bakarken heyecan ve kızgınlık içimde birbirini kovaladı.

Dün gece, mesajlar aracılığıyla, oyunları başlamıştı. Bunu görmezden gelmeye çalışıyordum.

Görmezden gelmek zordu.

Kupayı sehpaıa bıraktım, telefonu elime aldım ve Merry'den gelmediğini gördüm. Violet'ten gelen bir mesajdı ve Perşembe günü annemle ben çalışırken Ethan'ı okuldan alabileceğini söylüyordu.

Teyit etmek ve teşekkür etmek için ona geri mesaj attığımda, bir sesli mesaj aldığımı gördüm.

Bilmediğim bir numaraydı.

Dinlemek istemedim ama belki okulda yeni bir dahili numara vardır ya da bir öğretmen beni kendi telefonundan arıyordur diye telefona gittim, çaldırdım, hoparlöre bastım ve "Bayan Sheckle. Ben Walter Jones. Vaktiniz olduğunda beni arayabilirsiniz çok memnun olurum. Bil diye söylüyorum, harcadığınız zamana değecek. FBI'da profil uzmanıyım, şu anda serbest çalışıyorum ve son yirmi yılın seri katilleri üzerine yazdığım bir kitabı araştırıyorum-"

Dişlerimi sıktım ve sil tuşuna bastım. Siktiğimin orospu çocuğu.

Kapım çalındığında sıçradım ve döndüm.

En ince topuklu sandaletlerimi giysen bile tekmeleyerek geçebileceğim boktan bir kapım vardı. İki kat ince, ucuz ahşaptan yapılmıştı ve dışarı bakabilmeniz için göz hizasında küçük bir elmas pencere vardı.

Ve o elmas pencerede Merry'yi gördüm.

Siktiğimin *orospu çocuğu*.

Yarın diye mesaj atmıştı.

Ve yarındı.

Pencereden ona baktım ama o bana bakmadı. Kapıyı açtı ve içeri doğru yürüdü.

Zihinsel not: Sadece bir fincan kahve doldurmak için içeride olsanız bile lanet kapıyı kilitleyin.

"İçeri buyurun memur bey," diye alaycı bir şekilde selam verdim ve içinde telefon olan elimi uzattım. "Size getirebileceğim bir şey var mı? Bir fincan kahve? Geç kahvaltı? Hızlı bir oral seks?"

Eğlenmiş görünmüyordu. Sinirli de görünmüyordu.

Sinirli görünüyordu.

"Kendi fırtınanı mı yaratıyorsun?" diye sordu.

Komşularımdan gelen saçmalıklar, Walter Jones'un cep telefonu numaramı alması ve beni aramakta bir sakınca görmemesi, Dennis Lowe hakkında konuşmak için "zamanımı harcamaya degeceğini" düşünmesi ve Merry'nin on dakika içinde oturma odama vals yaparak girmesi, takip etmiyordum.

"Ne?"

"Pencereler, Cher." Başını fırtına pencerelerinin yığılı olduğu evin yan tarafına doğru salladı. "Kendi fırtına pencerelerini mi takıyorsun?"

Neden umursadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu sorunun tek bir cevabı vardı ve ben de ona bu cevabı verdim.

"Şey, evet."

"Ev sahibiniz neden yapmıyor?" Merry sordu.

"Çünkü o yedi yüz on iki yaşında ve benim kalp masajı becerilerim biraz paslanmış durumda, bu yüzden kendim yapabilecekken fırtınalar için ekranları değiştirirken kalp krizi geçirmesini istemiyorum."

"Bu onun sorumluluğu," diye karşılık verdi Merry.

"Kira sözleşmemi incelemem gerekcek ama sanırım rutin bakım benim sorumluluğumda Merry."

"Bu anlaşmayı incelerseniz, göreceksiniz."

Okuyalı uzun zaman olmuştu ama Merry'nin haklı olduğunu hissediyordum.

Ben bu hissi paylaşmadım.

"O zaman, perdelerin açıldığını, fırtınaların içeri girdiğini ve kapıların sadece bir tornavidayı çevirebilmemi gerektirdiğini düşünürsek, onu aramak, gelmesini beklemek, evimi kışa hazırlarken felç geçirmek ve böylece beni ömür boyu zihinsel olarak yaralamak yerine bunu yapmayı tercih ederim" dedim.

Gözleri kısıldı. "Seni benim için beş kez gelmeye zorlamadan önce bu kadar ukala mıydın?"

Göz çukurlarımdan ateş başımın omuzlarımda üzerinde dönmesini bekledim.

Bu , "Ah... *evet*." diye tersledim.

"Bırak onları," diye emretti. "bitti, gelip onları yerleştireceğim."

Ağzımın açık kalmasına izin vermek dışında buna nasıl tepki vereceğimi bilemedim ve öyle de yaptım.

Kendime gelemeden, "Riverside Baptist Kilisesi'ni biliyor musun?" diye sordu. "Aman Tanrım. Önce bana beş orgazm yaşattın, şimdi de ruh?" Ben de karşılık verdim.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ukalılığını dizginle, Cher. Seni tatlılaştırmak için zamanım yok, bu da seni ateşlendirmek anlamına geliyor, böylece başıma olmak yerine bana istediğimi vereceksin. Soruya cevap ver: Riverside Baptist Kilisesi'ni biliyor musun?"

İşte o zaman gözlerim kısıldı. "Bana tatlı mı getireceksin, yani beni ateşli mi yapacaksın?"

Merry gözle görülür biçimde sabırsızlandı. "Bebeğim, *odaklan*."

"Odaklanmamı istiyorsan, neden burada olduğunu söyle, günüme neşe kat" diye talepte bulundum.

"Peggy Schott Riverside Baptist Kilisesi'ne ait." Ağzımı kapattım.

Merry yapmadı.

"Bundan bahsetti mi? Trent bundan bahsetti mi? Ethan onlardan sana geldi ve bu konuda konuştu mu?"

Kalbimin göğsümde sertçe attığını hissettim. "Bilmek istediğim şey neden bundan bahsettiğin ve bunu nereden bildiğin? Peg'in soyadını nasıl öğrendin?"

"Sana arkanı kollayacağımı söylemiştim ve bunu yapıyorum," diye karşılık verdi.

Yaptığı şey bu muydu?

Bir önceki eğlenceli sohbetimizi dün öğleden sonra saat dörtte yapmıştık.

Ertesi sabah saat on bile olmamıştı ve Peggy'nin ait olduğu kiliseyi öğrenmişti bile.

Bu konuda içimde kötü bir his vardı çünkü Merry'yi tanırdım ve bir şeye dişini geçirdi mi bırakmazdı.

Trent ve Peggy'ye dişlerini geçirmişti, bu yüzden onu pisliğime bulaşmaktan alıkoyma şansım her geçen saniye azalıyordu.

Bu düşünceler beni öfkeyle iki elimi birden havaya kaldırmaya ve "Daha yirmi dört saat bile olmadı!" diye bağırmaya itti.

"Biri sana seninle yatmayı düşündüğünü haber verirse, sen de ona haber vermezsin," dedi ve devam etti. "Margaret Schott

Riverside Baptist Kilisesi tarafından yürütülen İnanç Kurtarıcı adlı bir programın gönüllü müdür yardımcısıdır. Bu programın misyonu, üyelerini AA, NA ve Al-Anon toplantılarının yanı sıra metadon kliniklerinin dışına göndermek ve Tanrı'nın sözü aracılığıyla iyileşme veya rehberlik aramak için ayrılan insanlara yaklaşımdır."

"Vay anasını," diye fısıldadım.

"Bu programların zaten önemli ölçüde inanç temelli olduğu düşünülürken, Riverside'daki insanlar ya o kadar zeki değiller ya da işe alma taktiklerini gizlemekte pek iyi değiller. Peg Schott'un adını Google'da aratın; kilisenin web sitesinde bu programla bağlantılı olarak yer alıyor. Bir sıçrama olabilir ama şüpheli - eski kocanla böyle tanışmış. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Ethan'ı kiliseye mi götürüyorlar?" Merry sordu. Başımı sallamaya devam ettim.

"Bundan hiç bahsetmedi mi?" Merry itti.

Başımı sallamaya devam ettim ama "Bu kilise kötü haber mi?" diye sordum.

"Derinlemesine araştırarak zamanım olmadı. Ondan bir kilise hakkında bazı makalelere atladım.

İyileşme programlarına yer veren birkaç toplum merkezi ve diğer kiliseler bir araya gelerek Faith Saves'in kaldırılmasını için polisleri aradılar, böylece toplantılardan sonra grup üyelerini rahatsız etmediler. Ancak kamuya ait alanlarda kalıyorlar ve rahatsız edici olsalar da barışçılar, bu yüzden polisler bir şey yapamıyor. Konuyu daha fazla takip edemedim."

Merry konuşmaya devam etmeden önce bu bilgileri kafamda sıralamak için hiç zamanım olmadı.

"Trent Schott'un sabıkaları var." Dudaklarımın aralandığını hissettim.

Merry bana vermeye devam etti.

"Kenara çekmişler, alkollü araç kullandığından şüphelenmişler, testler kafasının iyi olduğunu göstermiş. Ot. İlk suçu, sadece esrardı, pek bir şey çıkmadı. Bir barda polislerin ayırmak zorunda kaldığı bir kavgaya karışmış. İfadesinde kendisine borcu olan biriyle kavga ettiğini söylemiş. İkisi de içeri alınmış ama hiçbir mala zarar verilmemiş. Sonunda suçlamalardan vazgeçmiş, diğer adam da vazgeçmiş, böylece olay kapanmış. Sonra bir poşet buzla yakalanmış, bu da büyütülecek bir şey değilmiş, o yüzden yapmamışlar. Kamu hizmeti aldı. Ayrıca bir içki dükkânı soygunundan da şüpheleniliyordu ama dükkânda güvenlik kamerası yoktu ve o sırada dükkânda çalışan tezgâhtar onu teşhis edemedi."

Merry'nin benim için iyi olabilecek ama o kadar da iyi olmayan şeyleri sıralamasına baktım ve hiçbir şey söylemedim.

Yine de Merry'nin işi bitmemiştir.

"Sonuncusu, kafası iyiyken bir marketten çıkmak çaldı. Dükkan sahibi kasanın arkasındaydı ve bir süredir çeteyle ilgili önemsiz sayılmayacak sorunlar yaşıyordu. Bıkmış, bir parça satın almış, Schott'u yakalamış, silahı suratına dayamış ve oracıkta vatandaş tutuklaması yapmış. İyi haber şu ki, doğru düzgün bir tutuklama yapmaları için polisleri de aramış. Schott'un sadece bir çıkmak çaldığı, güvenlik kamerası görüntüleriyle de doğrulandığı ve seksen dokuz sentlik malı sahibine geri verebildiği için herhangi bir suçlamada bulunulmadı."

Yutkunamadan önce, "Trent bir market sahibi tarafından mı tutuklandı?" diye sormadan önce yarı homurdanma yarı kıkırdama şeklinde bir ses çıkardım.

Merry bana sırtıttı. "Yakalandıktan *sonra* tutuklandı. Sahibi de o sırada altmış üç yaşındaydı."

Tekrar ses çıkardım, omuzlarım da sesle birlikte sarsıldı.

Bu müthiş olayın hayal gücümdeki versiyonu kafamda canlandı ve kendimi daha fazla tutamadım. Bir kahkaha patlattım.

O kadar sert yaptım ki, gözlerimi sıkarak kapattım ve bir kolumu karnıma doladım.

Sıcak, güçlü bir elin boynuma dolandığını hissettiğimde anında ayıldım.

Gözlerimi açtığımda Merry'nin yüzünün nazik, esprisiz olduğunu ve bana baktığını gördüm.

"İşte benim kızım."

Uh.

Hayır.

Geri adım attım, kova sandalyeye çarptım, bu yüzden onun elinden kurtulmak için sandalyenin etrafından dolanmak zorunda kaldım.

Elini bıraktı ama bana doğru bir adım attı. Bir adım daha geri attım.

Bana doğru bir adım daha attı. "Merry, hareket etmeyi kes," diye emrettim.

Yapmadı. Bana saldırmaya devam etti, ben geri çekilmeye devam ettim, ama o konuşurken hareketlerini yaptı.

"Her ne kadar komik olsa da, Schott'un kendisine ulaşmak için bir tezgahı aşması gereken altmış üç yaşındaki bir adamı geçememesi

Yargıç. Gülmek için odasına gidebilmek için ara verebilir, ancak herhangi bir suçlama yapılmaz, muhtemelen velayet savaşı sırasında kabul edilemez."

O konuşurken, medya merkezime koşmak üzereyken yer değiştirdim ve Merry de benimle birlikte yer değiştirdi. Odanın etrafında dönerek bir vardiya daha yapmam gerekti ve Merry de benimle birlikte yaptı.

"Merry, *hareket etmeyi kes*," diye tekrarladım.

"Geri kalanında pek bir şey yok," diye devam etti ben tek kelime etmemiş gibi. "Kullandığını saklayamaz, bu yüzden alkollü araç kullanma ve buzlanma sürpriz olmayacak ve iyileşme sürecinde olduğu ve sicili temiz olduğu için seni fazla uzağa götürmeyebilir. Kavga iyi değil. Suçlamalar düşmüş olsa bile, bunu öfkeli olduğunu ve yumruklarını kullanmaktan çekinmediğini kanıtlamak için kullanabilirsiniz."

Bu sırada bacağım sehpayaya çarptı ve ben de kendimi düzelttim. Kanepeyi temizledik, yine çok erken yer değiştirdim, iki baldırım da sehpayaya çarptı ve kığım sehpanın üzerine düştü.

Yukarı baktım. Hücremi masaya dayadım, ellerimi yukarı itmek için destekledim ama Merry oradaydı, çenesi boğazında, gözleri bendeydi ve tekrar konuştuğunda akli açıkça benim bulunduğum yerdeydi.

"Geçen Cuma birbirimizi yırtarken ağzını bana birden fazla kez sokmaya çalıştın ama ben kendi ağzımı kullanma havasındaydım. Seninkiyle neler yapabileceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum, ama dediğim gibi bebeğim, şu anda zamanım yok."

Bükemeyeceği tek cevabım ona ters ters bakmaktı, ben de öyle yaptım.

"Ama öpüşmeye gitmeden önce zamanım var," diye bilgi verdi Merry.

"Sana vereceğim tek öpücük *defolup gitmeni* söylemek olur," diye bilgilendirdim onu.

"Senin gibi sıcak kahverengi gözlerin böyle bir ateş yakabileceğini kim bilebilirdi ki?" diye mırıldandı, sanki benimle konuşmuyormuş gibi.

"Geri çekil," dedim.

"Hayır," diye reddetti.

Ona dik dik bakmaya devam ettim, sonra fark ettim ki ben kığının üstüne oturup, tepesinde yükselen ve onu sıkıştıran bir adama dik dik bakacak türden bir kadın değilim. Bu yüzden ayağa kalktım, bu da beni Merry'nin alanına soktu, göğüslerim onun karın kaslarına ve göğsüne sürtünerek ilerliyordu.

O geri çekilmeyince fırçalamaya devam ettiler, ama ben kaçmaya çalışmadım, hatta tüm bunların meme uçlarımda neden olduğu elektrik şaftlarından, güneye doğru giden şaftlardan uzaklaşmak için bile.

Ona daha yakından baktım.

Gözlerimin içine baktı, bakışları ağızma indi ve dudaklarının bir tarafı kıvrılırken tekrar yukarı çıktı.

Bundan zevk alıyordu.

Bunu anlamadım ve anlamak da istemedim.

Bunun yapılmasını istedim.

"Oyun havasında mısınız, memur bey?"

Fısıldadım. "Sana söyledim tatlım, zamanım yok."

Başımı salladım ama bakışlarını tuttum. "Demek istediğim bu değil. Bekâr bir anne, yapayalnız. Fırtınalarını değiştir. Baş sıkıştığında ona yardım etmek için bilgi teklif et. Bu işlerden haberdar olmayalı uzun zaman oldu, söyle bana, tüm bunların bedeli nedir? Oral seks demiştin. Sende dayanıklılık var ama bende yetenek var. Bunu dengelersek, normal on, on beş dakikadan fazla sürer diye düşünüyorum. Yirmi dakika olsun. Böylece zamanımı ayarlayabilirim, daha fazlası var mı?"

Daha konuşmam bitmemişti ki onun gözlerinin de ateş saçabildiğini öğrendim.

Ayrıca oyun oynama havasında *olduğunu* da öğrendim, yani benimle kendi oyunumda oynuyordu.

Ve daha iyisini yapıyorum.

Yüzünü yaklaştırdı, sesi alçaktı. "Fırtınalar bana oral seks yaptırır, kahverengi gözler. İhtiyacın olan bilgiyi alıyorum, bu da beni ıslak amcığım derinliklerine batırıyor."

Meme uçlarımın sertleştiğini hissettim, aynı zamanda bana öyle bir şey oldu ki, eğer o anda parasını almayı düşünüyorsa, istediğini alacaktı.

Bu tepkiyi sakladım ve "Hepsini bir seferde mi istersin, yoksa bir süreye mi yaymak istersin?" diye sordum.

"Zamanın bol olsun, Cher. Çok daha fazla kazanmaya ve bunu biriktirmeye niyetliyim."

Başımı salladım, hâlâ gözlerine kilitlenmiştim. "Anlıyorum. Benim gibi bir kızı beklenen tek şey karşılığını verebilmemdir."

Bu bana ateş getirmedi.

Bu bana buz getirdi.

"Bir kez daha kendini küçümsediğini duyarsam, Cher, işler çıkacak."

Bu *beni* buz gibi yaptı.

"Bana bu saçmalıkları anlatma, Merry. Evime geliyorsun ve yüzüme karşı ıslak amdan bahsetmekte bir sakınca görmüyorsun."

beni tanıyor."

Yüzünü daha da yaklaştırdı, öyle ki gözümü kırparsam kirpiklerim kelebek öpücüğüyle onunkileri süpürecekmiş gibi hissediyordum.

"Bana bokunu verme, Cher," diye hırladı. "O takıntı senin, benim değil. Bunu nereden biliyorum, sadece parmaklarımla sikerek ve kulağına konuşarak boşalttım ve seni oraya götüren şey parmaklarımla yaptıkları değil, konuşmamdı. Bunu sevdim, kendini bırakabilen ve gerginleşmeden ve bana ona bunu vermeme izin veren bir kadın. Sen de sevdin, benden çok daha fazla. Şimdi benim için ıslandığını bildiğim ve sana dokunmadığım halde orada dikilip bana bokunu uzatma."

Buna cevap vermeyi reddettim çünkü haklıydı ve bu bilgiyi teyit etmeye niyetim yoktu.

Ama o zaman bana öyle bir sözlü darbe vurdu ki, bu şiddeti tüm boktan hayatım boyunca hiç almamıştım.

"Tanrım, eğer buna değdiğini bilmeseydim, kapıdan çıkıp giderdim ve bu iş biterdi - sahip olduğumuz her şey biterdi."

Ayakta

durabilirim.

Bakabilirim.

Ama nefes alamıyordum.

Merry alabiliyordu.

Konuşabiliyordu da.

"Umarım ben kimse o fırtınalarla kaçmaz. düşünüyorsan, onları garaja taşı ve anahtarı paspasın altına bırak. Onları değiştiriyorum, Cher. Bu gece döndüğümde işleri bitmiş olacak, seni bulacağım ve para toplamayacağım. Parayı , ama yalvarmadan ve bu boku gerçekten uzun süre yapmadan ."

Sözlerini . Ayakta durmaya

devam ettim.

Bakmaya devam ettim.

Ama ciğerlerim yanmaya başlamıştı.

Buna değdiğini bilmeseydim.

"Ethan'ın bir sonraki pijama partisi ne zaman?" Merry ısırdı.

"Cuma," diye fısıldadım. "Ama arkadaşı buraya geliyor."

"Siktir," diye kırptı Merry. "Bir zaman bul, bebeğim. Yapmazsan, intikam birikir ve ben de izin alıp seninle bir hafta otelde kalmak zorunda kalırım. Ve eski sevgilinin bağladığı o kızı kırık kilise kadınından hiç şüphem yok.

Bir hafta boyunca çocuğundan ayrı kalman onun hoşuna gitmeyecektir."

Bu hem komik hem de ateşliydi. Yine de
bir şey söylemedim.

Merry sustu ve bana baktı.

Sonra hayatımda aldığım en büyük ikinci sözlü darbeyi indirdi. "Tanrım, orada
durup cinayetimi planlarken bile çok güzelsin."

Sonra bir elini kaldırdı, boynumdan nazikçe ama sıkıca tuttu, beni yukarı çekti,
böylece ağzım sert ama kısa bir süre onunkine çarptı, sonra beni bıraktı.

"Görüşürüz bebeğim," dedi kapıma doğru yürürken. Kapıda durdu, bana döndü
ve "O fırtınalara sadece garaja koymak için dokunuyorsun" diyerek veda etti.

Bunun üzerine kapıyı
kapattı. Beni bıraktığı yerde
durdum.

Buna değdiğini bilmeseydim.

Benim değerim neydi?

Merry için değerim neydi?

Kapıya baktım, yine nefes alıyordum ama ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Ne olduğunu bile bilmiyordum.

Nasıl olmuştu da sarhoşken seviştikten sonra beni başından , Trent ve Peggy'yi
araştırmaya başlamış, benden intikamını alabileceği bir zaman bulmamı istemiş
ve bana sadece güzel olduğumu değil, aynı zamanda "buna değdiğimi" de
söylemişti?

Görünüşe göre Merry ile kavga etmediğimiz ya da eski sevgilim ve onun
kaltağının şeytani planları hakkında konuşmadığımız bir sohbet yapmamız
gerekiyordu.

Ve bunu ona daha sonra, sakinleştiğinde ve ikimiz de birbirimizden uzakta
olduğumuzda önerecektim.

Fırtına pencerelerini oldukları yerde bıraktım. Merry onları takmak istiyordu,
bu noktada onun isteklerine karşı gelerek ruh halini test edecek değildim.

Onun yerine Ethan'la paylaştığımız dizüstü
bilgisayara gittim. O bebeğe güç verdim.

Sonra Riverside Baptist Kilisesi'ni ve İnanç Kurtarır programını buldum. Her
kelimesini okudum.

İki kere.

* * * * *

Barın arkasında duran Jack'e "Son molamı veriyorum," dedim.

"İyi bir tane olsun," diye yanıtladı
Jack. Hiçbir şey söylemedim ve ofise
gittim.

Pazartesi günleri J&J'de büyük günler değildi. Tek tük serseriler olurdu. Hava müsait olduğunda, J&J'nin misafirperver olduğunu bilen motorcu çocuklarımız vardı, bu yüzden kasabadan geçtiklerinde birkaç bilardo oyunu oynamak ve biraz bira içmek için dururlardı. İşi olmayan ama mucizevi bir şekilde içki alabilen müdavimlerimiz vardı.

Bu hafta erken çıktım, gelecek hafta geceleri çalışacaktım, bu da Şubat ve Morrie'nin Ruthie'nin ya da benim erken çıkma zorunluluğundan etkilenmememiz için programlama yapma yöntemi.

Neyse ki işler saat beş civarında yoluna giriyordu ve erken çıktığımda genellikle molalarımı ve öğle yemeğimi saat beşi geçmeden hallediyordum çünkü bahşişler o zaman kazanılıyordu. Para kazanmak varken kıcığımın üstüne oturup yemek yememe gerek yoktu.

Polislerin kesin olmayan programları olmasına rağmen, dedektif vardiyaları resmi olarak sekiz ila beş arasındaydı. Bunun dışında bir şey olursa, nöbetçi polis devreye girerdi.

O gün alışılmadık bir şekilde, Merry'nin işten ayrıldığı saat olan altı buçuğa kadar molamı bekledim. Sonbahar ışığı azalıyordu, bu da ben onu aramadan önce fırtına pencerelerinin muhtemelen açılmış olduğu anlamına geliyordu.

İkinci çalışta telefonu açtı ve "Selam" diye selamladı.

"Selam," diye cevap verdim ve birbirimizin numaralarını bilmemize rağmen onu hiç aramadığımı fark ettim.

Bana "*Vi'nin partisine pastırmalı patates salatası getirecek misin?*" diye sorması (ki bu "*getir*" anlamına geliyordu ve ben de her zaman *getirdim*) ve benim ona "*Colts kaybetti*" diye mesaj atmam gibi şeyler yazıyorduk. *Bana 20 dolar borçlusun.*

Ama onu hiç aramamıştım.

"Cher?" seslendi ve ben başımı sertçe salladım.

"Riverside Baptist Kilisesi'ne baktım. Şu İnanç Kurtarır olayı oldukça yasal görünüyor."

"İnternetteki herkese, iyileşmekte olan bağımlıları kaçırıp beyinlerini yıkayarak dünyayı kurtarmaya niyetli ucube yobazlar olduklarını söylemeyecekler."

Elim telefonumda sıkılaştı, aklımda Trent'in Peg'e bağlılığı vardı. "Lanet olsun, Merry. Sence yaptıkları şey bu mu?"

"Sakin ol tatlım," derken derin sesinde mizah vardı. Hayır. Sadece seni beslediğim bokun içine bakarken söylüyorum,

Bir kitabı kapağına göre yargılamayın. Anladık, yüzeyde kalmayacağız, daha derine bakacağız. Ama kazmayı ben yapacağım."

Tamam, doğru, bu durması gereken birkaç şeyden biriydi ve bunu durdurmak için konuşmamız gerekiyordu.

"Bu hafta Çarşamba ve Cuma günleri izinliyim," . "Kahretsin, daha yeni hafta sonu izin aldım," diye karşılık verdi.

Ödeşme zamanı planladığımı düşünüyordu.

"Çarşamba günü öğle yemeği yiyebilir miyiz?" diye sordum.

"Mike ve ben bu hafta sonu bir dava aldık, bu da resmi olarak önerilen dava yükümüzün üzerinde olduğumuz anlamına geliyor. Birazını temizleyene kadar öğle yemeği benim için bir anı olacak."

Masadaki sandalyeye geçtim ve "Konuşmamız gerek Merry," demeden önce oturdum.

"Şu anda ne yapıyoruz, Cher?" "Ara verdim."

"Ethan yattığında beni ara." "Bu geç olur."

"Geceleri geç yatmaya alışık değilsin sanki," derken sesinde yine mizah vardı.

"Yapmamız gereken bu konuşmanın yüz yüze olması gerekiyor." Merry'nin buna verecek bir cevabı yoktu, mizah dolu olsun ya da olmasın.

Sessizliği doldurmak için acele ettim.

"Sahip olduğumuz şey... daha önce... iyiydi. Berbat ettik. Bu oyunları oynayarak hala berbat ediyoruz. Oturup konuşmalı ve o güzel günlere geri dönmeliyiz. İkimiz için de en iyisi bu Merry ve bunu ikimiz de biliyoruz."

Kabul etmedi. Hiçbir şey söylemedi, ben de o sessizliği doldurmak için acele ettim. "Trent de Ethan'ı daha fazla görmek istediklerini söyledi. Ben konuşmak istemedim.

O zorlama havasındayken bu konuda konuştuk ve işler o andan itibaren kötüye gitti. Onlara patlamadan önce belki de Ethan'la oturup bu konuda ne hissettiğini öğrenmeliyim. Babasını seviyor, Merry. İkisini de seviyor ve bir erkek ve kız kardeşi olmasını seviyor. Belki aslında o da onlarla daha fazla zaman geçirmek istiyordur ve bunu bana söyleyerek duygularımı incitmek istemiyordur."

Sonunda konuştu ve konuştuğunda da nazıkçe konuştu.

"Bunu bir düşün tatlım. Belki de bu sürtüğün pençeleri vardır ve onları Ethan'a batırmak için daha fazla zamanı vardır, bu iyi bir fikir değil."

Bu bir endişeydi.

Ama bu benim endişemdi, Merry'nin değil.

"Hâlâ ilk adımımın Ethan'la konuşmak olduğunu düşünüyorum."

"Seni anlıyorum. Ve belki de haklısın. Bu, onu neyin içine gönderdiğinizi ve bunun sağlıklı olup olmadığını bilmek için elinizden geleni yapmamanız gerektiği anlamına gelmez. Sonuç olarak, eski sevgiliniz bir keş. İyileşiyor ama bu yine de seni düşündürmeli. Tepkilerinden anladığım kadarıyla bu kadın seni korkutuyor ve bunu yapmasının bir nedeni var. Onlarla oğlunu da içeren bir anlaşma yapmadan önce neyle öğren."

"Tamam zaman, belki Tanner'la biraz ayak işi yapmak için konuşurum."

"Tanner pahalı biri."

Bu doğrudu.

Bu da benim endişemdi, Merry'nin değil.

"Merry-"

"Ben ."

"Bunun üzerinde olmanı istemiyorum."

"Fırtına pencerelerini de takmamı istememiştin ama taktım. Ayrıca, sabahını pencereleri takmakla değil, çocuğunun üvey annesinin boğazına kadar battığı programa bakmakla geçirdiğini de belirtmek isterim. Tek başına nasıl yapacağını biliyorsun, Cher. Ama bu sefer yapamayacaksın."

"Bu benim kararım."

"Böyle düşündüğün için üzgünüm kahverengi gözlü, ama karar verildi ve bu karar sana ait değil."

Kahretsin, sinirlenmeye başlamıştım.

"İşte bu yüzden yüz yüze konuşmamız gerekiyor, böylece seni bokumda istemediğimi açıklayabilirim."

" zaten yüz yüze yaptın ve şimdi de telefonda yapıyorsun. Ama bebeğim, aynı fikirde olmadığımızı anlayan lazım. Ben varım. Senin iş programın, benimki ve çocuğunla vakit geçirmen gerektiği gerçeğiyle, yüz yüze zaman geçireceğiz, sen sırt üstü yatarken ve ben içinde hareket ederken yüz yüze olacağız."

Kahretsin. Şimdi tahrik olmaya başlamıştım.

"İçeri girebileceğin bir penceren vardı, muhteşem. Doğru zamanlamışsın. Şimdi Cher iş için kapalı."

O kadar çok mizah geri gelmişti ki, "Doğru" cevabı titretiyordu.

Bu artık sinirlenmediğim ya da tahrik olmadığım anlamına geliyordu.

Kızgındım.

"Yaşadığım hayatla benimle oyun oynayan belalı bir polise ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan çok yanıliyorsun," dedim ona ısırarak.

"Cher, yaşadığın hayat ve geçirdiğin kurak dönem yüzünden pek çok şeye ihtiyacın var ve hepsini benden alacaksın."

Tabii ki, kasabanın polisinden Teğmen Garrett Merrick benim kurak dönemimi kaçırmadı.

Sikeyim.

"İşte ben de tam olarak bundan Merry. Benim seçimim olmayan bir yola girdim. Bir an için bile olsa, bulunduğum yerden hoşlanmadığım bir yola girmeye zorlanacağımı düşünüyorsan *yanılıyorsun*. Bu işin iyi gideceği bir yer yok ve sen de bunu biliyorsun, tıpkı benim gibi."

"Bildiğim tek şey, gittiğimiz yolun sonunda ne olduğunun bilinmediği. Yol boyunca, etrafına inşa ettiğin o kaleyi yıkar ve kafanı kışından çıkarmayı başırırsam, bu yolculuğa değecek."

"Peki sonra ne olacak Merry?" Tersledim.

"Bilmiyorum, Cher. Mesele de bu zaten. Hayat bu. Yolculuk boyunca ne elde edeceğin hakkında hiçbir fikrin yok. Ama tek bir yerde durup tekerleklerini döndürerek bir sık elde edemezsin."

"Eğer orası benim ve çocuğum için güvenli bir yerse, sonsuza kadar dönmeye hazırım demektir."

"Güvende olabilirsin ama mutlu musun?"

"Beni becerirken bana yapabileceklerinin dışında bana mutluluk gösterecek misin Merry?" diye sorarken ağır bir alaycılık dozu ekledim.

"Sen denemelerine izin vermediğin sürece kimse sana mutlu olduğunu gösteremez Cher."

"Kapıyı açıyorum, istediğin bu mu?" İnançsızlıkla karışık alaycı bir ses tonuyla sordum. "Beni mutlu etmek için bir şans mı istiyorsun?"

"İstedğim şey, değer verdiğim bir kadının çocuğuyla birlikte sağlam olduğundan emin olmak. Güvende olduklarından emin olmak. Ufukta dolaşan bok bulutunun üzerlerine yağmayacağından, onları örtmeyeceğinden, çünkü bundan yeterince bıktılar. İstedğim tek şey bu."

Sözleri benim için çok şey ifade ediyordu, başımı dik tutamadım, bakışlarımı yere çevirdim.

Merry konuşmaya devam etti.

"Ağzını sikimin etrafına sardığında nasıl hissettiğini de bilmek istiyorum. Uyandığımda seni yatağında görmek ve Cumartesi sabahı gördüğüm şeyin bir rüya mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamak için uyurken sana bakmak istiyorum. Kendini aptal gibi içtikten ve sertleştikten sonra görüldüğün kadar güzel görünüyorsun, yani barın karşısında durup içki doldururken görüldüğün kadar."

Yere bakmaya devam ettim ama bunu şimdi komik bir şekilde nefes alarak yapıyordum. Merry bana bakmaya devam etti.

"Bu doğru *değil*. Hiçbir kadın, Mia bile olsa, benimle kafa kafaya verip içip seviştikten sonra rimel sürülmüş, kan çanağına dönmüş gözlerle, ruj bulaşmış bir ağızla ve seksilikten o kadar uzak bir yatak başıyla uyanamaz. Sen değil. Gözlerini açtın ve ameliyat yapmaya, martini sallamaya ya da ikimiz bulana kadar sikime binmeye hazır görünüyordun, üstelik yanında bir kamera ekibi varken, yakın çekim için hazırdın."

Mia bile mi?

Hayır. Unh-unh. Umurumda bile değildi.

"Soyunurken öğreniyorsun bunları bebeğim" diye hatırlatarak onu düşüncelerinden ve benden uzaklaştırmaya çalıştım.

"O zaman en azından özgeçmişindeki o satırın bir değeri vardı; bunu elde ettin. Yine de *bebeğim*, sonunda zirveye başladığında eski mesleğin sayesinde öğrendiğin diğer becerilerden şikayetçi değilim ve bu konuda seninle dalga geçmiyorum. Benden hiçbir saklamıyorsun, Cher. Deniyor musun bilmiyorum ama eğer deniyorsan, dur. Kafanda bir fikir ve bunu anlıyorum. Nedenini anlıyorum. Dışarıda bu fikrin doğru olduğunu düşünen bir sürü insan var. Ama onlar ben değilim. Seni sarhoş, çıplak ve vahşice kucak dansına çıkarmış olmamdan en ufak bir rahatsızlık duymuyorum, yeter ki bu *benim başıma* gelsin."

"Tam bir pisliksin," diye ısırıldım.

"Tanrım, sik beni, Cher. Ciddi misin?" diye karşılık verdi. "Biyoloji dengesiz olduğu için, böyle bir seansta tek atış hakkım vardı. Bir seansımız vardı. Çok dikkat etmediğin belli, daha fazlasını aldığında, aldığım şeyi çok sevdiğimi anlayacaksın."

"Yani dün bir dostlar alışverişte görsün anlaşması *yaptık*. Bu mudur yani?"

"Ne olduğunu bilmiyorum, Cher. Seni bir kez becerdikten sonra parmağına yüzük takmamı istiyorsan, hayal kırıklığına uğrayacağını söyleyebilirim. Bildiğim tek şey, yıllardır seninle iyi vakit geçirdiğim. Cuma gecesi, seninle *harika* vakit geçirdim. *Cuma gecesi*. Mia'nın artık benim için bir olasılık olmadığı gece. Benim için çok şey ifade eden birçok insan var, ama sadece biri arkamı kolladı ve sen bunu umursamazlığımı sikip atmaktan daha fazlasını yaptın. Herkes bana kafamı kıcımdan çıkarmamı söylerken sen arkamı ve yanımı aldın.

eski karım hakkında. Farklı görmemi sağladın. Düşünmemi sağladın. *Benimle* aynı fikirde olan bir arkadaşa sahip olmanın ne demek olduğunu ve sikimin sahibi olan sürtükten ne beklemem gerektiğini gösterdin."

Bu benim için de çok önemliydi.

Ama Merry'nin dürüstlüğünün kadife darbeleriyle bana vurması bitmemişti.

"İstediğim şey seninle daha fazla güzel zaman geçirmek, Cher. Çılgınca sevişmek istiyorum ve

çok gülmek istiyorum ve bunu yaparken sana göz kulak olacağım. Daha fazlası için söz veremem. Bu yeterli değil, o zaman yine de sana göz kulak olacağım. İşte oldu. Moladan çıkmalısın, ama gitmene izin vermeden önce, bunun artık senin oyunun olduğunu bilmelisin. Bunu yap."

Bununla birlikte, telefonu yüzüme kapattı.

Telefonumu kucağıma bıraktım ve yere bakmaya devam ettim.

Merry, kalbimin işin içinde olduğundan habersiz, çılgınca sevişmek ve kahkahalarla gülmek istiyordu.

Kalbi başka bir kadına ait olduğu için o kadar uzun süre kışının dibinden ayrılmamıştı ki, böyle şeylerin olabileceğini, olduğunu ve her zaman olduğunu unutmuştu.

İki şey biliyordum.

Merry ile çılgınca sevişmek ve gülmek istiyordum.

Ama bunun hayatımda yol açacağı kalp kırıklığına ihtiyacım yoktu. Telefonumu kaldırdım, mesaj tuşuna bastım ve oyunumu girdim.

Saatler sonra, vardiyam bittiğinde, çalışır durumdaki arabamda otururken, vitese takıp çocuğumu annemden almaya gitmeye hazırken gönderdim.

Gönder tuşuna bastım, telefonumu yolcu koltuğundaki çantamın üstüne attım, gözlerim o kadar kurudu ki acıdı ve arabamı oğlumu almak üzere yola çıkardım.

* * * * *

Garrett

Tekerleklerimi döndürmekten muthuyum.

Garrett metne baktı.

Sonra kolunu geri çekti ve havaya uçurdu, telefon havada süzüldü ve oturma odasının boktan alçıpanına saplandı.

Sigara içmek için balkona çıkmadan önce bir süre ona baktı.

Beşinci Bölüm

Devam edin

Cher

Ertesi sabah geç saatlerde, Ethan'ın ve benim banyomdaki lavaboya eğilmiş, su geçirmez rimelimi sürüyordum ki tezgahın üzerindeki cep telefonum çaldı.

Ona baktım ve bu numarayı daha önce gördüğüm için kim olduğunu biliyordum.

Tanrım, hayatım berbatı.

Walter Jones'un çağrısına cevap vermek için ekrana bastım.

Sonra hemen için ekrana bastım. Rimel

sürmeye geri döndüm.

Telefon yine çaldı.

Orospu çocuğu muhtemelen bağlantıyı kaybettiğini

düşündü. Telefonu açtım ve kapattım.

Tekrar aradı.

Bağlandım ve ayrıldım.

Oynamayı bitirdim, içeri girdim, numarasını engelledim ve makyajımı bitirmeye geri döndüm.

* * * * *

J&J'ye girdim, mekanın terk edilmiş olduğunu görünce

şaşırdım. Sonra Feb'in barın arkasından çıktığını gördüm.

Yıllar önce, onunla ilk tanıştığım da, onun olduğu her şeyi görmek ruh sağlığım için iyi şeyler yapmadı.

Dennis Lowe'un beni seçmesinin bir nedeni vardı, liseden beri Feb ve Colt'a takıntılıydı.

Feb'i kendisi için istiyordu, yerine beni buldu. Başka bir

deyişle, birbirimize çok benziyorduk.

Belli ki hâlâ öyleydik, ikimiz de uzun boylu, yapılı, sarışın ve kahverengi

gözlüydük. Yine de, bundan daha fazlası vardı ve bu esrarengizdi.

Tanrı şahidim olsun, ablama benziyordu.

Bariz nedenlerden dolayı, bu beni bir baltalı katilin hedefi haline getirdi, harika olduğu ortaya çıktığında bile, kafamı mahvetmişti. Lowe bana Şubat ve Şubat diye bile hitap etmişti, o ayda tanıştığımız için takma ad olduğunu söylüyordu ama bunu bende gördüğü kişi olduğu için yapıyordu.

Ayrıca bana adının Alexander Colton olduğunu ve polis olduğunu söyledi, gerçekte olduğu gibi değil - deli olduğunu saklayan inek bir yazılımcı.

O ve Colt beni kolladıkları için, fiziksel benzerliklerimize ve bunların hayatımda bana kazandırdıklarına verdiğim tepkinin üstünü örttüm, biri onun adını her söylediğinde yüzümdeki irkilmeyi gömdüm.

Biraz zaman aldı ama sonunda kafamı toparladım ve düşünme sürecimi olması gerektiği gibi değiştirdim.

Feb muhteşemdi. Onunla tanıştığımda kırklı yaşlarının başındaydı ve şimdi kırklı yaşlarının tam ortasındaydı. O güzelliği hiç solmamıştı. Erkeklerin altmış yaşındayken bakıp da hâlâ "evet" diyecekleri türden bir kadındı.

Onun da benim gibi bir siniri vardı. Colt'u geri aldıktan ve bebekleri Jack doğduktan sonra onunki yıllar içinde yumuşamıştı ama tamamen yok olmamıştı. Lowe onun hayatını da olmak istemediği bir yörüngeye sokmuştu ve bu on yıllar önce başlamıştı, yani benimkinden çok daha uzun sürmüştü.

Bununla birlikte, kenarı onu havalı yaptı. İçindeki tatlıyı bir sürpriz haline getirdi, bu da bunu size verdiğinde bir hediye gibi hissettirdiği anlamına geliyordu.

Ve eğer tüm bunlara sahipse ve sakladıysa, kan bağı olmayan ama farklı bir türden olan ablam, önümüzdeki yıllarda benim için iyiye işaret etti.

"Yo," diye .

"Hey," diye karşılık verdi.

Bana Merry hakkında bir şeyler söylemesi için hazırlandım ama söylemedi.

Bu şaşırtıcıydı.

Cuma gününden beri cep telefonumun sadece Şubat ayından değil, kümesimizdeki tüm tavuklardan dolayı yanmamasına şaşırdım.

"Dün gece en son Darryl geldi ve stok yapmadı. Bunu yapıyorum ve yaparken de stok yapıyorum. Bir sipariş almam lazım. Ben bunu yaparken sen de barla ilgilenebilir misin? İşler yoğunlaşırsa yardım ederim."

J&J'de Salı günleri Pazartesi günleriyle aynıydı, bu yüzden Feb işini yaparken bara göz kulak olmak zor olmayacaktı.

Onun için bile, bunu yaparken belimi kırardım.

"Elbette," dedim ve çantamı boşaltmak için ofise yöneldim. "Ben de yeniden stoklamaya yardım ederim."

"Bu harika olurdu."

Darryl'in stokları yenilemeyi unutmasının şaşırtıcı olmadığını düşünerek ofise gittim. Hafta içi bir gece tek başına barı kapatmışsa

Çoğu zaman bir şey unutmazdı. Yapmayı asla unutmadığı tek şey kasadaki parayı güvence altına almaktı.

Darryl ona söylediğiniz bir şeyi ağzınızdan çıktıktan iki saniye sonra unutabilir.

Bunun aptal olduğu için olduğunu düşünmedim (tamamen). O sadece tüm sinapsları ateşlenmemiş insanlardan biriydi. Sabırlı olmak gerekiyordu, ama ona karşı sabırlı olursanız, sonunda istediğiniz yere ulaşıyordu.

Ofise vardım, çantamı masanın üzerine bıraktım ve aklımı Darryl'den işe gelirken arabamda verdiğim karara çevirdim.

Dün gece Merry'ye mesaj attıktan sonra bana cevap yazmamıştı. Oynadığımız oyunlara bakılırsa, bu her anlama gelebilirdi.

Ama yerleşmiş görünüyordu.

Bana gelince, kendimi korumam gerekiyordu ve bunun bir parçası da onu işimden, sahip olduğum tüm işlerden uzaklaştırmaktı. Bunu başarmak için Trent ve Peggy olayını çözmem gerekiyordu ve bir işim, bir çocuğum, sınırlı param ve hiçbir araştırma becerim olmadığını düşünürsek, yardım çağırmak zorundaydım.

Ethan'ı tutmak için avukat masraflarıyla karşı karşıya kalacaksam, pastamı da biriktirmek zorundaydım.

Tüm bunlar beni tek bir sonuca götürdü: Benim için ayak işlerini yapacak birini bulmalıydım ve bunu ödeyebileceğim bir fiyata yapmalıydım.

Telefonumu çıkardım, rehberimde o isme geldim ve ara tuşuna bastım.

Ryker üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Merrick'le aranızda neler oluyor?" diye sordu selam verirken.

Dişlerimi sıktım, Ryker'ın Merry ile aramızda bir şeyler olduğunu bilmesine şaşırmadım çünkü Merry beni J&J'nin ofisine sürüklemişti. Morrie bunu gördü, muhtemelen elli kişi daha gördü ve hiç şüphe yok ki bu insanların en az kırk sekizi (elli biri olmasa da) bu konu hakkında konuşuyordu.

En azını paylaştım. "Bir şey oldu. Bir kerelik bir şey. Yolumuza devam ediyoruz."

"Bir kerelik bir şey mi?"

"Bir kerelik bir şey," diye onayladım. "Aptal mısın?" diye sordu.

Buna cevap vermemeye ya da tepki göstermemeye karar verdim ama buna sadece ona ihtiyacım olduğu için karar verdim.

Konuyu değiştirdim. "Bir var." "Bir bok yok mu?" dedi bana.

Hâlâ Merry'yle aramda olup bittiğini bilmediği bir şeyden bahsettiğini düşünerek, artık bu konuda konuşmak istemediğimi, dışarı çıkıp Feb'e yardım etmem gerektiğinden bahsetmeyerek, konuşmamızı istediğim şekilde sürdürdüm.

"Dinle, bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim. "Ben çalarım, sen ödersin," diye cevap verdi.

Bu bir sürpriz değildi. Ryker hiçbir şeyi karşılıksız yapmadı. Sen her zaman ödedin. Ama onunla konuşuyordum çünkü tazminat için kabul ettiği üç seçenek vardı: ona bir işaretleyici borçluydunuz, ona bilgi verdiniz ya da ona para verdiniz.

Benden saklamak isteyeceği bir şey yoktu. Ve parayı bir araştırmacıya harcamak istemiyordum, ne Tanner Layne kadar iyi (ya da pahalı) birine, ne muhtemelen boktan ama daha az pahalı birine, ne de Ryker'a.

Ama ben bir barda çalışıyordum ve Ryker pek çok para biriminde işlem yapıyordu, onun için en kazançlısı bilgiydi.

"Eski sevgilim ve karısı oğlumu benden almak isteyebileceklerine dair söylentiler çıkarıyorlar," diye paylaştım.

"Berbat, kardeşim," diye mırıldandı ama ücretsiz hizmet sunmak için atlamadı.

"Onunla daha fazla zaman geçirmek için pazarlık yapmaktan mutlu olabilirler.

Ben oturmadan önce

ve bunu yaparlarsa, bilmek istiyorum, o zamanı alırlar, iyi insanlara gider. Bu konuda yardımına ihtiyacım var. Ve bu boka bir ön ödeme olarak, evimin iki kapı ötesindeki kiracıların kısa ama gürültülü bir konuşmasına kulak misafiri olduğumu ve Carlito adının geçtiğini söyleyeceğim."

Ryker'ın Carlito'ya ilgi duyup duymadığını bilmiyordum.

Sadece Ryker'ın her şeye ilgi duyduğunu biliyordum, belirli şeyler daha değerliydi ve ilgi duyduğu bu belirli şeyler Carlito'nun nasıl bir adam olduğuydu.

Ryker sessizdi.

Konuşmak için ağzımı açtım.

"*Barda mısın?*" diye bağırdı, sesi o kadar yüksek ve sertti ki otomatik olarak telefonu kulağımdan bir santim uzaklaştırdım.

Ryker'ın bana yönelttiği ani aşırılık karşısında iğrençliğin boynumdan kafa derime doğru kaydığını hissettim.

"Evet," diye tereddütle cevap verdim. Cevap olarak hiçbir şey alamadım.

"Ryker?" Aradım ama bip sesi duydum, aramanın sonlandığını söylüyordu.

Bir an telefonuma baktım, son aramalara gittim ve onu tekrar aradım.
Cevap vermedi.

Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

"Beni ara" şeklinde bir sesli mesaj bıraktım, çantamı yerleştirdim, telefonumu arka cebime attım ve Feb'e yardım etmek için yola koyuldum.

"Depodan bir şey getirmemi ister misin?" Arkasına çömeldiği barın üzerinden sordum.

"Stok yaptım ve ihtiyacım olan her şeyi aldım. Sadece döndürmem gerekiyor." Barın arkasına geçtim.

Arkada dört buzdolabı vardı. O ikinci buzdolabındaydı.

Üçüncü buzdolabına gittim ve onun doldurduğu kutulardan birini kendime doğru çektim.

"Mia haberi yayıldıktan sonra Merry'nin icabına baktığını duydum," dedi kayıtsızca.

Pusuda

bekliyor.

Kahretsin.

Bundan kurtulamayacağımı biliyordum. Birçok yönden benim ablamdı.

Buzdolabını açtım ve öndeki Bud şişelerini çıkardım. "Evet,"

diye onayladım.

"İyi gitti mi?" diye sordu.

Ona baktım. "Sarhoş olduk. Seviştik. Her şey buruştu. Ütülüyoruz."

Seviştiğimizde gözleri büyüdü ama bunu görmezden geldim ve buzdolabına geri döndüm.

"Siz ikiniz ... işe yarıyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye yanıtladım sorusunu, yalan mı, yarı yalan mı, yoksa olmasını umduğum şey mi, yani gerçek mi, emin değildim.

"Cher," diye .

Gözlerimi ona çevirdim ve işte yüzünün her yerindeydi - o tatlı, kenarına yakın duran, seni umursuyorsa ulaşması kolay.

" yok," diye temin ettim.

"Böyle şeyler olunca, bir kızın aklına fikirler gelebilir."

Sırıttım ve acımı gizlemek için yaptım. Bu işte iyiydim, bu yüzden onun bunu yuttuğundan nispeten emindim.

"Benim gibi bir kız değil."

Yüzündeki tatlı ifade kaybolmadı. Aynı zamanda içine sızmaya başlayan endişeyi de gizleyemedi.

Ona tüm dikkatimi vermek için ayaklarımın üzerinde döndüm.

"Dinle Feb, o başka bir kadına aşık."

"Bunu biliyorum," diye cevap verdi, sözlerinin mutlaklığı dikenini daha da derinleştirdi. "Sadece o bunu atlatmaya çalışırken senin incinmeni istemiyorum. Ve Merry'nin iyi bir adam olduğunu biliyorum, ama iyi adamlar bile böyle bir acıyla uğraşırken aptalca şeyler yaparlar, son bilmem kaç yıldır bunu yaparken biriktirdiği aptalca şeyler de bunun kanıtı."

"Skoru biliyorum," dedim ona, bilmesi gereken bir şeydi bu.

Kaşlarının arasında küçük kırışıklıklar belirdiğinde ve başı yana eğildiğinde öyle görünmüyordu.

"Skor ne?"

"Bunu atlatacak, ama benimle değil," dedim onu rahatlatmak için. "Bu konuda benden alacağını aldı. Ve bu iyiydi Feb. Buna ihtiyacı vardı ve bunu ona vermek orada olmak hiç de boktan bir şey değildi. Ama bu iş bitti. Eğer işleri yoluna , sahip olduğumuz şeye geri döneceğiz, onu koruyacağız ve mutlu olmak için ihtiyacı olanı bulduğunda mutlu olacağım."

Bana inanmadı ve inanmadığını da . Tatlı, nazik ve endişeliydi.

O biliyordu.

Merry ile derin bir ilişki içinde olduğumu biliyordu.

Feb'le paylaştığım, üzerine yattığım, içinden çıkmama yardım etmesi için ona yaslandığım, sırf içimi dökebilmek için ona kızdığım çok şey vardı. Her şeyi. Neredeyse her şeyi.

Ama o değil.

"Her şey yoluna girecek," dedim ve bu konuda konuşmayı bırakabilmemiz için bunu kesin bir dille yaptım.

Başını salladı, ses tonumu duymuştu, neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve Feb olarak bunu bana verdi.

Benim de yardımımıyla, yeniden stoklamayı bitirmek uzun sürmedi. İşimiz bittiğinde boş kutuları aldı ve stok sayımını bitirmek için arka tarafa yöneldi.

Kapının kilidini açmak için ön tarafa gittim.

Kapı açıldığında henüz bardan aşağıya tam olarak inememiştim.

Döndüm ve Ryker'in sinsice içeri girdiğini görünce durdum, gözleri bana kenetlenmişti, motosiklet botlu büyük ayakları bana doğru geliyordu.

Ryker'in bu görüntüsü muhtemelen insan nüfusunun yüzde doksan dokuzunu korkutup altına kaçırma noktasına getirecektir.

Bunun nedeni kocaman olmasıydı. Ayrıca devasa göğsünün üzerine siyah bir atlet giymiş, geniş omuzlarından siyah deri bir ceket sarkıyor, bu da kollarını süsleyen iki kollu dövmeyle gizliyordu. Kemerinin yan tarafında büyük, ölümcül görünümlü bir bıçak kılıfıydı. Keldi ve birçok kişi onun çirkin olduğunu düşünürdü.

Ben böyle düşünen bir kadın değildim. Kaba, sert ve korkutucu olmak beni soğutmuyordu ve bir erkeğin dikkatimi çekmesi için geleneksel olarak çekici olması gerekmiyordu.

Sadece ona baktığımda Ryker'in yatakta bir canavar olabileceğini ve bunun kötü bir şekilde olabileceğini biliyordum.

O da *çok çok* iyi bir şekilde aynı olabilir.

Ya da sizi şok edebilir ve aklınızı başınızdan alacak kadar nazik bir şekilde sizinle ilgilenebilir.

Ruh haline bağlı olarak son ikisini de yaptığından şüpheleniyordum. Bundan şüpheleniyordum çünkü onun kadını Lissa'yı tanıyordum.

O iyi bir kadındı, çalışkandı, nazikti ve aptal değildi. Ryker ona iyi davranmazsa, taptığı kızına zarar vermektense ona bir daha göz ucuyla bile bakmazdı. Kesinlikle onu yatağına almaz ve orada tutmazdı.

Ayrıca Ryker hakkında her şeyi biliyordum, Lissa'nın parmağına bir yüzük taktığı ve Lissa'nın kızı Alexis'i resmen evlat edindiği gerçeği de dahil.

Kızlarını seviyordu. Ve hayal bile edilemeyecek bir şey kasabayı tehdit ettiğinde ve Alexis bu tehdide yakalanıp neredeyse dünyası başına yıkıldığında, Ryker onun güvende olduğundan emin olmak için elinden geleni yapmakta tereddüt etmedi. Hem onu hem de annesini resmi ve yasal olarak sahiplendi ve onları hatırı sayılır bir korumaya aldı.

Yani hayır, adam deli gibi görünse de beni çünkü gerçekte kim olduğunu saklamıyordu ve çatısı altındaki kadınlara bakışı her şeyi anlatıyordu.

Ellerimi kalçalarımın altına koydum ve "Telefonu kapattın" diye tersledim.

Benimle burun buruna geldiğinde, sırtını eğdiğinde ve kupasını tam benimkinin içine koyduğunda bile yerimde durdum.

"Komşularınızdan duyduklarınızı siz duymadınız," diye hırladı.

Kanım dondu.

"Ve Şu andan itibaren, kadın, o evin olduğu yöne *bakmayacaksın* bile. O ev senin için yok. İçindeki insanlar senin için yok. Oğlunun o eve ya da içindeki insanlara yaklaşmasına izin verme. Beni duyuyor musun?"

Tanrım, oluyordu? "Ryker-

"

Yaklaştı ve "*Beni duyuyor musun?*" diye havladığında burnu benimkine değdi.

"Seni duyuyorum kardeşim. Geri  ekil."

 ekilmedi ama yüzünü yarım santim uzaklaştırdı.

"Ve bu boktan kimseye bahsetme, Cher. Tek bir bile. Colt'a değil. Sully'ye değil. Merry ile yastık sohbeti yapmayacaksın."

Yastık sohbeti yorumu üzerine gözlerimi ona dıktım. "Geri  ekil, Ryker. Şimdi."

"Sana söylüyorum çünkü bu dünyada gerçekten sevdiğim on kişiden birisin, sakın tek kelime etme."

" oluyor?" Sertçe sordum.

"Bunu bilmek sana düŐmez. Sen akıllısın, kardeşim. Akıllı kal, kendini kendine sakla ve çeneni *kapalı* tut."

"Tanrım, Ryker, tamam," diye cevap verdim.

Bana kaşlarını çattı ve ben de buna katlandım, olayların bu Şekilde geliŐmesinden hiç memnun değildim.

Sonunda uzaklaştı ve kapıya doğru yöneldi.

Durdu, eli kolundaydı ve bana döndü.

"Bil diye söylüyorum, seni koruyoruz. Tanner bana bilgi verdi. Kilisedeki bayanın her yerindeyim," diye paylaştı.

Vücudum, onu saran ani yanmayla savaşmak için kilitlendi. Ruh hali deđiŐtı ve o manyakça sırtıttı.

"Merrick sonunda aklını başına topladı ve gözünü ilgisine değecek düzgün bir kadına dıktı. Lissa kendinden geçmiş durumda. Yıllardır Merrick'in o kaltağın hayaletinden kurtulduğunu, gözünün önündekini göreceğini söylüyordu. Sonunda o aptal dangalağın taktığı at gözlüklerini çıkarıp bakması iyi oldu. Ama bu 'bir kerelik Şey' berbat bir Şey, kardeşim. Tavsiye ister misin? O çocuğu kancala. O pençeleri derine batır."

Ve böylece uzun parmaklı, damarlı, devasa elini kaldırdı, bana bir selam verdi ve kapının arkasında kayboldu.

Son açıklaması benim için kayıptı.

Ondan önceki tüm dikkatimi çekmişti.

Tanner bana bilgi verdi. Kilisedeki kadının her yerindeyim. Tanner bana bilgi verdi.

Tanner.

Merry paylaşmıştı. Merry yüzüme karşı kimseye söylemeyeceğine söz vermişti ama *paylaştı*. Tanner'a söylemişti. Tanner da Ryker'a söylemiş. Artık hepsi biliyordu ve hepsi benim pisliğime bulaşmıştı.

Daha iyi düşünmek için kendime bir an bile izin vermeden, niyetle arkama uzandım ve telefonumu çıkardım.

Titriyordum, çok kızmıştım ama yine de çalıştırmayı ve mesajlarıma ulaşmayı başardım.

Merry'yi buldum, ona yazdığım son mesaj cevapsız bir şekilde iptе asılı duruyordu. İki başparmağımı da kullanarak ekranın üzerinde uçtular.

Ryker'la konuştum. Tanner tarafından bilgilendirilmiş. Kilisedeki bayanın her yerinde o var.

O kadar kızmıştım ki, işim bitmeden gönder tuşuna bastım.

Bu bana verdiğin sözü tutmadığın anlamına geliyor. Yüzüme karşı söz verdin. Yalan söyledin.

Hâlâ bitirmemiş olmama rağmen tekrar gönder tuşuna bastım.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Merry. Benim bokumu paylaştın. Bu, her şekilde bittiğimiz anlamına geliyor.

Tam gönder tuşuna bastım ki telefonum çalmaya başladı. Aramayı reddettim ve işimi bitirdim.

BİTTİ, yazdım ve gönderdim, telefonum bana Merry'nin tekrar aradığını söyledi. Onu da reddettim.

Sonra içeri girdim ve o gün ikinci bir numarayı engelledim.

Telefonumu cebime soktum ve tahta hareketlerle topuklu ayakkabılarımın üzerinde barın etrafında yürüdüm.

Kapı açıldı ve ilk müşterimiz içeri girdi.

Bu, yapmakta gerçekten iyi olduğum birkaç şeyden birini yaptığım anlamına geliyordu.

Hayatımın bokunu sakladım, derinlere gömdüm, yüzüme ukala bir gülümseme yerleştirdim ve bir selam verdim.

* * * * *

Garrett

Garrett, Tanner'ın ofisine çıkan merdivenleri ikişer çıktı.

Kapıyı çarparak resepsiyon alanına girdi ve Tanner'ın yan taraftaki ofisine doğru ilerledi.

Arkadaşı masasının yanında duruyordu, gözleri kısılmıştı ve iç kapıdan çıktığı anda Garrett'ın üzerine dikilmişti.

"Tanrım, kardeşim, şu kapıyı olduğu gibi bırak. Ne oluyor lan?" diye sordu öfkeyle.

Garrett, "Ryker'ı Cher'in üzerine sal," diye bağırdı.

Tanner'ın çenesi doğrulamadan önce geri çekildi, "Evet. Onunla yaptığım anlaşma bu hafta sonu çözüldü. Ryker gibi, ertesi gün sıkıldığından yakınıyor.

Biraz hareket olmazsa işlerin iyi gitmeyeceğini öğrendi, aksiyon yaratma konusunda hiçbir sorunu yok ve benim de onu dahil edebileceğim bir aksiyonum yok. Ben de onu Cher'in pisliğine bulaştırdım." Garrett elini kaldırdı ve Tanner'a doğru bir parmak salladı, arkadaşının yüzünün değişmesini hiç umursamıyordu. bundan hoşlanmadı.

"Sana söylemiştim *kardeşim*, bu konuda çenenin kapalı tut," diye hatırlattı ona, elini bırakarak.

"Ve Ryker'a bunu gizli tutmasını söyledim," diye karşılık verdi Tanner. "Ama yapmadı. Cher'e anlattı."

Tanner'ın başı seğirdi, ağzı kenetlendi, sonra dudaklarını zorlayarak, "Siktir, ona sessiz olmasını söyledim. Cher'den saklamasını söylemedim. Muhtemelen onun için çalıştığımızı bildiğini düşünmüştür."

Garrett, "Artık biliyor," diye işaret etti. Tanner ona daha fazla odaklandı. "Kızdı mı?"

Garrett alçak sesle konuşarak onu hafife aldı. "Evet, koca adam, kızgın."

Tanner kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuş onunla Merry. İnatçı olduğunu ve kendisine yaklaşabilecek herkese başının çaresine bakabileceğini açıkça söylemek istediğini biliyorum ama sonuçta onu önemsiyoruz ve yardım etmek istiyoruz. Eninde sonunda bunu göreceksin ve buna alışacak."

"Cher'i tanımıyorsun," diye karşılık verdi Garrett.

Tanner başını yana eğdi. "Yaparım. Senin kadar iyi değil ama biliyorum. Yine de, neden birdenbire onun alanına bu kadar bana anlatmak ister misin diye dinleyeceğim, bokunda olmasını istemediği insanlar hakkında bir kriz çıkarıyor ve sen bu konuda yüzüme vurmak için ofisime çarpıyorsun."

"Paylaşmayacağım sorunları olduğunu öğrendiğimde ona bir söz verdim. Bu sözü iyi sebepten dolayı bozdum, ama bunu bozduğum adamın benim ve dolayısıyla onun arkasını kollayacağını düşünerek yaptım. Yapmadı ve bunun bedelini ödeyecek olan sen değilsin Tanner. Ben ödeyeceğim."

"Bedeli ne Garrett?" diye sorduğunda Tanner'ın sesi sakinleşti. "O ve ben bittik."

Kayınbiraderinin kaşları havalandı. "Cher ve sen mi vardınız?"

Zaten kızgın olan Tanner'ın sorusu onu daha da kızdırdı çünkü Garrett onun saçmalıklarını yutmuyordu. Darryl'in Cuma gecesi Cher'i onunla bırakmasından, Garrett'ın Pazar günü Cher'i J&J'deki ofisine zorla sokmasına kadar, dedikodular şehirde uçuşuyordu. Tanner doğrudan duymadıysa bile Rocky iş yerinde duymuş ya da Ryker duymuştu ve biri, diğeri ya da her ikisi de paylaşmıştı.

"Geçen Cuma'dan beri bir delikte mi yaşıyorsun?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Tanner ona "Söylentiler dolaşıyor ama " dedi ve sözlerini şöyle bitirdi

az ." Bakışları sabit kaldı. "Nerede paylaşmak ister misin?"

"Şu anda hiçbir yerde değil, Ryker'ın ağzından çıkanı kulağı duyuyor ve bununla Tanner, kadının işi bitti demek istiyorum. Sana Mia'yı kaybetmenin nihai sonuçlarıyla uğraşırken orada olduğunu söylemiştim ve keşfedilecek bir şeyler bırakan bir şekilde oradaydı. Bu konuda ilerleme kaydedemiyordum ama onun benim için bir şey ifade ettiğini biliyorsun, aramız çok iyi ve Ryker'ın bugünkü oyunuyla bu durum ortadan kalktı. Bizimle her şekilde işi bitti."

"İlerleme kaydetmeye mi çalışıyordun?" Tanner temkinli bir şekilde itti. "Lanet olsun, Cher'i gördün mü?" Garrett sordu.

Tanner sırtı ve "Evet" diye mırıldandı. Evet.

Pek çok erkek Cher Rivers'in sahip olduğu güzelliğe bakıp da bunu bir yerlerde, özellikle de siklerinde hissetmezdi. Etrafını saran dikenleri görmek ve bunu denemek için belli bir tür erkek gerekiyordu. Ama bir mucize gerçekleşir ve onlara bir şans verirse bunu kabul etmeyecek pek kimse yoktu.

Tanner bunu kabul etmedi çünkü bir karısı, çocukları ve elde etmek için çok çalıştığı mutlu bir hayatı vardı.

Ama bu, iyi bir manzarayı takdir etmediği anlamına .

"Paket bu, Tanner. Cuma gecesi bulundu, altına sarılmıştı, sahip olduğu şey insanın aklını başından alıyor. Sadece kadının yatakta olağanüstü olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum. Bunu tavırlarından, mizah anlayışından anlıyorsunuz ve Tanrım, kadın *ya da* erkek, başka bir varlıkla hiç bu kadar çok gülmemiştim. Tüm bunlar onun sadık ve korumacı yapısıyla birlikte geliyor.

keskin, ama o kenar öyle sıcak bir şey saklıyor ki, ona tutunursan asla üşümezsin."

"Tanrım, Merry," diye mırıldandı Tanner.

"Şimdi," diye devam etti Garrett kollarını göğsünde kavuşturarak, "bu kasabadaki hiç kimse, özellikle de vajinası olanlar, Mia'nın başka bir adamın yüzüğünü kabul ederek finalimizin kesinliğini açıkça ortaya koymasından sonra dikkatimi çeken herhangi bir kadın, o kadın bir ribaunt olurdu. Ve açıkçası, ertesi sabah Cher'le de böyle olduğunu düşünmüştüm. Kendimi bırakmam gerekiyordu ve o da bana bu fırsatı verdi. Sonra bir durumu olduğunu öğrendim ve buna verdiğim tepki düşünmeye sevk etti. Düşündüm."

"Ve keşfetmek istiyorsun," diye tahmin etti Tanner.

"Ben yaptım. O bilmiyor. O bir geri tepme sikişi olduğundan emin ve beni ikna çalıştığı diğer pek çok şeyden de emin, öyle ki işimin benim için biçilmiş kaftan olduğunu biliyordum. Bildiğim bir şey varsa, o da benimle olan ilişkisinde tutamayacağım hiçbir söz veremeyeceğimdi. Onun için değil, çok derine inmesin diye. Çocuğu için de değil, ki onu başka bir kötü duruma sürüklemek istemez. İçeri aldığı son adam, olabildiğince kötü çıktı. Başka bir erkeğin ona sözler vermesine ve her şeyi berbat etmesine ihtiyacı yok. Ama tüm bunlar olurken, bir söz vermişim. Tek bir söz. Bir sebepten dolayı bozdum. Şimdi *gerçekten* keşfetmek istemiyor."

Tanner ona, "Bu saçmalıklar hakkında hiçbir fikrim yoktu kardeşim, yoksa Ryker'la görüşmem farklı olurdu," dedi. "Zaten bir şey söyleyeceğini de beklemiyordum ama Cher'e karşı aklının nerede olduğunu bilseydim seni böyle ortada bırakmazdım, biliyorsun."

Garrett burnundan bir nefes çekti ve pencereden dışarı baktı. "Mia'yı gerçekten unuttun mu?" Tanner sessizce sordu.

Garrett bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Yıllarca kendi kıcını tekmelemek, sevdiğin tek kadını bıraktığını bilmek ve onu geri almak için her şeyi yapman gerektiğini bilmek, sonra onun bu duyguya değmediğini anladığında bunu bir anda kendi tekmelemeye çevirmek rahatsız edici bir duygu."

"Evet, anlıyorum. Bu büyük bir değişim, Merry. Ve sana bilmediğin bir şey söylemeyeceğim ama yine de söyleyeceğim çünkü bu önemli, Cher Rivers ile bir şeyler keşfetmeden önce bu değişimi yaptığını bilmelisin."

Garrett arkadaşıyla göz göze geldi. "Kasaba sınırlarında mutlu bir şekilde durun ve kadını Bloomington'a giderken el sallayın. Bu konuda çok ciddiym. Bizim sonumuz Cuma gecesi olmadı. Bizim sonumuz beş yıl önce oldu. Bunun acısını çektim, beni hiç paylaşmadığım şekillerde oyaladı çünkü bu benim ve onun acısıydı. Şimdi farklı gözlerle bakıyorum da, benim ve onun değildi. Onundu ve bok gibiydi."

"Seni mu?" Tanner sordu.

"Mia oyunları sever. Ona karşı hissettiklerim gözümü kör etti, ne olduğunu hiç anlamadım ama oyunlardan hoşlanıyor," dedi Garrett ve Tanner'ın çenesinin sertleşmesini izledi.

Ailesi ya da arkadaşları arasındaki sırları pek sevmezdi ama bu konuda sineye çekmek zorundaydı. Garrett böyle bir bilgiyi Tanner'ın işi haline getirmek isteyene kadar, değildi.

Bu da Mia hakkındaki bu bilgiyi paylaşmanın artık onun işi olduğu anlamına geliyordu. Garrett, "Cuma gününden beri bunu düşünecek zamanım oldu," diye devam etti. "Ve ben onunla yaşadıklarına tutunduğum için, kendi yaşadıklarına açık olamadığımı düşünüyorum.

zincirimi koparmayan biriyle *olabilirdi*." "Zincirini çekmek mi?" Tanner sordu.

Garrett ona, "Şu anda Mia hakkında konuşmuyoruz," dedi. "Ona verdiğim süre doldu."

"Tamam kardeşim. Seni anlıyorum," diye mırıldandı Tanner ve sonra sordu: "Sence şu anda olman gereken yerde misin?"

Garrett başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Sadece eskiden yerde olmadığımı biliyorum."

Tanner başını salladı. "O zaman biliyorsun -herkes biliyor Garrett- Mia'yla yolunda gitmeyen şeylerden, benimle ve kız kardeşinle yolunda gitmesi için teşvik ettiğin şeylere kadar her şeyin nasıl olduğunu biliyorsun. Ve bir şey yapman gerektiğini biliyorsun." Duraksadı, nefesini çekti ve "Devam et," diye bitirdi.

Garrett da Tanner'a aynı tavsiyeyi vermişti ve yol engebeliydi ama sonuçlar buna değerd.

Sikeyim.

Öfke içinden kayıp gitmiş ama geride hayal kırıklığı bırakmıştı.

Garrett, "Ryker bugün zor bir işi çok daha zor hale getirdi, koca adam," dedi.

"Derinlere in ve bu çabaya değip değmeyeceğine karar ver, Garrett. Kararı siz verin, onu serbest bırakın ya da bu çabayı gösterin. Buna sadece sen karar verebilirsin," dedi Tanner.

diye yanıtladı, sonra başını salladı. "Bu son söylediğin doğru değil. O iyi bir kadın. Bu çabaya değer. Bunu bilmesen buraya bu kadar sinirli gelmezdin. Sadece onun ve çocuğunun iyiliği için, bunu yapmadan önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmalısın."

Garrett bir nefes daha aldı, kollarını indirdi ve çenesini kaldırdı.

Ryker'la ilgili mesajını ilettili, kendine kızmaktan başka bir nedeni yoktu, masasında bir ton iş ve Cher'le çözmesi gereken yeni bir sorun vardı, orada bulunmasının hiçbir amacı yoktu.

"İstasyona geri dönmeliyim," diye mırıldandı.

"Yürüyüşünüz sırasında Cher'in Ryker ile nasıl sohbet etme fırsatı bulunduğunu düşünün."

Garrett'ın dikkati Tanner'ın üzerine yoğunlaştı. Aklına geldi ve "Siktir" diye fısıldadı.

Tanner geç de olsa farkına vardığı açıkladı.

"Az önce senden duyduğuma göre kalkanlarını kaldırmış, seninle savaşıyor. Onun işlerine burnunu soktuğunu biliyor ve seni bu işlerden kurtarmak için kendisine yardım edecek takviye kuvvet arıyor olabilir. Yani Ryker'a kendisi söyleyecekken bunu öğrenmesine kızmasına gerek yok."

Garrett kayınbiraderine sırtıttı. Tanner da sırtarak karşılık verdi.

"Sağ ol dostum," diye mırıldandı.

Tanner masasına doğru dönerek, "Lafı bile olmaz," diye cevap verdi. Garrett kapıya doğru ilerledi.

Tanner "Merry" diye seslenince durdu.

Masasının arkasında oturan adamı görmek için arkasına baktı.

"Söylentiler havada uçuşuyor. Seni kızdırmak istemem, ama sadece söylüyorum, bir pislik sormadan ve suratına yumruğunu yemeden önce ve doğrudan, çünkü merak ediyorum, bilmeliyim ki patlamadan önce kapatabilirim: Söylentilere göre, o askıların hepsi onun değilmiş."

"Tanrı'nın Cher'e verdiği pek çok yeteneğin farkında değil, bu da onlardan biri. Eğer değilse, cerrahı bir ustaydı. Ama koca adam, Cher'in bir şeye harcayacak parası olsaydı, bunu oğluna iyilik yapmak için kullanırdı. Göğüslerini yaptırmak için kullanmazdı."

Tanner yine sırtıttı. "Bunu hepsinin ona ait olduğu anlamına alıyorum."

"Nasıl karşıladığın umurumda değil," dedi Garrett ona. "Cher ve ben tıbbi geçmişimizi paylaşmaya başlarsak, bu başlı başına

Şu anki durum göz önüne alındığında kutlama. Ama kimseyi ilgilendirmediğine göre, bana ya da ona bu konuda ağzını açabilecek her puştü çenesini kapalı tutması için uyarabilirsin, yoksa çeneleri telle kapatılacağı için açamazlar."

Tanner hiç vakit kaybetmeden, "Bunu Cher Rivers konusunda çoktan bir araya geldiğin şeklinde algılıyorum," dedi.

Garrett başını salladı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

Tanner tekrar adını seslendiğinde tekrar gitmek için döndü.

Arkasına baktı.

"Tanrım, kardeşim, *ne*?" diye sordu.

Tanner'ın yüzündeki ifadeyi yakalamadan önce sordu. O

bakışı yakaladığında hazırlandı.

"Seni mutlu görmek güzel olurdu. Vereceklerini hak eden bir kadına verdiğini görmek güzel olurdu. Ve Cher'in oğlunun hayatında eski bir keş olmayan ama esaslı bir adam olması ve ona büyümesi ve iyi bir adam olması için ihtiyaç duyduğu bir sürü şeyi sunabilmesi iyi olurdu. Bu üçünüzün sonu olmayabilir. Ama eğer öyleyse, senin adına mutlu olacağım."

Garrett boğazını temizlemeden önce, "Bitirdin mi?" diye sordu. Tanner bir kez daha sıırttı. "Evet."

"Rocky seni yumuşatmış," diye karşılık verdi.

"Kız kardeşinin bana hiç yaptırmadığı tek şey bu." Garrett dudağının kıvrıldığını hissetti. "Tanrım."

Tanner bir kahkaha patlattı.

O ruh haline yakın bile olmayan Garrett, "Sonra," diye mırıldandı ve gitti.

* * * * *

Cher

Vardiyamdan sonra arka kapıdan çıktım, Darryl arabama giderken bana göz kulak olması için kapıyı açtı (her zaman yaptığı gibi, ya da Morrie'nin ya da Jack'in yaptığı gibi).

Ara sokaktan Equinox'uma doğru ilerledim.

Kapının kapandığını duydum ve bunu Darryl'in normalde yapacağından daha önce yaptı.

Nedenini biliyordum.

"Lanet olsun," diye mırıldandım nefesimin altında, Merry'nin şoför kapısına yaslandığını, Excursion'unun Chevy'min önündeki duvara dayandığını gördüm.

Topuklarım kaldırımda sinirli bir şekilde tıkırdarken yerinden kıpırdamadı. Ayak bileklerini kavuşturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde ona doğru gelişimi izledi.

Kahretsin, gerçekten *berbattı*, çok ateşliydi.

"Okuma yeteneğini mi kaybediyorsun?" diye sorduğumda bir metre uzaktaydım.

Merry'nin dudaklarının sol tarafı yukarı kıvrıldı ama yaptığı tek hareket buydu. Pislik.

Bir metre önünde durdum.

"Yolumdan çekil, Garrett," diye emrettim.

"Yani," dedi Merry usulca, "Tanner'ın Ryker'ı kilisedeki kadınına ayarladığını, yani yapacak işleri olduğunu düşünürsek, Ryker'ın J&J'ye öğlen vakti bira içip kafa dağıtmak için gelmediğini tahmin ediyorum."

Hay sikeyim.

Ne kadarını, diğer bir deyişle Carlito işini bilmiyordum. Sessiz kaldım.

Merry konuşkan hissetti.

"Tahminimce, beni ikna etmeye çalıştığın saçmalığa kendini inandırmak için - Denny Lowe'un hayatını sonsuza dek kesintiye uğratmasına izin verdiğin ve nefes almayı bırakacağın güne kadar o kalene mutlu olduğun için - sana yardım edebilecek ve borcunu ödeyebileceğin bir şekilde tahsil edebilecek tanıdığın tek adamı aradın."

Denny Lowe'un bana polis olduğunu söylemesine nasıl kandım, hiçbir fikrim yok. Lowe, Amerika Birleşik Devletleri'nin yarısını doğramasını sağlayan bilgisayar zekâsına ve suçlu delilik dehasına sahip olabilirdi ama polis değildi.

Polisler çok daha sezgiseldi ve noktaları birleştirmeleri hiç zaman almadı.

O zamanlar hiç polis tanıımıyordum. Şimdi tanıyorum.

Bu da *daha iyi* bilmem gerektiği anlamına geliyordu. Saçmalık.

"Yolumdan çekil," diye tekrarladım.

"Yani," dedi Merry, "ona neler olup anlatmakla iyi ettin. Ryker'ın geçmişini bildiğin ve senin işlerin kilisede olabilecek şeylerle ilgili olduğu için onu ateşleyeceğini biliyordun. Ve aptal olmaktan çok uzak olduğun ve Ryker'ın Tanner ile ne kadar sıkı olduğunu bildiğin için, Ryker'ı ateşleyerek, ihtiyacın olan elde etmek için sahip olduğu tüm kaynakları atacağını düşündün. Böylece Tanner'ın yerini dolduracaktı."

Dürüst olmak gerekirse, Merry'nin düşündüğü kadar zeki değildim. Ryker'ın Alexis'inin neredeyse başına gelecek olan dehşetin, bir dolandırıcının Hristiyan kilisesine sızarak kızları iğrenç amaçlar için kullanmasıyla ortaya çıktığını unutmadım. İşin içinde bir kilisenin bahsedersem Ryker'ın bu işin üzerine gideceğini tahmin edememiştim. Düşündüğüm tek şey, gerçekten ödeyemeyeceğim bir iyilik istemek zorunda olmadığımды.

O benim sırtımı kaşıyabilirdi, ben de onunkini.

Düşüncelerimi Merry ile paylaşmadım. Bir kez daha "Yolumdan çekil" dedim. Merry yolumdan çekilmedi.

Devam etti.

"Bu da Ryker ve dolayısıyla Tanner ile aranızın iyi olduğu anlamına geliyor."

Bu kadarı yeterliydi.

"Evet," diye ısırdım. "Öyleydim. Kiminle istersem *onunla* paylaşma konusunda iyiydim. İyi olmadığım şey, kiminle *paylaşacağıma* *senin* karar vermendi ve bunu senden saklamadım Garrett. Sana her açık açık söyledim. Bana bir söz verdin ve sonuçlarını bilerek sözünü . Şimdi çekil... *yolumdan*..."

"Haklısın, sözümü tutmadım. Tatlım, şimdi bana ne kadar kızgın olman gerektiğini bilmelisin, çünkü Ryker hoşlanmadığı bir şeyin kokusunu aldı ve bu tam olarak koklayamadığı bir şeydi. Bu yüzden Devin'i devreye soktu ve Devin de işi doğru yapmak için Vera'yı devreye sokması gerektiğine karar verdi."

Devin sadece Tanner Layne'in çılgın insanlardan oluşan müfettiş ekibinin huysuz ve yaşlı üyesi değil, aynı zamanda Tanner'ın annesi Vera ile yeni evlenmiş olan kayınpederiydi.

Başka bir deyişle, şüphelendiğim gibi, Merry paylaştı ve benim pisliğim yayıldı ve bu kadar *genişledi*.

O anda, uzun zamandır ilk kez sokağın Dennis Lowe'un baltasının ucuna takılan bir kadının tüyler ürpertici cinayetini gördüğünü fark ettim.

Bu yüzden birinin kafatasımı ve patlayan beynimin parçalarını hortumla yıkamak zorunda kalacak olması çok kötüydü.

Bu hemen gerçekleşmediğinde, zorla "Söyle Ne?"

Merry sorumu duymazdan geldi.

"Şimdi, daha derine indiğimizde, Ryker dibe indi ve yüzeyin doğru olduğu kanıtlandı - Faith Saves budur," dedi bana. "Bir misyonları var ve bazıları için rahatsız edici olsa da, herkes nasıl yaptıklarını kabul etmese bile onlar sadece iyilik yapmak istiyorlar."

Onu dinlemekten başka seçeneğim olmadığı için (çünkü bana bir seçenek) ellerimi kalçalarımaya koydum, çantamla ona saldırma isteğimi bastırdım ve yerime yerleştim.

"Peggy'nin Trent'le orada tanıştığı konusunda da haklıydım. Bir NA toplantısının dışında konuşmaya başladılar ve işler oradan devam etti," diye paylaştı.

"Büyüleyici," dedim konuşmayı bıraktığında sert bir şekilde.

Ağzının sol tarafı tekrar yukarı kıvrıldı ama sonra mizahı tamamen kayboldu. Endişeliydim.

"Ve haklıydın, tatlım," dedi yumuşak bir sesle. "Ethan'ı istiyor."

Yutkundum, her şeyin bundan ibaret olmadığı hissine kapıldım.

Haklıydım.

Merry alçak sesle konuşmaya devam etti.

"Kendini güvende hissediyor, bir parkta oturuyor, kızı oyun oynuyor, oğlunu kucaklıyor, hoş, konuşkan bir kadın onunla oturuyor, torununu kucaklıyor, Peggy Schott uçuyor. Kocasının çocuğunu annesinden almakla ilgili bir sorunları var çünkü hiç paraları yok. Trent bok gibi para kazanıyor, bu yüzden ona yardımcı olan bir işi var ama çok değil. Bebekleri için tam zamanlı olarak evde olmak istiyor ve böylece kocasının oğlunu doğru bir şekilde yetiştirme işine başlayabilir."

Son sözleri boğazıma yapışmış, beni boğuyordu, sonunda arabamın kapısından uzaklaştı ama arabaya ulaşmama izin vermedi.

Yaklaşmak için çünkü bomu indirecekti.

Kalbim kaburgalarımaya çarparak ona baktım ve darbenin inmesini bekledim.

"Cevabı bulmak için Tanrı'ya dua etti, kahverengi gözlü," dedi dikkatle. "Ve ona göre, Tanrı ona cevabı vermiş. Evde büyük bir ailesi, kardeşleri, annesi ve babası, teyzeleri ve amcaları var. Bu da demek oluyor ki adamının oğlunu kaçırmamanın bir yolunu bulmalılar.

annesinden. Sonra onu Missouri'ye götürebilirler, ailesi kocasına bir iş bulabilir ve o da evde kalıp yavrularını ihtiyaç duydukları Tanrı korkusuyla yetiştirebilir."

"Siktir," diye fısıldadım.

"Oğlunu onlara gönderme, Cher," diye fısıldadı Merry. "Vera bu kadından iyi sinyaller almadı. Kararlı biri ve yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yasal yollardan yapmayabilir. Oğlunu alıp, ailesini toplayıp *gidebilir*."

Bacaklarım titriyordu, tekrarladığım "Siktir" gibi.

"Şimdi, bana kızgın olduğunu biliyorum," dedi Merry sessizce. "Ve bir nedenin olduğunu da biliyorum. Şu anda buna sahip olduğumuzu da biliyorum ve eğer bugün Ryker'ı çağırmak için bekleseydin ve ekibi gerektiği şekilde toplamasına izin vermeyerek zincirleseydin, buna sahip olamayacaktık. Hiçbir zaman. Bu yüzden umarım kızgınlığını geride bırakacak cesaretin vardır çünkü sen ve Ethan için doğru olanı yaptığımı biliyorsun."

Merry'yi zapt etmek için öfkeyi etrafıma çekmek istedim ama korkuyla savaşıırken bunu yapacak gücüm .

Ne yapacağımı bilemedim.

Bunu Ethan'la paylaşmalı mıydım? Değer verdiği iki insanın, onun olduğunu ve sonsuza dek öyle kalacağını düşündüğü ailesinin, onu benden uzaklaştırmak için komplo kuruyor olması kalbini kırmalı mıydım?

Bir avukat tutup Peggy ve Trent'i bildiklerimle yüzleştirmeli ve geri çekilmeleri için uyarmalı mıydım? Başta Ethan olmak üzere hepimiz için sağlıklı olacak bir şekilde pazarlık mı yapmalıydım?

Ve doğrusu, Peggy Schott sağlıklı mıydı? Ona "cevapları veren" Tanrı'nın, aslında her şeyin nasıl olması gerektiğine karar veren Tanrı olmadığını biliyor muydu?

Yoksa Colt'la oturup bunu bildirmeli ve oğlumun başına bir şey gelmemesi için koruma mı istemeliyim, gelirse de nereye bakacaklarını bilmeliler mi?

(Gerçi Merry zaten biliyordu, yani bu sonuncusu retorikti.)

Telefonu çaldığında Merry, "Cher," diye seslendi.

Ona baktığımı ama onu görmediğimi fark ettim. Arka cebinden telefonunu çıkarışını izlemeye odaklandım.

Dikkatim dağılmış bir şekilde, telefonunu son gördüğümünden beri ekranının çatlamış olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," diye mırıldandı, parmağını çatlak ekranın üzerinde kaydırđı ve bana baktı. "Bunu almalıyım, bebeğim."

Hiçbir şey söylemedim. Ona odaklanmış olabilirdim ama zihnim hâlâ bana anlattığı her şeyle doluydu.

"Merrick," dedi telefonuna.

Ondan gelen şey, vücudumun sarsılmamasına şaşılacak bir şekilde bana çarptığında zihnim temizlendi.

"*Nerede?*" diye vahşice havladı. "Ne zaman?" diye sordu, sadece biraz daha az sert bir şekilde. Ama "Ne kadar sürecek?" diye sorduğunda sesi belirgin bir şekilde kötüleşti.

O dinledi. Yaparken onu izledim.

Sonra dedi ki, "Siktir. Ben Cher'leyim. Onu ve Ethan'ı ayarlarsam, oradayım."

Telefonunu kulağından çekip sertçe emretti: "Arabana bin. Seni annene kadar takip edeceğim, sonra da seni ve Ethan'ı eve kadar takip edeceğim."

Olamaz.

Şimdi ne

olacak?

" oluyor?" diye sordum.

"Arabana, Cher," diye emretti, sonra hareket etti. Koşuya dönüşen bir sinsilikle kamyonetine doğru ilerledi.

Bana söylediğı şeyi yapmam gerektiğini hissederek, gerçi bunu zaten yapacaktım çünkü çocuğumu almam gerekiyordu, arabama bindim.

Arabadan indim ve ara sokağı yöneldim. Merry'nin ışıkları çoktan yanmıştı, tam kırımın dibinde durdu.

Annemin evine kadar kırımından ayrılmadı.

Arabamdan aşağı atladım ve o da yanımdaydı.

"Merry, neler oluyor?" Elimi tutup beni arabamın kaputuna doğru çekerken endişemi öfkenin ardına saklayarak tersledim, dikkati bende değil gecede ydi.

Bu hiç iyi değildi.

"Hadi içeri girelim," diye emretti.

"Merry-"

Bana baktı, yüzü taş kesilmişti. "Hızlı." Siktir, *siktir*... Lanet

olsun.

Hızlıca içeri girdik, ama Merry beni oraya sürüklediğı için başka seçeneğim yoktu.

Ön kapıyı kapattığında Merry yüz hatlarını yeniden düzenlemişti ama çok fazla değil.

Annem bize şöyle bir baktı ve hemen koltuktan kalktı, yüzü aydınlandı, ağzı gülümsedi, gözleri Merry'ye, Merry'nin eli benim elimde, bana, sonra tekrar Merry'ye kaydı.

"Garrett, bu çok hoş bir sürpriz," diye açıkladı.

"Hey! Merry!" Ethan koltuktan fırlayarak selam verdi, yüzü en az büyükannesininki kadar şaşkın ve heyecanlıydı.

"Grace," diye mırıldandı Merry anneme, beni bırakıp içeri girdi, eğildi ve yanağını annemin yanağına dokundurdu. Ethan'a döndü ve elini uzattı. "Hey, dostum."

Ethan ona baktı, havalı, yetişkin, belalı arkadaşını görmenin heyecanı Merry'nin tavırlarını anladıkça azaldı ve o da elini uzattı.

Merry yetişkinmiş gibi onu salladı ve gitmesine izin verdi.

Sonra anneme baktı. "Grace, Cher ve Ethan'ı eve götüreceğim, ama bunu yapmadan önce Ethan'la birlikte evinizi dolaşp pencere ve kapıların kilitli olduğundan emin olacağız. Arka kapının ışığı var mı?"

Annem de Merry'nin bakışlarından ve tavırlarından etkilenmiş olacak ki başını sallamakla yetindi.

Merry Ethan'a baktı. "Pencereleri kontrol et dostum. Ben arka kapıyı halledeceğim."

Ethan'ın sormak istediğini biliyordum. Ethan'ın iyi bir çocuk olduğunu da biliyordum. Bu yüzden iyi bir çocuk olarak sormakla vakit kaybetmedi. Pencereleri kontrol etmeye gitti.

Annem ona, "Bütün pencerelerim kilitli, Garrett," dedi. Merry

ona geri döndü. "Emin olalım."

Bunu söylemeyi bitirmeden mutfığa doğru ilerledi.

Perdeleri kenara iterek ve pencereleri kontrol ederek oturma odasına doğru ilerledim.

Merry geri döndüğünde işim bitmişti ve Ethan odaya geri geliyordu.

"Eşyalarını topla Ethan. Seni eve götürmeliyiz," diye emretti Merry.

Ethan doğruca koltuğun yanındaki sırt çantasına gitti.

Merry annesine baktı. "Ön lamban yanıyor Grace. Açık kalsın. Tamam mı?" " " oluyor?" diye fısıldadı, ellerini göğsünde birleştirmişti. diğerini.

"Seni telaşlandırmak istemiyorum ama akıllı ve güvende olmanı istiyorum." Bana baktı. "Sen de tatlım." Gözleri tekrar anneme döndü. "Adam Shell istasyonunu soymaya çalıştı. Memurlardan kaçarak uzaklaştı. Silahlı atışma olmuş. Silahlı ve yaya. Adamlar onu arıyor ve benim de bu ava katılmam gerekiyor. Ama en son Fontaine'de bir evin arka bahçesinde görülmüş."

Annemin nefesi kesildi.

Ethan'ın gözleri bana dikildi. Dişlerimi sıktım.

Fontaine Sokağı benim sokağımdan iki blok ötedeydi ve annemin evinden de sadece birkaç blok ötedeydi.

"Komşularımı uyarayım mı?" Annem sordu.

"Kimseyi telaşlandırmana gerek yok Grace," dedi Merry ona. "Ama ışıklarınızı açık, perdelerinizi kapalı, kapılarınızı kilitli tutmanızı istiyorum. Bu durumda bir kaçak ışıktan kaçınır. Karanlıkta kalacaktır."

"Ben... tamam," diye başını salladı.

"Gitmeliyiz," dedi Merry.

Annem başını sallamaya devam etti.

Merry bana baktı ve çenesini kapıya doğru salladı. "Yr Cher. Sen ve Ethan arabanıza binin ve kilitleyin."

İşte o zaman başımı salladım.

Anneme zorla sırttım, uzandım, elini tuttum ve hızlıca sıktım.

"Dikkatli ol Garrett," diye seslendi arkamızdan kapıya doğru giderken.

"Yapacağım," diye mırıldandı, Ethan ve benim arkama geçerek ikimizi de sıkıştırdı. Yolcu tarafındaki kapıda ocuğumdan ayrıldım ama bunun tek nedeni

Merry oradaydı, Ethan binerken onu tutuyordu.

Olası süper kahraman güçlerini sergileyen Merry, Ethan'ın kendisini içeri çekmesini ve kapıyı arkasından kapatmasını bekledikten sonra bile yanıma geldi ve ben kıımı koltuğuma çekene kadar elini kapıma uzattı.

"Kilitle," diye homurdandı, kapıyı çarptı ve koşarak arkamızda park etmiş olan kamyonetine gitti.

Kapıları kilitledim ve anahtarını kantağa taktım, gözlerim dikiz aynasında, "İyi misin evlat?" diye sordum.

"Merry, Colt, Sul ve Mike onu yakalayacak," dedi Ethan kayıtsızca. Ona şöyle bir baktım.

Taksi Merry'nin farlarının ışığıyla dolmuştu. "Git anne.

Merry'nin oraya gitmesi gerekiyor," diye emretti Ethan.

Kahretsin, benim küçük adamım tam olarak ne zaman ? Arabayı vites taktım ve gittim.

Evime vardığımızda annemlerde olanların bir tekrarı yaşandı; Merry beni ve Ethan'ı eve götürürken elimi tuttu.

Ethan ve ben pencereleri kontrol ettik. Merry etrafta dolaşarak içerideki ve dışarıdaki tüm ışıkları yaktı ve bunu pencereleri ve kapıları kontrol ederek yaptı.

Çok ön kapıda hazır bir şekilde bekliyordu. "Gitmeliyim," dedi ve emretti, "Işıklar bütün gece açık, Cher."

Başımı salladım ama kalkıp gidecekmiş gibi görüldüğünde hızlı hareket ettim. Elini tuttum.

Bana baktı.

Annemin sözlerini sessizce tekrarladım ama benimkiler titriyordu. "Dikkatli ol, Garrett."

Gözlerimi tuttu, bir söyleyecek ya da yapacakmış gibi bakıyordu.

Kontrol etti ve fısıldadı, "Yapacağım bebeğim." Elim sıkı.

Sonra da gitti.

Altıncı Bölüm

Sonsuzluk

Cher

Koltuğuma kıvrılıp oturdum.

Ön ışık yanıyordu. Yan ışık yanıyordu. Arka ışık yanıyordu. Mutfağın ışıkları yanıyordu. Ve yatak odamda bir lamba açık bırakmıştım.

İlk kontrol ettiğimde Ethan yataktaydı ama uyanıktı. İkinci ve üçüncüde de aynıydı.

Sonunda dışarıdaydı.

Geç olmuştu, kanepemde sadece ben oturuyordum, Lowe'un gerçekte kim olduğunu öğrendiğimde Ethan'la birlikte Ohio'ya kaçtığımız günün ertesinde aldığım silah kanepenin koltuğunda, ayak parmaklarımın yanındaydı.

Telefonum elimdeydi. Belli ki

Merry'nin engelini kaldırmıştım.

Perdelerimi birkaç santim açmıştım, böylece dışarıyı görebiliyordum.

Zihnimi meşgul etmek için izlerken, hafta içi bir gece yarısından sonra sokağımızın ölmesini belli belirsiz bir şekilde büyüleyici buldum. Tamamen ölü. Hiç araba yoktu.

Ayrıca ertesi gün izinli olduğum için şanslı olduğumu düşündüm, çünkü o anda tamamen uyanıktım ve uzun bir süre boyunca bu işin içindeydim.

Merry'nin beni düşünüp mesaj atacağını ya da telefon edip her şeyin yolunda olduğunu, adamı yakaladıklarını, onun ve istasyonda çalışan tüm kız ve erkeklerin iyi olduğunu söyleyeceğini umuyordum.

Ama bulunduğum yere kısmen bu sayede geldim.

Çoğunlukla, bir benzin istasyonunu soyacak kadar çaresiz olan (lanet olsun) ve daha da çaresizlik içinde polislerle silahlı çatışmaya giren bir adam vardı. Benim mahallemde görülmüştü. Ve oğlumun güvende kalmasını sağlamak için sadece ben vardım.

Ben de kanepemde uyanık, gözcülük yapıyordum, oğlum uyuyordu, silahım yanımdaydı.

Sokağın karşısındaki sessiz, karanlık evlerden yansıyan ışığı yakaladım ve odanın karşısındaki pencereden kablolu yayın kutuma baktım.

Saat sabahın on üçüydü.

Belki bir komşunuz mesaiden yeni çıkmıştır.

Evimin önünde duranın bir komşu değil de Merry'nin Excursion'ı olduğunu fark ettiğimde sırtım dikleşti.

Tamam, arar ya da mesaj atar diye ummuştum.

Ama bizzat göstermesi çok daha iyiydi.

Kanepeden atladım ama gözümü ondan ayırmadım ve kamyonetinden inip kaputun etrafında döndüğünü gördüm.

Polis şefinin dedektifleri için bir kıyafet kuralı olmadığını uzun zaman önce fark etmiştim. Colt gibi bazıları kot pantolon ve spor ceket giyiyor, sırf bu yeteneğe sahip olduğu için hem güzel hem de profesyonel görünüyordu. Diğerleri güzel pantolonlar ve ceketler giyiyordu.

Merry takım elbise giyerdi, kravat takmazdı. Takımları güzeldi. Ona tam otururdu. Her zaman rengine iltifat ederlerdi. İşini ciddiye aldığını gösterirlerdi. Onları son derece iyi giymesine rağmen, yapmadıkları şey, kendi kışının üstünde olduğunu ve ne kadar seksi olduğunu bildiğini ifade etmektir.

Daha önce de bunlardan birini giymişti, koyu gri bir gömlek ve gece mavisi bir gömlek, ara sokağın sessiz ışığında ona pek bir şey katmıyordu, ama onu daha önce de bu kombinasyonla görmüştüm ve iyi bir ışıkta gömlek özellikle gözleri için harika şeyler yapıyordu.

Şimdi o takım elbisenin içinde değildi.

Kot pantolon, bot, düğmeli gömlek ve deri ceket giymişti.

Görünüşe göre, erkek avına şık giyinerek çıkmıyormuşsun.

Bunu da beynimdeki diğer gereksiz ama ilginç bilgilerle birlikte dosyaladım ve kapıma yöneldim.

Kapının kilidini açmıştım, fırtına kapısını da aynı şekilde açmıştım ve Merry merdivenime ulaştığında kapıyı elimle hafifçe aralık tutuyordum.

Gözlerini bana dikti ve kapıyı sonuna kadar

açtı. Geri kaymakta tereddüt etmedim.

İçeri girmekte tereddüt etmedi.

Kapanırken çıkaracağı sesi yumuşatmak için parmaklarını kapının camında gezdirdi. Klik sesini duyunca, kapıyı kilitlerken dikkatini verebilmek için başını çevirdi.

Ön kapıyı açması, kapatması ve kilitlemesi için ona yer açmak üzere biraz daha geri çekildim.

Bunu yaptı ve bana dönerek çenesini aşağı indirdi. "Onu yakaladılar mı?" Fısıldadım.

"Evet. Marty onu Dairy Queen'in arkasında yakaladı." Bu olayda gülmek istediğim bir şey vardı.

Gülmedim.

"Herkes iyi mi?" diye sordum.

"Her şey , tatlım."

Başımı salladım ve içimdeki gerginliğin azalmasına izin verdim.

Mutfaktan gelen loş ışıkta onun salona doğru baktığını gördüm.

Bakışları tekrar bana döndü. "Ethan uyuyor mu?"

Tekrar başımı salladım. "Bulmakta zorlandı ama oraya vardı."

"Güzel," diye mırıldandı.

Ben orada durdum ve Merry de orada durdu. Gözleri yüzümde gezinirken ona baktım.

Sonra başımın üzerinden odaya baktı ve "Hiç dinlenebildin mi?" diye sordu.

"Hayır."

Başı hafifçe sarsıldı ve gözleri tekrar bana kaydı.

"Lütfen, bebeğim, bana o parçanın kayıtlı olduğunu söyle." "Ohio'dan aldım."

Ağzı gerildi.

Ohio silahlarını ve insanların silahlara kolayca sahip olabildiğini seviyordu ve Merry belli ki bu gerçeği biliyordu.

"Ve... Colt bana onu taşımadığım sürece sorun olmayacağını söyledi."

"Colt sende olduğunu biliyor mu?"

Başımı salladım.

"Sana nasıl gösterdi mi?"

Başımı salladım.

Ağzı tekrar gerildi.

"Jack bana gösterdi," diye hızlıca

paylaştım. İçini çekti.

Birdenbire bunun tuhaf olduğunu fark ettim, tam da onun orada olduğu gerçeği.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi.

"Kahretsin, ne oldu?" Yaklaşarak sordum.

"Olan şu ki, annen ve oğlunun bulunduğu bloklar silahlı bir adamın dolaştığına dair bir ihbar aldım."

Aman Tanrım. Lanet olsun.

Kahretsin, Merry.

Otomatik olarak yaklaştım ve elimi karnına koydum.

"Merry," diye fısıldadım. Sadece bunu. Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Geceyi burada geçiriyorum, Cher."

Bu açıklama karşısında gözlerimin büyüdüğünü hissettim ama konuşmadım ya da hareket etmedim. "Seninle yatağında."

Aman Tanrım.

"Ve eğer çocuğuna bakmak için nöbet tutmadığın zamanlarda o tabancayı kilitlemezsen, her türlü aptallık için kışını kızarttıktan sonra uyumaya gideceğiz."

Gözlerimin kısıldığını hissettim ve o zaman konuştum. Ben de geri adım attım.

"Çocuğumla birlikte evimde emniyetsiz bir silah bulunduracağımı mı sanıyorsun?" Tersledim.

"Kilitle onu. Benimki varken seninkine gerek yok." Tamam, kayalık zemine geri dönmüştük.

"Merry, ben-"

Aniden hareket etti. Beni başımın arkasından kavradı, yüzü bana dönüktü ve gözlerinde gördüğüm şey karşısında konuşmayı bırakıp nefes almaya odaklandım.

"Kapa çeneni. Parçanı al. Kilitle. Ve yatağa gel."

"Şu anda neler olup bittiğinden pek emin değilim güzelim," dedim dikkatlice. "Ama oğlum bu evde ve-"

"Oluyor," diye sözümü kesti ve devam etti, "bu gece, hayatında seni umursayan bir adam olduğunu öğreniyorsun, geceleri sana asla dokunmayacak şeyler oluyor, ama yine de ve ikimiz de biliyoruz ki boktan şeyler oluyor, yalnız uyumuyorsun. Uyumazsın çünkü o yalnız uyumaz. Senin güvende olduğunu bildiği yerde uyuyor. O yüzden silahını al. Kilitle şu pisliği. Ve yatağa gel."

Bundan hoşlandım. Bunu istedim. Bunu o kadar derine işlemiş bir şekilde öğrenmek istiyordum ki, buna sahip olmadığım bir zaman olduğunu bile hatırlamayacaktım.

Ve bunların hiçbiri akıllıca değildi. "Merry-"

"Şimdi benimle dövüşmenin zamanı değil, Cher. Elimde silahım, sırtımda yeleğimle soğukta kardeşlerimle birlikte bir adamı avlıyordum. Aile mahallelerinde dolaşan çaresiz bir adam. Tetiği çekebileceğini kanıtlamış bir adam. Böyle bir durumda bana, kardeşlerimden birine ya da yanlış zamanda yanlış yerde bulunan rastgele bir vatandaşa her şey olabilir. Bu iş bitti, çok doğru.

Şimdi ihtiyacım olan tek bir şey var. Ve şu anda senden kapamanı ve bana ihtiyacım olanı vermeni istiyorum."

İhtiyacı olan şey.

Güvende olduğumu bildiği yerde uyuması.

Hayatım boyunca hiçbir erkeğin buna ihtiyacı olmadı. Ya da bunu bana vermek istemedi.

Peki ben bununla ne yaptım? "Cher," diye sabırsız bir homurdandı.

"Tamam, ," diye tersledim, başımı tuttuğu yerden çektim. "Pantolonunu çıkarma."

Silaha doğru ilerledim. Silahı aldım. Mutfığa gittim ve ışığı söndürdüm. Merry'ye doğru yürüdüm, Merry'nin yanından geçtim ve koridordan aşağı indim.

Merry'yi peşimde hissettim ve odama varana kadar peşimden ayrılmadı.

Kapıyı kapattığını duydum.

Dolabıma gittim, eşyalarımı saklayan boncuklu perdeyi kenara ittim ve raftaki kasama uzandım.

Kasada Ethan'ın doğum belgesi ve sosyal güvenlik kartlarımızdan başka bir şey yoktu, bu yüzden silahı aldıktan sonra kilitleme zahmetine girmemiştim. Silahı içine soktum, kilitledim ve boncukların arasından geri döndüm.

Yalınayak Merry'yi, yerde duran deri ceket, komodinin üzerinde duran silahıyla omuz kılıfını, düğmeleri açık gömleğini çıkarmak için hareket eden ellerini ve omuzlarını görünce durdum.

Bir önceki Cuma keşfettiğim Merry'nin pek çok iyiliği vardı.

Vücudu kesinlikle bunun bir parçasıydı.

Kollarının kaslı olduğunu biliyordum çünkü onu tişört giyerken görmüştüm. Bu kaslar hareket ettikçe öyle bir kıvrılıyordu ki izlemekten kendimi alıkoymam gerekiyordu, yoksa beni asla çıkmak istemeyeceğim mutlu bir transa sokabilirdi.

Bu, Cuma gecesi (ya da aslında Cumartesi sabahı) öğrendiğime göre, Merry'nin giysisiz uzun, zayıf iyilik dağının sadece bir ipucuydu.

En sevdiğim kısımları sıralamakta zorlanırdım (özellikle biri dışında, ki o da belliydi). Her şeyi harikaydı-omuzları, göğsü, pazıları, karın kasları, V kalçası, uylukları.

Ancak bu liste nasıl oluşmuş olursa olsun, karnındaki koyu renkli kıllardan özellikle bahsetmek gerekir. Göğsünden aşağıya doğru uzanan kalın bir mat değil. Kıllar karın kaslarının üst çıkıntısından başlayıp aşağıya doğru yayılıyordu, seyrek ve baştan çıkarıcıydı.

İkinci sırtın ortasında toplanıp kalınlaştıkça daha iyi hale geldi, daha aşağı, daha aşağı, daha aşağı, haritadaki bir çizgi gibi, sonunda gömülü hazineyi gösteren bir ok gibi.

Ve kesinlikle söylenebilir ki o uçtaki ok ciddi bir gömülü hazineyi işaret ediyordu.

"Bebeğim."

Gözlerim kasıklarından yüzüne doğru kayarken başladım.

Paketine bakarken beni yakalamasına rağmen tek söylediği "Yorgunum." oldu.

Başımı salladım ve ona doğru ilerledim.

Ben de yalın ayaktım, üzerimde kot pantolonum, atletim ve işten kalma sütyenim vardı. Ondan birkaç adım ötede durdum ama dikkatini vermiyordu. Yatağımın yanındaki lambayı söndürmek için iki büklüm olmuştu.

Oda karanlığa gömülmeden önce kaburgalarının latasının şişliğini kestiğini gördüm.

Kemerimin tokasını ve düğmesini açtım, fermuarımı indirdim ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çektim.

Kolunu belime doladığında zar zor doğrulabilmiştim. Yorganı arkaya attığını fark edince bir çığlık attım, çünkü yatağa *girdiğimizde* yataktaydık.

Merry yorganı üstümüzden attı, ben onun üstünde olmasam da yan yana, yüz yüzeydik. Pantolonunun pürüzleri bacaklarımdan derisini hafifçe çizirken, kendi pantolonunu benimkine sardı, ağırlığını bana yasladı, kolu etrafımda kaldı, diğer eli başımın arkasını kavramak için yukarı çıktı.

Yüzümü göğsüne bastırdı.

Çok sürdü ama oraya sürünmedim. Onu hissetmek, koklamak, neden orada olduğunu bilmek, o anda verdiği şeyin sonsuza dek benim olabileceğine inanmak istiyordum.

Bunu benim yapmamı istediğini açıkça belirtmişti.

Sadece bunu *gerçekten* yapabileceğinden şüpheliydim.

İhtiyacım olan şekilde değil.

Ethan ve benim için olması gerektiği şekilde değil.

Başının yastıkta hareket ettiğini duydum, sonra sessiz sözlerinin saçlarımdan tepesini karıştırdığını hissettim.

"Odan gibi." Bu

beni şaşırttı.

Akıl sağlığım açısından, evde yaşıyan bir Garrett Merrick'i çevreleyecek ortamları dūşınmeme hiç izin vermemiştim. Ama o anda, bolca ahşap, birkaç deniz manzarası, bir silah rafı ve çok büyük bir televizyon hayal ettim.

"Hayaletlere inanmayın ama kanıtlar Janis Joplin'in ruhunun evinizin her yerine kustuğunu gösteriyor."

Hareket edecek fazla yerim yoktu ama ben bendim, bu yüzden onu tam karnından vurmayı başardım.

Kıkırdama sesi duymadan hemen önce yumuşak bir homurtu çıkardı.

Ellerimi onun sert sıcaklığına bastırabilmek için yer değiştirdim, onu itmek için değil, tam oradaki hissini özümsemek için.

Hayat bana pek bir şey vermemişti, bu yüzden bana bir nimet sunduğunda onu almam gerektiğini biliyordum. Bana bir nimet sunduğuna göre, onu alıyordum. Yarın, sonuçlarıyla y zleşecektim.

şimdi...

Bunu kendim için alıyordum.

Merry'nin beni itmediğimi anladığını hissettim çünkü beni daha yakına çekti ve ağırlığını bana daha fazla verdi.

Elinin saçlarıma dolandığını hissettim ve gözlerimi sıkıca kapattım, ne kadar riskli olursa olsun bu nimeti de kabul ettim.

"Dalga geçtiğimi biliyorsun," diye fısıldadı. "Serin ve sıcak ve hepsi senin."

Tanrım, durması gerekiyordu. Eğer susmazsa inanmaya başlayacaktım ve daha önce de inanmıştım -iki kez- ve Ethan'ı elde etmek dışında iyi şeylere yol açmamıştı.

"Yorgun olduğunu söylediğini sanıyordum," diye

not ettim. "Evet," diye mırıldandı.

"O yüzden çeneni kapa ve uyu," diye

emrettim. "Cher?"

"Adımı söylemek uyumak değildir, Merry."

"eneni kapa ve bir saniye dinle, ikimiz de biraz uyuyabiliriz."

Çenemi kapattım.

"Ne olursa olsun, işler nasıl giderse gitsin -hayatta, seninle ve benimle- seni kızdırırsam kızdırayım, ne olursa olsun, tatlım, sana ulaşmamı bir daha asla söz ver."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Merry devam etti, "Benim için bir şey ifade ettiğine seni ikna etmem gerektiğini sanmıyorum. şu anda bilmeni istediğim , ne olursa olsun

gelecek, bu asla değişmeyecek. Seninle ya da Ethan'la aramızın iyi olduğunu bilmem gerekiyorsa, bilmem yeter. İçinde yaşadığımız dünyada, bu bilgiye ulaşmamı zorlaştırma bebeğim."

"Sen bizi terk ettikten yaklaşık iki saniye sonra engelini kaldırdım Merry," diye fısıldadım.

"Pekâlâ. Güzel. Ama şimdi soruyorum, beni bir daha engelleme."

"Seni bir daha engellemeyeceğim, tatlım."

Bana doladığı koluyla beni sıktı. Kahretsin, bunu ona vermeliydim.

Kahretsin, *kahretsin*, başka seçenek yoktu.

"Kızgındım ve bir nedenim vardı," diye mırıldandım tenine, beni duymamasını umarak. "Ama sen haklıydın. Tanner'ı çağırmak ve onun bu oyunu oynaması gereken şeydi."

Bunun zerine sıkılmadım.

Saçımın tepesini öptü.

Başka bir şey söylemedi. stne gitmedi. Avantaj elde etmek ve daha fazla zemin kazanmak için işleri zorlamadı.

Saçımın tepesini öptü ve öylece bıraktı.

Tanrım, iyi görünüyordu, harika sevişiyordu, ocuğumu seviyordu, annemi seviyordu, beni seviyordu, koruyucuydu, akıllıydı, iyi giyiniyordu, harika bir arabası vardı, iyi bir ailesi, harika arkadaşları, sağlam bir işi vardı, komikti, komik olduğumu düşünüyordu, tezgahları nasıl kuracağını ve duvarları nasıl sıyracağını biliyordu ve o haklı olduğunda ve ben... *olmadığımda* bunu yüzüme vurmuyordu.

Mükemmel

miydi?

Peki ben deli

miydim?

"Uyumayacaksın," diye belirtti.

"nk ıldırıyorum," diye açık açık söyledim. "Yarın," diye belirtti.

"Yarın, Garrett."

"Tamam, o zaman *bugün* daha sonra" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duydum. "ıldırmayı öylece bırakamazsın, Merry."

"Tamam, o zaman çeneni kapa, rahatla ve uyu, ya da oğlun muhtemelen bu gece olanlardan etkilendiği ve mışıl mışıl uyumadığı için, seni kamyonetime götürüp seni tüketene kadar sıklam gerekcek. Ve bu benim için işe yaramıyor çünkü soğuması için zaman vardı ve sizinki gibi bir sokakta çalışan bir kamyonet merak uyandırıyor. Komşularının her şeyi kontrol edip seni becerdiğimi görmelerini istemiyorum. Bu Ethan'ın başına bela olabilir."

"Birden kendimi çok yorgun bulmaya başladım," diye ilan ettim, yalan da olsa. Birdenbire kendimi, mahallemde çalışan bir kamyonun merak uyandırması umurumda değilken buldum.

Merry kıkırdadı.

Bu, sadece bu, yatağımda, karanlıkta, bu kadar yakın, dünyadaki en güzel ses olabilir.

Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Merry kıkırdamayayı kesti ve " bu, bebeğim" diye cesaretlendirdi.

Derin bir nefes daha aldım ve bıraktım.

Merry kolunu etrafımdan çekti ama sadece bir elini tankıma sokabilmek ve sırtımın derisini okşayabilmek için.

İlk başta, bu uykulu olmayan bir tepkiye neden oldu, çünkü hiçbir erkek beni rahatlatmak amacıyla bana böyle ve Merry'nin dokunuşu özel bir iyi hissettirdi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, amaçladığı şeyi çabucak yaptı ve onun sıcaklığında eriyerek derin bir uykuya daldım.

* * * * *

Ben mutfakta yemek yapıyordum. Ethan oturma odasında ev ödevini yapıyordu. Bekliyorduk.

Sevdiğimiz birinin eve dönmesini beklemek.

"Kahverengi gözler."

Mutfağın kapısına gittim. Evde olduğunu biliyordum. Oğlumun ön kapıya baktığını gördüm. Gözlerimi oraya çevirdim.

Kapı açılmaya başladı. Nefesimi tutarken bile ağzımın bir gülümsemeye hissettim.

"Bebeğim."

Gözlerim açıldı. Rüyamı göz kırparak uzaklaştırdım. Sonra bakışlarımı yana kaydırıp ve Merry'yi gördüm, deri ceketine kadar giyinmişti, yanımdaki yatakta oturuyordu, eli boynumun yan tarafında sıcak bir şekilde kıvrılmıştı.

"Hey, uykucu," diye fısıldadı.

Sleepyhead.

Neşeli.

Çok

şirin.

Hâlâ yarı ama değildim. Oradaydım. Tam oradaydım.

Daha önce hiç o anki kadar iyi sevişen, çocuğumdan, annemden, benden hoşlanan muhteşem bir adama bakmış mıydım bilmiyordum,

Bize , buna deđdiđimi dűşűndű ve bana gűzel dedi.

Elimi karın kaslarına koyabilmek, gűmleđinin yumuřak, kalın pamuđunu ve altındaki sıkı kasları hissetmek için ayarlayarak yukarı dođru ittim ve içeri girerken tekrar gűz kırtım. Gűzlerimi onun en sevdiđim yerlerinden biri olan bođazının gűlű sűtununun etrafındaki kas kordonlarına dıktım ve tam oraya bir pűcűk kondurdum.

"Cherie," fısıldadı, eli boynumdan saçlarıma doğru kayıyordu.

Cherie.

Daha önce kimse bana böyle
seslenmemişti. Annem bile.

O hořuma gitti ki, bařım dndű. Ya da
sersemletti.

Ya da ikisini de.

Bilmiyordum, o duyguyu hiç
hissetmemiştim. Ama iyi hissettirdiğini
biliyordum.

Bu hisle dudaklarımı yukarı, çenesinin űzerine kaydurdım, sabah bıyıkları klitorisimde hissettiđim řekilde dudaklarımı sıyırdı. Bařı dnűp eđilirken bile devam ettim. Dudaklarım onunkilerin űzerinde sűzűldű ve kilitlendi.

Sonra onu ptűm, ađzımı açtım, dilimi içeri kaydurdım. Bana
izin verdi, devralmadı ya da başka bir şey yapmadı.

Tadı diş macunu ve Merry gibiydi, harika bir kombinasyon.

Bir gece önce yediđim son řey bir Baby Ruth bar ve bir kutu Diet 7UP'tı ama bunun etkisinin çoktan geçtiđini ve belki de tadımın o kadar iyi olmadıđını dűřűndűm.

Umurumda deđildi. Onu kendime çektim, iim sanki doldurulması gereken bir bořluđun űzerine kűyormuř gibi kasılıyordu, yoksa kűűlűp yok olacaktım ve kabul edeceđi tek besin sađlıklı bir Garrett Merrick dozuydu.

Ben de ondan beslendim, elimi gűmleđinin űzerinde karın kaslarından gűđsűne dođru gezdirdim, parmaklarım birbirine kenetlendi, onu kendime çektim ve daha fazlasını istedim.

Merry verdi ve onun iniltisi amımda zonklayıp kasılmasına neden olana kadar vermeye devam etti.

Dudaklarını çekti ve ađzımın kenarına bir pűcűk kondurduktan sonra hafifçe geri çekilip gűzlerimin içine baktı.

"Uyanma řekli ni seviyorum bebeđim ama zamanlaman berbat. Ethan'ı okula gtűrmeliyim."

Ona baktım ve yavaşça gömleğini bıraktım, aynı şekilde yavaşça başımı çevirip çalar saate baktım.

Ethan'ın tam üç dakika içinde okula gitmesi gerekiyordu.

Alarmım çalmadı.

Ne oluyor lan?

Merry'ye dönüp baktım. "Ethan okul için hazır mı?"

"Kalktım, onu kaldırdım, işlerini yaptırdım. Ona kahvaltı hazırladım. Yuvarlanmaya hazır. Sadece uyanıp korkmanı istemedim, bu yüzden seni uyandırıp iyi olduğunu, onu yakaladığımı ve uyuyabileceğini söyledim."

Uyuyabilir miyim?

Merry oğluma kahvaltı mı

hazırladı? Merry ona *sahip* mi oldu?

Bu bilgi içimde işlenirken kafamı bir sis kapladı.

Doğduğundan beri Ethan'la geçirdiğim sabahlar *bana aitti*. İş geçmişim nedeniyle, o ve benim için garanti olan tek zamanlardı. Kahvaltı için. Bebekken, yürümeye başladığında, küçük bir çocukken, kucaklaşmak için. Hafta sonları, birlikte takılmak ve çizgi film izlemek için. Okula gitmeden önce dertleşmek ve güne hazır olduğundan emin olmak için.

O benimkiydi.

Kimse anlamadı.

Annem bile.

Geç saatlere kadar çalıştıgımda bende kalır ve yorgunsa ya kanepede uyur ya da ben eve geldiğimde eve giderdi. Şubat'a, Vi'ye, herhangi birine güvenmem gerekirse, çocuğumu almaya gider, onu yarı uykulu bir şekilde arabama götürür, kendi yatağına yatmasına yardım ederdim.

Bir çocuğu gecenin bir yarısı yatak değiştirmeye zorlamak doğru olmayabilir ama benim *çocuğum* yatağında uyandı ve annesi onunla ilgilenmek için oradaydı.

Ve evde tanıdığı bir adamla uyanmadı ama o adamın annesi için ne olduğunu bilmiyordu.

Dünya benim aptal, kaşar bir sürtük olduğumu düşünebilir. Ama çocuğum *düşünmedi*.

Ve annesinin o tür bir anne, o tür bir kadın olduğuna dair ilk ipucunu asla almaması gerekiyordu.

Asla. *Asla...asla...asla*.

Merry'ye "Çocuğumu uyandırdın," dedim.

"Evet bebeğim, şimdi onu okula götürmeliyim."

"Çocuğumu ," diye tekrarladım ve Merry'nin kafası sarsıldı.

Sonra gözleri uyandı.

Hızla hareket ettim, yorganı geriye attım ve yataktan fırladım. Kot pantolonumu kaptığım gibi önce bir ayağımı sonra diğerini içeri soktum. Onları yukarı çekerek Merry'ye baktım.

"Bu boku yapmaya hakkın yok," diye tısladım sessizce, fermuarımı çekerken. "Bu kararı sen veremezsin Garrett. O *benim* çocuğum. Onun sabahlarını *ben* alırım."

Yüzünü bir şey kapladı, tatlı bir şey, ama işim bitmemişti. Hem de hiç.

"Yatakta kalmalıydın ya da o kalkmadan önce beni kaldırıp dışarı çıkmalıydın. Çocuğumun ne bildiğine, ne gördüğüne ya da ona kimin bakacağına kendin karar veremezsin." Doğrudum ve başparmağımı kendime doğru salladım. "*Ben veriyorum.*"

"Cher-" diye mırıldanarak ayağa kalktı.

Onun boşluğuna girdim, başımı geriye eğdim, ağzım hâlâ tıslıyordu. "Sen ve ben bir kez seviştik. Şimdi de boktan kafa oyunlarıyla benimle kafa buluyorsun ve bu sorun değil. Dünyanın düzeni böyle. Benim gibi, sahip olamayacağı bir kadına aşık olduğu için üzüntüsünden boğulan bir adamın onu becermesine izin vermek gibi aptalca şeyler yapan aptal sürüklerin başına gelir."

Merry'nin ifadesi yine değişti ama ben bunu fark edemeyecek kadar kendimden geçmişim. "Ama oğlum annesinin aptal bir sürük olduğunu *asla* bilemez. Ve o

Bu saçmalığı, onunla yatıp kalkan bir puştan öğrenmeyeceği kesin."

Uzun, zayıf vücudu darbe almış gibi sarsıldı ama ben çıplak ayağımla dönüp odadan çıktım, bunu yapmak için kapıyı açmam gerektiğini görmekten mutluydum, bu da Ethan'ın bunların hiçbirini duymayacağı anlamına geliyordu.

Derin bir nefes aldım ve yolda daha sığ bir nefes daha aldım, böylece koridoru temizleyip oturma odama geldiğimde en azından bazı şeyleri toparlamıştım.

Ethan ceketini giymiş, sırt çantasını omzuna atmıştı ve beni görünce sırttı.

"Sana söyledi, değil mi?" diye sordu kelimeleri ağzından çıkarabildiği anda. "Merry sana Marty'nin onu yakaladığını söyledi mi? Onu Dairy Queen'in arkasında yakalamış."

"Evet evlat, bana söyledi," diye onayladım.

"Marty çok havalı!" Ethan, Memur Marty Fink hakkında o kasabada sadece on bir yaşında ya da daha küçük çocukların söyleyebileceği sözler söyledi. "Ve şunu dinle, garaj satışından aldığın waffle makinesini biliyor musun, bir kere kullanmıştık ve bozulmuştu?" Bahsettiği waffle makinesini bildiğimi teyit edemeden konuşmaya devam etti. "Merry onu açtı, bazı kablolarla oynadı ve *şimdi çalışıyor.*"

Tanrım.

Ethan, Merry'nin uykusunda kansere çare bulması gibi, FDA'yı arayıp onları da bu işe dahil ettiğini ve şimdiden dünyanın dört bir yanında onuruna heykeller dikilmesinin planlandığını söyledi.

Düşündüğümde de kötüymüş.

"Sana da biraz yaptı anne. Fırında sıcak tutuyorlar," dedi Ethan.

"Bu harika, Ethan. Şimdi, ödevini yaptın mı?" diye sordum.

Heyecan dolu sabahına benim heyecansızlığım karşısında şaşkın şaşkın baktı ve "Evet anne. Bunu bana dün gece sormuştun."

"Büyükannen kontrol mi?"

"Evet." Sabırsızlanmaya başlamıştı. "Bunu bana sen de sormuştun."

"Tamam, uyarıyorum," dedim ona yaklaşarak. "Dün gece kötü bir adam ortalıktaydı, bu yüzden bu haftalık yapışkanlık kotamı şu anda dolduruyorum. Gitmeden önce sana sarılacağım ve seni sevdiğimi söylememe katlanmak zorunda kalacaksın."

Oğlum gözlerini devirdi, ama ben bunu tamamen görmezden geldim, yaklaştım ve onu kollarıma aldım.

Sıkıca sarıldım ve aşırıya kaçtım, başına üç hızlı öpücük kondurdum, yeni temizlenmiş, hala hafif ıslak saçlarındaki şampuanın kokusunu aldım.

Tanrım, Merry ona duş da aldırdı. Bu, Ethan'ın sabahları (ya da hiçbir zaman) vurulacaklar listesinde büyük bir yer tutmuyordu.

Ethan kollarını annesine doladı, beni çabucak sıktı ve gitmeme izin verdi.

İşaretimi aldım ve onu da bıraktım, ama bıraktıktan sonra elimi kaldırdım ve şakacı bir şekilde kafasının yan tarafını ittim.

"Seni seviyorum, evlat. Uslu dur."

Bu noktada Merry devreye girdi, kapıyı açtı ve elini anahtarlarıyla birlikte kaldırdı. Uzaktan gelen bir bip sesi duyduk ve ben de ona doğru baktım.

"Dışarı çık, dostum. Annenle hemen konuşmam lazım, sonra çıkacağım." Anahtarlarını uzattı. "Araba çalıştırmayı biliyor musun?"

Ağzım sıkıştı.

"Evet! Tabii ki!" Ethan yalan söyledi, çünkü *yapmıyordu*. Yine de hayatında beni bunu yaparken yeterince sık görmüştü ve zor değildi.

Merry, "Çalıştır, park halinde tut, ama ısıtıcıyı çalıştır," diye emretti. "Tamam!" Ethan ağladı, anahtarları aldı ve bana baktı. "Hoşça kal anne." "Görüşürüz, evlat."

Gitti.

İzledim, sonra tekrar Merry'ye baktım ve onun da izlediğini gördüm.

Bana ancak Excursion'un kapısı çarptığında döndü. Ağzımı açtım.

Merry beni yendi.

"Başka bir şey bulunursa, Tanner doğrudan seni arayacak."

Kıpırdamadan durdum ve ona baktım, sesinin boş tonu sanki bağıırıyormuş gibi içime çarpıyordu.

"Ethan'a babası ve o kadın arasında neler olduğunu anlatmalısın," diye öğüt verdi, sesi hâlâ boştu. "Bir şey yapmaya çalışırlarsa haberdar olmalı ve bilmeli."

Tamam, doğru, tepki vermişim ve bunu yapmakta haklıydım. Merry kendisinin vermemesi gereken bir karar vermişti.

Ancak tepkimi biraz fazla ileri götürmüş olabileceğim izlenimini ediniyordum.

"Merry-"

"Kafanın kıcına girmesinden hoşlanıyorsun Cheryl, bakalım." Acı orta bölgeme saplandı.

Bana hiç Cheryl dememişti. Hatırladığım kadarıyla, hala Cheryl *olduğum* günlerde bile.

"Bunun geçeceğinden değil, ama bunu söylemeye değer, bu yüzden bunu yapacağım," dedi. "Hepimiz için sağlıklı bir şekilde onun ve annesinin hayatının bir parçası olmak istediğimden emin olmasaydım, bu sabah yaptığım kendimi çocuğunuzun hayatına hiçbir şekilde dahil etmezdim. Bu konuda acele etmiş olabilirim ama bunu bana iletmenin bir yolu vardı ve senin yaptığın o yol değildi."

Evet.

Çok ileri gitmişim.

Hepimiz için sağlıklı olacak şekilde onun ve annesinin hayatının bir parçası olmayı amaçladığımdan eminim.

Kahretsin.

Çok ileri gitmiştim.

Ona doğru bir adım attım ama bedeninde bir değişiklik oldu ve durdum.

"Merry," diye fısıldadım.

"Kalendeki duvarların arkasını seviyor musun Cheryl? Kal. Sanırım orası çok soğuk, ama bunun senin için önemli olmadığını da düşünüyorum. Sen buna alışkınsın. Orada bak, tekerleklerini döndür."

Son söz olarak bunu söyledikten sonra fırtına kapısına döndü, kapıyı açtı ve içeri doğru yürüdü.

Menteşesinde fısıldayarak kapandı, yakalayamadığımda son kez vurdu, ama ona doğru hareket ettim.

Merry oğlumla birlikte kamyonetine binerken ben de durup dışarı baktım.

Ethan bana baktı ve kısa bir el salladı.

Merry bana bakmadı.

Sadece uzaklaştı.

* * * * *

Elimde cep telefonumla mutfak masama oturdum.

Önümdeki masada bir fincan kahve vardı.

Merry bana kahve yapmıştı. İzin günümde uyumamı ve sonra da dinlenmemi istediği için bana kahve yapmıştı.

Zihnim savaştaydı.

O sabah Merry'ye hak etmediği halde söylediğim tüm çirkin şeyler bana işkence ediyordu. Çocuğumla sabahları nasıl hissettiğimi sakince açıklamalıydim. Oğluma Ethan'ın düşündüğünden daha kötü biri olduğum izlenimini vermektense Merry'yle konuştuğumu ve onun kendi kolunu keseceğini söylemeliydim.

Bu ve son beş gündür olan ve söylenen diğer pek çok şey, kalbimin güçlü dürtüsünden bahsetmiyorum bile, mesajlarımı meşgul etmek ve ona ne hissettiğimi söyleyecek ve ona hak ettiğini verecek iki kısa kelime göndermek istememe neden oldu.

Özür dilerim.

Başka bir parçam - beni yarattığım soğuk, havasız kabuğun içinde kilitli tutan karanlık, çirkin parçam - bunun iyi olduğunu düşündü. Her şey bitmişti. Her şey bitmiş olabilirdi, arkadaşlığımız da dahil olmak üzere Merry ile sahip olduğumuz her şey, ama sorun değildi.

Ben ona karşı güvendeydim, o da bana karşı. Ve hayatımda iki kez kalbimin sesini dinlemiştim.

Ben daha iyi biliyordum.

O anda hissetmedim.

O anda, o sabah Merry'ye ve kendime verdiğim zararı düzeltmek için hemen harekete geçmezsem hayatımın en büyük hatasını yapmış olacağımı hissettim.

Kahveyi kaldırdım ve yudumladım. Çok sertti.

Ama kahve güzeldi.

Sonra telefonumu meşgul ettim, başparmağım üzerinde hareket ediyordu.

Gitmem gereken yere gittim ve anneme bir mesaj yazdım.

Duydunuz mu bilmiyorum. Onu yakalamışlar. Her şey .

Gönder tuşuna bastım, kahvemden bir yudum daha aldım ve pencereden dışarı baktım, zihnim Merry'nin alçak, derin, güzel ama boş sesiyle doluydu.

Telefonumun sesi geldi ve ona baktım.

Bu iyi, şekerim. Peki ya Garrett?

Annemin ne sorduğunu bilmiyormuş gibi davrandım ve "O iyi" diye cevap verdim.

Herkes iyi. Marty Fink, Dairy Queen'in arkasındaki adamı yakaladı.

Saniyeler içinde geri döndü. *Bunu duyduğuma sevindim Cher. Ama annenin bilmek istediği şey, dün gece neden senin elini tuttuğu ya da neden benim küçük kızım ile birlikte olduğu.*

Bunu yapmaktan nefret ediyordum ama annemin ne kadar inanılmaz derecede aptal olduğumu bilmesini istemiyordum. Aptal olabileceğimi biliyordu çünkü ben akıllanmaya başlamadan önce yirmi beş yıl boyunca ona bir sürü aptallık vermiştim. Şimdi kızının biraz daha az aptal olduğu bir dünyada yaşıyordu. Geriye gittiğimi düşünmesine gerek yoktu.

Ben de yalan söyledim.

Sadece biraz sarsılmıştı, gönderdim. Sonra da ekledi, telefon geldiğinde bardaymış. Adamın mahallemizde dolaşmasından endişelenmiş. Onun iyi bir adam olduğunu biliyorsun anne.

Bunu biliyorum. İyi olmasına sevindim, diye karşılık verdi ve ilk üç kelimesinde, bir mesaj aracılığıyla bile olsa, Merry gibi iyi bir adamın kızının elini umduğu şekilde tutmamasından duyduğu hayal kırıklığını gerçekten hissettim.

Ama yine de öyleydi. Ve

ben her şeyi berbat ettim.

Kahretsin.

İki kelime. Merry'nin kabul edeceğini biliyordum. kolay.

Özür dilerim.

Dikkatimi tekrar telefonuma verdim, vurmam gerekeni vurduğum ve kulağıma .
Vi cevap vermeden önce üç kez çaldı, "Selam bebeğim."
"Bugün öğle yemeği planın var mı?" diye sordum.
"Artık biliyorum," diye cevap verdi. "Frank'in yeri mi? İstasyon mu? Çin yemeği ister misin?" "Benim yerim," dedim ona.
"Harika," diye cevap verdi. "Saat kaçta?" "Öğlen senin için uygun mu?"
"Evet. Ve hey," diye devam etti, "Bobbie'nin yarı yarıya indirimli çiçekleri var ve ben de esnaf indirimimi aldım. Dışarıdaki saksılarınız için biraz ister misiniz?"
"Bu iyi olurdu. Her zamanki gibi. Mor ve beyaz." "Hmm... beyaz olduğundan emin değilim. Ama krem rengi var." "Bu işe yarar."
"Tamam. Öğlen görüşürüz."
"Evet."
"Hey, iyi misin?" diye sormadan önce bir duraksama oldu.
"Yakınından bile geçmiyorum."
"Kahretsin," diye fısıldadı, sonra çekingen bir tavırla "Merry?" diye sordu. "Sadece öğlen gel, Vi."
"Orada olacağım, tatlım." "Sonra görüşürüz."
"Bye."
Bağlantıyı kesmek için ekrana bastım ve telefonumu masaya fırlattım. Kahve fincanımı aldım, bir yudum aldım, masaya koydum ve pencereden dışarı baktım.
Bunu uzun süre yaptım, gözlerim kurudu.
Sonunda kendime geldiğimde, duş almak, makyajımı yapmak, saçımı yapmak ve markete gitmek için yeterli zamanım olduğunu fark ettim, böylece Vi'ye mikrodalga patlamış mısır, çikolata veya Funyuns içermeyen düzgün bir yemek hazırlayabilirdim.
Ama mutfaktan çıkmadan önce fırını kapattım, bir tencere tutacağı aldım ve waffle tabağını çıkardım.
Harika görünüyorlardı.
Onları dondurup sonsuza dek saklamak istedim.
Onları çöpe attım.

* * * * *

Violet Callahan mutfak masamın karşısında sessiz bir şekilde oturuyordu. Önündeki tabakta bir yığın Pringles'ın yanında duran parçalanmış, sahte yengeç eti, mayonez ve avokadodan oluşan sandviçe dokunmamıştı.

Kocası Cal'ın Angela ve Sam adında çocukları vardı.

Cal, karısını, çocuklarını ve ne yazık ki öldürülen bir adamla yaptığı ilk evliliğinden olan kızlarını ne kadar severse sevsin ya da tüm bunları ne kadar kolay gösterirse gösterebilir, korkutucu türden gerçek bir baş belasıydı. Yine de, sadece kısmen manyak gibi görünen Ryker'in olamayacağı şekilde korkutucuydu.

Bunu açıklamamanın bir yolu yoktu. Cal ile tanıştıysanız, bunun onun tarzı olduğunu bilirdiniz.

Bu da iki küçük çocuğunu hemen hemen gittiği her yere götürmesini çok tatlı kılıyordu. Ofisinde beşik ve oyun parkı bile vardı. Çılgıncaydı.

Öte yandan, ilk karısı dikkat etmeyen bir keşti ve bu yüzden küçük oğlu küvette boğulmuştu. Yani çocuklarını yakınında tutması o kadar da şaşırtıcı değildi.

Gördün mü? Hayat berbat. Herkes için.

Sadece bazıları için mutlu olmanın yolu buydu. Bu bana göre değildi.

Hiçbir şey söylemeyince "Vi," dedim. Son yirmi dakikadır başımdan geçenleri anlatıp durmama rağmen neredeyse hiç kıpırdamamış, bir lokma bile almamıştı.

Ryker'in komşularıyla ilgili uyarısı dışında hiçbir şeyi atlamadım.

"Vi," diye tersledim, hâlâ bir şey söylemeyince.

"Sessiz ol," diye karşılık verdi. "Kafana bir tokat atmamak için kendimi zor tutuyorum."

Kızımı sevdim.

Feb benim ablamdı ve onu da çok severdim. Ama Vi benim en iyi arkadaşımdı, şimdiye kadar sahip en iyisiydi ve onun olabilecek en iyi arkadaş olmadığını söylerseniz dişlerinizi kırardım.

Yine de bana kafama bir tokat atmak istediğini söylemesi pek hoşuma gitmedi.

Gözlerimi kısmıştım. "Uh...ne?"

"Tanrım, Cher!" diye bağırdı öfkeyle, sonra masaya benim tarafıma doğru eğildi. "Neden bunların hiçbirini bana anlatmadın?"

"Bu senin sorunun değil."

Arkasına yaslandı, ters ters bakarak konuştu. "Evet. Kafana bir tokat atmak istememe neden olan kısım da bu."

"Sana şimdi söylüyorum," diye .

"Biliyor musun," diye konuşmaya başladı, sonra bana en iyi vuruşunu yaptı ve bu çok kötüydü. "Ona ihtiyacım olduğunu anladığında hemen yanıma bir *kankam* varken -ki bunu biliyorum çünkü *o da bunu yaptı*- benim onun için aynı şeyi yapmama izin vermemesi hiç de iyi hissettirmiyor. Cher, bu şehirde senin için bir anlam ifade eden insanların başına gelen onca şeyden sonra, anne olarak, birine göz kulak olman istendiğinde bunun hiç de zor olmadığını biliyorsun. Bu bir onurdur. Bu ayrıcalığı benden neden aldığınızı hayal bile edemiyorum."

Sanki bana tokat atmış gibi sandalyeme geri oturdum.

"Ve evet," diye devam etti, "herkes sen ve Merry hakkında konuşuyor. *Herkes*. Ama hepimiz oturup Cher'in nasıl olup da başka bir kadına aşık bir adamla birlikte olduğunu ya da Merry'nin nasıl olup da bu kasabada özenle idare etmesi gereken tek kadını seçtiğini ve kimsenin içinde bunun olup olmadığını bilmediğini konuşmuyoruz. *Endişeliyiz. İkiniz için de.*"

Dışarı çıkıp beş saat sürecek kendi kendimi kırbaçlama seansım sırasında kullanabileceğim bir dokuz kuyruklu kedi alamadan, o devam etti.

"Ama Merry haklıydı. Ethan'a babası ve üvey annesinin dolapları anlatmalısın. Annene söylemelisin. *Herkes*e söylemelisin. Bunu daha önce yapmadığına inanamıyorum. Onun bakıma ihtiyacı var ve o senin çocuğun. Her şeyde, herkes elini taşın altına koymalı. Bu çılgın kadın daha iyi bir anne olabileceğini düşünüyor ve oğlunu senden alıp Missouri'ye götürmekte bir sakınca görmüyor, o kaltağın tekrar düşünmesi gerek. Sonuç olarak Cher, başka bir kadının çocuğu hakkında böyle düşünen her kadın yarım yamalıdır. Ethan'ın onun yanına yaklaşmasına izin vermezdim."

"Doğru," diye fısıldadım, gerçi ben de aynı sonuca çoktan varmıştım.

"Ve eğer kocası onu yola getirecek cesarete sahip değilse, Ethan'ın yanına bile yaklaşmamalı."

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Merry'ye gelince, bu sabah *fena* çuvalladın."

Pencereden dışarı baktım, gözlerim o kadar kuruydu ki acıyordu. "Evet, ."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, çünkü ne şekilde olursa olsun senin için iyi şeyler istiyorum, ama bu kötü olmayabilir."

Ses tonundaki değişiklik, sesinin sakinleşmesi ona dönüp bakmamı sağladı. Elini masanın üzerine koydu ve bana doğru birkaç santim kaydıldı. "Onu asla unutamadı," dedi usulca.

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Nişanlanmasından sonra çok erken. Merry daha iyi bilmeliydi."

"Ben de öyle yapmalıydım, Vi. Ama burası mükemmel bir dünya değil. Olur böyle şeyler."

Başını salladı, gözleri artık bana dikilmişti. "Evet." Bir

Pringle aldım, sonra tekrar yere attım.

"O çok iyi bir adam," diye söze başladı ve ben tekrar ona baktım. "Haklı olsan bile bu sabah kızgın olması için bir nedeni vardı. Ethan'ı uyandırması falan mümkün değildi. Yarı yolda bıraktın ama bir sürü şey oluyor. Bunu anlayacaktır. Kafasında sıralayacaktır. Ona zaman ver. Ona zaman ver. Geri gelecektir."

"Özür dilemeliyim," dedim ona.

"Yapmalısın ve belki de yapmamalısın," diye karşılık verdi. "Pek çok şey için zamana ihtiyacı var. Eski sevgilisini unutmaya ihtiyacı var. Nerede olduğunu ve ne istediğini anlamaya ihtiyacı var. Sonunda ikiniz yeniden arkadaş olacaksınız, bundan eminim. Gerisi için doğru yerde olması gereken o ve şu anda değil, Cher."

"Haklısın. Doğru yere gitmesi ve bunu yaptığında da doğru kadını bulması gerekiyor."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Böyle söylüyorsun ve ne söylediğinden emin değilim ama sanırım doğru kadının sen olmadığını söylüyorsun."

Bir elimi uzattım. "Vi, polis ve striptizci mi? Burası Hollywood değil. Böyle bir ilişki gerçek hayatta sadece bir ilişkiden öteye gitmez."

Gözlerini bana dikti. "Şimdi bu harika sandviçi sana fırlatma isteği uyandırıyor bende."

"Vi-"

Tekrar masaya doğru eğildi ve "Kapa " diye tersledi.

Neredeyse kahkahayı patlatacaktım.

Vi turta kadar tatlıydı. Kendini koruyabilirdi ve ciddi şeyler yaşamıştı ama yapış yapış tatlıydı.

Bu iki kelime onun belalı kocasının ağzından çıkmıştı.

"Sen sahip olduğum en iyi arkadaşsın ve tanıdığım en havalı kadınsın. Senin yanında olduğum zamanın yarısında sen *olmak* istiyorum."

Bu sefer sandalyemde geriye doğru çöktüm, onun sözleriyle çok sarsıldım.

"Herkes öyle düşünüyor, Cher. Seninle ilk tanıştığım da herkesin gözünün içine baka baka *bu benim diye* bağıırıyordun, ki *bu* aslında *geri çekil* anlamına geliyordu, her sözün, davranışın, hareketin, striptizci ayakkabın ve mini eteğinle. Ama son birkaç yılda olgunlaştın, gerçekte kim olduğunu buldun ve kendine geldin. Havalı giyiniyorsun. Havalı davranıyorsun. Hepiniz..." Elini havada bana doğru salladı. "Sinirli ve boktan."

Dudaklarımın titrediğini hissettim.

Yarı söylenmeye devam etti.

"Polislerle barın diğer ucunda takılırsın, onu *becerirsin*, bunu *becerirsin*, onlar da sanki onlarınkinin hemen yanında bir masan varmış gibi davranırlar. Bilardo masasında motorcularla takılırsınız, onlar da açık büfe bir odaya girmiş aç adamlar gibi kışınızı izler ve göğüslerinize bakarlar. Morrie Cal'e açıkça söyledi, kendisi, babası ve Darryl motorcular bardayken gözlerini senden ayırmıyorlarmış, yoksa içlerinden biri seni bayılıp motorunun arkasına atar ve götürürmüş."

"Bu saçmalık."

"Neden sana saçmalayayım ki? Cher, sen bir boka yaramazsın ve bunu herkes biliyor.

Yani, *sen hariç* herkes."

"Feb sinirli bir şekilde bok gibi. Sen tatlı bir şekilde boksun. Rocky klas bir şekilde boktan biri. Dusty birlikte bok gibi-"

"Ve hepimiz kapıldık. *Cher*'in deyimiyle bok ."

Çocuğumun kitabından bir sayfa aldım ve gözlerimi devirdim.

Elini masaya vurdu ve ben de elimi geri çektim. Onun öfkeli, güzel yüzünü gördüğümde, boğazıma dolan kahkahadan neredeyse boğuluyordum.

Kahkaha tam gırtlığımda kesildi ve kesinlikle boğulma hissi yaşadım ama Vi tekrar konuştuğunda farklı bir şekilde.

"Ne yaptıysa yaptı, tatlım. *O yaptı*. Kimse seni suçlamıyor. Kimse sana tepeden bakmıyor. Herkes onun ne yaptığını ve yaptıklarının bir kısmını *sana* yaptığını anlıyor. Şu anda tek gördükleri, kalbinin başına en kötü şey gelmiş bir kadın ve sen pes etmedin. Devam ettin. Hayatını daha iyi hale getirdin. Oğlun için daha iyisini yaptın. Sen iyi bir arkadaş, harika bir anne ve inanılmaz bir kadınsın. Herkes bunu görüyor. Sana yalan söylemem, Cher. Başına gelenler neredeyse herkesi mahvederdi. Seni yok etmesine izin vermedin. İnsanlar sana tepeden bakmıyor. Sana *hayranlık* duyuyorlar."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim ve pencereden dışarı baktım.

"Lütfen tatlım, seni seven herkes için, özellikle de oğlun ve annen için, onun seni yok etmesine izin verme. Herhangi bir parçanı. Sana bıraktığı son bok çuvalını da bir kenara koy ve biraz mutluluk bul." Sözlerini bitirirken gözlerim tekrar ona kaydı: "Çünkü sen bunu hak ediyorsun."

En iyi dostum Violet Callahan'a baktım. O da bana baktı.

Bu çok uzun sürdü.

Sonunda dedim ki, "O sandviçi yiyecek misin, yemeyecek misin? O yengeç eti sahte olabilir ama yine de kek fiyatına ve ben paradan yapılmadım."

Bana gülümsedi, sandviçini aldı ve büyük bir ısırık aldı. Ben de bir Pringle kaptım ve ağzımda ezdim.

"Merry'nin başına ne gelirse gelsin," dedi ağzı hâlâ doluydu ve yutkunurken ona baktım. "Anlatmalısın. Yatakta iyi mi?"

"Akıllara durgunluk veriyor."

O zaman bana verdiği gülümseme çok daha büyüktü.

"Kurak bir çıkış yolu, bebeğim," diye yuhaladı. "Bunu ancak sen yaparsın ve bu kadar büyük bir patlama yaparsın."

Komik olan o kadar çok şey vardı ki kahkahalara boğuldum.

En iyi dostum Violet Callahan da benimle birlikte yaptı.

Yedinci Bölüm

*Asla
Cher*

İzin günüm, Vi'nin (ve Merry'nin) tavsiyelerini dinlemem gerektiği gerçeğini göz önünde bulundurduğumda, Trent ve özellikle Peggy ile neler olduğunu paylaşmak için çeşitli insanlarla telefon görüşmeleri yapmak anlamına geldiği için istediğim kadar rahatlatıcı değildi.

Bu aramalar arasında Colt da vardı; telefonda sesi o kadar gergindi ki, patlamak üzere olduğunu anladım.

Ancak, gergin bir ses tonuyla da olsa bana güvence verdi: "Kimse Ethan'la senin istemediğin bir şey yapmayacak, Cher. O yüzden bunu aklından bile geçirme."

Tabii ki bunu Colt gibi ciddi ve gerekirse bunu birinden duymak beni daha iyi hissettirdi.

Anneme gelince, böyle bir şeyi telefonda veya mesajla paylaşmanın doğru olmadığını düşündüğümünden ve Ethan etraftayken (ve okulda olmadığı sürece her zaman etraftaydı) bunu yapmak istemediğimden, The Station'a gittim ve ona yüz yüze söyleyebilmek için ara vermesini bekledim.

Söylemeye gerek yok, annem sinirlenmişti. Birlikte olduğumuz günlerde Trent'in en büyük hayranı değildi. Beni hamile bırakıp terk ettiğinde ondan aktif olarak nefret etmeye başlamıştı, bu da benim striptizci olmak gibi umutsuz ama stratejik bir kariyer kararı almama neden olmuştu. Ve bu nefret yıllar geçse de azalmadı, bu yüzden onu Ethan'ın hayatına tekrar soktuğum için pek de öfkeli değildi.

Peggy'ye gelince, annem şöyle diyordu: "Ne olduğunu asla anlayamadım ama o kadının kötü bir tohum olduğunu biliyordum. Etrafında sadece birkaç kez bulundum ama her seferinde tüylerimi diken diken etti."

Bu sözleri duyduğumda, annemin (ve çoğu annenin) olduğu anne duygusunu geliştireceğim günü dört gözle bekledim, ancak ne yazık ki bu duygu sonsuza dek benden kaçacak gibi görünüyordu.

Çocuğumu okuldan aldım ve ödevlerini yaparken ben de Vi'nin Bobbie's Garden Shoppe'dan aldığı saksılarla ilgilenmek için dışarı çıktım.

Kiralık olsa bile çiçek ekerdim. Her bahar yürüyüş yolumuz boyunca bir alyssum bordürü dikerdim. Ayrıca sahanlığın her iki tarafına oturtmak için büyük saksılar almıştım ve kapının yanında asılı bir saksı vardı. Evin ön tarafına da bir sürü sümbül, nergis ve lale soğanı ekmiştim.

Mart başından Nisan sonuna kadar renk cümbüşü. Yaz başında mor ve beyaz impatiens, lobelia ya da petunyalarla doldurdum.

Vi gibi bir bahçıvan değildim (o hem ticaretle uğraşıyordu hem de Tanrı'nın lütfuyla). Güzel görünüyordu ama harika değildi. Yapmayı seviyordum ama en sevdiğim aktivite değildi.

Evimizi bir yuva gibi, birilerinin umurundaymış gibi gösteren küçük bir şeydi ve çocuğumun ön kapıdan her girişinde bunu görmesini istiyordum. Ethan liseye gittiğinde Brownsburg Bulldogs'da futbol oynamaya niyetli olduğundan, zaman okulun renklerini diktim çünkü istediğini elde edeceğini umuyordum ve amigo kızlarla falan çıkmaya başladığında, antrenman yapmam gerekecekti.

Bu yüzden öğleden sonramı ölü bitkileri ayıklayarak, ilkbaharda bana iyilik yapmaya hazır olması için toprağa malç ekerek ve saksılarıma ve asma sepetime sonbaharda açan sakızları ekerek geçirdim.

Ancak bu masum aktivitede bile hayat, asılı sepetle işim bitmek üzereyken (ki bu işimin biteceği anlamına geliyordu) ensemden kötü bir his hissettiğimde ne kadar berbat olabileceğini gösterdi.

Sola baktım ve sokaktaki posta kutusunun yanında duran sik kafalı komşumu gördüm, elinde mektuplar, bacaklarında yırtık kot pantolon, gövdesinde daracık termal, ortasını zorlayan bira göbeği, gözleri benim üzerimdeydi.

Başını yana eğmişti ve ben asılı sepete çiçek dikmek için eğildiğimde dikkatinin kıçımdaya olduğunu bilecek kadar tecrübeliydim.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü başı dikleşti, yüzünde bir gülümseme belirdi ve el sallamak için elini kaldırdı.

"Yo!" diye seslendi.

Siktir, siktir, *siktir, siktir, siktir*.

Ona başımı salladım, arkamı döndüm, yeni bitkilerin etrafındaki toprağı sıkıştırdım, sonra sepeti kaldırdım, merdivenlerden yukarı çıktım ve sahibine doğru kaldırdım.

Onu sallandırdım ve arkama bakmadan evime girdim.

Hâlâ temizlik yapmam, atmam gereken plastik kaplar, temizlemem ve kış için kaldırmam gereken aletler vardı.

Ortalık yaparım.

Ama ben olduğum için -görünüşüm, olduğum şey- kaçmış olsam bile sik kafalı radarına yakalanacağımı biliyordum.

* * * * *

"Soluna dön!" Ethan bağırdı.

Sola baktım, sonra düşmanı vurdum.

"İyi bir tane. Tamam, şuradaki binaya gidelim," diye önerdi Ethan.

"Yolu göster evlat," diye mırıldandım.

Kanepemizdeydik. Akşam yemeğimiz olan donmuş pizzanın kalıntıları, iki tüp Pringles ve açık bir süper M&M's (M&M tanrılarının bir hediyesi - her parçada üç kat çikolata) paketiyle karışarak önümüzdeki sehpayı dolduruyordu.

Akşam yemeğinden sonraydı ve çocuğumla sık sık yaptığımız şeyi yapıyorduk.

Video oyunu oynuyordum.

Oğlumun karakterini bir binanın etrafında takip ettim, ateş altında kaldık, kışkırlarını tekmeledik, alanı temizledik, sonra onu ıssız bir pazar yerinde takip ettim, uyanık kaldım.

Elleri kumandasında, gözleri televizyonda olan Ethan, "Merry artık erkek arkadaşın mı?" diye sorduğunda dikkatim dağıldı.

Sikeyim.

Hâlâ oğlumla babası ve Peggy hakkında konuşmam gerekiyordu. Erteliyordum ama bunu o yatmadan önce yapmaya niyetliydim (ya da en azından kendime bunu o yatmadan önce yapmaya niyetli olduğumu söylüyordum).

Yine de Merry olayını ummuştum. Her zamanki gibi, umutlarım beni mahvetti.

"Hayır evlat," dedim dikkatlice. "O adamın bizim mahallemizde olduğunu öğrendi. Annen ve Merry sadece arkadaş."

. Güzel. hiçbiri yalan değildi. "Yaralıydı, o yüzden mi geceyi burada geçirdi?"

Sikeyim.

"Şey, evet," dedim, sıradan olmaya çalışarak ve bunu başardığımı düşünerek.

"Bizi seviyor. Sadece iyi olduğumuzdan emin olmak istedi."

"Geceyi geçirerek mi?"

Tanrım.

Belki de çocuğumun keskin olması iyi değildi.

Oyunu durdurdum ve oğluma baktım. O da bana baktı.

"Evet, Ethan," dedim ona sessizce. "Bizi çok seviyor. Adamın mahallemizde olması onu korkuttu. Dışarıda öyle adamlar var ki

Bir kadının çocuğuyla baş başa kalması ve onlara bakacak bir erkeğin olmaması fikri hoşuma gidiyor." Ona sııttım. "Biz kendimizi koruduk ama Merry o tür adam, biliyor musun?"

Başını salladı.

"Bu sabah böyle olduğu için üzgünüm," dedim ona. "Merry seni uyandırarak muhtemelen seni korkuttu. Ama benim uyumama izin vererek annene iyilik yapmaya çalışıyordu."

"O doğru olanı yaptı," diye açıkladı Ethan. "Yeterince uyumuyorsun anne."

Ve belki de çocuğumun bu kadar tatlı olması iyi değildi. Yapışkanlığı haftada bir vuruşla sınırlamayı neredeyse imkansız hale getirdi.

Ethan, "Ve Merry'nin bize göz kulak olması, elini tutması falan onun erkek arkadaşın olduğu anlamına gelmiyor," dedi. "O süper havalı. Neredeyse Colt kadar havalı."

Ve işte yine oradaydı.

Ethan Merry'yi sevdi, ama daha çok, Ethan Merry'yi benim için sevdi.

Dürüst olmak gerekirse, hayatımın nasıl berbat olduğunun birçok çeşidini deşifre etmenin asla bir yolu olamazdı. Hayatımın berbatlığı pi-gibi sonsuza kadar devam etti.

Tek söyleyebildiğim "Evet," oldu çünkü oğlum haklıydı.

Ethan bana baktı.

Sonra, hiç uyarmadan, bana saldırdı. "Senin bir erkek arkadaşına ihtiyacın var."

Başımı sallayarak yavaşça göz kırptım.

Ethan, "Zaten bir tane olmaması tamamen delilik," diye devam etti. "Bütün arkadaşlarım öyle düşünüyor ve ben de öyle düşünüyorum."

"Uh..." Dışarı ittim ama Ethan'ın işi bitmemişti.

"Sen gezegendeki en havalı annesin. Bütün erkekler buraya gelmek istediği için yatıya kalanları dağıtmak zorunda kalıyorum." Kumandasıyla televizyonu işaret etti. "Benimle video oyunu oynadığına inanamıyorlar. Brendon'ın annesi *günde* sadece yarım saat oyun oynamasına izin veriyor. Bu tamamen delilik. Ve onunla asla oynamaz. İmkânı yok."

"Belki de annenin müthiş el-göz koordinasyonuna sahip değildir," diye takıldım kumandayı elime alarak.

Ethan, "Hayır, sadece kışında bir sopa var," diye karşılık verdi.

"Evlat," dedim sessizce, tatlı ve zeki olmasından hoşlanıyordum ama kötü olmasını da hiç istemiyordum. "Sakin ol."

"Doğru," diye cevap verdi. "Otuz dakika mı anne? Bu çok adice. Ve Everest'in annesi *sadece doğum günlerinde* tatlı yemesine izin veriyor. Onun ya da kız kardeşinin, annesinin ya da babasının doğum günlerinde ve sadece pasta yiyorlar. *Her akşam* brokoli yiyorlar. Brokoli iğrenç görünür, iğrenç kokar ve tadı iğrençtir. Ama o *her gece yiyor*. Böyle devam ederse brokoliye söylüyor."

Bu haberle Ethan'ın yatıya kalmalarının neden popüler olduğunu anlayabiliyordum; arkadaşları için her zaman bir sofraya hazırlardım. Ve doğduğu günden beri evimizde hiç brokoli yemediğimizden emindim.

Ona gülümsedim ama gerçek şu ki, çocuğuma daha fazla brokoli, yeşil fasulye ve bunun gibi şeyler yedirmeli ve daha az Pringles, Oreos ve M&M's yedirmeliydim.

Peggy çocuğumun ne kadar kötü beslenmesine izin verdiğimi öğrenirse ne yapar diye merak ettim.

Kahretsin, belki de sebze reyonuna bir uğramalıyım, sadece futbol maçlarında yapmayı sevdiğim sosisli şeyler için wonton ambalajları almak için değil.

"Neden buraya gelmek istediklerini anlıyor musun?" diye sordu bana. "Çünkü havalı giyiniyorsun, havalı davranıyorsun ve gazozlarımızı bardak altlıklarına falan koydurmuyorsun. Ve eğer Xbox bozulursa, oraya nasıl gideceğini ve doğru kabloları oynatarak nasıl çalıştıracağını biliyorsun. Teddy'nin annesi bizi babası eve gelene kadar bekletiyor çünkü televizyon hakkında *hiçbir* şey bilmiyor. Yani, hangi erkek, çocuk ya da yetişkin, senin gibi havalı bir kadınla birlikte olmak istemez ki?"

Tanrım, beni ağlatacaktı ve gözyaşı kanallarımın artık çalıştığından bile emin değildim. Lowe beni becerdikten sonra kurumuşlardı. Çocuğum çok tatlı davrandığı için gözyaşı kanallarım tekrar açılırsa, bu bir felaket olabilirdi.

Başka bir deyişle, buna derhal bir son vermem gerekiyordu.

Bunu yapmak için, "Bu haftaki yapışkanlık kotamı aşmamı sağlıyorsun" diye uyardım.

Tamamen bana döndü ve çok ciddi olduğunu fark ettim, ya da ciddi olduğunu fark ettiğimden daha ciddi olduğunu fark ettim (ve zaten ciddi olduğunu anlamıştım).

Söyleyecek bir şeyi vardı ve bu onun için önemliydi. Bu da çenemi kapatıp dinlemem gerektiği anlamına geliyordu.

"Her neyse. Yapış yapış ol, umurumda değil," dedi. "Ama sonsuza kadar burada kalmayacağım anne. Beş yıl sonra lisansımı alacağım ve futbol takımında olacağım. Bu da okuldan sonra antrenman, hafta sonları kondisyon ve yüzme demek. Ve bir bebeğim olacak ve onu dışarı çıkarmam gerekecek. Çok sık gideceğim. O zaman ne yapacaksın?"

"Ethan," diye mırıldandım, o zamandan korkuyordum, o zamanın geleceğini fark ettiği ve benim için endişelendiği için üzgündüm.

"Hayır, bilmek istiyorum," diye ısrar etti. "Neredeyse on bir yaşındayım. Bana göz kulak olmanın senin için ne kadar zor olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ama buna ihtiyacım olmadığını bilmiyor gibisin. Tamam, beni geceleri evde yalnız bırakamayacağını falan anlıyorum. Ama gün içinde iyi olurum. Okuldan eve yürüyerek bile gidebilirim, böylece büyükannem ya da Vi gelip beni almak zorunda kalmaz. Bu çılgınca bir şey değil. Diğer çocuklar da bunu yapıyor."

Diğer çocuklar bunu yapabiliirdi, ancak ebeveynleri eve gelmeden önce kendilerine bakmak için sadece birkaç saatleri vardı. Erken vardiyalarda eve ancak sekiz buçukta gelirdim.

Bir anne için havalıydım, bunu görebiliyordum ama Ethan'ın yaşındaki bir çocuğun tek başına kalması için çok uzun bir süreydi.

"Bu birkaç yıl daha olmayacak, evlat," dedim ona sessizce.

"Doğru, ama sen henüz bu konuda iyi olmasan da benim iyi olduğumu biliyorsun, değil ?"

Bunu ona kesinlikle söyleyebilirdim, ben de söyledim. Başımı salladım. "İyi olduğunu biliyorum."

"Ve bu böyle olacak ve sonra senin için ne olacak anne? Ben yanında olmazsam kiminle olacaksın? Seni mutlu etmek için kim yanında olacak?"

Tanrım, gözlerim kafamın içinde büyüyor, yuvalarının sınırlarını zorluyor gibi hissediyordum ve deli gibi acıyordu.

"Bu endişelenmen gereken bir şey değil bebeğim," dedim ve kafası sarsıldı.

"Böyle şeyleri ben düşünmezsem kim düşünecek?" diye sordu. "Sen değil," diye kendi kendine cevap verdi ve devam etti. "Sanki her şey benimle ilgiliymişsin gibi ve bu harika bir şey. Bu senin havalı bir anne olmanın bir parçası, bilirsin, video oyunları ve bunun gibi şeylerle ilgileniyorsun, ama aynı zamanda benimle . Ama sen busun anne. *Çalışıyorsun*, sonra da *bana göz kulak oluyorsun*. Hepsi bu kadar. Yani, Merry süper havalı bir adam ve senden hoşlanacağını biliyorum, ama o

sormayı düşünmezdi çünkü sen hep beni kolluyorsun. Vurulacağını biliyor, o zaman neden zahmet etsin ki?"

Evet, haklıydım. Tam olarak haklı olmasa da, yine de çocuğum kendi iyiliği için fazla zekiymi.

"Ve geriye kalan tek havalı kişi Merry," diye ciddi bir şekilde bilgilendirdi Ethan beni. "Çok uzun boylu, çok komik ve takım elbiseleri kot pantolon gibi giyiyor. Okulda onu tanıyan kızlar yaşlı bir adama göre çok seksi olduğunu düşünüyorlar. Yani, Marty var ve o da iyi, ama o da biraz şapşal. Ve sen Merry gibi birini hak ediyorsun, hem iyi hem de aptal birini değil."

Bu çok uzun sürüyordu ve daha fazla sürerse, şaka değil, beni öldürebilirdi.

"Yaklaşık altı hafta boyunca yapış yapış olacaksın," diye karşılık verdim, onu susturmayı umarak.

Ne umduğumu biliyordu ve sinirli bir şekilde başını salladı. "Bunu sadece beni susturmak için söylüyorsun, oysa söylememelisin çünkü bu önemli." Bana doğru eğildi. "Merry'nin bu sabah beni uyandırması *hoşuma* gitti. Komikti ve bana waffle makinesindeki kablonun nasıl koptuğunu gösterdi, böylece bir daha olursa tamir edebilirim. İkimiz de çok sessizdik çünkü sen uyuyordun ve o da bunu komikleştirdi. Ama çok fazla uyumadığını bildiğim için ikimiz de bunu iyi hissettik."

Tanrım, Ethan Merry'nin etrafta olmasından *gerçekten* hoşlanıyordu. Lanet olsun.

"Ethan, tatlım-"

Kumandasını aramızdaki kanepeye bıraktı ve kollarını küçük adam göğsünde kavuşturarak sözümü kesti. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Büyükanneimin de istediğini biliyorum. Endişeleniyor. O da senin gibi bir anne ama bana bakman için sen varsın. O da çocuğu olan bir anne ve ona bakacak kimsesi yok."

Ve benim çocuğum da suçluluk duygusu yüklemeye iyiydi. Kahretsin.

"Ben bir yetişkinim ve kendi başımın çaresine bakabilirim bebeğim. İkimize de bakabilirim," dedim ona.

"Yapabileceğini biliyorum *anne*," dedi sabırsızca. "Ama bu yapman *gerektiği* anlamına gelmez. Tek başına olmaz. Güzel, havalı, komik ve futbolu seven biriyken ve etrafında seni en az büyükanne ve benim kadar seven bir erkek olması gerekirken olmaz."

"Menüden adam sipariş edemem evlat," dedim şakayla karışık, ciddi havasını dağıtmayı umarak çünkü oğlumun benim için endişelenmesi, hele de bunu bu kadar derinden hissetmesi hiç hoşuma gitmiyordu.

Söylediğim yanlış bir şeydi ve küçük adam çenesini düzeltip gözlerini öfkeyle televizyona çevirdiğinde bunu anladım.

"Bana göz kulak olmak istiyorsun," diye tahmin ettim nazikçe. Kollarını göğsünde sıktı.

Tamam, bir şeyler yapmalıyım.

Ama Tanrım, yapmam gereken şey çocuğuma yalan söylemekti.

"Bir gün mutlu olacağım Ethan." İşte yalan buydu. Sonra ona bir tür doğruyu söyledim. "Haklısın, sen yaşılanıyorsun ve ben de biraz rahat bırakıp kendime zaman ayırmalıyım. Bunu yapacağım, söz veriyorum." Bana bakmayınca, "Öyle mi?" diye sordum.

Bir saniye sürdü ama gözleri hâlâ televizyondaydı, "Evet," diye homurdandı.

"Seni çok seviyorum bebeğim," diye fısıldadım ve kontrol altına almadan önce çenesinin sallanmasını izledim. "Sen hayatımda yaptığım en iyi şeysin ve bunu asla unutmamı istemiyorum."

Asık suratlı gözlerini bana çevirdi. "Zaten yapmayacağım." "Bu iyi haber," diye mırıldandım.

Onu itti. "On iki yaşına geldiğimde eve tek başıma yürümeme izin vereceğine söz vermeni istiyorum, böylece sen, büyükannem ya da Vi gelip beni almak zorunda kalmayacaksınız."

"Bunu on iki yaşına girmek üzereyken konuşmaya ne dersin?" diye önerdim. "Anlaştık mı?"

"Her neyse," diye mırıldandı, tekrar televizyona bakarak. İçimi çektim, sonra bir karar verdim.

"Madem bu yoğun bir konuya girdik ve sen de annene büyüdüğünü ve benim de bunu dikkate almam gerektiğini söyledin, seninle konuşmam gereken bir şey var."

Bana dönüp baktığında merakını gizleyemedi. "Ne?" diye sordu.

"Şey..." Nereden başlayacağımı bilemedim.

Ben daha fazla konuşmayınca çocuğum daha meraklı göründü, ben de attım.

"Kısa bir süre önce babanla pek de mutlu olmayan bir konuşma yaptık." Ethan'ın gözleri büyüdü.

Ona vermeye devam ettim.

"Söyledikleri pek hoşuma gitmedi, bu yüzden onunla ve Peggy ile ilgili bir şeyler düşünüyorum. Onlarla vakit geçirmeyi sevdiğini biliyorum ama baban ve ben bu işi çözene kadar onlarla bir süre telefonda konuşmanı istemek zorundayım."

"Ne dedi?"

Kahretsin.

İşte başlıyoruz.

Tamam, büyümek mi istedi? Ona izin vermeliydim.

Şu andan itibaren.

Gördün mü? Hayatımın berbatlığı hiç bitmedi.

Tamamen ona döndüm, bükülmüş bir bacağımı kaldırıp kanepenin üzerine koydum. "Tamam, Peggy ile seni daha çok görmek istediklerini söyledi ve bu beni biraz korkuttu. Ama bunu biraz düşündükten sonra konuşacağımızı söylediğimde, pek de hoş olmayan başka şeyler de söyledi. Peggy senin tam zamanlı olarak onlarla yaşamayı istiyor ve açıkçası ben bunu istemiyorum. Peggy kafasını toparlarken baban ve ben ortak bir zemin bulmak zorundayız çünkü istediğini elde edemeyecek."

Oğlumun bu olaya kızmak dışında vereceğini tahmin ettiğim pek fazla tepki yoktu.

Ve haklıydım.

"Sürekli onlarla mı yaşıyorsun?" diye sordu, yanakları kızarmış ve gözleri alev alev yanmaya başlamıştı.

"Böyle bir şey ," diye kesin bir dille söz verdim. "O sadece-"

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," diye tersledi, koltuktan atladı ve "Bu delilik!" diye bağırdı.

"Ethan, evlat, sakın ol, tatlım," dedim nazikçe. "Böyle bir şey . Sen haklısın. Tamam mı?"

Bana doğru eğildi ve "Bu çok kötü!" diye *bağırdı*.

"Çocuk-"

"Yani beni senden, büyükannemden ve... *senden* uzaklaştırmak mı istiyorlar?" diye sordu.

"Ethan, *böyle* bir şey *olmayacak*," diye teminat verdim. Bana bakakaldı.

"Bebeğim, otur, tamam mı?" Nazikçe sordum. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda. İstemediğin bir şeyin başına gelmesine izin vermeyeceğimi biliyorsun. Bu olacak

iyi olacaksın. Ben sadece küçük adamıma neler anlatıyorum. Şimdi sakin olmanı ve benimle konuşmanı istiyorum."

O kadar büyük bir nefes aldı ki göğsü şişti. Sonra , gözlerini televizyona dikti ve ben de ona zaman tanıdım. Sonunda bana baktı.

"Biliyor musun, ondan hoşlanıyorum," dedi. "Baba. O iyi biri. Komik olabiliyor. Gerçekten iyi bir aşçı. Tobias ve Mary çok tatlılar ve her zaman komik olan aptalca şeyler yapıyorlar. Ama Colt gibi *değil*. Özellikle de Peggy ile. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ben hiç.

"O da Merry değil," diye devam etti Ethan. "Ama farklı bir şekilde çünkü Merry'yi bir piliçle hiç görmedim. Ama bilirsin, Merry *komiktir*, sanki denemezmiş gibi. Babam da tuhaf, çünkü denediği belli oluyor. Ama Colt olayı, bilirsiniz, Peggy'nin *tamamen* kararları verdiğini söyleyebilirsiniz. Garip ve biraz ürkütücü. Colt ve Feb ya da Mike ve Dusty gibi olmalı. Yani, o erkek ve gerçek bir erkek, ama ne o Peggy'nin üzerine yürüyor ne de Peggy onun üzerine yürüyor." Dikkatle bana odaklandı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum," diye onayladım.

"Onları sevmediğimden değil. Sadece tuhaf," dedi bana.

"Evet, eminim," diye katıldım.

"Ama bir erkek ve onun hatunuyla birlikte olmak gibi bir seçeneğim olsaydı, Colt ve Feb'in ya da Cal ve Vi'nin etrafında olmak daha doğru, olması gerektiği gibi görünürdü. Cal tam bir baş belası olsa bile Vi yine de onu ezip geçmesine izin vermez. Babam ve Peggy, sadece..." Başını iki yana salladı. "Korkunç."

Buna bayıldım. Her sevdim, Ethan'ın kendime dikkat etmem gerektiğini söylemesini bile. O kadar hoşuma gitti ki, ayağa kalkıp avazım çıktığı kadar bağırmak istedim.

Bunu yapmak istedim çünkü bu tek konuşma bir şekilde, çoğunlukla benim yarattığım ihtimallere rağmen, oğlumu doğru yetiştirmeyi başardığımı kanıtlıyordu.

"Bu iyi oldu," diye açıkladı. "Biraz ara verebilirim. Babam önümüzdeki hafta sonunu onlarla geçirmek isteyip istemediğimi sordu ve ben de hayır diyebilmeyi diledim. Hayır diyeceğim."

Bu büyük bir rahatlamaydı.

"Tamam, Ethan, bunun senin için işe yaramasına sevindim, çünkü hayır dersin, sonunda bana gelecek ve o zaman bir süre senin için hayır diyeceğim. Hayır mı?

Bununla aran iyi mi?" Ben sordum.

Dikkatle bana baktı. "Evet. Ve istersen onlara orada daha fazla zaman geçirmek istemediğimi ve *kesinlikle* onlarla yaşamak istemediğimi söyleyebilirsin. Ben neredeyse büyümüşken hayatıma girip böyle şeyler yapamaz." Başını eğdi ve beni incelerken konuşmaya devam etti, "Eğer bunu ona söylemek istemiyorsan, ben söylerim" dedi.

"Babanla aranı sakın tutmaya ve şimdilik konuşmayı bana bırakmaya ne dersin? Bu senin için uygun mu?"

Başını salladı ama "Söylemem gerekiyorsa anne" dedi.

Oh, evet.

Zihinsel sevinç çılgınlıkları.

Çocuğum zekiydi. Duyarlıydı. Aklından geçeni söylerdi. Güçlüydü.

Ve cesurdu.

Onu doğru yetiştirmiştim ve işimin yarısını daha yeni bitirmiştim. Bu boku taşa çevirmek için daha çok zamanım vardı.

Bu süre yeterli değildi, çünkü eninde sonunda bitecekti ve ben sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Ama benim işime yaradı.

Ona başımı salladım ve "Tamam evlat. Bir şey söyleyeceksen her zaman söylemelisin. Bu durumda ya da her zaman. Sadece nasıl söylediğin konusunda sakın ol. Benimle misin?"

"Seninleyim," diye mırıldandı.

Başımı televizyona doğru eğdim. "Şimdi biraz daha kötü adam mı yok edeceğiz yoksa sehpayı temizlememe yardım etmek ister misin?"

"M&M'lerle işim bitmedi." Tabii

ki bitirmedi.

Sonra tekrar, ben de değildim.

Brokoli konusunda tekneyi kaçırmışım gibi bir his vardı içimde.

Ama havuç severdi, o yüzden yarın onlardan biraz alırım.

"Tamam, sen Pringles'ı al, ben de pizzayı alayım, M&M'leri bırakalım, sonra da biraz kış tekmeleriz," diye önerdim.

Gülümsedi. "Bana uyar."

Ben iterken o da kanepeden . Bekledim.

O Pringles'ı kapmıştı, ben de kullanılmış kâğıt tabakları, peçeteleri ve pizzadan arta kalanları topluyordum, tam zamanında.

"Ethan?" diye seslendiğimde hâlâ toparlanıyordum.

"Evet, anne?"

Derin bir nefes aldım.

Sonra pizzaya "Sen gezegendeki en iyi çocuksun ve seni nefesten çok seviyorum, beni duyuyor musun?" dedim.

"Seni duyuyorum anne," diye cevap verdi sessizce. Başka bir şey söylemedim.

Sonra M&M yedik ve video oyunu kötü adamlarının kışını tekmeledik. Ondan sonra, çocuğum uyumaya gitti.

* * * * *

Yatağında bağdaş kurmuş oturuyordum, tek bir ışık yanıyordu ve üzerindeki atkıyla loşlaştırılmıştı.

Yalın ayaktım ama kot pantolonum, tişörtüm, makyajım, mücevherlerim, her şeyim üzerimdeydi.

Telefonum elimdeydi, başımı ona doğru eğmişim.

Mesajlarım yukarıdaydı, özellikle benim ve Merry'nin mesaj dizisi. Sonuncusu benden gelmişti.

BITTI.

Çabuk sinirlenmemin ve aşırı tepki vermemin bir kanıtı daha. Gözlerimi sıkıca kapattım.

Onları açtım ve başparmaklarımın ekran üzerinde gezinmesine izin verdim.

Özür dilerim. Bu sabah tam bir sürtük gibiydim. Kontrolde çıkmıştı. Bunu hak etmedin. Tek kelime etme. Kendimi kaybettim ve keşke kaybetmeseydim.

Metne baktım.

Sonra kaybolana kadar geri tuşuna bastım.

Ethan onu uyandırmana bayıldı. Bana göz kulak olman hoşuna gitti.

Silmeden önce metni bir süre inceledim.

Senden hoşlanıyor. Senin havalı ve komik olduğunu düşünüyor ve bizimle birlikte olmanın benimle birlikte olduğun anlamına geldiğini umuyordu.

Kelimeler bitene kadar geri tuşuna bastığımda gözlerim ateş gibi parladı, bu alışmaya başladığım bir histi.

Bana da göz kulak olduğunu düşünerek uyandım. Bizimle ilgilenmenden. Bu çok hoşuma gitti, Merry.

Sildim ve sonra yazdım.

Sonra gerçekten iyi olduğum şeyi yaptım ve her şeyi .

Onu bitirdim ve sonra daha fazlasını yaptım.

Ama ben sana aşığım ve bu beni korkutuyor.

Bir öncekinden daha çabuk, ondan kurtuldum.

Özür dilerim.

Telefonumdaki iki kelimeye baktım, başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyordu.

Taşındı ve silindi.

Telefonu kapatıp yatağın üzerine fırlattım ve iki elimi kaldırıp avuç içlerimi gözlerime bastırarak ateşi yatıştırmaya çalıştım.

Bu işe yaramadı, ben de yataktan kalktım ve biraz uyumak için hazırlanmaya başlamak amacıyla makyajımı çıkarmak üzere banyoya gittim.

Bunun imkânsız bir görev olduğunu biliyordum.

Ve sonunda karanlıkta tek başıma yattığımda, haklı olduğumu anladım.

* * * * *

Garrett

Garrett balkonda durmuş sigara içiyordu, başı öne eğikti, telefonu elindeydi.

Onu çalıştırdı, dikkati dağılmış bir şekilde yeni bir tane alması gerektiğini not etti çünkü bu çatlak çok rahatsız ediciydi.

Başparmağı ekranda kayarak mesajlarına gitti. Özellikle de onun ve Cher'in mesajlarına.

BITTI.

Bu onun sonuncusuydu.

Sikeyim.

Telefonunu kapattı ve manzarasına baktı. Kadın haklıydı.

Erken uyandığında, Ethan meselesini nasıl halledeceklerini konuşmak için onu uyandırmalıydı. Aceleci davranmış, kendisinin vermemesi gereken bir karar vermişti.

Yani kızmakta haklıydı.

Ama kendini kaybetmiş, tamamen haddini aşan şeyler söylüyordu. Bu da onu kızdırdı.

Bunu saklamadı. Kız bunu biliyordu ve adam kapıdan çıkıp gittiğinde kızın pişman olduğu her halinden belliydi. Her neyse, o Cher'di. Sık sık kendini tutmazdı.

Ama o zamandan beri... hiçbir şey yok. Özür yok. Cher'in bunu örtbas etmek ve yoluna devam etmek için iyi bir şekilde ukala-sevimli ya da baş belası olması yok.

Hiçbir şey.

Uyandığındaki bakışı, gözlerinin ona bakışı, ağzının boğazına dokunuşu, o lanet öpücük, hepsi beynine işledi.

Oraya girmiş.

Uğruna savaşımaya değer bir şeyiniz varsa, onun için savaşabilirsiniz. Kızının üstüne oturup sana geri gelmesini beklemezsin.

O haklıydı.

Ama aralarındaki ilişkiye bakılırsa, o da kısmen yanılıyordu.

Kızın zamana ihtiyacı vardı. Onun da zamana ihtiyacı vardı. Cher aptal değildi. Dikkatliydi. Bu sabah çok ileri gittiğini biliyordu. Daha kapıdan çıkmadan, geri alabilmeyi dilediğini biliyordu.

Ama zorluyordu ve eski karısıyla olan geçmişini bilen akli başında, mantıklı her kadının geri adım atacak zekâyâ sahip olacağı bir zamanda zorluyordu.

Cher bundan daha fazlası için karşı çıkıyordu ama bu da vardı.

gerekiyordu. Onu biraz rahat bırakmalıydı. Hayatına devam ettiğini bilmesine ihtiyacı vardı ve onunla, yani onunla ve oğluyla devam etmeyi keşfetme kararı, onun için almaya değer bir riskti.

Garrett park yerine bakarak bir karar verdi. Ona bir hafta verecekti.

Bir nefes çekti, içine çekti, bıraktı ve tamamen bırakmaya hazırlanmak için azaltma zamanının geldiğine karar verdi. Ethan, Garrett'ın ya da diğer adamların etrafında olmasından hoşlandığını hiç saklamadığı gibi, o sabah da Garrett'ın etrafında olmasından hoşlandığını saklamadı.

Otuz yılı aşkın bir süre önceydi ama o yaşta bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmamıştı, etrafındaki her şeyi içiyor, ihtiyacın olmayan şeylerin buharlaşmasına izin vermek için içinde depoluyordu, böylece olmak istediğın adam doğru zaman geldiğinde dışarı taşabilirdi.

Ethan'a havalı olmayan bir şeyin havalı olduğu fikrini vermesine gerek yoktu. Bu yüzden sigaralar gitmeliydi.

Tam söndürmek için eğilmişti ki otoparkta far ışıklarını gördü. Hafif bir merakla o tarafa baktı ve kiracıların ve misafirlerinin arabalarını park ettiğı binanın diğer tarafına geçmek için otoparktan geçen bir araba gördü.

Ama o gümüş Land Rover'ı tanıyordu.

Ciddi olamazdı.

Tanrım, bu saçmalığın bittiğini sanıyordu.

"Siktir," diye tısladı, bir yandan Rover'a kaşlarını çatarken bir yandan da doğruldu.

İçeri girdi, kapıyı kaydırarak kapattı ve emniyete aldı. Sonra mutfaktaki bara gidip telefonunu üzerine attı, bunu yapmak istemiyordu ama bunun yerine Cher'i aramak, aralarındaki meseleyi konuşmak ve bu şekilde uyumamak istiyordu. Ya da en azından ona bir mesaj atıp hâlâ ona kızgın olduğunu düşünmesini engellemek istiyordu.

Bu ona zaman kazandırmazdı, bu yüzden bunu yapmadı.

Bunun yerine, kesinlikle yapmak istemediği şeyi yaptı.

Kapısı çalındığında, kapıya doğru yürüdü, gözetleme deliğinden dışarı baktı ve çenesinin gerildiğini hissetti.

Zinciri kaydırdı, sürgüyü çevirdi ve kapıyı açtı. Sertçe içeri girdi ve eski karısına baktı.

Cher'den birkaç santim daha kısaydı. Cher'in sarı saçları omuzlarının hemen arkasına dökülürken, onun kızıl, dalgalı saçları vardı. Cher'in bilmediği ve istemediği zamanlarda bile sıcaklıkla parlayan koyu kahverengi gözleri yerine, ateşle ya da mizahla parlayan yeşil gözleri vardı.

Ve tam o sırada Mia Merrick oyun oynama havasındaydı.

"Evine git, Mia," diye emretti.

Kadın ona baktı, gözleri kapalıydı ama adam onları okuyabiliyordu. Yıllarca bunu yaşamıştı. Kadın ondan hiçbir şey saklayamazdı.

Kızgındı.

Ve o da başka bir şeydi.

"Bir süredir senden haber alamıyorum Merry," dedi usulca.

"Özür dilerim. Benim hatam," diye yanıtladı. "Tebrikler bebeğim. Her şeyin gönlünce olmasını dilerim," dedi ona o sabah Cher'le konuştuğundan çok daha az duyguyla, bu da sesinin kaltağın içinde kaybolmadığı kara bir boşluk olduğu anlamına geliyordu.

Ne yazık ki .

Dudaklarının yavaşça sırtışını izledi.

Onu okuduğunu sanmıştı.

Onu ve Cher'i duymuş olabilirdi, duymadığından şüpheliydi ama duymuş olsa bile, altı gün önce onu okuma yeteneğini kaybettiğini bilmiyordu.

Sözlerinde kıskançlık saklı olduğunu

düşündü. Ona doğru eğildi.

Geri savruldu ama bunu onu inceleyerek yaptı.

Çok güzel. Çok güzel. Küçük bir . *Onun kendi* küçük fıstığı olduğunu düşünmüştü. Bundan zevk alıyordu. Kaltak çok kötüydü.

Ve .

Onu tam olarak okuyamıyordu çünkü ayrı kaldıkları beş yıl boyunca onun kötü oyunlarının zehirli olduğunu okumayan bir pislikti.

"Mia, eve git," diye tekrarladı.

"Gitmemi mi istiyorsun?" diye sordu, ona doğru daha da eğilerek göğüslerini onun göğsüne bastırdı.

Anında geri çekildi.

Gözleri kısıldı ve kasıklarını avuçlamak için bir elini uzattı.

Adam elini ikisinin arasına sokmadan önce kız elini ona zar zor uzattı. Parmaklarını kızın bileğine dolayarak onu çekip aldı, tam da istediği gücü kullandığında kızın şaşkın çılgınlığını dinledi ve onu tutuşunu bir noktaya değinmek için yeterince ısırdı.

"Senin derdin ne lan?" diye sordu.

"Merry," diye fısıldadı, elini adamın elinden kurtarmaya çalışırken yüz hatlarında belirsizlik vardı.

Adam onu öne doğru itti ve adam yüzüne eğilirken kadın şaşkın bir çılgılık daha attı.

"Beni dinle," diye hırladı. "Buraya bir daha asla gelmeyeceksin. O evi satacaksın. Bavullarını topla. Kışını kaldırıp Bloomington'a gidiyorsun. Ve benim varlığımı unut."

Adamın gözlerine baktı, belirsizlik gitmişti, ona sikiinin sahibi olduğu ve onu yönlendirebileceği konusunda verdiği eğitim şimdi gözlerinde parlıyordu. "Bunu kastetmiyorsun."

"Parmağında başka bir adamın yüzüğü var," diye hatırlattı ona.

"Sanki bu senin için bir şey ifade ediyor," diye karşılık verdi.

"Siktir," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak. "Beni hiç mi tanıımıyorsun?"

Bakışları adamın ağzına kaydı. "Seni senden daha iyi tanıyorum bebeğim."

Adam kadının bileğini kullanarak onu hafifçe salladı ve kadının gözleri tekrar adamın kilere dikildi. "Hayır, sürük," diye ısırdı. "Yapamazsın. Gelip oynamak istiyorsun ve bir adamın seninle planladığı geleceği yaşamak için güvendiği hiçbir söz vermedin, bu bir şey. Bu bok... başka bir şey. Erkeğini siken o amcık olmak istiyorsan, buyur ol. Ama beni kendi oyunlarını oynamak için kullanmayacaksın."

"Eğer senin için bu kadar önemliyse Merry, sen beni becerirken ben de onun yüzüğünü çıkarırım," diye teklif etti.

Siktiğimin kaltağı.

Bunu daha önce nasıl görmemişti?

Ona geldi. Nadir değildi, sık da değildi.

Ama kötü bir gün geçirdiğinde ona gelirdi... "ve ben sadece seninle olmak istiyorum, Merry." Ya da annesiyle bir sorun yaşadığında... "ve kimse senin gibi anlayamaz, Merry." Ya da hissettiğinde... "Konuşmamız gerek, Merry."

İhtiyacı olan şey sevişmekti, görünüşe göre başka kimsenin yapamadığı gibi birinin onu boşaltmasıydı ve onu bu konuda ikna etmesi biraz zaman aldı çünkü ellerini ya da ağzını onun üzerine koyuyordu ve hiç konuşmuyorlardı.

Onu teselli etmedi. Onu dinlemedi.

Ve çoğu zaman, o uyanmadan gitmiş oluyordu ya da yatakta uzanıp onun giyinişini izliyor ve "Gitmeliyim bebeğim. Seni ararım."

Aramadı.

Ama onun aletinden bir doz daha almak istediğinde geri gelmekte de tereddüt etmeyecekti.

Bir gün erken kalkıp gizlice dışarı çıkmayacağını düşünmüştü. O zamanlardan birinde, o izlerken giyinip gitmeyecek, bunun yerine ona geri dönecek ve "Bu akşam yemek var. Belli ki ikimiz de bu işin peşini bırakamayacağız. Hadi bunu çözelim."

Gelmesinin işlerinin bitmediğini gösterdiğini düşünmüştü. Kapı açıktı. Sadece içeri girmesi gerekiyordu.

Bu gerçekleşmediğinde kendini pislik gibi hissetti çünkü bunu istemedi, zorlamadı, boşanma kağıtlarını imzalamanın kesinliğinin her ikisi için de saçmalık olduğunu belirtmedi.

Onu kandırmamıştı. Tamamen katılmıştı ve aptal bir herif değildi. Neler olup bittiğini erkenden biliyordu.

Bu, onun kapıyı açık bıraktığını hissetmediği anlamına gelmiyordu.

Cuma gecesi, bıktığını ve kapıyı kapattığını düşündü.

Sadece yanılmış değil, Mia'nın son ziyareti de onu Cher'in o sabah söylediklerinden daha *çok* kızdırmıştı.

Son birkaç gündür Mia'nın oyunlarının ne anlıyordu ve bu bilginin doğrulanması karnına bir ağırlık gibi oturdu.

Onu iterek bir adım geri ve parmaklarını kapının kenarına doladı. "Evine git, Mia."

Başını temizler gibi salladı ve kaşları birbirine yaklaştı. "Ciddi misin sen?"

Burnunun ucuyla ona baktı. "Biliyorsun kadın, ben bu anlaşmanın iki tarafında da hilekâr değilim. Bu gece buraya gelebileceğini nasıl aklına soktun, bilmiyorum. Ama bu iş bitti. O adamla işler yolunda gitmese bile Mia, bu iş bitti dediğimde bunu her şekilde kastediyorum. Bu iş bitti çünkü *biz* bittik."

Şaşkınlıkla ona baktı.

"Ama... işimiz hiç bitmedi," diye bilgilendirdi onu.

"Hiç bu kadar kısa olmamıştı," dedi ve geri adım atıp kapıyı yüzüne kapattı.

Kapıyı kilitledi ve arkasını döndü.

Kapıyı bir daha çalmadı ve zahmet etmemesi iyi oldu çünkü adam yalan söylememişti.

İşleri bitmişti.

Tanrım, Cher'in halihazırda sahip oldukları boktan karmaşanın, Mia'yla dönüştükleri boktan karmaşadan çok daha sağlıklı olduğunu fark etmemesi asla anlayamayacağı kadar berbattı.

Birden bu düşünce onu gülümsetti, çünkü Cher orada olsaydı ve bunu onunla paylaşabilseydi, gülmekten kırılırdı.

Garrett ışıkları söndürdü ve yatak odasına yöneldi, evet, kahverengi gözlü kızının bir haftası vardı. Kızının üzerine oturup onun kendisine gelmesini beklemeye hazır olduğu sürece.

Eğer yapmazsa, hazır olsun ya da olmasın, ona gidecekti.

Sekizinci Bölüm

*Bir Hafta
Cher*

Perşembe Öğleden Sonra

Marketten eve dönerken telefonum bir mesajla çaldı, arabamın arkasında hiçbir besin değeri olmayan altı poşet (artı şu bebek havuçları atıştırmalık paketlerinden dört tane) vardı.

Başka bir deyişle, "havalı anne" tacımı korumaya hazırdım çünkü Ethan ve Everest yarın akşam saat beş sularında Everest yatıya geldiğinde, kimya yoluyla daha iyi yaşamın ana besin kaynağına ulaşacaklardı.

Ayrıca bankaya uğrayıp Trent ve Peggy'nin otuz beş yüz dolarıyla yeni bir hesap açtırdım. Bu ve bana verdikleri diğer her şey bir kenarda duracaktı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum, sadece ihtiyatlı davrandığımı hissettim.

Yapmayı planladıkları şeyden bana o parayı (ve iki haftada bir söz verdikleri yüz doları) vermelerinden başka bir şey çıkmazsa, en azından Ethan'a teslim etme zamanının geldiğini düşündüğüm zamana kadar faiz kazanan bir tasarruf hesabındaydı.

Evimin önüne park ettim ve telefonumu aldım. Mesaj korktuğum gibiydi, Merry'den değildi.

Trent'ten geldi.

Ara beni. Konuşmamız lazım.

Telefonumu çantama geri attım, dışarı çıktım, çantaları aldım ve onları eve götürdüm.

Her şeyi kaldırdıktan sonra telefonumu tekrar çıkardım.

Marketten yeni döndüm. Çocuğum için yaptığım besin seçimlerinin onun vücudunu bilim için koruduğundan endişeleniyorum. Bu yüzden havuç aldım.

Merry'nin metin dizesine yazdığım metne baktım, üzerinde gezinen baloncuk hala *BİTTİ* diyordu.

Sonra mesaja geri döndüm, telefonumu çantama attım ve mutfaktan çıktım.

* * * * *

Cuma Akşamı

Bir elimde telefonum, diğerk elimde atıştırıcılık boyutunda dört paket bebek havucu ile oturma odasında ilerledim.

Oğlumu ve arkadaşını kanepeye uzanmış, ellerinde kumandalar, düğmelere basarken dönüp duruyorlar, gözleri televizyona yapışmış, önlerindeki beslenme çılgınlığının kalıntıları sehpanın üstünü kaplayacak ve dört bir yana sızacak kadar aşırı.

Havuç paketlerini ortasına fırlatırken hareket etmeye devam ettim, yarısı yenmiş bir mikrodalga patlamış mısır poşetinin kaymasına ve patlamış çekirdeklerin halımın her tarafına saçılmasına neden oldum. Ayrıca açılmış bir Snickers paketinin düşmesine ve her yere bebek şekerleri saçılmasına neden oldu.

Temizlik yapmak için ara vermedim (gerçi kendime birkaç Snickers almak için ara verdim).

Görüşlerini engellemek için televizyonun önündeki alanda hızlıca pazarlık yaparken konuştum.

"Bana bir iyilik yapın ve bunları yiyin, böylece aileniz sizi şeker komasına soktuğum için beni dava ettiğinde, avukatlarım onlara havuçla bu saçmalığı kesmek için cesur bir girişimde bulunduğumu söyleyebilir."

Everest bir kahkaha patlattı.

"Sen delisin, anne!" Ethan ağladı, bunu yarı çocuk kıkırdaması, yarı erkek kıkırdaması olan küçük bir adam kahkahasıyla yaptı, gözleri televizyondan hiç ayrılmadı, elindeki kontrol cihazı değişti.

Onların tepkilerinin havuçların görmezden gelineceği anlamına geldiğini hissediyordum. O yatağı ben yapmıştım, bu yüzden içinde yatmaktan başka seçeneğim olmadığını da hissediyordum.

Yatak odama gittim, gerçek yatağıma tırmandım ve Janis Joplin'in *Rolling Stone* fotoğraf çekimi için yaslanacağı bir şeye benzeyen yastık koleksiyonuma yaslanarak oturdum.

Bacaklarımı altına aldım, hızlıca Snickers'ımı yedim ve sonra telefonumu kaldırdım.

Gitmem gereken yere gittim.

Havuçlarla ilk denemem başarısız oldu, Merry'ye mesaj attım. Onu sildim.

Sonra paylaştım, *iki gündüz vardiyası daha, sonra gecelere dönüyorum. Mükemmel bir dünyada, anneme bir mola verebilir ve ben çalışırken gelip çocuğumla takılmanı isteyebilirim.*

Onu da sildim.

Ethan buna bayılırdı. Ama oğlumla birlikte olduğunu ve onun hoşuna gittiğini bilmek daha çok hoşuma giderdi.

Açıkçası, ondan da kurtuldum.

En çok da eve döndüğümde yanımda olacağını bilmek isterdim.

Çabucak, başparmağım ekranda felakete yol açacak bir şeye çarpmadan önce onu da sildim.

Telefonum elimdeyken bir mesaj sesi sıçradım. Merry'den değil.

Trent'ten.

Dünkü mesajımı aldın mı? Konuşmamız lazım. Ara beni.

Merry'den tek kelime yok ama eski sevgilim bana iki kez mesaj attı. Bu benim hayatımdı.

Tabii ki, Merry ile aramda yarattığım bok yığınının çözmek bana .

Ama böyle bir şey .

Sonunda J&J'ye geldi ve muhtemelen mesafeli olsa da benden tamamen nefret etmediğine dair bir işaret verdi.

Zamanla bu durum eriyecek ve benimle tekrar iyi geçinecekti.

Sonunda şakalaşmaya ve gülmeye başladık.

Sonra, bir süre sonra, onun için bunu yapan bir hatuna göz koymasını izlerdim. İlk başta benim önümde yaklaşmazdı. Olmamız gereken yere döndüğümüzden emin olduktan sonra buna geri dönmek için beklerdi.

Ama yaklaşmak için bir yol bulacaktı. Ve sonra iş bitecekti.

Ve olmamız gereken yerde olurduk. Yani, ait olduğum yere geri dönecektim.

Yalnız ve kenarlarda, Merry'nin tüm bu muhteşemliğine dışarıdan bakıyordu.

* * * * *

Garrett

Cumartesi

Gecesi

Garrett, Harley'sini hava koşullarından korumak için her ay fazladan ödeme yaptığı kapalı park yerinin altında bisikletini sürüyordu.

Geç olmuştu.

Bütün gün ata binmesinin bir nedeni de havanın yakında dönecek olması ve Fat Boy'unu Mart ya da Nisan ayına kadar tekrar çıkaramayacak olmasıydı.

Ama çoğunlukla, zihnini boşaltmanın, odaklanmanın ve Cher ile çok hızlı hareket ederek işleri berbat etmemenin bir yolunu bulmak için yaptı.

Atına binerken, Cher'le işleri berbat etmeden bir günü daha atlatmayı başarmış olabileceğini gördü ama çözdüğünü sandığı başka bir sorunu vardı, görünüşe göre çözememişti.

Motosikletten indi ama kadın çoktan Rover'ından inmiş ve ona doğru geliyordu.

Otoparkı geçmeye başladığında ona bakmadı ama onu hissetti.

"Böyle bir şey ," dedi.

"Merry, lütfen," diye yalvardı. "Bana bir saniye ver."

Yürümeye devam etti.

"Her şeyi berbat ettim," .

Berbat etti.

Cevap vermedi, sadece yürümeye devam etti.

Onun peşinden koştuğunu hissetti, kısa bacakları uzun bacaklarıyla boy ölçüşemezdi. "Sen olduğunu düşünmüştüm. Bizi bitirme şekline bakınca, sen olmalısın diye düşündüm.

Sen," dedi ona.

Çirkin beton basamakların dibinde, onu boktan apartman dairesine götürecek beton sahanlığa çıkaran çirkin demir korkuluklarıyla, görünürde bir saksı çiçeği bile olmayan, orayı kimsenin umurundaymış gibi gösterecek hiçbir şeyin olmadığı yerde durdu ve ona döndü.

"Evine git, Mia."

Güzel yüzü iki büklüm olmuş ve yalvarırcasına ona baktı.

"Sana fırsat üstüne fırsat verdim," diye fısıldadı. Olamaz.

Bunu daha önce yapmıyorlardı.

Bunu şimdi yapmayacaklarından emindiler.

"Evinize gidin," diye tekrarladı.

Elini uzattı ama adamın gözleri elinin üzerine düştüğünde elinin ilerlemesini durdurdu.

Tekrar ona baktı.

"Sürekli sana geldim ama sen *hiçbir şey yapmadın*" dedi.

Yani geçen gece yanılmıştı, geri kalan zamanda *haklıydı*. onun oyunuydu.

Ne olursa olsun, bu berbat ve zarar vericiydi, zaman ve kaltağın *bir şey söylemesi* gerekirken zarar verdi.

Ancak o noktada bunun bir önemi yoktu. İlişkileri bitmişti, bu yüzden bunu yaşamaya değmezdi.

"Bir kez daha söyle," diye uyardı. "Evine git."

"Şimdi anlıyorum," dedi sessizce, gözleri onunkilere yapışmış, yalvarırcasına. "İlk hamleyi ben yaptım. İlk hamleyi yapmaya devam ettim, tekrar tekrar. Ama belki ikincisini de yapmalıydım. Belki de buna ihtiyacın vardı. Belki de..." Gözleri kaymaya başladı ama onları geri getirmek için gözle görülür bir çaba sarf etti. "Ailenle aranda geçenleri düşününce..." Devam etmeden önce dudaklarını hızla birbirine sürttü. "Annen varken, seninkinde neler olup bittiğini anlamam gerekirdi."

Cher'in sözleri kafasına çarptı.

İyiysen, gitmesine izin vermezsin. O seni bırakır, sen ona tutunursun. Parmaklarının arasından kayar, onu geri almak için her şeyi yaparsın. Uğruna savaşmaya değer bir şeyin varsa, onun için savaşırsın.

Mia haklıydı.

Onları mahveden kendisiydi.

Ama geçmişine bakılırsa, sahip oldukları şeyle ilgili ilk saçmalığı o yaptı, tüm hamleleri yapması gereken oydu.

Artık çok geçti.

O konuşmadan, kadın yapmaya devam etti.

"Gerard'la konuşacağım. Yapmamız gereken... Benim özgür olmam gerekiyor çünkü ikimizin oturup konuşmamız gerekiyor."

Garrett kaşlarının kalktığını hissetti. "Beni denemek için nişanlını terk mi edeceksin?"

Vücudu bir sonraki cümlesini söylemek için cesaretini topladığını belli edecek şekilde hareket ediyordu.

"Bizi bize geri döndürmek için seninle birlikte çalışmak adına ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." "Açıkça belirttiğimi sanıyordum, Mia-biz diye bir şey yok."

Acı, yüz hatlarında geziniyor, hemen ardından inatçılık onu kovalıyordu. İşte oradaydı.

Bunun her zaman sevimli olduğunu düşünmüştür.

Ama Mia'nın baş belası bir annesi vardı ve o da Mia'nın baş belasıydı çünkü tıpkı kızı gibiydi. İkisinin de hayatında bir adam vardı, Mia'nın babası, o da bu sürükleri çok şımartıyordu. Mia düşünebildiğinden beri onun ilgisini çekmek için yarışıyorlardı.

Ancak Justin McClintock hayatındaki her iki kadını da seviyordu ve verecek çok sevgisi vardı. Bu sayede kızına, eğer bir şey isterse onun olacağını öğretmişti.

Garrett'ı geri isteme konusunda ciddi olduğuna karar vermişti ve bunu gerçekleştirmek için oyalanmayacaktı ve ona öğretildiği gibi, bunun böyle olacağını düşünüyordu.

Onun gülümsemesini izledi ve içinde bulundukları duruma inanamadı, aynı zamanda Mia olduğu için gülümsemesinin kendini beğenmiş olduğuna da inanabildi.

"Biz kasabanın son Rocky ve Tanner'larıyız," diye ilan etti. "Son Colt ve Feb. Onların sonu hiç gelmedi. Bizim de asla sonumuz gelmeyecek."

"Senin için kötü olacak, buna inanabilirsin," diye cevap verdi. "Şimdi evine git."

Bu saçmalıkla işi bitmişti, döndü ve iki adım atmıştı ki onun arkasından geldiğini hissetti.

O da geri döndü.

Burnunun ucuyla ona baktı ve şöyle dedi: "Doğru. Böyle bir şey olmayacak. Sana eve gitmeni söyledim ve bunu defalarca yaptım. Sana işimizin bittiğini söyledim. Artık burada istenmediğini söyledim. Beni bu lanet merdivenlerden yukarı kadar takip edersen kapıyı suratına kapatırım. Kapıyı çalarsan, seninle işim olmaz Mia, kapıyı açar, seni kelepçeler ve tacizden tutuklarım."

Onun gözlerinin irileşmesini izledi.

"Seni kendim götüreceğim," diye devam etti. "Tutuklanacaksın. Suç duyurusunda bulunacağım, kadın. Bu konuda da seninle dalga geçmem. Bunu yaparsam Bloomington'daki adamın beni ziyarete geldiğini öğrenecek. Herkes seninle benim aramdaki durumu bilecek, bu da benim şu anda özel olarak yapmaya çalıştığım açıklamayı kamuoyuna yapmam anlamına geliyor. Biz... biz..." Ona doğru hafifçe eğildi. "*Tamamdır*. Şimdi beni aptal yerine koyma. Bundan zevk almayacağım. Ama yapacağımdan eminim."

Ona tepki verme ya da cevap verme şansı tanımadı.

Geri kalan basamakları çıktı, dairesine yürüdü ve kendini içeri bıraktı.

Kapıyı arkasından kilitledi.

Ceketini çıkardı ve yemek odasındaki sandalyenin arkasına astı. Kapıyı çalmadı.

Sonunda akıllanmaya başlamıştı.

Her ihtimale karşı telefonunu kontrol etti. Cher'den bir şey yok.

Sigarasını çıkarmak için ceketine doğru yürürken ağzının gerildiğini hissetti.

Bir taneye ihtiyacı vardı çünkü Mia onun bokunun içindeydi, Cher ise değildi ve Brown County'de öğle yemeği için durduğundan beri bir tane içmemişti.

Sonbahar yaprakları olağanüstüydü.

Ama keşke onları Cher ve Ethan'ın da olduğu kamyonetinden görebilseydi.

* * * * *

Cher

Cumartesi Gecesi

Geç Saatler

Aradığımda saat gece yarısına on vardı.

Çok kızmıştım. "You Shook Me All Night Long "u sevmiştim. (Kim sevmedi ki?)

Ama çocuğum geceyi sürekli bir döngüde bölerken onu sevmedim. ve ben uyuyor olmalıydım.

Lambayı yaktım, telefonumu aldım ve doğrudan Brownsburg Polis Departmanı'nın merkezini arayan hattı aradım.

"Brownsburg Polisi, Jo. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Jo, ben Cher," dedim ona.

"Selam kızım," diye selamladı. "Her şey mi?"

"Hükümetin Noriega ile ilgili taktiklerini anlıyorum," diye paylaştım.

"Kahretsin, başka bir parti mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Yoldan geçecek birini bulacağım," dedi bana.

"Buna gerçekten minnettar olurum bebeğim. Bir dahaki sefere bara geldiğinde ilk biran benden."

"Ne yazık ki rüşvet kabul edemiyoruz, Cher," dedi duyulabilir bir gülümsemeyle. "Ama bil diye söylüyorum, gürültü ihlalleri polisin işinin bir parçasıdır."

"Öğrendiğim iyi oldu," diye mırıldandım, oysa pratikte bunu zaten biliyordum. Sadece "rüşvetimle" nazik olmaya çalışıyordum. "Bara döndüğünde görüşürüz."

"Evet, kızım görüşürüz."

Telefonu kapattı.

Işığımı kapattım.

On dakika sonra müzik durdu.

Tüm bunları Merry ile paylaşmak için telefonumu elime almadım. Orada olmasını dilediğimi yazmadım, çünkü orada olsaydı Jo'yu merkezden aramak zorunda kalmazdım. başa çıkabilirdi. Ve tüm komşular kendi bir polis olduğunu bildiğinden, boktan

Ya uslu duracaklardı ya da gideceklerdi ve her şey benim, çocuğum ve Merry için iyi olacaktı.

Hayır, ona böyle bir mesaj atmadım, bunu ona göndermeyecek olsam bile. Gözlerimi kapattım ve biraz zaman aldı ama sonunda uykuyu buldum.

* * * * *

Pazar Sabahı

Saçımı bitirirken banyodan gelen sesi duydum.

Çocuğumu anneme bırakıp işe gidebilmem için çıkmamıza yarım saat vardı.

Kötü zamanlama.

Ryker'ın uyarılarını dikkate almamam gerektiğini biliyordum.

Ama yapmam gereken aramayı yaparsam, bu Colt'u ve Merry'yi uyaracaktı.

-Benim bloğumda olan şeylere. Her ikisi de (en azından Merry'nin hala o alanda olacağını düşündüm) müdahale edecekti.

Ve orada yaşamak
zorundaydım. Onlar
yaşamadı.

Neyse, mesele sik kafalı komşumun işine karışmak değildi. Tilly'ye bakmakla ilgiliydi.

Bu yüzden bunu yapmam gerektiğini biliyordum ve bu bilgi doğrulandığında banyodan çıkmak için dönüyordum.

Ethan kapıdaydı, yüzü solgun, gözleri
üzerimdeydi. "Anne," diye fısıldadı.

Lanet olası orospu çocuğu oğlumu korkutuyordu.

"Ben hallederim evlat," dedim ona, hareket etmeye
devam ederek.

Yolumdan çekildi ve ben de ön kapıya gittim. Ayaklarımı orada duran ve bir ay önce dolabıma kaldırmam gereken ama kaldırmadığım parmak arası terliklerimin içine soktum. Sadece onları aldım, altlarını süpürdüm ve her temizlik yaptığımda geri bıraktım.

Yapmam gereken işi bitirdiğimde, onları odama götürür ve kaldırırdım.

Elimi kapıya koydum ve beni takip eden oğluma döndüm. "İçeride kal."

Başını sallayarak bana baktı.

Kapıyı açtım, fırtınayı ittim, derin bir nefes aldım ve yürüyüşüme devam ettim.

"Beni duydun mu lan? Sana buraya gel dedim!" diye bağırdığını duydum. "Sen olduğunu biliyorum, seni yaşlı, şişko kaltak! Benimle bir sorunun varsa, bunu

Yüzüm! Yapmayacağın şey lanet polisleri aramak!"

Sık kafalı komşumun Tilly'nin kapısına dayanıp bağırdığını gördüm.

"Hey!" diye bağırdım.

Vurmayı bıraktı ve bana doğru döndü.

Tilly'nin bahçesine girene kadar yürümeye devam ettim ama hâlâ ondan uzaktaydım.

Beni baştan aşağı süzdü, giyinmiş ve işe hazırdım ama giymeyi planladığım topuklu ayakkabılar yerine parmak arası terlikler giymiştim. Mücevherlerimi de henüz takmamıştım.

Yüzündeki kızgınlığın bir kısmı gitti ve başka bir şey geldi. "Bu seninle ilgili değil bebeğim," dedi bana, aniden dostça ve sakın bir şekilde. Hay aksi.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bence öyle, çünkü Tilly partin için aramadığında ona bağıırıyorsun. Ben aradım."

Başını salladı. Bana bakınca, tam bir eğlence kızı, o aramayı yapanın ben olduğuma şaşırdı.

"Dinle," diye devam ettim. "Benim bir çocuğum var. Hafta sonu bile olsa uykuya ihtiyacı var. zorunda kalmam kötü oldu ama umarım çocuğuma bakmam söylediğimde beni anlarsın. Gecenin bir yarısı evine gidip komşularına karşı anlayışlı olmanı isteyecek halim yok. Başka seçeneğim yoktu."

Tilly'nin merdiveninden inip bana doğru ilerlemeden önce birkaç kez beni inceledi.

Adım adım geri çekilmek istedim ama yerimde durdum.

Beni okuyabiliyordu. Aynı halktandık. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu.

Ve onun gibi bir adama asla zayıflık göstermeyeceğimi biliyordu. Hayır.

Asla.

Onun gibi bir adam olsun ya da olmasın, *asla* zayıflık göstermem.

Bunu ben de biliyordum. Ona zayıf olmadığımı her şekilde göstermem gerektiğini biliyordum. Eğer yapmazsam, onun gibi bir adam beni yok edebilirdi.

Ve yapardı.

Bir metre önümde durdu.

"Sen Hoş geldiniz için gel üzerinde Her zaman, orta .
ve gece ya da ne zaman olursa olsun" teklifinde
bulundu.

Sikeyim.

"Teşekkürler ama dediğim gibi bir çocuğum var," dedim
ona. Benden öteye baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Evet. Ve çok tatlı."

Başımı çevirdim ve Ethan'ın evimizin hemen aşağısında durduğunu gördüm.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin!*

Sık kafalıya dönüp baktım.

"Evet, biliyorum. Neyse, Tilly iyidir. O iyi bir kadın. Ona bok atmamalısın. İki çocuğu ve onu hiç ziyaret etmeyen bir sürü torunu var ve bu berbat bir şey. Sessiz yaşıyor. Kimsenin işine karışmaz. Noel'de harika kurabiyeler yapar. Sen onun işine karışma kardeşim, sana kurabiye yapar ve inan bana, onun için havalı olmaya değer."

Bana sırtıttı, gözleri tekrar benimkilere kaymadan önce göğüslerime kaydı.

"Bu tavsiyeyi dikkate alacağım," diye yanıtladı.

"Harika. Ve tekrar aramak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama uzun zamandır bu şehirde bulunmadıysanız size bir tavsiye: polisler her şeyi yakından takip eder ve komşular komşuları kollar. Parti yapmak istiyorsan, başka bir yerde yapmak isteyebilirsin."

Bu çok ileri gitmekti ve bakışlarına sert bir şekilde girip, "Kendi lanet evimde iyi vakit geçirebilmeliyim," dediğinde bunu anladım. Başımı salladım.

"Katılıyorum. Sadece eğer gürültü çıkarsa, iyi zamanlarınız sikişir." Başımı yana eğdim, elimi kaldırarak ona bir parmak ve başparmağımı verdim. "Ve daha da kötüsü, her şeyi mahvetmeye *bu kadar yaklaştıydın.*

AC/DC benim için."

Bir kahkaha patlattı ve bunu gözleri bana minnetle parlayarak yaptı.

Kahretsin, kahretsin, .

Ben de çok ileri gittim.

"AC/DC'yi mahvetmek utanç verici," dedi kıkırdamalar arasında. "Evet. Şimdi yapacak işlerim var. İyi miyiz?" Ben sordum.

Gözleri tekrar göğüslerime kaydı ve "Oh, iyiyiz" diye mırıldandığında onları kaldırmadı.

"Harika," diye mırıldandım, kötü bir ürpertiyle savaşılarak. "Sonra görüşürüz." "Görüşürüz sevgilim," diye mırıldandı.

Siktir, siktir, *siktir*, siktir, siktir.

Çenemi ona doğru kaldırdım, döndüm ve gözlerinin beni takip ettiğini hissederek evime doğru ilerledim. Ethan'a başımı salladım ve o da hızla merdivenlerden yukarı çıktı.

Yaklaştığımda, fırtınayı açtığını gördüm ve ayrıca kapının hemen içindeki duvarın yanında duran bir beyzbol sopası olduğunu gördüm.

Küçük adamım bana (ve Tilly'ye) göz kulak oluyor.

Ethan "İyi misin anne?" diye sorduğunda kapıyı zar zor kapatabildim.

"Evet, her şey yolunda. Tilly'yi rahat bırakacak. Sorun yok," diye onu temin ederken telefonumun çalmaya başladığını duydum. Banyodaydı ve oraya doğru ilerledim, ama arkamdan seslenerek yaptım, "İçeride kalmanı söylediğimde dışarı çıkman hakkında kim olduğunu gördükten sonra konuşacağız."

"Arkanı kollamadan oraya gitmene izin vermeyeceğim," diye beni bilgilendirdi.

Çok tatlıydı. Çok tatlıydı. Yapılması gereken doğru şeydi. Aynı zamanda onun yaşındaki bir çocuk için yanlış bir şeydi.

Ama bunu daha sonra açıklayacağım.

Telefonumu elime aldım, ekranda kimin aradığını görünce iyi şeyler düşünmedim.

Telefonu aldım ve kulağıma götürdüm. "Ryker-"

"Seni son gördüğümünden beri koca bir doz aptallık mı enjekte ettin?" sordu hafif bir havlamayla.

İzliyordu. Neden

izliyordu? Hay sikeyim!

"Ry-"

"Sana o adamın senin için var olmadığını söylemişim,"

diye açıkladı. "Biliyorum, ama Ry-"

"Yaşlı kadına bir bok yapmasına izin vermeyeceğim. Her neyse, kaltak kiliseye gitti. Orada bile değil."

Çaresizlik içinde gözlerimi kapattım.

Tabii ki. Tilly her pazar kiliseye giderdi. Sonra kızlarıyla öğle yemeği için dışarı çıkardı. En az ikiye kadar evde olmazdı.

Kahretsın.

Ryker, "Şimdi ona yakından ve kişisel bir deneyim yaşattığına göre, senin sıkı, yuvarlak kıçını etiketlemenin bir yolunu bulmak için yaşayacak ve nefes alacak," diye beni bilgilendirdi.

"Onun bir kadını var," diye karşılık verdim.

"Sorunları var, bu yüzden yaklaşık bir saat içinde tarih olacak, iki kapı ötedeki anne ateşli şey olarak görülüyor, birbirine sıkmak ve içine bir horoz sokmak için yapılmış bir çift tokmak ile *büyük* bir şekilde ticaret yapmanın anahtarı."

Uh...

İğrenç.

"Ryk-"

"Merrick'le nasıl oyunlar oynadığınızı bilmiyorum kardeşim. Bildiğim tek şey, eğer sakın olmazsan, onu da bu işe bulaştıracağım. Ve Merrick'i tanıyorum, bebeğim. İkiniz de saçmalamayı bırakıp aranızı düzeltseniz bile o kardeşin senden saklayacağı şeyler olduğunu senden daha iyi biliyorum. Kaltağından iki kapı ötede neler döndüğünü öğrenirse *aklını* kaçırır. Ve Merrick başına buyruk biri. Merrick dağınıklığı gevşek tutar. Ve Merrick'in markası *beni* düzeltilmiş gösteriyor. Merrick'in bunu kaybetmesine neden olacak tek şey, sevdiği birinin derin bir bok yığınının içinde olmasıdır. Adam seni çıkarmak için hiçbir şeyden çekinmez, bu süreçte onu gömecek olsa bile. O yüzden dinle, Cher. Kıcını güvende tut. Çocuğunu güvende tut. Ve ortalıkta dolanıp durduğun adamı da güvende tut. Şimdi işimiz bitti ve bu konuşma tekrarlanmayacak. akıllanmazsan nereye gideceğimi biliyorsun. Ve bileceksin, işler çirkinleşirse, bunu sen yaptın."

Sonra bağlantıyı kesti.

Kıpırdamadım, bir elim kulağımdaki telefonda, diğeri lavabonun kenarına kıvrılmış, sanki bir can simidiymiş gibi tutunuyordu.

Kaltağından iki kapı ötede neler döndüğünü öğrenirse aklını kaçırır.

Neler oluyordu?

Merrick dağınıklığı kontrol altında tutuyor.

Bunu biliyordum. Çok fazla hata yapmanın yanı sıra birçok deneyimden insanları nasıl okuyacağımı öğrenmiştim.

İyi çocuk Merry yüzeydi. Bunu tırnağınızla kazıyabilirdiniz ve çok fazla çaba sarf etmezsiniz.

Adam sizi çıkarmak için hiçbir şeyden çekinmez, bu süreçte onu gömse bile.

Bunu ben de

biliyordum.

Kahretsin.

Tüm bunlar olurken Tilly evde bile değildi.

"Anne?"

Nefes aldım, telefonu kulağımdan düşürdüm, lavaboyu bıraktım ve kapı aralığında Ethan'ı görmek için döndüm.

"Kızma, tamam mı?" diye sordu, kıpırdanıp endişeyle bana bakarak. "Doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

Bir nefes daha çektim ve bıraktığımda bedenimi gevşemeye zorladım.

Sonra ona dedim ki, "Bunu biliyorum Ethan. Ve bu bir açıdan doğru bir şeydi. Annene göz kulak istemende yanlış bir şey yok. Ama sana içeride kalmanı söylediğim için bu aynı zamanda yanlış bir şeydi."

Dudağını ısırdı.

Ona doğru ilerledim ama eskisi gibi çömelmedim. Boyu uzamaya başlamıştı, henüz tam olarak o seviyeye gelmemişti ama sahip olduklarını kullanmayı öğrenmesi gerekiyordu. İhtiyacı olmayan şey, birinin küçümseyici davranmasına, istemeden de olsa çocuk olduğu için ona çömelmesine nasıl katlanacağını öğrenmekti.

"Sen bu evin erkeğisin," dedim ve göğsünün gururla genişlemesini izledim. "Ama evlat, sen de hâlâ bir çocuksun. Colt'a, Sul'a, Mike'a sor, hepsi sana bir erkeğin güçlü ve zayıf yönlerini bilmesi gerektiğini söyleyecektir. Durumları doğru değerlendirmeyi öğrenmeli. Ayrıca sana hala çocuk olan her çocuğun, durum ne kadar kötü olursa olsun, onları ne kadar korkutursa korkutsun ve yardım etmek isterlerse istesinler, annelerinin dediğini yapmaları gerektiğini söyleyeceklerdir."

Omuzları çöktü.

Tanrım, çoğu zaman anne olmak harikaydı.

Sadece bunun gibi zamanlarda kesinlikle olmadı.

Hızla devam ettim, "O durumda telefonu alıp pencereden beni gözetlemeliydin. Kötü bir şey sezersen Colt'u ya da polisi falan arayabilirdin. Böylece hem arkamı kollamış hem de dediğimi yapmış olurdun. Ama bir daha böyle bir şey olmayacağına göre, fark etmez. Hayat hayattır. Ondan ders alırsın. Bugün sen öğrendin."

Bana bakarak başını salladı.

"Doğru," diye mırıldandım.

"Bu adam kötü haber gibi görünüyor. Bir daha böyle bir şey olmayacağından emin misin?"

"Bence onun hakkındaki yorumun doğru. Bizim takılmayı sevdiğimiz tipler gibi biri değil, bu yüzden ikimiz de mesafemizi korumalıyız. Ama aynı zamanda onun saçmalıklarının da ona ait olduğunu düşünüyorum, yani bunu yaparsak her şey iyi olacak."

Tekrar başını salladı.

"Şimdi hazırlanmam lazım tatlım. Büyükannene gitmeye hazır mısınız?" diye sordum.

"Evet, anne."

"Pekâlâ, günün o kısmına geçelim."

Bana sırtıttı ve kapıdan çıktı.

Bir nefes daha aldım ve yatak odama yöneldim.

* * * * *

Pazartesi Gecesi

Kasıtlı olarak iyi bir zamanlama olsun ya da olmasın, Trent mükemmel bir anda, arabamdan inip gece vardiyası için işe gitmeden hemen önce aradı.

İlk ikisinden sonra iki kez daha mesaj attı.

Onu görmezden geliyordum.

Beni rahat bırakması için bunu yapmayı bırakmam gerekiyordu. Ayrıca bir şeyler düşünmeye ihtiyacı vardı ve benim de ona gereken şeyleri vermem gerekiyordu.

Ben de "Hey, Trent." diyerek telefonu açtım.

"Sana milyonlarca kez mesaj attım Cheryl," diye abarttı.

"Biliyorum. Özür dilerim. İşler yoğundu," diye yarı yalan söyledim.

"Ethan bu hafta sonu beni ve Peg'i görmeye gelmeyeceğini söyledi," diye paylaştı öfkeli bir şekilde.

İçimi çektim.

"Bildiğin gibi Trent, bu iş Ethan'ın," diye cevap verdim. "Seni ne zaman görmek istediğine o karar veriyor. Artık okula geri döndü, bu yüzden yatıya kalma zamanı ve iyi şeyler hafta sonları arkadaşlarıyla olur."

"Babasıyla vakit geçirmeye ihtiyacı var."

Kelimeleri Trent söyledi ama Peggy'nin ağzından çıkmıştı.

"Pekâlâ, bir dakika içinde işe gitmem gerekiyor ama bilmelisin ki Ethan'la senin ve Peg'in onunla daha fazla zaman geçirmek hakkında konuştuk ve bu fikirden hoşlanmadı. Senden hoşlanıyor. Karından. Çocuklarını. Ama seninle işleri ağırdan alma ihtiyacı hissediyor ve bu onun kararı. Eğer biraz zamana ihtiyacı varsa, bunu ona sen vereceksin."

"O bir çocuk, Cheryl. Böyle kararlar alamaz." Biraz daha

Peggy.

"O bir çocuk, Trent, haklısın. Ama beş yaşında değil. Neredeyse on bir yaşında. Kendi aklını, ne istediğini, ona neyin iyi geldiğini biliyor. Kendi kararlarını vermeyi ve bunun nasıl sonuçlanacağını keşfetmesi gereken bir dönemde. Ona izin vermeliyiz."

"Bu tür şeylere başlamak için çok genç. Rehberliğe ihtiyacı var," diyor yüzyılın babası Trent Schott beni eğitirken.

Sabırlı olmaya çalıştım (güçlü yanım değil) ve geri döndüm, "Rehberliğe ihtiyacı yok demiyorum. Sadece biraz özgürlüğe ve alana ihtiyacı olduğunu söylüyorum."

"Otuz yaşına geldiğinde istediği kadar özgürlüğe ve alana sahip olabilir. Şimdi bir çocuk olarak, erkek olmayı öğrenmesi için babasının ihtiyacı var."

Ve biraz daha Peggy.

Ama bu Peggy'nin ona erkek olmayı öğretmesi olurdu.

Bu düşünce midemi bulandırdı ve tepkimi bastırmak için dişlerimi sıktım.

Bu, ne yazık ki Trent'in devam etmesine izin verdi.

"Ona gelip Peg ve benimle kalması gerektiğini söylemelisin. Bu hafta sonu. Cuma günü saat beş buçukta onu sizin evden alacağız."

"Böyle bir şey , Trent."

"O zaman ona söylerim ve eğer orada değilse, sadece söylüyorum, Cheryl, bu yapmak istemeyeceğin bir hata olur."

"Tamam," diye tersledim, artık canıma tak etmişti. "Anlaşma şu: Bu durumda hiçbir hakkın yok, Trent. Bir yargıç hangi haklara sahip olduğunu söyleyene kadar değil. Oğlumu bu işe bulaştırmak , bu saçmalıklarla beni zorlayarak onu senden daha da uzaklaştıracaklarını garanti . Şimdi, eğer sakinleşir, oturur, hepimiz için işe yarayacak bir şey konuşursak ve 'hepimiz' derken Ethan için işe yarayacağını , bundan kaçınabilir ve Ethan için doğru olanı yapabiliriz. Ama şu anda size bir molaya ihtiyacı söylüyor. Bu bize işleri yoluna koymak için altın bir fırsat veriyor, böylece daha fazlası için hazır olduğunda, bunun nasıl olacağını bir anlayışla ayarladık."

"Seni bununla mı itiyor?" diye sordu. "Ona ittiğimizi söyledin mi?"

Biz.

İttiğinde orada bile değildi. Tanrım, Trent diye biri *yoktu*.

Sadece Trent ve Peggy vardı.

Yani sadece Peggy vardı.

"Ben çocuğuma yalan söylemem," diye paylaştım. "Evet, ona babasının onunla takılmayı sevdiğine dair iyi haberi verdim, ama bu kötü haberle birlikte babasının bana saygı duymadığını da söyledim. Bu benim sorunum değil. Bunu *sen mahvettin*."

"Oğlumu benden uzaklaştırmaya çalışıyorsun. Benden ve Peg'den." Ben ve Peg.

Barf.

"Hayır, Trent, burada ne olduğunu anlamıyorsun. *Sana şunu söylemeye çalışıyorum*.

Bu işi *ediyorsun* ve ben de sana nasıl yapmaman gerektiğine dair tavsiyeler veriyorum.

bu. karar verirseniz sonuçlarına da katlanırsınız."

"Peg ve ben Cuma günü senin evindeyiz Cheryl, oğlum orada değil, avukatımızdan haber alacaksın," diye uyardı.

Sanki avukatı varmış gibi.

"Her neyse, Trent. Sanki beni daha önce zor durumda bırakmadın. Sanki o aptal bir çocuk ve nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyor, ben yaşadım, bunun bir kısmı da senin yaptığın seçimler yüzünden oldu. Bir daha yap. O kadar aptalsın ki benim mücadelecisi biri olduğumu göremiyorsun, özellikle de söz konusu çocuğum olduğunda ve ben her zaman ayakta kalırım, senin hatan. Ama sana biraz zaman ve benzin parası kazandırmak için, çocuğum Cuma günü saat beş buçukta onu alman için evimde olmayacak. *Ethan* hazır olduğunda size haber *verecek*. O zamana kadar, son tavsiyem, onun gelmesini bekleyin. Yaparsan, altın olursun. Yapmazsan, onu sonsuza dek kaybetme riskini alırsın."

Bağlantıyı kestim, telefonumu çantama attım ve işe gitmek için kışımı kaldırdım.

Yoğun bir gece geçireceğimizi umarak bunu yaptım. Bir ton bahşişe ihtiyacım vardı. Çünkü avukat masraflarıyla karşılaşabileceğimi hissediyordum.

* * * * *

İki saat sonra, Colt ve Sully'nin biralarının üzerine eğilmiş, birbirlerine bakıp gülümseyerek kıkırdadıkları barın sonuna baktım.

Feb çıktı. Jackie, Colt ve Feb'in küçük Jack'ine bakıyordu.

Bu oldu. Colt, kadın açırken onunla takılmayı severdi.

Öte yandan, Colt sadece kadınıyla birlikte olmayı seviyordu ve ikisi de oğullarının büyükannesine torunuyla birlikte olması için zaman tanımaktan hoşlanıyordu.

Başka bir dedektif olan Drew Mangold da gelmişti. On beş dakika önce ayrılmıştı.

Mike da oradaydı. Oraya gittiğimde Colt ve Sully'yle oturmuş sohbet ediyordu, iş çıkışı içkisi iki polisin kaynaşmasına yol açmıştı. Ama ben vardiyam için bara gittikten yarım saat sonra ayrılmıştı.

Merry yok.

Her gün J&J'ye gelmiyordu.

Ama düzenli olarak gelirdi. Haftada bir, daha sık iki ya da üç kez, bazen daha fazla.

Olayları patlatmamın üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Benden kaçıyor.

Bu beni korkuttu. Kin tutacak birine benzemiyordu. sözlü biriydi. Seninle bir sorunu vardı, yüzüne söyledi ve

gecikmedi (benimle bir sorunu olduğundan değil, ama onun başkalarıyla sorun görmüştüm ve yaptığı şey buydu).

Bunu benimle yapmıyordu.

O da hayatını eskisi gibi yaşamıyordu, bu yüzden bunu görmezden gelmemiz ve yolumuza devam etmemiz için bir açık kapı vardı.

Bu yüzden endişelendiğimi söylemek yanlış olmaz. Özür dilememiştim. Herhangi bir şekilde . Eskiden olduğu gibi ona ve bana geri dönmek için çalışmaya başlayabilmemiz için geçebileceği açık bir kapı yoktu.

Dikkatimi çekti, bir müşteri taslak istiyordu.

Ağzımdan çıkan ve Merry'yi hedef alan tüm çirkin saçmalıklar beynime çarparak onu çektim.

Askere gittim. Adam ödedi. Muhtemelen bir avukatın yarım saniyesini karşılayacak kadar iyi bir bahşış aldım. Taramada bazı içeceklerin doldurulması gerektiğini görünce bara doğru ilerledim.

İçkileri hazırladım, adisyonları not ettim, doğrudan ödeme yapan ve adisyon açmayanların bahşışlerini cebe indirdim.

Bunu bitirdikten sonra Colt ve Sully'ye baktım. Feb de onlarla birlikte duruyordu ama iki büklüm olmuş, gözlerini bana dikmişti.

Yumuşak bir gülümseme ile gülümsedi.

Merry'nin de gelmediğini fark etmişti.

Ben de ukala bir sırıtışla karşılık verdim.

inanmadı ama bu konuda harekete de geçmedi.

O anda Ruthie elinde bir siparişle bara geldi. Ona doğru ilerledim.

* * * * *

Salı Sabahı Erken Saatler

Saat sabahın dördüydü. Annem kanepede horluyordu. Ethan yatağında uyuyordu. Ben yatağımdaydım, oda karanlıktı, telefonumun ışığı yanıyordu.

Her şeyi ettim, Merry'nin mesaj dizisine yazdım.

Onu sildim.

Her şeyi berbat ettim, tekrar yazdım, gözlerim yanmaya başlamıştı. Tekrar sildim.

Seni özledim, ona söylemedim, göndermeye niyetim olmadan yazdım.

Geri döndüm.

Bizi mahvettim bebeğim ve çok üzgünüm. Gönder tuşuna basmadım ama silmedim de.

Sanki öylece var olabilirmiş ve ben ona vermeden bir şekilde alabilirmiş gibi, orada bıraktım, telefonumu kapattım, komodinin üzerine fırlattım, yanıma döndüm, alev alev yanan gözlerimi kapattım ve uyumadım.

* * * * *

Garrett

Salı Gecesi

İşten sonra eve dönen Garrett, mutfak barında mektuplarını karıştırırken, hayatında hiçbir katalogdan bir şey satın almamışken ve aynı zamanda internetten hiç alışveriş yapmamışken nasıl bu kadar çok katalog aldığını merak ediyordu.

Faturalar. Kredi kartı başvuruları. Hayat sigortası teklifleri.

Ve işte oradaydı.

", " diye mırıldandı el yazısına bakarak. Sırf meraktan zarfı açtı.

Onu kaldırıncı, sekize on ebadında renkli bir kuşe, yüzü yukarı bakacak şekilde barının üzerine düştü.

Üzerine kalp şeklinde parlak pembe bir Post-it not yapıştırılmıştı.

"*Bunu ben mahvettim.*" yazıyordu. *Bunun için çalışmadım. Bunun için çalışacağım, bebeğim.*

Notu okudu ve resme baktı.

Vegas'ta bir bar taburesinde oturuyordu. Mia, onun çok sevdiği yapışkan bir elbise giymiş, yanında durmuş, ona asılmıştı. Asılması ; adam kolunu Mia'ya dolamış, onu yakınında tutuyordu.

Barın üzerinde 300 dolarlık bir şişe şampanya duruyordu. İkisinin de elinde dolu flütler vardı. Savurganlık yapmışlardı çünkü adam barbut masasında yedi bin dolar kazanmıştı.

Mia oradan geçen birinden fotoğrafı çekmesini istemeden önce birkaç yudum almışlardı.

Sonra şampanyayı resepsiyona götürdüler ve yapacaklarını yaptılar. Bir gelecek planlamadan, şimdiyi yaşayarak, yapabildikleri kadar çok şeyi bir araya getirmek için çılgınca davranarak, neredeyse tüm kazancını havaya uçurdular, bir süite terfi ettiler ve odaların taşınması için kısa bir çalışma yaptılar.

Vegas'ta kaldıkları üç gün boyunca o süitten çıkmadılar. Yemek yemeleri gerekirse oda servisi vardı. Ama yemek yemiyor ya da uyumuyorlarsa, sevişiyor, fısıldaşıyor ya da gülüşüyorlardı.

Hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Ve işte o zaman başladı. Bunu hissetti. Vegas'taki son gecelerinde, o süitteki yatakta sırt üstü uzanmış, çıplak karısı kıvrılmışken hissetmişti.

onun yanında

uyuyordu.

Korkuyu

hissetmişti.

Evliliklerinde üç yıl geçirmişlerdi -üç iyi, güçlü, sağlam yıl- ve o uçaktan Indiana topraklarına adım attıkları anda, o uzaklaşmaya başlamıştı.

Ona izin vermişti. Bir kez bile karşı koymamıştı. Kafası karışmıştı. Korkmuştu. İncinmişti. Bunların ortaya çıkmasına izin vermişti. Bunu görmek, ona ne yaptığını görmek onu öldürmüştü ama bunu yapmaktan vazgeçmedi. Onu uzaklaştırma çabalarına bir kez bile ara vermedi.

Ve bu üç yıl boyunca ona bir kez bile kafasında ne olduğunu sormamıştı. Aralarını neyin açtığını. Onu mutluluklarını öldürmeye iten şeyin ne olduğunu.

koymaya bile başlamamıştı.

Sekiz yıl sonra, mücadele etmeye karar verdi.

O resme bakarken, sahip oldukları her şey, her şey, istediği her şey, kafasını karıştıran her şey, ona verdiği tüm zararlar, neden olduğu tüm acılar su yüzüne çıktı ve ona bir saniye zaman ayırdı.

Sekiz yıl.

Sonra Cher'in cesareti, o sabah uyanmak ve ona baktığı gibi bakmak, ona gibi dokunmak, dudaklarını boğazına değdirmek, ağzını almak için etrafına inşa etmek için her türlü nedene sahip kaleyi yıkarak, Mia'ya dair tüm düşünceleri bir kenara itti.

Cher öyle zor zamanlar geçirmişti ki, polis teşkilatında geçirdiği yirmi yıl boyunca bile hayat tarafından onun kadar becerilen birini görmemişti.

Ama kalbini korumak için ördüğü duvarları yıkıp onu içeri alması bir hafta bile sürmemişti. İşler sarpa sardı ama yine de .

Sekiz yıl değil.

Bir hafta bile

değil.

Merry'nin tek ihtiyacı buydu.

Resmi aldı, ikiye böldü, dörde böldü, sekize böldü, sonra çöp kutusuna attı.

Daha sonra buzdolabına gidip bir bira aldı ve kanepesine geçip televizyonu açtı.

Salı günüydü.

Yarın çarşambaydı. Bu da bir hafta

geçtiği anlamına geliyordu.

Cher'in zamanı dolmuştu.

* * * * *

Ethan

Çarşamba Sabahı

Annesinin telefonu çaldı.

Telefona gitti ve büyükannesinden gelen ve aile yemeği için bir zaman belirlemeleri gerektiğini söyleyen mesajı gördü.

Annesine bağlamak için ağzını açtığı anda telefonunu meşgul etti, şifresini girdi, mesajlarına gitti.

Annesinin mesajları ağzını kapattı. "Neşeli" yazan bir satır vardı.

Merry, havalı bir adam, bir polis, bir baş belası - Cal gibi yüzüne vuran bir baş belası değil ama yine de annesinin başına kötü bir şey gelmesini engelleyebilecek bir baş belası. Annesinin elini tutarken çok doğal görünen havalı bir adam, kötü bir polis.

Yapmaması gerektiğini biliyordu ama kendine engel olamadı. Merry'nin adının yazılı olduğu satıra dokundu.

Parmağıyla kaydırarak dizeyi okudu, gözleri , anlamadı.

Ryker'la konuştum. Tanner tarafından bilgilendirilmiş. Kilisedeki bayanın her yerinde o var.

Bu bana verdiğin sözü tutmadığın anlamına geliyor. Yüzüme karşı söz verdin. Yalan söyledin.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Merry. Benim bokumu paylaştın. Bu, her şekilde bittiğimiz anlamına geliyor.

BITTI.

Bitmişler miydi?

Annesiyle Merry arasında bitmesi gereken bir şey mi vardı? Ona olmadığını söylemişti.

Ama ona gerçeği söylememişti.

Onu koruyordu.

Tekrar.

Ethan kalbinin çok hızlı attığını hissetti.

Mesaj satırında gönderilmemiş kelimeler vardı.

Bizi mahvettim bebeğim ve çok üzgünüm.

Merry'ye "bebeğim" derdi. Çok sevmediği sürece kimseye "bebeğim" demezdi.

Bizi mahvettiğimi söyledi.

Annesi ve Merry bizdendi! Ve kavga ediyorlardı.

"Evlat! Kahvaltıda mücver ister misin?" diye seslendi annesi. Ona doğru geliyordu.

Ethan dudağını ısırıldı.

Sonra gönder tuşuna bastı.

Çok hızlı şekilde, "*Mesaj atma.*" yazdı. *Eğer beni affedersen, beni görmeye gel.* Onu da gönderdi.

Sonra, süper hızlı bir şekilde, annesi mutfağa girdiğinde büyükannesinin mesaj dizisine geçti.

Ekranı açıp telefonunu ona doğru salladı. "Büyükanнем bir aile yemeğі planlamamızı istiyor."

"Başkan ve First Lady'nin onurumuza vereceğі akşam yemeğі için Washington'dan döndükten sonra hemen ilgileneceğim."

Ethan bir kahkaha patlattı.

Annesi çok komikti.

Ve bu ve annesi olan diğer tüm harika şeyler yüzünden, Merry gelecekti. Ethan bunu biliyordu.

Mesajlaşmak yok. Merry, Colt gibiydi. Gerçek bir adamdı. Ethan onun oyun oynamadığından emindi. Ethan bunu biliyordu çünkü mahallelerinde elinde silahla dolaşan adam için endişelendiğinde Merry hiç oyalanmamıştı. Annesi Ethan'ın iyiliğі için soğukkanlı davranmaya çalışsa bile, Merry Ethan'ı ve annesini kollamak için yakın duruyordu. Bu yüzden Ethan, Merry'nin böyle şeylerle uğraşmayacağını biliyordu. Önemli şeylerle değil.

Annesi gibi şeyler.

Konuşurlardı. Barışırldı. Annesi inatçı olabilirdi ama Merry bunu aşardı.

Onun bir çocuk olduğunu düşündüler. Görmediğini düşündüler. Duymadığını düşündüler.

Ama gördü. Duydu. İzledi, çünkü olması gerektiğі gibi olduğunu hissediyordu ve onların yanında olmak iyi hissettiriyordu.

Bazen Şubat da inatçı olabiliyordu ve Colt bunu aştı. Vi de öyle, Cal da her zaman kendini belli ederdi. Rocky tavırlıydı - Merry'nin kız kardeşiydi, o yüzden bu konuda her şeyi biliyordu - ve Tanner her zaman bunun komik olduğunu düşünürdü ve ona güldüğünde Rocky gülmezdi.

sinirlendi. Yüzü sanki onu *daha* çok seviyormuş gibi yumuşadı çünkü bu hali onu güldürüyordu.

Ethan'ın annesi çok komikti. Merry'yi sürekli güldürürdü.

Yani barışacaklardı. Merry bununla ilgilenirdi. Merry hiçbir şekilde aptal bir adam değildi ve her erkek kendisini sürekli güldürecek bir kadın isterdi. Ethan bunu *kesinlikle* biliyordu. Biliyordu çünkü Colt, Cal, Mike ve Tanner da biliyordu. Ve Ethan bebeğini bulduğunda, onun da isteyeceği şey buydu.

Ve barıştıktan sonra, ondan bir şeyler saklamayı bırakacaklardı, böylece annesi, o kötü adam onu çok kötü etkilediğinde yaptığı gibi onu koruyabilecekti.

Sonra...

Sonra...

O zaman Merry her yanında olacaktı. Ve sonunda mutlu olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Hangin' in There

Cher

Çarşamba Sabahı

Oturma odamda, otuz dört yaşında bir kadın ve on-on bir yaşlarında bir çocuğun yaşadığı bir evde nedense haftada birden fazla yapılması gereken bir faaliyet olan süpürme işini yapıyordum.

En sevdiğim aktivite olmayan bir şeyi kafamdan atmak için, Merry'ye patlamamın, aramızdaki her şeyi mahvetmemin ve onu hiç görüp duymamamın üzerinden resmi olarak bir hafta (ve birkaç saat) geçtiğinden bahsetmiyorum bile, müziğimin sesini açtım.

Rock 'n' roll'u severdim.

Beni gitar çalan country şarkıları da vardı. Ama benim kişisel küçük sırrım bir diva kraliçesi olduğumdu.

Kafamı Quiet Riot'a vurma konusunda kesinlikle bir yeteneğim vardı.

Ama oturma odamdaki süpürgeyle Vegas sahnesine çıkmaya hazır bir tanrıçaydım ve Aretha, Tina, Whitney, Donna, Linda, Janet ve Cher (gerçekten şarkı söyleyebilen diğeri) gibi şarkılar söylüyordum.

Ve tam o anda, muhteşem Celine'e "River Deep Mountain High" versiyonunda eşlik ederek ortalığı yıkıyordum.

Müziğin sesinin çok yüksek olmasının iki amacı vardı. Birincisi, bu şarkıyı seviyordum ve elektrik süpürgesinin üzerinden duyabilmem için yüksek olması gerekiyordu. İkincisi, sesimi bastırıyordu, böylece gerçek Celine'in iki bin dolarlık Valentino'larıyla koşarak kaçmasına neden olacak uluyan bir kedi gibi ses çıkarmadan Celine' eşlik edebildiğim konusunda kendimi kandırabiliyordum.

Havalı bongo çalmak için iki elimi de serbest bırakmak üzere süpürgeyi bırakmaya hazırlanıyordum ki (Celine'in bongo çalan adamı o parçada kendini serbest bıraktığında her canlının yapması gereken bir şey) aniden ses tamamen kesildi.

Medya merkezimdaki alıcıya baktım. Sonra artık Celine'in parlaklığı tarafından engellenmeyen duyularım yeniden odaklandı ve etrafımda döndüm.

Merry sehpanın yanında duruyordu, elinde kumandam, bana , ağzı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı, uzun, zayıf vücudu sessiz kahkahalarla titriyordu.

Lanet olsun, Ethan'ı okula bıraktıktan sonra eve geldiğimde kapıyı kilitlememiştim.

Lanet olsun! Ethan'ı okula bıraktıktan sonra eve geldiğimde lanet kapıyı kilitlemeyi nasıl unutmuşum?

Hassiktir! Diva sırrımı biliyordu!

Siktir, siktir, siktir! Şarkı söylediğimi duymuştu! Süpürgeyi kapattım.

"Celine?" Merry boğuk bir sesle konuştu. Gözlerimi ona diktim.

"Sen, benim kahverengi gözlü kızım, Tommy Lee'nin kendi göğüslerine görüp, ileri gittiği için suratına bir tane patlatıp, milyonlarca kadının donlarını fırlatmasına neden olacak bir şarkı yazmasına neden olan sen, Celine Dion'u mu dinliyorsun?" diye sordu.

Kahverengi gözlü kızı mı?

Garrett Merrick'in kahverengi gözlü kızı mı? Ben mi?

Ağzı bozuk, aşırı tepki veren çılgın bir kadın olduğum için benden uzaklaşan Garrett Merrick, oturma odamda durmuş *bana* kahverengi gözlü kızım mı diyordu?

Ona bakmaya devam ettim.

Sonra fısıldadım, "Buradasın."

Espri anlayışı tamamen kayboldu, yakışıklı yüzü güzelleşti ve "Mesajını aldım bebeğim" diye cevap verdi.

İçim kasıldı. Mesajım mı?

Kahretsin, bir şekilde yanlışlıkla mesajımı mı göndermişim?

Bunun nasıl olduğunu anlamak için hayatımı geri sarmaya başlayamadan Merry eğildi ve kumandamı sehpaye fırlatıp bana doğru yürüdü. Yanıma geldiğinde süpürgeyi elimden çekip aldı, kenara savurdu ve benim yerime geçti, çenesini boynuna gömüp bana baktı.

"Özrün çok tatlıydı." Küçük bir sırıtışla gülümsedi. "Bana bunu söylerken iki kez f-bombası attığını düşünürsek, senin tatlı markan. Ve bunu takdir ediyorum, Cherie."

Cherie.

Cher

değil.

Korkunç Cheryl değil.

Bana *Cherie*'sini geri verdi.

Daha önce hiç hissetmediğim tuhaf ama nahoş olmayan bir sıcaklık üzerime çökmeye başladı.

"Minnettarım ama vermene gerek yoktu," diye devam etti, elini kaldırıp çenemi kavradı ve yüzünü yüzüme yaklaştırmak için eğildi. "Ayrılmadan önce üzgün olduğumu biliyordum."

Benimkilere bakan ve inanılmaz şeyler söyleyen mavi gözlerine baktım.

Her nasılsa, o mesaj gönderildi ve işte oradaydı, oturma odamda, verdiğimi bilmediğim bir özrü kabul ediyordu.

İşte hayatın bana sunduğu bir nimet daha.

Ve daha iyi düşünmeden, vahşice ona yapıştım. "Aşırı tepki verdim," diye fısıldadım.

Parmak uçları hafifçe tenime battı. "Anlıyorum."

Gözlerini tuttum ve elini üzerimden kaçırmamak için başımı dikkatlice salladım. "Hayır. Ethan ve ben... her şeyin nasıl olduğu... hayatlarımızın nasıl olduğu..." Sessiz sesim daha da kısıldı. "Sadece sabahları bana garanti veriyor."

"Anlıyorum tatlım," diye tekrarladı. "Bir çizgiyi aştım. Bunu iletme şeklin doğru olmayabilir ama bu kızmakta haklı olmadığın anlamına gelmez."

Başımı temkinli bir şekilde bir kez daha salladım. "Hayır, o kadar çirkinleşerek çizgiyi tamamen aştım."

"Cher, çocuğunu seviyorsun ve bu senin zamanın. Bir sürü şey , en azından ben nazikçe davranmam gereken bir zamanda zorluyordum. Sen sensin. Kendin gibi ve olduğun gibi bir anne gibi tepki verdin. Olan oldu. Olan oldu. Sen özür diledin, ben de doğru oynamadığımı kabul ettim. Yolumuza devam ediyoruz."

Bu iyiydi. Bunu istemiştim. Hayatımıza devam etmemizi istedim. Bana gösterdiği sessiz anlayışı istiyordum. Kızgın olmasını istemiyordum. Hayatıma geri dönmesini istiyordum.

Ben de onun davranışlarının nereye gittiğimizi gösterdiğini keşfetmek istiyordum. Ama ihtiyacım olan şey onun tamamen anlamasını sağlamaktı.

"Çirkindi ve bunu yapmam doğru olabilirdi," dedim ona. "Ama aynı zamanda yanlıştı da. Ethan benimle bu konu hakkında konuştu ve senin etrafında olmandan hoşlanıyordu." Gözlerinde hoşuma giden bir parıltı gördüm, ama bunun derinden hissedilmesi için zaman ayırmadım. Bu işi bitirmek zorundaydım, bu yüzden ileri atıldım. "Bana göz kulak olmak için ikinizin birlikte bir şeyler yapması hoşuna gitti. Benim de ona göz kulak olduğumu anladı."

ve o iyi bir çocuk. Bazen benim de böyle olmamı istiyor. Ve bunu benim için seninle yapmaktan hoşlanıyordu."

Merry bir şey söylemedi ama başparmağını yanağımdan geçirip dudağımın kenarına kadar götürdü ve sonra geri getirdi.

Bu, gerçekten bir şey söylediği anlamına geliyordu ve söylediği şey inanılmaz derecede tatlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırmakla ya da eğilip her şeyi bastırmakla savaştım. *ona.*

Sadece dokunuşu değil, bana yumuşak bir şekilde da zordu. Merry'den hayatımda başka bir erkekten almadığım bir şey daha. Ve çok mutluydum. Kendimden geçmişim. Çünkü gözlerinin içine bakmak, ondan bunu almak, eğer böyle bir şeyin var olduğunu bilseydim ve günlerce, haftalarca, yıllarca bunu bana yöneltmeden yaşasaydım, nefes almaya devam edebilir miydim bilmiyordum.

Bu his yine ağızımdan bir şeyler kaçırmama neden oldu.

"Ertesi gün sana mesaj attım."

Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşınca bakışını kaybettim.

"Ben göndermedim," dedim hemen. "Sildim. Ama özür diledim. Açıkladım. Sonra da hepsini sildim."

Bakış geri geldi ve kaybetmemle tekrar kazanmam arasında geçen o birkaç saniye içinde bir bağımlıya dönüştüm, o bakışı olabildiğince sık kendime yöneltmek için her şeyi -her türlü lanet şeyi- yapacağımı iliklerime kadar biliyordum.

Ben de konuşmaya devam ettim.

"Sana daha fazla mesaj attım. Çocuğumu doğru besleyemediğimden endişelendiğimi söyledim. Ona havuç yedirmeye çalıştığımı söyledim. Bunun işe yaramadığını söyledim."

Gözlerindeki o bakışla mizah birbirine karışmıştı ve bu daha da iyiydi.

"Sana başka şeyler de söyledim," diye paylaştım. "Sana her zaman mesaj attım, sana mesaj atmadan."

"Sonunda doğru düğmeye basmana sevindim, tatlım."

Aslında basmamıştım.

Ya da öyle düşünmedim.

Tam bunu ona açıklayacaktım ki kapım çalındı.

O tarafa baktım ve ne yazık ki Merry de bakmak için dönerken elini düşürdü.

Oturma odasının elmas penceresinde ne olduğunu göremediğim bir bölümündeydik ve ön perdeler açık olmasına rağmen açımız eğimimi göstermiyordu.

Ama kim olduğunu biliyordum. Dün karşı komşum Bettina için bir paket teslim edilmişti. Kapısına bir not bırakmıştım. Bettina hafta içi bazı günler izinli olduğu bir işte çalışıyordu.

Muhtemelen almaya geliyordu.

"Bu Bettina, komşum," dedim Merry'ye ve bana baktı. "Onun için bir paket teslim edildi."

Başımı ince ama uzun ve geniş bir kutunun duvara dayandığı kapıya doğru eğdim.

Merry baktı, sonra dikkatini bana verdi. Kapı bir kez daha çalındı.

"Bunu ona vermeliyim."

"Evet," diye yanıtladı.

"Bir saniye," diye mırıldandım, yanından geçerken gözlerim yerdeydi, zihnim o gün henüz düş almadığımı geç de olsa fark etti.

Saçlarım iyiydi. Saçlarım her zaman iyiydi. Saç konusunda uzman bir elim vardı ve bir hafta boyunca yıkamasam bile saçımın iyi görünmesini sağlayacak kaliteli (ama ucuz) ürünleri kullanmayı bilirdim.

Ancak, hiç makyaj .

Ve üzerimde Ethan'ı doğurduktan yaklaşık bir yıl sonra sahip olduğum son derece solmuş bir kot pantolon vardı. O kadar yıpranmış ve eskimişti ki, her iki dizinde de yırtıklar vardı, bir uyluğumun ön tarafında ve bir tanesi de arkada, kıkımın sol yanağının hemen altındaydı.

Çıplak ayak. Beyaz bir atletin üzerine daha iyi günler görmüş bir hırka. Takı yok. Parfüm yok.

Ve Merry, takım elbiselerinden birinin içinde harika görünüyordu, benim alanımdaydı ve beni ilk kez bu *şekilde* görüyordu.

Kahretsın.

Gözlerimi yere diktim ve sadece elimi tutamağa götürmek için kaldırdım.

Kapıyı açtım ve dışarı baktım, Bettina'yı görmeyi bekliyordum, öyle olmayınca şaşırdım.

Orta boylu bir adamdı. İyi görünümlüydü. Koyu renk saçları gümüşle tuzlanmış ve hafifçe geriye doğru çekilmişti. Ayrıca gümüşle daha bolca tuzlanmış kalın bir keçi sakalı vardı. Çok güzel, koyu renk bir elbise giyiyordu.

kot pantolon, ütülenmiş düğmeli bir gömlek ve çekici, pahalı görünümlü bir spor ceket.

Ayrıca fırtına kapımın önünde de durmuyordu.

Fırtına kapısını açmıştı ve o şekilde tutuyordu.

Başka bir deyişle, beni bu yabancından koruyacak hiçbir şey olmadan evime girmek için açık bir geçidi vardı.

Onun kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını ve fırtına kapısını kolayca çalabileceğini ve duyulabileceğini düşünürsek, bu engeli ortadan kaldırırken kendini rahat hissetmesi için hiçbir neden yoktu. Ayrıca, fırtına kapısı aynı zamanda bir güvenlik kapısıydı, yani *beni onun* gibi birinden koruyordu.

Bu nedenle, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sorduğumda sesimde bir gerginliğe neden olan kafa karışıklığıyla karışık bir kızgınlık hissettim.

Başını salladı. "Bayan

Sheckle." Vücudum kasıldı.

"Ben Walter Jones," diye açıklamaya devam etti. "Umuyordum ki-"

Ne umduğunu bilmeme rağmen bana umduğunu söylemedi, bu yüzden bana bir bok söylemesine gerek yoktu.

Çünkü aklımı kaçırmıştım.

"Benimle *taşak* mı geçiyorsun?"

Sesim yüksek çıkıyordu.

Yüzü sertleşti. "Bayan Sheckle-"

"Hayır," diye ısırdım, başımı sallayarak. "Unh-unh. Dostum, bir kadın telefonlarına çıkmadığında, hangi sebeple ararsan ara, *özellikle* de bana yaptığın aramaları yapıyorsan, bu işin peşini bırakman gerektiğini anlamın gerekir."

"Sesli mesajımda duyduğunuzu umduğum gibi, zamanınızı telafi etmek niyetindeyim," dedi bana hızla. "Benimle konuşmanız için size bin dolar vermeye hazırım. Eğer içeri gelebilirimsem-"

"Dinle, pislik," diye karşılık verdim. "Dennis Lowe'un üzerime yıktığı pislikten para kazanmaya çalışan lanet olası bir yabancıyla konuşmam için bin dolar yetmez. Sonuna dört tane sıfır eklesen yine de bir şey ifade etmez. Tanrım, kapımda beliriyor..." Zaten yüksek olan sesim daha da yükseliyordu. "Neyin var senin?"

Konuşmak için ağzını açtı, ama sonra bakışları omzumun üzerinden kaydı, gözlerine şaşkınlık çarptı ve vücudu uyandı.

O kadar kızmıştım ki hissetmedim.

Walter Jones yaptığında hissettim.

Ve iyi değildi.

Garrett Merrick'in aklını kaçırmak üzereyken yaydığı titreşimin ne kadar rahatsız edici olduğunu öğrenmemdi. Ryker gibileri ayarlanmış gösteren dağınıklık markasını kaybetmek üzereyken. Önem verdiği birini bokun altından çıkarmak için bir bok yığınının içine girmeye hazırlanırken.

Yavaşça, daha hızlı gitmem gerektiği halde -ruh hali o kadar uç noktadaydı ki, etrafım pekmezle çevriliymiş gibi hareket etmeme neden oluyordu- ona döndüm.

Ben hissettim ama yüzündeki ifade bunu doğruladı.

Büyülenmiş ve dehşete düşmüş bir halde, yakışıklı yüz hatlarının artık mermerden oyulmuş gibi görüldüğünü ve gözlerinin, etrafımızdaki sıcaklığı otuz derece düşürdüğüne *yemin edebileceğim* mavi buz parçacıkları gibi parladığını gördüm.

Bana zarar vereceğinden değil ama kendisine zarar verebilecek bir şey yapmak üzere olduğundan dehşete kapılmış bir halde hareketsiz duruyordum ve yine de bildiğim Merry'den o kadar uzak bir tehdit yayıyordu ki bu beni sarsıyor ve kıpırdıyamıyordum.

Merry de hareketsizdi, bir vuruş... iki... üç... dört... bunların hepsi sonsuzluk gibi geliyordu, onunla ilgili hiçbir şey değişmiyordu, sonunda ifadesinde bir dakikalık bir değişim gördüm ve öne doğru adım attı.

Walter Jones'a saldırmasın diye yolunu kesmek için hazırlandım. "Bayan *Rivers'in* sahanlığından inin," diye emretti, o yumuşak sesi Bir anının altında kabalaşan sesi, saklamadığı bir öfkeyle titriyordu.

"Efendim-" diye başladı Walter Jones.

Merry bir elini oynattı ve giydiği lacivert takım elbise ceketini geri çekerek göğsünün yan tarafındaki kılıfında duran silahının kabzasını ve kemerine takılı parlak rozeti ortaya çıkardı.

Merry, "Elini... *Bayan Rivers'in* kapısından... çek... ve... lanet olası... basamaktan... in," diye homurdandı.

Fırtına kapısının fısıltısını duydum ama yerine çarpmadı çünkü Merry hızla hareket etti ve eliyle kapıyı yakaladı.

Peşinden gitmek için hareket ettim.

Durdu ve mavi buzdan gözlerini bana dikti. "Sen burada kal, bebeğim."

Sesi nazik değildi. Yumuşak da değildi. İtaat edilmesini beklediği sert bir emirdi.

Ve "bebek" eklemesi bu düzeni yumuşatmak için değildi. Walter Jones'a Merry için kim olduğumu anlatmak içindi.

O anda yapabileceğim en iyi şeyin bana söyleneni yapmak olduğunu düşünerek başımı salladım. Merry kapıyı itti. Kapanırken tekrar fısıldadı ve çarpmadan önce onu yakaladım. Sonra kapının diğer tarafında durup Merry'nin üç adımda Walter Jones'a ulaşmasını izledim.

merdivenimin dibinde duruyordu.

Durduğunda, takım elbisesinin ceketinin iki yanını geriye iterek ellerini kalçalarına koydu, rozetini ve silahını tekrar ortaya çıkardı ama aynı zamanda Jones'un boyunu ve enini geçecek şekilde gövdesini genişletti.

"Demek Bayan Rivers ile Dennis Lowe hakkında görüştünüz," dedi mutsuz bir şekilde.

"İsminizi öğrenebilir miyim, Dedektif?" Jones geri döndü.

"Ben teğmen... BPD'den Teğmen Garrett Merrick. Şimdi, onaylayın. Bayan Rivers ile Dennis Lowe hakkında görüştünüz mü?"

"Ben bir FBI profil uzmanıyım-" diye başladı Jones.

"Ne olduğun umurumda değil," diye sözünü kesti Merry. "Şu anda istediğim şey, burada neler olup bittiğini doğru anladığımdan emin olmak. Dennis Lowe hakkında Bayan Rivers'la temas kurmuşsun. Öyle mi?"

"Bir kitap yazıyorum-"

"Bu da umurumda değil." Merry'nin ses tonu giderek kötüleşiyordu. "Sana sordum, Dennis Lowe hakkında Bayan Rivers ile temasa geçtin mi?"

Jones, Merry'nin sorgusu karşısında, "Belli ki var," tersledi, sabrı da azalıyordu.

Merry, "Ve seninle konuşmak istemediğini açıkça belirtti," dedi. Oh, kahretsin.

Aslında bunu yapmamıştım.

Jones, "Hayır, aslında yapmadı," diye düşüncelerimi dile getirdi. "Bayan Rivers telefonlarıma çıkmadı."

"Hayır, aslında Bayan Rivers telefonlarınıza çıkmayı *reddetti*, yani sizinle konuşmak istemediğini açıkça belirtti."

Bu iyi bir dönüştü. Ve

lanet olası doğru.

"Teğmen-"

"Sonra adresini buldunuz ve haber vermeden kapısına *dayandınız*."

"Onun içgörüsü-"

"Doğru," diye ısırdı Merry. "Bununla başlayacağız ve kolluk kuvvetlerinde olduğunuz bunu sizinle paylaşmak zorunda kalmam beni şok ediyor-"

Jones gergin dudaklarıyla sözünü kesti: "Şu anda FBI'da çalışmıyorum. Serbest çalışıyorum."

Merry hiç vakit kaybetmeden, "Eski bir kolluk görevlisi olduğun bunu seninle paylaşmak zorunda kalmam beni çok şaşırtıyor ama arama emrin ya da geçerli bir nedenin olmadığı hiçbir durumda bir konutun kapısını açamazsın. Fırtına kapısı ya da ön kapı olması umurumda değil. Bunu yapamazsın ve bunu biliyorsun. Tabii bunu yaparsan ev sahibinin gözünü korkutup almaya geldiğin şeyi sana vermesini sağlayacağını düşünmüyorsan."

"Bayan Rivers'ın konuşmak için bazı engelleri olduğu açık-"

Merry'nin başı sertçe yana eğildi. "Yani bunun açık olduğunu kabul ediyorsun, Ms.

Rivers seninle konuşmak istemedi mi?" Jones'un ağzı açık kaldı.

Merry devam etti.

"Devam edeceğim. Eski bir kanun adamı olarak, Bayan Rivers'ın sizinle iletişim kurmak istemediğini açıkça belirttiğinin farkındasınız, bu nedenle şu anda taciz suçu işliyorsunuz."

Jones, "Eski bir hukuk görevlisi olarak, Bayan Rivers'ı telefonla aramanın ve kapısını çalmanın suç teşkil eden tacize yaklaşmadığını biliyorum," diye karşılık verdi.

"Niyetiniz onun hayatında oğluyla birlikte bir seri katilin kurbanı olduğu bir olayı tartışmak olduğuna göre ve telefonlarınıza çıkmayı reddetmesinden onu endişelendirdiğiniz ve hatta zihinsel eziyete maruz bıraktığınız sonucunu çıkarabileceğinize göre, bu kesinlikle cezai taciz olarak yorumlanabilir. Ve bu bölgelerde kesinlikle bu şekilde yorumlanacağını belirtmek *isterim*. Güvenliğine yönelik inandırıcı bir tehditten bahsetmiyorum bile, bu güvenlik onun akıl sağlığına yönelik bir tehdit olsa bile. Yani suç teşkil eden tacize yaklaşıyor. Sizinle temas kurmak istemediğini açıkça ifade etmesine rağmen kapısına gitmeniz ve kapıyı açarak mülküne girmenize yardımcı olmanız, muhtemelen haneye tecavüz ve hatta tehdit suçlarına girebilir."

"Bu çok saçma," diye tükürdü Jones.

"Katılmıyorum," diye karşılık verdi Merry. "Ama ikinci bir görüş istiyorsan, Teğmen Colton'ı arayıp bu hakkında ne düşündüğünü sorabilirsin."

Jones kontrol etmeye çalıştı ama arkasını döndüğü gerçeğini gizleyemedi.

Bu ya Colt'un ona çoktan kendini becermesini söylediği anlamına geliyordu (ki muhtemelen durum böyle değildi, Colt beni uyarırdı) ya da Jones'tan önce kendini becermesini söylediği insanların sayısı düşünüldüğünde Colt'un ünü ondan önce gelmişti.

Merry, Jones'un tepkisini kaçırmadı.

"Anlıyorum. Zayıfları hedef aldığını düşünüyorsun," diye fısıldadı rahatsız edici bir şekilde.

"Bir kanun adamı olarak," diye karşılık verdi Jones, "suçlu zihninin incelenmesinin onu anlamak için gerekli olduğunun farkındasınızdır, böylece gelecekteki olaylardan kaçınılabılır ya da fail takip edilebilir ve çok fazla zarar vermeden yakalanabilir."

"Yani," dedi Merry ellerini kalçalarından çekip kollarını göğsünde kavuşturarak, "kriminoloji ders kitabı mı yazıyorsun?"

"Hayır," diye ısırdı Jones. "Geleneksel bir yayıncıyla sözleşmem var." "Bu da demek oluyor FBI eğitiminden para kazanmak için

Merry, "sefaletin" sonucuna vardı.

Bunun üzerine Jones neyse ki işinin bittiğine karar verdi.

Bunu Merry'den uzaklaşıp, "Lowe'un ruh halini anlamak için alternatif yollar bulmam gerektiğini görüyorum," diye mırıldandığında anladım.

"Bu nasıl? Adam soyulmuş," dedi Merry ona.

Bu sözler üzerine Jones'un yüzü bana doğru gelmeyen garip bir şekilde bozuldu.

Ama Merry'nin konuşması bitmemişti ve o devam ederken Jones'un yüzü ben ne olduğunu anlayamadan tekrar kızgınlığa dönüştü.

"Ve bu bok ders kitabıydı. Orada yeni bir şey yoktu ve onu çalışmış olmalısınız ki bunun doğrudan gerçek olduğunu biliyorsunuz. Yapmaya niyetlendiğin şey topluma hizmet etmek değil, dostum. Kendine karşı dürüst ol. İnsanların o manyak tarafından parçalandıktan sonra bir araya getirdikleri hayatlarını mahvediyorsun, onlara karşı dürüst ol ve bunu cebindeki para, kitap turları ve adını bir film kredisinde görme umuduyla yapıyorsun."

Bu Jones'u sinirli ve hayal kırıklığından kızgınlığa götürdü.

"Her şeyi bildiğini sanan ama bir sık bilmeyen küçük kasaba polisi. Beni tanımadığından emin olduğun için sık bilmediğini doğrulayacağım," diye kestirip attı.

Kulağa pek FBI gibi gelmedi.

Yine de ne biliyordum ki? Onlardan sadece birkaçıyla tanışmıştım ve neyse ki birlikteliğimiz kısa sürmüştü.

"Dennis Lowe'un deliliğiyle sarsılan küçük bir kasabanın polisiyim ve senin gibi bir sürü pislik gördük," diye karşılık verdi Merry. "Lowe'un becerdiği ve *senin* hafife aldığı bir kadının evinin önünde duruyorsun, çünkü sana söylüyorum, benimle için aslında şanslısın. Onu senin üzerine salsaydım, seni paramparça ederdi. Ve o kadın benim kadınımdı. O yüzden kadınının evinin önünde durup bana bilmediğim şeyleri söyleme. Seni tanıyorum. İcini görebiliyorum. Ve tek gördüğüm çirkinlik ve açgözlülük."

Jones, "Bu konuşma bitmiştir," diye mırıldanarak yürüyüş yolunda ilerlemeye başladı.

"Artık zamanı gelmişti," diye Merry.

Jones yürümeye devam etti ama omzunun üzerinden bakarak, "Küçük kasaba polisi, küçük beyinli ve son sözü söylemenin onu akıllı yapmayacağını bilemeyecek kadar aptal," diye bağırdı.

Şok olmuşum, bu iğneleyici cevap karşısında Merry gülmekten kırıldı. Sonra anladım.

Jones son sözü Merry'ye bırakmadı. O aldı. Bu da kendi kendine aptal dediği anlamına geliyordu.

Sırıttım.

Merry gülmeyi bıraktı ve kolları hâlâ göğsünde, Jones'un kaldırımdaki kiralık arabasına doğru yürüyüşünü izleyerek durdu.

Merry ve ben Jones'un arabaya binmesini, arabayı çalıştırmasını ve uzaklaşmasını izlerken ben kapının içinde kaldım.

Merry başını çevirip caddeden aşağı gidişini izledi. Ben beklemeye devam ettim.

Sonra başını eğdi ve basamakları tırmanarak bana doğru ilerledi.

Kapıyı açtım ve onunla ne kadar harika olduğunu paylaşmak için ağzımı açtım, ama başını kaldırıp bana bakmadan önce tek bir kelime bile edemedim ve gözlerinde hala buz olduğunu gördüm.

Kapıyı tuttum, elini kapıya koyup bana doğru ilerlemeye devam edene kadar hareket edemedim, bu da yolundan çekilmem gerektiği anlamına geliyordu.

Fısıltıyla kapıyı çaldı ve Merry kapıyı kilitledi. Sonra ön kapımı çarptı ve onu da kilitledi.

Ama kapıyı çarptı, beklenmedik ses sessiz oturma odamda yüksek sesle yankılandı, beni zıplattı ve sonra yavaşça, adım adım geri çekildi.

Yine buz mavisi gözlerini bana çevirdi. "Bu sana çok oluyor mu?" diye sordu.

Konuşma tonu beni yanıltmadı, bu yüzden geri çekilmeye devam ettim. "Hareket etmeyi bırak," diye emretti.

Hareket etmeyi bıraktım.

"Bu sana çok oluyor mu Cher?" diye itti.

Ağzımı açtım ama onun havayı dolduran ve üzerimde ağırlık yaratan titreşimi hareketimi yine yavaşlattı.

Birden öne *doğru* eğildi ve kükredi, "*Bu sana çok oluyor mu?*" "Artık pek değil Merry," diye cevap verdim.

"Artık o kadar da değil," diye tekrarladı . "Bazen," diye paylaştım dikkatlice.

"Ethan o pisliğin kapısını açtı mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdim ve neyse ki yalan söylemedim. "Aradılar mı?" diye sormaya devam etti.

Yavaşça başımı salladım ama sözel olarak ekledim: "Artık o da pek yok."

"O zaman, siz onları kapattığınız için istediklerini alamıyorlar ve kapıya mı geliyorlar?"

"Evet, ama o da değil," diye tekrarladım. "Artık değil. Yemin et, Merry."

"Sanırım zayıfları hedef alıyorlar," dedi.

"Belki öyle başlıyor ama kapıma kadar gelirlerse ben hallediyorum ve onları farklı şekilde eğitiyorum."

"Sen hallet," diye tekrarladı Merry . "Merry," diye fısıldadım.

Adını duyunca, aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan bana saldırdı. Otomatik olarak geri çekildim ve bunu hızlı yapmak zorundaydım, bu yüzden ayaklarıma takıldım. Neyse ki, bu stratejik bir yerde oldu, bu yüzden geri düşmeye başladığımda, kığımın üzerine düşmek yerine omuzlarım duvara çarptı.

Daha fazla hareket edemedim çünkü Merry bana çok yakındı, beni çitle çevirmişti.

Öyle olmasa bile bileğimi kavradı, elimi kaldırdı ve başımın üstündeki duvara bastırdı.

Şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım ve tuttum, diğer elimi göğsüne doğru kaldırdım, onu orada dinlendirmek isteyip istemediğimi bilmeden

onu sakinleştirmek ya da kaçmak için ona karşı itmek.

Öğrenemeyecektim çünkü o bileği de yakaladı ve sonra ikisi de başımın üzerinden duvara sabitlendi.

"Biz diye bir şey var mı?" diye sordu.

Ağır ağır nefes almaya başladığımda göğüslerim göğsüne değdi. "Lanet olsun, Cher, *biz diye bir şey var mı?*" diye kırıptı.

"Olmasını istiyorum."

Siktir!

Ortaya çıktı çünkü beni .

Siktir!

"O zaman bir biz varız," diye kesin bir dille ifade etti. Aman Tanrım.

O da öyle olmasını istedi.

Bu beni hayal edemeyeceğim kadar mutlu etti.

Ve bu beni çok *korkuttu*.

"Ve bir biz varız, Cher, bu da senin benim olduğun anlamına geliyor. Ethan benim. Beni takip ediyor musun?"

"Merry-"

"Evet ya da hayır, beni takip ediyor musun?"

Yutkundum ve boğazımın ortasının düğümlemesi canımı acıttı çünkü o anda normal oksijenimden çok daha fazlasına ihtiyacım vardı ve yutkunmak için ağzımı kapatmak hava emmemek anlamına geliyordu.

"Cevap ver, tatlım," diye emretti. "Evet, seni takip ediyorum."

Bileklerimi bir eliyle tutacak şekilde ayarladı, böylece diğer elini göğsümün üst kısmına, tam boğazımın dibine koyabildi.

Bu sakinleştiği ya da beni üzere olduğu anlamına gelmiyordu.

Başka bir anlama geliyordu.

Sadece ne olduğunu

bilmiyordum. Henüz.

" takip ediyorsun, yani beni yakalayacaksın, yani şu andan itibaren, herhangi bir pislik seni ararsa, bana söyleyeceksin," diye emretti.

O zaman aklıma hareketlerinin hak iddia ettiği geldi. Kahretsin.

"Tamam, Merry." O anki ruh haliyle kabul etmesinin mantıklı olduğunu düşündüm.

Boğazımın dibindeki eli aşağı kaydı ve aniden durumdan emin olamadım.

Bu doğru değil. Kafam h       leydi ama bedenim farklı bir tepki veriyordu.

"Kapıya geliyorlar, aklınızı onlara kaptırmıyorsunuz. Ben yakın değilim, kapıyı y  zlerine kapatın ve hemen beni arayın."

"Tamam, Merry," diye
tekrarladım. Eli a  ağı
inmeye devam etti.

"Kendine bakmıyorsun. Bu artık senin i  in değil, Cher. Bunu bana bırak."

Tanrım, *Tanrım*, *Tanrım*, dizlerimin arkası karıncalanırken bile g  zlerim
yanıyordu.

"Cher," diye sert  e sordu.

"Tamam, tatlım."

"Artık tek ba  ına gitmiyorsun, hi  bir   eyde, o adam ya da sana ula  maya
  alı  an herhangi biri gibi pisliklerle değil,     nk   biz bunu atlatırken, o kaleye
ihtiyacın yok. Ona ihtiyacın yok     nk   ben varım" dedi.

Ba  ımı salladım, o anda s  zleri i  ime i  ledi, konu  amadım.

Elleri g  ğ  slerimin arasından karnıma doğru kaymı  tı ve parmakları kot
pantolonumun   st kısmına girmi  tı ki, "Kimse seninle sevi  emez, Cher. Hem de
hi  . Ama kapına gelip seninle yatmayacaklarından da eminim."

  znim olmadan, "Kimse benimle uğra  amaz" diye fısıldadığımda g  zlerim
onun ağzına kaydı.

Pantolonumun d  ğmesini a  tı.

Yumu  ak, duyulabilir bir nefes
aldım. "Bebeğim," diye seslendi.

Elini kot pantolonumun i  ine soktuğu, ardından k  lotuma soktuğu ve orta
parmağının klitorisime vurduğu anda g  zlerim onunkilere kaydı.

Evet, Merry iddia ediyordu.

Dudaklarım aralandı, g  zlerim kapanırken bir nefes fısıldadı.

Orta parmağını geri bastırdı, kaygan kıvrımlarda gezdirdi ve "  ok ıslaksın,
sana zar zor dokundum" diye mırıldandı.

G  zlerimi a  maya   alı  tım ama parmağı tekrar klitorisime doğru hareket edip
yuvarlanmaya ba  lamadan   nce sadece kapakları yarıya kadar kaldırabildim.

G  zel.

  ok,   ok iyi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Sana zaman verdim, Cherie. Buna ihtiyacın vardı," diye fısıldadı, parmağı sihirli bir şekilde çalışıyordu. " mesaj atıp bizi mahvettiğin için üzgün olduğunu söylemen, ilişkimizi düzeltmek istediğini söylemen, benimle şansını denemek istediğini söylemen, o zamanı kullandığın anlamına mı geliyor?"

Mesaj atmaya niyetim yoktu.

Mesaj atıp atmadığımı bile *bilmiyordum*.

Ama bana yaptıklarından sonra bunu düşünemezdim. Tek yapabildiğim onaylamaktı, "O kadar zaman almayacağım."

Parmağını geri kaydırды ve içimi doldurdu.

Dudağımı ısırđım, o bana dokunurken ben de ona dokunabilmek için bileklerimi tutmasına karşı koyarken dişlerim etin üzerinde kayıyordu.

"İyi bir kız ol, bebeğim," diye ısrar etti ve göz kapaklarım bir santimetre yukarı kalkarken benden bir inilti kaçtı.

İçimde yavaşça bir daire çizdi.

"İyi bir kız olacak mısın, Cherie?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

Rotayı değıştirdi ve "İyi kızlar iyi şeyler alır" diye paylaştı.

Genel olarak iyi şeyler istiyordum ama özellikle o anda bunları Merry'den istiyordum.

"Merry, daha fazlasına ihtiyacım var bebeğim," diye fısıldadım. "İhtiyacın olanı nasıl elde ediyorsun?"

Bunu bana yatakta, sarhoşken ama nefis sevişirken öğretmişti.

Ona odaklanmaya çalıştım ve bana öğretileni yaptım. "Lütfen, Merry." "İşte iyi bir kız," diye mırıldandı, parmağını dışarı kaydırды ve geri döndü klitorisime, bana ihtiyacım olanı veriyor.

"Evet" diye inerken kalçalarım sarsıldı, bastırdı, onunla birlikte çalıştı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, iyi kızlar iyi şeyler alır Cher. Kötü kızlar cezalandırılır."

Merry'ye *çok* kötü davranacaktım.

Ama o anda o kadar ileri gitmiştim ki, iyiye bağılı kalmak zorundaydım. "Daha sert, Merry," diye nefes aldım.

"Bunu nasıl aldın?"

"Lütfen," diye yalvardım.

Ağızı benimkine değıdi. Sonra dili alt dudağımda gezindi. Daha fazlasını yapmak istedim ve geri çekildi, ama parmağıyla daha sert yuvarlandı, bu yüzden başımı duvara bastırdım.

"Evet, tatlım," diye cesaretlendirdim nefes nefese. "Çalıştır şunu," diye homurdandı.

Onunla birlikte yuvarlanarak, beni oraya götürmesine yardım ederek, düzensiz nefes alarak, göğüs uçlarım sertleşerek ve ağrıyarak, durmadan göğsüne sürtünerek çalıştım. Ağzını kulağımda hissettim, dudaklarının arasında lobumu emiyor, dili ucuna dokunuyordu.

Çok az.

Çok fazla.

"Merry," diye soludum, kalçalarım artık umutsuzca hareket ediyordu, meme uçlarım artık fırçalanmıyordu çünkü içime doğru itmişti, göğüslerim şimdi göğsünün sert duvarına bastırılmıştı. Dişlerinin kenarının boynumun gergin etini sıyırdığını hissettim ve hepsi bu kadar. "Merry!"

Kontrolümü kaybetmişim, başım öne düşüp omzuna çarpmadan önce duvara çarptı ve vücudum bileklerimden ayak parmaklarıma kadar gerildi. Parmağı klitorisimde durdu ve ben tatlı bir salıverilme yaşarken arka arkaya yumuşak nefesler aldım.

İçimde harikulade bir zaman geçirirken titremeye başladım. Başımı çevirdim ve alnımı boynuna bastırdım, elinin bileklerimi bıraktığını fark etmedim bile. Kollarım omuzlarına dolanmak için aşağı süzüldü ve klitorisimdeki baskıyı azaltırken tutundu ama yuvarlanmaya devam etti, bana verdiği parlak orgazmın son darbelerinde bana rehberlik etti. Ve sanki orgazmın uzaklaştığını hissediyormuş gibi, uzaklaştığında beni kavradı.

Gevşekçe tutundum, tutunamıyordum, vücudum bir bez bebek gibiydi. Neyse ki Merry bir kolunu sırtıma dolamış, ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken beni sabit tutmuştu.

Merry elini kot pantolonumdan nazikçe çekerken bu konuda yardımcı olmadı, elini aramıza sokacak kadar hafifçe kaydı ve ben yakından izledim, başım hala boynundaydı, çenesi aşağı doğru eğilmişti, benimle ıslak olan orta parmağını dudaklarının arasına kaydırды.

Kollarında kasıldım.

Tepkimi hissetti ve bunu parmağını çekip dudakları seksi, ukala bir sırıtışla kıvrıldığında anladım. Eliyle aramızdaki yolu yeniden çizdi, sonra kolunu bana dolayarak, iki koluyla beni kendine çekerek ve başını çevirerek her türlü boşluğu yok etti.

Gözlerimi hafifçe kaldırdım ve içinde buz kırıntısı bile olmayan gözlerini yakaladım, sonra ağzını ağızıma götürüp beni öptüğünde gözlerim kapandı.

Dudaklarında belli belirsiz bir tadım vardı, ama geri kalanı Merry'ydi ve anında, baş döndürücü bir hisle, bu öpücüğün kontrolünü bana vermeyeceğini biliyordum.

Islak, uzun, derin, yumuşak ve tatlıydı.

Az önce verdiğini verdi, yani hepsi Merry içindi.

Ve bu, hayatında pek çok önemli şeyi yanlış okumayı başarmış olan benim bile kaçıramayacağım bir başlangıçtı.

Dudaklarımı bıraktığında yakınımda durdu, burnunu benimkinin yanından geçirdi, pozisyonlarımız nedeniyle gözlerimiz buluşmakta zorlanıyordu.

Ama başardık.

"?" diye sordu sessizce.

Bu beni güldürdü, soru o kadar çılgıncaydı ki. Kollarında gevşemiştım.

Kahretsin, *onun kollarındaydım*.

Nasıl düşünüyordu?

"Dayanıyorum."

O da benim cevabımda bir espri buldu; bakışlarındaki ışığı gördüm. "Benim kahverengi gözlü kızım" diye mırıldandığında ayıldı.

Ben de ayıldım, "Merry" diye fısıldarken o his tekrar gözlerime çarptı.

Daha fazlasını söylemek istesem de (ki isteyip istemediğimi bilmiyordum) beni sertçe sıkışığında söyleyemedim.

"Benimle birlikte şansını denemen çok anlamlı."

Oh Tanrım.

Ona vermek

zorundaydım. Vermek

zorundaydım.

Bunu yine berbat edemezdim. Onun için olmaz. Ne de kendim

için. "Benim için de çok şey ifade ediyor."

Ayık gözleri ısındı.

"Oğlunu sevdim, Cherie. Senin için doğru zaman geldiğinde onu daha yakından tanıma şansını elde etmek istiyorum. Ama bu bekleyecek. Şu anda, bir sonraki izin gününün ne zaman olduğunu bilmek istiyorum çünkü sadece sen ve ben Swank'lara gidiyoruz."

Ve tekrar geldi. Hiç sahip olmadığım bir şey. Hiç hissetmediğim bir şey. Merry tarafından bana verilen inanılmaz bir şey.

Bu sefer bana ilk randevumuzu teklif etti ve bu randevunun Indy'deki şık ve *pahalı* bir restoran olan Swank's'ta olacağını söyledi.

Bu saçma bir randevu değildi.

Bu büyük bir olaydı, tüm gücümüzle, yüzünüze karşı, bu benim için bir şey ifade ediyor, bunu atlatacağız ama bu yolculuğa doğru tarihte başlayacağız.

"Swank's?" Fısıldadım.

"Güzel bir elbisen var mı?"

Swank's için yeterince iyi bir tane yoktu. Ama kalırsam bir tane çalabilirdim. "Evet," diye yalan söyledim.

Gülümsedi.

Aman

Tanrım.

" geceler bebeğim," .

"Şubat beni katladı. Bu hafta, Perşembe ve Cuma." "Yarın bizi Swank's'a götüreceğim."

Aman *Tanrım*.

Dalga geçmiyordu.

"Korkuyorum."

İşte yine ağızımdan kaçırdım.

Gülümsemesi kayboldu ama kolları daha da sıkılaştı. "Biliyorum."

İkimiz de başka bir şey söylemeden birbirimize baktık.

Bu uzun sürdü ve bitmesini istemediğim bir zamandı, oturma odamda Garrett Merrick'in kollarında duruyordum.

Hareket etmediğine göre benimle aynı fikirdeydi.

Ama hayat hayattı, bu yüzden eninde sonunda o anı geride bırakmak zorunda kalacaktık.

Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu yapacak güce sahip olan kişi Merry'ydı.

"Keşke şu anda konuşacak vaktimiz olsaydı ama işe dönmem gerek."

"Doğru," dedim, uzaklaşmak için bir hamle yaptım.

Gitmeme izin vermedi, ben de durdum ve ona odaklandım.

O başını kaldırdı, ben de benimkini düzelttim ama ikimiz de ileri gitmedik.

"Plan yapmak için bana borçlu olduğunu bilmelisin Cherie."

Şaşkınlıktan gözlerimin kısıldığını hissettim. "Ben ne?"

"Bana borçlusun bebeğim ve bu borcu ödediğimizde, elini pantolonumun içine sokmandan daha fazlasını isteyeceğim."

Bacaklarım titremeye başladı.

"Doğru," dedim tekrar, bu sefer nefes nefese.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılmıştı ve yine kendini beğenmiş bir hali vardı. "Swank'tan sonra seni eve, oğluna götüreceğim ama şunu söyleyeyim, ona kim bakıyorsa gecenin geç saatlere kadar süreceğini bilmeli."

Benim hala-duyarlı klitoris verdi a zonklama o
oldu . a güç ve keyifliliğe odaklanmayı tercih
ettim, bu yüzden sadece başımı salladım.

Bunu yapmamı izlerken ukala sırtışını sürdürdü.

Görünüşe göre kendini beğenmiş görünmeye devam etmek ve gitmeme izin
vermeyip işe gitmek için yeterince zamanı vardı, ki bunu sinir bozucu bulmaya
başlamıştım.

" için bir teşekkür notu göndermemi ister misin, yoksa bu minnettarlığı şu
anda sözlü olarak sunmam yeterli olur mu?" Dokunaklı bir şekilde sordum.

"Minnettarlığınızın her ikisinden farklı bir biçimde gelmesini tercih , bu yüzden
yarına kadar bekleyeceğim."

Gözlerimi devirdim.

Beni bir kez daha sıktı ve gözlerim tekrar ona döndüğünde, düpedüz
gülümsediğini gördüm.

"Seni ne zaman alacağımı bildirmek için ara," dedi. "Tamam, Merry."

Eğildi, ağzını ağzıma deydirdi, beni bir kez daha sıktı ve sonra tamamen
sakladığım umutsuzluğuma rağmen beni bıraktı.

Olduğum yerde durdum ve gidişini izledim.

Ön kapının kilidini açtı, fırtına kapısının kilidini açtı ve bana dönüp bakmadan
önce eli kapının kolundaydı.

"Konuşacak çok şeyimiz var, Cher. Yarın Swank'in yerinde konuşuruz. Ama
bundan korkmanı istemiyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, bunu atlatacağız
ve bunu atlatacağız. Sana bir daha tutamayacağım sözler vermeyeceğim. Yemin
ederim, bebeğim. Bu yüzden şu anda seninle aklımın nerede olduğunu bildiğime
ve ikimizin de buna verebileceğimiz en iyi şans vermemizi istediğime söz
verdiğimde, buna inanabilirsin."

Tanrım, *Merry*.

"Elinden gelenin en iyisini yapacak mısın tatlım?" diye sordu ben bir şey
söylemeyince.

Başımı salladım.

Başımı salladıktan sonra küçük bir tebessüm etti ve "Söz ver bana" dedi.

Tereddüt etmek istedim. Düşünmek istedim. Aklımı kaçırarak kadar
korkmuştum.

Ama o anda Merry'ye bunların hiçbirini vermek istemedim. Ona
ihtiyacı olandan başka bir şey vermek istemedim.

Ben de hemen ona verdim. "Söz
veriyorum, tatlım."

"Görüşürüz Cher," demeden önce küçük gülümsemesi daha da büyüdü.

"Sonra," diye cevap verdim.

Gözleri üzerimde gezindi, gülümsedi ve sonra kapıdan çıkıp gitti. Onu izledim.

Sonra yanına gittim ve kaldırımdaki Excursion'ına doğru yürümesini izlerken içinde durdum.

Bu sefer arabayı sürüp giderken bana baktı ve elini uzattı. Ben de benimkini kaldırdım ve jestine karşılık verdim.

O gidince iki kapıyı da kapatıp kilitledim. Sonra, sinir krizi geçirmeden ya da aptal ve kız gibi davranıp sevinçle bağırarak dönmeden önce (uzun zamandır kız gibi davranmamıştım, nasıl yapacağımdan emin değildim) çantama gittim ve telefonumu çıkardım.

Merry ile olan mesaj dizime doğru manevra yaptım ve son iki mesaja baktım.

Bizi mahvettim bebeğim ve çok özür dilerim. Mesaj

atma. Eğer beni affedersen, gel beni gör.

İlkini yazdım ve bıraktım. Şimdi gönderildi.

İkincisinin sesi bana bile benzemiyordu.

Aklıma geldiğinde gözlerimi yavaşça

kapattım. Ethan.

Benim küçük adamım, annesinin mutlu olmasını *çok* isterdi.

Gözlerimi açtım ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim olmadan metinlere tekrar baktım.

Ethan bunu yapmamalıydı.

Ve Merry'nin bir sonraki adımı atma cesaretini gösterenin ben olmadığımı bilmesi gerekiyordu.

Ama ikisiyle de nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Siktir et," diye mırıldandım ve telefonu çantama attım. Süpürme işime geri döndüm, Celine ile birlikte yapıyordum, kendimi nehirlerin derinliklerinde ve dağların yükseklerinde kaybediyordum, anlaşma zamanı geldiğinde, doğru da yapsam yanlış da yapsam yine de yapacağımı biliyordum.

Çünkü benim yaptığım buydu.

Kendimi hangi belaya bulaştırırsam bulaştırayım hep yaptığım şey buydu.

Dağıttım.

Benim

için.

Ethan için.

Ve Şimdi bunu Merry için yapacağım.

Onuncu Bölüm

Skor
Garrett

Cher'den ayrıldıktan sonra Garrett, elinde iki Mimi's kahvesi olduğu halde istasyonun arka merdivenlerinden yukarı doğru yürüdü.

En tepeye ulaştığında otomatik olarak etrafı taradı ve Drew ile Sean'ı ofiste şapka ile birlikte gördü. Adam ve Ellen üniformalarıyla ön merdivenlerden aşağı iniyorlardı.

Garrett'in ortağı Mike Haines de Garrett'inkiyle aynı hizada olan masasında oturuyordu.

Mike'ın gözleri onun üzerindeydi ve Garrett o tarafa doğru ilerledi, kendi masasına doğru yürümeden önce kahvesini koymak için Mike'ın masasının yanına gitti.

"İşini hallettin mi?" Garrett kahvesini bırakıp yerine otururken Mike sordu.

Mike'a baktı. "Evet."

Mike ona baktı, eli hâlâ masasının üzerinde duran kahvesine sarılıydı. "Seni anlayamıyorum," dedi birkaç vuruştan sonra. "Ya daha yeni Colts'tan ilk onbirde oynaman için geç de olsa bir teklif aldın ya da birini kaçırıp işkence etmeyi planlıyorsun."

Garrett Mike'ın bunu okumasına şaşırılmamıştı. Bir süredir ortaklardı.

"İkisi doğru, işler iyi gidiyor, gerçekten iyi gidiyor ve ben hala kızgınım."

Mike kahvesinden bir yudum aldıktan sonra, "Belki de iyi şeylerle başlamalıyız," diye öneride bulundu.

"Cher Rivers'ı yarın Swank's'a yemeğe götürüyorum."

Hayal kırıklığı Mike'ın yüz hatlarından geçti, ağzı sertleşti ve sandalyesine geri oturdu.

Mike Garrett'ı, Garrett da Mike'ı okuyabiliyordu. Ve Garrett'ın Mike'la Cher'le son bir buçuk haftadır olanları paylaşmamasının Garrett'la bir ilgisi yoktu. Tek kelime etmemiş olsa bile Mike kesinlikle duymuştu çünkü kasabadaki herkes Garrett, Cher ve Mia hakkında konuşuyordu.

Ama Mike onu, Garrett konuşmak isterse bunu yapacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Bu yüzden Mike, Garrett'ın ona ihtiyacı olsa da olmasa da kendisine gelmesini bekleyerek bu işin peşini bırakmıştı.

Hayır, onun tepkisi Mike'ın Garrett' sevmekten hoşlandığını bilmesi ve burada olanın da bu olduğunu düşünmesiydi.

Garrett, hayal kırıklığına uğramadığını düşündüğü için hayal kırıklığının kendi yüz hatlarından geçmediğini fark etti.

Kendini kızgın hissetti.

"Konuşulanları duydunuz," dedi.

"İmkansız değil için duymak o sürece I kilitli Dusty ve Beniçinde Son iki haftadır ses geçirmez bir panik odasıdaydım," diye karşılık verdi Mike.

"Cher ve benim doğrulayabilirim."

Mike, Garrett'ın masasına doğru eğilerek, "Dostum-" diye başladı, Garrett da öne doğru eğildi.

". O zaman o değildi," diye . "Beni bilirsin kardeşim. Benim için anlamı olan bir arkadaş olan iyi bir kadınla sarhoş olup her şeyi berbat edecek kadar aptalım. Senin Cher'e yapmayı düşündüğün şeyi yapacak bir adam değilim."

"Sen ve Mia-"

"Ben ve Mia diye bir şey yok."

Garrett'ın ses tonunun gücü karşısında Mike yavaşça gözlerini kırıştırdı.

Garrett, "Doğrusu, Cher ve ben takıldık," diye devam etti. "Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. O kadar sarhoş değildim ki skoru bilmediğini düşündüm. O biliyordu. Sorun şuydu ki, ben bilmiyordum."

"Peki skor ne?" Mike sordu.

"İşin aslı şu ki, işlerimizi koymak için J&J'ye gittiğimde, Cher'in yaşadığı bir sorun kötü bir zamanlamayla bara girdi. O olayı gördüm ve ona sordum. Ama o Cher. O kadar kötü durumda ki, kimsenin ona ulaşabileceğini düşünmesini istemiyor, aynı şekilde kimsenin onlara ihtiyacı olduğunu düşünmesini de istemiyor. Beni susturmaya çalıştı." Garrett başını salladı. "Bunu yaptığında, daha önce yaşadıklarımız ve sonra aramızda olanlar -ona , ona uyanmak- içimde bir şeyler koptu kardeşim."

Mike hâlâ onu incelerken, "Bir anda oluverdi," diye mırıldandı. "İki haftaya yaklaştı, kadını aklımdan çıkaramıyorum."

Mike'ın gözleri büyüdü. "Cher'le daha önce ne yaptınız?"

"Bir kadını yatağa atmadan önce onu tanıdığımı hiç gördün mü?" Garrett sordu. "Çıkmaktan bahsetmiyorum. Bir kadınla arkadaşlık kurmak için yıllar harcamaktan ve sonra bunu daha da ileriye götürmekten bahsediyorum."

Başını sallarken gözlerine anlayış çarptı. "Hayır, dostum."

"Hayır," diye onayladı Garrett. "Onu tanıyorum Mike. Çocuğuyla nasıl olduğunu biliyorum. Arkadaşlarıyla nasıl olduğunu biliyorum. Sesini okuyabiliyorum. Gözlerini. Hareketlerini. Sadakatinin derinliklerini biliyorum. Oğlu için bir kurşunu bile göze alabileceğini biliyorum. Ağzının iyi laf yaptığını biliyorum çünkü çok zeki. Erkeklerle takılabilir. Her şeyini kızlarına verir. Çok komik biri. Ve *artık* inanılmaz bir vücudu olduğunu biliyorum, ama nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü kadını yemek yerken gördüm ve bu imkansız. Ayrıca onun olağanüstü bir kadın olduğunu da biliyorum. Ve sabahları ilk iş olarak o kadar güzel görüldüğünü biliyorum ki, bu lanet olası bir mucize gibi."

"Tanrım, Merry," diye mırıldandı Mike.

"Sorunları olduğunu öğrendiğimde, bu bok beni anında kemirmeye başladı. Kız kardeşimin sorunlu olduğunu bilseydim beni yiyip bitireceği gibi. Babamın. Seni. Bir arkadaşım için endişelenmiyordum. *Anında* kendimi kaptırmıştım."

Mike orada oturmuş, ağzını kapatmış, onu incelemeye devam ediyordu. Garrett ona daha fazlasını verdi.

"Mia ile işimin bittiğini de biliyorum, sadece başka bir adamla nişanlı olduğu için değil, aynı zamanda bazı şeyleri düşünmek için zamanım olduğu için ve artık onun hayatımda ihtiyacım olan kadın olmadığını biliyorum - ne o zamanlar, ne boşandığımız yıllarda, ne de şimdi. Benim sorunlarımla başa çıkabilecek kadar güçlü değil. Gerekli araçlara sahip değil ve bunları bulacak gücü de yok. Yanılıyor olabilirim ama bana göre Cher bu araçlarla doğmuş. Ama şimdi Mia erkeğini terk edip benimle tekrar denemek istiyor. Bunu engelledim."

Mike'ın gözleri hafifçe büyüdü.

"Vay anasını," diye fısıldadı.

"Evet. Onunla her şey bitti çünkü ona karşı hiçbir şeyim kalmadı, dostum. Derinlere indim ama orada değil. Şimdi Cher'le bir şeye başlıyorum ve aklımdaki şey bu. Bunu doğru yapmak. Resmi olarak başlama şekli berbat, Mia yüzünden kafayı. Ama *gerçekten* başladığımız yol tamamen doğrudu, arkadaş olmak ve bu temeli atmak, böylece şimdi bu atışı yaparken birbirimizin aklına sahip olacağız."

Mike, "Bu Colt'a ulaşacak, bu konuşmayı yapsan iyi olur Merry, çünkü az önce bana söylediğin nedenlerden dolayı bu işte olmadığını düşünürse aklını kaçırarak," demeden önce bir süre düşündü.

"Colt ilişkiyi biliyor ve şimdi her şeyi açıklayacağım. Bunu bir kez yapacağım Mike. Benim nasıl bir adam olduğumu ya da bu olaydan önce Cher'e karşı hissettiklerimi bilmiyor ve benim bir umurum olacağını biliyor, o zaman sorunlarımız var demektir."

Mike başını sallayarak, "Bu konuda arkandayım kardeşim," diye mırıldandı. Garrett cevap vermedi. Kahvesini aldı ve bir yudum içti.

"Şimdi, iyi şeyler bitti, seni kızdıran ne?" Mike sordu.

"Colt'un kitap yazmak ya da Denny Lowe'la ilgili başka bir şey yapmak gibi bulaşıp bulaşmadığını biliyor musun?" Garrett karşılık verdi.

Mike doğruldu. "O ve Feb eskiden öyleydi. Sanırım o iş bitti." Başını yana eğdi. "Cher'in hâlâ bununla ilgili sorunları var mı?"

"Eski FBI profilcisi bir saat önce kapısına dayandı ve bir kitap yazabilmek için sohbet etmek üzere ona bin dolar teklif etti."

Mike'ın ağzı tekrar sertleşti. "Ne sikim bir sik," diye kırptı.

"Ona da oluyor Mike. Ona göre sık sık değil, artık değil. Ama yine de oluyor. Telefon görüşmeleri ve ziyaretler." "Onu kapattı mı?" Mike sordu.

"O başladı, ben bitirdim. Ama o buna açık. Tamamen açık. Bu adamın çağrılarını reddetti ve adam yine de geldi. Bu onun için doğru değil ama Ethan var. Ethan'ın buna kapıyı açmadığını ama olabileceğini söyledi. Ve bu *gerçekten* doğru değil."

"Katılıyorum ama bu konuda ne yapılabileceğinden emin değilim. Bu bir suç değil ve seni kızdırmak istemem Merry ama Cher bekar bir anne, barmen ve eski bir striptizci. Bunun gibi pislikler, sadece Lowe'un saçmalıklarına inandığı için değil, paraya ihtiyacı olduğunu düşündükleri için de onun açık sezon olduğunu düşünürler. Colt muhtemelen bunu anlamaz çünkü birincisi, o bir polis ve ikincisi, bir adamı ikiye bölebilecek gibi görünüyor ve bu boku onun hayatına tekrar sokarlar."

Garrett ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkarırken, "Evet, işte tam da bu yüzden bunu anlıyor ve işte tam da bu yüzden onun yasak bölge olduğuna dair bir açıklama yapılması gerekiyor," dedi.

İşte o zaman Mike alarma geçti.

"Kardeşim..." diye etti ama bu tek kelime uyarıcıydı. Evet, ortağını tanıyordu.

"Bu çağrıyı duymamak için ya yürüyüşe çıkarsın ya da ben çıkarım. Hangisi olacak?" Garrett sordu.

Mike onu tekrar inceledi.

Sonra kahvesini aldı, bir dosya kaptı ve . Garrett telefonunu çalıştırdı.

Aramasını yaptı ve kulağına götürdü.

"Konuş benimle," dedi Ryker selamlayarak.

Garrett cevap verirken gözlerini odadan ayırmadı, "Şehirde bir adam var, adı Walter Jones. Denny Lowe hakkında bir kitap yazan eski FBI profilcisi. Cher'e geldi. Kapatıldı. Ama boka ihtiyacı olduğu için burada. Cher'e bir daha saldırmayacağını sanıyor ama Cher'in bir annesi ve çocuğu var. Ayrıca bu kasabada Lowe hakkında konuşmak için vurabileceği tek kişiler onlar değil. Bazıları konuşmayı umursamayabilir. Çoğu rahatsız edilmek istemeyecektir. Kızını kaldırıp gitmesi için teşvike ihtiyacı var."

"Nerede kaldığını biliyor musun?" Ryker sordu.

"Hiçbir yok," dedi Garrett ona.

"Bir meydan okuma," diye mırıldandı Ryker.

Sürpriz olmadı, Ryker da gemideydi.

Merry ona, "Size şu ipucunu verebilirim: Aracının markası, modeli ve plakası," dedi.

"Bana mesaj at," diye emretti Ryker.

"Bunun için ya bir kalem tutarsın ya da sana nakit veririm. Bunu düşün ve bana hangi yoldan gitmek istediğini söyle. Bu işi hallettikten sonra konuşuruz."

"Cher bir kız kardeş. Bu pislik ona saldırdı, bunu kabul edemem. Bu bedava. Ama, kardeşim, sadece söylüyorum, buna alışma."

Garrett minnettarlığını ifade edemeden Ryker bağlantıyı kesti.

Bunu yaptığında Garrett arabanın detaylarını ve Jones'un eşkalini yazıp Ryker'a gönderdi.

Bu şekilde yapmaktan hoşlanmıyordu.

Ryker'tuzak kurma kısmını değil. Bunu umursamadı. Bu işle ilgilenenin kendisi olmadığı kısmı.

Ama işini seviyordu ve yemek yemeye devam etmek ve boktan apartman dairesinden çıkmak için buna ihtiyacı vardı, çünkü zamanı gelmişti.

Boşandıktan sonra yaşadıkları evi Mia'ya bırakmıştı ve şimdi bir parçasının geri döneceğini düşündüğü için şimdiki evinde kaldığını anlıyordu.

Ayrıca neden bir evin peşinatı için para biriktirdiğini ama sonra bir Harley aldığını da şimdi anlıyordu. Aynı bok oldu ve bir sürat teknesi aldı. Aynı bok oldu ve Florida'da bir devre mülk aldı.

Hayatını şu an için yaşamaktan asla vazgeçmedi.

İsteddiği her şeyi yiyerek, istediği her şeyi içerek, istediği zaman kaçarak, istediği kişiyle sevişerek, istediği gibi yaşayarak olabildiğince çok şey sığdırdı.

Tıpkı babaları ortağının silahından beş kurşunla vurulduktan sonra kız kardeşi gibi, aynı gece anneleri Rocky üst katta saklanırken ortağı tarafından işkence edilerek öldürüldüğünde, Garrett hayatın eninde sonunda değişeceğine dair zihnindeki zehirle yaşadı. Sahip oldukları mutlu aile - anneleri güzel, hayat dolu bir kadın, babaları karısına aşık ve bunu her zaman gösteren iyi bir adam, Noeller, doğum günleri, her günün bir parçası aile hakkında doğru olan her şeyle doluydu - hepsi bir gecede... gitti.

Bu yüzden şimdide yaşadı. Hayatında babası gibi, Rocky gibi bunu anlamayacak tek kişiden kurtulmuştu ama ona bir şey olursa bunu en kötü hissedecek kişi Mia'ydı. Vegas'tan sonra, zihnindeki zehrin ona kesin olarak söylediği gibi o gün gerçekleştiğinde Mia'nın bunu asla hissetmemesini sağlamıştı.

Cher ve oğluyla bunu nasıl atlatacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. İsteyken ya da hayat berbat olduğu için başına en kötü şey gelse bile, onunla derin bir ilişkiye girdiğinde ve işler sarpa sardığında bunu daha az hak ediyordu.

Artık zehrin vücudunda biliyordu ve Mia denen kadının bunu çözmesine yardım edecek gücü yoktu.

Cher'in olduğu kadın yaptı.

Bunu zihninde çözmüştü ama bu onun yükünün en küçüğüydü.

Cher'le neler olduğu hakkında konuşmaya başlamakla kalmayıp Mia'yla da konuşması gerekiyordu.

O gittiğinden beri her şeyi berbat etti.

Ama onu terk ederek her şeyi berbat etmişti. Onu sevmişti. Bunu hâlâ hissettiği açıktı. Ve sonuç olarak, o zamanlar, onu incitmişti ve bunu yapmaya devam etmesinde kendi rolünü oynamıştı.

Her ikisinin de hayatlarına devam edebilmeleri için açıklama yapması ve özür dilemesi gerekiyordu.

Mike geri geldi, çantalarını gözden geçirdiler, o gün işe nereden başlayacaklarına karar verdiler ve kapıdan çıkmaya hazırlanıyorlardı ki Sully ve Colt arka merdivenlerin tepesine vurdular.

Colt odaya girer girmez, "Merry," diye ısırdı. "Sorgulama."

Colt başka bir şey söylemeden sorgu odalarının bulunduğu yan koridora doğru yürüdü.

Garrett çenesinin düştüğünü hissetti ve ortağına baktı.

Mike'ın gözleri Colt'un kaybolduğu yere dikilmişti. Garrett'in bakışlarını hissetti ve ona doğru baktı.

Mike ağzı seğirerek, "Sanırım Swank's'ı duymuş," dedi.

Sully, Merry'ye seslendi: "Görüyorum ki bu pek hoşuna gitmemiş," dedi. "Ama sana tavsiyem, oraya git yoksa ikiniz de yedek kulübesinde kavga etmekten ceza alacaksınız."

Bu durumdan memnun olmayan ama Sully'nin haksız olmadığını bilen Garrett ayağa kalktı ve salona doğru yürüdü.

Birinci sorgu odasının kapısını açık buldu, Colt içeride bekliyordu, kışını masaya yaslamıştı, avuçlarını kalçalarının yanında üst tarafa bastırmıştı. Garrett odaya girmek yerine kapının eşiğinde durup bir omzunu pervaza yaslayarak ifadesini verdi.

İfadesini sözlü olarak da vermiştir.

"Çağrılmaktan pek hoşlanmıyorum kardeşim," dedi sessizce.

"Cher telefonları açtı," diye kestirip attı Colt. "Kızları J&J'ye elbise getirsin, bu gece baksın ve yarın Swank'ta seninle randevusu için bir tane seçsin."

Siktir, rezervasyon yaptırmak için araması gerekiyordu.

Cher'in yaptığı şey karşısında dudaklarının kıvrıldığını hissederken bile bunu not etti.

"Görüyorum ki bu seni memnun etmiş," dedi Colt, sesi memnun görünmüyordu ve Garrett tekrar ona odaklandı. "Muhtemelen Meems'in evinde hafta içi yatıya kalması için randevu vermesi seni daha çok memnun etmiştir. O yüzden dinlen, çünkü bütün gece bunu *çok* iyi değerlendireceksin, kardeşim."

Ses tonu kesiciydi.

Sözleri kışkırtıcıydı.

Garrett kapıdan uzaklaşırken yanıkla mücadele etti. "Kendine dikkat et, Colt."

Colt'un kaşları . "Benim kızım ile oynuyorsun ve *bana* diyorsun ki kendimi izlemek için?"

"Hayır, kız *arkadaşımı* yemeğe çıkarıyorum ve *sana* söylüyorum, bir şey anlatmaya çalıştığını bilsem de, onun hakkında konuşurken ağzından çıkana dikkat etmelisin."

Colt'un gözleri yoğunlaştı.

"Senin kız mı?" diye sordu.

"Ondan öğrendim, o yapana kadar seni ilgilendirmez. Siz ikiniz sıkı fıkısınız. Sen ve ben sıkı fıkıyız. Onun için, seninle sahip olduğu şey kazanıyor. Yani bunu senin işin yapıyor, bu onun işi. Benden istediğin şey, kardeşim olarak sana saygı duymam, seni umursayan bir adam olarak sana saygı duymam."

Onunla ilgileniyorum. Bu konuda söz veriyorum Colt. Şimdi, geri *kalanına* dikkat etmen gerekiyor."

"Sana söyledim-"

Garrett onun sözünü keserek, "Oğlunun babası ve kaltağı onun oğlu için bir oyun oynamayı ," dedi. "Bunu onun için öğrendim, böylece konuyu kapatabilirdi."

"Bana bunu söyledi, ama-"

"Bu sabah bir adam kapısına dayandı ve Lowe hakkında konuşması için ona bin dolar teklif etti."

Bu, Colt'un masadan kalkmasına neden oldu.

"Onu da kapattım," dedi Garrett ona. "Bu bir oyun değil. Bu bir ilişki değil. Bu Mia'yla ilgili değil. Bu bir sık değil, ben ve hisler beslediğim bir kadın, aramızda neler olup bittiğini keşfediyoruz. Lowe'un kesintiye uğrattığı hayatına yeniden başlamasının zamanı geldi. Bunu benimle yapıyor."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, Colt'un bakışlarını üzerinde tuttu ve yürümeye devam etti.

"Bunun nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikrim yok. Uğraşmam gereken şeyler var. Onun da var. Ama şu anda bunu birlikte yapmaya bakıyoruz. Dayanabiliriz, iyi şeyler görüyorum. Yapamayız, yapamayız. Ama bu bizim. Hayatın getirebileceği darbelerden onu korumak istediğin için senin değil. Kimsenin değil. Zaman tanıdım çünkü daha ileri gitmeden önce tam olarak nerede olduğumu bilmek için zamana ihtiyacım vardı. Zaman verdim çünkü onun da kendisi ve çocuğu için zaman verdiğimi bilmesi gerekiyordu. Bu işi doğru yapmaktan yanayım ve bu Cher ve Ethan için de geçerli. Bu söylendi, şimdi geri çekilmen gerekiyor Colt. için değilse bile, hayatımda iyi şeyler olmasını istiyorsan, o zaman onun için."

"Daha iyi-" Colt denemeye devam etti. Ama Garrett'ın bu saçmalıkla işi bitmişti.

"Daha fazla konuşma. Beni tehdit etme. Beni uyarma. Bir bok yapma Colt," diye tekrar sözünü kesti Garrett. "Geri dönemeyeceğin şeyler değil. Sana verdiğim şeyi sadece onun senin için ne anlama geldiğini bildiğin için verdiğimi biliyorsun. Beni rahat bırakmıyorsun, sorunlarımız var ve açık konuşmak gerekirse, iyi bir kadını mutlu etmek için kıcımlı yırtmak için dikkatimi toplamam gerekirken seninle sorun yaşamak istemiyorum."

Garrett sonunda Colt'a ulaştığını biliyordu ki, arkadaşının gözlerini kısarak, "Pisliğin teki Lowe hakkında konuşmak için kapısına mı dayandı?" diye sorduğunu gördü.

Garrett başını salladı. "Artık pek olmadığını söylüyor ama oluyor işte."

"Önce o aramadı mı?"

"Aradı. Cher telefonlarına çıkmayınca yüz yüze görüşmeye karar verdi."

"Siktir," diye tısladı Colt.

"Dedikodular yayılıyor, bu adamın muhtemelen bir ölüm listesi var ve Cher sadece onun ilkiydi ve Ryker'in haberi var." Colt'un yüzü dondu ama Garrett konuşmaya devam etti. "Ryker'in bu kasabanın sakinleri konusunda ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun, bu yüzden Walter Jones'un yakında kasaba sınırlarına doğru bir yol bulmaya teşvik edileceğini düşünüyorum."

"Kahretsin, Cher hiç öğrenemedi, bir sorunun varsa, birine söylemezsen daha da büyür. Bana aramalardan bahsedebilirdi ve ben de bu moronla telefonda konuşup onu kasabaya gelmesinin zaman kaybı olacağına ikna edebilirdim. Bunun yerine telefonlarına çıkmadı, adam oyununu oynarken sen de oradaydın ve şimdi hangisi daha kötü bilmiyorum, Ryker'in bu adamı 'ikna etmek' için yapacağı şey mi yoksa Ryker'dan daha büyük bir deli olman mı çünkü *onun* bir deli olduğunu biliyorsun ve onu bu adama sen ayarladın."

"Peki nasıl oynardınız?" Garrett sordu. "Benim oyunum kişisel olurdu," diye karşılık verdi Colt.

Colt ve February'in bu boku yakalayamamasının nedeni de buydu.

"Evet, bu da işleri karıştırır. Şapka, kardeşlerinin her biri, bu ilçedeki her erkek ve kadın ve adliyedeki her yargıç senin oyununu görecekti çünkü onlar da aynı şekilde oynayacaktı. Lowe on yıllar boyunca sadece senin hayatını mahvetmek için var oldu. Bunu neredeyse başarıyordu. Bunu anlayacaklardı. Ben daha ilk randevumuza bile çıkmadığım bir kadın için rol yapıyorum. O kadar da değil."

Colt içini önce bir süre hiçbir şey söylemedi. Bu,

Garrett'in oyununu gördüğü anlamına geliyordu.

"tamamladık mı?" Garrett sordu. "Kapatmam gereken davalar var."

"İşimiz bitti kardeşim," diye mırıldandı Colt.

Bu aynı zamanda iyi oldukları anlamına da geliyordu.

Garrett başını salladı ve Colt adını seslendiğinde arkasını dönmeye başladı. Adama dikkatini verdi.

"İyi olur, biraz mutlu olursun. İyi olurdu, Cher de mutlu oldu. Ama daha büyük bir meydan okuma seçemezdin, Merry. Umarım senin için biçilmiş kaftan olduğunu biliyorsundur, dostum."

"Onu bir randevu hakkında bile konuşabileceğim bir yere getirmem neredeyse iki haftamı aldı Colt. Sanırım bunu biliyorum."

Colt sırttı.

Garrett başını salladı. İşleri bitmişti. İyiydiler. İşe koyulma zamanı.

O da bunu yapmak için Colt'u terk etti.

Ama Mike'la yola çıkmadan önce Swank's'ı aradı, kalan tek rezervasyonu aldı ve Cher'e saati mesaj attı.

Mike'la birlikte arka merdivenlerin dibine bile varmadan telefonundan bir geri dönüş mesajı geldiğinde, onun hâlâ geri çekilme değil yüzeye çıkma rotasında olduğunu biliyordu.

Anladım. Bil diye söylüyorum, ilk randevuya çıktığını bildiğim için gidiyorum.

Bu, Garrett Merrick'in istasyondan gülererek çıktığı anlamına geliyordu.

* * * * *

Cher

Koridordan oturma odama doğru yürüdüm.

Oğlum kanepede gözlerini televizyona dikmiş bana bakıyordu.

"Vay be," dedi. "Çok erken hazırsın."

Öyleydim.

Bunun nedeni annemi arayıp sohbet etmemiz gerektiği için erken gelmesini istememdi. Ayrıca Feb ve Vi'yi arayıp Merry ile Swank's'taki randevum için bir elbiseye ihtiyacım olduğunu söyledim. Eski sevgilim avukatları tehdit ederken bir elbiseye iki yüz dolar harcamam gerekmediğinden, bir tane ödünç almam gerekiyordu, bu yüzden ofiste biraz elbise ödünç almak için bara erken gidiyordum.

Ve son olarak, çünkü oğlumla oturup konuşmam gerekiyordu.

"Sessize al evlat, olur mu?" diye sordum.

Bana baktı, sonra kumandayı kalçasından kaldırdı ve sessize aldı. Kanepede üzerine otururken bacağımı altıma kıvırdım ve ona doğru döndüm. "Ne oldu anne?" diye sordu.

"Merry bugün beni ziyarete geldi."

Bunun alıştırmasını yapmışım. Nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama bu bilgiyi paylaşmanın ve nasıl tepki vereceğini görmeyi beklemenin bana yol göstereceğini düşündüm.

Beklemediğim bir ekleme dışında nasıl tepki vereceğini tahmin ettiğim gibi tepki .

İlk tepkisi öylesine aşırı bir heyecan olmuştu ki, bu heyecanın gücüyle koltuktan fırlamaması bir mucizeydi.

Lanet olsun.

Söylediklerim ve Merry'nin ziyaretinin nasıl gerçekleştiği kafasına dank edince ilk tepkisi suçlulukla karışık bir panik oldu.

"Evet evlat, kendi mesajınla birlikte benimkini de gönderdiğini biliyorum," dedim sessizce. "Anne-" diye fısıldadı.

"İyi değil," diye fısıldamak için sözünü kestim.

Yüzü solgundu ama yanakları kızarmıştı ve gözleri parlamaya başladığında ağlamaya yakın olduğunu anladım.

Çocuğuma asla böyle bir şey yapmak istemediğim için işleri ilerlettim.

"Öncelikle şunu söyleyeyim, davetiniz üzerine Merry geldi. Konuştuk. Onunla mesajlaşmalarımı okuduğun için muhtemelen aramızda bir şeyler olduğu izlenimine kapılmışsındır. Öyle değildi ama öyleydi. İkimizin de bununla başa çıkmaya hazır olduğunu düşünmüyordum. Bugün Merry beni farklı şekilde ikna etti."

Heyecan gözlerine geri dönerken yüzüne de renk geldi ama devam etmek zorundaydım.

"Yarın bir randevuya çıkıyoruz. Geceyi Mimi ve Al ile geçireceksin."

"Harika," dedi Ethan usulca, belli ki bunu nasıl oynayacağından emin değildi çünkü ses tonum net ve bilgilendiriciydi, başka bir şey değildi.

"Merry ile konuşma fırsatı bulduğumuz için mutlu olduğumu söyleyebilirim, çünkü ondan hoşlanıyorum. Ondan hoşlanman hoşuma gitti. O iyi bir adam ve işler yolunda giderse bizim için iyi olur. Bundan biraz korkuyorum ama bir şans vereceğim."

"Sevindim anne."

"Hoşlanmadığım şey," diye konuşmaya devam ettim, "oğlumun mahremiyetimi ihlal etmesi."

Bana doğru hafifçe eğildi ve "Anne-" diye başladı.

"Hayır oğlum, dinle. Konuşma," dedim nazikçe ama ses tonum çok sık kullanmadığım bir anne ses tonuydu çünkü buna mecbur değildim. Son bir yıldır kullandığımı sanmıyordum. İki yıl bile olabilirdi.

Şimdi anlıyordu.

"Bu tartışmadan çıkarmanız gereken şey, yaptığınız şeyin iyi şeylere yol açmış olabileceği gibi kötü şeylere de yol açmış olabileceğidir. Anneni, onun için çok önemli olan biriyle çok rahatsız bir duruma sokmuş olabilirsin. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. Merry ve ben arkadaşız ve onunla bir şey başlatmaktan korkmamın bir nedeni de

Çünkü bu dostluk benim için çok şey ifade ediyor. Bu bozulursa, canın yanar. Ne olduğunu bilmeden ve yaptığın şeyi yaparak bunu en başından mahvedebilirdin."

"Ama sen ve Merry-"

Başımı salladım. "Bunu konuştuk. Her şey yolunda ve bunu bilmen senin için de önemli, böylece bu konuda kendini çok fazla hırpalamamış olursun. Ama sana söylüyorum, neredeyse on bir yaşındasın. Birkaç yıl içinde hayatında gizli tutmak istediğin şeyler olacak. O zaman geriye dönüp baktığında benim senin işine karıştığımı düşüneceksin ve yaptığının doğru olduğunu anlayacaksın. Sana mahremiyetini vereceğim çünkü sana güveniyorum ve doğru olanı yapacağına inanıyorum. Ama hiçbir şey benimkini işgal ettiğin gerçeğini söylemeyecek. Geriye dönüp baktığında yanacak evlat. Çok fazla acıtmasına izin verme ama bundan ders çıkar."

Dudağını ısırdı, gözleri iriydi ve yine parlıyordu, kendini kaybedeceğinden endişelendim, bu yüzden bunu yapmaması için devam etmek zorunda kaldım.

"Şimdi, senden yapmamamı istediğim şeyi yaptığında komşumuza ne olduysa, bu da aynı şey. Çıkarılması gereken bir ders var Ethan ve bundan tek istediğim senin bunu öğrenmen. Ama bu ondan daha büyük bir şey. Bak, en az on üç yaşına gelene kadar kendi telefonunu alamayacaksın. Ama bazen benim telefonumu kullanman gerekiyor ve sana şifre verip değiştirmek istemiyorum çünkü sana güvenemiyorum. Yani, bir şey yapmış olsan bile, yine de sana güvenmek zorundayım. Bu da ne demek istediğimi anlamam gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden üzgünüm evlat ama önümüzdeki iki hafta boyunca banyoyu temizleme ve mutfak zeminini paspaslama görevin var ve bunları yaptığında on dolar almayacaksın."

Koltuğa geri yaslandı.

"Ayrıca mutfağı temiz tutuyor ve evi tek topluyorsun. Büyükkannenle konuşacağım, böylece ne zaman seni bu işlerle baş başa bırakacağını bilecek. Sadece iki haftan var ve sonra harçlık almaya geri dönüyorsun, ev işlerinden daha fazlasını yapıyorsun. Ama sadece yaptığın yanlış yüzüne vurmamız gerekiyor, böylece birkaç kez banyoyu temizleyip bulaşıkları kendi başına yıkayarak düşünebilirsin. Tamam mı?"

"Tamam anne," diye zorladı, sesi iyi değilmiş gibi geliyordu ama kesinlikle mesajımı almıştı.

"Tamam," diye mırıldandım, bittiği için mutluydum çünkü yapılması gerekse bile, bunlar aynı zamanda anne olmanın berbat olduğu zamanlardı.

Tam yukarı itecektim ki Ethan'ın konuşması beni durdurdu.

"Bana birlikte olmadığınızı söylemiştin," dedi suçlama gibi bir ifadeyle.

"Tatlım, açık konuşmak gerekirse, ben senin annenim ve bazı şeyler seni ilgilendirmes ve bunun senin çocuk, benim yetişkin olmamla ilgisi yok. Sadece seni ilgilendirmez. Ama sana söyleyeyim, o noktada yalan söylemedim. Merry ile aramızda bir şeyler değişiyordu ve ikimiz de bunu istiyorduk ama ben buna bir son vermeye çalışıyordum çünkü ilgilenmem gereken benden daha fazlası vardı. Merry bunu aştı ve bu kısmen senin o mesajlarla yaptıklarınla, kısmen de geçen gece bana söylediklerinle ilgiliydi. Ama bu yaptığın şeyi doğru yapmaz."

"Tamam, o zaman, bana Merry'nin eski karısına asıldığını söylemiştin. Bu bir hafta önce oldu. Başka birinden hoşlanırken seninle nasıl birlikte olmaya çalışıyor?"

Kahretsin, bunu ona ben söyledim.

Ve yine lanet olsun, Ethan bir şeyler düşünüyordu.

Ve daha da , her şeyi kendi küçük adam bir araya getirirdi. En kötüsü de, benim de aynı soruyu sormamdı.

"Ve bunun beni ilgilendirmediğini söyleme," diye devam etti Ethan, "çünkü Merry'den hoşlanıyorum ve o mesajları gönderdiğimden beri bunu bildiğini tahmin ediyorum. Ama şimdi onunla çıkıyorsun ve bunu bana sen söyledin ve annemin kendisinden hoşlanan bir adamla çıktığını bilmeliyim, başka bir kadınla değil."

"Bugün konuştuklarımızın bir kısmı da buydu." Derin bir nefes aldım ve ona doğruyu söylediğimi umdum, bu benim ve onun için bir umuttu. "Kafasının nerede olduğunu anlamak için düşünmeye zaman ayırdı ve kafasının benimle olduğunu fark etti. İşte bu yüzden yarın onunla çıkıyorum, çünkü ondan arkadaştan öte hoşlanıyorum ve benimle olmak istediğini söylediğinde ona inanıyorum."

Ethan bana baktı ve o da inanmış olmalıydı çünkü başını salladı. Ben de başımı salladım.

Annem önce son kez parfüm sıkmam ve ayakkabılarımı giymem gerekiyordu, sonra onunla sohbet etmem ve bara gerekiyordu, bu yüzden de harekete geçmem gerekiyordu.

Ayağa kalktım, oğluma her şeyin yolunda olduğunu söylemek üzereydim, ama ben ayaklarımı bulmaya çalışırken o konuştu.

"Doğru yapmadığımı biliyorum. Yaptığının kötü olduğunu biliyorum," dedi, gözlerimin içine bakarak, yüzünü dikleştirerek. "O zaman da biliyordum ama umursamamaya karar verdim. Ama yapmadan önce düşündüğümü bilmelisin. Ben sadece

yapmadım. Şunu da bilmelisin ki, eğer Merry seni mutlu edecekse, bunu yine yaparım. Doğru olmasa da umurumda değil. Çünkü bazen, anne, yanlış yapıyor olsan bile, ortaya çıkan şey doğruysa, risk almalısın."

"Bu mantığı tartışabilirim bebeğim," dedim usulca.

"O zaman yanılmış olursun," diye karşılık verdi. "Çünkü ben aptal değilim. Ben bir çocuğum ama gözlerim var, kulaklarım var ve çocuklar konuşur. Ebeveynler de öyle. Biliyorum anne." Sesi alçaldı. "Bana bakmak için senin bile doğru olmadığını düşündüğün bazı şeyler yaptığını biliyorum. Ama onları yaptın çünkü benimle ilgilenmek doğrudu. Diğer insanlar yanlış olduğunu düşünse de sonuçta doğru olan buydu."

Kahretsin, beni orada yakaladı.

"Seni senden çok daha aptal bir çocukla takas etmeyi düşünüyorum," dedim ve yüzü çatladı, ağzı buruştu ve sonunda daha fazla karşı koyamadı ve bana sırtıttı.

Yatak odama doğru yürümeye başladım. Ve bunu konuşarak yaptım.

"Doğru, akıllı çocuk, Nobel Barış Ödülü'nü kazandığında, kabul konuşmada anneni unutma."

"Her neyse," diye arkamdan seslendi ama bunu sırtarak yaptığını biliyordum.

Ben de sırtırmaktan kendimi alamadım çünkü bu iş bitmişti ve çocuğum sırtırken bu işi halletmeyi başarmıştım.

Odama gittim. Sprey sıktım, topuklu ayakkabılarımı giydim ve deri ceketimi aldım.

Geri dönüp telefonumu aldım ve çantama atmak için bir paket Butterfinger Cups aldım (iş sırasında şekerlemeye ihtiyacım olursa diye), o sırada annemin kaldırırma yanaştığını gördüm.

"Tamam Ethan, ben gidiyorum. Büyükannene karşı iyi ol," dedim kapıya doğru giderken.

"Şanslısın ki, çok fazla bahşış vermen gerekmediği için işte rahat edebilirsin çünkü aptalca bir şey yaptığım halde sana kasabadaki en havalı adamla randevu ayarladığım için bedava çalışıyorsun," diye karşılık verdi.

Çocuğunun ukalalık yapmasını engelleyen "sert anne" olmak istedim.

Ama buradaki önemli kısım "akıllıca" idi, bu yüzden kapıdan çıkmadan önce ona sadece bir gülümseme attım.

Yolun yarısında annemle karşılaştım.

"Neden erken gelmemi istedin?" diye sordu. "Ve nereye gidiyorsun?" Eve baktı ve ben daha ilk sorusuna cevap veremeden bana bakmaya devam etti. "Ethan iyi mi?"

"Erken gelmene ihtiyacım vardı, böylece Ethan'ın ek ev işleri olduğunu söyleyebilirdim, doğru olmayan bir şey yaptığı için yaptığımız bir anlaşma. Mutfak görevi var ve burayı gerekiyor. Yemeğini yedi ama ortalığı dağıtırsanız, temizlemek ona düşer."

Tekrar bana baktı. "Ne yaptı?"

"Bunun şimdilik onunla benim aramda kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum anne," dedim ona sessizce.

Ethan'ı dışarı attığımdan beri yanımdaydı ve onu dışarı attığım süre boyunca kelimenin tam anlamıyla yanımdaydı. Bu da oğlumla arasında iyi ve kötü olduğu zamanlar olduğu anlamına geliyordu. Bende de aynı şeyler vardı. Bazen annem ve ben bu şeyleri paylaşırdık. Bazen de Ethan'ın yaptığı kötülükler yayılmasın ve kendini ezik hissetmesin diye kendi işimizi yapardık.

Hepimiz için işe yaradı.

O anda başka bir şey söylemeden başını salladı.

"Ayrıca, yapacağını bildiğim gibi 'burg'da uçmadan önce, yarın gece Merry ile bir randevum olduğunu bilmeni isterim."

Ön ışığının bolca kestiği gölgelerde gözlerinin kocaman olduğunu gördüm.

Annem, elli altı yaşında olmasına ve ona pek de iyi davranmayan bir hayat sürmesine rağmen, kızına olan bağlılığını hiç kaybetmemişti.

Tam o anda bunu gösterdi, ellerimi tuttu ve küçük bir sıçrama yaptı.

"Ah, benim güzel kızım, bu beni çok *mutlu etti*." Bu beni de mutlu etti.

Ama ben ve annem için, hayat bize pek nazik davranmadığı için, beklentilerini soğukkanlılıkla karşılaması gerekiyordu.

"Anne, bu sadece bir randevu."

Bana doğru eğildi, David Cassidy tarafından eli öpülmüş bir kız gibi görünüyordu.

"*Garrett* ile." Arkasına yaslandı. "Çok yakışıklı." "Fark ettim."

"Ayrıca çok uzun boylu."

"Bunu ben de fark ettim."

"Senin gibi bir kız, uzun boylu ve topuklu giyiyorsun. Topuklu giydiğin için seninle boy ölçüşebilecek bir erkek bulman kolay değil. Bir erkek bulursan, Tom Cruise'un o güzel Kidman'la birlikte olduğu zamanki gibi olur diye endişelendim. Birlikte iyi görünüyorlardı ama asla doğru değillerdi. Geçen hafta ikiniz el ele tutuşarak evime girdiğinizde, kendi kendime bunun *doğru görüldüğünü* düşündüm."

"Anne-"

"Sessiz ol bebeğim, bırak annen mutlu olsun," diye ağzımı kapatırcasına.

Dennis Lowe ile hiç tanışmamıştı. Benim seçimim değildi, kendini hayatımın derinliklerine gömmek için bahaneler bulmuştu. Kaçığın teki olduğunu değilse bile en azından evli olduğu gerçeğini paylaşmak için tehlike işaretleri olarak görmem gereken bahaneler.

Ve belli ki Trent'le birlikte olmam onu mutlu etmemiş.

Garrett Merrick her anneyi mutlu edecek türden bir adamdı.

Tabii ki, o lanet olası aklını kaybetmek üzereyken hiç yanında olmasaydı.

Ama annemin onun yanında olabileceğini ve onu benim için daha çok isteyebileceğini biliyordum.

Fısıldamadan önce ona zaman tanıdım, "Tamam, mutlu ol. Ben mutluyum. Korkuyorum ama mutluyum. Akıllı da ol anne, çünkü her şeyi berbat etmekte ustayımdır. Paylaşmayacağım ama Merry'yle neredeyse mahvediyordum. Yani mutlu olmak istiyorsun, tamam mı? Sadece *temkinli bir şekilde* mutlu ol."

Ellerimi sıktı ve "Dikkatli bir şekilde mutlu olacağım, tatlım." dedi. Başımı salladım.

Sonra işimi bitirdim.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var ve üzgünüm anne, ama temkinli ya da değil, bu mutlu bir şey değil."

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Şehirde bir adam var, adı Walter Jones. Dennis Lowe hakkında bir kitap yazıyor." Elleri benimkilerde kasıldı, ben de ona daha sıkı sarıldım. "Uğradı, ama Merry buradayken uğradı ve Merry biraz... şey... bunun onu mutlu etmediğini söyleyebiliriz."

Gözleri yeniden sevinçle parlamaya başladı.

Kahretsin.

" neyse," diye devam ettim, "bir daha uğramayacağını düşünüyorum, ama senden bir şey alabileceğini düşünüyorsa, bilmen gerek. Onunla konuşma ve sana ulaşmaya çalışırsa beni ara."

Bu oldu. Annem hedef alınmıştı. Bu onun için çok daha nadir bir durumdu çünkü olanlarla ilgili pek çok hikaye zaten ortalıkta dolaşıyordu, hatta bu konuda TV programları bile yapılmıştı ve annemin Lowe ile hiç tanışmadığı biliniyordu.

Yine de bu onları durdurmadı, özellikle de bana ulaşmak için onu kullanmaya çalışıyorlardı.

Annem tüm söylediklerimi atlayıp tek bir şeye odaklandığında hiç şaşırmadım.

"Garrett senin için onunla ilgilendi mi?" İçimi çektim.

"Bahse girerim bu iyiydi," diye mırıldandı. Bok gibi korkutucuydu.

Ve çok ateşliydi.

"İşe gitmem gerekiyor," dedim ona.

"Ama yarım saat daha gitmen gerekmiyor," dedi bana.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ona söylemeli miyim?

Ona söylemek zorundaydım. Nasıl olsa öğrenecekti.

"Merry beni Swank's'a götürüyor ve giyecek hiçbir şeyim yok, bu yüzden Feb ve Vi'nin getirdiği bazı şeylere bakmak için erken gidiyorum."

"Swank's" kelimesini duyunca gözleri kocaman oldu ve yüzü öyle bir neşeye aydınlandı ki, karanlığın gecedan kaçmaması bir mucizeydi.

"Anne, *ihtiyatlı* bir şekilde mutlu ol," diye uyardım.

"Doğru, doğru, uzun boylu, yakışıklı, son kalan Garrett Merrick'in bebeğimi Swank'a götürmesine *ihtiyatlı* bir şekilde seviniyorum. Bu konuda ihtiyatlı bir şekilde mutlu olacağım, Cheryl."

"Her neyse," diye

mırıldandım. Gülümsedi.

Kocaman.

Ellerimi onunkilerden çektim. "Gitmem gerek."

Ben arabama, o da kapıma yönelirken "İyi eğlenceler," diye seslendi. "Sana da," diye karşılık verdim.

Evime girdi.

Arabama bindim ve bara gittim.

Çarşamba gecesi, Ana Cadde'deki diğer işletmelerin çoğu kapalıyken, bar meşgul olabilirdi ama dolu değildi. İki kapı aşağıdaki sokakta bir park yeri buldum.

Park ettim, içeri girdim ve mekanın dolu olduğunu gördüm.

İyi haber. Yani iyi
ipuçları.

Başımın belada olduğunu da biliyordum çünkü Morrie barın arkasındaydı, Colt taburesinde oturuyordu ve Cal da barda Colt'un yanında duruyordu.

Sorun bu değildi.

Sorun şu ki, ben kapıyı açtığımda hepsinin gözleri bana çevrildi ve Morrie "kızım kendini bulacak" der gibi . Colt sanki birinin tırnaklarını kökünden sökmesini istiyormuş gibi . Cal ise gülmekten karnına ağrılar girecekmiş gibi görünüyordu.

Feb ve Vi ortalıkta görünmüyordu, bu da ofiste oldukları anlamına geliyordu.

Adamlar randevumu ve ofiste neler olacağını biliyorlardı.

Barın o ucuna doğru ilerledim ve Cal'ın oturmadığı tabureyi kenara iterek vücudumu oraya koydum.

Ona baktım.

"Oraya girmeden önce kaç iğne vurulmam gerekiyor?" diye sordum. Çok yavaşça sırttı.

Ona bakarken, o gök mavisi gözler, bir zamanlar saf erkek güzelliğini mükemmel bir şekilde gölgeleyen yara izleri, bir badass'ı daha badass, bok gibi ciddi yapıyor, ilk kez ondan kız arkadaşım Violet'e doğru yürümek ve skoru için ona beşlik çakmak istemedim.

Ama bunu yapmadım çünkü yanımdaki barda bir bardak sesi duydum ve Morrie oradaydı, tekila dolduruyordu.

"Feb iş içki içmeyi pek sevmez," dedi. "olmadığını biliyorsun. Ama resmi olarak henüz işe başlamadın, yüzden ofiste ne olduğunu düşünüyorum, yaklaşık üç taneye ihtiyacın var."

Tereddüt etmedim ve ateş ettim. Cal'ın

kıkırdadığını duydum.

Cal'a bakmadım.

Colt'a baktım.

"Mavi giysili kardeşinle çıktığın için bana bok mu atacaksın?"

Colt, "Merry'ye çoktan bok verdi," diye karşılık verince midem bulandı. "Onu geri itti." Midemdeki düğüm çözüldü ve bir gülümsemeyi geri attım. "kafası daha karışık emin değilim, o mu seninle uğraşıyor, sen mi onunla uğraşıyorsun. İkinizin de kıcına tekme basacağımı bilin, diğerinin canına okursunuz."

"büyük bir kız olduğumu biliyorsun, Colt Amca," diye karşılık verdim. Cal yine kıkırdadı. Morrie de ona katıldı. Colt sinirli görünmeye başladı. Ya da *daha sinirli*.

"İkinizi de seven çok insan var Cher," dedi sessizce. "Hayata bir şans verdiğiniz ve bunu gezegende geçmişini araştırmak zorunda olmadığım tek adamla yaptığınız için çok memnunum. Ama ikinizin de mutlu olmasını istiyorum. Bunu birbirinize verirsiniz çok mutlu olurum. Tam tersi olursa..." diye devam etti.

Lanet olası Colt, onun tatlı versiyonu olmak.

Kahretsin.

"Mesaj alındı," diye mırıldandım.

"İyi şeyler görüyorum," diye açıkladı Cal ve şaşkın bakışlarımı ona çevirdiğimde bana bakmaya başladığını gördüm. "O bir av. Sen de bir avsın. Bu bok işe yarıyor, ikiniz de gol attığınızı ve büyük bir gol attığınızı bilecek kadar zekisiniz ve ikiniz de bunu unutacak kadar aptal değilsiniz."

Joe Callahan benim bir av olduğumu mu düşündü?

Morrie bir kadeh daha doldurdu. "Bebeğim, bunu iç, sonra da ofise git. Tahkimat yap, sonra da şu boktan işi hallet ve gecenin en güzel kısmı olacak topuklarının üzerinde geçireceğin sekiz saati dört gözle bekle."

Morrie beni tamamen tanıyordu.

Alışverişi sevmediğim söylenebilir.

Şöyle de denebilir, tüketilecek çok fazla yiyecek olmadıkça, içecekler için de aynı şey geçerli, bunlar alkollü, normal kız tipi şeyler yapmadım.

Manikür, pedikür ve cilt bakımı için param yoktu. Kahvehanelerde takılıp saçmalamak ya da alışveriş merkezine gidip kankama popomun büyük görünüp görünmediğini sormak için kalabalığa tahammülüm yoktu.

Hayır, onunla ilgili değildim.

Ama gezmek için bir eküriye ihtiyacınız varsa, bir bara gidip dünyanın yanlışlarını düzeltirken birkaç kadeh atmaktan mutluluk duyuyorsanız, arkanıza yaslanıp televizyonda maç izlemeyi seviyorsanız ve her zaman ağlayacak kuru bir omzum varsa, ben tam size göre bir kızdım.

Kızlarım etrafımdayken elbiseleri karıştırmak, Garrett Merrick ile bir randevu için neyin *mükemmel* olacağı konusunda fikirlerini almak, yapmak isteyeceğim ilk iki yüz şey arasında değildi.

Boş zamanlarını bara gömülerek ya da arkalarına yaslanıp maç izleyerek geçiren bu adamlar acımı biliyordu.

Sikeyim.

Ofis kapısına baktım. Atışa baktım.

Silahı kaptım ve vurdum.

Sonra bardağı bara çarptım, şimdi hepsi bana sırtan adamlara baktım, barda oldukları ve benimle ofise gelmedikleri için mutluydular ve ofise doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve arkamdan kapattım, Morrie'nin üç iğneye ihtiyacım olduğunu söylediğinde ne dediğini bildiğini düşündüm.

Bana üçünü de vermeliydi. Ayrıca beni uyarmalıydı.

Çünkü ofis bir drag şovunun soyunma odasına benziyordu ve orada sadece Feb ve Vi yoktu. Mimi, Jessie ve lanet olası Josie Judd (Jessie'den daha kaçıktı ve bu neredeyse imkansızdı) da oradaydı.

"Lütfen, Tanrım, bana Raquel Layne'in o kapıdan içeri girmek üzere olmadığını söyle, çünkü *biliyorum ki* benim sürtüklerim Merry'nin kız kardeşini davet edip onunla çıkmam için bana ödünç bir elbise teklif etmezler, sonunda şanslı olacağımın kesin olduğu bir randevu."

Hepsi güldü.

Yapmadım çünkü hiçbiri bana Rocky'nin gelmeyeceğini garanti etmedi.

Sonunda Mimi uzanıp elimi tuttu ve "Tabii ki Rocky'yi davet etmedik" diyerek beni küçük alana doğru sürükledi.

"Morrie buraya girmene izin vermeden önce sana kaç kadeh doldurdu?" Feb sordu.

"İki," diye cevap verdim.

"Üç deyince gider diye düşünmüştüm," diye mırıldandı.

Jessie bana ters ters bakarak, "Doğru, çok az zamanımız var," dedi. "Sadece sen böyle bir şeyi organize eder ve on beş dakika verirsin. Bu delilik."

"Sadece söylüyorum, ben bir şey organize etmedim," diye karşılık verdim. "Feb ve Vi'den birkaç elbise getirmelerini istedim. *Sana* hiç sormadım."

Gövdesini geriye doğru salladı, gözleri kocaman olmuştu. "İlk randevunuzda Merry'ye iyi bir hediye verdiğinizden emin olmak için gardırobumun yarısını buraya taşıdığım için *beni affedin*."

"Sürtük, sen ve ben aynı bedende bile değiliz," diye karşılık verdim. "Sıkı olmayı severim, ama her şeyimi ortaya döktüğüm günler çoktan geride kaldı ve bu boku sadece para için yaptım."

Josie, Mimi ve Vi güldü, Feb sırttı ama Jessie gözlerini bana dikti.

"Tamam, sana söylememem gerekiyordu Kraliçe Tavır, ama gardırobumun yarısını getirmedim. Feb aradı ve alışverişe çıktım. Biz kızlar Merry ile ilk randevuna çıkman için sana yeni bir elbise alıyoruz çünkü olması gereken bu. Bir kız kendisiyle ilgilenen iyi bir adamla dışarı çıktığında kendini özel hissetmeli, uzun zamandır iyi bir şey elde etmek için ilk şansını deniyor, iyi bir şey bulmak için ilk şansını deniyor. Ne seçtiysen sende kalsın diyecektik çünkü artık giymiyoruz. Ama buradaki her şeyin etiketini çıkardım, böylece seçmediklerinizi iade edebilirim ve siz de çoraplarını çıkarmış bir şekilde *sürtüklerinizin* üzerine giyinebilirsiniz."

"Jessie!" Feb tersledi.

Ama baktım, gözlerim yuvalarında genişliyordu, o kadar kuruydu ki yanmaya başladılar.

"O kadar da önemli değil," dedi Vi hemen. "Hepimiz katkıda bulunduğumuz için neredeyse hiçbir maliyeti yok."

Duvara baktım. Yere baktım.

Merry için kötü olduğumu biliyorlardı. Hepsi.

Tabii ki öyle. Onlar benim . Senin , *senin gerçek* Sürtükler, hiçbir şey saklayamazsınız.

Denemiş olsan bile.

"Kızma," diye ısrar etti Josie. "Kızmanı istemiyoruz." "İşte bu yüzden bilmemen gerekiyordu," diye bitirdiğinde gözlerinin Jessie'ye kaydığını yakalamak için ona baktım.

"Birinin benim için yaptığı en havalı şey."

Bu sözleri söyledikten sonra beş çift irkilmiş göz bana çevrildi.

"Yani, birinin benim için yaptığı en havalı kız gibi şey," diye düzelttim. Mimi Josie'ye sırttı.

Feb yere doğru gülümsedi.

Jessie bana bir "Biliyordum"

gülümsemesi gönderdi. Vi bana tatlı bir

Violet gülümsemesi gönderdi.

Masanın üzerindeki kıyafet yığınınına doğru ilerledim.

"Pekâlâ, hadi şu . Yapmam gereken ipuçları var ve bunların bazılarını denemem gerekebilir, bu yüzden fazla zamanımız yok."

"Bununla başla," diye emretti Jessie, yeşil kumaş parçasını önüme atarak.
"Senin rengin için mükemmel."

"Hayır, kırmızı olan," diye karşı çıktı Meems. "Bu *sıcak*."

"Yeşil. Saçları, gözleri, yeşil olmalı," diye Josie. Vi'ye baktım,
sonra Feb'e baktım.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik.

Ama gözlerimin ne kadar yandığını bildiklerine dair bir his vardı içimde.

Ve acıttığını da biliyorlardı.

Ama aynı zamanda benim gibi bir kız için -hayatı boka sarmış bir kız, ama küçük bir kasabadaki küçük bir barda, altın ruhlu kadınlarla birlikte küçük bir ofiste durmayı başardım- acının iyi hissettirdiğini de biliyorlardı.

On Birinci Bölüm

Basınç Yok

Garrett

Ertesi gece Garrett, Cher'in evinin ön kapısına doğru yürüdü; içerideki ışıklar elmas pencereyi aydınlatıyor ve ön perdelerin arasından sessiz bir şekilde geliyordu.

Bir şey hissetti ve sol tarafına baktığında iki ev ötede bir adamın yürüdüğünü gördü.

Başını çevirmişti.

Gözleri Garrett'in üzerindeydi.

Karanlıktı, adamın ön ışığı yanmıyordu ve mesafe uzak olduğu için Garrett onu iyi göremiyordu. Ama o da bir polisti, bu yüzden gördükleri içine sinmedi.

Giyiniş tarzı değildi. Kaldırım kenarında ilerlediği eski püskü, paslı Chevy kamyonet de değildi.

Hiçbir şey değildi.

Ama bir şeydi.

Cher'in merdivenlerinden koşarak çıkmak için sabırsızlanıyordu, Cher'in de komşusundan bir şeyler hissedip kendini ve çocuğunu uzak tutacak bir kadın olduğunu bildiği için memnundu.

Kapıyı çaldı.

Onu bekletmedi.

Kapıyı açtı, arkasındaki ışık yandı, öndeki ışık yandı, adam onu tepeden tırnağa gördü.

Ve hareketsiz kaldı.

"Ben hazırım," dedi ve fırtına kapısını açıp ona doğru salladı. Vücudu sarsıldı ve yüzüne çarpmadan önce yakaladı. "Sadece çantaları değiştirmeyi bitirmeliyim."

Kapıyı tamamen açması için onu yalnız bıraktı ve içeride kayboldu.

Garrett içeri adım attı, kapı önce fısıldadı sonra arkasından vurdu, gözleri Cher'in sehpanın üzerine eğilmiş, kışını ona doğru çevirmiş, büyük, hımbıl çantasından küçük, şık bir çantaya eşyalarını yerleştiriyordu.

Kadının ne yaptığını zar zor fark etti.

Dikkati onun kışına odaklanmıştı. Sonra bacaklarına.

Ondan sonra, ayakkabıları.

Doğruldu ve ona döndü.

İşte o zaman tüm benliğiyle yeniden ortaya çıktı.

Elbisesi yeşildi. Parlak bir yeşil değil, zümrüt yeşili gibi. Orman yeşili de değildi. Yine de koyu renkliydi ve bu renk ona çok yakışıyordu.

Aynı zamanda dizlerinin hemen üstünden üstünü kapatan küçük kollara kadar daracıktı. Yakası yüksekti, göğüslerinin yan tarafında bir tür büzgü ya da pilise yer veriyordu ama onları yukarıda tutuyor, bir şekilde onları gizlerken aynı zamanda belirginleştiriyordu.

Elbise her şeyi, her kıvrımı, çizgiyi, kabarıklığı ve açığı, Cher'in tüm iyiliğini gösterirken hiçbir şeyi ele vermiyordu, bastırılmış ama aşırı derecede vurgulanmıştı.

Ve arkasını da görmüştü. Önü yüksekti ama arkası sutyen askısına kadar iniyordu.

Bu yüzden elbisenin onu, özellikle de göğüslerini içine alması için sıkı olması gerekiyordu. İyi anlamda sıkı.

Makyajı her zaman bara giderken yaptığından daha fazlaydı, seksi bir şekilde daha derindi ve eğer onu tanımıyor ve sadece göz göze geliyor olsalardı onu gizemli gösterecekti.

Saçları da işe giderkenki gibi değildi ama nasıl olduğunu anlayamamıştı. Her zamanki gibi aşağıdaydı. Her zamanki gibi dolgundu. Ama daha fazlasını yapmış gibi görünüyordu.

Büyük altın küpeler, bileklerinde bir sürü bilezik, sağ orta parmağında kocaman bir yüzük, ayaklarında bir ton kayışı olan sandaletler, o kadar inceydi ki kopmadan nasıl yürüebildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Sandaletler yeşildi ama parıldamayan, sadece süsleyen minik yapay elmaslarla kaplıydı, bu yüzden çöp değil sınıf gibi görünüyorlardı. Topukları uzun ve ölümcüldü, Garrett daha önce Cher kadar yükseğe çıkıp da parmak arası terlik giymiş gibi görünebilen bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Ama şimdi giydikleri daha da yüksekti.

Onu becerdikten sonra da kalmaya devam edeceklerine hemen karar verdi.

Tanrım.

"Merry?"

Ayakkabılarından yüzüne baktı.

"Olağanüstü görünüyorsun, bebeğim."

Vücudu o kadar kötü sarsıldı ki, o bok görünür oldu, başı da onunla birlikte gitti, saçları hareketle birlikte sallandı.

Sonra sıkışmış, donmuş, sanki onu ya da nefes alan herhangi bir erkeği hayatında hiç görmemiş gibi ona bakıyordu.

Kız öylece kalınca, "Cher?" diye seslenme sırası ona geldi.

Kendini sersemlikten kurtarmaya zorluyor gibiydi ve bunu yaptığı anda harekete geçti.

Sandalyesinden bir şal kaparak kapıya doğru yürüdü ve sert bir sesle, "Gitmeliyiz," dedi.

Adam daha bir şey söyleyemeden kapıdan çıkmıştı ve adam o boşluğa ulaştığında, kadının verandada durduğunu, fırtına kapısını onun için açık tuttuğunu ve ayak parmağını vurmaya karşı savaşıyormuş gibi görüldüğünü gördü.

Adam dışarı çıktı, ön kapıyı arkasından kapattı ve kadın içeri girdi, içeri girmek için adama doğru itti, kilitlemek için anahtarı yukarı kaldırdı.

Siktir, güzel de kokuyordu.

Gerçekten iyi.

"Cher," dedi sessizce.

"Gidelim," dedi, dönüp onu atlattı ve adam elini tutamadan kışını kaldırıp yürüyüşe çıktı, çünkü adam elini, onu eğimden düşürmek üzere olan fırtına kapısını yakalamak için kullanmak zorunda kalmıştı.

Kamyonetine ondan çok önce varmıştı ve Garrett o yaklaşıma kadar kilidi açmak için beklemeye karar verdi.

Kadının kapıya bakması, ona bakmaması ve ona doğru durması pek hoşuna gitmemişti.

Adam kilitlere vurdu ve kadın hemen kapıya yöneldi.

Adamın eli kadınınkini örtmek için uzandı.

"Her şey yolunda mı?" diye

sordu. Bakışları onun elini

bırakmadı.

"Her şey yolunda mı, Cher?" diye tekrarladı.

Başını kaldırıp ona baktı. "Hava soğuk. Beni içeri alacak mısın?"

Hava soğuktu ve aleti vardı, bu yüzden gözlerinin elbisesini zorlayan kanıtları görmek için göğüslerine düşmesine izin vermemek tamamen imkansızdı.

Sikeyim.

"Garrett," diye sordu test edercesine.

Elini onunkinin üzerine koyarak kapıyı açtı.

Kadın elini çekti ve yukarı tırmandı.

Kapıyı onun üzerine kapattıktan sonra derin bir nefes aldı, kaputu yuvarladı ve bu randevunun başlama şeklinden pek hoşlanmamış bir şekilde onun yanına doğru eğildi.

Belli ki onu kızdıracak bir şey yapmıştı. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama öyle bir şey olmasa bile uyduracağını tahmin ediyordu.

Bu ona duvarların tekrar yükseleceğini söylüyordu. Ve bu onu mutlu etmedi.

Dahası, en az iki yüz doları havaya uçuracağı lüks bir restoranda onları tekrar yere sermek için yapması gereken işi zevk almadan ve Cher'in o lanet elbisenin içinde tam olarak tadını çıkaramadan yapamazdı.

Kamyonu çalıştırdı ve kaldırıma yanaştırdı, uzun olmayan ama kısa da olmayan bir yolda havayı temizlemek için çaba sarf etmek üzereydi, böylece akşam yemeğini kurtarabilirdi ve kesinlikle akşam yemeğinden sonra onunla ve ayakkabılarıyla yaptığı planları kurtarabilirdi.

Oraya ondan önce varmış.

"Tamam, bunu şimdi açıkça söyleyeceğim, eğer geri dönüp beni evime bırakmak istersen, fazla benzin harcamadan bunu yapabilirsin," dedi taksinin içinde. "Sana o özür mesajını atan ben değilim. Öyleydi ama ben yazdım ve göndermedim. Ethan telefonuma girmiş, küçük bir pislik değil, bunu sadece kendi telefonu olmadığı için yapıyor ve her neyse, bunu yapmasına izin verdim. Bu sefer büyükannesinden gelen bir mesajı gördüğü için yaptı. Tahminimce sana göndermediğim mesajı gördü ve senden hoşlandı. Beni mutlu edeceğini düşünüyor. Yalnız kalmamdan endişeleniyor, özellikle de o büyüdükçe, bu daha çok olacak ve bana göz kulak olmak istiyor. Bu yüzden o mesajı gönderdi. Beni görmeye gelmeni söyleyen mesajı da o yazdı. İşte böyle." Sonuncusu nefes nefese geldi. "İşte bu kadar. Özür dileyecek cesaretim yoktu. Benim yerime on yaşındaki çocuğumun cesaret etmesi gerekiyordu."

Garrett kamyonetini onun sokağına doğru yönlendirmeye odaklandı.

Beni mutlu edeceğini düşünüyor.

Adam hemen cevap vermeyince, kadın gevezelik etmeye devam etti.

"Ben yazdım ama bunun için puan alamayacağımı düşündüm. Sen geldiğinde, her şeyi berbat ettiğimi düşündüm ve kendim gönderdim. Bu konuda bir şeyler söyleyecektim, ama sonra Walter Jones'a çok kızdın ve elini pantolonumun içine sokarak bunu bitirdin. Dikkatim dağıldı. Ama şimdi sana söylüyorum, hemen, bilesin diye."

Dikkatim dağıldı.

Sokağın sonundaki dur işaretinde durdu ve flaşörünü yaktı. Ama yol açık olmasına rağmen dönmedi.

"Garrett?" diye seslendi.

On yaşındaki çocuğum benim için taşaklı olmak zorundaydı.

"Merry," diye fısıldadı, sesindeki kabalık kaybolmuştu. Sesi korkmuş gibiydi.

Bu ses üzerine kamyonu parka itti ve kahkahayı patlatmadan önce bunu ancak yapabildi.

Bunu yaparken ona döndü, emniyet kemerinin düğmesine bastı ve kahkahaları arasında, kışını kucağına çektiğinde bir çığlık daha atmadan hemen önce geri çekilirken alçak, şaşkın çığlığını duydu.

Kahkahalarına karşı koymayı başardı ve kızın üzerine bir tane bıraktı. Derinleştirdi, ıslattı ve kızın tadı güzel olduğu ve kollarını adamın omuzlarına sımsıkı sarıp göğüslerini derine bastırıldığı için uzun yaptı.

Sonunda kadının ağzını bıraktığında sadece bir santim uzaklaştı ve "Annesinin kafasını kışından çıkarmamda bana yardım ettiği için ona teşekkür etmek amacıyla çocuğunun üniversite eğitimi için kenara para koymam için çok mu erken?" diye sordu.

Gölgelerin arasından, öpücüğün yumuşattığı kızın yüzünün sinirli bir ifadeye bürünmesini izledi.

Yumuşaklığı severdi.

Ama Cher'in sinirlenmesi sevimliydi ve bu da onun

hoşuna gidiyordu. "Evet," diye tersledi.

"O zaman bir dahaki sefere onu gördüğümde elini sıkıp yüz dolarlık bir banknot vermem gerekecek."

"Bu yüzden başı belaya girdi, Merry. Ona *para* veremezsin," diye karşılık verdi.

"Sonra birdenbire birkaç yeni video oyunu almak için pastası olduğunda, şimdi söylüyorum, bunu benden almadı."

"Bu hiç komik değil," diye karşılık verdi. "Sonuçlar onun yöntemlerini haklı çıkarmaz." "Cherie, tatlım, zamanın dolmuştu. Sana bir hafta veriyordum. Bu Çarşamba. Bir hafta oldu. Özür dilediğin için çok memnunum. Göndermek istedin ya da göndermedin. Ama fark etmezdi. Ethan o mesajı gönderse de göndermese de sen o muhteşem elbisenin içinde benimle yemeğe giderken kamyonetimde olacaktın."

Kaşları çatıldı. "Bana bir hafta mı veriyordun?"

"Bana, uğruna savaşmaya değer bir şeyin varsa, onun için savaşırsın demiştin. Kışının üstüne oturup onun sana gelmesini beklemezsin."

Gerçekten de onun derin bir nefes aldığını hissetti. Ama işi bitmemişti.

"Bu durumda, kıcımın üstüne oturup uğruna savaşmaya değecek şeyi beklemek zorunda kaldım. Ona zaman tanımalıydım. Düşünmek için zamanım olduğunu bildiğinden emin olmalıydım. Ben de bir hafta karar verdim. Sana o haftayı verdim. Ve işte buradayız."

Hiçbir şey söylemedi, sadece dur işaretinde durduklarının farkında değilmiş gibi ona baktı, yuvarlak poposu kamyonetinin içinde adamın kucağında, kolları adamın omuzlarını sıkıca tutuyordu.

Onu daha yakına çekti. "Şimdi kıcın kucağında ve bu hoşuma gidiyor. Yeterince beğendim, evinden bir blok bile uzakta değiliz ve geri dönmek iyiyim, böylece horozuma ne yaptığını ilerletebiliriz. Ama seni göstermemek için çok iyi görünüyorsun. O elbisenin altında ne olduğuna sonra bakacağım. Elbisenin bu kadar çabuk çıkması çok yazık olur."

Sözlerini bitirmeden önce ağzını kendi ağzıyla kapattı. "Ve ben açım."

"Ben de açım," dedi usulca.

"Tamam," diye mırıldandı, onu sıktı, sonra kucağından koltuğına oturttu. "Kemerini bağla."

Yolu kontrol etti, emniyet kemerinin takıldığını duydu. Yol hâlâ açıktı, o da dönüşünü yaptı. Hızlandı ve hızlanırken Cher'in haklı olduğu aklına geldi.

Restorana giderken bu pislikle uğraşırlarsa, Swank's'ta geçirecekleri zamanın tadını çıkarabilirlerdi.

Garrett da onun yolundan gitti.

"Tamam, Cher, bence bu işi halletmekle doğru bir fikre sahipsın, bu yüzden sana elimdekileri vereceğim, böylece bu işi halledebiliriz ve sonra Swank'ın yerinde sadece sen ve ben oluruz."

"Neyin var?" diye sorduğunda gözlerini üzerinde hissetti.

Tanrı şahidim olsun ki, paylaşacağı şeye onun nasıl bir tepki vereceğı konusunda hiçbir fikri yoktu. Düşündüğü şey bunun bir hata olabileceğıydi, çünkü herhangi bir tepkiyi gizlemeye çalışması durumunda yüzünü görebilmesi daha iyi olabilirdi.

Ya da tepkinin kamyonetinin kabininde, ondan kaçmaya çalışamayacağı bir yerde olması iyi olabilirdi.

"Mia beni geri istiyor."

Onun yüzünü görmesine gerek yoktu. Onun tepkisini hissetti.

Çok güçlüydü, bu yüzden elini uzattı, onun elini buldu ve elini tutmaya direndiğinde şaşırmadı.

Ellerini onun indirerek sıkıca tuttu. "Böyle bir şey olmayacak," dedi sessizce.

Kadın cevap veremeyince, adam hızla ona doğru baktı ve yüzünün gergin olduğunu, gözlerinin sabit bir şekilde ön camdan dışarı baktığını gördü.

"Böyle bir şey Cher," diye tekrarladı. "Doğru," diye mırıldandı inanmayarak.

"Boşandığımızdan beri onu beceriyorum."

Kadının eli adamın elinde kasıldı.

"Bana gelirdi," diye devam etti. "Bunu sık sık değil ama düzenli olarak yapardı. Şimdi bunun uzlaşmak için ilk adımı atma şekli olduğunu söylüyor. Sikimden bir doz almak için geldiğinde ve çoğu zaman ben uyanmadan gittiğinde bunu anlayacağımı nasıl düşündü, hiçbir fikrim yok. Ama geçen Çarşamba yine geldi."

"Sik beni," diye fısıldadı

Cher. "Onu geri çevirdim."

Cher hiçbir şey söylemedi.

"Ona geri gelmemesini söyledim. Bunu kabul etmedi, gitti, görünüşe göre bir şeyler düşündü, geri geldi ve yıllardır hiçbir şey yapmadan çözmeye çalıştığını söyledi. Şimdi resmen denemek istiyor."

Cher sessiz kaldı.

"Ona eve gitmesini söyledim ve zorladığında, evime yaklaşırsa onu tacizden tutuklayacağımı söyledim."

Kızın eli adamın elinde yeniden kasıldı.

"Ne diyeceksin?" diye sorduğunda gözlerinin onun üzerinde olduğunu biliyordu.

"Beni duydun," diye cevap verdi. "Ama o Mia, o yüzden geri adım atmadı. Bana işler kötüye gitmeden önceki bir fotoğrafımızı gönderdi ve onu geri almak için çalışacağını söyledi." Onun elini sıktı. "Bilmen gereken de bu. Bu yüzden seninle bu işe girip her şeyi berbat etmedim, onun hakkında doğru düşünmem gerektiğini bilmeliydim ve neyse ki o bana onun hakkında doğru düşünmem için gereken her şeyi verdi, bu da onu kafamdan *çıkarmak* anlamına geliyordu. Sonunda, tek düşünebildiğim sen olduğun ve kıcımın oturup özür dilemeni ya da zamanının dolmasını en sevdiğim şey olmadığı için zor olmadı. Ama işte oldu."

"Tek düşünebildiğin ben miydim?" Sesi yine inanmaz gibiydi ama bu sefer daha derindi, sert değildi ama yine de duymak neredeyse acı veriyordu.

"Evet" diye cevap vermeden önce elini kalçasına götürdü. Cher başka bir şey söylemedi.

"Tamam bebeğim," diye dikkatle başladı, "bunu aldın çünkü ihtiyacın var, için ve sadece bunun olduğunu bilmen gerektiği için. Ama şunu da bilmelisin ki Mia'yla olanları bir perspektife oturtmak, geçmişini düşünmem gerektiği anlamına geliyordu. Sonuç olarak, onu mahvettim. İlişkimizi bitirmek için aramızdaki ilişkiye zarar verdim çünkü kafamda nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun vardı. Ama onu incittim. Ondan sonra işler daha da kontrolden çıktı ve o da buna katıldı ama her şey benim onu ve evliliğimizi yakmamla başladı. Uzlaşma girişiminde bulunmaya kararlı. Sonunda hayatına devam edebilmesi için bunun mümkün olmadığını bilmesini sağlamalıyım. Ayrıca sahip olduğumuz ve artık geri dönemeyeceğimiz bir şekilde kaybettiğimiz her şeyi mahvettiğim için ondan özür dilemem gerekiyor."

"Yani onunla konuşman gerekiyor," diye tahmin etti. "Onunla konuşmam gerekiyor," diye onayladı.

"Mia ve Merry konuşuyor," diye mırıldandı.

"Lütfen oraya geri dönme," diye fısıldadı.

gözlerini yine üzerinde hissetti ama hiçbir şey söylemedi.

"Buradasın ve dürüst olmak gerekirse, o elbiseyi bulmanı, giymeni ve benimle bir atış yapmak için kışını kamyonetime çekmeni istemek için seninle olmam gereken yerde olduğumu düşünmeseydin, Cher, beni derinden acıttırdı. Bunu sana kanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum. Başka bir ilişkiyi mahvetmekle ilgili bildiğim şey, kendini en baştan ortaya koymak gerektiğidir. Şu anda bu Mia ile oluyor. Bunu başka birinden duyamazsın. Dürüst olmak gerekirse?" Bu bir soruydu ama onun cevabını beklemedi. "Bunu yaparken yanımda olmanı istiyorum. Benimle, onun karşısında oturarak değil. Ama yanımda ol ki sonrasında sana gelebileyim ve ne olursa olsun seni rahat bırakabileyim."

Cher yine konuşmadı. Ona zaman verdi.

Hiçbir şey söylemedi.

"Sana bok kanıtlamaya geri mi döndüm?" diye itti.

"Hayır." Sesi Cher'den hiç duymadığı kadar tuhaftı. Neredeyse ürkekti. "Bunun sonucunun ne olacağını bana söylemen için buradayım, Merry."

Teşekkürler.

Bu onun için çok zordu. O da bunu biliyordu.

Ve bundan memnundu.

Bu yüzden arabayı sürerken elini kaldırdı ve parmak eklemlerini dudaklarıyla okşadı, bunu yaparken parmaklarının elinin etrafında neredeyse çok sıkı bir şekilde kıvrıldığını hissetti.

Ellerini tekrar kalçasına indirdi, ona baktı ve "Teşekkürler kahverengi gözlü" dedi.

"Lafı bile ," diye mırıldandı. Tekrar yola doğru baktı.

"Bu kaltağı indirmek zorunda kalacak mıyım?" diye sordu.

Bir Cher ve Mia kedi kavgası.

Mia'nın hiç şansı yoktu. Yola doğru sırttı.

"Hayır."

"Striptiz kulübünün soyunma odasında işler tehlikeli olabilir, güzelim. Bütün o sürtükler göz farı, erkek arkadaş falan çalışıyordu. İşler çirkinleşir. Eğer fotoğraflarını gönderip durursa ve onu dışarı çıkarmamı istersen, araman yeterli. Senin için oradayım."

"Arkamı kolladığını bilmek güzel."

Şaka yapıyordu.

"Benimkini aldın, onu da geri alırsın" derken kesinlikle alay etmiyordu. Her zaman, Merry."

Elini kaldırdı ve tekrar öptü.

Parmakları bu sefer çok sıkı kıvrılmadı ama yine de . Elini kalçasına götürdüğünde, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Bu kadar."

"gereken bir lise kız arkadaşı çıkmayacak mı?"

"Lisede kız arkadaşım yoktu," dedi ona. "Oh," diye mırıldandı.

"Yedi tane vardı."

"Bu beni neden şaşırtmıyor?" diye mırıldanmaya devam etmeden önce onun iç çektiğini duydu.

Yola doğru gülümsedi.

"Şunu belirtmek isterim ki," diye başladı, "oğlumun benim yerime geçerek sana mesaj atacak kadar heyecanlı olduğunu zaten biliyorsun. Ama anneme dışarı çıkacağımızı söylediğimde, aptal bir kız gibi hoplayıp zıpladı."

Garrett kıkırdamaya başladı. Cher konuşmaya devam etti.

"Sana ayakta kalan son iyi kişi dedi." Bunu asılı bıraktı, sonra bitirdi, "Yine de baskı yok."

Bir kahkaha patlattı.

Elini sıktı, sonra parfümünün kokusunu daha yakından hissetti, bu da dudaklarını çenesinin menteşesine değdirmeden hemen önceydi.

"Hazır açmışken," diye fısıldadı kulağına, "bilmelisin ki seni güldürmeyi çok seviyorum."

Kasıklarında ve aynı şekilde göğsünde bir sıkışma hissederken elini direksiyonda sıktı.

"Artık evden çok uzaktayız tatlım," diye mırıldandı. "Tatlı olmayı bırak ve uslu bir kız gibi koltuğına otur."

Söyleneni yapmadan önce kızın burnunun kulağına değdiğini hissetti. Ama elini tutmaya devam etti.

Bu iyiydi çünkü Garrett'ın onu bırakmaya hiç niyeti yoktu.

* * * * *

Cher

Merry'nin kamyonetine oturdum, şimdiye kadar yediğim en iyi biftek, şimdiye kadar yediğim en iyi yemeklerin geri kalanıyla birlikte mideme sıcak bir şekilde yerleşti, üç kadeh şampanyadan bahsetmiyorum bile.

Hayatımın en güzel randevusundan sonra onun evine .

Yok.

Restorana giden yoldaki pislikler ortadan kalktıktan sonra, gerisi sadece Merry ve benim her zamanki halimizdi.

Süper şarjlı hariç.

Konuştuk. Güldük. O dalga geçti. Ben şakalaştım.

Ama yeni bir tür biz, farklı bir tür birliktelik, seks içeren bir birliktelik, seks yapmış olmak ve seks yapmaya gitmek gibi ek unsurlar alay etmeyi *inanılmaz* hale getiriyordu.

Hayal edilebilecek en iyi ön sevişmenin iki saati gibiydi, iyi yemek, güzel şampanya, çılgınca harika bir restoranda, etrafta başka insanlarla süslü kıyafetler giyerek ve yine de sadece ben yakışıklı bir adamla birlikteydim.

Ayakta kalan son iyi şey.

Ona sahip olduğum için kendimi şanslı hissettim.

Alec Colton'muş gibi davranan ve sinsice hayatıma girerek onu sarsmaya çalışan Dennis Lowe ile tanıştığımda hissettiğim şans gibi değil.

temelleri.

İyiliğin sadece elimizin altında değil, tam orada olduğu *gerçek* bir şans çünkü yemeğin çoğunda yemek yemediğimiz zamanlarda Merry elimi tuttu.

Bu yüzden ona
tutunmuştum. Ve o da
bana tutundu.

Tek yapmam gereken işleri berbat etmemek ve gitmesine izin vermemekti. "Şimdiye kadar bulunduğum en güzel yer," diye mırıldandım taksinin içinde. "Ne var, Cherie?"

Başımı çevirdim ve ona baktım. Tanrım.

Bu benim olabilir mi?

"Hiç bu kadar güzel bir yere gitmemiştim," dedim daha yüksek sesle.

Yola dönmeden önce bana baktı. "Hiç mi?" "Hayır."

Gösterge panelinin ışığında, serbest bırakmadan önce çenesinin garip bir şekilde gerildiğini gördüm.

O.

"Elini ver tatlım," diye emretti, elini direksiyondan çekip tutarak
avuç içi kadar.

Benimkini
onunkine koydum.

Parmakları kıvrıldı ve ellerimizi kalçasına dayadı. Evet, onu
tutmuştum.

Sadece işi berbat etmemek ve asla için çalışmam
gerekiyordu. "Yetişmem lazım," diye mırıldandı.

"Yetişmek mi?" Ben sordum.

"Sana hak ettiğin ve zaten sahip olman gereken şeyleri vermek."

Kahretsin, ama benim hakkımda böyle düşünmesi hoşuma gitti.

İleriye bakarken bunun içime yerleşmesine izin verdim. "Ethan'ı oraya
götürmeliyim. Belki on üç yaşına geldiğinde. Eğer akıllı olur ve bunun için
çalışırsan hayatın nasıl olabileceğini ona göstermelisin."

Menüdeki fiyatları gördüğüm için on üçü hedefliyordum, ancak bunu
karşılayabilmem için Ethan'ın on beş yaşına gelmesi gerekebilirdi.

Ve Merry'nin bana böyle bir pastayı üflemiş olmasını hâlâ hazmetmekte
güçlük çekiyordum.

"Sen iyi bir annesin."

Onun da benim hakkımda böyle düşünmesine bayıldım.

"Ben iyi bir anneyim," diye karşı çıktım. "Eğer iyi bir anne olsaydım Ethan brokoli yerdi."

Merry kıkırdadı.

Gülümsedim.

Sinyal lambasını yaktı.

Nereye gittiğimize dikkat etmeye başladım ve Merry yavaşlayarak, kasabaya taşındığımdan beri yüzlerce kez önünden geçtiğim ama hiç fark etmediğim bir apartman kompleksine girdiğinde şaşırdım çünkü burası fark edebileceğiniz türden bir yer değildi.

Bir felaket değildi ama pek hoş da değildi. Yaşamak için çok daha kötü yerler vardı ve bunu biliyordum çünkü oralarda yaşamıştım.

Merry'nin yaşayacağı bir yer gibi görünmüyordu.

Güzel bir kamyoneti vardı. Güzel takımlar giyerdi. Bir Harley'i vardı. Bir teknesi olduğunu da duydum. Ve sadece eski karısının başka biriyle evlendiğini duyduğunda pahalı bir viski ısmarlamazdı (gerçi normalde birkaç tane ısmarlamazdı).

Yani iyi malları vardı ve iyi malları severdi.

Yine de o bir polisti ve herkes suçu çözmek için kışkırlarını tehlikeye atmak için milyonlar almadıklarını biliyordu.

Belki de takım elbiselerini, Harley'ini ve viskisini almak için başka şeyleri feda etmesi gerekiyordu.

Bunu kesinlikle görebiliyorum.

Kompleksin içinden geçti ve kamyonetinin açık ara en iyi araç olduğunu fark ettim.

Bizi sitenin içinden geçirirken, Merry'nin bu halinden hoşlanmadığımı düşünüyordum. Onu bahçesi ve mangal yapabileceği bir terası olan bir evde düşünmeyi tercih ederdim, etrafındaki evlerin arabalarında düzgün arabalar vardı, kimse gürültülü ve gürültülü kalan çılgın bir parti yapabileceklerini düşünmeye bile yaklaşmıyordu.

Bu yerde, aralarında bir polis yaşıyor olsa bile, her hafta sonu çılgın partiler yapıldığını düşündüm.

Park etti. Dışarı çıktı. Kapıyı açtım ve neredeyse dışarı çıkmıştım ki yanıma geldi, elimi tuttu ve yolun geri kalanında bana yardım etti.

Beni kamyonandan indirdi ve kapımı çarptı, kilitleri öttürdü, sonra beni merdivenlere yönlendirdi.

Sessizdi. Yumuşak görünüyordu.

Yumuşak başlıydım ve bunun iyi yemek, şampanya ve Neşe ile ilgisi vardı. Ama yürüdükçe etkisi geçmeye başladı.

Ben kesin bir şeydim. O benim kesin olduğumu biliyordu. Bu beni rahatsız etmedi.

Ama son kez birbirimize girdiğimizde, sarhoşluktan aklımı kaçırmıştım.

Hoşuma gitmişti.

Hoşuna gitmişti.

Ama yine de ikimiz de katledilmiştik.

Seks konusunda çok fazla takıntısı olan bir kız değildim. Yaptım. Ruhun beni harekete geçirmesine izin verdim. Bazen iyi karşılık aldım. Bazen birlikte olduğum kişi bana uymuyordu.

O zamana kadar, yıllardır yaptığım tek seks Merry ile yaptığım boktan bir seans ve ondan önce de Denny Lowe ile yaptığım boktan seksti. Ama hiçbir zaman, hiçbir zaman *anlamlı* biriyle birlikte olmamıştım (Merry hariç).

Tabii, Lowe'un yaptığını sanıyordum. Ben de Trent'in yaptığını sanıyordum. Ama artık *biliyordum*.

Evet, lanet olsun, paniklemeye başlamıştım.

Tüm bunlar merdivenlerden çıkarken kafamı doldurdu ve Merry beni sahanlıktan aşağı indirirken de kafamı doldurmaya devam etti. Elimi bırakıp bizi yerine bıraktığında ve kapıyı benim için açtığında da kafamı doldurmaya devam etti.

Karanlığa doğru yürüdüm ama karanlık uzun sürmedi çünkü Merry bir düğmeye bastı ve sağımdaki yemek masasının üzerinde pek de çekici olmayan bir avize yandı.

Bunun ötesinde esasen bir mutfak vardı, "esasen" kısmı çünkü mutfağın bir tarafı kapalı değil, oturma odası olan alanın geri kalanına açılıyordu. Ama yine de küçüktü.

Mobilyalar iyi kalitede, rahat ama seyrek. Ve hayallerimde haklıydım -Merry'nin kocaman bir televizyonu vardı.

Ancak bir kanepa, bir koltuk, lambalı birkaç sehpa, bir yemek odası masası, bardaki birkaç tabure ve bir medya merkezi dışında hiçbir şey yoktu.

Duvarlarda deniz manzarası yok. Silah rafları yok. Kişilik yok. Hiçbir şey yok.

Televizyonun etrafındaki raflara dizilmiş DVD ve CD'ler ve bunların arasına yerleştirilmiş üç çerçeve dışında.

Merry oturma odasındaki bir lambanın yanına gitti ve ben de Merry hakkında bana fikir verebilecek tek şeye doğru ilerledim.

Yolda giderken şalım ve çantamı koltuğun koltuğuna düşürdüm. İlk karede durdum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Merry, Rocky ve babaları Dave Merrick'in bir fotoğrafı olduğunu gördüm. Dave oturuyordu. Merry ve Rocky onun omuzlarına yaslanmışlardı. Merry'nin kolunu Rocky'ye doladığını görebiliyordum. Hepsi de kameraya gülümsüyordu.

O daha genç görünüyordu, Rocky de öyle. Kesinlikle onunla tanışmadan önceydi.

Ve bana daha önce bilmediğim tek şey Merry'nin on, on iki yıl önce seksi olduğuydu.

Sürpriz olmadı.

Ama yaşlandıkça daha iyi oldu.

Diğer fotoğrafa baktım ve Merry'nin büyük, rahat görünümlü bir sandalyede, kameraya bakarak, güzelce gülümseyerek, göğsüne sıkıca sarılmış bir bebek kundağıyla çekilmiş bir fotoğrafıydı.

Merry ve yeğeni Cecelia.

Gururlu amca.

Bunu ben de biliyordum.

Diğer taraftaki resimlere ulaşmak için televizyonun ön tarafına geçtim.

Bu, rafa yayılmış üçlü bir çerçeveydi, alandaki tek şeydi.

Ortadaki çerçeve, Rocky ve Tanner'ın düğünlerinde, sağdıç smokiniyle Merry, Dave, Vera, Devin ve Tanner'ın ilk eşinden olan oğulları Jasper ve Tripp ile çevrili resmi bir fotoğrafı.

Sağdaki kare, Tanner ve Merry, kollar birbirlerinin omuzlarında, çok daha az resmi poz verilmiş ama yine de düğün fotoğrafçısı tarafından ortadaki resimle aynı yerde çekilmiş.

Soldaki karede Merry sağdıç smokinini, Rocky ise gelinliğini giymişti. Merry onu iki koluyla tutuyordu; Merry de onun kollarını sarmıştı. Kızın yanağı adamın omzundaydı, gözleri kameraya dönüktü. İkisi de gülümsüyordu ama Rocky de ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Rocky'nin bunu kardeşi için yaptığını biliyordum. Muhtemelen diğer resimleri de onun için çerçeveletmişti.

Ve sahip olduğu tek şeyin, pedinde ona ait olan tek şeyin babası, kız kardeşi, yeğeni ve kız kardeşinin geniş ailesi olması beni sarstı.

Bu düşünceye o kadar dalmıştım ki Merry'nin sıcaklığını sırtımda, elini belimde ve dudaklarını kulağımda hissederek "Hayatımın en güzel günü" demesi beni şaşırttı.

Fotoğrafa baktım, bu sözlerin içimde dolaşmasına izin verdim, inanmak istedim. Mia'yla evlendiği gün hakkında böyle hissettiğine değil, bunun doğru olduğuna inanmak istiyordum.

"Sonunda bir Merrick mutluluğa tutunacak cesareti buldu," diye bitirdi sözlerini.

Döndüm ve o da bu fırsattan yararlanarak başını kaldırdı ve elini belimde gezdirerek hafifçe sırtımın alt kısmına koydu.

"Kız kardeşinin buna sahip olması çok havalı, Merry," dedim dudakları kıvrıldı. "Onun için havalıdan da öte, bebeğim."

"Evet, ama hayatının en iyi günü?" Dikkatlice ittim.

Benden öteye, çerçeveye baktı, sonra sol eli belimin diğer tarafına vururken bana geri döndü.

"Şanslıyım ki henüz ölmedim."

Ellerimi kaldırıp göğsüne koydum ve dudaklarımı da yukarı doğru kıvrıdım.

"Şu anda bu benim için de büyük bir şans."

Sırıltısı büyüdü ama sadece bir anlığına, sonra soldu. "İyi misin tatlım?"

Beni okuyordu.

Paylaşmadan önce derin bir nefes aldım, "Ethan Meems'lerde. Hafta içi yatıya kaldı."

Sağ eli baskı uygularken sol eli sırtıma kaydı.

Sesim tuhaf, cılız ve titriyordu, "Sabahtan vazgeçiyorum. Onu okula götürüyor."

"Benim için çocuğunla geçireceğin bir sabahtan vazgeçiyorsun." Bunu söylerken, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğini biliyordum.

Yine de ona bu dersi zor yoldan vermiştim.

"Böylece bütün gece kahverengi gözlü kızımı elde ettim," diye mırıldandı, gözleri ağızıma kaydı.

Bir elimi boynuna doğru kaydırardım ve gözleri tekrar benimkilere döndü.

Elimi hareket ettirerek geciktirmek istedim. Dikkatini çekmek istedim. Bunu bir şeyler söyleyebilmek için yapıyordum.

Ama bana yaşattığı geceden sonra bana baktığında -ki zaten bana hiç sahip olmadığım kadar çok şey yaşatmıştı- beni şık bir restorana götürdüğünde, olağanüstü göründüğümü söylediğinde, kamyonetinde elimi öptüğünde, her şeyi dürüstçe anlattığında, beni güldürdüğünde, benimle birlikte güldüğünde, söylemem gerekenleri söyleyemedim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona anlatamazdım. Ona asla hayal kurmayan kız olduğumu söyleyemedim çünkü

Küçükken hep hayal kuracak kadar aptal bir kız olduğumu bilirdim.

Orada, onun kollarında, kişiliksiz oturma odasında durmanın, gerçekleşmesini hayal etmeye bile cesaret edemediğim bir rüya olduğunu ona asla söyleyemezdim.

Bunu ona söyleyemezdim.

Ben de "Yemek için teşekkürler." dedim.

Mavi gözlerinde bir şeyin hareket edişini izledim. Güzel bir şeyin. Anında hayatı geri sarma gücüne sahip olmak istediğim bir şey, böylece duraklatmaya basabilir ve ona istediğim kadar uzun süre bakabilirdim.

" ederim, Cherie," diye fısıldadı. Gözlerinin içine baktım.

Tanrım, biliyor muydu?

Benim gibi bir kızın asla hayal etmeye cesaret edemeyeceği bir rüyanın gerçek olduğunu biliyor muydu?

Elimi yukarı kaydırıp başparmağımla çenesini okşarken gözlerinin içine bakmaya devam ettim ve durumun böyle olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Bana izin verdi.

Sonra başka şeyler istediğini paylaştı. "Seni öpmek istiyorum, tatlım."

"O zaman öp beni,

Merry." "Hayır."

Başımın hafifçe seğirdiğini hissettim.

"Hayır mı?" diye sordum.

"Hayır," diye tekrarladı. "Bunu açman gerek Cher. Seni öpmek istiyorum. Ama şu anda seni öpmek istiyorum çünkü kollarımda duruyorsun, bana baktığın gibi bana bakıyorsun. Beni güldürmeyi seven kızı kesinlikle öpmek istiyorum. Ve o elbiseyi benim için giydiren kızı öpmek istiyorum. Ayrıca seni öpmek istiyorum çünkü seni öptükten sonra yatağıma götüreceğim ve seni becereceğim. Ama bilmelisin ki, şu anda seni öpmek istiyorum çünkü sen şu anda kızsın, şu anda olduğun gibi bana bakıyorsun."

Aman Tanrım.

Hiçbir şey saklamıyordum.

O biliyordu.

"Merry," diye fısıldadım.

Başını eğdi ve burnunu benimkinin yanından aşağı kaydırđı, dudakları bir nefes uzağında, mavi gözleri tüm dünyam oldu.

"Seni öpmek istiyorum," fısıldadı. Tanrım,

Tanrım... Merry.

"O zaman öp beni bebeğim."

Başını eğip beni öperken gözlerini kaybettim.

Sert, kaba ve talepkâr değildi, beni istediğı yere gitmem için zorlamıyordu.

Yumuşak, tatlı ve yapışkan değildi, bu da anımızı güzelleştirmek yerine yapış yapış hale getirdi.

Islak, uzun ve şefkatliydi, mükemmel bir adamla mükemmel bir randevuyu bitirmek için mükemmel bir öpücüktü.

Başını kaldırdığında, beni bırakıp elimi tuttuğunda ve tek kelime etmeden beni oturma odasından çıkan koridora doğru yürüttüğünde bu mükemmelliğı sürdürmeye niyetli olduğunu anladım.

Onu koridorda takip ettim ve karanlık bir odaya girdim. O karanlık odada onu takip ettim ve elinin elimi bıraktığını hissederek onunla birlikte durdum.

Işığı yakmak için eğildi ve ben hiçbir şey . Yatağı fark ettim ve olması gereken tek şey buydu.

Bana dönmüştü ve koyu gri takım elbisesinin ceketini silkerek altındaki elektrik mavisi gömleğı tamamen ortaya çıkarıyordu.

Ona ne vereceğimi biliyordum. Erkeklerin ne istediğini biliyordum. Nereye gideceğimi, onu benimle birlikte oraya nasıl götüreceğimi biliyordum. Bunu herkesten iyi biliyordum.

Ve bunu vermekte iyiydım.

Ellerini gömleğinin üst düğmelerine götürdüğünde gözlerini tuttum ve ellerimi kalçalarımın önüne koyup parmaklarımı içeri kıvırdım.

Bunu yaptığım anda elleri gömleğinden kurtuldu ve benim alanıma girmek için gereken tek adımı attı.

"Hayır, bebeğim," diye

mırıldandı. Yine...

Hayır mı?

Ellerini belime koyup aşağı doğru kaydırđı ve fısıldayarak, "Yemek boyunca beni o elbiseyle karşında oturtup sonra da onu senden çıkarma fırsatımı elimden almayacağını biliyorum" dedi.

Nefesim kesildi ve bacaklarımın arasında bir ıslaklık hissettim.

Nasıl iyi vereceğimi biliyor olabilirim.

Ama Merry bunu nasıl daha iyi yapacağını biliyordu.

Bakışlarımı tutarken ellerini tekrar yanlarıma doğru kaydırdı. Sonra eğildi.

Hazırlanmak için dudaklarımı araladım ama dudakları yanağımda, çenemde gezinmeden önce dudaklarıma değdi. Dilini kulağıma dokundurdu ve başını kaldırıp gözlerime bakmadan önce içimi bir ürperti kapladı.

Sonra ellerini tekrar belime, kalçalarıma doğru kaydırırken beni izledi. Sıkışmadılar. İçeri bastırdılar, yukarı kaldırdılar, ipeksi, esnek kumaşı da yanlarına alarak bacaklarıma doğru kaydılar.

Oh Tanrım. Bu iyi hissettirdi. Dayanmamı sağlayacak kadar iyiydi yoksa düşecektim.

Bunun yerine bir şeye konsantre olmaya karar verdim ve ellerimi gömleğinin düğmelerine kaldırdım.

Tekrar daldı ve bana kısa, ıslak bir öpücük verdi, dilleri birbirine değdi.

O elbisemi kalçalarıma kadar kaydırırken ben bir düğmeyi açtım ve diğerine geçtim.

Bir sonraki düğmeyi açtığımda daha ağır nefes alıyordum. İşte o zaman ağzını boynuma götürdü, ellerini geriye, aşağıya, yukarıya ve şimdi kıçımda olan elbisemin eteklerine götürdü. Sonra ellerini aşağı doğru itti ve dişleri boynumun derisini ısıtırken kıçımı kavradı.

Oh, evet.

Daha iyi.

Düğmelerden vazgeçtim çünkü başka seçeneğim yoktu. Bacaklarım güçten düşüyordu. Ellerimi gömleğinin içinde kıvırdım ve göğüslerimi göğsüne bastırarak vücuduna yaslandım.

Ağzını kulağıma götürdü.

"Kollarını kaldır, Cherie."

Parmaklarımı açtım ve kollarımı kaldırdım.

Merry geri çekildi ve elbiseyi yavaşça sonuna kadar kaydırdı, dantelli siyah bir tanga giymiş olmama rağmen sütyen takmadığım için vücudumun büyük bir kısmı ortaya çıkmıştı.

Elbiseyi bir kenara fırlatırken gözleri bana kaydı. Sonra elleri tekrar üst kaburgalarımın yanlarına geldi ve bakışları dolaşırken aşağı kaydı.

Tanrım, bana dokunmasına bile gerek yoktu.

Tanrım, hiç bu kadar yavaş gitmemiştim. Neredeyse hiçbir şey yokken hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Bir şeyi hiç bu kadar çok istememiştim.

Hayır, *biri*.

"Merry," diye fısıldadım ve adından damlayan ihtiyacı ben bile duyabiliyordum.

Gözleri tekrar benimkilere kaydı ve parmakları etime gömölüp kalkmadan önce derinlerde yanan aç alev karşısında soluğumu tutamadım.

Beni kendisine doğru çekerken zıpladım, yer değiştirdim. Bacaklarımı kalçalarına doladım, o da bir dizini yatağa koydu ve ağzı benimkine yaklaştı.

Ağzı benimkinin üzerinde açılıp dili içeri kayarken sırtım yatakla buluştu.

O andan itibaren, daha az yavaş gitmedi. Merry yol gösteriyor, ben de onu takip ediyordum, dokunuyorduk. Öpüştük. Tadına baktık. İz sürdük. Gömleğini çıkardım. Ayakkabılarından ve çoraplarından kurtulacak kadar uzun süre ayrı kaldı. Külotumu nazikçe bacaklarımdan aşağı indirdi. Kemerinin peşinden gittim ve ben pantolonunu ve boxer'ını aşağı çekerken o yatakta sırtüstü yatıp kalçalarını sallarken bakışlarını tuttum.

Çıplak, daha hızlı gitmedi. Bu deneyimle ilgili değildi. İhtiyacı beslemek. İstedikini almak. Kafanın içine girmek ve duyguların içinde kaybolmak.

Ayrıca keşfetmek de değildi. *Ezberlemekti*.

Basking.

İbadet etmek.

Kendimi ona o kadar kaptırmıştım ki, gerçek dışıydı. Dinliyordum. İzliyordum. Bir dokunuşun ne yapacağını. Dilimin izi. Dişlerimin kıştırması. Elimin darbesi.

Beni yukarı çekip bulunduğum yerde olduğunu gösterdiğinde, dudaklarımı karnının sert kası üzerindeki gevrek saçlar boyunca sürüklüyordum ve aklımda bir hedef vardı.

Benimle o kadar ilgiliydi ki, gerçek dışıydı. Dinliyordu. İzliyordu. Dokunuşunun bana ne yaptığını. Dilinin izini. Dişlerinin kıştırması. Elinin darbesi.

On beş dakika da olabilirdi, üç saat de. Tek bildiğim, sonunda bana ihtiyacım olanı vermeye hazır olduğunda, onu almaya hayatımda hiç olmadığım kadar hazır olduğumdu.

Ve bunu bile bana sadece Merry'nin verebileceği bir şekilde verdi.

Yatağında bizi düzeltti, başımı yastıklarına dayadım, garip bir şekilde düzgündü, *güçlü* bir şekilde uygun, bu sefer olduğu gibi, biz olarak ilk kez bir atış yapıyoruz

ne olabileceğimizi, bunu doğru yapacağını söyledi.

Komodine doğru uzandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Ayağımdaki ayakkabılara dikkat ederek bacaklarımı kalçalarına doladım, onu topukla vurmak istemiyordum, kollarım sırtında kayıyordu, bakışlarım ona kilitlenmişti.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde öyle kalmaya devam etti ve mırıldandı, "Benim için buna dikkat et, bebeğim."

Elimi buldu ve prezervatifi bastırdı. Açmakla uğraşmadım.

Ama onu aramıza getirip sikini bulduğumda, onu yuvarlamak için zaman ayırdım.

Gözlerindeki açlığın yanışını izledim ve düzensiz nefes alışım nefes nefese dönüştü, parmaklarımın altında kalın horozunun nabzını hissettim.

Prezervatifi dibine kadar soktuğumda dişleriyle alt dudağımı ısırdı.

Evet.

Uzuvlarımla onu daha sıkı kavradım, tüm bunlar olurken gözlerimiz birleşti. Onu ıslaklığımın içinden kaydırırken, dişleri onunkilere gömülürken dilimi alt dudağıma değdirirken birbirlerine bağlı kaldılar.

Tanrım, *lanet* olsun, *lanet* olsun

Merry. Sadece bu... çok ateşli.

Onu açıklığıma götürdüm ve hemen yarım inç içeri itti.

Yumuşak bir nefes verdim, elimi kalçasına, omurgasına, saçlarına doğru kaydırdım.

Tutunduğumda, yavaşça -Tanrım, inanılmaz, *güzel* bir şekilde yavaşça- Garrett Merrick beni doldurdu.

Benimle bağlantı

kurdu. Benim bir

parçam oldu.

Ona baktım ve hissettim. Onu içimde hissettim. Sıcaklığını hissettim.

Ağırlığını. Kollarının bana sarıldığını hissettim. Bedenimin ona sarıldığını hissettim.

Tüm bunları hissettim ve başka bir şey daha hissettim.

Gözlerim yanmıyordu. Kuruluk yoktu. Acı da yoktu.

Islaktılar.

Merry başını eğip beni öpmeden önce gözlerini Merry'nin gözlerine dikti; Merry'nin gözlerindeki sıcaklık azalmıyor, aksine ona yeni bir sıcaklık katılıyordu.

Sonra benimle sevişti.

Bakire olmaktan çok

uzaktım.

Ama bu benim ilk seferimdi.

İlk seferimdi.

İlk kez bir erkek benimle sevişecek kadar beni düşündü.

Yavaştı. Şefkatliydi. Islak öpücükler içeriyordu. Göz teması. Sessiz iletişim. Ona dokundum, sarıldım, kendime çektim.

Kollarıyla beni sararak derin ve ritmik bir şekilde sürdü.

Oradaydı ama yavaş yavaş, sürekli klitorisime, içimdeki sikine vurarak inşa etti. Üzerime gelmeye başladığında, bunun sadece onun horozuyla olacağını ve her şeyden daha büyük olacağını biliyordum.

"Merry," diye fısıldadım, elim kışından saçlarına doğru ilerledi, parmaklarım kenetlendi.

Okşadı ve aniden içimden bir şey geçti.

"Merry," diye nefes aldım, ağzı benimkine çarptı, dili benimkinin ucuna dokundu ve boğazından aşağı inledim.

Yavaşlık onu terk etti ve daha hızlı, daha sert, içime girdi, derinlere vurdu, vücutlar birbirine bağlandı, ağızlar birbirine bağlandı, dili şimdi içeriye soktuğu horoz kadar açgözlü, orgazmım şişiyor ve havada asılı kalıyor.

Saçlarını tutmaya devam ettim, bacaklarım kalçalarının etrafında sıkıca kıvrıldı, kolum sırtına doğru eğildi, parmaklarım ense kaslarına bastırdı, inilti kaçıran onu bana sabitledi, ağzını doldurdu, vücudum onun titremesinin altında kaldı.

Sonunda öpüşmeyi kesti ama dudaklarımızın bağlantısını kesmedi, homurtuları iniltilerime karıştı.

Aletini derine yerleştirdi ve vücudu sarsılmadan ve salıverilme hırıltısı ağzımı doldurmadan önce "*Cher*," diye inledi.

Bunu yaptıktan sonra ağzını benimkinden ayırdı ve alnını boynumun yan tarafına bastırmak için hareket ederken bir kez daha sert ve derin bir şekilde itti.

Beni terk ettiği gibi onu da terk ettiğini hissettim ve onu okşamaya başladım, parmaklarımın uçlarını saçlarında gezdirdim, sırtındaki kasların belirgin hatlarını izledim, geri kalan kısmım kıpırdamadı.

Merry'nin kolları beni güçlü bir şekilde sıktıktan sonra boynumu öptü ve başını kaldırdı.

Gözlerimin içine baktı.

Ben de onunkilere baktım.

Okşamaya devam ettim.

Merry bir kolunu boynumdan çekti, elini boynuma doladı ve başparmağını boğazımda gezdirdi, yukarı, çenemde gezdirdi, yukarı, yanağımda gezdirdi, sonra dudaklarımda gezdirdi, ileri geri, ileri geri. Benden geriye sahiplenilecek bir şey kalmamış olsa da daha nazik bir sahiplenme.

Eğer beni istiyorsa, ben Garrett Merrick'e aittim.

Her şeyimle.

Uzun süre bu şekilde kaldık. Söz yok.

Ama onlara ihtiyaç yoktu. Hayatımda bir kez olsun, umdum, dua ettim. doğru anladığımı ve bunun görüldüğü gibi olduğunu *hayal ettim*.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ama nazikçe, kayarak çıktı ve yuvarlandı, bunu yaparken beni kaydırdı, böylece yan tarafımdaydım.

O da aynı şekilde yavaşça ayrıldı, bacaklarım kalçalarındaki tutuşu kaybedince otomatik olarak kapandı.

Yatağın kenarındaydı, tüm bunlar boyunca benimle göz temasını hiç kaybetmedi. Sadece bakışları beni boydan boya taradığında göz temasını kaybetti.

Geri geldiğinde sessizce, ", " dedi. Başımı salladım.

Yataktan kalktı ve odadaki üç kapıdan birine doğru yürüdü.

O gözden kaybolunca içerideki ışık yandı ve buranın bir banyo olduğunu gördüm. Bana hareket etmememi söylemişti ama o gidince Garrett'in içinde olduğumu fark ettim.

Merrick'in yatak odası, ben de bu fırsatı hızlıca etrafa bakmak için kullandım.

Evinin geri kalanını gördüğümde, burada da pek bir şey görmediğime şaşırmadım. İki komodin. Üzerlerinde iki lamba. Uzun, altı çekmeceli bir şifonyer. Onun üzerinde de bir lamba. Yatak.

Tam önümdeki komodinin üzerinde bozuk para, buruşturulmuş makbuzlar, kullanılmış bir paket sakız, bir çakmak ve başka pek bir şey yoktu.

Omzumun üzerinden diğerine ve şifonyere baktığımda, bu türden daha fazla döküntü, bir çalar saat ve başka pek bir şey yok gibi görünüyordu.

Şifonyerinin üzerinde üç kupa vardı ama sergileniyor gibi değillerdi. Sanki oraya konmuşlar, kenara itilmişler ya da daha fazla yer gerektiğinde yer değiştirmişlerdi. Birinin tepesinde ayakta duran, tüfeğini omzuna dayamış, gözlerini nişangâha dikmiş bir adam vardı. O kadar uzun olmayan (ama yine de uzun olan) başka bir kupanın tepesinde aynı pozda ama elinde tabanca tutan başka bir adam vardı. Biraz daha kısa olan sonuncusunda ise yüzüstü yatan bir adam vardı, tüfeği nişan almıştı.

Ama hepsi bu kadardı.

Tıpkı evinin geri kalanı gibi. İşlevsel ve başka hiçbir şey yok.

Tek sürpriz mobilyalardı. Duvarlarda herhangi bir baskı ya da kişilik olmamasına rağmen, bu odadaki mobilyalar gerçekten çok güzeldi. Orta boyda muhteşem bir ahşap, ne koyu ne de açık. Şifonyer ve komodinlerdeki çekmecelerde, ama yüksek yatak başlığıyla çok daha muhteşem bir şekilde, ahşap muhteşem, erkeksi bir chevron tasarımıyla ayarlanmıştı, ama benim için sahip olmaya itiraz etmeyeceğim bir şeydi.

Banyodaki ışık söndü ve Merry'nin bana doğru geldiğini gördüğümde Merry'nin mobilyalarına olan ilgimi kaybettim.

Evet, karnındaki tüyler o zamanlar gömülü bir hazinenin (ama kısa bir süre önce *içimde* gömülü bir hazineydi) doğru olmadığını gösteriyordu ve hayranlık uyandırıcıydı.

İşaret edilen hazine harikaydı.

Garrett Merrick'in çok güzel bir aleti vardı, şu anda bile benimle seviştikten sonra yarı sertleşmişti.

Uzunluğu belki ortalamanın biraz üzerindeydi. Önemli olan çevresi idi.

Oda karanlığa gömüldüğünde ne yazık ki onu gözden kaybettim.

Yatağın hareket ettiğini, yatak örtülerinin savrulduğunu hissettim. Ayak bileğimi Merry'nin kavrayışında bulduğumda bu durdu ve karanlıkta bile sandaletimin kemerini açıp kaydırarak kısa sürede çıkardı. geçti. Bunu başardıktan sonra yatak tekrar yer değiştirdi ve kendimi Merry'nin içinde bulmadan yarım saniye kadar önce yorganı üzerimde buldum.

"Bunu söylemek bana acı veriyor," diye başladı bizi nasıl istediğine karar verdikten sonra (ve açıkça belirtmek gerekirse, nasıl olmasını istediğimi, belki de sonsuza kadar). "Ama artık yirmi yaşında değilim. Az önce yaşadıklarımızdan sonra sikime öyle bakıyorsun tatlım, bana biraz zaman vermen gerekecek." Bitirmeden önce durakladı, "En az yirmi, otuz dakika."

Garrett Merrick'e yatağında yaklaşırken usulca güldüm, çıplak vücudu bana bağlıydı.

Bu hoşuna gitmiş olmalı çünkü kolları bana daha sıkı sarıldı.

Birdenbire öyle bir güçle çarptı ki, neden beni paramparça etmediğini merak ettim.

Garrett Merrick benimle akşam yemeği için iki yüz dolardan fazla para harcamıştı. Benim de onu öpmemin ne anlama geleceğini bile bile beni öpmek istediğini söylemişti. Benimle sevişti, benimle *sevişti*, benimle.

Ben.

Ben.

Ben.

Baştan sona göz teması. İçime girdiğinde adımlı söyledi.

Ve şimdi onun yatağındaydık, çıplaktık ve bana sarılıp benimle alay ediyordu.

"Bu sikişmek değildi, değil mi?" Ağzımdan kaçırdım.

Gevşeyip elini saçlarımdan arasına sokmadan önce vücudu bir an için benimkine karşı daha da sertleşmiş gibiydi.

Bunu hiç yaşamadığımı biliyordu.

Artık bunu bana ilk kez kendisinin verdiğini biliyordu.

"Hayır, Cher," dedi nazikçe. "Bu sevişmenin yakınından bile geçmedi." Evet, doğrudan, beynime kazıyarak...

Bunu edemezdim.

Yapamazdım.

O başıma gelen en iyi şeydi.

Ethan'ı elde ettiğim gibi aptalca davranıp bir keş tarafından hamile bırakıldıktan sonra gerçek olamayacak kadar iyi bir iyilik elde etmemek.

Sahip olduğum bir iyilik çünkü onu sadece kendim olarak kazandım.

Bunu anlayınca, Merry'ye karşı yapmaya eğilimli olduğum gibi, ağzımdan kaçırmaya devam ettim.

"Çocuğumu daha iyi tanımanı istiyorum. Yarın. Teddy ile yatıya kalacak ama ben onu maça bırakacağım. Orada buluşacaklar. Teddy'nin ailesi maça gidiyor çünkü büyük oğulları oynuyor. Maçtan sonra onlarla eve gidecek. Ama öncesinde onu yemeğe götürebiliriz."

Merry bir şey söylemedi.

Kahretsin, bu çok erkendi.

"Ya da bekleyebiliriz," dedim çabucak.

"Seni ve Ethan'ı pizza yemeye götürüyorum, onu bıraktıktan sonra seni evine bırakayım mı?"

Çok erken değil.

"Evet" demeden önce gözlerimi yavaşça kapattım. "Sıra sende."

Daha derine sokuldum.

Merry elini saçlarımda tutarken diğer kolunu belime o kadar sıkı sarmıştı ki parmaklarının karnımdaki deriyi sıyırdığını hissettim.

Sıcaklığı, gücü, orgazmım, harika yatağı, uyanık kalmak ve tüm bunları hissetmek istedim ama kendimi uykulu hissetmekten alıkoyamadım.

Ve uykulu, doymuş, Merry tarafından yakın tutulan ağzım akmaya devam etti.

"Beni sikmediğın için teşekkürler."

Duyulmayan bir kıkırdamayla vücudunun hareket ettiğini hissettim. "Seni becermememe izin verdiğin için teşekkürler," diye cevap verdi. "Her zaman," diye mırıldandım, sürüklenmeye başlamıştım.

"Cherie?" diye

seslendi. "Evet,

Merry." Cherie.

Merry.

Lanet olsun, çok aptalcaydı.

Ama aynı zamanda kaderimizde varmış gibiydi.

"Bu iyi. Kanıt. Gerçek. Bunu unutma, tatlım. Buna tutunalım, az önce sahip olduklarımıza, şu anda sahip olduklarımıza, paylaştığımız geceye, bunu , sen ve ben buna sadık kalabiliriz."

Boğazım kapandı.

Gözlerim yanmaya başladı.

Ama kendim olarak güçlüydüm.

"Yapış yapış olmayı bırak."

Kollarımın arasında hareket eden zayıf bedeni bana güldüğünü söylüyordu.

Bunu kontrol altına aldı, dudakları saçlarıma degecek şekilde başını eğdi ve "Uyu kahverengi gözlüm," diye emretti.

"Sabah görüşürüz, güzelim." "İnan buna, bebeğim."

İnandım.

Sonunda inandım.

Ve hayatımda ilk kez Merry'ye sımsıkı sarıldım, bu beni .

On İkinci Bölüm

*Tüm Zevk Benim
Cher*

Mememle klitorisim arasında
gidip geldiğini hissettim.
Gözlerim açıldı.
Gölgeler gördüm. güzel bir yatak hissettim.
Arkamda sıcaklık.
Sert bir penis kıcıma bastırdı.
"Merry," diye nefes aldım başparmağı ve parmağı meme ucumda tekrar
yuvarlanırken. "Bu, bebeğim," diye homurdandı, sesi uykuyla boğuklaşmıştı ve
yaklaşan orgazm, "lanet olacak." Kalçalarım
seğirdi.
Yerini değiştirdi ve sert aletini kollarımın arasından geçirdi.
Kahretsin, evet.
"Bebeğim," diye sızlandım, zorlukla uyanmışım, zaten .
"Komodin, Cher, çabuk."
Aletini ileri geri kaydırırken onu kaybetmemek için dikkatlice komodine
uzandım, parmakları hala meme ucumda çalışıyordu, diğer eli altımdan itiyor,
karnımın üzerinden geçiyor, aşağı iniyor ve içeri giriyordu.
Onun dokunuşuyla nefesim kesildi. Bir çekmeceyi çekip açtım, körlemesine
yokladım, folyoyu hissettim, bir prezervatif kaptım ve Merry'nin içine geri
bastırdım.
Eli göğsümden ayrıldı.
Prezervatifi ona
doğrulttum. O da aldı.
Kalçalarımı salladım, onu kendime doğru çektim.
Sırtıma yasladığı göğsündeki gümbürtüyü hissettim ve folyo kırıışmasını
duyduğumda bu ses duyulabilir hale geldi.
Kalçalarını benden uzaklaştırırken sikini kaybettim.
Ama klitorisimdeki parmağını kaybetmedim.
İçine girdim.
Sikini geri aldım, kayıyor, nişan alıyordum, alt vücudu aşağı kaydı.
"Bana ağzını ver," diye emretti.
Boynumu büktüm.
Sikini içime sokarken ağzımı tuttu.
İçimi dolduran iyiliğinin gücüyle , ses Merry tarafından yutuldu, o beni
sürerken, ben onu sürdüm, parmağı benimkini manipüle ediyordu.

klitoris, eli göğsüme geri dönüyor, kıvrılıyor, başparmağı meme ucuma sürtünüyor.

Ağzımı yağmaladı, beni sertçe becerdi, beni çalıştırdı, çok fazla olana kadar ve başımı yastığa ittim.

Mesajımı aldı ve beni öpmeyi bıraktı, ama dudakları benimkileri bırakmadı, nefes alıyor, fırçalıyor, sert nefeslerim onun sert nefeslerine karışıyordu.

Sonra homurtuları dudaklarımı aşındırdı. Bu hoşuma gitti.

"Bebeğim," diye nefes aldım. "Evet," diye homurdandı.

"Daha sert," diye yalvardım.

"Evet," diye homurdandı, daha hızlı, daha sert, bana acımasızca biniyordu. Zekice.

"Merry," diye nefes nefese kaldım.

"İşte böyle bebeğim," diye inledi.

Boşaldım, kollarında şaha kalktım, dudaklarım aralandı, nefesim ciğerlerimde asılı kaldı, göğüslerimde patladı, klitorisim ve amım kasıldı, sıkıştı ve onun sürüş horozuna karşı serbest bırakıldı.

Elinin tamamını içeri sokarken klitorisimdeki parmağı uzaklaştı, parmakları hâlâ sert olan aletin etrafında ayrıldı, bacağı yukarı kalktı, benimkini de yanına aldı, tahriklerinin gücü akıl almazdı. Aynı anda, diğer eli göğsümden ayrıldı ve yukarı doğru hareket etti, boğazımın etrafını sardı, sonra daha yukarı, çenemin etrafını sardı, başımı ona doğru bükte, böylece karanlıkta gözlerini gördüm, beni becermeye devam ederken dudaklarımız diğerininkine karşı fısıldadı.

"İşte bu, Merry," diye nefes aldım, hâlâ boşalıyordum ama doruk noktam benden uzaklaşıyordu. "İşte bu, bebeğim. Beni sertçe becer. Seni bütün gün hissetmek istiyorum." Başımı kaldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Seni bütün gün yanımda istiyorum bebeğim. Beni bu şekilde becer."

"Güzel" diye homurdanırken eli çenemin etrafında sıkılaştı, sonra kontrolünü kaybetti, tekrar ve tekrar bana çarptı, ağzı benimkini terk etti, çenemdeki eli yukarı itti, inlerken yüzü boğazıma gömüldü.

Sonunda içime gömüldü, sabit kaldı ve düzensiz nefeslerinin tenimde gezindiğini hissettim.

Başını kaldırıp benimkini aşağı çektiğinde parmaklarının uçları çenemi nazikçe sıktı ve ağzımı derin, ıslak bir öpücüğe boğarken diğer elini bağlantımıza doğru tuttu.

Bitirdi, alnını benimkine dayadı, gözleri açıktı, benimkiler sabahın erken karanlığında onunkilere bakıyordu ve "Günaydın" diye mırıldandı.

Orada yatıyordum, Merry içime gömülmüştü, klitorisim, göğüslerim, lanet olsun, tüm vücudum hala beni becerdiği için karıncalanıyordu ve ona baktım.

Günaydın mı?

Bir kahkaha patlattım.

Bunu yaparken çenemi serbest bıraktı ve Merry'nin dudaklarını kulağıma götürmesi için başımı gevşettim.

"Bilgin olsun, ben de seni güldürmeyi seviyorum."

Orgazmdan daha iyi.

İsa.

Merry.

Gülmeyi bıraktım.

Boynumu kulağımın altından öptü ve içimden çıktı.

Üzerimden geçip, belimdeki koluyla beni insan boyutunda bir oyuncak bebekmişim gibi kendine çektiğinde ve kendimi Merry ile birlikte yatağının yanında bulduğumda onu kaybetmenin acısını hiçbir şekilde atlatamamıştım. Çırlıçılak.

Belimi bıraktı, elimi tuttu ve beni odanın diğer ucuna sürükledi.

Ağzımı açtım.

Ben daha konuşmaya başlamadan Merry, "Duş al," dedi.

Çenemi kapattım ve Merry'nin banyosuna girdim, çıplak bir Merry ile sırtarak yapıyordum.

* * * * *

Kırk beş dakika sonra, bir önceki geceden kalma elbisem ve ayakkabılarımla, saçlarım ıslak bir şekilde evime doğru yürüdüm.

Normalde bunun ne söylediği umurumda olmazdı.

O anda Merry'nin elimi tuttuğunu ve yanımda yürüdüğünü görünce *gerçekten* umursamadım.

Verandada durduk ve anahtarlarımı çantamdan çıkardığımda Merry onları benden aldı.

Beni fırtına kapısının önünden çekerek kapıyı açtı, sonra da bizi içeri aldı.

Fırtına fısıldadı ve sonra çarptı. Merry

ön kapıyı kapattı.

Sonra beni kollarına aldı ve öptü.

Ağzını benimkinden ayırdığında nefes nefese kalmıştım.

"Saat beş seni ve Ethan'ı almaya geleceğim," dedi. "Tamam, güzelim," diye cevap verdim.

Bana gülümsedi.

O gülümsemeyi, sonsuza kadar yaşasam bile asla unutmayacağımdan emin olduğum bir şekilde ezberledim.

Sonra beni sıktı, bıraktı ve kapıya doğru ilerledi. Kapıda tekrar bana baktı.

"Görüşürüz, tatlım."

"Görüşürüz, Merry."

Çenesini kaldırdı ve kapıyı arkasından kapattığında gözden kayboldu.

Beni bıraktığı yerde, bir gece önceki elbisem ve ayakkabılarımla, saçlarım ıslak bir şekilde duruyordum.

"Bunu ," dedim kapıya.

O anda, tam orada, dün gecedен ve o sabahtan sonra, oğluma iyi bir hayat vermek kadar buna niyetliydim.

Kesinlikle.

Şalımı silktim ve kova sandalyeye fırlattım. Telefonumu çantamdan çıkardım ve çantam da şalıma katıldı.

Sonunda başımı telefonuma eğdim ve Merry'nin mesaj dizisini açtım.

Geçirdiğim en güzel geceydi. Teşekkür ederim, bebeğim.

Gözlerimi dikmiş, başparmağımı gönder düğmesinin üzerinde gezdiriyordum.

"Bunu ," dedim telefonuma ve başparmağım ekrana vurdu.

Tuttuğumu bilmediğim kocaman nefesimi bıraktım, kapıya doğru yürüdüm, açtım, fırtınayı kilitledim, kapıyı kapattım, kilitledim, sonra yatak odama geri döndüm.

Elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarmış, yeni iç çamaşırlarımı ve kot pantolonumu giymiştim ki yatağa attığım telefonum çaldı.

Onu kaptım.

Sevindim, kahverengi gözlü.

Sırıttım ve başparmağım hareket etti.

İyi sabahlar, bu arada.

Telefonu yatağıma geri attım ve bir tişört seçmek için şifonyerime gittim. Tam üzerime geçiriyordum ki telefonum tekrar çaldı.

Ona geri döndüm.

İşte benim iyi kızım.

Buna sıırtmadım.

Titredim.

Bu güzelliği deneyimledikten sonra başparmağım tekrar hareket etti.

Beni tahrik etmeyi bırak da git suçla savaş.

Gönder tuşuna bastım.

Telefonum tekrar çaldığında kahve yapıyordum.

Beklemeye değer.

Merry'nin mesajına baktım, gözlerim tuhaf hissediyordu - kuru ve yanık değil, başka bir şey - telefonumu kaldırıp alnıma vurmadan önce, sanki onun mesajındaki kelimeleri beynime dokundurabilirmişim gibi.

Aşağı indirdim ve başparmağım uçtu.

Sonra, muhteşem.

Çok geçmeden geri döndüm, *kesinlikle*.

Kahvemi doldurduktan sonra sırtımı tezgâha döndüm ve ona yaslandım.

Kişilik dolu harika mutfağıma baktım.

Ve o anı, hayatın bana sunduğu bir başka nimetin tadını çıkarmak için kullandım

-Bugünlerde çok daha sık gelen bu sesler, uzun zamandır ilk kez bir günümde, bundan sonra olacaklar için sessiz bir beklenti içindeydim.

Bir önceki gün, Ethan'ın o mesajı ben değil de Merry gönderirse ne düşünür diye endişelendiğim için berbat olmuştu.

Bu gün, her şeyi edecek hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

Her şey iyiydi ve tahminler daha da iyiye gideceği yönündeydi. Ben de hiç böyle bir şey yaşamamıştım, bu yüzden kıymetini bilmeliydim.

Ve bunu yaptım.

* * * * *

Kapının çalındığını duydum ve hemen ardından, "Anne! Ben Merry! Ben alabilir miyim?"

Yatağımın kenarına oturmuş, botumun fermuarını çekiyordum. Başımı komodinin üzerindeki saate doğru çevirdim.

Kahretsin, saat beş yirmi beşti.

Merry erkenciydi.

"Ben bakarım!" Fermuarı aceleyle çekerek bağırdım.

"Ama o sadece Merry!" Ethan geri bağırdı. "Onu pencereden gördüm!"

Ethan'ın büyükannesi dışında kapıyı açmasına izin verilmiyordu.

"Doğru!" Yataktan kalkarak geri döndüm. "Al şunu."

Ethan'ın heyecanlı "Hey, Merry!" sesini duyduğumda kısa koridorumuzun yarısına gelmişim.

"Hey, dostum." Merry'nin cevap verdiğini duydum.

Oturma odasına gittiğimde el sıkışmalarını kestiklerini gördüm. Ethan bana doğru döndü.

"Bak anne! Merry burada!" dedi, bana daha önce de söylediği bir şeyi.

Çocuğuma o gece Merry ile yemeğe çıkacağımızı söylediğimde sevinçten havalara uçtuğunu söylemem yeterli.

Hatta o kadar heyecanlıydı ki bana Teddy ile olan planlarını iptal etmek istediğini, böylece hep birlikte maça gidebileceğimizi ve sonrasında da dondurma yiyebileceğimizi söyledi.

Bu nedenle, hayatımda ilk kez çocuğuma karşı bencilce davranarak (aynı zamanda Merry için işleri çok hızlı bir şekilde zorlamak istemediğimden, hızlı bir akşam yemeğinin onu Ethan ile saatler geçirmeye zorlamaktan daha iyi olabileceğini düşünerek) ona hayır dedim.

Onun heyecanı yüzünden, yıkım bekliyordum.

Ama onun çocuksu heyecanı içinde çocuğumun büyüdüğünü unutmuştum. Ve görünüşe göre, bunun bir parçası da Merry ve benim, özellikle de başladığımız şeyle bu kadar erken, sadece o ve benim biraz zamana ihtiyacımız olduğunu anlamasıydı.

Bu yüzden Ethan kolayca pes etmişti.

Bu, akşam yemeği için heyecanlı olmadığı anlamına .

Belli ki o anda heyecanını gizlemeyi ve Merry'nin yanında evin erkeği gibi davranmayı tamamen unutmuştu.

"Anlıyorum," diye mırıldandım, içeri girdim ve açık ön kapıda durmuş beni izleyen ve ona ulaşmamı bekleyen Merry'ye baktım.

Ayrıca Ethan'ın önünde bunu nasıl oynayacağına dair ona ipuçları vermemi izliyor ve bekliyor.

Bunu ona da zor yoldan öğretmişim ve o da öğrenmiş, bana ihtiyacım olanı vermişti.

Tanrım, *Merry*.

Yaklaştım, bir elimi kaldırdım, göğsüne dokundum ve çenemi geriye doğru eğerken bakışlarını tuttum.

Bir elini belime götürdü ve eğilerek dudaklarını yanağıma dokundurdu.

Ayrıldık.

Ethan, "Sen de yapışkan olabilirsin," deyince Merry de ben de ona baktık. "Annem yapışkanlığı sever. İzin versem her zaman yapış yapış olur," diye devam etti. "Benimleyken bunu sınırlamak zorunda. Etrafta başka bir erkeğin olması iyi olacak, böylece daha fazla olma şansı yakalayabilecek."

Oğluma baktım.

Sonra dedim ki, "Kapa çeneni, çocuk."

Bana baktı, hınzırca sırtıyordu. "Unut *bunu* anne." Gözleri Merry'ye kaydı. "Neredeyse on bir yaşıdayım," diye açıkladı. "*On bir yıldır* sadece annem, büyükannem ve ben varız. Onlar hanımefendi. Etrafımda başka erkek olmadı. Çok iyiler ama ben *iki kadınla* birlikte olan *bir erkeğim*. Sanırım beni anladın. Artık bir erkeğim var. Bu benim için büyük bir şey. Yani, sadece söylüyorum, ihtiyacın olan her şeyi *tamamen* döküyorum." Başparmağını kendine doğru salladı ve büyük teklifini tamamladı. "Bilmek istiyorsan, ben senin adamım."

Ellerimi kot pantolonumun kalçalarına koydum ve "Uh... *kapa çeneni*, çocuk" diye tekrarladım.

Ethan sırtıma devam etti. "Asla olmaz. Kızlar birbirlerine destek olurlar ve ben bunu yıllarca yaşadım. Ama erkekler de birbirine yapışır. Sen boku yedin."

Yıllarca bir sahnede G- string ile dans ettikten sonra bir grup ezik beni süzerken, içimde kızaracak bir şey olup olmadığını merak ederek tavana baktım.

Olmadığını fark ettim.

Ayrıca Merry'nin elini sırtımın altında buldum.

Dikkatimi Merry'ye çevirdim, bana hemen "Haksız değil bebeğim. Erkekler birbirine destek olur."

"Gördün mü!" Ethan ağladı.

"Siz *ikiniz* akşam yemeği için dışarı çıksanız, ben de evde kalıp örgü örsem nasıl olur?" Ben önerdim.

Tam o sırada Merry'nin eli sırtım boyunca kaydı, parmakları yan tarafımda kıvrıldı ve beni yanına çekti.

Ethan, "Örgü örmeye başlarsan havalı anne statüsünü tamamen kaybedersin," diye uyardı.

"Ne?" diye sordum. sordum. "Yani arkadaşların bize gelecek ve ben de onları önü penguenlerle dolu kazakları denemek için kullanacağım, bu hoşuna gitmeyecek mi?"

Ethan yüzünü buruşturdu.

Merry kıkırdadı.

Hayal meyal bir araba kapısının çarptığını duydum ama Merry'nin hareketlerini hissettim, bu yüzden çocuğumdan ona baktım ve o sesin ne olduğunu görmek için fırtına kapısından omzunun üzerinden baktığını gördüm.

Ayrıca vücudunun benimkinin yanında anında sıkılaştığını hissettim.

Onun tepkisi üzerine arkasına baktım ve Merry'nin Excursion'unun arkasındaki kaldırımında Peggy'nin minibüsünü gördüm, Peggy yolcu koltuğunda açıkça görünüyordu ve Trent kaputun etrafında ilerliyordu.

Kahretsin, Ethan'ı almak için Cuma günü saat beş buçukta burada olacağını söylediğini unutmuşum.

Elbette ona Ethan'ın burada olmayacağını, bu yüzden zahmet etmemesi gerektiğini söylemiştim. Ama şimdi Ethan buradaydı, ben de, Merry de. Lanet olsun.

Oda onun sinirli, belalı havasıyla ağırlaşmaya başladığında Merry benden ayrılmaya başladı.

Kahretsin ve lanet olsun.

"Ethan, odana git," diye emrettim hemen.

"Babamın burada ne işi var?" diye sordu.

Oğluma baktım ve onun fırtına kapısından dışarı şaşkın şaşkın baktığını gördüm. "Ethan, evlat, odana git. Lütfen."

"Ona bu hafta sonu gelmek istemediğimi söyledim." Sesi yükseliyordu, gerçekten yorgun olmadığı ya da kendini iyi hissetmediği sürece artık hiç duymadığım bir şekilde neredeyse mızızlanıyordu.

Gerçekten babasıyla birlikte olmak istemiyordu.

Ve gerçekten de Merry ve benimle vakit geçirmek istiyordu. "Ethan-"

"Dostum," diye seslendi Merry, "annenin dediklerini yaparak ona yardım et, tamam mı?"

Ethan'ın gözleri Merry'ye kaydı, salladı ve koridora doğru koşmadan önce bana baktı.

Başka bir nimet. Ethan Merry'ye bakıyordu, bu yüzden Merry konuştuğunda karşılık vermedi.

Bu düşünceyle fırtına kapısının açılış fısıltısını duydum ve Merry'nin dışarı çıktığını görmek için o tarafa baktım.

Belalı serbest

bırakıldı.

Kahretsin!

Onu takip etmek için hareket ettim, Trent'in yürüyüşün neredeyse yarısında, gözleri garip bir şekilde sürüklüyormuş gibi görünen ayaklarında, başka bir varlık hissettiğini ve başını kaldırdığını izledim.

Merry'ye bir kez baktı ve Merry'nin çıldırmak üzere olduğundan endişelenmesem komik olacak bir şekilde sarsılarak durdu.

Kapıdan dışarı fırladım ve Merry'nin "Arkanı dön ve eve git" emrini dinleyerek yürüdüm.

"Kimsin sen?" Trent sordu.

"Sana arkanı dönüp evine gitmeni söyleyen adam benim," diye cevap verdi Merry.

Trent ona baktı ama Merry'nin yanına vurduğumda gözlerini ayırdı ve bana baktı.

"Kim bu adam?" diye sordu Merry'ye başparmağını sallayarak.

Merry, "Buna cevap ver," diye ısırdı ve Trent'in bakışları tekrar ona döndü. "Şimdi arabana bin ve evine git."

"Trent!" Peggy arabadan bağırdı, açmadan kapısını açtı. "Neler oluyor?"

Merry yüksek sesle, "Hanımefendi, arabada kalın," diye emretti.

Peggy'nin yapmak istediklerine ters düşen bir emri kaydetmesini izledim ve yüzeyin altında zar zor sakladığı şeyi gördüm.

Görünüşe göre, Peggy Schott'a ne yapması gerektiğini Tanrı'dan başka kimse söylemedi, "Tanrı" onun kafasının içindeydi, bu da Peggy Schott'a ne yapması gerektiğini kimsenin söylemediği anlamına geliyordu.

Anında, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Çocuğum nerede?" Trent sordu.

Ben devralmaya karar verdim. "Sana söyledim Trent, senden uzaklaşmaya ihtiyacı var. Ethan da sana bu hafta sonu gelmeyeceğini söyledi. Ben de bunu sana teyit ettim."

"Ve Trent sana öyle olduğunu söyledi." Peggy olaya dahil olmaya karar vermişti. Minibüsten inmiş ve bize doğru geliyordu.

Arkaya, çocuklarının içinde olduğu iki araba koltuğuna baktım.

Merry ona, "Bayan Schott, çocuklarınız aracınızda," deyince Peggy'nin gözleri Merry'nin kendi adını kullanmasına takıldı.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu.

"Seni tanıyorum," diye cevap verdi Merry, Peggy'nin kim olduğunu paylaşmış olma olasılığımın daha fazla anlam taşıyan alçak sesiyle.

Trent'e ulaştı ve Merry'ye bakarken başını yana eğdi.

"Sen de oradaydın, barda Cheryl ile ," diye buyurdu, sanki Merry'nin haberi yokmuş gibi.

"Öyleydim," diye onayladı Merry. "Şimdi ikiniz de lütfen aracınıza dönün ve evinize gidin."

"Ethan'ı alıyoruz," diye açıkladı Peggy.

"Değilsin," diye karşılık verdim ve Peggy mahvolmuş gözlerini bana çevirdi. "Ve bunu şimdi yapmayacağız. Trent'e Ethan'ın biraz zamana ihtiyacı olduğunu açıkladım. Ayrıca Trent'e, Ethan bunu elde ederken oturup geleceğin neler getirebileceğini konuşabileceğimizi de açıkladım. Ama bu şimdi olmayacak. Hepimiz kendimizi toparladığımızda ve mantıklı bir şekilde konuşabileceğimiz bir zamanda olacak. Bu arada Ethan seninle vakit geçirmek istemediğini söyledi. Onunla bağlantı kurmak istiyorsan, telefonda konuş."

Peggy, "Ethan bu kararları veremez," diye tükürdü. "O sadece küçük bir çocuk. Bu kararları *babası* verir."

"Korkarım öyle değil," diye karşılık verdim.

"Ve korkarım yanıyorsunuz," diye karşılık verdi Peggy. "Trent onun babası. Hakları var."

Merry, "İşte burada yanıyorsun," diye sertçe söze girince Peggy'nin gözleri ona kaydı. "Trent Schott, kız arkadaşı ona çocuğunu taşıdığını söylediğinde haklarından feragat etti ve *onu temizledikten sonra gitti*. Bu durumda Trent'in hiçbir hakkı yok. Bu durumda, Ethan'ın annesi oğlunun nerede ve kiminle olacağına dair *tüm* kararları veriyor. Kararlarını verdi. Bunları defalarca ilettili. Şimdi, tekrar söylüyorum, aracınıza dönün ve evinize gidin."

"Neden bilmiyorsun," diye tersledi Peggy.

İşte o zaman Merry deri ceketinin eteklerinin altına uzandı ve kot pantolonunun arka cebinden bir şey çıkardı, bu şey sağ ön kalçasındaki kemerine soktuğu rozetiydi.

Merry ölümcül bir sesle, "Neden çok iyi biliyorum," dedi.

"Polisleri mi aradın?" Trent sordu, sesi yüksekti ve Ethan'ın dakikalar önce olduğundan daha da mızımsıydı.

"Polisleri ben aramadım," diye cevap verdim.

"Şey, o bir polis." Trent başını Merry'ye salladı.

"Öyleyim. Aynı zamanda onun erkek arkadaşıyım," diye açıkladı Merry.

Trent'in ağız düştü. Açık, onungözler Bugged Dışarı, ve onun gövdesi otomatik olarak Merry'den uzaklaştı.

Peggy'nin dudakları aralandı ama gözleri öyle kısılmıştı ki, kapalı görünüyordular.

Trent bana baktı ve "*Bir polis*le mi görüşüyorsun?" diye sorarken sesi daha da yükselmişti.

"Öyle," diye cevap verdi Merry benim yerime. "Ve bir polis değil, erkek arkadaşı olarak, aracınıza dönmenizi son bir kez daha rica ediyorum. Bana tekrar sordurtun,

bu talep bir polisten gelecektir."

Bütün bunlar oldu ama Peggy'nin dikkatinden kaçtı.

Konuşmanın başlarında takılıp kalmıştı.

Merry ile benim arama bakarak, "Trent'in hakları var," dedi.

"Böyle bir şey söz konusu değil," diye yanıtladı Merry. "Yasal olarak değil. Gayri resmi olarak da. Sahip olduğu tek hak Cher'in ona tanıdığı haklar. Ve Cher ona Ethan'ı görme hakkı vermiyor. Bu da senin gitmekten başka çaren olmadığı anlamına geliyor."

"Yani Trent'in yasal haklarını almaktan başka seçeneğimiz yok," diye karşılık verdi. Kalbim acıyla sıkıştı ama Merry sadece omuz silktilti.

"Bu sizin kararınız. Ama hiçbir yargıç dumanlar içinde Cher'in bahçesinde belirip size bu hakkı vermeyecek, o yüzden tekrar söylüyorum, arkanızı dönün ve evinize gidin."

Hiçbir yargıç bir duman gibi yükselmeyecek.

Tanrım, Merry'nin komik olduğu zamanları seviyordum, özellikle de Peggy'nin Peggy olduğu ve Trent'in normal ezik olduğu zamanların ortasında komik olduğu zamanları.

Peggy bana baktı ve "Bu iş bitmedi." diye tehdit etti. Ben de ona baktım ve "Evet, bitti." diye karşılık verdim.

"*Hayatınızın savaşına hazır olun,*" diye uyardı.

"Onu zaten kazandım," diye karşılık verdim. Sonra da ona doğru olanı yapabilmesi için ihtiyacı olan şeyi verdim. "Oğlumla bir ilişki kurmana yardım etmem için benimle çalışabilirsin ya da bana karşı çalışabilirsin. Bana karşı çalışırsan, hiçbir şey yapmama gerek kalmaz -than sana, bir yargıca, seninle hiçbir şey yapmak istemediğini avazı çıktığı kadar bağırarak söyleyecektir. Ve oğlum bunu istiyorsa, ben de oğlum için bunu yapacağım. Eğer onu önemsiyor, hayatında ve ailenin bir parçası olarak görmek istiyorsan, bunu doğru şekilde yapmak için bir fırsatın var. Bunu mahvetme."

Peggy, "Hiçbir yargıç, bir çocuğun f-kelimesini kullanmakta sakınca görmeyen bir kadın tarafından yetiştirilmesine izin vermez," diye çıkıştı.

"Bu lanet olası ülkede hiçbir yargıç oğlumu benden alamaz," diye karşılık verdim.

"Bir fantezi yaşıyorsun," diye tükürdü.

"Adam kaçırma suçunu işlemeye istekli olan ben değilim," dedim usulca.

Gövdesi geriye savruldu, gözleri büyüdü ve Trent bile bu noktada Peggy'den kendini ayıracak kadar akıllıydı, bu küçük haber bir polisin önünde paylaşılıyordu. Onun yanından uzaklaştı.

"Evet," diye fısıldadım. "Beni tehdit ettin. Ben de harekete geçtim. Bunu yapmaya devam edeceğim çünkü bir şeyler bulmakta iyi olan arkadaşlarım var ve senin hakkında, Trent hakkında o kadar çok şey öğreneceğim ki seni *gömeceğim*. Çocuğuma istemediği hiçbir şey dayatılmayacak. Bunun için canımı veririm Peggy. Bunun için ölürüm. Bunun için *her şeyi* yaparım. Sözümü unutma, benimle dövüşürsen kazanamazsın. Hayatımın her günü seninle savaşıcağım. Sahip olduğum her kuruşu harcayacağım. Ve *asla* pes etmeyeceğim çünkü savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

Eğilip tıslamadan önce yüz hatlarında sadece en ufak bir tereddüt belirtisi belirdi: "Senden kurtarılmaya ihtiyacı var."

Kahretsin, işte oradaydı.

"İşte bu," diye karşılık verdim hemen, "bana tam olarak nasıl bir kadın olduğunu ve oğlumu nelerden korumam gerektiğini anlatıyor."

Bu onun kafasını karıştırmış gibi görünüyordu.

"Biz onun kurtuluşuyuz," diye buyurdu. Aman Tanrım.

Deli miydi o?

"Annesine herhangi bir şekilde zarar verirsen," diye söze girdi Merry, "senin cehennemden gönderildiğini düşünecek."

Trent tekrar karısına yaklaştı ve kolundan tuttu. "Peg, gidelim."

Merry'ye baktı. Sonra gözlerini kaydırды ve bana dik dik baktı. "Peg, bebeğim, çocuklar arabada. Gidelim," diye ısrar etti Trent.

"Bir avukat tut," diye uyardı beni sessizce.

"Her neyse," diye cevap verdim.

Gözlerini dikip bakmaya devam etti.

Trent temkinli bir şekilde onun kolunu çekti.

Bakışlarını adama çevirdi, kolunu adamın elinden kurtardı ve kışını yere vurarak minibüslerine doğru yürüdü.

Trent bana mutsuz bir bakış attı. Bir tane de Merry'ye attı. Sonra da onu takip etti.

Onlar içeri girerken olduğumuz yerde durduk ama onlar bizimle birlikteyken durduğumuz gibi durmadık.

Merry kollarını omuzlarıma doladı. Bu *harika* hissettirdi.

Elimi beline doladım. Beni sıkıca yanına çekti.

Kendimi daha sıkı sarıyorum.

Ve bu daha da iyi hissettirdi.

Trent'in minibüslerini çalıştırmasını izledik ve onlar uzaklaştıkça izlemeye devam ettik, onlar caddede ilerlerken başımızı çevirip onları görmeye çalıştık.

"Haberler kötü, kahverengi gözlü. O kiliseci kadın kafayı yemiş," diye mırıldandı Merry, minibüsün fren lambaları sokağın sonundaki dur işaretinde yandığında.

"Tanrı yakışıklı polislerle harika akşam yemekleri verir, ardından muhteşem orgazmlar ve bir annenin oğluna örnek aldığı iyi bir adamla pizza yiyebileceğini söylemesini sağlar," diye cevap verdim ve bunu yaparken Merry bana baktı ve ben de ona baktım. "Sonra Tanrı, bahçemde durup benimle sevişmesi ve bunu yaparken de 'kurtuluş' gibi sözler söylemesi için çılgın bir kilise kadını göndererek onu benden alır."

Merry gülümsemeye başladı.

"Bu orgazmları sana Tanrı'nın verdiğiinden emin değilim, tatlım," diye karşılık verdi. "Akşam yemeğinin parasını da vermediği kesin."

"Seni anlıyorum," diye kabul ettim. "Bu, son yirmi dört saat boyunca, tabii ki son on dakika hariç, O'nun ışığını üzerimde parlatmadığı anlamına gelmez."

Merry gülümsemeyi bırakmadı, sadece gülümsemesi ukalalığa dönüştü.

"Çocuklar!" Ethan evden bağırdı ve ikimiz de omuzlarımızın üzerinden bakınca onu fırtına kapısında gördük. "Neler oluyor? Neden dışarıda durup birbirinize bakıyorsunuz ve babamla Peggy'nin neden delirmiş gibi davrandıklarını söylemek için içeri gelmiyorsunuz?"

Kızgın ve endişeli görünen oğluma baktım.

Bu, iç çektiğim anlamına geliyordu, ki bu benim yaptığım bir seçimdi çünkü diğeri Peg ve Trent'in çocuğumu kızdırdığı ve endişelendirdiği için aklımı kaçıırıyordu.

İşin iyi tarafı Merry'nin orada olması, yakınımda olması, beni tutması ve evime bağlı olarak yürüyebilmemiz için beni kaydırmasıydı.

İşin kötü tarafı, çocuğum evimdeydi ve ona babasının ve Peggy'nin deli gibi davranmadığını açıklamak zorunda kaldım, çünkü en azından Peg için *öyleydi*.

Eve girmeyi başardık ve Ethan içeri girdiğinde Merry ön kapıyı arkamızdan zar zor kapatmıştı.

"Bana neler olduğunu anlatmak zorunda değilsin." Çenesini kaldırdı. "Bana odama gitmemi söyledin. Penceremi açmamamı, böylece izleyemeyeceğimi ve dinleyemeyeceğimi söylemedin."

O haklıydı. Ben yapmadım.

Bir daha böyle bir şey olursa bunu yapmak için aklıma bir not aldım ve "O zaman ekleyecek ne var bilmiyorum, küçük adam" dedim.

"Fısıldamaya başladın," diye suçladı. "O kısmı duymadım." Merry dikkatle, "Çünkü duymamalısın, dostum," dedi. Ethan bir an için Merry'ye ters ters baktı ama sadece bir an için.

Sonra, "Tamam," dedi, telefona doğru yürüdü ve onu tabanından çekip çıkardı. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. "Ethan," dedim uyarırcasına.

Kızgın yüzünü bana çevirdi, sonra yere baktı ve düğmeleri yumrukladı. "Ethan," dedim tekrar, ona ilerleyerek.

Telefonu kulağına götürdü.

"Bebeğim," diye fısıldadım, yaklaşarak. "Belki de bunun hakkında düşünmelisin. Öfkeyle hareket etme. Bu kötü şeylere, pişmanlık duyabileceğin şeylere yol açabilir ve ben senin için bunu istemiyorum, evlat."

Bana baktı, Merry'nin arkamda durduğunu hissettiğimde gözleri yana kaydı. Sonra Ethan ağzını açtı.

"Evet, Peg? Ben Ethan," dedi. Bekledi. Sonra dedi ki, "Babam mı sürüyor? Tamam, sana söyleyeceğim. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Anladın mı? Seni bir daha *asla* görmek istemiyorum. Seni değil. Babamı da. Ama özellikle *seni*. Anneme söylediklerini duydum ve bu doğru değil. Babam doğru olmadığını biliyor. *Biliyor*. Senin neden bilmediğini anlamıyorum. Bizi yalnız bıraktı, geri gelip aptallık edemez. Ve sen de hiçbir şey yapamazsın çünkü benim için hiçbir şeysin."

Derin bir nefes aldı ve ben de onunla birlikte bir nefes aldım. Sonra ona vermeye devam etti.

"Sana söylemeliyim ki bu berbat bir şey çünkü Mary ve Tobias'ı özleyeceğim. Ama berbat değil çünkü *seni* özlemeyeceğim. Annemi bir daha rahatsız edersen, yüzüne söylerim. İtersen, hakime söylerim. Seninle asla gitmeyeceğim. Asla. Beni zorlamanın bir yolunu bulursan, kaçarım. Anneme bakmak zorundayım ve sen bunu bu şekilde yaparak beni zor durumda bıraktın. Yani, sonra. Mary ve Tobias'a benden bir kucak ver. Belki hepimiz büyüdüğümüzde bir araya gelip senin ne kadar deli olduğunu konuşabiliriz. Ama bu hepimiz büyüyene kadar beklemek zorunda."

Bununla birlikte, bir düğmeye bastı ve telefonu kanepeye fırlattı.

Tekrar bana baktı. "Tamam. Bitti. Şimdi pizza yemeye vaktimiz *yok*. Teddy'yle buluşmadan önce mideye indirmemiz gerekecek,

Bu da berbat bir şey ve bunun için de Peggy'yi suçluyorum." Merry'ye baktı. "Çantamı almalıyım, sonra gidebiliriz."

Bunun üzerine odadan çıktı, Merry ve ben dönüp onun gidişini izledik.

"Sadece şunu söylemek istiyorum," diye usulca başladı Merry, çocuğumla ilgili düşüncelerim, endişeli gözlerim ona kayd, "oğlunuzu ne kadar daha iyi tanımam gerektiğinden emin değilim."

Dudaklarımın ayrıldığını hissettim ama işi bitmemişti.

Bana baktı. "Sanırım az önce aşık oldum, kahverengi gözler."

Durduramadım, hiçbir şekilde.

Ona doğru sallandım.

Beni iki kolundan yakaladı. Ve

hala işi bitmemişti.

"O iyi bir adam, annesine bakıyor." "Evet," diye fısıldadım.

Merry bana gülümsedi, yumuşak ve tatlı.

Ethan hışımla odaya girdi, bize baktı ve durdu.

"Tamam, belki de yapışkan konusunda yanılmışım, çünkü... *iğrenç*," diye açıkladı. Merry gitmeme izin vermedi.

Ethan sinirli bir şekilde elini uzattı. "Pizza yiyecek miyiz, almayacak mıyız?"

"Pizza alacağız, dostum," dedi Merry, bir kolunu bırakarak ama diğer kolunu Ethan'ın yolunu göstermem için bana dolayarak.

"İyi misin?" Hareket ederken ona sordum.

"*Hayır*," diye cevapladı Ethan. "Peggy tam bir deli ve babam da orada öylece durup sana laf atmasına izin verdi. Tek önemseydiği Merry'nin bir polis olmasıydı. Bütün bunlar ne demek oluyor?"

"Şey..." Trent'in sabıka kaydını, uyuşturucu geçmişini ve dolayısıyla kolluk kuvvetlerine karşı doğal nefretini Ethan'la paylaşmak istediğimden emin olmadığım için bu konuyu geçiştirdim.

"Önemli değil." Ethan çenesini tekrar kaldırdı, gözlerini bana dikti. "O zayıf. Ben zayıf değilim. Ben senin gibiyim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Sana da bakabilirim. Ve ben de Merry gibiyim, *arabana bin ve git*, çok kızgın ama yine de sabırlı, ona bir kez baktığında babamı balina gibi ezmek istediğini görüyorsun." Ethan Merry'ye baktı. "Keşke öyle yapsaydın, gerçi annem insanlara vurmanın yanlış olduğunu söylüyor. Babamın aklını başına toplaması gerek."

Merry keskin, irkilmiş bir kahkaha attı.

Kendiminkini yuttum ve bunu başardıktan sonra, "Ethan, tatlım, sakinleşmen gerekiyor," dedim. Bana baktı. "Bir shot tekila ister misin?" Ben teklif ettim.

"Evet," diye cevap verdi hemen.

"Reggie's'de iki litrelik bir bardak kolanın vızıltısıyla idare etmek zorunda kalacaksın," diye karşılık verdim.

Bana baktı ve aniden onu kontrol eden duygular değişti ve çenesinin gerildiğini gördüm ama buna karşı koyamadı.

Çenesi sallanıyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve bunun acısı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. "Beni yakalayamayacaklar, değil mi anne?"

"Hayır, bebeğim," diye cevap verdim hızlıca, kararlı ama yumuşak bir şekilde, kendimi tutarak, ona doğru koşup kollarımı ona dolamak istiyordum, ama o çok şey yaşarken ona annelik etmek istemiyordum, bir arada duruyordu ve bunu Merry'nin önünde yapıyordu.

Gözlerimin içine baktı, başını salladı ve "Üzgünüm anne, ama o biliyor" dedi. Merry'ye baktı. "Siz polissiniz. Kanunları biliyorsunuz. Beni annemden ayıracaklar mı?"

"Kesinlikle hayır Ethan," dedi Merry hızla, sertçe ve yumuşak olmayan bir sesle. Ethan yutkundu.

Sonra Merry'ye başını salladı.

"Belki de Teddy'yle olan görüşmemizi iptal etmeliyiz," diye önerdim ve Ethan'ın dikkati tekrar bana döndü. "Pizzadan sonra hepimiz biraz takılabiliriz."

"Sadece Merry sabah waffle yemek için kalırsa," Ethan. Gerildim.

Merry yapmadı.

"Eğer annen için sorun yoksa, ben buradayım."

dedi. Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

Merry kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve "Annen ve ben seninle maça gideceğiz, sen de arkadaşınla takılabilirsin. Sonra seni eve getiririz ve hepimiz burada takılırız."

Ben, Merry, pizza, maç, arkadaşıyla geçireceği zaman ve evde birlikte geçireceği zamanın farkına varan Ethan'ın yüzündeki endişe kayboldu. "Harika! Köpekler evde oynarken onları kaçırmaktan nefret ediyorum."

"O zaman planlarımız var," diye mırıldandı Merry.

Ethan, "Çantamı alıp Teddy'yi arayacağım," dedi ve çantasını kaptığı gibi yola koyuldu.

Merry'ye döndüm.

"Yani, bir buçuk hafta boyunca başlayacağımız bölgeye gelmek için uğraştık, sonra seni çocuğumla, hayatımla ve sorunlarımla doğrudan hiper hıza fırlattım. Saçların yanıyormuş gibi mi hissediyorsun?"

Merry bana gülümsedi. "Hayır."

Gömleğine bakarak, "Bu iyi," diye mırıldandım.

"Cher."

Gözlerimi onunkilere diktim.

"Yaptığım o düşünme, pantolonuna geri dönmek istediğimi bilmekle ilgili değildi," dedi. "Bunu zaten biliyordum. Hayatının bir parçası olmak istediğimi bilmemle ilgiliydi. Bunun olmasını istedim, tatlım. Şimdi olur, iki gün sonra olur, iki hafta sonra olur, ben istedim. Erken aldım. Bu benim için sorun değil. O yüzden endişelenmeyi bırak."

Ona ters ters baktım. "Mükemmel olmayı bırakabilirsin. Kompleks yapıyorum."

Bana tekrar gülümsedi. "İyi görünüyorsun. Tüm ülkede kot pantolonun içinde daha iyi bir kış yok ve o kışa dokunmak bana düşer. Sen harika bir annesin. Her an Jimi Hendrix'in hayaletinin içeri süzülmesinden endişe etsem de harika bir ev hazırlamışsın. Harika bir çocuk yetiştirmişsin. Ve sabahları ikinize de waffle yapıyorum. Sanırım ben de fena bir şey yapmadım."

Tanrım!

Merry.

"Ethan benim yapışkanımı kapatıyor, ben de seninkini kapatıyorum," diye buyurdum.

Başını bana doğru eğdi, beni daha da yaklaştırdı, ses tonu bana yapışkanın ne olduğuna dair düşüncelerinin benimkinden çok farklı olduğunu söylüyordu. "Ne kadar alacağım?"

Zihinsel olarak spazm geçiren vajinama uslu durmasını söylerken konuşmak için ağzımı açtım ama Ethan odaya koşarak girdi ve "Çocuklar! Ciddiyim!" diye bağırdı, ben de bir şey söyleyemedim.

Merry'nin gülümsemesini
tekrar izledim. Hoşuma
gitmişti.

Sonra onun uzaklaşmasını izledim ve bundan sonra, iki adamımla dışarı çıkıp pizza yerken tamamen katıldım.

* * * * *

"Bazen böyle yapıyor, televizyonun karşısında kendinden geçiyor." Bunu Ethan'dan fısıltıyla duydum.

"Eminim."

Merry'den gelen alçak bir gümbürtü olarak duydum.

"Genellikle uyanana kadar onu nazikçe sallarım. Sonra evin kilitli olduğundan, ışıkların söndüğünden ve yatağa gittiğimizden emin olmasına yardım ederim."

Yine Ethan'dan.

"Kapının kilitli olduğundan emin olmaya ne dersin? Ben ışıkları açayım ve anneni yatağına yatırayım."

O Merry'ydi. Ben mi?

Kanepeye kıvrılmış olduğumu fark ediyordum, başımı sıcak ve harika bir şeyle yastıklamıştım ama bu tam olarak yumuşak değildi çünkü Merry'nin kalçasıydı.

Kahretsın.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve Merry'nin çoraplı ayaklarını sehpanın üzerinde gördüm. Yavaşça bir elimi kanepeye soktum ve yukarı ittim.

"Uyandım," diye yalan söyledim, sözcükler ağzımda gevelendiği için kötü bir şekilde. "Doğru," diye mırıldandı Merry.

Uykulu gözlerimi ona çevirmek için başımı arkaya yatırdım. Bana yönelttiği sırtış yumuşak ve tatlıydı.

Kahretsın.

O bakışın, o sırtışın tam bir bağımlıydım. Lanet olsun, Merry'ye bağımlıydım.

Ethan hemen, "Ben kapıyı ve ışıkları hallederim," dedi. "İyi geceler, anne."

Başımı çevirdim, saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için bir elimi kaldırdım ve oğlumun hareket halinde olduğunu gördüm. "İyi geceler, bebeğim."

Kanepenin yanındaki ışığı söndürürken bana da sırtıttı.

Merry'nin kaydığını hissettim ve ona doğru baktığımda, derin bir şekilde eğilip beni tutmadan hemen önce ayaklarını çektiğini gördüm. Beni kollarının arasına aldı ve çocuğumun tam önünde gelin-damat tutuşu yaptı.

Biraz daha uyandım.

"Merry."

"Onu odasına götüreyim ve sana yardım edeyim, dostum," dedi Ethan'a, sehpa ile kanepe arasındaki boşlukta pazarlık yaparken.

"Tamam," diye Ethan.

Merry yürümeye devam etti.

Ellerimi göğsüne koydum. "Yatak odama kadar gidebilirim."

"Eminim ," dedi Merry ama beni ayağa kaldırmadı.

Gözlerimi devirdim, odama girmeden önce (evim küçüktü) tek zamanım buydu.

Beni yatağın yanında ayağa kaldırdı.

Ona bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, "Hazırlan," diye emretti. "Ethan'ın gece için evi kapatmasına yardım edeceğim."

"Her neyse," diye

mırıldandım. Bana sırttı.

Şifonyerime doğru giderken hafifçe ve sinir bozucu bir şekilde tökezledim. Merry kıkırdadı.

Yine gözlerimi devirdim.

Varlığının gittiğini hissettim ve gerçek şu ki, geç olmuştu, yorgundum (normalde çok fazla uyumazdım), hayat son zamanlarda inişli çıkışlıydı ama üçümüz iyi bir gece geçirmiştik ve o anda kendimde değildim.

Bu yüzden çekmecelerimi karıştırıp Merry'nin yanında ilk kez giyebileceğim kadar seksi (iki kez birlikte uyuduğumuzda da çıplak uyumuştuk) ve aynı zamanda Merry ve çocuğum evdeyken uyumama uygun pijama bulma gibi muazzam bir işi başaracak gücüm yoktu.

Muhtemelen böyle mucizevi bir giysiye bile sahip olmadığım için, ipli bir pijama şortu ve bir atlet çıkardım, kıyafetlerimi değiştirdim ve üzerime geçirdim.

Ethan odasına çıkarken ben de banyoya doğru ilerledim. "Tekrar iyi geceler anne," dedi bana.

"İyi uykular evlat," diye karşılık verdim.

"Sen de," dedi sonra, "İyi geceler, Merry. Waffle için sabırsızlanıyorum." "Ben de dostum. İyi uykular."

Merry'ye kısa bir süre baktım, banyoya girdim, ışığı açtım ve kapıyı kapattım.

İşimi yaparken etrafta sıralandım, dişlerimi fırçalamak için hiç çaba sarf etmedim (ama yine de diş fırçasını sürüklemeyi başardım), duruladım, tükürdüm, makyajımın kalabileceğine karar verdim ve banyodan çıktım.

Yatak odama girdiğimde Merry'nin yataktan kalktığını, gömleğini çıkardığını, çoraplarını çıkardığını, kemerini çözdüğünü gördüm ve bu beni kısmen ayağa kaldırdı.

Sorun şu ki, bana sırttı ve odadan çıkıp gitti, böylece göğsü ve karnındaki iyi şeyleri işaret eden oklu kıllar da onunla birlikte odadan çıkıp gitti.

Bu yüzden yatağa doğru sıçradım, Janis Joplin örtülerimi geriye attım ve yüzüstü yattım.

Yatağın hareket ettiğini hissettiğimde uyukluyordum, Merry ışığı söndürdüğü için göz kapaklarımdaki ışıkların loşluğu tamamen kayboldu. Sonra zayıf, sıcak, sert bedenini benimkine yerleştirdi ve beni kucakladı.

"Pizza için teşekkürler," diye mırıldandım uykulu bir şekilde karanlığa doğru. Kolunu karnıma dolayarak beni kendine çekti.

"Kapa çeneni kahverengi gözlü ve her şey için bana teşekkür etmeyi bırak." Onu görmezden geldim.

"Trent'in suratına vurmak istemene rağmen ona karşı soğukkanlı için teşekkürler."

Vücudu titremeye başladı.

Mırıldanmaya devam ettim.

"Çocuğuma iyi davrandığın için teşekkürler." "Ona iyi davranmak kolaydır."

Bunu biliyordum, o yüzden bunu da görmezden geldim.

"Oğlumla *Hızlı ve Öfkeli 6*'yı izlemek için harika bir saksodan vazgeçtiğin için teşekkürler."

"Sadece söylüyorum, bu senin borcun bebeğim ve tahsil etmek için bir zaman bulacağım."

Bunu dört gözle bekliyordum.

Görünüşe göre konuşmak için ağzımı kullanacak kadar gücüm vardı. Ama ona sakso çekmek için değil, asla, özellikle de çocuğum evdeyken, ki bu utanç vericiydi (sakso çekememe kısmı; çocuğumun evde olması asla utanç verici değildi).

"Kafamı kıcımdan çıkarmamı beklediğiniz için teşekkür ederim, çünkü şu ana kadar harika çalışıyor."

Karnımdaki kolu daha da sıkılaştı ve başını bana doğru eğdiğinde nefesinin saçlarımı karıştırdığını hissettim ama hiçbir şey söylemedi.

"Merry?" Ben seslendim.

"Buradayım, Cherie," dedi usulca.

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

Saçımın tepesini öptü ve fısıldayarak, "Uyu artık tatlım," dedi.

"Tamam," diye mırıldandım.

"Sadece söylüyorum," diye sessizce devam etti. "Anladın sen onu. Ethan'la birlikte yaşıyorsun. Hayatında o var. Bu iyiliği anlıyorsun. Sende yok ama ben seni oraya götüreceğim. Ama en azından yarısını biliyorsun, tüm zevk bana ait."

Tanrım.

Merry.

Gözlerimi sıkıca kapatarak tekrar ona sokuldum.

Diğer kolunu altıma soktu ve göğsümün üst kısmına doladı.

"İyi geceler kahverengi gözlüm," diye

mırıldandı. "İyi geceler bebeğim," diye

mırıldandım.

Merry bana , vücudu benimkini kaşıklıyordu. Ve

hemen uykuya daldım.

On Üçüncü Bölüm

Hayal Kurmaya Asla Cesaret Edemedim
Cher

Gözlerim açıldı ve yatağımın uzandığını gördüm, yanımdaki yastıklar uykudan çökmüştü.

Merry tarafından ezilmişlerdi.

Bu, sıcak hissettiğimi ve bunu yapanın yatak örtüleri olmadığını fark sağladı.

Dinledim ama hiçbir şey duymadım. Kafamı kaldırdım ve saatimin neredeyse dokuz buçuğu gösterdiğini gördüm.

Merry'nin çalar saat olmadan bile erkenden uyandığını keşfediyordum.

Ethan ise hafta sonları uyuyabildiği kadar uyuyordu.

Merry'nin evimde kimse ne yapıyor olabileceğini merak ederek yorganı geriye ittim, bacaklarımı yatağın kenarına attım, ayağa kalktım ve doğruca odadan çıktım.

Koridorda Ethan'ın kapısının açık olduğunu gördüm. İlginçti.

Koridorda yürürken duydum. Mırıldanan sesler. Sessiz olmak. Beni uyandırmak istemediler.

İki adamım mutfakta, oğlum erkenden kalktı çünkü Merry oradaydı, beni uyandırmamak için sessiz davranıyordu.

Kimseye itiraf etmem ama bu beni de sıcak hissettirdi... ve yumuşacık.

Ayaklarım halıda sessiz, oturma odasına doğru, mırıltılar daha belirgin hale geliyordu ama pek bir şey duyamıyordum.

Ta ki mutfağın kapısına gelene kadar. Onları duydum. Onları gördüm.

Ve dizlerimin bağı çözüldü.

Ethan pijamalarıyla masadaydı, saçları dağınıktı ve ağzına waffle tıktırıyordu.

Merry tezgâhtaydı, kot pantolonu üzerindeydi, gömleğini giymişti ama düğmelerini çözmüştü, ayakları çıplaktı, waffle makinesinin yanında duruyordu ama kahvesinden bir yudum alıyordu, ağzı kıvrılmıştı, gözleri oğlumun üzerindeydi.

Oh, evet. Kahretsin.

Sıcak ve yumuşacık.

"Ben de 'kıçımı öp' dedim, onlar da 'her neyse' dediler," diyordu Ethan.

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her neyse, Merry bunu eğlenceli buldu.

Bunu sevdim. Merry'nin çocuğuma waffle yapması hoşuma gitmişti. O waffle makinesine üç dolar ödediğimi ve sadece bir kez çalıştığını düşünürsek, bunu yapabilmesi hoşuma gitmişti, bu yüzden tamir etmesine sevindim. Ve çocuğumun evde erkek erkeğe saçmalayabileceği bir adam olması, Cumartesi sabahı erkenden kalkıp bunu yapması hoşuma gidiyordu.

Pervaza yaslandım ve anında iki çift gözle karşılaştım; benim kahverengi gözlerim oğlumun yüzünde, Merry'nin mavi gözleri de onun güzel yüzündeydi.

"Anne! Harika! Uyanmışsın!" Ethan ağladı. "Waffle zamanı!"

"Görünüşe göre bensiz başlamışsınız," diye not ettim.

Ethan gülümsedi. "Acıkmıştım."

Merry'ye baktım. "Şimdiye kadar kaç tane içti?" Merry hâlâ sırtıyordu ama şimdi bunu bana yapıyordu. "Üç tane." "Ben büyüyen bir çocuğum," dedi Ethan.

"Seni Oreos'ta tutmak için yakında plazmamı satmak zorunda kalacağımı düşünürsek kesinlikle öylesin," diye karşılık verdim.

Ethan, "Ben de benimkini satarım, böylece Amerika'nın en iyi kurabiyesini ikiye katlayabiliriz," diye teklif etti.

Başımı salladım, gülümseyerek yaptım ve mutfağa geçtim. Doğruca oğluma gittim ve şansımı yapışkanla zorlamadım. Sadece uzandım ve başını yana doğru ittim, ama bunu fark etmemesini umarak saçlarını biraz karıştırarak yaptım.

Fark etti ve "Sen bir aptalsın anne," diye mırıldandığında bunu anladım.

"Her neyse," diye mırıldandım ve Merry'ye doğru ilerledim.

O beni izledi, ben de onu izledim ve Janis Joplin'in mutfağında tam da evindeymiş gibi görüldüğünü düşündüm.

Yaklaştım, bir elimi karın kaslarına koydum ve çenesini öpmek için yukarı kaldırdım. "Günaydın bebeğim," dedi sessizce.

Başımı geri çektim ama ona yakın durdum, gözlerinin içine baktım, oğluma mutfağında waffle bir gün önce bana yaptığından daha iyi bir "günaydın" olup olmadığına karar vermeye çalıştım.

Bu imkânsız bir karardı. Bana verdiği tüm nimetlerden eşit şekilde yararlanmam gerekecekti.

Bunun zor olacağından şüphelenmemiştim. "Günaydın," diye cevap verdim.

"Waffle ister misin?" diye sordu.

"Kahve ister misin?" diye sordum, başka yöne kayarak. "Diş fırçaladıktan sonra," diye devam ettim. "Kahveden sonra da waffle," diye bitirdim ve odadan çıktım.

"Ben ilgilenirim prenses," dedi Merry.

Kapıdan çıkarken ona bir bakış attım.

"Anne!" Ethan sanki ondan bir metre uzakta değilmişim gibi tekrar ağladı. Kapıya döndüm ve kaşlarımı kaldırdım.

"Teddy hâlâ bugün gideceğimiz filme gitmek istiyor. Eğer onu ararsam ve annesi hala bizi götürmeye hazırsa, gidebilir miyim?" diye sordu.

Merry'nin izinli olduğu bir günde oğlumu birkaç saatliğine evden çıkarıp sinemaya götürebilir miyim ve bu zamanı onunla geçirebilir miyim?

"Elbette," diye cevap verdim.

"Harika!" diye bağırdı neredeyse. "Yemeğimi bitirdikten sonra Teddy'yi arayacağım. Eğer annesinin ihtiyacı olursa, beni onların evine bırakabilir misin?"

"Elbette," diye tekrarladım.

Merry, "Sen bu konuda iyisin, bugün tembellik yapabilirsin ve ben de yapabilirim," diye teklif etti.

Ethan'ın gözleri heyecanla büyüdü.

"O zaman benim için pijama günü," diye ilan ettim, gerçi o gece çalışmak zorunda olduğum için değildi ama en azından gündüzleri bu şekilde yapabiliyordum.

Merry geri gelene ve pijamalarım tarih olana kadar.

Merry Ethan'a, "Sen ayarla dostum, ben seni bırakırım," dedi ve sonra bana baktı. "Geri geleceğim."

Başka bir nedenle dizlerimin bağı çözüldü ve dişlerimi fırçalamaya gitmeden önce ona çok farklı bir bakış attım.

Bunu hayatımda ilk kez yaptım ve benim için dünyalara bedel olan iki adamı mutfağımda bıraktım.

İkisini.

Hayal etmeye cesaret edemediğim bir hayal.

Ve , bu rüyanın gerçekleşmesi beni sıcak ve yumuşak hissettirdi.

* * * * *

Üzerimde hala pijamalarım

vardı. Ayrıca dizlerimin

üzerindeydim.

Merry'nin üzerinde kot pantolonu ve gömleği vardı ama yatağımanın kenarına oturmuş, ben de bacaklarının arasına diz çökmüştüm.

Ve sonunda ağzımı onun sikine dolamıştım.

Çocuğum sinemadaydı. Merry onu bırakmıştı.

Sonra bana geri döndü.

Aleti genişti, Tanrım, damarlar çıkıntı yapıyor, dilime takılıyor, ucunu dilimin üzerinde gezdirmek istememe neden oluyordu (defalarca yaptığım bir şeydi bu), başı kalın ve geniştir. İnanılmazdı.

Hepsini kaldıramadım - beni fazlasıyla doldurdu - ama bu denemediğim anlamına gelmiyordu.

Yaptım.

Elimden geleni yaptım.

Ve sonra vermeye devam etti.

Gerçekten mi? Kimin daha çok hoşuna gittiğini bilmiyordum, Merry'nin aletini emmesi mi yoksa benim her şeyimi vermem mi, onu derinlere çekmeye çalışmam, ona çıkardığım sesleri duymam, güçlü vücudunun etrafımda gerildiğini hissetmem mi?

Başındaki elinin kaydığını hissettim, "Tanrım, Cherie" diye ısıtırken parmakları saçlarımda kenetlendi.

Onu gidebildiği yere kadar götürdüm ve gözlerimi onunkilere diktim.

Aç bakışları üzerimdeydi ve benimkini gördüğü anda onunkiler de yanmaya başladı.

"*Sik beni,*" diye hırladı.

Onu dışarı kaydardım ve yukarı kaldırdım, hazır olmanın ötesinde, "Tamam" diye fısıldadım.

O da hazırды. Hemen yer değiştirdiğinde anladım, gözleri hala bendeydi, pijama şortumu ve külotumu aşağı çekerken eli kot pantolonunun arkasına gitti.

Yukarı tırmandığımda hâlâ prezervatifi takıyordu, dizimi yatağa dayamış, diğer bacağımı sallıyordum.

Kendini benim için hazırlamıştı, bir eli sikini yönlendiriyor, diğer eli yanımdan sırtıma doğru kayıyor ve kıcıımı avuçlayana kadar aşağı iniyordu.

Onu ihtiyacım olan yerde hissettim ve aşağıya doğru sürdürdüm, onu tamamen aldım.

Başının geriye düşmesini, boynundaki kasların gerilmesini, boğazının açıkta kalmasını izledim.

Tam . O benimdi. Hepsi benim için. İçeri girdim.

Uzun zamandır istediğim bir şey boyunca ağzımı takip etmek, komik değildi, çok istediğim bir adamın horozunu sürerken, korkutucuydu, tüm bunlar evimdeki yatağımda, amımın kasılmaya başladığını hissettim.

Merry de bunu hissetti (belli ki) ve başını dikleştirerek ağzımı boğazından ayırdı, boştaki eli saçlarımı kavramak için yukarı geldi.

"Gelmeyin," diye emretti.

"Tamam," diye nefes aldım, hareket ettim, hızlıca yaptım, onu derinlere aldım, ona sertçe çarptım.

"Cherie." Ses tonu seks ve uyarıyla doluydu. "Sakın gelme."

Tanrım, bu beni daha da yakınlaştırdı.

"İşim bittiğinde bunu atlatmak zorunda kalabilirsin bebeğim," diye soludum, yaklaşarak.

"Yavaşla," diye homurdandı. Bu sadece benim sağladı.

"Siktir," diye homurdandı, onu almamı izliyordu. Sonra saçlarımdaki eli boynumun arkasına kaydır ve sıkı bir şekilde kıvrıldı, tıpkı kıkımdaki elinin koluyla belimi çevreleyebilmek için hareket ettiği gibi.

Bana tutunarak, aşağı doğru süzülmeden önce hızlıca tuttu ve beni durdurdu, böylece sadece ucu bende kaldı.

İşkence.

"Merry," diye fısıldadım, sesim muhtaçtı.

"Uslu bir kız ol," diye emretti.

Siktir, cidden.

"Merry." Bu yalvarmaktı.

"Bana sakso çekişini izlemekten zevk aldığım gibi senin de beni becermeni izlemek istiyorum," paylaştı huysuzca. "O yüzden yavaşla."

Dudağımı ısırdım, onu tutmaya çalışıyordum.

"Benim uslu kızım olacak mısın?" diye sordu.

Sözleri ve... *her şey* beni daha da yakınlaştırdı ve tüm vücudum kasıldı, onu derinlere çekmek için savaştım.

Gözlerinde bir şey değişti ve beni sarmalın içine soktu. "Kötü olacaksın," diye fısıldadı.

"Bebeğim, *lütfe*."

Beni boynumdan tuttu ama kolu belimden uzaklaştı. Beni serbest bıraktığını sandım.

O değildi.

Eli çıplak kıkıma indi ve kıkımdan klitorisime doğru attığı tokadın sesi odaya yayıldı.

Oh, evet. Bu halini

seviyordum. "İyi olacak mı?"

diye sordu. "Hayır," diye

fısıldadım.

Bana istediğimi verdi ve tekrar şaplak attı.

Kalçalarım sarsıldı, gözlerim ona kilitlendi ve klitorisim vızıldamaya başladı.
"İyi olacak mı?" diye tekrarladı.

Başımı salladım.

Bana şaplak attı.

Siktir...*evet*.

"Benim kahverengi gözlü kızım kötü olmayı seviyor," diye mırıldandı, ateşli gözleri şimdi ağızımdaydı.

Dudaklarımı yaladım.

Eli kığımın üzerine indi.

"*Merry*," diye nefes aldım.

Boynumdaki parmakları hafifledi ve "Becer beni bebeğim" diye bağırdı.

Onu becerdim. Kahretsin *evet*, onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim, üçüncü vuruşta orgazm oldum, orgazm o kadar büyüktü ki, kollarımı omuzlarına dolayarak, yumruğumu saçlarına sıkarak, büyük, kalın horozuna çarpmaya başladım.

"*Merry*." Orgazm beni içine çekerken neredeyse ağlayacaktım.

Başım geriye fırladı, sırtım kamburlaştı ve bedenim hareket etmeye devam etti, kısmen ben, kısmen *Merry*'nin kolu tekrar belime dolandı ve beni yere çarptı.

Orgazmımı yaşarken çıkardığı sesleri duydum, sonunda etrafımdaki kolu sıkılaşıp beni aşağıda, onunla dolu tutana kadar derinlere daldım ve yüzünü göğüslerimdeki tankıma gömdü ve vücudu altımda titrerken inledi.

Dudaklarım saçlarına değecek şekilde başımı eğdim ve *Merry*'nin büyük aletinin üzerine oturup onu kendime çekerken doruk noktamın yavaşça içimden kayarak çıkmasına izin verdim.

Sadece o dudaklarını göğsümde, boynumda ve çenemde gezdirirken başımı hareket ettirdim. İki eli de başıyla birlikte hareket ederek başımın iki yanında durdu.

Beni yere yatırdı ve ağızımı alacağını sandım ama almadı. Gözlerimin içine baktı, hareket etmiyordu.

Bakışlarında ne olduğunu okudum.

Bundan hoşlanıyordu. Onun iyi kızı olmam hoşuna gidiyordu. Kötü olmamı seviyordu. Böyle olmamız hoşuna gidiyordu. Bundan zevk almam hoşuna gidiyordu. Bunu özgürce yapmam hoşuna gidiyordu. Benden alabilmesini seviyordu. Tam orada, kığım kıpkırmızı, siki içime gömülü, birçok yönden olabildiğince yakın olmamızdan hoşlanıyordu, o ve ben.

Bu düşünce ve benim de bundan hoşlandığım gerçeği üzerine, iki başparmağı da dışarı kayd ve elmacık kemiklerimin üzerinde gezindi.

"Seni terk ediyorum," diye fısıldadı ve her santimimin kilitlendiğini hissettim. Ama Merry kendisini götürmediğini paylaşmak için hiç vakit kaybetmedi. "Bir saatten az vaktin var, tatlım. Duş al. Giyin. Kukun kotumun her tarafına bulaştı. Eve gidip duşa gireceğim. Üstünü değiştir. Geri döneceğim ve seni öğle yemeği için Frank'in yerine götüreceğim."

Hala waffle ile doluydum.

Merry'nin bana verdiğini almak için Frank'in kızarmış bonfile sandviçlerinden üç tane yerdim.

Dalga geçmiyordu. Randevu. Çocukla tanış. Brownsburg Bulldogs'un iç saha maçına elimi tutarak girerek neredeyse tüm kasabaya benimle olduğunu gösterdi.

Şimdi beni Frank's'e götürüyorlar, böylece 'burg'un geri kalanı bunu görecekt ya da hakkında konuşacak ve sonunda (ama yakında) bunu duyacakları için bunun doluluğu ötesine geçecek.

İki elimi de boynunun yanlarına götürdüm ama bir şey söylemedim.

"Çocuğun dönene kadar seni eve götüreceğim," diye bitirdi.

Başımı salladım.

Bakışları önce düştü sonra kalktı.

"Ağzını iyi kullanıyorsun," diye mırıldandı.

Boynunu sıktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Hangisini tercih ederim bilmiyorum - iyi kızımı mı yoksa kötü olduğu zamanları mı?" Göz kapaklarım inerken dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Kaçırmadı.

"Kötü olmayı seviyor," dedi yumuşak ve onaylayıcı bir sesle. "Bunu test edeceğim, Cherie."

Yine sözlü bir yanıt vermedim ama titrediğimi hissetti ve o zaman dudakları kıvrıldı.

Elleri başımdan ayrıldı, böylece kollarını bana dolayabildi ve "Haklısın" dedi.

Sonunda konuştum.

"Ne hakkında?"

"Bu harika çalışıyor."

Kollarında eridiğimi gerçekten hissedebiliyordum ve hayatım boyunca hiç böyle bir şey yapmamış olmama rağmen eridiğimi biliyordum.

"Merry," diye fısıldadım.

"Söylediğim gibisin ve harika kafa veriyorsun, öyle mi?" Dudak kıvrımı ukala bir gülümsemeye dönüştü. "Kesinlikle harika çalışıyor."

Sahte bir kızgınlıkla iç çektim. "Bir adam ve onun oral seksleri."

"Bebeğim, gösteri mi? Harika," dedi. "Daha kapından içeri girmeden elimi tutup beni yatak odana sürükledin, böylece beni yatağına itip ağzını sikime dayayabilecektin?" Beni tutuşu hafifçe sıkılaştı. "*Harika*."

"Harika bir sakin var," diye paylaştım.

Kalçaları oynadı ve gülümsemesi daha az ukala olmadı. "O da senden hoşlanıyor."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandım.

Gülümsemeye devam etti ama bunu beni nazikçe çekerek yaptı. Yataktan doğrulurken beni ayaklarımın üzerine yatırdı.

"Tuvaletini kullanacağım, sonra gideceğim," dedi. "Ondan sonra, bir saatten az, Cher."

Başımı salladım.

"Ethan'ı seviyorum, onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Ama iyi kızımı ve kötü kızımı tekrar yanımda istiyorum. Ben yokken, bizi bir an önce bulmayı düşünmeni istiyorum, duydun mu beni?"

Tekrar başımı salladım, sıcak ve yumuşak hissetmeye geri döndüm çünkü benden daha fazlasını istediğini bana bildirmek için hiç zaman kaybetmiyordu.

Yer değiştirdi ve "Şimdi öp beni" diye emrederken bile kot pantolonunu düzelttiğini biliyordum.

Ayak parmaklarımın üzerine kalktım, eğildim, ellerimi göğsüne koydum, başımı arkaya yasladım ve erkeğimi öptüm.

Islaktı ama kısıydı.

İşi bittiğinde eğildi, pijama şortumu ve külotumu aldı ve bana uzattı.

Ama onları giydikten sonra ve odamdan çıkmadan önce, dudaklarını burnuma değdirmek için eğildi.

Tanrım.

Merry.

"Bir saatten az," dedi usulca, sonra uzaklaşmasını izledim.

Benim olduğunu düşünerek yaptım. Tüm o uzun, zayıf yakışıklılık. Büyük aleti. Oğluma (ve bana) waffle yapması. Frank'in Yeri'nde kıcımı da yanında istemesi, böylece tüm kasabaya beni sahiplendiğini gösterebilecekti.

Hepsi benimdi.

Tam kırk saat benim olmuştu. Ve ben berbat etmemiştim.
Bir rekor.
Kırmaya devam edeceğim bir rekor. Belki de sonsuza kadar.

* * * * *

Garrett

Garrett, Cher'i Frank'in yerine yemeğe götürdükten, onun evine gidip çocuğu eve gelene kadar kanepesinde takıldıktan (çoğunlukla öpüştükten), sonra da işe gitmek için hazırlanmaya başlayana kadar Ethan ve onunla takıldıktan sonra evine girmeden önce telefonu çalmaya başladı.

Onu kendi haline bıraktı.

Bu, o gece bir şeyler içmek için J&J'ye gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Bu düşünceyle telefonunu çıkardı ve bunu gülümseyerek yaptı.

Telefonu hala gülümseyerek açtı.

"Hey, Rocky," diye selamladı kız kardeşini.

"Bir bakayım," dedi kulağına. "Swank'ın Perşembe gecesi. Lanet olası bir Cuma günü *Bulldogs* maçı var. Frank dört saat önceydi."

Anahtarlarını barın üzerine fırlattı ve ceketini silkmeye başladı. "Görünüşe göre, 'burg' uğulduyor."

"'Vızıldamak' bunun için uygun bir kelime değil. O zamandan beri bu kadar sulu bir şey yemediler..." diye devam etti, muhtemelen ne zaman bu kadar sulu bir şey yediklerini düşünmeye çalışıyordu.

Ama o zaten biliyordu. "Sen ve Tanner aranızdaki çözdüğünüzden beri."

"Aslında, Dusty o çocuk tarafından vurulduğundan beri, ama bu o kadar iyi bir değil," diye cevap verdi, ama sesi tereddütlü bir hal aldı, "Öyle, değil mi Merry? Sen ve Cher, iyi türden sulu, değil mi?"

"Ondan hoşlanıyorum tatlım," diye paylaştı. "Onu seviyorum, çocuğu harika. Yani evet, bu iyi bir şey."

"Sevindim," demeden önce bir an sessiz kaldı. "Mia?" diye sorduğunda daha da tereddütlüydü.

"Mia'nın işi bitti."

Ona bu sertliği vermesine rağmen, yine sessiz kaldığı için bunu çiğnediğini biliyordu.

"Bence bu iyi bir şey. Cher... o bir savaşçı. Mia... o kadar değil."

Anladı.

Rocky herkesten daha iyi anlıyordu.

"Evet," diye kabul etti.

"Yani onu yeğeninle tanıştırmaya mı getiriyorsun, mesela yarın?"

Neredeyse kahkahayı basıyordu. "Cecelia'yı zaten tanıyor... ve seni de. Ama seni anlıyorum. Gerçi anladığım kadarıyla iki gün önce ilk randevumuza çıktığınızı söylemem gerek Raquel."

Sorusunu değiştirdi.

"Yani onu gelecek hafta sonu yeğeninle tanıştırmaya getiriyorsun, ama CeeCee amcasının neye benzediğini unutmadan önce yarın kıçını kaldırıp buraya mı geliyorsun?"

Gelip kızıyla vakit geçirmesini istedi.

Onun gelip kız kardeşiyle vakit geçirmesini daha çok istiyordu, böylece mutlu olmaya doğru gittiğini kendi gözleriyle görebilecekti.

Sırıttı. "Ben de geleceğim. Bir maç yakalarım. O küçük kıza var olduğumu hatırlatırım."

"Bu iyi olur."

"Cher ile de konuşacağım. İki ayağımızla birden atladık. Belki de daha fazla akıntıya kapılmadan önce bir süre içinde bulunduğumuz sulara alışmak için biraz zaman ayırmamız iyi olur."

"Bunu duydum."

Ve yine anladı. O ve Tanner o kadar çok beyaz suya girmişlerdi ki, kayalara çarpıp ezilmemeleri bir mucizeydi.

Değildiler ve Garrett sonunda düzlüğe çıktıklarına çok memnun olmuştu.

"Yine de yakında onunla ve Ethan'la farklı bir şekilde tanışacağınıza dair bir his var içimde," dedi ona.

"Bu beni mutlu eder."

Kız kardeşini mutlu edecek şey, ağabeyinin mutlu olduğunu bilmektir.

Ve mutluydu. Cher onun için o elbiseyi giymişti. Cher ona son iki gün boyunca çeşitli şekillerde her şeyini verdi. Oğlunda yarattığı her şeyi görmek - onun gibi komik, onun gibi iyi anlamda ukala, tıpkı Cherie gibi bok almayan bir kavgacı ve sadık, çok sadık, çok güzeldi.

Evet.

Garrett mutluydu.

Sadece bu sefer işi boka çevirmemeyi başarabileceğini umuyordu.

"Pekâlâ, yarın yeğenimle vakit geçirmek için planlarım olduğu için, o isteyken ben de kız arkadaşımınla biraz vakit geçireceğim," diye başladı. "Seni bırakayım da en azından on beş dakika futbol oynayabileyim, böylece direksiyon başına geçmeden önce titremeye başlamayayım."

"En iyisi bunu senin yapmana izin vermek," diye mırıldandı. "Rocky?" diye seslendi.

"Evet, Merry?"

"Küçük kız kardeşimi seviyorum," dedi.

Kız geri vermeden önce yine sustu. "Ve ağabeyimi seviyorum. Yarın görüşürüz, Merry."

"Sonra görüşürüz, tatlım." Bağlantı kesildi.

Telefonunu barın üzerine atmış ve kanepesine doğru ilerliyordu ki kapıdan yüksek bir ses geldi.

Eve geleli on dakika olmamıştı ama ısrarlı sestten, hatta 'burg' uğultusundan, dışarıda, sahanlıkta kimin durduğunu anladı.

O yöne gitmek istemiyordu ama gitti çünkü eninde sonunda bunun olması gerekiyordu. O topu şimdi yuvarlamaya başlayabileceğini düşündü.

Gözetleme deliğini kontrol etti ve haklı olduğunu gördü çünkü dışarıda Garrett'a göre sebepsiz yere sinirlenmiş bir kadın vardı, bu da onu sinirlendirdi, her ne kadar kilitli tutması gerektiğini bilse de.

O yapmadı.

Kapıyı açtı.

"Ne? Üzerimde kamera mı var?" diye sordu, bunun doğru bir yol olmadığını biliyordu ama Mia'nın mesajını almamasına kızmıştı ve kapısına dayanmasından hiç hoşlanmıyordu.

Kadın içeri girdiğinde şaşırmadı, ona dönmeden önce odaya iki adım attı.

Ellerini havaya kaldırdı, yüzü öfkeyle doluydu. "Bu saçmalıkta ciddi misin Merry?"

Kapıyı kapattı, bu süreyi kendini toparlamak için kullandı ve ona döndü. "Konuşmamız gerek."

"Evet." Ona doğru iki adım attı ve bir eliyle göğsünü itti, yeterince sert yapınca omzu geriye doğru sallandı. "Yapıyoruz amına koyayım."

Kızın onu itip kakması da pek hoşuna gitmemişti.

"Nefes al," dedi, sesini sakinleştirmeye zorluyordu, tıpkı kendini sakin kalmaya ve kaybetmemeye zorladığı gibi.

"Nefes almama *gerek yok*. Beni bu şekilde küçük düşürdüğüne *inanamıyorum*," diye tersledi.

Bunu yapmayacaklardı.

Ne şimdi, ne de kızgın bir şekilde ortaya çıkarsa asla.

"Bunun ne yeri ne de zamanı," dedi. "Dediğim gibi, konuşmamız gerek. Ama sen kızgınken ve ben de kendimi kötü bir ruh haline itilmiş hissetmezken bu şimdi olmaz."

"Siktir et," diye ısırdı, onu tekrar itti, bu sefer iki eliyle, böylece tüm gövdesi geriye savruldu.

Yana doğru bir adım attı ve uyardı, "Ellerine dikkat et Mia. Onları bir daha üzerimde görmek istemiyorum."

Başını yana eğdi. "Sen istemiyor musun? Oh. Tüm hafta sonu boyunca iyi malları doğrudan *bir profesyonelden* aldığınızı düşünürsek, bilmediğinizi tahmin ediyorum."

Vücudunu kasıtlı olarak kilitlemeden önce ondan bilinçli bir adım uzaklaştı.

Bunu yaptıktan sonra, derin ve sakinleştirici olması gereken bir nefes çekti, ancak sığ bir şekilde geldi ve biriktiğini hissettiği öfkeyi hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Ağzından çıkana dikkat et," diye fısıldadı.

"Siktir git," diye karşılık verdi. "Swank's yeterince kötüydü. *Swank's*. O kadın *ve sen* lanet *Swank's*'ta. Ama bir futbol maçı? *Onu* lanet bir *futbol maçına* mı götürdün? Hem *de şehirde*? *Herkes görsün* diye mi?"

"Gitmeniz gerekiyor. Şimdi," diye karşılık verdi. "Ben sakinleşirim, sen sakinleşirsin, konuşuruz."

"Ne hakkında?" diye sordu. "Beni nasıl test ettiğin hakkında mı? Daha kaç testi geçmem gerekiyor, Merry? Evliliğimizin içine ettin. Geleceğimizin içine sıçtın. Sonra da *yıllarca* üstüme sıçtın. Şimdi de kasabanın *sürtüğüyle* çıkıyorsun, bunu yüzüme vuruyorsun-"

Adam ilerledi, kadın geri çekildi ve adam kadını oturma odasının duvarına sıkıştırana kadar ikisi de durmadı.

Adam ona dokunmadı ve mesafesini korudu ama kadın onu hissetti. Çok ileri gittiğini bildiğini biliyordu. Bunu biliyordu çünkü kadın duvara yaslanmıştı ve hareket etmiyordu.

"Bir daha yüzüme karşı konuşursan ya da Cher hakkında böyle şeyler söylediğini *duyarsam* Mia, Tanrı yardımcım olsun, zaten bitmiş olan ilişkimiz

Tarih. İyi ya da kötü bir anı bile olmayacaksın. Seni tamamen sileceğim, lanet yüzünü gördüğümde kim olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını düşüneceksin."

"Merry," diye nefes aldı, gözleri büyümüştü, adı acı içinde söyleniyordu.

"Oturup bunu konuşmak istiyordum ama buradasın ve olduğun gibisin, bu da seni bir daha görmeyeceğim anlamına geliyor, bu yüzden bu şimdi gerçekleşiyor," dedi.

Sonra da ona verdi.

"Berbat ettim. *Bizi* mahvettim. Haklısın. Evliliğimizin içine ettim. Bunu ben yaptım ve bunu kabul ediyorum. Seni incitmiş olmam berbat çünkü... bir zamanlar seni seviyordum. Bir zamanlar benim için her şeydin. Ama kafayı yemiştin. İlişkimizi mahvettim çünkü bana bir şey olursa ve beni kaybedersen bunun sana ne yapacağından korkuyordum. Bu kaybı hissettim ve bunun asla doldurulamayacak bir boşluk olduğunu biliyorum ve senin için bunu istemedim. Bunu seninle konuşmalıydım. Bunu seninle çözmeliydim. Ama yapmadım. Ve bu benim hatamdı."

"I-"

Başlamasına bile izin vermedi.

"Düşünme şansım oldu ve sana bunu yapmam ne kadar boktan bir şeyse, ve ne kadar boktan bir şeyse, bizi bitirdikten sonra bile seni becermeye devam etmem, sende bununla başa çıkacak güç yoktu. Başa çıkacak gücün yok. Beni geri kazanabileceğin bir şekilde kaybettin. Bunu biliyordun, herkes biliyordu ama yapmadın. Ben de sıçtım. Sen de sıçtın. Ödeştik ve yolumuza devam ediyoruz."

"Ama ben bizi istiyorum-"

"Ne istediğin umurumda değil Mia. Bunu açıkça söyledim. Aramızdaki sorunları çözmemizi istedim, böylece yaşadıklarımızın hatırasını yolumuza devam edebilirdik. Sana bittiğimizi söylemiştim. Benim için çok önemli olan bir kadınla önemli bir şeye başlıyorum ve sen evime gelip beni itip kakıyorsun, yüzüme o kadın hakkında saçma sapan şeyler söylüyorsun. Şimdi o hatıra sikilmiş olarak kalacak. Ve bunu ben istediğim için değil." Bir elini kaldırdı ve parmağını kadının yüzüne doğru uzattı. "*Sen yaptın.*"

Geri ve yana doğru adım attı ama gözlerini ona kilitledi.

"Şimdi evimden defol git ve bir daha asla geri gelme. İşimiz bitti Mia."

Bir santim bile kıpırdamadı, bakışlarını bile onunkilerden ayırmadı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Son beş yıldır, onun bu sözleri söylemesi için yaşamıştı. Artık hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Başını salladı. Hiçbir fikri yoktu.

"Aşk, kendini tehdit eden bir şeyle yüzleşmek ve o şey sana bırakman için yaslandığında eğilmemek, kesinlikle kırılmamaktır. Sende bu yok. Kendi tarzında beni sevdiğini biliyorum. Benim seni sevme şeklim de aynı şekilde berbattı. O kadar kötü batırdık ki, geri dönüşü yok. Bu noktada, en iyi şey bir başkasıyla tekrar birlikte olmamak. Benim için anlamı olan iyi bir kadınla başladığım bu işte aynı hatayı ikinci kez yapmamaya niyetliyim. Şu anda sana çok kızgınım ama umarım sen de erkeğinle aynı şeyi yapabilecek cesareti kendinde bulursun. Emin olduğum tek şey, seninle benim aramda hiçbir şey kalmadığıdır."

"Bunu kastettiğine inanmayı reddediyorum," diye yanıtladı .

Adam ona bakakaldı.

Evet, hiçbir fikri yoktu.

Ve o noktada başka seçeneği yoktu, bu yüzden yere bakarken ellerini kalçalarına koydu.

"Merry," diye .

Başını kaldırdı. "Çık dışarı." "Ama... Merry-"

Ona doğru eğildi ve "Defol... siktir git..." diye kırıptı.

Onu inceledi ve vücudu kıpırdadığında hızlıca, "Belki de ikimiz de sakinleştiğimizde konuşmak için bir zaman bulmalıyız," dedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ve kadının ona sunduğu tek seçeneği değerlendirerek hareket etti.

gitti ve omuz silkti. Telefonunu aldı, cebine soktu ve anahtarlarını aldı.

Sonra kapıya yöneldi ve duvardan sadece birkaç adım uzaklaşmış olan eski karısına baktı.

"Dışarı çıkıyorum," diye paylaştı. "Umurumda olan pek bir şey yok ama yeni bir televizyon almak zorunda berbat olurdu. Şimdi ya dışarı çıkarsın, böylece ben de televizyonu kilitleyip saklayabilirim, ya da beni anlayana kadar burada kalabilirsin. Tek istediğim kapıyı kapatman. Geri döndüğümde burada olursan, bir otele giderim. Yapmayacağım şey seninle daha fazla zaman geçirmek. Beş saniyen var. Ne olacak?"

"Merry, öylece..."

Kadın konuşmaya devam etti ama Garrett dinlemedi. Beşe kadar saydı.

Sonra dışarı çıktı ve Mia hâlâ konuşurken kapıyı arkasından kapattı.

* * * * *

Garrett akşam yemeği için fast food aldı ve J&J's'e gitmeden önce sakinleşmeye çalıştı.

Kapıyı açtığında başarılı olamadığını görecekti, gözleri barın arkasına gitti ve Cher'in Jack'le birlikte orada olduğunu gördü. Cher ona bir kez baktı ve yüzü sırtıtmaktan donuklaşmaya başladı.

Bardan aşağı doğru yürümeye başladı. O da içeri girerek onu izledi.

Cumartesi gecesi nispeten erken bir saatti ama mekân tüm hızıyla devam ediyordu. Darryl oradaydı ve Dee de pistte çalışıyordu.

Jack ve Cher'in barı vardı.

Ama en sondaki taburelerin hepsi boştu ve genellikle oraları işgal eden erkekleri bekliyorlardı. Hiçbiri orada değildi çünkü hepsinin Cumartesi gecesi birlikte olmayı tercih ettikleri kadınları vardı, bu yüzden kadınları yanlarında olmadığı sürece bir barda olmazlardı.

Merry hariç.

Colt gibi, onun kadını da orada çalışıyordu.

Bir tabureye çarptı ve kadın tam önündeydi.

"Birini öldürmek istiyormuş gibi görünmen dışında bunun güzel bir sürpriz olduğunu söyleyebilirim." demeden önce kışını koltuğa ancak dayamıştı.

"Mia bizi duymuş."

Dönüp en üst raftaki viskiye uzanmadan önce ona baktı.

Evet, birbirlerini tanıyorlardı. Bu sadece başlangıç değildi. Temeli atmışlardı. Sadece harika seks, pahalı akşam yemekleri ve Cher'in ukalalılarından daha fazlasını almasını eklemişlerdi.

Ve onun tatlısı.

"Bebeğim, daha düşük hedefle. İyi malların tadına bakıyorum ama bütçem revize ediliyor" dedi.

Vücudunun sarsıldığını gördü, omzunun üzerinden ona bir bakış attı, sonra aşağıya uzandı.

Kadın ona içkisini doldururken, adam onun dar kırmızı bluzunu, kot pantolonunun içindeki kışını ve yüksek topuklu ayakkabılarını inceledi. Sonunda sakinleştiğini hissetti.

"İyi haber şu ki, onunla yapmamız gereken konuşma tamamlandı," diye paylaştı.

Şişeyi bir kenara bıraktı ve ön kollarına doğru eğildi. "Öyle mi?"

"İstedğim gibi gitmedi," dedi.

Adam viskisinden bir yudum alıp bir açıklama yapmayınca, "Konuş benimle, güzelim," dedi.

Garrett hafifçe omuz silkti.

"Söylemem gerekeni söyledim," dedi ona. "Seninle çıkmamın onu sınamak olduğunu düşünerek çok sinirli bir şekilde geldi, duyduğundan emin değilim. Birkaç kelime söyledi. Ben çok daha fazlasıyla karşılık verdim. Ona defolup gitmesini söylediğimde beni anladığını sanmıyorum ama o gitmedi, ben de gittim. Hâlâ benim evimde olabilir. Ya da, alternatif olarak, gitti, evimi açık bıraktı ve ben de eve döndüğümde dışarı çıkıp yeni bir televizyon almam gerektiğini fark edeceğim."

O konuşurken kızın gözlerinin büyüdüğünü gördü ve konuşması bittiğinde "Onu orada mı bıraktın?" diye sordu.

"Evet. Kapıyı kapattım, hâlâ konuşuyordu." "Vay anasını," diye fısıldadı.

"Gitmek istemedi ve benim de işim bitmişti, bu yüzden başka seçeneğim yoktu." Dudakları seğirdi.

Sakinleştirici olabilirdi ama hiçbir şeyi komik bulmuyordu.

"İstedğim gibi gitmedi Cher," diye hatırlattı ona. "Eski karınla çıkıp gittin," diye belirtti.

"Kaltağı zorlayamazdım," diye belirtti. "Beni itip kakmakta bir sakınca görmedi, ama erkek , itip kakmak istese bile bunu kontrol için içinde bir şeyler vardır."

Dudakları artık seğirmiyordu. "Seni itti mi?"

"İki kez."

Kendisinin sakinleşiyor olabileceğini ama Cher'in sakinleşmediğini gördü. "Benimle *taşak* geçiyorsun," diye tükürdü.

Hayır, sakinleşmiyordu ve onun için bir cehennem kedisine hazırlanırken ne kadar sevimli görünse de, artık onu sakinleştirmeye odaklanmanın zamanı gelmişti.

"Tamamdır. Biraz zaman alabilir ama sözlerim etkisini göstermezse eylemlerim gösterecektir. Şu anda endişelenmem gereken tek şey, daha sonra evime geldiğimde burayı temizlenmiş bulmak. Kız arkadaşımın oğlunu annesiyle birlikte Swank'ta doğum gününü kutlamaya planım var. Bir televizyona iki bin dolar vermek zorunda kalırsam bunu yapamam."

Bu işe yaradı. Ethan'ı doğum günü için Swank'e götürmekten bahsettiğinde tüm öfke kayboldu.

Ama adam bir televizyona iki bin dolar vermekten bahsedince dudakları aralandı.

"İki büyük mü?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Yeni bir tane almalıyım, . Takas yapalım. Seksen inç." "Medya merkeziniz seksen inçlik bir televizyona sığmaz," diye belirtti.

"O zaman benim de yeni bir medya merkezi almam gerekecek." Gözlerini dikti.

Sonra bir kahkaha patlattı. Ve işte bu kadar.

İhtiyacı olan tek
şey. Cher
gülüyordu. Garrett
sakindi.

Uzandı ve onun elini tuttu. Kız geri çekmedi.

Burg'un çiğnemesi için daha fazlası ve gözleri hissetti. Kendisinin ve Cher'in son yemek olduğunu biliyordu.

Umurunda değildi. Umurunda olsa bile, kızın eli onunkine ve kız barın derinliklerine doğru eğildiğinde daha az umursayacaktı.

"İşin iyi tarafı, güzelim, yapılacaklar listende bir eksik var," dedi, hâlâ gülerek.

"Evet," diye kabul etti.

Onun elini tuttu ve mizah duygusu içinden kayıp giderken eli sıkılaştı.

"Berbat, bebeğim," diye fısıldadı. "Keşke senin için de böyle olmasaydı." O da öyle diledi.

Ama en azından yapıldı.

Mia'nın saçmalamayı bırakması için mesajının sonunda içeri sızmasını ummak zorundaydı.

Sonra yine yeni bir ev arayacaktı (geri döndüğünde televizyonunun orada ummak için başka bir neden; peşinatını hafifletecek bu harcamaya ihtiyacı yoktu). Eninde sonunda taşınacaktı ve kadın onu bulamayacaktı.

Yoksa onu tacizden tutuklatırdı.

Öyle ya da böyle, mesaj yerine ulaşacaktı.

İyi olup olmadığını anlamak için Cher'in sıcak kahverengi gözlerine baktı.

Ona öyle olduğunu göstermek için, "Benim iyi kızım sadece kendisine ve bana zaman ayırabiliyor mu?" diye sordu.

Gözleri yumuşadı ve parmakları Merry'nin parmaklarının etrafında sıkıca kenetlendi, "Kapakları kapat, Merry. Annemle konuştum. Aile yemeği Perşembe günü için ayarlandı ve senin kışın da onun masasında oturacak."

"Müthiş," diye mırıldandı ve kadın gülümsedi.

"Ama Cumartesi günü izinliyim ve Ethan'ın bir arkadaşında yatıya kalması var, yani tamamen seninim."

"Nöbetçiyim."

"Siktir," diye fısıldadı.

"Nöbetçi olmak masa başında olmak anlamına gelmiyor," dedi ona. "Sadece gitmem gerekebileceği anlamına gelir, ama aynı zamanda geri dönebileceğim anlamına da gelir."

Gözleri parladı. "Bu işe yarar, tatlım."

Öyle oldu. Bu onun hayatıydı. Ve eğer o bunu mahvetmezse, onun olabilirdi. Bu yüzden onunla çalışabilmesi iyiydi.

"Şimdi, o viskiyi sonsuza dek bekletecek misin, yoksa ben çalışırken o pisliği durulayıp benimle gevşeyecek misin?" diye sordu.

Ona cevabını, gitmesine izin vererek, bardağını kapıp bir yudum daha alarak verdi.

Gülümseyerek onayladı.

"Her şeyin halledildiğinden emin olmalıyım," dedi ona. "Ama geri döneceğim." "Burada olacağım."

Bundan hoşlanıyordu. Bunu biliyordu çünkü saklamıyordu. O da bundan *hoşlanıyordu*.

Evet, çalışıyorlardı ve bunu içten içe vazgeçmeyeceğini bildiği bir şekilde yapıyorlardı.

Tabi eğer onu kaldırmadıysa.

"Sakin ol," diye öğüt verdi adam elini bırakırken. "Bu şeyin tanesi sadece on dolar, ama kızgın bir eski eşin evini terk ederse, güçlendirilmiş bir televizyondan daha fazlasıyla uğraşıyor olabilirsin."

"Sakinliği öldürmenin yolu, bebeğim," diye mırıldandı ama bunu sırtarak yaptı.

"Sadece gerçekçi oluyorum, gafil avlanmayacağından emin olmak için," diye karşılık verdi ve arkasına yaslandı. "Ama şunu söyleyeyim, kaltak senin evini dağıtırsa, gösterilerini benimkinde izleyebilirsin. Jerry Garcia'nın ruhu arkadaş sever."

İşte o zaman Garrett gülmekten kırıldı. Cher o zaman gitmenin güvenli olduğunu anladı. İçecekleri hazırlayıp Dee'nin tepsisini doldurdu.

Ama geri geldi. Jack de sohbet etmeye geldi. Dee de sohbet etmek için .

Onlar yokken ve bazen de oradayken, Cher vardı. Orada çalışan kadınla J&J'de bir gece.

Olmak istediği başka bir yer yok.

Bölüm On Dört

*Kahrolası Mutlu
Cher*

Annem yemediğin bir şey var mı diye soruyor.

Pazar günüydü, sabahın geç saatleriydi ve Merry kız kardeşinin evinde ailesiyle bir araya gelmek ve yeğeniyle oynamak için bir gün planlamıştı.

İşe gitmeden önce çocuğumla futbol izleyeceğimiz bir gün planlamıştım, ikimiz de kendimizi yiyip bitiriyorduk, futbolun olduğu her Pazar planlarımız vardı.

Ocakta sosis kızartıyordum.

Bir mesaj aldığımda neredeyse bitmişti.

Soğan.

Anladım.

Ve tofu.

Sırıttım.

Sen söylemeden de biliyordum. Kızıl kanlı. Hanım evladı etini yemene imkan yok, dedim ona.

Aynen öyle, diye cevap verdi.

Sosisime dönüp baktım. Tofu yedim.

Ama yine de her şeyi yedim.

Sosisi süzdüm, diğer malzemelerle karıştırdım ve pişirmek üzere fırına koymak için wonton ambalajlarına döktüm.

Sonra anneme mesaj attım ki Perşembe günü akşam yemeğinde soğan ya da tofu servis etmemesini bilsin.

* * * * *

*Kuzgunlar kaybetti. Bana 20 dolar
borçlusun.*

O öğleden sonra Merry'den geldi ve sırtarak okudum. Ben onu okurken, bir başkası geldi.

Bears kaybedecek. Bir 20 daha. Takasta alırım.

Sırıtişımın yaramazlığa dönüştüğünü hissettim.

Ayılar , ona söyledim.

Onlar öyleyse sen de öylesin, dedi bana.

Bu beni ürperti.

Ethan "Merry'ye mesaj mı atıyorsun?" diye sorduğunda neredeyse telefonumu sallıyordum. Kova koltuğa uzanmış ona baktım. "Evet."

"Ona Browns'ın kaybettiğini söyle. Bana on dolar borcu var." Oğluma baktım.

Sonra telefonuma baktım ve Merry'ye mesaj attım.

Ethan, Browns'ın kaybettiğini söylüyor. Ona on dolar borçlusun. Bunu gönderdim, sonra hemen daha fazlasını yazdım.

Çocuğumla bahse mi giriyorsun?

Saniyeler içinde, *"Bebeğim, o beşinci sınıf fantezi liginin komiseri."* cevabını aldım.

İşte o zaman telefonuma baktım.

Oğlumun fantezi futbol ligi düzenlediğini bilmiyordum.

Bu nasıl olabilir ki?

Çocuğuma bakmadım.

Büyük bir karar verirken gözlerimi telefonumdan ayırmadım.

Ethan ve benim eşyalarımız vardı, sadece Ethan ve ben. Annem ve Ethan'ın eşyaları vardı, sadece annem ve Ethan.

Ve Ethan, Merry ile benimle paylaşmadığı bir şeyi paylaşmıştı.

On yaşında (neredeyse on bir) bir fantezi futbol ligi yürütmenin iyi mi kötü mü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim, hayatıma girmesine izin verdiğim diğer erkeklerden farklı olarak Merry'nin ahlaki bir pusulası olduğuydu. Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsa, bir şey söylerdi ve bunu söylediği şekilde yapmazdı.

Bu yüzden verdiğim büyük karar, oğlumun ve erkeğimin kendi eşyalarına sahip olmalarına izin vermektir, sadece Ethan ve Merry.

Güzel, mesaj attım ve gönderdim. Mühendis olmasını umuyordum ama Vegas bahisçisi de bir o kadar tatlı.

Ben de "Seni öpemediğim zaman beni güldürmeyi kes." dedim.

Bu da beni yine sırttırdı.

"Yeesh," diye mırıldandı oğlum, iğrenerek. "Merry burada bile değil ve sen yapış yapışsın."

Bu sırtıtmamı . Azıcık bile.

Gerçi bu durum benim çok sayıdaki harika, uyumsuz Janis Joplin yastıklarımın birini ona fırlatmama neden oldu.

Ethan onu yakaladı ve geri fırlattı.

* * * * *

Pazartesi sabahı, Ethan'ı okula bıraktıktan sonra bahşişlerimi yatırmak için bankaya gittim (ve Trent'in ve

Peggy bana gönderdi, Ethan'ın yeni hesabına koydum), eve dönerken yanımdaki koltukta duran çantamdan gelen mesaj sesini duydum.

Hayatımın artık berbat olmadığını ve onu dolu dolu yaşamak istediğimi düşünerek eve güvenli bir şekilde gitmenin birinci öncelik olduğuna karar verdim, bu yüzden telefonumu çantamda bıraktım (her zaman yaptığım bir şey, hayatım berbat olduğunda bile çocuğum harikaydı, bu yüzden güvende olmak her zaman birinci öncelikti).

Ama evimin önüne geldiğimde kitabı çıkarıp kapımı açtım, çantamı koluma doladım ve bir yandan da kitabı okuyordum.

Merry'den geldi.

Ethan okula iyi gitti mi?

Yıllardır ona sahip olmasam ve onu her gördüğümde ya da aklıma geldiğinde ona daha çok aşık olsam da, imkansız gerçekleşse ve ona sahip olsam, düşecek daha çok yer olacağını asla düşünemezdim.

Çok yanılmışım.

Arabamdan inerken başparmağımı telefonun üzerinde gezdiriyordum, mesajımı bitirmek üzereydim ki kapıyı kapatmak için kapıdan çıkmaya başladım ve bir şeye çarptım.

Bir dönüşle sarsıldım ve tam orada, benim alanımda duran sık kafalı komşuma baktım.

Tamam, görünüşe göre, hayatınızın büyük bir kısmı berbat olmaktan çıksa bile, o berbatlığın bir kısmı kalıyor.

"Hey," dedi.

"Hey," diye cevap verdim, Ryker'ın beni izleyip izlemediğini görmek için etrafıma bakmamaya kendimi zorlayarak.

"Üzgünüm, bebeğim." Yarım adım geri çekildi. "Beni gördüğünü sandım."

Kapımın önünden çekildim, kapıyı kapattım ve bana "bebeğim" demesine dudaklarımı bükerek karşılık verirken aramıza mesafe koydum.

Tüm bunları "Mesajlaşıyordum" diye cevap verirken de yaptım.

"Evet," dedi ve bana doğru bir adım attı, ben de istemesem de kendimi tuttum. "Dinle, bir çocuğun olduğunu biliyorum ama ona bakacak birini bulmak ve bir ara bira içmek isteyebileceğini düşündüm."

Evine baktım.

Kullandığını bildiğim külüstür Chevy kamyoneti gördüm.

Kadınının kullandığı köhne Ford Fiesta'yı görmedim.

Haberler iyi değil.

Ona dönüp baktım. "Sorman çok hoş ama şunu söyleyeyim, bir çocuğum ve bir de erkeğim var."

Yüzü değişti ve bu mutlu bir değişim değildi. "Black Excursion?" diye sordu.

Beni izliyordu.

Şimdi mutlu olmayan (ya da daha az mutlu olan, onun benim alanımda olmasından hiç mutlu olmadığını düşünürsek).

"Evet," dedim ona.

Bana yaklaştı. Kahretsin.

"Dostum senin tarzın değil, sevgilim," dedi, gelmesini beklediğim ses tonuyla.

Pisliğin adımı bile bilmemesi, dolayısıyla tarzımın ne olduğunu bilememesinden daha fazla nedenden dolayı benim için hiçbir şey .

Tabii benim hakkımda varsayımlarda

bulunmadiysa. Bu da beni kızdırdı.

Ancak, etkileşime geçemedim.

Ve bu berbattı.

"Korkarım yanıyorsun," diye cevap verdim, uzaklaşarak.

Bana doğru bir adım daha atarak, "Bu adam çok temiz giyimli," dedi. "Sen eğlenmeyi seven bir kadına benziyorsun, her şeyi dışarıda bırakıyorsun." Bakışları göğüslerime kaydı. "Ve bunu benimle yapmaktan çekinme, bebeğim."

O haklıydı. Ben o tür bir kadındım ve bunu Merry ile yapmakta iyiydim çünkü sık kafalı komşum Merry'yi yanlış okumuştum -Merry de o tür bir adamdı.

"Sanırım sen ve ben güzel zamanlar geçirebiliriz," dedi tekrar gözlerimin içine bakarak ve bana doğru bir adım daha atarak.

"Sanırım adamım bundan pek memnun olmazdı," diye karşılık verdim. "Ama bilmelisin ki ben adamımla mutluyum, bu yüzden sana ve teklifine alınma ama ben olduğum yerde iyiyim."

"Daha iyisini denemek istemediğine emin misin?" diye itti. Onu mu?

Daha iyisi mi?

İzliyordu ama Merry'yi gerçekten *görmüş müydü?*

"İyi bir şey buldum," dedim usulca, bu pisliği benden uzaklaştırmayı umarak.

"Uzun zamandır bunu bekliyordum. Benim için iyi bir şey. Çocuğum için de iyi. Bunu mahvetmemin imkanı yok. Benimle misin?"

Onunlayken bunu düşünmezdim bile.

Yine de Merry'den başka kimseyle bunu düşünmezdim. Beni inceledi.

Ona izin verdim.

Ona izin vermekten vazgeçmek üzereyken, neyse ki başını salladı.

"Seninleyim bebeğim. Bunu duydum. Ama iki kapı ötedeyim, biliyor musun? O herifin başına bir şey gelir, sana bakmaz, sokağın aşağısında seni bekleyen soğuk bir tane vardır."

Bir kadına bakmanın ne demek olduğunu bilmediğini hissediyordum.

Ve ben bunu asla öğrenemeyecektim.

"Teşekkürler, çok tatlısın," diye

yalan söyledim. O da

gölümsedi.

Güzel dişleri vardı ama iyi olan tek yanının bu olduğunu biliyordum.

"Oğluna bakacak birine ihtiyacın olursa, ben buralardayım." Gölümsemeye devam etti. "Ve çocukları severim."

Ve *bu asla* gerçekleşmeyecekti. "Bu da çok

tatlı," diye tekrar yalan söyledim.

"Bil diye söylüyorum, işler kötüye giderse, her türlü tatlı olabilirim." İpucunu nasıl anlamadı?

"Not edildi," diye mırıldandım.

Gölümsemeye devam etti. "Görüşürüz,

bebeğim." "Doğru. Sonra görüşürüz."

Yavaş bir dönüş yaptı, beni izleyerek yapıyordu.

Hızlı bir dönüş yaptım ve evime doğru yola çıktım.

İçeri girer girmez Merry'ye yazdığım mesajı bitirdim ve gönder tuşuna bastım.

Ethan çok iyi ve sen de çok tatlısın.

Ve bu yalan değildi.

Bunu gönderdikten hemen sonra Rehberime gittim ve ihtiyacım olanı buldum.

Telefonumu kulağıma götürdüm ve Ryker'ın sesli mesajını aldım.

Bip sesini bekledim ve "Sik kafalı komşum az önce bana çıkma teklif etti. Hayır cevabını kabul etmedi ama bu zorlamaktan ve etmekten alıkoymadı. Madem buralarda dolaşıyor, Merry'yle aramızdakileri çözdüğümüzü bilmelisin. Merry'nin bu konuda nefesini ensende hissetmek istemiyorsan ya da belalı serbest kaldığında içeri girip suç işlemek istemiyorsan, her ne yapıyorsan yapmalısın ve bunu çabuk yapmalısın. Komşum *beni izliyor* ve eğer Merry bunu fark ederse kıyamet kopacak."

Mesajımı bitirmeden önce bana bir mesaj geldiğini söyleyen bir bip sesi , bu yüzden işim bittiğinde Merry'den gelen mesajı görmek için hemen oraya gittim.

Geç öğle yemeği. Sen ve ben. Frank'in yerinde. 2:00'de iyi misin?

O hafta erken vardiyam vardı.

Ama Merry ile öğle yemeği yemek istediği her an aya giderdim. Başka bir deyişle, her şeyde iyiydim.

Sıra sende, dedim ona.

O zaman ve şimdi arasında bir zamanda siparişinizi bana mesaj atın. Gitmeden önce arayacağım, böylece zamanında çıkabileceksin.

Her şeyi düşünmüş.

Teşekkürler, bebeğim.

Her şey, kahverengi

gözler.

Derin bir nefes aldım.

Evet.

Aynen öyle.

İyi bir şeyim vardı.

* * * * *Sıkı*

durun. Akıllı ol. Ve sakın bir bok . O mesaj

Merry'den değildi.

O mesaj, Frank's'ta Merry'nin karşısında otururken ve önümde ekmekli bonfile sandviç varken Ryker'dan gelen kötü zamanlanmış bir mesajdı.

Devam et, ama şimdi kapa . Merry ile birlikteyim, geri döndüm.

"Kim o?" Merry Reuben'ini kaldırarak sordu ve kaçınılmaz olan gerçekleşti, Frank'in Reuben'i konserve sığır eti ve lahana turşusuyla doluydu, bu da Merry daha ağzına götüremeden kocaman bir topağın dökülmesi anlamına geliyordu.

Telefonumu çantama attım ve sorusunu duymazdan geldim.

"Aslında buralı *olduğun* için bunu bilmen gerekir ama Reuben *à la* Frank'i çatalla yemelisin," diye onu eğittim.

"Kadınlar sandviçleri çatalla yer," diye cevap verdi bana. "Erkekler ortalığı dağıtır ve umurlarında olmaz."

Onunla tartışamazdım, bu yüzden tartışmadım. Sandviçimden bir ısırık aldım. Bunu Merry'nin bana kimin mesaj attığı konusunda baskı yapmayacağını umarak yaptım.

Ayrıca bunu rahatsız edici bir şekilde yapıyordum çünkü ilişki uzmanı değildim ama bildiğim bir şey vardı: bir ilişkiyi mahvetmenin en kesin yolu karşımdakinden önemli bir şey saklamaktı. Aslında, karşımdakinden *herhangi bir* şey saklamanın iyi bir şey olmadığından oldukça emindim.

Merry'nin kendimle ilgili her bilgiyi paylaşmama ihtiyacı olmayabilir.

Eğer sorarsa, paylaşmaya açık olmam gerektiğini biliyordum.

Mesaj atan kişi de dahil.

Özellikle de Ryker'ın karıştığı ve benim sokağımnda gerçekleşen bir sorunla ilgiliyse.

Merry'nin çıldırmaya hazırlandığını hissetmiştim. gerçekten kaybettiği yerde bu his serbest kalırsa, bu kötü bir şey olurdu. Bu yüzden Ryker'ın yanılmadığını biliyordum.

Her neyin , bununla başa çıkmasını ve bunu Merry'nin benim bir fikrim olduğunu bile asla bilmeyeceği bir şekilde yapmasını .

Ve daha da kötüsü,
paylaşmadı. "İyi misin,
bebeğim?" diye sordu.

Düşüncelerime değil Merry'ye odaklandım. Çiğneme hareketini yaptım ve sandviçimi sorduğunu fark ettim.

"Evet," diye yanıtladım, sonra da "Öğle yemeği almama izin verecek misin?" diye sordum.

"Kadınlar kızlarıyla öğle yemeğini kimin ısmarlayacağı konusunda tartışır," dedi. "Bir erkek kadının yemeğe götürürse, parasını o öder."

Mesajları unutmuş gibi görünmesine sevinmişim. Ama yine de bu konuda rahatsızdım.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu kötü bir kural mı?"

"Hayır. Emirlerden biri," diye karşılık verdi hemen. "Bunları kanla mı imzalıyorsunuz?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Gerçi bizimki değil. Kardeşlik üyeliğini kazanmak için kışını tekmelediğimiz adam."

Bir ısırık daha almadan önce gülümseyerek, "Kabul törenini kaçırdığım için üzgünüm," dedim.

"Tam bir şovdu, bebeğim."

Çiğnedim ve hala gülümseyerek yaptım.

Merry bir ısırık daha aldı ve dolgunun dörtte birini daha kaybetti. Boğulmadan gülebilmek için yutkundum.

Bunu düşünerek yaptım, işte *böyle hissettiriyor... mutlu.*

Oğlumla yaşadığım ve Ethan gibi harika bir çocuğa sahip olduğum için şanslı olduğum birçok mucizevi an dışında hiçbir fikrim yoktu.

Bir lokantada senin için bunu yapan adamın karşısında oturmanın bile seni bu kadar *mutlu* edebileceğini bilmiyordum.

Ama öyle oldu çünkü Merry ile otururken, karşılıklı ukalalık yaparken ve harika sandviçler yerken hissettiğim şey buydu.

Sadece bu.
Ve hissettiğim tek
şey buydu. Lanet
olası bir mutluluk.

* * * * *

"Kahretsin."

Çarşamba akşamıydı. Darryl benimle birlikte barın arkasındaydı. Geri dönüştürülebilir malzemelerle dolu kutuları temizlemek için çekip çıkarıyordu.

Küfür ettiğinde ona baktım, işine eğilmişti ama başı geriye eğikti, gözleri barın önündeydi ve yüzü hoşnutsuzluğa ayarlanmıştı.

O tarafa baktım ve vücudumun gerildiğini hissettim.

Zamanlamayı titizlikle yapmıştı. Ben de bir hatun olduğum için bunun doğru olduğunu biliyordum. Hafta içi saat altıyı biraz geçe bar, günün yorgunluğunu içkilerini yudumlayarak atmak isteyen müşterilerle doluydu.

O anda oradaydı çünkü seyirci istiyordu. İnsanların benimle yattığını bilmesini istiyordu. Yüzünü kurtarmak istiyor bile olabilir.

Ve eğer Merry'nin kendisini test ettiğini düşünüyorsa, bu pisliğin Merry'ye geri dönmesini istiyordu.

Bana gelince, orada olduğu için kızgındım. Gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde orada olmasına ve yüz ifadesinden bu işin nereye varacağını anlamama kızmıştım. Bunu iş yerime getirmesine kızmıştım.

Ama aynı zamanda merak ediyordum.

Sadece söyleyeceği şey için değil, Tanner Layne de buna tanıklık etmek için orada olduğu için. Tanner barın sonunda oturmuş, arkadaşı Devin'le birlikte iş toplantısı yapıyor gibi görünüyordu.

İkisi de Merry ile aramızdaki şeyler resmi olarak başladığından beri (ve hatta gayri resmi olduğu zamanlarda bile) buradaydılar. İkisinin de neler olup bittiğini bildiğini biliyordum, Tanner muhtemelen herkesten daha çok biliyordu.

Ama bu süre içinde bana farklı davranmadılar. Tanner beni severdi. Kankaydık.

Bununla birlikte, Tanner'ın Merry'yi Mia'ya dönmesi için zorladığını biliyordum. Ve Merry'nin benimle hata yaptığını düşündüğünü yüzüme karşı söyleyemeyecek kadar iyi bir adamdı.

Şimdi, eğer durum buysa ya da değilse, eğer Mia bir şeyi zorlarsa, o şey her neyse serbest kalabilir.

"Cheryl." Şak diye duydum ve tüm bunları düşünmeyi bırakıp barda iki boş koltuğun olduğu yere yerleşmiş olan Mia'ya odaklandım.

Bunu yaparken, bardaki Mia'ya odaklanan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Her yer neredeyse sessizdi çünkü *herkes* bardaki Mia'ya odaklanmıştı.

"*Cher.*"

Arkamdan öfkeyle homurdandı.

Boynumu büktüm ve Darryl'in tam arkamda olduğunu görmek için

başımı kaldırdım. "Ben iyiyim Darryl," dedim ona.

Sadece gözleri bana kaydı.

"Ben de burada durup senin iyi olduğundan emin oluyorum," diye karşılık verdi.

Cidden, Darryl iyiydi.

"Peki," diye ısırdı Mia ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. "*Cher.*"

Barda ona yaklaştım ve aptalı oynayarak başlamaya karar verdim. "Bir içki ister misin, Mia?"

"Hayır, lanet olası bir içkiye ihtiyacım yok," diye tükürdü. "Adamımı rahat bırakmanı istiyorum."

İçimi çektim.

Kesinlikle Merry'ye geri dönmek istediğini ifade ediyordu.

"Ve eğer beni zorlarsan onun için savaşağımı bilmeni istiyorum," diye devam etti. "Dinle bebeğim, isteyim. Bunu burada yapamaz mıyız?" Rica ettim, sonra "Ya da, mesela, hiç mi?" diye ekledi.

"Her şeyin nasıl olduğunu anlamalısın." Bu hayır demekti.

Yine de (istesem bile) etkileşime geçemezdim.

"Tamam, anlıyorum," dedim ona. "Şimdi, bir içki ister misin?"

Bunun üzerine, muhtemelen benden farklı bir yanıt beklediği için kafası karışmış görünüyordu.

"Kadın, burası bir bar," diye söze girdi Darryl, kadın bir nokta beş saniye tereddüt edince. "Buradaysan içiyorsundur. İçmiyorsan burada değilsin."

"Alınma ama," dedi Mia ona. "Ama seninle konuşmuyorum."

"Öyle olup olmaman umurumda değil," diye karşılık verdi Darryl. "Gerçek şu ki, buradasın ve içiyorsun."

"*Cher'e* söyleyecek birkaç şeyim var," diye karşılık verdi Mia.

"Sen söyledin," diye karşılık verdi Darryl. "Şimdi bir içki sipariş et yoksa gitmeni isteyeceğim."

Mia Darryl'le işinin bittiğine karar verdi ve bana baktı. "Herkes onun benim olduğunu biliyor. Bütün kasaba biliyor. Onun için senin gibileri istemiyorlar. Onu *benim için* istiyorlar."

Kahretsin, şimdi de beni kızdırıyordu.

"Benim gibiler mi?" Sormamam gerektiği halde sordum. Kendimi bir arada tutuyordum. Kendimi kaybetmem için ona cephane vermeme gerek yoktu.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ne olduğunu biliyorsun."

Evet, beni çıldırtıyordu.

Çaba sarf ederek onu geri yendim ve başımı salladım. "Ne olduğumu biliyorum. Merry'nin beni sevdiğini biliyorum. Ve herkesin Merry için ne bildiği ya da ne istediği gerçekten umurumda değil. Merry beni istiyor ve bu benim için yeterince iyi."

"Merry ne istediğini bilmiyor," diye karşılık verdi.

Tanrım, çok sinir bozucuydu.

"Öyle değil mi?" Alaycı bir şekilde sordum. "Tuhaf. Perşembe gecesi oldukça emin görünüyordu. Ve Cuma sabahı. Ve Cumartesi."

Yapmak istediğim gibi, oraya girdim. Kuşkusuz güzel olan yüzü büküldüğünde ve o kadar da güzel görünmediğinde anladım.

"Eminim öyledir," diye tısladı. "Unuttuğun şey, istediğinden *emin olduğu* ilk kişi sen değildin, ancak bahse girerim tüm iş tecrübenle iyi bir iş çıkardın."

Bu sinir bozucu değildi.

Çileden çıkarıcıydı.

Bara yaklaştım. Darryl sırtıma yaklaştı.

Ancak ileri geri konuşurken, başka bir oyuncunun sahnemize girdiği gerçeğini gözden kaçırmıştık.

"Ağzından pişman olacağın başka şeyler çıkmadan önce Mia, buna bir son verip gitmelisin."

Sol tarafa baktığımda Tanner'ın orada durduğunu gördüm.

"Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Tanner," cevap verdi Mia ama daha bitirmemişti. Bana sinisi bir bakış atarak Tanner'a döndü. "Yine de Merry için daha iyisini istemiyor gibi görünmene şaşırdığımı söylemeliyim."

"Garrett için ne istediğim bir bok ifade etmiyor," dedi Tanner ve ben bunu iyi anlamda hissetmedim, çünkü bu benim için bir onaylama ya da atışma değildi. "Önemli olan Garrett'ın Garrett için ne istediği," diye devam etti.

"Ve Raquel on yedi yıl boyunca seni istemedi, ama ikiniz de daha iyisini biliyordunuz," diye karşılık verdi.

Tanner'ın ağzının gerilmesini izledim ve bunun onun konuyu kabul etmesi olduğunu düşündüm.

Bu varsayımda yanılmışım. Hem de çok.

"Ben Garrett değilim ve sen de Rocky değilsin," diye çıkıştı. "Bu onunla ilgili değil. Bu tamamen farklı bir şey. Sen istiyorsun, ben de sana vereceğim. Haklısın. Merry için daha iyisini istiyorum. Kardeşimin mutlu olmasını istiyorum. Ve onu tanıyorum. Senin az önce iyi bir kadına söylediğin saçmalıkları her an söyleyebilecek bir kadınla mutlu olmasının mümkün olmadığını biliyorum, ama iş yerine gelip herkesin önünde onunla kapışmayacağından da eminim."

"Bunun söylenmesi gerekiyor," diye karşılık verdi, yüz ifadesinde bir belirsizlik olsa da çenesini kaldırdı.

Tanner başını salladı. "Beş yıl boyunca ortalıkta dolaştıktan ve erkeğini geri almak için tek bir şey sonra ifadeni netleştirmeye niyetlisin. Tavsiye mi? Uyan . Çok uzun süre oyalandın. Bitti artık. Onu kaybettin. Ve sadece bir uyarı, Mia, bu şehir konuşuyor. Kadınlarınız sizi artık doğru olmayan bir yolda tutmak için kafanızı bokla dolduruyor olabilir, ancak kasabanın geri kalanı Garrett'ın sonunda içinde bunu yapabilecek bir kadın bulmasından memnun."

, tamam.

Bu büyük bir destektir ve kesinlikle Tanner'ın benim için attığı bir adımdır.

Birdenbire kızgın
değildim. Birdenbire
sırıttım.

"O benim," dedi Mia Tanner'a. Sesi zayıflamıştı ama sadece onun sözleri karşısında. Bu onun kararlılığını yansıtmıyordu. Bir vajinam vardı. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Bunu bir gerçek olarak biliyordum.

Kahretsin.

Sırıtmayı bıraktım.

"Duymuştum. Sanırım bu konuda bir bok bilmiyorum," dedi Devin, o da artık oradaydı, boş bir taburenin üzerinden bara doğru eğilmiş, Mia'ya bakıyordu. "Ama duyduğuma göre, bana hiç senin olmamış gibi geliyor."

Mia Devin'e, "Seni tanımıyorum bile," dedi.

"Şey, küçük hanım, sizi tanıyorum," diye cevap verdi Devin. "Ve herkesin ne düşündüğünü çok önemsiyor gibi görüldüğün için, bunu doğrudan fıstık galerisinin bir üyesinin ağzından paylaşabileceğimi düşündüm." Devin bunu söyledikten sonra bana baktı. "Buraya içmeye geldim, o yüzden bana yeni bir tane getirirsen memnun olurum. Bu saçma dramanın sona ermesini beklemekten yarı kavrulmuş durumdayım."

Beş dakikadan az sürmüştü.

Yine de Dev biraz içki içebilirdi. "Bunu halledeceğim Dev," diye mırıldandım.

Ben bunu yapamadan, daha fazla mırıldanma oldu ve bu, dramamıza en yakın bar taburesinde oturan Tony Mancetti'den geldi.

"Yeni bir taneye de ihtiyacım var, Cher. Ve sadece oturduğum yerden ekliyorum, sana para yatırırdım."

Hay sikeyim.

Daha sıcak ve yumuşak.

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. "Şu haline bak Tony. Tatlı olabileceğini kim ?"

"Yüzde yirmi bahşiş verdiğime göre, yapabileceğini düşündüm."

"Ah, doğru ya. Bunun için minnettarlığımı paylaşmadıysam, kardeşim, şimdi anladın."

"Bir içki daha alırsam memnun olurum," dedi Tony.

"Önce ben," diye ilan etti Devin.

"Hallediyorum Dev," dedim.

Ben de bu işe girmeye karar verdim. Ama önce.

Onun için iyi gitmeyen hatalı bir oyundu ama bu benim sorunum değildi.

Getirdi ve madem oradaydı, söyleyecek bir şeyim vardı. Mia'ya baktım ve onun sıvışmaya hazırlandığını gördüm.

"Bir şey var Mia," diye seslendim ve bana baktı. "Yine sinir krizi geçirirsen, istediğini alamadığın kızgın bir şekilde Merry'nin yanına gidersen ve onu *defalarca* itip kakarsan, sana bir şey yapmaz çünkü o öyle biri değil."

Sahne sona erdiğinden beri insanların dikkatini kaybediyor olabilirdik, ama benim sözlerimle geri kazandık.

Yine de yapmam gereken içkiler ve kazanmam gereken bahşişler vardı, bu yüzden bir gösteri için hazır değildim ve bu nedenle çabucak bitirdim.

"İyi bir adamı bir daha böyle köşeye sıkıştırdığını *öğrenirsem*, geri itmekte bir sorun görmem."

Gözleri kısıldı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

Bakışlarımı doğrudan ona yönelttim ve tek kelimemin derin bir anlamı vardı.

"Hayır."

Bana ters ters baktı. Sonra etrafına baktı, yüzünde kavgacı bir ifade vardı. Gözlerimi ondan ayırmadım, ancak göreceğini düşündüğü şeyi geri alamadığından şüphelendim, söz verdikten sonra insanlar onun yanında yer aldı.

İnsanlar Merry'ye elini sürdüğünü öğrendikten sonra başka bir şey buldu.

Yüzü kızarmaya başladığında anladım, bana bir bakış daha fırlattı, ve havalandı.

Ben izlemedim. Darryl'in sırtımdan ayrıldığını hissederek o içkileri aldım. Dev'in içkisini hazırladım. Tony'ye de onunkini.

Sonra Tanner, tartışmanın yaşandığı bara yaklaşıp ve Devin'in döndüğü koltuğuna geri dönmeyerek dikkatimi çekti.

Ona baktım. "Bir tane daha ister misin, Tanner?"

"Merry'yi araman gerek Cher," dedi sessizce, sonra hafifçe elini kaldırdı. "Hayatla başa çıkmanı sağlıyorum, sevgilim, darbelerini al ve yuvarlanmaya devam et." Başını kapıya doğru eğdi. "Ama bu bok telefonuna çarpacak ve hızlı bir şekilde, zaten yapmadı. Ve ilk aramalardan biri doğrudan senden gelmezse hiç mutlu olmayacak."

Kaşlarım havaya kalktı. "Boktan özel dedektif Tanner Layne'den ilişki tavsiyesi mi?" Dudakları yukarı kıvrıldı. "Her gibi, Cher. Kendin için biraz istiyorsun, adamı dinleyin." Haklıydı.

Ve benim Merry ile birlikte olmam konusunda tamamen iyiydi.

Ben de dudaklarımı kıvrarak başımı salladım ve telefonumu almak için arka cebime uzandım.

"Ben de yeni bir tane alacağım," diye bitirdi Tanner.

Yeni bir tane aldım, sonra Darryl barı alırken ben ve telefonum ofise gittik ve Merry'nin bağlantısına bastım.

Merry cevap vermeden önce telefonumu kulağıma dayamıştım. "İyi misin?"

Duymuştu.

"Kim aradı?" Ben sordum.

"Lore," dedi bana. "Adam ne duymadı, sadece Mia'nın geldiğini ve yere attığını biliyordu."

Loren Smithfield. Yerleşik oyuncu. O sırada bir yandan bilardo oynuyor, bir yandan da ortalıkta dokunacak birilerini arıyordu.

"Ben iyiyim," diye güvence verdim.

"Mike'la halletmem gereken bazı işler var, sonra bir şeyler içmeye geleceğim."

Bunu kabul ederdim çünkü iki gün önce Frank'teki öğle yemeğinden beri mesajlaşıyorduk ama onu görmemiştim.

Yine de benim için içeri girmesi gerektiğini düşünmesini istemedim. "Ben gerçekten iyiyim Merry," dedim ona.

"Öyle olduğunu biliyorum. Bu sensin. İyi değilsin ama iyi olmanın bir yolunu buluyorsun. Bu, eski sevgilimin aptal bir sürtük gibi davranıp seni de bu işe bulaştırmasına çok kızmadığım anlamına gelmiyor. Bu yüzden iyi olduğundan emin olmak için burada olacağım ve seninle birlikte olabilmek için burada olacağım, gidip onu bulup yeni bir göt deliği açmak için değil."

"Elindeki en iyi oyun, çünkü yeni bir göt deliği hissedeceğinden emin değilim," diye mırıldandım.

Merry'nin bir sonraki sesi inanmaz gibiydi. "Lore, Tanner'ın işe karıştığını söyledi. Onu yola getirmedi mi?"

"Bilmiyorum. Onun gibi düşünmüyorum. Onun gibi düşünmüyorum ama her şeyini ortaya koyduğu izlenimini edindim ve Tanner birkaç darbe almış olabilir ama bir şeyler kanıtlama ihtiyacı hissediyor, bu yüzden ayağa kalkıp savaşılmaya devam edecek."

"Siktir," diye mırıldandı Merry.

Yanıt veremedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmamış olmam bir yana, Mia gibi düşünmediğim de doğrudu. Ne planladığı ve bu planları nasıl gerçekleştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve daha da kötüsü, Merry'yi yıpratabilirlerse.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi bana bilmem gereken ama bilmek istemediğim bir şey olduğunu söylercesine.

"Vur bana," diye cevap verdim, o akşam başka bir vuruş daha yapmak istemesem de.

"Drew ve Sean dün onun gelişimine katkıda bulunma fırsatı buldular. Evindeki satılık tabelasının indiğini söyledi."

"Satıyor mu?" Bunun aptalca olduğunu bile bile umutla sordum. Umut etmek benim için her zaman aptalcaydı.

"Bilmiyorum. Umurumda değil ve öyle bir izlenim vermek istemiyorum."

Bu iyi bir oyundu.

Ben yine bir şey söylemedim.

"Onun içinde yok," dedi sessizce.

"Mm-hmm," diye cevap verdim.

"Bebeğim, bu konuda bir sık hissetmiyorum, sadece sana saldırdığı için fevkalade kızgınım ve aynı şekilde ellerim bağlı olduğu için de kızgınım. Onu görmezden gelmekten başka çarem yok. Köşeye sıkıştırılmayı seven bir adam değilim ama yapabileceğim bir şey yok. Onunla yüzleşiyorum, bunu ona verdiğim ilgi ve zaman olarak algılayacak ve yanlış okuyacak. Beklemekten, akıllıca davranmaktan ve ona hiçbir şey vermemekten başka çare yok. Devam edecek gücü yok. Pes edecek."

"Merry, isteyim," diye hatırlattım ona. "Darryl barın arkasında. Biraları çekebilir ve şişelerin kapaklarını açabilir ama karışık içkiler tam bir saçmalık. Oraya geri dönmeliyim."

"Cherie," sesi artık yumuşaktı, "yaptığı şey için çok üzgünüm, ama daha da üzgün olacağım, o boku yapması kafana seninle olduğum yerde olmadığımı dair düşünceler sokuyor, ki not etmek önemli, olmak istediğim yerdeyim."

Nefes aldım.

Konuşmaya
devam etti.

"Bir saat içinde orada olurum. Eğer istersen seni eve kadar takip eder ve Ethan yatana kadar seninle takılırım."

Bu bana uyar.

"Anlaştık."

"Tamam, gitmene izin veriyorum.

Yakında görüşürüz." "Yakında
görüşürüz, Merry."

Tam telefonu kapatacaktım ki, "Cher?" diye
seslendi. "Hâlâ buradayım," dedim ona.

"Son birkaç gün işleri yavaşlattı," dedi. "Haklıydın, hipersürücüye geçtik. Ama bu işe inandığın bir şekilde alışman gerekiyor. Ayrıca bir çocuğun var. On bir yıldır sana ve *hepinize* sahip. Beni seviyor ve bunu saklamıyor. Bu hoşuma gidiyor. Ama günün her saniyesinde birdenbire senin alanında ve onun yüzünde olmak zorunda değilim. Bir keresinde bir kadını kazanmaya çalışmışım. Bir aile kazanmayı hiç başaramadım. Bu işte seninle olduğumu ve olmak istediğim yerde olduğumu bilmeni istiyorum. Aynı zamanda, oğlunun şunu bilmesini istiyorum, sen beni elde ettin, o seni kaybetmez. O da beni anlıyor. Bunu akıllıca yapmak için zaman ayırıyoruz, bu da sana ve Ethan'a yol boyunca alan bıraktığım anlamına geliyor, bu alanı kafanı karıştırmak için kullanmanı istemiyorum."

Bir aile kazanıyorum.

Tanrım.

Merry.

"Tamam bebeğim," diye fısıldadım.

"Bir pislik gibi görünmek istemem ama aynı zamanda nerede olduğum konusunda sana sürekli güvence vermek de istemem." Sesi alçaldı. "Buna inanman gerek Cher."

Buna inanmak benim için zordu. Yıllardır, kasabanın geri kalanıyla birlikte, Mia-ve-Merry'nin tekrar bir araya gelmeleri gerektiğini yaşıyordum.

Ama haklıydı.

Bize bir şans vermeye karar vermiştim. Ona elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz vermiştim. Ve bunu mahvetmeyeceğime dair kendime söz vermiştim.

Daha birkaç gün olmuştu ve ben bu işi beceremiyordum. "Anlaşıldı patron," diye cevap verdim.

"Ben önemli şeyler söylüyorum, o bana ukalalık yapıyor."

"Benim."

"Öyle."

Bunu kötü bir şeymiş gibi .

"Önümüzdeki bir saat boyunca konuşacak mıyız, böylece ben eve, çocuğuma ve sevgilime gitmeden önce burada sadece on beş dakika kalacak mısın? Yoksa işlerini halledip beni görmeye gelebilmen için telefonu kapatacak mıyız?"

Merry cevap

vermedi. Telefonu

yüzüme kapattı.

Güldüğümü duyamadığı için çok kötü oldu.

On Beşinci Bölüm

Sakın Bırakma

Cher

Ethan kapıya ulaşmak için fırladığında neredeyse beni kanepeden düşürüyordu. Bir saniye önce perdelerdeki aralıktan bakmıştı. Kablo kutusuna baktım.

Perşembe gecesiydi, saat altıya on vardı ve Merry oradaydı.

Başımı sola çevirdim ve Ethan'ın ön kapıyı açıp fırtınanın kilidini açtığını gördüm.

Bir... iki... üç... Merry'nin yürüyüş yolunda yürüdüğünden şüphelendiğim sırada bekledi.

Sonra bağırdı, "Hey, Merry!"

Merry'nin onunla ilgili durumu doğru okuyup okumadığını merak ederek oğlumu inceledim. Ethan, Merry'nin bizimle takılmasından ve

Bir gece önce televizyon.

Ve Merry'nin yürüyüşümüzü tamamlamasını ve aile yemeği için büyükannesine gitmesini tamamen kabul etti.

Ethan'ın boşluğa ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Görünüşe göre Ethan da benim gibiydi ve sadece Merry'ye ihtiyacı vardı.

"Hey, dostum." Merry'nin sesini duydum ve o anda kanepeden kalkıp kumandayı kaptım.

Televizyonu kapattığım sırada Merry içeri girip Ethan'la erkek erkeğe tokalaşırken ben de onlara doğru dönüyordum.

Ethan ona, "Büyükanem köfte yapıyor," diye haber verdiğinde bırakmışlardı. Bir elini kaldırdı ve hayal kırıklığına uğramamış gibi bir hareketle sıktı. "Kulağa berbat bir şeymiş gibi geldiğini biliyorum. Ama öyle değil. Büyükanmemin köftesi bomba gibi. Üstünde ketçapla pişirilmiş kocaman bir hamburger gibi. Genelde içine soğan koyar ama bu akşam koymayacak."

"Kulağa hoş geliyor," dedi Merry ona.

"Sonra da patatesli güveç yapıyor. Çok güzel oluyor." Merry sırtıttı. "Aç olmam iyi bir şey gibi görünüyor."

Merry'nin yorumları Ethan'ı bilgi paylaşımından caydırmadı. "Ve kızarmış mısır."

"Haftada en az bir kez dişlerinize kızarmış mısır sıkışmadığı sürece kendinize Hoosier diyemezsiniz," diye cevap verdi Merry.

Ethan bir kakhaha patlattı.

"Pekâlâ evlat, artık menüyü dağıttığına göre," dedim onlara doğru ilerleyerek.
"Belki büyükannene gidip yiyebiliriz."

Ethan gülmeyi bıraktı ve bana baktı. "Merry'yle yapış yapış olabilmek için çenemi kapatmamı ."

"O ve açım," diye karşılık verdim.

"Her neyse," diye mırıldandı bana ve Merry'ye baktı. "Sen annemle yapış yapış olurben de dışarı çıkıp kamyonunu çalıştırabilir miyim?"

Merry cevap olarak Ethan'a anahtarlarını fırlattı.

"Tam isabet!" Ethan onları yakaladıktan sonra bağırdı.

Hiç vakit kaybetmeden ceketini almak için kova sandalyeye koştu ve sonra evden dışarı fırladı.

Fırtına kapısı fısıldadı ve çarptı. Merry'ye baktım.

"Buraya gel ve bana yapışkan ver," diye emretti.

Seksiliğin özü: "yapışkan" kelimesini söyleyebilen, bu boku yapan ve klitorisimi karıncalandıran bir baş belası.

Ben de hiç vakit kaybetmedim.

Merry muhtemelen ikili bir amaçla beni yarı yolda karşıladı, bunun ikinci kısmı ise Merry beni kollarına alıp eğildiğinde ve üzerime ıslak bir tane koyduğunda Ethan'ın görebileceği kapıda olmamamızdı.

İşi bittiğinde, yapış yapış olmak için daha çok zamanımız olmasını diliyordum.

Yapmadığımız için uyardım, "Annemin seni patatesli güveçle çalmasına izin verme. Bil diye söylüyorum, tarifi bende var."

Merry beni kollarının arasına aldı ve bana gülümsedi.

Benim çocuğum. Benim adamım. Annem. Tater tot güveci. Ve bana gülümseyen Merry.

İşte yine oldu.

Lanet olası

mutluluk.

* * * * *

"Bu çok lezzetli Grace," dedi Merry anneme.

Annemin mutfak masasında oturuyorduk.

Ethan, o yemekten sonra gelecek yıl boyunca C tayınından başka bir şey alamayacağı söylenmiş gibi büyükannesinin yemeklerini ağzına tıktırıyordu.

Çıldıırıyordum.

Çünkü evimden ayrılmamla annemin masasına oturmam arasında bir yerde Merry'ye bir şey olmuştu.

Aşırı bir şey.

Çocuğuma verdiği yumuşak başlı, komik adam gitmişti. Anneme verdiği düşünceli, centilmen adam gitmişti. Ve bana verdiği alaycı, seksi adam da gitti.

O kadar sessizdi ki, sanki oradaymış ama orada olmak istemiyormuş gibi mesafeliydi.

Daha da kötüsü, bunu saklamıyordu. Hem de hiç.

Bu dört kelime, hem annem hem de ben Merry'nin geri çekildiğini hissettiğimizde sohbetin garip bir şekilde kesilmesinden bu yana söylediği ilk sözlerdi.

"Teşekkür ederim Garrett," diye yanıtladı annem. "Beğendiğine sevindim."

Ona bir kez başını salladı, daha fazla ilgilenmedi, sadece yemeğe geri döndü.

Kalbim mideme kadar indi.

Bu hiç de Merry'ye göre *değildi*.

Annem bana baktı ve aile yemeğine yeni birinin katılmasından, bu kişinin kızından hoşlanan iyi bir adam olmasından duyduğu heyecanın anında yok olduğunu gördüm.

Benim gibi korkmuyordu.

Hayal kırıklığına uğramıştı.

Yine de, Merry'nin kesinlikle göreceği ve annesinin pek sık yapmadığı bir harcama olduğunu bildiği için (Merry'ye bu ailenin bir parçası olmayı istemekle doğru bir seçim yaptığını göstermek için yapıyordu) akşam yemeği, ev temizliği, hatta çiçek koymak için her şeyi yapmadı.

Anneme Merry'ye neler olduğunu açıklamak için sözsüz ve kesinlikle sözlü olarak hiçbir şeyim yoktu.

İstedğim şey onun kaval kemiğine bir tekme atmaktı, bu benim ona kendine gelmesini söylerken aynı zamanda ona sorununun ne olduğunu sorma yolumdu.

Cher'in olaylarla başa çıkma yöntemi buydu.

Ama Merry ile ilişkimini neredeyse mahvettikten sonra, böyle şeyler yapmamayı öğrenmem gerekiyordu. Tepki veremez, ağzımı bozamaz ya da aptalca bir şey yapıp sonra sonuçlarıyla yüzleşmezdim. Bizi mahvetme riski olmadan olmazdı ve bunu yapmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

Ama bu Merry değildi. Azıcık bile değildi. Onu hiç böyle görmemiştim. Tanner ve Rocky yeniden bir araya geldikleri inişli çıkışlı yolda ilerlerken bile - ki ne Merry ne de babası onlar için de inişli çıkışlı olduğunu saklamıyordu - böyle davranmıyordu. Hele de araştırdığı boktan bir dava varken.

Zaman ve çaba harcadı ve sonunda eğer kapatırsa, hayatın pisliği onları pis kokunun altına gömdüğünde hayatları geri dönülmez bir şekilde değişen insanlara sadece küçük bir rahatlama sağlamasına izin verdi.

"Duyduğuma göre bir teknen varmış," dedi annem, Merry'yi sohbet ederek kendine getirmeye çalışarak.

"Evet," dedi tabağına.

Başka bir şey söylemedi.

Bu işe yaramadı.

"Teknen mi var?" Ethan heyecanla sesini yükseltti.

Bu onu yakaladı. Merry oğluma baktı, yüzündeki boşluk gitti ve yumuşadı.

"Biliyorum dostum," dedi sessizce. "Ama sadece satılık olduğunu söylemek için."

Ona bakakaldım çünkü teknesini sattığına dair hiçbir fikrim yoktu. Aslında resmi olarak bir teknesi *olduğundan* hiç haberim *olmamıştı*.

Şimdiye kadar sağlıklı ilişkiler kurmadım (tartışmalı bir şekilde, özellikle de şu anda), ama bu, örneğin J&J'de takılıp bir şeyler içerken paylaşılacak bir şey gibi görünüyordu. Ya da belki dün gece Ethan uyuduktan sonra kanepemde öpüşürken ve birbirimizi hissederken. Ya da Swank'taki akşam yemeğinde, benim evimdeki waffle'larda, Frank'teki öğle yemeklerinde (çoğul) ya da bana gönderdiği pek de bilgilendirici olmayan mesajlardan birinde.

"Neden satıyorsun?" Annem sordu.

Merry ona baktı. "Bir ev almak için piyasada. Bir emlakçı tuttum; bazı ilanlar gönderdi. On sekiz tanesine baktım. İkisi dışında gördüklerimi beğenmedim, ikisi de fiyat aralığımın dışında. Onları fiyat aralığıma sokmak için, peşinat olarak bazı şeyleri nakde çevirmem gerekiyor."

Ona bakmaya devam ettim, çünkü teknenizi satmak hayatınızdaki kadınla paylaşacağınız bir şey olmayabilir ama bir ev satın almak kesinlikle öyleydi.

Akıllı olmak istedim. Sinirlenmek ya da daha fazla korkmak yerine bunu mutlu bir şeye dönüştürmek.

Birincisi, Merry'nin o berbat daireden çıkması. İkincisi, benimle birlikte olmaya karar verdikten sonra şimdi bunu yapıyor olması.

Ama anneme bu bilgiyi duygulardan arınmış bir şekilde vermesi bana pek de iyi gelmedi.

Annem duygusuzluk kısmını umursamadı.

Doğrudan bükme kısmına geçti.

"Ev mi bakıyorsunuz?" Sesi bir oktav daha yüksekti, umut ve heyecan doluydu.

"Evet, Grace. Harika bir yerde yaşamıyorum. Hayatıma etme zamanı geldi," diye cevap verdi Merry, ses tonunda herhangi bir tonlama yoktu.

Annem bana mutlu gözlerle baktı.

Ethan, "Bir tekne bir evden daha iyidir" dedi.

"Benim görüşüme sahip değilsin dostum," diye cevap verdi Merry.

Ethan ona, "Tekneden manzara her zaman daha iyidir," diye bilgi verdi. Sonunda Merry'nin dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

"Buna itiraz edemem."

"Biraz daha mısır al Garrett," diye ısrar etti annem, tabağının neredeyse temizlendiğini görünce ve mısır kasesini eline alınca.

"Güvecin ikincisini tercih ederim Grace," diye karşılık verdi.

Mısırı o kadar hızlı düşürdü ki takırdadı ve güveci kaptı.

Merry'nin yeniden devreye girmesiyle (bir), yemeğin geri kalanı ve tatlı iyi gitti. Harika değildi.

İdare eder.

Ve okay çok...neşeli *değildi*.

İşimiz bittikten sonra annem oğlanları kovaladı, böylece kadınlar bulaşıkları yıkayabilecekti, normalde asla yapmayacağı bir şeydi bu çünkü "kadın işi" ile ilgili değildi, tabii bu iş bebekleri dışarı itmeyi içermiyorsa, ki bu da biyolojik olarak sadece kadınların işiydi.

Bu da Merry'ye neler olduğunu çözmek için benimle yalnız kalmak istediği anlamına geliyordu.

Çocuklar oturma odasına geçtiler ve ben de Merry ile neler olup bittiğini anlamak için lavaboya gittim. Sorun şuydu , bu senaryoda bilgi vermesi gereken bendim ve hiçbir fikrim yoktu.

Annem köfte tabağı ve bir Tupperware kabıyla yaklaştı. "Garrett garip davranıyor. Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu nefesinin altından, Evinin neredeyse benimki kadar küçük olduğunu ve yan odada olduklarını görünce.

Öyle olduğumuzu sanıyordum.

Merry'nin akşam yemeğindeki halinin onunla benim aramda bir ilgisi olduğunu hayal bile edemiyordum.

Sadece neyle ilgili *olduğunu* düşünemiyordum. "Evet," dedim ona.

"O değildi..." Durakladı. "Hem *de hiç*."

"Evet," diye tekrarladım.

"Ethan hariç," diye düzeltti. En azından o vardı.

"Onunla konuşmalısın, tatlım," diye tavsiyede bulundu.

Lavaboyu sabunlu suyla doldururken anneme baktım. "Belki de bu işin peşini bırakmalıyım," diye önerdim.

Yüzü anne gibi olmaya başladı, ben de acele ettim.

"Biz yeniyiz anne. Hâlâ hissediyoruz. İlk randevumuzun üzerinden sadece bir hafta geçti. Senin hatan değil, ben de istiyordum ama belki de annemin evinde akşam yemeği çok erkendi."

Bu, Merry'ye neler olduğuna dair olası bir seçenektir. Ama ağzımdan çıkarken bile buna inanmadım.

"O masaya daha önce de oturdu Cheryl," diye hatırlattı bana, elini mutfak masasına doğru sallayarak. "Evime yardım ettiklerinde onu ve Mike'ı besledim ve duvarlarımla ilgilenirken ona öğle yemeği yedirdim. Ethan'ın dokuzuncu doğum günü partisinde tabağını o masadaki yemeklerle doldurdu. Geçen yılki Noel partisinde yüzünü o masadan doldurdu. O bu evin yabancısı değil. Bana ya da Ethan'a yabancı değil. Ama bu gece yabancıydı."

Haklıydı.

Lavaboyu dolduran suya dönüp baktım ve kapattım. Tabakları almak için masaya doğru ilerliyordum ama annemin eli kolumu yakalayınca durdum.

Ona gözlerimi verdim.

"Bütün kasaba seni izliyor, bunu biliyorsun," dedi sessizce. "Bütün kasaba senin ve Garrett Merrick'in başına neler geleceğini görmek için bekliyor. Sanırım çoğu ikinizi destekliyor. Aynı şekilde çoğunun sizin de alevler içinde kalacağınızı düşündüğünü tahmin ediyorum, bu yangını ateşleyen siz olacaksınız ya da bu senaryodaki geçmiş nedeniyle, daha büyük olasılıkla olacak."

Eli beni bıraktı ama konuşmayı bırakmadı.

"Kızımı tanıyorum. Herkesin ne düşündüklerini umursamadığını düşünmesini istediğini biliyorum. Ama içerideki adamı önemseydiğini de biliyorum."

Başını diğer tarafında oturma odasının bulunduğu duvara doğru salladı.

Sonra devam etti.

"Tanner Layne'in sevdiği kadına musallat olan şeytanları, onu kendisi için tek erkekten uzaklaştıran yenmekle meşgul olduğu bir sır değil. Yine de o şeytanların

Kazan, şekerim. Bu kasabada çok sık anlatılan bir hikaye, biliyorum. Herkes biliyor. Bildiğimiz tek şey, Tanner'ın tüm bunlar olurken bir hata yaptığı. Başlangıçta pes etti. Ama Raquel onu pes ettirmek için çok mücadele etti ve ikisi de gençti, bu yüzden ikisi de daha iyisini bilmiyordu. Sen ve Garrett o noktada değilsiniz."

Ona haksız olmadığını ve daha fazlasını söylemek için ağzımı *açtım*. zorunda kaldı), Mia'nın ölümcül hatası da pes etmekte.

Ama annemin konuşması bitmemiştir.

"Dediğim gibi, kızımı tanıyorum. Kızımın bir savaşçı olduğunu biliyorum. Şimdi, yanlış olduğunu bildiğin halde kendi kendine doğru olduğunu söylediğin bir şeyi yapma, ona kendini toparlaması için zaman ve alan tanıma hatasına düşme. Garrett Merrick bu gece benim masamda oturmadı, tatlım. Onu o masadan neyin uzaklaştırdığını için zaman kaybetmene gerek yok, bu da kendini *senden* uzaklaştırdığı anlamına geliyor."

"Senin bilmediğin çok şey anne," diye paylaştım. Paylaştım ve .

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi hemen. "İki bebeğimi kamyonetiyle evime getirip yemeğimi yiyen adam olarak masama oturduğunu ve gelecekte o masada çok bulunacağını bildiğini biliyorum. Beni tanıyor ama bu gecenin ne anlama geldiğini de biliyor. O yüzden ne olursa olsun bunu bozmaması gerektiğini biliyor."

"Sadece sessizdi," dedim ona.

"Sessiz değildi, Cheryl. Çoğu zaman *burada* bile değildi."

Haklıydı ve aynı zamanda bana bu işi berbat etmememi söylüyordu.

İşleri etmekte çok iyiydim, başka bir yol .

Ve bunun en büyük kısmı, Merry'nin geri çekilmesinin beni çok korkutmasıydı.

Mia Merrick'in içinde erkeği için savaşmak yoktu ve bunu belirtmekte bir sorun görmedim.

Boğazından aşağı itilen şeyin sadece tadıyla yüzleştğinde, bunun asidi yaktı.

Ve eğer kafamın oraya gitmesine izin verseydim, korkunç olurdu.

Annem fısıltıyla, "Konuş onunla," diye ısrar etti. "Sana şunu söyleyeyim bebeğim, bu gece benim masamda bir şey oldu ve sen bununla başa çıkmak zorundasın. Çünkü o adamın artık hayatında bir kadın var, oğlu olan bir kadın. Ve bir ev . Bu da *başka* şeyler söylüyor. Sana onunla aranı düzelt demiyorum çünkü kızımın iyi bir adama bağlanmasını istiyorum. *için* işleri yoluna koymayı söylüyorum çünkü seninle ne iş olduğunu biliyorum. Ne olduğunu biliyorum.

torunum ona verecek. O adamın aptal olmadığını biliyorum. Hayatında iyiliği hak ettiğini biliyorum. Ve biliyorum ki kendi kıcını tekmeleyecek ve bundan geri dönmeyecek, parmaklarının arasından kayıp gitmene izin verecek."

Annemi severdim. Hayatımdaki birçok şeyi becerdiğim gibi onu da becerdim.

Ama onu sevdim çünkü tüm bunları yaptım ve o hala az önce söylediği şeyi söyledi, bu da beni çok sevdiği anlamına geliyordu.

Gözlerinin içine baktım. Sonra başımı salladım.

Ondan sonra, tabakları almak için masaya yöneldim.

Okul gecesi idi, bu yüzden bulaşıklar bittikten sonra ziyaret etmek için biraz zamanımız olsa da, çok fazla zamanımız olmadı.

Ve o zaman boyunca Merry yine Ethan'a ihtiyacı olanı ama sadece anneme ve bana vermesi gerekeni verdi.

Bu, ayrılmadan önce birbirimize sarıldıktan sonra bana ters ters baktığı anlamına geliyordu. Ama Merry ve Ethan'a sıcak sarılmaları ve vedalaşmalarıyla her şey yolundaymış gibi davrandı.

Ethan eve giderken gevezelik etti. Eve geldiğimizde Ethan gevezelik etti. Yatma vaktinin geldiğini söylediğimde Ethan hayal kırıklığını gizlemedi.

Yine de benimle kavga etmedi, çünkü aslında yatma vakti değildi. Yatma saatinden yarım saat sonraydı, bu yüzden zaten bir erteleme aldığını biliyordu.

Beni (daha da) korkutan şey, Merry'nin dün gece Ethan yattıktan sonra yaptığımız şey yerine Ethan'ın yatma vaktini gitme fırsatı olarak görmesi idi - zaman ayırmak, birlikte olmak, birbirimize fısıldamak, çocuğumu uyandırmamak için sessizce gülmek ve öpüşmek.

Ethan'la erkek erkeğe bir tokalaşma daha yaptı.

Yanağıma dalgın bir öpücük kondurdu.

Sonra gitti.

Bunun tek iyi yanı oğlumun büyümekte olmasıydı ve fark etmediği pek bir şey yoktu. Ama Merry gibi bir adamın kadınına bu şekilde iyi geceler öpücüğü vermeyeceğini bilecek kadar büyümemişti.

Açıkçası, onu eğitmedim.

Onu yatağına yatırdım ve sonra elimde telefonumla koltuğuma oturdum. Bir düzine mesaj yazmaya başladım.

Hangi kelimeleri kullanacağıma karar veremedim ve her şeyi sildim.

Saate baktım, sonra başımı çevirip duvara baktım, duvarın ötesinde Tilly'nin yaşadığı ev vardı.

Tilly de gece geç saatlerde talk show yapan bir kızdı.

"Bu alışkanlığa Johnny Carson'la başladım, tatlım, vazgeçmesi zor bir alışkanlık" demişti bana.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, ki bu Merry'yle işleri berbat edeceğimi söylemek anlamına gelirdi, botlarımı tekrar giydim, çantamı, ceketimi ve anahtarlarımı aldım ve dışarı çıktım.

Tilly'nin evi, perdelerinden gelen televizyonun titrek ışığı dışında sessiz ve karanlıktı.

Kapıyı çok yüksek sesle çalmadım ama "Tilly, ben Cher" diye seslendim.

Kapı hemen açıldı ve kıvrıkcık saçları siyah ve çeliğin eşit bir karışımı olan, vücudu kadar yuvarlak bir yüzün içinde iri mavi gözleri olan yuvarlak kadına baktım.

"Her şey yolunda mı, Cher?"

"Dinle, çok şey istediğimin farkındayım ama Ethan'ın yanına gidip kalabilir misin diye sormam gerekiyor. O uyuyor, ama ben..." Siktir, siktir, *siktir, siktir, siktir*. "Duydun mu bilmiyorum ama Garrett Merrick'i görüyorum ve onunla konuşmam gereken bazı önemli şeyler var. Ethan etraftayken bunu yapamazdık ve Merry de bunu yapamadan eve gitti. Telefonda da konuşabileceğin şeyler değil. Bunun bencilce olduğunu biliyorum ama uyuyamıyorum Till. Merry'lere gidip bu konuyu konuşmalıyım."

"Terliklerimin içindeyim tatlım, ayakkabılarımı getireyim" dedi hemen.

Kesinlikle iyi bir komşu.

Beni ve Merry'yi çok iyi duymuştu. Ayakkabılarını aldı.

Onu evime kadar takip ettim ve kapının arkasından kapandığını görene kadar arabamda oturdum. Sonra televizyonda geç saatlerde yayınlanan programın perdelerimi titrettiğini görene kadar içinde oturdum.

Ondan sonra geri çekildim.

Merry'nin sitesine girdim ve ona söz verdiğim şeyi yapmak ve bize elimden gelen en iyi şansını vermek yerine kuyruğumu kıstırıp kolay olanı yapamadan önce arabamdan indim ve kışımı kaldırıp onun evine gittim.

Dairesinde sahanlığa bakan bir pencere vardı. Işık yoktu.

Ona ya da komşularına rahatsızlık vermeden kapıyı olabildiğince yüksek sesle çaldım.

Ön penceresindeki panjurlardan loş ışık gelene kadar çok zaman geçti (muhtemelen on saniye). Kilitlerin açıldığını ve kapının açıldığını duydum.

Açılmadı.

Açıldı.

"Kahretsin, Cher, her şey yolunda mı?"

Sahanlıktaki dış ışıkların aydınlattığı yüzüne baktım ve uzakta olduğunu gördüm -Merry yanımda değildi.

Endişeli görünüyordu.

Ama sigara gibi kokuyordu ve Merry'den bu kokuyu almalı uzun zaman olduğunu fark .

"Bilmiyorum bebeğim, öyle mi?" Dikkatlice sordum.

"Ethan nerede?" diye sordu karşılığında, bakışları benden öteye kayıyordu.

"Tilly ben dönene kadar evde işlere göz kulak oluyor."

Merry'nin gözleri bana döndüğünde kısıldı. "Bebeğim, saat neredeyse on bir."

Bunu biliyordum. Sadece bunu bana neden söylediğini bilmiyordum. Neden orada olduğumu bilmeyecek kadar kendini kaybetmiş olamazdı.

Yapabilir mi?

"Konuşmamız gerek," dedim

ona. "Ne hakkında?" diye

sordu.

"Bu yemekte dışarı çıkman hakkında."

İşte oradaydı. Olduğunu gördüm ve *çok* korktum.

Kapı ruhunun üzerine kapandı ve bu yüzüne yansdı. "Bu akşam yemekten çıkmadım," diye yalan söyledi.

"Merry-"

"Kıçımı bir koltuğa dayamış, patates güveci yiyordum ve sen de tam yanımdaydın."

"Demek istediğim bu değil."

Kaşları birbirine çarptı. "Olmayan sorunları varmış gibi mi gösteriyorsun?"

Ciddi misin?

"Merry, *çıkış yapmışsın*."

İç çekerken aynı zamanda başını salladı. "Ethan'ın yanına dön, Cher." Bir elimi kaldırdım. "Merry-"

"Geç oldu. Çocuğunun yanına dön."

"Kahretsin, Merry," diye tersledim. "Konuş

benimle." "Ne hakkında?"

"Patron, bir yatağın üstüne tırmanıp bezelyeyi hissedebilen ve bu bok hakkında sızlanan bir prensesle konuşmuyorsun. *Benimle* konuşuyorsun, neyin önemli olduğunu bilen gerçek *bir* kadınla," diye tersledim. "Ve sen *de*

Bu gece. Herkesin bildiği gibi benim de bildiğimi bilmelisin ki Merrick'in çıkışını yaptıktan sonra onu *tekrar* kontrol etmekle uğraşmazsın."

Yüzü sertleşti. "Bunu Cumartesi günü konuşuruz." Demek konuşacak bir şey *vardı*.

Ve cumartesiye kadar beklemek istedi. Benden uzaklaşması için iki koca gün mü?

"Bunu şimdi konuşacağız."

"Dinle Cher, ben böyle bir şey istemezken kapımda benimle sohbet etmek isteyen başka bir kadına ihtiyacım yok."

Beni uzaklaştırmak için Mia'yla eşleştirerek alçakça bir darbe indirdi. Ona baktım.

Sonra hemen içeri ittim.

"Siktir," diye mırıldandı.

Koltuğunun arkasına gittim, çantamı ve anahtarlarımı koltuğa attım ve ceketimi çıkararak ona döndüm.

"Bu oyunu da biliyorum," dedi. "Sohbet etme havasında değilim ve bir kadının sikimin üzerine düşme havasında da değilim, sanırım bu her şeyi anlatıyor."

Bu çok alçakça bir . Kahretsin.

Tamam, tutmam, dönüp pişman olacağım bir şey söylememem gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım ve ceketimi kanepenin arkasına sarkıtıp kendime bunu yapmak için zaman tanıdım.

Ancak o zaman ona bakabildim.

"Ne tetikledi?" Sessizce sordum.

Kapıyı çarpıp bana dönmeden önce bana baktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ama konuşmadı.

"Aklından ne geçiyor, Merry?" Ben ittim. "Şu anda, sen," diye karşılık verdi.

"Daha önce bir şey mi yaptım?"

"Tanrım, Cher." diye mırıldanarak başını salladı.

Ona bakmaya devam ettim.

"Ethan?"

Başını sallamayı bıraktı ve sadece bana baktı. "Anne?"

Devam ettim.

Cevap vermedi.

Onu içeri aldım. Hala güzel düğmeli gömleğini giyyordu, bu lacivertti, gözleri için mükemmeldi, rengi için mükemmeldi. Üzerine tam oturan koyu renk kot pantolon. Harika bir kemer. Güzel ama rahat botlar. Kırklı yaşlarının başında olduğunu bilmeme rağmen bir tutam bile gümüş rengi olmayan o gür, siyah saçlar. Güçlü ve yakışıklı bir yüz hatlarına sahipti.

Beş saat önce, hepsi benimdi.

Şimdi de onu benden saklıyordu. Onu geri istedim.

Gözlerimi kapattım, açtım ve "Benim için dünyalara bedelsin" diye fısıldadım.

Uzun boylu, zayıf vücudu hafifçe sarsıldı, sanki onu yakalamış ve hareket onu ele vermeden önce kontrol çalışmış gibiydi.

Ama ben gördüm.

"Bir haftadır mutluyum," dedim ona. "Cher-"

"İyi bir annem var. İyi bir çocuğum var. İyi arkadaşlarım var. Hiç mutlu olmadım diye bir şey yok. Ama seninle, sahip olmakla *mutlu* oldum."

"Bu konuyu Cumartesi günü konuşuruz, Cherie" derken sesi yumuşamıştı.

"Kendini benden uzak tutman için sana iki tam gün vermemin imkanı yok, Garrett," diye cevap verdim. "Ethan uyuyor. O iyi. Tilly onunla birlikte. Ve şimdi ben buradayım, senden *benimle konuşmanı* istiyorum."

"Ben iyiyim," diye açıkladı. "Biz iyiyiz. Hiç yoktan bir dram yaratıyorsunuz."

"Ve sen orada durmuş bana yalan söylüyorsun." Kazandığım tüm naziklik bir yürüyüşe çıktı.

"Beni tanıyorsun ama bana böyle şeyler söyleyecek kadar tanımıyorsun."

"Konuş benimle," diye tekrarladım.

"Eve gitmen gerek bebeğim."

"Neye takıldı?" Ben sordum.

"Cher, bir söylemeyeceğim. Kıçını kaldırıp eve gitmen gerek."

"Bu gece seni benden ne uzaklaştırdı?"

"Bu konu hakkında konuşmayacağız."

İki kolumu birden açtım, ona doğru eğildim ve kaybettim.

"*Seni benden ne aldı?*" Çığlık attım.

Bana doğru eğildiğinde otomatik olarak geri adım attım ve kanepeye vurdum, yüzü ifade ettiği duygu *beni* incitecek şekilde büküldü, yumruklarını çarptı

ve kükredi, "*Çiçekler!*"

Kıpırdamadan durdum, kendimi birden o kadar ağır nefes alırken buldum ki göğsüm gerçekten kabarmıştı.

Çünkü Merry'nin nazikten kızgınlığa, sabırsızlıktan *yıkıma* geçişine tanık oldum.

Yüzündeki ifadeye bakarken ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Ve bu bakış beni çok *korkutmuştu*.

"Çiçekler mi?" diye fısıldadı ağzım benim için.

Merry beni inceledi. Sonra sarsak adımlarla yemek masasına doğru ilerledi, elini kaldırıp saçlarını karıştırdı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi hareket etti, ta ki durup bana dönene kadar.

"*Siktir*," diye hırladı.

Gözlerimle onu takip etmek dışında bir milim bile kıpırdamadım. "Çiçekler, bebeğim?" Ben sordum.

"Siktir," diye tekrarladı.

"Çiçekler, Merry."

"Siktir," diye fısıldadı.

"Neye ihtiyacınız var?" Çabucak sordum.

Yan tarafa baktı ve çenesinin gergin olduğunu, yanağının titrediğini gördüm. "Merry, neye ihtiyacın var?"

Bana döndü ve "Ben bir polisim" dedi. "Bunu biliyorum," dedim ona dikkatlice.

"Anladın mı?" diye karşılık verdi.

Öyle sandım ama konuşma tarzından emin değildim. Ben de sadece başımı salladım.

"Bunu anlamam gerek Cher," dedi kabaca.

"Anladım, Merry."

" "

"İstiyorum," diye söz verdim, istediğimden emin olmasam da. "Yemek yiyoruz ve bunu televizyonun karşısında yapıyoruz."

Ani konu değişiklikleri tuhaftı ve onu anlıyor olsam bile (ki anladığımdan emin değildim), bu değişikliklerin çabukluğuna ayak uyduramıyordum.

"Tamam," dedim tereddütle.

"Lanet olası çiçekler yok."

"Çiçek yok, Merry," diye kabul ettim.

"Annen beni geri istiyor, onun masasında yiyeceğim. Ama ona bu boku söyle -Çiçek yok."

Başımı
salladım.

Başka bir şey söylemedi.

"Neden çiçek yok, bebeğim?" Sessizce
sordum. "Cecelia çiçekleri severdi."

Başımı salladım.

Küçük yeğeni çiçekleri sever
miydi? "I-"

"Annem, Cher."

Çenemi kapattım.

Kahretsin.

Kahretsin.

Lanet olsun.

"Biz Merrick'ler ailemizle birlikte pek iyi değilizdir." "Annen
bunu yapmayı severdi," diye fısıldadım.

"Her gece. Hiç aksatmadan. Ya babam alırdı ya da kendisi alırdı ama bizim
evde bir sürü çiçek vardı."

Tanrım.

Tanrım, Merry.

"Zayıf," diye homurdandı, bu tek kelime içinden öyle bir koptu ki, benim de
içimi parçaladı.

"Ne?" Şu anda başka bir yerde olduğumuzu bilerek sordum. Ayak
uyduramıyordum ama uydurmam şarttı.

"Bu saçmalık. Kırk iki yaşındayım ve hâlâ atlatamadım. Bu zayıflık."

Delirmiş miydi?

"Bundan korkuyorum," dedim ona.

"Eminim öyledir," dedi neden bahsettiğini biliyormuş gibi. Belki de
biliyordu.

Yine de söyledim.

"Onu kaybedeceğim günden korkuyorum. O hep yanımdaydı. Hep
yanımdaydı. Her şeyi berbat ettim, Merry. Yaptığımı biliyorsun. Ama çocukken
daha kötüydü. Tanrım, gençken de sıçıp batırdım ama o hep yanımdaydı. Ethan'ı
dışarı ittiğimde elimi tuttu. Ona en az benim kadar baktı. Her zaman yanımda ve
bunu seviyorum. *Onu* seviyorum. Ama gideceğini biliyorum. Bu işler böyledir.
Ve bundan korkuyorum. Bunu asla atlatamayacağımı biliyorum. Kalbimden bir
parça kopmuş gibi olacak ve bir daha asla aynı şekilde atmayacak. I

Bunu biliyorum. Ve aynı zamanda bu duyguyu hissetmenin zayıflıktan o kadar uzak olduğunu da biliyorum ki komik değil."

Merry kıpırdamadı, ağzını bile oynatmadı.

"Tanrı korusun, senin kaybettiğin gibi bir şey olursa. Nasıl olursa olsun benim elimde değil. Ama anneni kaybetme şeklin, Merry... *Tanrım*." Başımı salladım, gözlerimin nemlendiğini hissettim. "Sen nasıl bir güzelsin, orada öylece duruyorsun? Bu nasıl olabilir bilmiyorum. Ethan'a iyilik yapmak için belimi kırıyorum ve bunu parmaklarımı çapraz yaparak yapıyorum, umarım senin yarısı kadar adam olur. Anneni kaybettin ve sen busun." Ona bir el salladım. "Bunların herhangi birinin zayıf olduğunu düşünüyorsan sen tam bir delisin. Aşk zayıf değildir. Keder zayıf değildir. Onu o kadar çok ki, öldükten onlarca yıl sonra ona bunu veriyorsun ve sen hala ayakta mısın? Bebeğim, cidden, bunun zayıf olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

"Buraya gel, Cher," diye emretti.

"Hayır," diye reddettim, onun sorunlarını çözmem gerektiğini düşünüyordum.

"Cevap ver bana."

"Gel..." işe yaramayan bir nefes çekti ve bir sonraki hırıltıda bunu anladım, "*buraya, Cher*."

Gözlerinin içine
baktım. Sonra oraya
yürüdüm.

Bir metre ötemde bana doğru hamle yaptı, koluyla belimi kavradı ve havada uçuyordum. Merry üzerime eğilmişken sırtım yemek masasına çarptığında şaşkın çılgılığım boğazımda düğümlendi.

Beni sert, ıslak ve acımasızca öptü, elleri kıyafetlerimi yırtıyordu. Onunkine ulaşmaya çalıştım.

Öpüşmeyi kesti ve "Kollarını başının üzerine koy, Cherie" diye emretti. "Bebeğim," diye fısıldadım.

"Yap şunu," diye homurdandı.

Kollarımı başımın üzerine kaldırdım, nefes nefese onun mavi gözlerine bakıyordum. Ağzını benimkine yaklaştırdı ve vahşi bir öpücük daha kondurdu. Sonra üstümü çıkarırken kollarımı başımın üzerinde tuttum.

Botlarımı çıkarırken onları başımın üzerinde .

Kot pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı yırtarken onları başımın üzerinde tuttum.

Sütyenimin kabını mememden aşağı doğru çekerken ve diliyle, emerek, ısırarak bana saldırırken onları başımın üzerinde tuttum.

O diğer memenin peşinden giderken ben onları başımın üzerinde tuttum (ama kıvrınarak yaptım).

Ve başını kaldırıp eli bacaklarımın arasına dalarken beni izlediğinde onları başımın üzerinde tuttum.

"İyi olmak," diye mırıldandı kalın bir sesle.

"İhtiyacın olanı ver," diye nefes nefese karşılık verdim.

Tanrım, kadar çok duygu yüzünü kaplamıştı ki, beni boğmaması bir mucizeydi.

İki parmağını içeri soktu ve başparmağıyla klitorisimi buldu. "Onu geri ver," diye homurdandı.

Siktir, verdi. Onu geri verdi. Çok iyiydi. Çok sıcak. Ona olan ihtiyacımı unuttum ve ona dokunabilmek için kollarımı kaydırdım.

"Bebeğim."

Gözlerim kapalıydı ve o bunu söylediğinde parmakları hareketsiz kaldı, ben de açtım.

Kollarımı tekrar başımın üzerine koydum. Bana geri döndü.

Daha fazlası için yalvararak elinin içine girdim. O da verdi.

Ben sürdüm.

"Sakin gelme, Cherie," diye emretti.

Odaklanmaya çalıştım. "Merry."

"Sikimi içine soktuğumda ." Bana bakmaya devam etti ve ben inledim.

İmkansız istiyordu.

Ama bunu ona vermek için elimden geleni yapacaktım.

İçeri daldı ve ağzı benimkine değdi. "Bana ihtiyacım olanı ver." "Tamam, tatlım."

Yakınımda durdu ama bana ne yaptığını izlemek için çenesini aşağı eğdi. Tanrım.

Sıcak.

"Sikine ihtiyacım var bebeğim," diye

yalvardım. "Bana daha fazlasını ver."

Benimle oynarken yemek masasının üzerinde kıvranarak ona daha fazlasını verdim. "Sana ihtiyacım var, Merry," diye nefes nefese kaldım. "Ve beni becerdiğinde tutunmak istiyorum." Bacaklarımın arasındaki elinden gözlerimin içine baktı.

"Bana ihtiyacım olanı verecek misin?"

Gözlerinin içine baktım ve "*Her zaman*" diye fısıldadım.

Bir inilti üzerine, eli kayarken ağzı benimkini aldı.
İşte o zaman diline karşı hayal kırıklığı içinde inledim.
Ama arasında çalıştığını hissettim ve sonra boynum eğildiğinde ağzını kaybettim, başım yana döndü, içeri girip beni doldurdu.

"Kollarını bana dola, kahverengi gözlüm," diye homurdandı, sert ve hızlı bir şekilde daldı. Kollarımı ona doladım ve dizlerimi yukarı kaldırdım.

Daha derine vurdu. "İşte bu,"
diye nefes aldım.

Merry'nin parmakları dizimin arkasına dolandı ve ayak bileğime kadar indi. Sırtına doğru salladı ve orada tuttu.

Diğer kolunu altına koydu, hafifçe yukarı kaldırdı ve onu her alışımında vücudumun yemek masasının üzerinde sarsılmasını izledi.

Ellerimi yukarı kaydırdım, her ikisi de saçlarına daldı ve diğer parçalarım da aynı şeyi yapmaya başladığında sıkıştı.

", Cherie," diye homurdandı.

"Evet, bebeğim."

"Sıkı tutun, Cherie" diye tekrarladığında vücudum onun etrafında, altında gerildiğinde, amım kavradığında bunun gerçekleştiğini biliyordu.

Ben sertçe boşalırken sıkı sıkıya tutundum ve o beni daha da sertleştirirken sıkı sıkıya tutmaya devam ettim, kendini kendi orgazmına sürükledi ve beni gezintiye çıkardı.

Merry'ninkini hissederken benimkinin de havada asılı kaldığını hissetmek hiç de fena değildi. Zaman aldı ve ikimizi de terk etti, ama hareket etmedik.

Konuşmadık.

Dakikalar sonra bir kez daha "Dayan" diye tekrarladığında Merry'nin yüzü boynumun yan tarafındaydı.

"Dayanıyorum" diye işaret ederken onu her şeyimle (ki bu *her şeyim* demekti) sıktım.

"Hayır," diye fısıldadı boynuma doğru ve bunu söylerken kalbim sıkıştı.

Dudaklarını kulağıma doğru

kaydırdı. "Hayır," dedi tekrar.

Başını kaldırdı ve ben de gözlerimi yakalayabilmesi için kendiminkini düzelttim. Öyle yaptı ve bitirdiğinde derin derin bakıyordu.

"Sakin ."

Bunu söylediğinde, sahip olduğum her şey sıkışmadı. Kasıldı.

Birbirimize baktık ve ben başımı masadan kaldırıp onun burnuna dokunduktan sonra geri çekilmeden önce bunu bir süre yaptık.

"Çiçek yok," diye
fısıldadım. Gözlerini
yavaşça kapattı. Ben de
tuttum.

Onları açtı.

"Onları benden asla alamayacaksın, bebeğim."

"Bununla yaşayabilirim," diye cevap verdim
hemen.

"Benim işim... her şey ." "Bununla
da yaşayabilirim."

"Uzağa gidersek, Ethan olacak, Cher. Çocuk istemiyorum. Hiç istemedim.
Yüzünde senin kahverengi gözlerini görüyorum. O harika bir çocuk. Bu bana
uyar."

Bu şok ediciydi.

Bu aynı zamanda bir serseriydi.

Çünkü bir yola çıkarsak, onun güzel mavi gözlerini çocuğumuzun yüzünde
görmek istiyordum.

Ama eğer çocuğumuzu, çocuğunun olmaması nedeniyle yaşadığı kayıptan
koruma ihtiyacı hissediyorsa, bunu anlayabilirim.

Yine de...

"Bu bir anlaşma kırıcı mı yoksa daha sonraki bir tarihte tartışmaya açık mı?"
diye sordum.

başladı. "Bebeğim-" Sıkıca tuttum.

"Merry, bana ihtiyacın olan yerde olduğumu bilmen gerektiğini anlıyorum.

Olmamı istediğin yerde olmak için elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.
Ama benim istediğim yerde olmak için elinden geleni yapacağını da bilmeliyim.
Ve sende sevdiğim çok şey var, güzelim. Ve bu listenin başında gözlerin geliyor.

Benimkileri ikiye katladın. Benim de aynı şeye sahip olmama kapıyı kapatma."

"Bir çocuk yapsak bile, gözlerimi alacağından emin olamazsın."

işaret etti.

"Gözlerin o kadar güzel ki Merry, vurulmaya değer."

Dudakları "Tanrım" diye homurdanırken gözleri parladı.

"Sadece söylüyorum, seninkini alamazsa benimkini alır, yani bunu üçle
çarparsın."

Gözlerinde başka bir şey parladı, şaşkınlık ve tedirginlik.

"Kız mı?" diye sorduğunda nedenini anlayacaktım.

"Belalı olduğunu biliyorum bebeğim. Ama Tanner da öyle ve o üç yaptı, biri
kız. Cal da bir tane. Şimdiye kadar üç kez yaptı... ve kızda tekrarladı. Olur böyle
şeyler. Belalı yüzücüler bile kız bebek yapabiliyor."

"Bu konu hakkında konuşmayı bırakmalıyız." "Neden?" diye sorduğumda bırakmadım.

"Çünkü ben yemek masamın üzerine eğilmiş, aletim içinde, çocuğun evde yaşlı bir kadın tarafından bakılıyor ve sen kız bebeklerden bahsediyorsun. Cal'in Jasper'a yakalanmadan önce Keira'yı büyötmeye yardım işkencesine katlanmasını izledim ve Jas onu sakinleştirmeyi başaramadı. Sadece o arkasına bir adam vermeyi başardı, böylece çok fazla sorun çıkarmadı. Vi de turta kadar tatlı. Annene bok verdin. Bir kız alırsan, karma seni kışından ısırır ve *ben* o kızın babası olurum. Zor bir gece oldu. Bunu sen hallettin. Şimdi de kabus görmeyi garanti ediyorsun."

Ona sııttım. "Bundan, bebekleri daha sonraki bir tarihte tartışmak için kapının açık olduğı sonucunu çıkarıyorum."

üzerinden baktı ve "Siktir git" diye mırıldandı.

"Merry?" Ben seslendim.

Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen benim için dünyalara bedelsin," diye fısıldadım.

Gözleri yeniden parladı, duyguları yüzünü kapladı ve hâlâ bileğimde onu saran eli sıkılaştı.

"Gitmene izin vermeyeceğim," diye söz verdim. "Beni uzaklaştırmana izin vermeyeceğim. Seni yanımda tutacağım."

Cevap vermedi. Sözlü olarak.

Beni çekti, masadan kaldırdı ve kanepesine taşıdı.

Beni içine ve odadan çıkmadan önce çıplak bedenimin üzerine bir yorgan örttü.

Onu etrafıma sardım ve koridorda kayboluşunu izledim.

O geri gelene kadar koridorun ağzına bakarken onu etrafımda tuttum.

Yemek masasına gidip kıyafetlerimi toplayıp bana getirirken başım ve vücudum gözlerimi ondan ayırmamak için hareket etti.

Beni tekrar yakalayıp kanepeye oturmadan önce onları kanepeye attı, beni ve yorganı kucağına .

Ellerini başıma doğru kaldırdı, her ikisini de saçlarımı geriye doğru kaydırmak için kullandıktan sonra yüzümü boynunun yan tarafına bastırmak için kullandı.

Ancak beni oraya getirdiğinde bir elini çekip kolunu bana doladı.

"Bu gece sana bir şeyler söyledim, Cher."

Daha da yaklaştım. "Sorun değil."

"Değil," diye karşılık verdi. "Değil, bebeğim. Bana çok şey verebilirsin, ama ikimiz de ne olursa olsun sana karşı bir pislik olmama izin verme."

Bu iyi bir tavsiyeydi, ben de başımı

salladım. "Annenden özür

dileyeceğim." "Sanırım anladı,

Merry."

"Yine de yapacağım."

Nefes aldım.

Sonra tekrar başımı salladım.

"Burada duş almak ister misin?" diye teklif etti. "Yoksa iyi misin ve Ethan'a geri dönmek mi istiyorsun?"

Gözlerini yakalayabilmek için üzerimdeki elini ittim.

"Adamlarımdan birinin iyi olduğunu bildiğim sürece, diğerine geri dönmeliyim."

Teması kesmedi. "Ben iyiyim, Cherie." Onu inceledim.

Merry'ye benziyordu. Hepsi bu. Belki geldiğinden beri biraz daha seksiydi. Belki biraz yorgundu çünkü geç olmuştu (ve gelmişti). Ve kesinlikle biraz da sevimli -Merry yorgun olduğu için sızıyordu.

Onun dışında, o sadece Merry'di.

Yani iyiydi.

"O zaman eve gitsem iyi olacak."

Başını salladı, sonra bana hafif, tatlı bir öpücük vermek için eğildi.

Daha sonra koltuktan kalkarken beni kaldırdı ve ayaklarımın üzerine koydu.

Giyinirken yanımda durdu ve işim bittiğinde beni kollarının arasına alarak daha sert, daha uzun ve bir o kadar da tatlı bir öpücük verdi.

Ayrıca giymem için ceketimi tuttu.

Ve son olarak, beni arabama kadar götürdü ve geri döndüğüm yerde durup uzaklaşmamı izledi.

Tilly'yi eve bıraktıktan sonra ona sağ salim olduğumu ve kapalı, kilitli kapılar ardında yatağında oturup pijamalarımı giymeye, dişlerimi fırçalamaya ve uyumaya hazır olduğumu mesaj attım.

Güzel, geri mesaj attı.

Telefonumu komodinin üzerine koydum, pijamalarımı giydim ve makyajımı çıkarıp dişlerimi fırçalamak için banyoya gittim.

Yatağımdaydım ve küpelerimi komodine fırlatıyordum ki elim telefonuma çarptı, ekran aydınlandı ve banyodayken bir mesajı kaçırdığımı gördüm.

Telefonu aldım ve okudum. *Sen de*

benim için dünyalara bedelsin.

Gözlerime yine nem vurdu.

Güzel, geri mesaj attım.

Merry'den daha fazlasını aldığımda ışığı yeni söndürmüştüm.

Bunu sakın unutma. Ama daha fazlası bebeğim, bunu unutmama izin verme.

Gözlerimi sıkıca

kapattım. Sonra mesaj

attım, yapmayacağım.

Şimdi biraz uyu, diye emretti.

Sevgilim bana mesaj atmayı kesse atardım.

Belli ki bunu almış çünkü mesajıma cevap alamadım. Nedense bu beni çok üzdü.

Karanlıkta uzanıp bunları düşündüm, bu da uykunun benden kaçtığı anlamına geliyordu. On dakika sonra telefonumun sesini duydum.

Onu kaptım.

Dünya, bebeğim.

Derin bir nefes alarak gözlerimi tekrar sıkıca kapattım.

Onları açtım, kendime o kadın olmadığımı hatırlattım. O ben değildim.

Bu bok eskisi gibi değildi.

Öte , kendimi sıcak ve yumuşak hisseden bir kadın da değildim.

Ama elimden bir şey gelmedi.

Durduramadım. Yapmak zorundaydım.

Ben de yaptım.

Siktiğimin xoxoxoxo'sunu yazdım ve öpücük suratlı bir emoji ile bitirdim.

Gönder tuşuna bastım.

Merry cevap vermedi.

Ne olursa olsun, söyleyeceğini

söylemişti. Ben de doğruca uykuya

daldım.

* * * * *

Mesajları ancak ertesi sabah Ethan'ı okula sonra eve döndüğümde aldım.

Birincisi, *Ethan okula gidebilecek mi?*

Bu her gün Merry'den geliyordu.

Her gün okula iyi gittiğinden emin olmak için yanında olmadığı çocuğumu kontrol etseydi, *kesinlikle* bebek yapacaktı.

Onları benimle birlikte yapmasını deli gibi umuyordum. Merry'nin bebekleri: Muhteşem.

Ethan'a erkek ve/veya kız kardeş vermek: nirvana.

Evet. Her şey , diye cevap verdim.

Doğru, Cherie. Ve sadece söylüyorum

Tam orada durdu ve erken gönder tuşuna bastığını düşündüm.

Bir sonraki mesajında bitirdiğinde göndermediğini anladım.

Bana bir daha o yumuşak kso ve gülen surat saçmalıklarından birini yaparsan, kötü kızımı kaybettiğimi ve bunun beni mutlu etmeyeceğini bilirim.

Orada öylece durup onun mesajına baktım, ürpermekle gülmekten karnıma ağrılar girmesi arasında gidip geldim.

İki numaralı kapıyı seçtim.

Sonra mesaj attım, *Mesaj alındı. İyi günler!"* yazdım ve ekranını gülen yüzler, kalpler ve birkaç gökkuşağı ile doldurarak bitirdim

Saniyeler sonra telefonum çaldı ve Merry olduğu için açtım. Açtığımda, onun benden çok daha cömert olduğunu gördüm.

Çünkü telefonumu kulağıma götürdüğümde, telefona dökülen şey Merry'nin kahkahalarıydı.

Bu yüzden mutluyum.

Ona verdiğim bir mutluluk. Bu da beni mutlu etti.

Ve asla bırakmamaya daha da kararlıydı.

On Altıncı Bölüm

Zaten Orada

Garrett

"Orada yaşıyor musun?"

Mike'ın sorusu üzerine Garrett ayağa kalktı ve bakışlarını masalarının genişliği boyunca bakmakta olduğu bilgisayar ekranından ortasına çevirdi.

"Ne?"

Mike onu dikkatle inceleyerek, "On dakikadır kımıldamadın, dostum," dedi. Başı hafifçe yana eğilmişti. "İyi misin?"

Garrett arkadaşıyla tamamen yüzleşmek için sandalyesinde kaydı.

Mike'a açık açık "Dün gece Cher'le neredeyse her şeyi mahvediyordum," dedi. "Annesinde aile yemeği vardı, kapattım. Ciddiydim. Cher'i neredeyse tamamen, Grace'i de çoğunlukla görmezden geldim. Dikkatimi sadece Ethan'a verdim."

Mike onu incelemeye devam ederek, "Kahretsin," diye mırıldandı.

"Cher daha sonra evime geldi ve beni getirdi." Mike dikkatle,

"Bu iyi," dedi.

Garrett başını salladı. "Onu bir haftadır görüyorum, şimdiden bir şeyler olmaya başladı."

"Çalışıyor mu?" Mike sordu.

"Cher beni mi getiriyor?"

"Hayır, sen ve o." "Olağanüstü."

O söyledi. Ciddiydi. Yine de ödünü bokuna karıştırdı.

Mike başını salladı, ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "O zaman bunu sakla, dostum."

Garrett, "Mia ve ben de olağanüstü çalıştık, Mike," diye belirtti. "Rocky ve Tanner da olağanüstü çalıştı."

"Seni anlıyorum ama herkes hayatı boyunca genç ve aptaldır, Garrett," diye karşılık verdi Mike. "Hayatın bir parçası da nasıl büyüyeceğimizi ve hâlâ aptal olmayacağımızı bulmaktır."

Sözleri bilgeceydi. Aynı zamanda komikti de, bu yüzden Garrett bir kahkaha attı.

Bunu yaparken telefonu çaldı. Masasına baktı ve Cher'den gelen bir arama olduğunu görünce şaşırdı.

Mesaj atardı; nadiren arardı.

Acil bir şey olduğundan endişelenerek telefonuna sarıldı ve aramayı cevapladı. "Bebeğim, her şey mi?" diye sordu.

"Dünya genelinde, bildiğim kadarıyla, evet. Sürekli savaş ve kıtlık dışında. Yöneten erkekler *bu* pisliği çözecek kadar kendi pisliklerini çözemiyor gibi görünüyorlar elbette," diye cevap verdi ve susmadı. "Bu işi bir kadın yapsaydı, her şey daha düzgün olurdu. Ama biz kaltaklar birbirimizi parçalamakla o kadar meşgulüz ki savaş ve kıtlık hakkında endişelenemiyoruz."

Ukalalık yapıyordu. Her şey iyiydi.

Garrett sandalyesine geri oturdu ve o devam ederken masasına bakarak sırtıttı.

"Benim dünyamda da evet. İş yerindeyim. Adamın biri emekli oluyor ve parti ücretinin sıvı olmasına karar verdi, yani burada yirmi beş kişi var ve çoğu iyi bahşiş veriyor," diye paylaştı ve devam etti, "Ama Ethan'ın dünyasında öyle değil, annemin onu ve arkadaşını bu akşamki maça götürmesi, orada onlarla takılması ve Teddy'yi eve götürmeden önce biraz oyun oynamaları için onları evime geri getirmesi gerekiyordu. Ama The Station'da bir garson hasta ve annemden çift vardiya yapmasını istediler. Bu bir buçuk saat artı bahşiş demek ve bizim dünyamızda bir buçuk saat artı bahşişi geri çeviremezsin. Vi meşgul. Feb çalışıyor. Meems'in zaten uğraştığı altı oğlanla yatıya kalması gerekiyor. Dusty yaklaşan gösterisine hazırlanmak için canını dişine takıyor ve-"

Garrett onun sözünü kesti. "Ethan ve arkadaşını maça götürmemi istiyorsun."

"Jessie ona bakabilir," dedi onaylamak yerine hızlıca. "Ama yanında kız arkadaşlarından en az biri olmadığı sürece hiçbir lise futbol maçına gitmeyeceğini açıkladı ve kimse müsait değil. Ve Ethan bir 'dogs maçını kaçırırsa kendiliğinden yanabilir. Yani, evet..."

Kadın durakladı ve adam onun devam etmek için cesaretini topladığını anladı, bu onun için alışılmadık bir şeydi, sözlerini bitirirken ses tonundaki tereddütü duyduğunda.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve Ethan'la aramızda daha çok erken. Muhtemelen sormamalıydım bile. Ama oğluma verebileceğim kadarını vermek isterim. Ve-"

"Cherie, Ethan ve arkadaşını maça götürebilirim," diyerek onun sözünü tekrar kesti.

Bir duraklama daha oldu ve , "Emin misin? Hayır diyebilirsin. Dürüst olabilirsin. Her zaman. Herhangi bir şeyle. Ethan'la konuşabilirim ve-"

Garrett yine kesti. "Cher?" "Evet?"

"Kapa çeneni."

Onu yine şaşırttı ve söyleneni yaptı.

"J&J'ye uğrayıp anahtarlarını alacağım," dedi ona. "Onu okuldan almamı da ister misin?"

Şimdi Cher sessizce konuşuyordu. "Evet, tatlım, eğer yapabilirsen. Onu alıp burada ofiste oturtacaktım ama senin ona göz olman çok daha iyi olur. Ofiste oturmak zorunda kaldığında mızımızlanmıyor ama orada kapalı kalmaktan pek hoşlanmadığını söyleyebilirim. Bu işle ilgili bir sorun olur mu?"

"Hayır, ama birkaç saat benimle ve Mike'la yedek kulübesinde takılmak zorunda kalacak."

Bir duraklama daha, sonra, "Korkmaya hazır ol, ama bunu yaparsan, seni sonsuza dek sevecek. *Sonsuza kadar* diyorum. Düğün konuşması sırasında sağdıcinin senden bahsetmesini isteyebilir, *senin* o sağdıç olma ihtimalin var, sonsuza kadar."

Garrett masasında yine sıırttı. "Ve bunun beni korkutması gerekiyordu, neden?"

"Bilmiyorsan söylemeyeceğim," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "İşten çıktıktan sonra sizinle maçta buluşacağım," dedi.

Garrett kaşlarının birbirine yaklaştığını hissetti. "Bardaki vardiyadan sonra maça gitmek ister misin?"

"Uzun sürmeyecek. Hem zaten seni görevden almak istiyorum. Ayrıca evime girmem gerekiyor ve anahtarlarım sende olacak," diye cevap verdi.

"Bulldog'ları top oynarken izlemek pek de 'görev' sayılmaz, kahverengi gözlü," diye bilgilendirdi onu. "Evine git. Ayaklarını uzat."

"Merry-"

Masasından kalktı, eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, gözlerini yere dikti, şimdi tamamen kızına odaklanmıştı, böylece kızı rahatlatabilecekti.

Garrett yumuşak bir sesle, "Erkekler gecesi," dedi. "Ethan'ı aldım. Erkek erkeğe konuşacağız, onu besleyeceğim ve onun ve arkadaşının iyi olduğundan emin olacağım. Onları eve götüreceğim. Sen vardiyayı bitir, eve git, rahatla, gevşe, hazırlan çünkü kızımın dinlenmiş ve Cumartesi gününe hazır olmasını istiyorum."

Cher hiçbir şey söylemedi.

Bu çok uzun sürdüğünde, "Bebeğim?" diye seslendi.

Kızın boğazını temizlediğini duyduktan sonra, "Mutfaktaki ıvır zıvır çekmecemde yedek bir anahtar seti var. Ethan sana gösterebilir. Onları maçıdan önce bir ara J&J'ye bırakabilir misin, böylece siz dışarıdayken ben de içeri girebilirim?"

"Kesinlikle."

Yine cevap vermedi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

Bir fısıltıydı ve dikkati keskinleşti. "Hayır mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi. "Ethan buna bayılacak. Erkek zamanı. Erkek erkeğe konuşmak. Teddy'ye seni göstermek. Çalışmam gerektiği ve ona verecek kimseyi bulamadığım için istediği bir şeye sahip olamayacağını söylemek zorunda olmadığımı bilmek hoşuma gidiyor. Yani hayır, Merry, iyi değilim. Bu iyi bir duygu değil. Bu duygu benim mutlu olmam."

Boğazı düğümlendi, göğsü sıkıştı ve ilk tepkisi aramayı kesmek oldu. Ama aynı zamanda içgüdülerini de ısınmıştı çünkü Cher'e bu duyguyu vermek ve bunu onun hayatında pek fazla olmadığını bilerek yapmak çok iyi hissettirmişti.

İlk tepkisini geçiştirdi ve ona, "Birazdan bara gidip anahtarları alacağım, bebeğim. Tamam mı?" dedi.

"Evet, muhteşem. Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz, Cher."

"Görüşürüz, Merry... ve teşekkürler, tatlım." "Sorun değil."

Bağlantıyı kesti, sandalyesinde doğruldu ve masasına geri döndü. Mike'ın bakışlarını hissetti ve kendi bakışlarını arkadaşınıninkilere doğru kaldırdı.

"Sanırım bu öğleden sonra on yaşında bir çocukla gezintiye çıkacağız," dedi.

"Eğer bu senin için bir sorun olacaksa-" Garrett başladı.

Mike başını salladı. "Ethan iyi bir çocuk. Evrak işleriyle uğraşıyoruz, o yüzden yapmamız gereken şeyleri yapmamıza engel olmuyor. Daha önce çocuklarla takılmamış gibi de değil."

Bu doğrudu. Çok sık olmamıştı ama yıllar boyunca Cher'in yardım edecek başka kimse olmadığı için ona ihtiyaç duyduğu zamanlarda Colt Ethan'ı getirmişti.

Garrett odanın diğ er ucuna baktı.

Colt masasında oturmuş, Sully'nin söylediğı bir şeye sırtıyordu, Sully de onun karşısında oturuyordu.

Colt'a sormamıştı.

Garrett'a sormuştu.

Bu harika hissettirdi.

Ve bu onu huzursuz etti.

"Çocuk iyi bir çocuk," dedi Mike ve ses tonundaki değışiklik Garrett'ın dikkatini çekti. "Kadın iyi bir kadın. Sana inanıyorum kardeşim. Karşımda her şeye sahip olmayan bir adam oturuyor. Sahip olduğunu sanıp kaybetmiş ama farklı olduğunu öğrenmiş bir adam. Arkadaşlarının kötü kararlar verip geri dönmelerini izleyen biri. Şimdi şeyi elde etme şansı var ve aptal olmayacak kadar yaşlı."

Bunu Mike'ın söylemesi çok anlamlıydı.

Ama Garrett bunu paylaşmayacaktı.

Bunun yerine sırtı ve ona bok verdi.

"Terapist olmalısın Mike. Kendi kliniğini aç. Adını da 'Aptal Olma Tedavi Merkezi' koy."

Mike sırtarak karşılık verdi: "Sen benim ilk müşterimsin, 'Nasıl Ukala Olunmaz'ı eklemeyi düşünüyorum."

Garrett ona, "Bu bağımlılıktan kurtulmak daha zor olabilir," dedi.

"Haklı olabilirsin. Gerçi bu iş kolunda akıllılardan çok aptallarla karşılaşıyorum."

"Gerçek," diye mırıldandı

Garrett. Mike'ın masasındaki

telefon çaldı.

Dikkatini ona verince Garrett hemen "Hey" diye seslendi. Mike hâlâ telefona doğru giderken bakışları tekrar ona döndü. Garrett alçak sesle, "Sağ ol kardeşim," dedi.

Mike çenesini kaldırdı.

Sonra telefonuna cevap verdi.

* * * * *

O gece geç saatlerde, kapısının önünde, kollarında Cher'le duran Garrett, beş dakika önce iyi geceler öpücüğü olarak başlayan ve bir öpüşme seansına dönüşen öpücüğü bozdu.

Yarı aralık göz kapaklarının arasından kızın gözlerini yakaladı ve fısıldadı, "Geç oldu bebeğim. Eve gitmeliyim. Seni yatağına bırakayım."

Dudakları hafifçe büzülürken elleri saçlarından aşağı kayarak göğsünde .
Çok tatlıydı.

Ama bu daha tatlıydı, dudak büküşü onun gitmesini istemediğini söylüyordu.

"Tamam," diye mırıldandı ama kollarından ayrılmadı.

"Ethan'ı yarın saat beş buçukta arkadaşına bırakacak mısın?" Garrett sordu.

Onun kollarında kaldı ve başını salladı.

"Seni yemeğe götürmek için altıda burada ol. Geceyi benim evimde geçirmeye hazır ol," diye emretti.

Sevimli ya da tatlı değil, çok daha farklı bir şekilde sırttı.

Bu sırtış onu sertleştirmeden önce onu sıktı ve "İyi bir geceydi bebeğim" dedi.

Daha da yaklaşırken onun gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Öyle mi?" "Evet," diye onayladı, çünkü öyleydi.

Ethan iyi bir çocuktur. Ethan onu severdi. Cher de yanılmamıştı. Erkek erkeğe zaman geçirmiş, erkek erkeğe konuşmuş ve Garrett'ın yanında olmasından ve onu arkadaşına göstermekten duyduğu gururu gizlememişti.

Berbat değildi.

Harika hissettirdi.

Aynı zamanda kafasının içinde bu durum dehşet vericiydi.

Çünkü bu işi batırırsa, Cher'i batırmış olmayacaktı, ki bu yeterince kötüydü.

İkisini de sikmiş olurum.

Yine bu hissi bir kenara bıraktı ve "Ethan'ın yanında yer almam için bana ne zaman ihtiyacın olursa, yapabilirsem, oradayım" dedi.

Cher bir elini göğsüne götürüp boynunun yan tarafına dolamak ve başparmağını boğazının sütunu boyunca hafifçe ovma dışında yanıt vermedi.

Yine de bu bir şey ifade ediyordu.

Ve gözleri de bir şeyler

söylüyordu. Sıcak ve mutluydular.

Onu oraya o koydu. Bunu ona o verdi.

Ve bu da harika hissettirdi.

Tıpkı düpedüz korkutucu olduğu gibi.

Onun bakışına odaklandı.

Onun dokunuşuna odaklandı.

Onun yumuşak bedenine odaklandı.

Oğluyla geçirdiği geceye odaklandı ve bu gece onunla, oğluyla ve arkadaşıyla geçirdiği bir geceye geçti.

Ethan ve Cher ile birbirlerine nasıl alıştıklarına odaklandı. Garrett onun çocuğuyla dalga geçmesini nasıl da seviyordu. Ethan'ın arkadaşının Cher'e, keşke yirmi beş yaş daha büyük olsaydım da parmağıma bir yüzük takabilseydim der gibi bakması nasıl da hoşuna gitmişti. Garrett'a ilgi gösterirken, Ethan'a ilgi gösterirken ve Teddy'yi azarlarken, ona ilgi gösterirken, oğluna ve arkadaşına çocukça zaman ayırmakla erkeğinin orada olmasını dengelemek onun için ne kadar doğaldı.

Ve tüm bunlara odaklanırken, kendine aptal bir olmadığını hatırlattı. Sonunda kadın konuştu.

"Bence sen de istiyorsan, başka bir waffle sabahını tartışmalıyız.

Belki gelecek hafta sonu," diye önerdi.

Onu bir kez daha sıktı. "Sen bu konuda iyisin, Ethan'ın bu konuda olduğunu düşünüyorsun, bunu yapacağız."

Daha da yaklaştı ve gülümsedi.

Başını eğdi ve onu tekrar öptü. Beş dakikalık bir öpüşme seansına dönüşen bir başka iyi geceler öpücüğü.

Çaba göstererek bitirdi, dudaklarını kadının çenesine dokundurdu, bir elini kaldırdı, böylece parmaklarını ağzına dokunduğu yerde kaydırabildi ve onu bıraktı.

"İyi geceler kahverengi gözlüm," diye mırıldandı. "İyi geceler, Merry," diye cevap verdi.

Döndü ve fırtına kapısını itti. Dışarı çıktığında, kadının kapıda dönüp gidişini izlediğini gördü.

Ona bir bakış attı.

Gözlerini devirdi ve adamın bakışlarının ona yapmasını söylediği şeyi yaptı. Fırtınayı kilitledi, geri adım attı, ön kapıyı kapattı ve kilidin açıldığını duydu.

Garrett ancak o zaman yürümeye başladı.

İçgüdüsel olarak başını çevirdi.

Bunu yaptığında, Cher'i ilk randevularına götürmeye geldiği gece gördüğü adamı gördü. Arabasının önünde durmuş, çalışan bir arabanın üzerine eğilmiş, kollarını arabanın tavanına dayamış, dikkatini sürücü tarafındaki cama vermişti.

Kaslı arabanın içinde iki adam vardı. Nissan GT-R. O mahalle için büyük bir araba.

Ve gece geç saatlerde soğukta bir tartışma.

Adam buraya gelip birkaç bira içtikten sonra ayrılan arkadaşlarına veda ediyor olabilir.

Ama öyle görünmüyordu ve Garrett uzun süredir polis olduğu için öyle olmadığını biliyordu.

İçgüdüünün ona söylediği bu his hiç hoşuna .

Garrett, adam kaldırımıdaki kamyonetine doğru ilerlerken onu izlemeye devam etti. Adam gözlerin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki başını kaldırdı.

Karanlıkta göz teması vardı ve Garrett bunu bozmadı.

Adam geri itti, aşağı baktı, sürücüye bir şeyler söyledi, elini tavana vurdu ve GT'den uzaklaştı.

Garrett kilitlerini çaldı, kaputu çevirdi, kapısını açtı ve kamyonetine bindi.

Aracını çalıştırmak ve vites takmak için acele etmedi. GT geri çekildi.

Garrett plakasını ezberledi.

Cher'in komşusu sanki oraya dikilmiş gibi garaj yolunda kaldı. GT uzaklaşıyordu ve adam kıpırdamadı.

Bu bir açıklamaydı.

Burası onun bölgesiydi, ne isterse yapabilirdi ve dikkat çekmeyi pek sevmezdi.

Garrett gaza bastı ve bakışlarını Cher'in komşusundan ayırmadan kendi ifadesini verdi. Bu, uzaklaşırken komşusunun kendisini gördüğü anlamına geliyordu.

Onu gözden kaybedince teması kesmek zorunda kaldı.

Cher'in sokağının sonundaki dur işaretinde durdu, yolun açık olduğunu gördü ve dönüşünü yaptı.

Bunu, adamın kamyonetinin plakasını ve evinin numarasını alıp Pazartesi günü işe döndüğünde onu ve GT'nin sahibini araştıracağını düşünerek yaptı.

* * * * *

Cumartesi Gecesi

Cher onun üzerine doğru sürdü ve adamın gözlerini kapamaktan başka çaresi kalmadı, çıplak ve ona binmiş, sırtı kavisli, kolları yukarıda, elleri saçlarını kaldırmış, tıpkı ona binmesini emrettiği gibi, onun görüntüsünü kaybediyordu.

Homurdanıp patlarken, sıcak ve derin bir şekilde lanet olası bir prezervatifin içine ateş ederken, onu sıkıştırmak için parmaklarını kalçalarının etine sıkıştırdı.

Adam boşalmaya devam ettikçe kadın adamın sikine gömülüyordu ve ancak adamdan uzaklaşmaya başladığında memelerinin göğsüne çarptığını hissetti, ardından kadının geri kalanının sıcaklığı yakınına bastırdı, yüzü boynuna gömüldü, dudakları boğazını ısırdı.

Garrett onun kalçalarındaki tutuşunu bırakıp ellerini sırtında gezdirdiğinde hâlâ aşağı iniyordu. Birini kürek kemiklerinin etrafından dolaştırdı ve diğerini saçlarına doğru kaydırды, onu olduğu yerde tutmak için hafifçe avucunun içinde topladı çünkü dudaklarının boğazındaki hissini seviyordu.

"İyi misin?" diye sordu, sesi seksten kalınlaşmış ve kızın ağırlığının çoğunu almaktan hırçınlaşmıştı.

Cevabını bildiği bir soruydu bu. O iyiydi çünkü ondan önce boşalmıştı ve görünüşe bakılırsa, onun orgazmı olağanüstü olsa bile, onunki daha iyiydi.

Kahretsin, ama onun oyun tarzından hoşlanıyordu.

Kontrolü severdi. Ne istiyorsa onu istiyordu ve bunu elde etmek için duruma hükmetmekten hoşlanıyordu.

Sahip olduğu ortakların çoğu da bundan hoşlanıyordu. Ama genellikle tereddütlü ya da ürkektirler, kafalarına kilitlenmişlerdi, aşmaları zaman ya da eğitim alan şeylere takılıp kalmışlardı.

Zamana ya da eğitime aldırımıyordu ama hiçbirinin elinde tutmaya niyetli olduğu kadınlar olmadığı düşünülduğünde, her ikisi de nihayetinde bir israftı.

Cher kendini . Her şeyini verdi ve kolayca vazgeçti. Başından beri onunla .

Adam onun kıkına şaplak atmak istedi, o da kabul etti, itti, onun için sertçe boşaldı. Onu yemek masasında parmaklamak ve izlemek istedi, kollarını başının üzerinde tuttu ve ona verdi. Vücudunu sergileyerek ona binerek performans sergilemesini istedi, elleri saçlarında, sikini aldı ve ona şimdiye kadar sahip olduğu en iyi şovu verdi.

Onunla oynamak

için.

Onun hakimiyeti.

Sadece onun.

Onun.

Bu düşünce üzerine, kızın etrafındaki kolu sıkılaşıırken bile o huzursuzluğun yine içini kemirdiğini hissetti.

Başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. "Ben iyiyim, tatlım."

Doymuş, yumuşak, mutlu yüzüne bakarken, eli saçlarından çenesine doğru kaydı.

"Yemek için teşekkürler," diye fısıldadı.

Kahretsin, kahverengi gözlü kızı.

Sıcaklık istila etmeye başladığında tedirginlik gevşedi. "Her şey için bana teşekkür etmeyi bırak," diye emretti.

Dudakları yukarı kalktı. "Bu harika orgazm için teşekkürler."

"Bütün işi sen yaptın," diye belirtti.

Bunu tamamen görmezden geldi. "Yatakta çok ateşli olduğun için teşekkürler."

Başını yastığın üzerinde salladı ve vücudunun da titremeye başladığını hissetti.

"Uzun boylu, güzel ve duvarları nasıl sıyracağını bilen ama berbat bir kadın olman berbat olurdu," dedi.

Titremesi duyulabilir bir kahkahaya dönüştü.

"Duvarları nasıl sıyracağını biliyor musun?" diye sordu.

"Bu kesinlikle buna değer erkekler testinde büyük puan." "Ciddi misin?" diye sorarken bile gülmeye devam etti.

"Kesinlikle," diye cevap verdi gülümseyerek. "Yine de, harika orgazmlar daha büyük puanlar." Daha da yaklaştı, göğüsleri adamın göğsüne, kalçaları onunkilere değdi. "Çok daha büyük."

"Sadece şunu söylemek istiyorum," diye başladı, "bu gece şovu yapan ben değildim, tatlım. Kendini oraya sen götürdün. Ben sadece gezinti için oradaydım. Ya da şöyle diyeyim, cidden harika bir çıktım."

Hâlâ gülümsüyordu ama iltifatından aldığı zevkin gözlerine vurduğunu gördü, "Sana binmenin, sana binmenin ve bundan ne kadar hoşlandığını izlemenin beni oraya götürmede bir rolü olmadığını düşünüyorsan, yanlış düşünüyorsun."

"Siktir!" diye homurdanırken kalçaları otomatik olarak hafifçe onunkilere çarptı. Kırk iki yaşındayım, yirmili yaşlarımdan beri bir kadın bana çaktıktan dakikalar sonra bir kadına çıkmadım ve şimdi yumuşamamışken bile tekrar sertleşiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Bu bir şikayet mi?"

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi. "Ama sana sikimi bırakmanı söylüyorum. Tuvalete gidip şu lanet prezervatiften kurtulmam lazım ki seni tekrar becerebileyim."

Sırıttı ve onun üzerinden kaymak için zaman ayırdı, bu da onun üzerinden kaymak için zaman ayırdığı anlamına geliyordu.

Sikey

im.

Cher.

Muhteşem.

Ağzını onunkine değdirdi, yataktan yuvarlandı ve banyoya yöneldi.

Tekrar yatak odasına girdiğinde, kadının çarşaflara dolandığını gördü, bacakları ve kalçaları görünüyordu, göğüslerinin büyük kısmı da, elleri göğsüne kadar uzanmıştı ve çarşaf onları zar zor örtüyordu. Tüm bunlar yan yatmış, vücudu kıvrılmış, başı diğer elinde, dirseği yastığının içinde, gözleri ona dönüktü.

Ya da sikine.

Yaşı ve tecrübesiyle, kadınların Tanrı'nın ve genetiğinin ona bahsettiklerini takdir ettiklerini fark etmemiş değildi.

Sadece Cher bunu özellikle takdir ettiği gerçeğini saklamaya ya da nazlanmaya çalışmadı.

Gösterdiği güven hoşuna gitmişti. O neyse oydu. Hoşlandığı şeyden hoşlanıyordu. Bunu anlatmak için dalga geçmezdi.

Ayrıca onun yatağında çarşaflarına dolanmış görüntüsü de hoşuna gitmişti.

Orada durup tadını çıkarmak yerine bu görüntüyü ezberledi, çünkü onun çarşaflara ve kendisine dolanmasını daha çok seveceğini biliyordu. Bu yüzden Garrett yatağa girip onu kendine çektiğinde, çarşaflara ve Cher'e dolandığında aleti dikkatini kaybetti.

Onun bakışlarını yakaladığında, "Prezervatiflerden kurtulmam için nerede olmamız gerekiyor?" diye sordu.

Kafası karışmış görünüyordu ama hemen cevap verdi, "Uh... tam burada, şu anda." "Doğum kontrol hapı mı kullanıyorsun?"

Başını salladı.

"Bebeğim," diye başladı. "Senin bir kuraklık dönemin vardı. Ben yaşamadım. Bu konuda iyi olduğuna emin misin?"

"Dikkatli miydin?"

İşte o zaman başını salladı.

"Yani, tam burada, hemen şimdi," diye karar verdi. Ona güveniyordu.

Tamamen. Sikeyim...

onun kızını.

"Tatlım..." Onu daha da yaklaştırdı. "Yıllık muayenemi birkaç ay erken yaptırsam ve bir test eklesem nasıl olur?"

Kadın yanıt vermedi.

"Cher-"

Fısıltıyla sözünü kesti, gözleri önce adamın dudaklarına sonra da boğazına kaydı.

"Bana iyi bak."

Garrett bunun bir gözlem mi yoksa bir talep mi olduğunu bilmiyordu.

Tekrar kızın çenesini kavradı ve bakışlarını onunkilere çevirmesi için hafifçe bastırdı.

Kadın söylediğinde, adam hiç rahatsızlık hissetmedi. Ekşime yok. Gerginlik yok. Onun gözlerinde gördüğü şeye hayran olmaktan başka bir şey hissetmedi.

O kadar büyük bir huşu duyuyordu ki, vücudu bunu yaşarken katılaştı, sanki bunu asla kaybetmemek için kilitliyordu.

"Teşekkür ederim."

Hâlâ fısıldıyordu.

"Ne için, Cherie?" fısıldadı. "Beni mutlu ettiğin için."

Sikeyim.

Onun kahverengi gözlü kızı.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diye homurdanarak parmaklarını tekrar saçlarına geçirdi. "Duracağım," diye karşılık verdi hemen. "Eğer seni öldürürsem, beni beceremezsin.

tekrar."

Ona doğru yuvarlanırken gülümsedi, ağırlığını ona verdi, ellerini onun üzerinde hareket ettirdi ve düz bir şekilde ona verdi. "Seni mutlu etmek beni de mutlu ediyor."

"Güzel."

Kadın bunu hak ettiği ve o da kendini serbest bırakması gerektiği için, ona doğrudan vermeye devam etti. "Ve bu beni korkutuyor."

Ellerini adamın yanlarına, sırtına ve parmaklarını kıkına sokmak için aşağıya doğru kaydırды.

". "

Ağzının titrediğini hissetti. "Evet. Kıkıma."

Dudakları yukarı kıvrılırken bile gözlerinin ısındığını izledi ve bacaklarını açarken her ikisini de yaptı, kalçaları düştü ve baldırlarını uyluklarına doladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

"Ah evet," diye mırıldandı, dikkati kızın ağzına kaymıştı.

Bir elinin parmaklarını adamın kıkına sokarken diğerini omurgasında gezdiriyor ve "Beni becerecek misin?" diye soruyordu.

Garrett başını eğdi ve dudaklarını kızın yanağının köşesinden kulağına kadar izledi.

"Evet, seni becereceğim," fısıldadı. "Peki, devam et patron."

Bir elini kalçasının üzerinden geçirdi ve bacağını yukarı kaldırarak kıcına doladı ve "Daha sıkı tutunsan iyi olur, Cherie" diye talimat verdi.

Burnunu Garrett'in çenesinde gezdirerek, "Güzel," diye nefes aldı. Garrett sıırttı.

Sonra kızına için bir sebep vermeye başladı. Ve *sıkı tutun*.

* * * * *

Cumartesi Gecesi Çok Geç

Saatler

Cher duvara yaslanmıştı, yüzü korkuyla doluydu, silah burnunun bir santim ötesine doğrultulmuştu.

Patlama her şeyi kararttı. Bir çığlık bile yoktu.

Garrett gözlerini karanlıkta açtı. Vücudunun uzunluğu gerilmişti, göğsündeki terin parlaklığını ve kasıklarında biriken ıslaklığı hissedebiliyordu.

Tavana göz kırptı.

Tam o sırada Cher'in kendisine doğru kıvrıldığını hissetti; baldırı kalçasının üzerine atılmış, yanağı göğsüne değmiş, kolu karnına dolanmıştı.

Derin bir nefes aldı ve nefes verirken kaslarını gevşetmeye odaklandı.

Dört nefes aldı.

Sonra hareket etti ve kadınının da hareket ettirdi. Kadını arkası önüne gelecek şekilde çevirdi, ona doğru kıvrıldı ve kolunu karnına dolayarak onu kendine çekti.

"Merry," diye mırıldandı.

"Al, Cherie."

Başka bir şey söylemedi.

Dışarıdaydı.

Garrett karanlığa baktı. Dehşete kapılmıştı.

* * * * *

Pazar Sabahı

Garrett barda bir tabureye oturmuş, Cher'in tişörtlerinden biriyle mutfağında dolaşmasını, dolapları açıp kapatmasını ve ona kahvaltı hazırladığını söylemesini izliyordu. Bunu yaparken bir yandan da Pazar gazetesini karıştırıyor ve dizüstü bilgisayarında bir şeyler arıyordu.

"Mutfağımın çoğu garaj satışı ama yine de benim eşyalarım seninkilerden daha iyi," diye homurdandı, bir alt dolabı düzeltirken

Kapı.

Emlakçısının kendisine gönderdiği ve üzerinde düşündüğü ilana baktı. "Ben bekâрім. Mutfağımда iyi bir şeye ihtiyacım yok."

Adama döndü, tavasını kaldırdı ve ona doğru işaret etti. "Bunun teflonunun yarısı çizilmiş."

"Öyleyse yağ kullanın," diye karşılık verdi.

"Merry, bu aslında bir sağlık tehlikesi," diye onu bilgilendirdi.

Adam bir kahkaha patlattı.

Tam o sırada tavanın ocağına çarptığını duydu ve "Hayır, cidden" dedi.

"Saçmalık," diye cevap verdi. Kızın yüzü hafif bir kızgınlıkla buruşunca, adam ona beyaz bir yalan söyledi. "O tavayı bir süredir kullanıyorum ve gördüğünüz gibi iyiyim."

Tavayı işaret etti. "Bu tavayı mı kullanıyorsun?"

"Evet."

"Ne sıklıkla yemek yaparsın?" Sırıttı.

Onu yakalamıştı.

"Beni yakaladın."

Sobaya döndü. "Önümüzdeki hafta sonu biraz garaj satışına gideceğim. Sana düzgün bir tava alacağım. Teflonsa da plastik kaplar al ki çizilmesin."

"Cherie, zaman ve emek kaybı. O tava, Rockynin bana mutfağımда *bir şey* bulundurmamam gerektiği konusunda verdiği nasihatten sonra onu kıcımdan kurtarmak için göstermelik olarak aldım. Ama aldığım şey boktan olsa bile para israfıydı. Ben yemek yapmam."

Ona geri döndü. "Bir hamburger kızartmak için vahşi bir saç alırsın, güvendesin ve sadece bir ya da iki dolara mal olacak."

"Bebeğim, ben yemek yapmam," diye tekrarladı.

"O zaman şimdi beni kahvaltı için Frank'e götüreceksin?" Ocağı işaret etti. "Çünkü o tavada yumurta pişirmeyeceğim."

"Yumurta mı istiyorsun, o zaman evet, seni Frank'in yerine götürüyorum," diye karşılık verdi. "Tavamı beğenmediğine göre, *yemek yapmadığım* için aslında yumurtam olmadığından bahsetmiyorum bile."

Ellerini kalçalarına koydu, hafif kızgınlığı artık hafif değildi.

"Frank'in yerine gidiyoruz, giyinmem lazım. Sonra yola çıkacağız, oraya gideceğiz, park edeceğiz, sipariş vereceğiz, bekleyeceğiz, yemek yiyeceğiz ve hemen ardından Ethan'ı almam gerekecek."

Bu da sana kahvaltı hazırlayamayacağım, henüz deneyimlemediğin mutfak dehamla seni şaşırtamayacağım, sonra beynimi tekrar patlatmak için bolca vaktin olacak ve *sonra* gidip çocuğumu alabileceğim anlamına geliyor."

Garrett ona sıırttı. "Tamam, o zaman ben de sana simit kızartırım, çünkü simit, krem peynir ve çalışan bir ekmek kızartma makinem var. Bir sonraki yatıya kalmamızın senin evinde olması konusunda anlaşırız ve o zaman beni mutfak dehanla şaşırtabilirsin. Ama şimdi, ben kadeh kaldırırken, sen de bilgisayarımdaki şu listeye bak. Yemeğimizi yedikten sonra senin beynini dağıtırım, sonra da çocuğunu almaya gideriz. Bu bir plan mı?"

Gözleri dizüstü bilgisayarına kaydı ve planını onaylamadı.

"Liste mi?" diye sordu.

Tabureden kayarak, "Buraya gel." diye emretti. Bak. Simitleri kızartacağım." Adam kendi yoluna giderken kadın da onunkine doğru yöneldi.

Ve daha iyisine sahip olduğunu biliyordu, hatta birbirlerinin yanından geçtiklerinde aynı anda onun da bir şeyler hissettiğini fark ettiğinde, zaten cidden iyi olduğunu anlamıştı.

Kızın yumuşak duyduğunda simitleri aldı. Ona döndü.

Bilgisayara bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, yüzünde Cher'in daha önce hiç görmediği türden bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Bu da çok tatlıydı.

Cher Rivers hiç sevimli olmamıştı.

Ama şimdi ona bunu veriyordu.

Hoşuna gitti.

"Sanırım hoşuna gitti," diye belirtti.

"Ben... ben..." Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Cidden burayı almayı mı düşünüyorsun?"

"Evet. Henüz izlememiş olsam da, hâlâ önde gidenlerden biri."

Kadın yere baktı, elini uzattı ve adam onun klik sesini duydu.

Tost makinesine döndü.

Bir simit koydu ve ona döndü, kalçalarını tezgâha yasladı ve şimdi eğilmiş olduğunu gördü, yüzü ekrana daha yakındı, parmağı hala tıklıyordu.

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Hafifçe yukarı kalktı ve tekrar ona baktı.

"Bu fiyat doğru olamaz," dedi ona.

"Tuvaletleri gördün," dedi adam ona.

Gözleri aşağıya kayd, sonra tekrar ona döndü.

"Evet, berbatlar. Ama Merry, bu fiyata mı? Burası bir göl evi." Tamamen doğruldu. "Tamam, belki gerçekten büyük bir gölet ama o gölet *büyük* ve hâlâ deniz kenarında. Mutfak harika. Yerler inanılmaz. Ve burası bir *göl evi*. Manzara..." diye devam etti.

"Yeni bir çatıya ihtiyaç var," diye paylaştı kadın başka bir şey söylemediğinde. "Yeni bir fırın. Yeni pencereler. Kliması yok, bu yüzden ısıtma sistemine ekleme yapılmazsa yazlar berbat geçecek. Ve bebeğim, yaptıkları her şey kozmetikti - mutfak, yerler, boya. Banyoları yapmamışlar. İki buçuk tane var, çok çirkinler ve gitmeleri gerekiyor ve çok pahalıya mal olacaklar. İncelemeden sonra dört teklif geri çevrilmiş. Bu haliyle dokuz aydır piyasada ve fiyatı iki kez düşürdüler. Şimdi yeni bir fiyatla akıllılık yapıyorlar. Ama yine de ipoteği karşılayabilmem ve yapılması gereken işleri yapabilmem için fiyatı daha da düşürmeleri gerekiyor."

"Buna değer," dedi hemen. Adam yine sırtıttı. "O kadar emin misin?"

Ona baktı, dizüstü bilgisayarına baktı, uzandı, tıkladı, dizüstü bilgisayarını aldı ve ona çevirdi.

Ekranında mülkün bir fotoğrafı, göl kenarını gösteren verandadan bir manzara vardı. Görüntüde iki Adirondack sandalyenin kol ve oturaklarının kenarları, sundurma zemininin beyaz ahşap tahtaları, sağlıklı çimlerin canlı yeşili ve küçük bir gölün sakin, koyu mavisi vardı.

Liste resimleri genelde berbat olurdu ama bu bir kartpostalda yer alabilirdi. "O kadar eminim," diye onayladı Cher.

Dizüstü bilgisayardan ona baktı ve tekrar sırtıttı.

"Üç yatak odası var," dedi ona bildiği bir şeyi söyleyerek. "Ve bir çalışma odası. Ve seni verandada harika bir ızgarayla görebiliyorum. Harika bir ızgaran var ve hamburger kızartmak istiyorsan tavaya ihtiyacın yok."

Sustu, dizüstü bilgisayarı kendi tarafına çevirdi ve tekrar tıklamaya başladı.

Birkaç saniye sonra, "Seni burada düşünmek hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. Garrett sırtıtmayı bıraktı.

"Burası evim değil," diye devam etti, dikkati hâlâ bilgisayardaydı. "Bu sen değilsin. Bu..." Gözlerini ona doğru kaldırdı ve bilgisayarı ona doğru çevirdi. "*Bu* sensin, bebeğim."

Ekranda şimdi oturma odası vardı. Çok büyüktü. Kirişli tavanlar. Gri taş şöminenin üzerinde büyük bir televizyon. Ahşap zemin. Kalın halılar. Deri mobilyalar.

Zihninde onun kanepeye kıvrılmış, Ethan'ın da elinde kumandasıyla koltukta oturduğu görüntüler canlandı.

Ve midesi tam ekşirken ısındı. Hayali hoşuna gitmişti.

Ama devreye girdi ve Ethan'ın kafasının kapıya doğru döndüğünü gördü. Cher koltuktan kalkıp o tarafa doğru yürüyordu.

Dışarıda üniformalılar vardı, haberi vermek, asla doldurulamayacak bir boşluk yaratmak, asla geçmeyecek bir acı bırakmak için bekliyorlardı.

Görüş bulanıklaştı ve odaklandı.

Kapı açıldı ve üniformalılar dışarıdaydı.

Ama haberi alan Garrett'ti. Garrett ve Ethan. "Merry?"

Ona odaklandı.

Simitler ortaya çıktı.

Tost makinesine döndü, bir tabak aldı, çekmeceyi açtı ve içine baktı.

Gümüş takımlarının hiçbiri uymuyordu. Nereden aldığını bile hatırlamıyordu. Sahip oldukları her şeyi Mia ile paylaştığı evde bırakmıştı. Mia'dan sonra hayatını yeniden kurarken, idare edecek ne varsa toplamıştı.

Önemli değildi. Yemek yapmazdı. Televizyon seyretmek dışında onun evinde takılmazdı ve bunu yapmak için de tek ihtiyacı bira ve patates kızartmasıydı.

Harley'i vardı.

Teknesi vardı.

Kamyonu ve bağları olmayan bir hayatı vardı, bu yüzden dışarı çıkmak, bir mola vermek, hayatı yaşamak istediğinde bunu yaptı.

Ve eve geldiğinde kendini boş hissediyordu. Kahretsin, o zaten boştu.

İşin kötüsü, boş kalmanın mı yoksa dolmanın mı daha iyi olduğunu, bu duyguya alışmanın mı yoksa onu kaybetmeye katlanmanın mı daha iyi olduğunu bilmiyordu. Ayrılığa yol açan bir kavga yüzünden kaybetmek. Ayrılığa yol açan aptalca şeylere. Kalp kırıklığına yol açan trajik bir şeye... ve daha fazla boşluğa.

Mia'nın vurulmasının cevabını biliyordu.

Boş olmak daha kötü hissettiriyordu. Birlikte olacak kimsenin olmaması. Paylaşacak kimsenin olmaması.

Uğruna yaşanacak bir şey yok.

Yine kayıp düşüncesi onu felç etti çünkü bunu daha önce de hissetmişti.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp bıçağı kaptı ve krem peyniri almak için buzdolabına yönelmek üzereydi ki Cher'in elini tabağın yanında tezgâha koyduğunu gördü.

Sonra önünü onun sırtına yasladı, kollarını karnına doladı ve yanağını onun yanağına bastırdı.

Hiçbir şey

söylemedi.

Sadece dayandı.

Krem peyniri açtı, bıçakla içine daldı ve yaymaya başladı. "Burası berbat bir yer," diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadı, .

"Bir ipotek daha berbat olabilir," dedi ona.

"Bilmiyorum, hiç olmadı," diye cevap verdi ve daha da yaklaştı, daha sıkı tutundu. "Sadece böyle bir yerde yaşamak için çok iyi bir adam olduğunu ve çok çalıştığını biliyorum. Sen daha fazlasını hak ediyorsun, Merry. Kış tekmeleyen bir yere gitmeyi hak ediyorsun. Tek bildiğim bu. O ev olmayabilir. Başka bir daire olabilir ama daha iyisi. Başka bir yer de olabilir. Sadece burası değil."

Havayı yumuşatmaya karar verdi, bulaşmayı bıraktı, bıçağı tabağa koydu ve onun kollarında döndü.

Onu kendi kollarına aldı.

"Buradan anladığım kadarıyla pedimi sevmiyorsun," diye alay etti.

Ona sırtıttı, ayak parmaklarının ucunda yuvarlandı ve kollarını onun etrafından önüne doğru kaydırды, ağırlığını ona yaslarırken ve o da tezgâha yaslanırken omuzlarını tutmak için göğsünden yukarı doğru kaydırды.

Ama sırtımasına rağmen gözleri ciddiye. Sözleri de öyle.

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Sözleri doğruydu, bağırsaklarında biriken zehirle savaşmak için bir panzehir gibiydi.

Hızlı etki

ediyordu. Anında.

Garrett, sırf ona üç kelime söyledi diye o hastayı kaybedince simitlerin bekleyebileceğine karar verdi.

Şimdi onunla sevişiyordu.

O da öyle yaptı, başını eğdi ve onu yatağına götürmeden önce ağzını aldı.
Ona çakmadı.

Acele etmedi. Sadece Cher'e vermeye, onun için inşa etmeye, geri vermeye çalıştığında onu durdurmaya, dikkatini çekmek için ona daha fazlasını vermeye, sadece gezintiye çıkmaya odaklandı.

Tembeldi. Yavaştı. Yumuşaktı.

Ve işleri bittiğinde, her şeyiyle ona sımsıkı sarıldığında, ona bir gece önce attığı o bakışı attı -yumuşak, tatlı, sıcak, sevimli... sevgi dolu.

Tekrar içeri kilitledi.

Giyindiler ve Ethan'ı zamanında almak için acele etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden simitlerini onun kamyonetinde yediler.

* * * * *

Pazar Öğleden Sonra

Garrett, Raquel ve Tanner'ın yemek masasının yanındaki pencerede duruyordu. Gözleri dışarıya dikilmişti.

Tanner verandalarında duruyordu. Karısı için yaptırdığı bahçenin büyük bölümünü kaplayan yeraltı havuzu kış için kapatılmıştı. Kızı kalçasındaydı. Sarı labradoru Blondie, gözlerini CeeCee'ye dikmiş, bacaklarının bir metre ötesinde zıplıyordu.

Çünkü Blondie'nin tenis topu CeeCee'deydi.

Fırlattı, bu da çoğunlukla düşürdüğü anlamına geliyordu. Tanner'ın ayaklarından birkaç santim ötede betonun üzerinde sekti.

Ama Blondie, harika bir köpek olduğu için ona doğru sıçradı ve CeeCee onu otuz metre fırlatmış gibi kapma gösterisi yaptı.

Cecelia bunu izledi ve Garrett yeğeninin kahkaha tufanını duydu.

Sarışın topu Tanner'ın eline bıraktı. Topu aldığı anda, keskin bir yan top atışıyla topu hızla otuz metre öteye gönderdi.

Sarışın peşinden gitti.

CeeCee bir kahkaha tufanı daha kopardı.

"Daha iyi olacak mı?" diye sordu

pencereye. "Daha iyi olacak, Merry."

Kız kardeşinin cevabı üzerine başını çevirdiğinde onu yemek masasında otururken gördü, gözleri onun üzerindeydi.

"Gitti mi?" diye sordu.

Başını sallamadan önce bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu.

"Evet, tatlım. gider," dedi usulca. "Tamamen mi?"
diye sordu.

Bakışları yumuşaktı. Acı vardı. Aynı
zamanda umut da vardı.

"Tam olarak değil," diye fısıldadı. "Ama bu sadece bir acı, Merry. Anlıyorsun.
Hissediyorsun. Asıl önemli olan, bunu *anlaman*. Sadece ne olduğunu. Ve
anladığın için de yoluna devam edebilirsin."

"Ona aşık oluyorum, Rocky," fısıldadı.

Gözleri parlarken kız kardeşinin dudakları yavaşça gülümsemeye
başladı. "Bunu boka çeviremem," dedi ona.

"Yapmayacaksın," diye cevap verdi.

"Bu o. Mutlu olmayı hak ediyor. Bunu hiç yaşamadı ve bunu hak ediyor. Bunu
ona veriyorum ve bu harika hissettiriyor. Ama aynı zamanda onun çocuğu. Ethan
harika biri, Raquel. Annesi için iyi şeyler istiyor ama o da hayatında iyi şeyleri
hak ediyor. İkisi için de... Bunu boka çeviremem."

"Yapmayacaksın," diye tekrarladı

kız kardeşi. Tekrar pencereden
dışarı baktı.

Top yine CeeCee'deydi. Ve yine topu babasının ayaklarına doğru fırlattı.

Sarışın onu geri aldı. Tanner
onu aldı ve uçurdu. Sarışın
peşinden koştu.

"Nasıl?" diye sordu.

"Nasıl ne?" sordu kız kardeşi. "Nasıl
geçecek?"

Kız cevap vermedi ve adam tam ona tekrar bakacaktı ki, kızın yanına
yaklaştığında parmaklarının onunkilere kaydığını hissetti.

Onun elini tuttu ve verandada olanları izlediler. Blondie bahçede, topu
yakalamaya çalışıyordu. Tanner küçük kızına bakıyordu. CeeCee'nin mavi
gözleri babasına dikilmiş, ağzı hareket ediyordu. Cephaneliğinde sadece birkaç
kelime vardı, bu da çoğunlukla ona gevezelik ettiği anlamına geliyordu. Ama
küçük kızına gülümsemesinden Tanner' buna aldırmadığı anlaşılıyordu.

"Yine hamileyim, Merry."

Garrett'ın başı dönerek kız kardeşine baktı.

"Bu..." Başını pencereye doğru eğdi. "Ve bu..." Elini karnına götürdü. "Bu
işler böyle yürür."

"Cher çocuk istiyor," dedi ona.

"İkiniz de o yere gidin ve bunları ona verin," diye karşılık verdi.

Pencereden dışarı bakarken başını salladı ve elini kızın elinden çekti. Kolunu kaldırdı, kız kardeşini boynundan yakaladı ve kendi tarafına çekti.

Başını çevirip kızın saçlarının tepesini öperken gözlerini pencereden dışarı diki.

Rocky'ye gelince, iki kolunu da onun ortasına dolamıştı. "Senin adına çok sevindim bebeğim," diye mırıldandı.

"Ben de," diye cevap verdi.

Dayanmışlar ve Raquel'in zehrinin panzehirinin kızını kucaklamasını ve köpekleriyle oynamasını izlemişler.

"Aşık olmak iyi bir şey olmalı," dedi nazikçe. "Seni mutlu etmeli. Sizi umutlandırmalı. Geleceğe umutla bakmanı ve şu anda olanların tadını çıkarmanı sağlamalı. Bunu senin için istiyorum Garrett, ama sadece bu değil. Olması gereken de bu."

"Bunu anlıyorum. Ama Mia'yla bunu yaşarken mahvolmuş olmak, bunu tekrar yapacağım endişesi, Cher'le birlikte olabileceğim bir yer değil."

Onu sıktı. "Layne'e hiçbir şey olmayacak. Sana hiçbir şey olmayacak. Bana hiçbir şey olmayacak." Ona baktı. "Ama olsa bile, Merry, elimde bu var. Seninle olan bu an. Dışarıda olanlar. Kocama verdiğim kız bebek. Onun bana verdiği ve içimde büyüyen bebek. Olabileceğinden korktuğumuz şeylerle sakat yaşayamayız. Anı yaşamalıyız, sahip olduklarımızla mutlu olmalıyız."

"Bunu ben de duydum," dedi ona. "Sadece oraya nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Senin sorunun, tatlım," diye başladı yumuşak bir sesle, "zaten orada olduğunun farkında olmaman. Sadece orada *olmana izin vermiyorsun*."

Garrett kız kardeşine baktı, boğazı yanmaya başlamıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı.

Rocky gülümsedi. "Şu anın içinde ol, Merry. Eğer izin verirsen şimdi seni mutlu edecektir."

Kolunu onun boynuna doladı. "Berbat, ama sen her zaman benden daha akıllıydın."

"Evet ama sen örümceklerden hiç korkmazdın." İçinden keskin bir kıkırdama fırladı.

Kahretsin, kız kardeşi deliydi.

"Görüyorum ki burada üstünlük bende; sen çok zekisin ama ben örümcekleri çıldırmadan öldürebiliyorum," dedi.

"Indiana'da baba uzun bacaklarından korkarak bir hayat yaşarsan, o zaman bunu tartışırız."

İtiraf etmeliydi ki, kız haklı bir . Ona sıırttı.

Onu sıktı.

İkisi de pencereden dışarı baktı. Sarışın koşuyordu.

CeeCee gevezelik ediyordu. Tanner

gölümsüyordu.

Kız kardeşı hamileydi.

Bunu hissetti.

Onu tuttu.

Çünkü şu anda her şey olması gerektiği gibiydi.

Mutluydu.

On Yedinci Bölüm

Sert Kız
Cher

Pazartesi Akşamı

Annem evimdeydi, arkasına yaslanmış Ethan'la televizyon izliyordu.

Equinox'un , işe gitmek için geri geri gidiyordum ama Merry's'e gitmeyi diliyordum.

Cumartesi gecesi ve Pazar sabahı harika vakit geçirmiştik ve Merry kız kardeşiyle vakit geçirmek için ayrılmadan önce Ethan ve benimle takılmıştı.

Çocuğumu almadan önce aceleyle simit kızartırken, o hafta öğle yemeğinde buluşmak için zaman bulacağımız konusunda anlaştık ve izinli olduğum gecelerden birinde sadece o ve ben; diğerinde ise aile zamanı olacak şekilde ayarladım.

Aile zamanı.

Merry o kelimeleri kullanmamıştı. Ben de kullanmadım.

Ama bu şekilde düşünmek beni kadar hoşuma da gidiyordu. Her şey iyi gidiyordu.

Hayır, harika gidiyordu.

Henüz hiçbir şeyi berbat etmemiştim, hiçbir şeyi.

Ben mutluydum. Merry mutluydu. Ethan mutluydu.

Bu bir mucizeydi.

Bu beni de korkuttu.

Öyle olsa bile, serseri kısımları vardı.

Özellikle Merry'i daha sık görememek. Burada bir öğle yemeği, orada bir gece, araya sıkıştırabildiğimizde bol bol seks.

Her ne kadar harika olsa da, benim için işe yaramıyordu. Daha fazlasını istiyordum.

Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Daha fazlasını istedim. Ve bunun nasıl olduğunu bilmiyordum. Hayatı boyunca istediklerini elde edememiş bir kadinken, şimdi istediklerimi elde etmiş ve hala daha fazlasını isteyen bir kadın haline nasıl gelmişim?

Elimdekiyle mutlu olmalıydım.

Artık mutlu olmanın insanı *daha fazla* mutlu olmaya ittiğini ve bu noktada çuvalladığını hissediyordum. *Yeni* bir tür berbatlık. Sahip olduklarıyla yetinmemek.

Çıldırmandan mutlu olmama izin vermem ve hiçbir şeyi berbat etmemem gerekiyordu.

(Hâlâ daha fazlasını istiyordum.)

Caddeye ve vites değiştirdim. Farlarımın ışığında sol tarafta bir şey yakaladığımda sürmeye başladım.

Sürmeye devam ettim ama bakarak yaptım.

Sonra bunu ters ters bakarak yaptım, öfke hızla alevlendi ve doğrudan hiddete dönüştü. Bana kocaman gözlerle baktı. Sonra bana el hareketleri yaptı.

Her ikisini de görmezden geldim, sürmeye devam ettim, yolun sonundaki dur işaretinde durdum, açık olduğunda dönüşümü yaptım ve kenara çekip çantamdan telefonumu çıkarmadan önce iki blok sürdüm.

Ekranı dürttüm ve kulağıma götürdüm.

O sırada sık kafalı komşumun evinin karşısındaki arabada oturan arkadaşım Ryan tek zil sesinde telefonu açtı.

"Cher-"

"Konuşma," diye tısladım. "Benimle barda buluş...
hemen." "Kendimi bırakamam-"

"Ryan, konuşma konusunda ne demiştim? Kaldır kıcını da bara git." "Ama beni bu iş için tutan adam biraz korkutucu."

Oh, evet.

Sinirlenmişim.

"İnan bana, şu anda Ryan, ben daha korkutucuyum." Ryan hiçbir şey söylemedi.

"İki saniye içinde benimle barda buluşacak mısın?" "Seninle barda buluşuruz, Cher," diye mırıldandı.

Bağlantıyı kestim.

Sonra ekranımı tekrar dürttüm.

Bunu yaptıktan sonra telefonumu kulağıma dayadım.

Uzun süre çaldı, sonra Ryker'ın sesli mesajını aldım.

"Gözetleme elemanınız işi bıraktı. Sen de Noel kartı listemden çıktın. J&J'ye gelirsen ve tek barmen bensem, içki alamazsın. Ve eğer karından hoşlanmasaydım, seninle bir daha asla konuşmazdım."

Tüm bunları söyledikten sonra telefonu kapattım ve J&J'ye gittim.

Hışımınla içeri girdim ve ben olduğum için ne kadar kızgın saklamaya zahmet etmedim.

Bu, Colt'un yanında duran Feb'in, kocası orada bir tabureye kıcını dayamış olduğu için, gözlerini bana dikmesine neden oldu.

Colt karısının yüzünü gördü ve taburesinde iki büküm oldu.

Bana bir kez baktı ve yalvarmadan önce sesli bir iç geçirdi, "Lütfen, seni bu hale getiren pisliğin Merry olmadığını söyle."

"Hayır, beni bu hale getiren pislik Merry *değil*," diye karşılık verdim ve ofise doğru yürüdüm.

"Seni bu hale getiren pislik kim?" Ofisin kapısını açtığımda Feb seslendi.

Onlara döndüm. "Ryker," diye tükürdüm. İkisi de şaşırılmış görünmüyordu.

Bunun nedeni büyük olasılıkla Ryker'ın insanları sinirli gösterme gibi bir alışkanlığının olmamasıydı.

Bunu bir sanat haline getirmişti.

Ofise girdim ve çantamı yerleştirdim, bunu yaparken çekmeceleri çarpıyordum, bu beni daha iyi hissettirmiyordu.

Çıkarken ofis kapısını çarpmam da yardımcı olmadı.

Beni daha da soğutmadan, onun yolunda yürürken Colt'tan bir şeylerin geldiğini hissettim.

Ona baktım ve yüzündeki ifadeyi fark edince durdum.

"Ryan'ın neden kırbaçlanmış bir köpeğe içeri süzüldüğünü ve onu göremeyeceğim şekilde arkaya doğru gittiğini ya da o moron her ne ediyorsa onu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Colt Ryan'ı tanıyordu. Denny Lowe'un peşindeyken Ryan onları bana yönlendirmişti ve hem Ryan hem de ben Lowe'un kaç vidasının gevşek olduğunu (başka bir deyişle, *hepsini*) anlamaları için onlara pek çok bilgi vermiştik. Bu bilgiler onun izini bulmalarına (biraz da olsa) yardımcı olmuş olabilir.

Ne yazık ki Denny, üç erkek ve bir kadını yaralamayı ve onlar kendisini durdurmadan önce üç kurbanı daha öldürmeyi başarmıştı.

Ama yardım etmiştik (belki... ve tamamen isteyerek değil, ama son kısmı sadece Ryan'ın ayarlanmış olması ve benim bir baltalı katille yattığım için kızgın olmamdan kaynaklanıyordu).

Ryan'ı striptiz kulübünün müdavimi olduğu için tanıyordum.

İyi bir çocuktı, inekti, sosyal olma konusunda pek iyi değildi ve inanılmaz derecede zekiydi. Ama onu inek yapan ve sosyalleşme konusunda pek de iyi olmayan o kötü yönden zekiydi.

Bana aşık olmuştu. Bunu açıkça belli etmişti. Aynı anda hem üzücü hem de sevimliydi.

Bana para da verdi. Çok fazla değildi ama o zamanlar Ethan çok daha küçüktü ve ne zaman arkamı dönsem bir şeye ihtiyacı oluyordu -büyümekte olduğu için yeni kıyafetlere, kulak enfeksiyonu geçirdiği için ilaca, insan olduğu ve yemek yemesi gerektiği için yiyeceğe- alabildiğim kadar paraya ihtiyacım vardı.

Ryan'ın parasını almak iyi hissettirmedi ama kendimi (kötü bir) onun arkadaşı olarak teselli ettim.

Sahip olduğu tek şeylerden biri.

Ne yazık ki bu, Denny'nin onunla tanışmasına, Ryan'ın Radio Shack'te çalışabileceğini ama başka birçok becerisi olduğunu öğrenmesine yol açtı ve Denny onu Colt ve Feb'i gözetlemek için işe aldı. Bu, Ryan'ın her yere kamera yerleştirmesini sağladığı anlamına geliyordu - Feb'in evine, Colt'un sokağına - ve Ryan Denny'ye bunu nasıl yapacağını öğretmişti, bu yüzden Denny J&J'ye kamera yerleştirdi.

Ryan daha sonra Denny ona ödeme yaptığı için yayınlara göz kulak oldu. Ve benim yüzümden.

Bu da Ryan'ın bir seri katille yakalanmasına, içeri tıklılmasına, sorgulanmasına ve korkudan aklını kaçırmaya neden olan kişinin ben olduğum anlamına geliyordu.

Açıkçası bu konuda suçluluk duyuyordum. Sonunda, Lowe'un bana bıraktığı paranın bir kısmını Ryan'a vererek tüm iyiliğinin karşılığını ödemek ve onu bir daha asla görmemek istemiştin.

Ama Ryan bana bunun, benimle karşılaşacak kadar şanssız olduğu için başına gelen diğer şeylerden daha çok canını yakacağını söylemişti.

Ben de ona benden istediği şekilde ödedim.

Onun arkadaşı olmaya devam ederek.

Bu bir zorluk değildi. Sosyal olma konusunda pek iyi değildi ama iyi bir adamdı, komik olabiliyordu ve her zaman iyi bir arkadaş olmuştu.

Sonunda, ona yaptıklarımı ve Denny'nin ikimize de yaptıklarını her zaman hatırlatmasını aştım.

Bunu yaptım çünkü onu çok önemsiyordum.

Ancak, tüm bu olanlara rağmen Ryan ne kadar zeki olursa olsun aptal öğrenememişti.

Bu da Colt'un sadece Ryan Ethan'ın doğum günü partilerine geldiğinde ya da herkesi maç izlemeye çağırdığımda değil, her zaman onunla sohbet etme fırsatı bulunduğu anlamına geliyordu.

Colt'un Ryan'ın orada olmasıyla ilgili sorusuna, tedirgin bir parmağını yüzüme götürerek, "Kızgın bakış?" diye sordum. Sonra da kendi kendime, "Ryker ve ayrıca Ryan," diye cevap verdim.

Colt yine sesli bir şekilde iç çekti. "Ben hallediyorum," diye ilan ettim.

Colt'un bana olan ilgisi daha da derinleşirken ağzından şu uyarı çıktı: "Merry kızgın bir bakış atmadan halledebileceğin bir şey olsa iyi olur Cher. Çünkü senin sinirlenmen içimi titretiyor. Merry'nin sinirlenmesi, karanlıkta elimde kürek ve fenerle cesetleri gömerek kardeşimin kışını kurtarmam anlamına gelebilir."

Bu *beni* titretti.

Titremeyi görmezden geldim, Colt'a başımı salladım ve Feb'e seslendim, "Halletmem gereken bir şey var. Hemen döneceğim."

"Biz yavaşız. Acele etme," diye karşılık verdi

Feb. Acele etmedim.

Hızlı adımlarla bilardo masasının bulunduğu alana gittim, Colt'un dediği gibi Ryan duvarın etrafında, bardan görünmeyen arka köşedeki bir masada oturuyordu.

Ona doğru gittim, durdum ve ellerimi kalçalarımaya koyarak solgun yüzüne baktım, neyse ki onunla tanıştığımında sahip olduğu sivilceler kaybolmuştu, ancak bazıları iz bırakmıştı.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Tısladım.

Bana doğru eğildi ama oturmaya devam etti, "Cher, bu büyük bir iş ve beni işe alan adam bu işi doğru yapacağım konusunda bana güveniyor."

I.

Öyleydi

.

Gonna.

Öldürü

n.

Ryker!

"Seni işe alan adam, onun için bu büyük işi yaparken öldüğünde anneni teselli edecek mi?" diye sordum.

Yüzü daha da solgunlaştı ama cevap vermedi.

Bunu tehlikenin farkında olduğu şeklinde yorumladım.

Tehlikenin farkında değildim.

Ama önemli olduğunu biliyordum.

Eğer Lissa ve Alexis babaları eve gelmediği için üzülmezlerse, en yakın silah dükkanına gidip bir cop alacağımı, Ryker'ı bulacağımı ve

onu bayılıta kadar dövdü.

Ellerimi havaya kaldırdım, ona doğru eğildim ve "Ryan, sen aklını mı kaçırdın?" diye tekrarladım.

Birden başı seğirdi ve kaşları birbirine çarptı. "İşin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunu yapmanı istemediğimi biliyorum," diye karşılık verdim.

"Ben büyük bir çocuğum Cher," demeden önce rahatlamış gibiydi.

"Sen benim arkadaşımın Ryan. Yıllar boyunca arkamı kolladın. Bu senin büyük bir çocuk olmanla ilgili değil. Seni önemsememle ilgili. Ve seni önemsememin bir parçası da Radio Shack'te güvenli bir şekilde uzatma kablosu satmanı ve benim evimin iki kapı ötesinde bir sikkafalının yaşadığını ve muhtemelen seni güvensiz kılan sikkafalı şeylere bulaştığını bildiğim bir evin önünde arabanda oturmamanı istemek. Ve bu güvensizliğin bir parçası da, benim evimden iki kapı ötedeki bir evi gözetliyor olman ve bunu aptalca bir şekilde yapıyor olman," daha derine eğildim, "*o evin önünde arabanda oturuyor olman.*"

Ona doğru eğildiğimde Ryan sandalyesine sertçe oturdu. "Göz kulak olmak benim işim."

"Anladım," diye karşılık verdim. "Ve o iş *bitmiş* olsa bile, dikkat edin, *gözetlediğiniz* bir evin *hemen dışında otururken* bunu yapmazsınız."

"O evde kulaklarım var ve onları yerleştirdiğimde iyi şeyleri kullanmaya zamanım olmadı. Yemler çok uzağa gitmiyor. Yakın olmak zorundayım."

Ryan'ın gerçekten de sık kafalı komşumun evine *girip* böcek yerleştirdiği haberini alınca gözlerimi tavana diktim ve tansiyonunuzun yükseldiğini hissetmenin mümkün olup olmadığını merak ettim, çünkü bunu yaşadığımdan oldukça emindim.

Ryan'ın bakışlarının omzumun üzerinden fırladığını görmek için tam zamanında gözlerimi geri yuvarladım. Donup kalmadan önce sandalyesinde sarsıldı, gözleri çılgına dönmüştü, vücudu gergindi.

Bu beni Colt'un topluluğumuza katıldığına inandırdı.

Ancak, ben Ryan'a isyan yasasını okumakla meşgulken alanımıza giren adamın ne hissettiğini biliyordum.

Ve bu his Colt'a ait değildi.

Kahretsin.

"Ryan sizinkinden iki kapı ötedeki bir evi mi gözetliyor?"

Merry bu soruyu sordu ve bunu alçak ve gergin bir sesle yaptı, bu da delirmek üzere olduğunun bir göstergesiydi.

Yavaşça doğruldum ve daha da yavaşça erkeğime döndüm.

Parıldayan, kızgın gözlerinin mavi parçalarına baktım. Evet.

Bu deliliğe çok yakın.

Söylemeye gerek yok, Ryan aptalca şeyler yapıyordu (defalarca), arkadaşım olmasından bahsetmiyorum bile, BPD'nin tamamı tarafından iyi tanınıyordu.

"Merry-" diye başladım.

Ben bitiremedim çünkü o hareket etti ve hızlı yaptı.

Ryan'ın masasına doğru hamle yaparak yumruğunu masaya öyle bir indirdi ki masa zıpladı. Ryan da sıçradı. Ama Ryan baĞka bir Çey yapmadı çünkü Merry hâlâ hareket ediyordu, bu sefer Ryan'ın kazağını yumruğunun içine almıĞtı ve yüzü Ryan'ınkinin içindeydi.

"Cher'den iki kapı ötede bir işin mi var?" diye hırladı. "D-d-dude-" Ryan kekeledi.

"*Cevap ver bana!*" Merry

havladı. "Evet," diye fısıldadı

Ryan.

"Seni bu işe kim koydu?" Merry sordu.

"Merry-" Tekrar denedim.

"Kapa çeneni Cher," diye kestirip attı, gözleri Ryan "dan ayrılmıyordu. "Seni bu işe kim soktu Ryan?"

"Ben... ben... saygısızlık etmek istemem Merrick," diye kekeledi Ryan, "ama beni işe alan adam aklını kaçıırır, bunu herhangi biriyle paylaşırsam."

Merry onun gözlerinin içine baktı, sonra onu itti ve Ryan'ın sandalyesi iki ayağı üzerine devrildi. Ryan kollarını açtı, ayakları sırtına çarpmasın diye tekme atarken kollarını döndürdü. Sandalyesi öne doğru devrilene ve güvende olana kadar asılı kalmış gibiydi.

Ama ben değildim.

Çünkü Merry dikkatini bana çevirmişti.

"Bu işte Ryan'ı kimin tuttuğunu biliyor musun?" diye sordu. "Merry-"

"Benim adım sorduğum soruya cevap değil, Cher," diye ısırdı. "Bu işte Ryan'ı kimin tuttuğunu biliyor musun?"

Gözlerinin içine baktım, o an kalbim çok hızlı atmaya başladı.

İşleri eden bendim. Ona söylemeliydim.

Merry'nin bu kadar kızgın olması, bu tür konuları açıkça paylaşma konusunda iyi bir caydırıcıydı ve eğer bana kendimi savunma fırsatı verirse

Sakinleştğinde ona bunu söyledim.

Ama gerçek şu ki, o Garrett Merrick'ti. O bir polisti, ama sadece o *adamdı*. Önemsemediği birinin iyi olmayan bir şeye yakın olup olmadığını bilmek isteyecek bir adam. Ve kesinlikle görüştüğü kadının ve çocuğunun iyi olmayan bir şeye yakın olup olmadığını bilmek isteyecek bir adamdı.

Kahretsin.

"Cherie..." diye uğursuz bir fısıltıyla sordu. Nefes aldım.

"Ryker," dedim ona.

Yüzü taşa döndü.

Çok yakın olmamakla birlikte ona yaklaştım (yüzü taş gibiydi ama burnundan nefes alıyordu ve bu çok korkutucuydu).

Elimi onun karın kaslarına koydum ve konuşmaya başladım. Hızlı hızlı.

"Hiçbir şey bilmiyorum tatlım. Sadece Ryker'ın o adamdan uzak durmam için beni uyardığını biliyorum. O uyardığı için de bu gece Ryan'ı evinin önünde gördüğümde kendimi kaybettim ve güvenlik dersi vermek için onu çağırdım."

"Sence Ryker seni bu adamdan uzak durman için uyarmıştı, belki de adamına Ryker'ın sana bu adamdan uzak durmanı söylediğini söylemelisin?" Merry sordu.

Tamam.

İşte oradaydı.

İlişki açısından, ilişki testini fevkalade bir şekilde (iki kez) geçememiş olsam da, Merry ile bulunduğum yerin iyi bir yer *olmadığını* o anda anlamıştım.

"Şey... uh..." Elimii dikkatlice karın kaslarından çekmeye başladım.

Daha fazla bir şey çıkaramadım ve elimi geri bile alamadım çünkü Merry'ninki dışarı fırladı. Parmakları bileğimin etrafında kıvrıldı ve avuç içim sert karın kaslarına değecek şekilde bastırdı.

Normalde, sert karın kaslarını hissetmek hoşuma giderdi.

Beni içten dışa donduran mavi buz bakışı, sert karın kaslarından aldığım zevki azalttı.

"Merrick'le mi görüşüyorsun?"

Bu söz Ryan'dan geldi ve ikimiz de ona doğru baktığımızda bana şok içinde baktığını gördük.

Onu, seçtiği silahı balta olan kaçık bir seri katile yönlendirmem, bunun sonucunda ortaya çıkan kan, vahşet, dehşet, bilgisayarlara el koymalar ve polis sorguları (vb.) nedeniyle aşkının bittiğini sanıyordum.

Yüzündeki ifade yanlış düşündüğümü gösteriyordu.

"Ryan-"

"Tanrım, Cher, bir ara eline telefon almak isteyebilirsin," diye tersledi. "Sadece Ethan'ın doğum gününde ve Colts playofflara senden haber almak istemiyorum. Hayatına düzgün bir adam girdiğinde, en azından bunu paylaşabilirsin, böylece ben de gelip bir birayla kadeh kaldırabilirim."

Vay be. Yine yanlış.

Ryan'a göz kırptım.

Bana ters ters

baktı.

Tamam. Tamam.

Merry aklını kaçırmak üzereyken bana kötü bir arkadaş olduğum konusunda ciddi ciddi söyleniyor muydu?

"Şimdi onunla uğraşmamın bir sakıncası var mı?" Merry Ryan'a sordu. Kahretsin.

"Elbette," diye cevapladı Ryan cömertçe.

Kahretsin!

Merry, "İyi o zaman, seninle bitirmek üzere, üzerinde çalıştığın iş az önce sona erdi," dedi.

Ryan yine solgunlaştı. "Ama-"

"İş... sen.." Merry yavaşça, her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek, "sadece... *bitti*," dedi.

"Doğru," diye mırıldandı Ryan.

"Git bir bira al," diye emretti Merry.

"Doğru," diye mırıldanarak tekrarladı Ryan, geri itti, ayağa kalktı ve sıvışarak uzaklaştı.

Beni Merry ile bırakıyor.

Aşk hayatının iyiye gittiğini paylaşmak için inek beyinli arkadaşını aramayan boktan bir arkadaş olduğum için başıma gelen buydu.

"Cher," diye Merry.

Gözlerim Ryan'ın sırtından adamıma kaydı.

Onunkini yakaladığımda fısıldadım, "Merry, kızma. Öyle değildi-" "Beni mutlu ediyorsun."

Çenemi kapattım, işlerin ne kadar harika gittiğinden korkma hissim ve Merry'nin haklı olduğu ve her şeyi bir anda berbat ettiğim endişesi, sıcak ve yumuşak olduğu kadar baş döndürücü bir hisle karıştı.

"Şu anda yaşamayı öğrenmeliyim ki o mutluluğu hissedebileyim ve o mutluluğu mahvedecek olan ya da olmayan şeyleri düşünmeyeyim" dedi.

"Ah...tamam," dedim usulca, yavaşça, temkinli bir şekilde, kafasını kurcalayan saçmalıklarla ilgili bir ilerleme kaydetmiş gibi görüldüğü için heyecanlıyım ama neden şimdi bu konuya girdiğimizi merak ediyordum.

Elimi sert karın kaslarından yukarı kaydırıp atan kalbine dayadım. Yüzünü benimkine yaklaştırdığında duruşumu ve nefesimi korudum.

"Mutluluğumuzu elimizden alacak aptalca bir şey yapmayın," dedi sessizce.

Oh.

Şimdi onu yakaladım.

"Doğru olmadığından endişelendim ama Ryker-"

"Ryker seni mutfağında tişörtünün içinde tavası hakkında söylenirken sevmiyor. Seni güldürmeyi sevmiyor. Onu güldürmene bayılmıyor. Çocuğunuzun bok gibi düşünebilir ama benim kadar değil. Muhtemelen evinizi Jefferson Airplane'in uğrama ihtimaline karşı rahat ettirmek amacıyla dekore etmiş olmanız onun umurunda bile olmaz ama bence bu çok komik ve bu sizsiniz ve ben de bunu seviyorum. edebilirim. Devam etmeyeceğim. *Benimle* gerekirken Ryker için endişelenmemenin en iyisi olduğunu söyleyerek bitireceğim."

"Anlaşıldı," dedim sessizce, söylediği her şey beni daha heyecanlı, daha sıcak ve daha yumuşak hissettiriyordu.

Merry başını sallamadan önce bir süre gözlerimi tuttu.

"Bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım ama gecikmeli olarak söyledim. "Sadece o kötü haber. Ryker uzak durmamı söyledi. Onunla kadınının bağırışmalarını duydum ve kadın Carlito'dan bahsetti. Ve, şey, uh..." Sustum.

Merry elimi kalbine doğru daha sert bastırdı. Hiçbir şey söylemedi ama ben ne demek istediğini anladım.

"Bana çıkma teklif etti," diye bitirdim.

Merry bana baktı ve "Elbette öyle" diye mırıldandı.

"Yakın zamana kadar tam bir sık kafalı mıknaşıydım," diye açıkladım.

"Hayır, bebeğim. Çok güzelsin, harika giyiniyorsun ve harika bir vücudun var. İşleyen bir aleti olan hemen hemen her erkek sana bir kez bakar ve pantolonuna girmek ister. *Bu* yüzden sana çıkma teklif etti."

Ve Merry bana daha fazlasını veriyor.

"Bu söylenecek güzel bir şey," diye mırıldandım, öyle olmasa bile.

Söylenecek bir sürü şaşırtıcı, harika şey vardı.

"Sanırım hayır dedin," diye

belirtti. "Biriyle görüşüyorum

sayılır."

Kaşları birbirine çarptı. "Bu yeni mi oldu?"

Başımı salladım ve : "Orada çok uzun süredir yaşamıyor."

Başını hafifçe yana eğdi. "Sana asıldı ve yanında bir kadın mı var?"

"Sanırım ayrıldılar."

"Mm..." diye garip bir şekilde mırıldandı ama başka bir şey söylemedi.

"Bana kızacak mısın?" Henüz yapmadığına göre, yapmayacağına dair umutlu hissederek .

"Hayır," diye cevap

verdi. İyi haberlerim var.

"Ryker'ın üzerine mi gideceksin?" Devam ettim. "Kesinlikle,"

diye cevap verdi.

"İyi," diye mırıldandım, gözlerimi göğsündeki elime indirerek. "Ryan'ı her ne onun içine çektiği için kızgıyım. Korkunç bir apeshit-Merry'yi hak ediyor."

"Bebeğim."

Gözlerimi tekrar onunkilere diktim.

"Bir ders mi alıyoruz?" diye sordu.

Bu soruyu, benim kendisini eğitmesi için büyük adama ihtiyaç duyan küçük bir kız olduğumu düşündüğü nüansı sormasından hoşlanmamıştım.

Bununla birlikte, kesinlikle bir ders almıştım.

Daha iyi bildiğimden bahsetmiyorum bile.

Merry ile biz olduğumuz anda, ondan bir şeyler saklamayı bırakmalıyım.

"Buna olumlu yanıt , ancak bundan sonraki iletişimlerde küçümsemenin bir nüansı, özellikle de tam ölçeği varsa, saatlerce buzlanma gerektiren diz eylemiyle yanıtlanacağı ve cinsel hayatımızı bir hafta boyunca tartışmalı hale getireceği uyarısıyla," diye ilan ettim.

"İki kapı ötede yaşarken başın belaya girdi," diye karşılık verdi Merry. "Aslında bunu biliyordun. Biz olduktan iki saniye sonra sana söylediğim ilk şey bu pisliği üzerime yıktığın olmasına rağmen bana bundan bahsetmedin. Küçümsediğimi düşündüğün için mi tehditler savuruyorsun?"

"Evet."

Beni inceledi.

Sonra sırtarak elimi kalbinden çekip yanına götürdü, diğer kolunu da bana dolayarak beni kendine çekti.

"Güzel olman iyi bir şey ve pantolonunun içine girdim ve gittiğim şeyi beğendim, bu yüzden daha fazlası için geri dönmek istiyorum yoksa çıldırabilirsin."

Kriz önlenmiş gibi görünüyordu, bu da rahatlatıcıydı. En azından benim için.

Ryker başka bir hikayeydi.

Ama kendi başının çaresine bakabileceğini düşündüm.

"İşe dönmem gerekiyor," dedim ona. "Ya da hiç çalışmam, çünkü başlamadım bile. Ryan geldi ve ben de kendimi bıraktım."

"O zaman seni bırakayım da Ryker'ı bulup ona yeni bir göt deliği açayım."

"Benim için daha büyük bir tane yırt."

Başını iki yana salladı ve ağzını benimkine değdirdi. Kalkarken,

"Sevgilimle bir şeyler içmeye geldim," diye mırıldandı.

"Şanslısınız. Ben bir barmenim ve bunu halledebilirim," diye

cevap verdim. "Bir içki içip dışarı çıkıp Ryker'ın kışını

tekmeleyemem." "Bunu yap ve sonra geri gelip benimle takıl."

"Büyük bir hata yaptıktan sonra bile patronluk taslıyor."

Omuz silktim, ukalalık ettim, çünkü

yapabiliyordum. Ve yine mutluydum.

Çünkü çok büyük bir hata yapmıştım; bu doğrudu. Merry bunu yapmamdan pek hoşlanmıyordu; bu da doğrudu.

Ama bunun ötesine geçebilecek kadar büyük

görünüyordu. Ya da daha iyisi, bunu aşacak kadar

benden hoşlanıyordu.

Ya da ikisini de.

Yani ukala olabilirim.

Ama aynı zamanda mutlu da hissediyordum çünkü bu Merry hakkında, benim hakkımda, kurduğumuz ilişki hakkında çok şey söylüyordu. Böyle bir hata, inşa ettiklerimizin bir kısmını yıkabilecek bir kavgaya yol açabilir ve daha fazlasını yıkmamızın açabilirdi.

Onun yerine, başladığımız gibi bitirmiştik.

Sadece biz.

Yani evet, ukala olabilirim. Ve mutlu.

Ben bunları düşünürken beni inceledi ve dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kalkmasıyla sonlandırdı.

Bunu görünce başını tekrar salladı, ağzıma bir kez daha dokundu, sonra mırıldandı, "İşine bak. Ben geri geleceğim."

Uzaklaşmaya başladı ve ben de onu takip etmeye başladım, ama sonra durdu. Ben de durdum.

Bana doğru döndü. "O evden uzak dur, bebeğim." Yüzündeki bir şey beni korkuttu.

Kahretsin. O evde bir şeyler döndüğünü zaten biliyor muydu? Sormadım.

Başımı salladım.

O da başıyla onayladı, arkasını döndü ve yürümeye devam etti.

Colt'un havuz alanını barın geri kalanından ayıran duvara yaslandığını ancak çenesini kaldırdığında fark ettim.

Kıpırdamayan Colt'a doğru yürüdüm ve durdum. "Onu aradın mı?" diye sordum.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ryan ön kapıdan girdiğinde ona ulaşmak için köğeyi zar zor döndün. Ona nerede olduğunu söyledim."

Kötü zamanlama.

"Yine de," diye devam etti Colt, "sen artı Ryan eşittir felaket, ya da sadece Ryan'ın nadiren de olsa aptal olması eşittir felaket, Merry'nin gösterisi beni tam yapmak üzere olduğum aramayı yapmaktan kurtardı."

"Hain," diye mırıldandım, sadece biraz şaka yaparak ve onu geçip nihayet işe koyulmak için bir hamle yaptım.

"Cher."

Yanında durdum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Benim için çok şey ifade ediyorsun. Hiç sahip olamadığım baş belası küçük kız kardeşim," diye açıkladı.

Kahretsin.

Daha sıcak ve yumuşak, kış ağrısı kısmı da dahil. "Bunu, söylemenin darbesini yumuşatmak için söylüyorum," diye devam etti. Hay sikeyim.

"Ağabeyinin tavsiyesini dinle," dedi Colt. "Sen sert bir hatunsun ve bunu hepimiz anlıyoruz. Ama yıldızını, geçimini bu işten sağlayan bir adama bağladın.

koruma sağlamak. Bu bir iş değil. Bu bir çağrı. Bunu onun elinden alma. Çöpü kimin atacağı kavgası gibi aptalca olduğunu düşündüğün şey olsa bile umurumda değil. Ama kesinlikle böyle şeyler, Cher. Böyle şeyler yapmasına izin vermelisin yoksa onu elinde tutamazsın."

Görünüşe göre Colt bir süredir izleyicimizdi. "Onu koruduğumu sanıyordum," diye açıkladım.

"O işi aldın, bebeğim. Kesinlikle. Ama yaptığında, gerçekten yap. Ve sen bunu yapmıyorsun, ondan bir şey saklamıyorsun."

Colt'u hayatıma aldıktan sonra, bir ağabeye sahip olmanın harika bir şey olduğunu fark etmiştim.

Ancak bu gibi zamanlarda sert bilgeliğini ve ilişki tavsiyelerini paylaştığında zaten hissettiğim aptallık duygusu daha da artıyordu.

Bunu yapmasının benim için bir şans olduğunu kabul etmek berbattı. Merry ile bir ilişkide nasıl ilerlemem gerektiği konusunda zaten bu sonuca varmıştım, ama onun ek bilgeliği tamamen istenmeyen bir şey değildi.

Sadece çoğunlukla hoş karşılanmadı çünkü aptal olduğum hissini pekiştirdi.

Başka seçeneğim olmadığı ve iş işten geçtiği için bunu aştım ve Merry ile yaptığım koruma anlaşmasının bana düşen kısmını yerine getirmem gerekiyordu.

"Ryker o evde bir şeyler çeviriyor Colt ve bunun ne olduğunu öğrendiğinde Merry'nin pek mutlu olacağını sanmıyorum."

"Mike'la konuşacağım. Tanner'la konuşacağım. Onun arkasını kollayacağız." Bu beni daha iyi hissettirdi.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, yine onu geçmek için ilerledim. "Cher," diye tekrar seslendi.

Sesli bir öfkeyle durdum ve ona sabırsız gözlerle baktım.

Dansından bana bok atacağını biliyordum ama bana atacağı bokun beni nasıl hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Düğününde seni benden başkasının vermesini istersen, bu beni çok kızdırır."

Tüm oksijen vücudumu boşalttı. Gitti. Nefes alamıyordum. Ve nefes alamadığınızda, hareket edemezsiniz. İşte olan buydu. Orada öylece durdum, hareketsizdim, nefes almıyordum, Colt'a bakıyordum, kilisenin koridorunda Garrett Merrick'e doğru yürüdüğümü düşünüyordum.

Colt beni yakaladıktan ve iyi yakaladıktan sonra kocaman gülümsedi, içime girdi, kolunu boynuma doladı ve beni heykel halimden çıkarıp yürümeye zorladı

bara doğru yan tarafına sıkışmış.

"Lanet olsun, Merry ona ne yaptı?" Feb yaklaştığımızda sordu. "Hiçbir şey. Sadece düğününde onu vereceğimi söyledim," diye açıkladı Colt.

Hırıldadım.

Feb sırttı.

Sonra o da kendi fikrini söyledi. "Bence Ethan yapmalı." Kocasına baktı. "Merry yine de onunla birlikte ayağa kalkmanı isteyecektir, bebeğim."

Ethan beni ele veriyor.

Ne kadar mükemmel olurdu değil mi?

"Ciddi misin sen?" Ryan tersledi. "Kahretsin, Merrick'le ne zamandır görüşüyorsun?"

Colt yardımsever bir tavırla, "Benim hesabıma göre, resmi olarak bir haftadan biraz fazla bir süredir birlikteler," dedi.

"*Ciddi* misin sen?" Ryan bir kez daha tekrarladı, bana diktiği gözleri kısılmıştı. "Bir hafta mı? Ve sen evleniyor musun? Adam iyi biri ama *sen deli misin?*"

Kendimi toparladım ve "Evlenmiyoruz.

Colt sadece bir pislik gibi davranıyor."

Ryan biraz rahatlamış ama daha çok kafası karışmış görünüyordu.

Colt'un başka bir şey söylemeye hazırlandığını hissettim, bu yüzden onu tuttuğu yerden çektim ve "Herkes Merry hakkında çenesini kapasın" diye emrettim.

Colt, Merry hakkında susmadı.

"Tüm bu Merry ve Cher olayının ne kadar eğlenceli olacağını görmeye başlıyorum" dedi.

Ona bir bakış attım.

Bir kahkaha patlattı.

Gözlerimi devirmişt看.

Neyse ki herkes Merry hakkında çenesini

kapattı. Ve sonunda işe koyuldum.

* * * * *

Garrett

Garrett ayağa kalktı, kamyonetinin önüne yaslandı, gözleri barın kapısında, telefonu kulağında, lanet olası bir sigarası olmasını diliyordu.

İstifa ettiğinden beri, etmedi.

Bar J&J'nin değildi. Clermont'ta Ryker'ın iş yapmayı sevdiği bir bardı.

Ama Ryker'in orada olmadığını biliyordu çünkü içeride bir tur atmış ve onu görememişti. Normalde bir şey söylemeyecek olan barmene de sormuştu ama kadın Ryker'in bütün gün ortalıkta olmadığını söylemişti ve Garrett da ona inanmıştı. Ve en büyük ipucu, Harley'i barın dışında değildi.

Ryker çok sertti. Kışın bile, yollar açıksa, hava durumu iyiye ve Ryker'in bir yere gitmesi gerekiyorsa, bisikletine atlar giderdi.

O zaman bisiklet yok. Bu

Ryker yok demekti.

Azımsanmayacak bir sıkıntıyla telefonunun çalışını dinledi. Geç olmuştu.

Çok geç değil, ama geç.

Yine de Tanner kalkacaktı.

"Yo, kardeşim," diye cevap verdi.

"Yo," diye karşılık verdi Garrett. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var." "Tamamdır."

"Ryker'in şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

Garrett sordu. "Hayır," diye yanıtladı Tanner.

"İkiniz birlikte çalışıyor musunuz?" "Evet."

Garrett bir nefes aldı ve ardından doğru cevaplanması gereken soruyu sordu, yoksa kayınbiraderini fena halde kızdıracaktı.

"Jaden Cutler adında bir adamla ilgili bir iş mi?" "Hayır. Adını hiç duymadım."

Garrett rahatladı. Hafifçe.

Jaden Cutler, Cher'in komşusuydu.

Sonra GT'nin sahibini sordu. "Peki ya Robert Paxton?" "Onu da hiç duymadım."

Güzel.

Garrett Tanner'a, "Birkaç saattir Ryker'ı arıyordum, koca adam," dedi. "Onu iki kez aradım. Telefonu açmıyor. Bilinen mekânlarının hiçbirinde yok. Onu nerede bulabileceğim ya da ne yapıyor olabileceği konusunda bir tavsiyen var mı?"

"Onu neden aradığını bana söylemek ister misin?" Tanner sordu.

İşte o zaman Garrett ona o gün karakolda Cher'in komşusu ve GT'deki arkadaşı hakkında bildiklerini anlatmış, Cher de bunların bir kısmını o gece doğrulamıştı.

"Jaden Cutler'in on beş sayfalık bir sabıka kaydı var. Saldırı. Hırsızlık. Kasıtlı bulundurma. Tanınan ortakları

Hendricks ve Marion ilçelerinin pislikleri, ama o kasabada yeni. Kamu hizmeti yapmış. Bir IMPD memuru yanlışlıkla bazı kanıtları kirletince başka bir tutuklamadan teknik olarak kurtuldu. Bir tanık ifadesini geri alınca başka bir suçlamadan kurtuldu. Ve şu anda Cher ve Ethan'ın iki kapı ötesinde yaşıyor."

"Lanet ," diye kestirip attı Tanner.

"Robert Paxton Cuma gecesi Cutler'ı muhtemelen Cutler'ın kiralık evi kadar pahalı olan GT-R'ıyla ziyaret etti," diye devam etti Garrett. "Paxton'ın sabıka kaydı o kadar uzun değil ama bu, yakalanma konusunda Cutler'dan daha akıllı olduğu anlamına geliyor. Şimdiye kadar şehirle hiç ilgisi yoktu. Tüm faaliyetleri Marion County'deymiş. IMPD'deki adamlarımdan bazılarını aradım ve her iki isim de Indy'de iyi biliniyor. İkisinin de bilinen bir ortağı var. Tanıdığımız birinin çok iyi bildiği bir adam: Carlito Gutierrez."

"*Lanet olsun,*" diye ısırdı Tanner ve Garrett onun muhtemelen Rocky'nin duyma mesafesinden uzaklaşmak için harekete geçtiğini anlayabildi.

Garrett, "Ryker'ın Cutler'la ilgili olarak yürüttüğü bir şeyler var," diye paylaştı. "Bunu biliyorum çünkü bu gece J&J'ye gittiğimde Cher'in, Ryker'ın Cutler'ın evini gözetlemesi için görevlendirdiği Ryan'ı yerden yere vurduğunu duydum. Cher onu bunu yaparken gördü ve aklını kaçırdı. Ryker ayrıca Cher'i Cutler'dan uzak durması için uyardı ama Cutler'ın Carlito hakkında konuştuğunu duydu. Cher uzak duruyor olabilir ama bu geceye kadar Ryker'ın onu uyardığını ve Cutler'ın da ondan uzak durmak istemediğini bana söylemedi. Ona çıkma teklif etti."

"Tüm bunlar sürpriz olsa bile Garrett, aslında hiçbirinin sürpriz olmadığını söylemeliyim. Ryan ne kadar aptal olsa da, izleme ve gözetleme konusunda bir dahi. Ryker'ın yapılmasını istediği bir iş varsa, ucuza gidecek ve en düşük fiyata alabileceğinin en iyisini alacaktır, ki Ryan'ın bu kadar aptal olmasının bir nedeni de bu, adamın çok daha fazlasını talep edebilecek yeteneğe sahip görmek. Ve kardeşim, Ryker ve Carlito'nun kavgalı olduğu burg efsanesi."

Garrett, "Kesinlikle öyle," diyerek aynı fikirde. "Sorun şu ki, kimse bu kavganın nasıl başladığını bilmiyor, bu da neden bu kadar güçlü olduğunu ve yıllardır sürdüğünü kimsenin bilmediği anlamına geliyor. Bu ikisi birbirlerine göz açtırmıyor Tanner ve bu ikisi *kimseye* göz açtırmıyor."

"Ryker'la konuşacağım," dedi Tanner. "Hayır kardeşim, Ryker'la *ben* konuşacağım."

"Tamam, Merry, sana bunu vereyim ve ayarla, ama ben orada olacağım."

Bunu yapabilirdi ve kendini keskin tutmak için yapmalıydı. "Yakında ayarla," diye kabul etti.

"Hallediyorum."

"Doğru," diye mırıldandı Garrett, kamyonetinden uzaklaşıp sürücü tarafındaki kapıya yöneldi. "Ryker'ı bulamadım, o yüzden gidip kadınımınla bir kez daha konuşmalıyım."

"Tamam. Görüşürüz dostum. Ryker'la temasa geçtiğimde ararım." "Teşekkürler, Tanner. Görüşürüz."

Bağlantıları kesildi ve Garrett kamyonetinin kabinine bindi. J&J'ye gitti. Park etti. Bara girdiğinde Feb'in hâlâ orada olduğunu gördü ama Colt gitmişti, muhtemelen evde oğluna bakıyordu. Ryan da gitmişti. İşler toparlanmıştı ama pazartesi gecesi pek bir şey yoktu.

Feb havuz alanında bardakları temizliyordu. Cher barın arkasındaydı.

Garrett barda yürürken gözlerini ondan ayırmadı ve onun da barda yürümesini izledi.

Sonuna geldi ve Colt'un boş taburesinin yanındaki tabureye kaydırıldı. "Bira mı viski mi bebeğim?" diye sordu sessizce.

"Bira," diye yanıtladı.

Buzdolabına gitti ve onun en sevdiği biradan bir şişe aldı.

açıp adamın önüne koydu ve kollarını barın üzerine dayadı.

"Ryker'ı buldun mu?" diye sordu. "Hayır."

"Kıyafetlerinde kan olmamasının nedeni bu olmalı."

Biradan bir yudum almadan önce ona sırtıttı ve şişeyi bara indirdi.

O zaman ona verdi.

"Bundan hoşlanmadım. Bu adamdan hoşlanmadım. Senin evine gelip gittiğimde onu iki kez gördüm ve Carlito'yla bağlantılı bir iş olduğunu bilmeden önce bile ondan hoşlanmamıştım. Yani, iki gece düşünmen gereken bir şey var, Cherie. Ya senin evinde daha çok kalmaya başlayacağım, yani sen ve Ethan oradayken ben de orada olacağım, geceyi geçirmek de dahil, ya da sen ve Ethan benim dairemde uzun süreli bir yatıya kalacaksınız."

Kollarına daha da yaslanmadan önce gözleri kocaman oldu.

"Tatlım, o adam benim komşum. Kötü şeylere bulaşmış olabilir ama o sadece benim komşum. Sence bu biraz aşırı bir tepki olabilir mi?"

"İçimde kötü bir his var, tatlım."

"Ve benim bir çocuğum var, Merry. Ethan'a bu tür konularda yanlış mesajlar vermek pek akıllıca olmaz ve bunu pek çok açıdan söylüyorum. Bir kere çok hızlı. O da senden hoşlanıyor ve biz daha yeni başlıyoruz. İşe *hepimiz* çöker ve yanarız."

"Bunun aklımdan geçmediğini mi sanıyorsun?" Cher çenesini kapattı.

"İki gün, Cherie," dedi usulca. "Bunu bir düşün. Hayır diyebilirsin. Sadece bundan hoşlanmayacağım."

Birkaç vuruş sürdürdü ama sonunda başını salladı.

Işıklar loştu. Burası bir bardı.

Ama Garrett yine de onun gözlerindeki bakışı gördü. "Benimle ilgileniyorsun," diye fısıldadı.

"Evet," fısıldadı. "Çocuğuma bakıyorum."

Cevap vermedi.

Bir elini uzattı ve parmaklarını onun koluna doladı.

Kolunu bükte ve parmaklarını onunkilere dolayabilmek için hareket ettirdi.

"J&J'de elimi öpersen, kasabanın sert hatunu olarak itibarıma darbe indirirsin," diye uyardı.

Onun elini öpmeye niyetlenmemişti.

Konuşması bittiğinde elini kaldırdı ve öptü.

Feb onun arkasından barın arka tarafına doğru yürürken, "Çok tatlı," dedi.

Cher gözlerini devirdi.

Merry sırttı.

Ön kapı açıldı ve elini onunkinden çekmeden önce omzunun üzerinden kapıya doğru baktı.

Ama parmaklarını kısa bir süre sıkana kadar bunu yapmadı. "Geri döneceğim," diye mırıldandı.

Çenesini kaldırdı.

Feb kullanılmış bardakları lavaboya ve kullanılmış şişeleri çöp kutusuna aktarırken Cher barda ilerledi ve yeni müşterilere "Hey" diye seslendi.

Burg'un sert hatunu.

Bu doğruydu. Dayak yemişti ve işte oradaydı, sadece devam ediyordu.

Ama o çelikten yapılmamıştı.

Ve Garrett yalan söylemezdi.

İçinde kötü bir his vardı.

Birasından bir yudum daha aldı ve Cher'in yeni gelenlere birkaç fıçı servis etmesini izledi, onun geçmişi, kendi geçmişi nedeniyle gerçekten aşırı tepki verip vermediğini veya içgüdüsünün ona sert hatununun geçerli bir tehditle karşı karşıya olduğunu söyleyip söylemediğini değerlendirmeye çalıştı.

Bahşişlerini cebine koyup kendi yoluna geri dönerken gülümsemesini izledi ve iyi olup olmadıklarını görmek için taburelere kılarını dayayan diğer insanlarla göz teması kurdu.

Bir içki karıştırmak için durmak zorunda kaldı.

Ve o bunu yaparken, Garrett bunun aşırı bir tepki olup olmadığını ya da içgüdüsünün doğru söyleyip söylemediğini umursamadığına karar verdi.

Onun ve kendisinin geçmişine bakarak, Garrett'ın Cher ve Ethan'la ilgilenebilmesi için birinci ya da ikinci kapıyı seçmesini umuyordu.

Çünkü işini şansa bırakmak istemiyordu.

On Sekizinci Bölüm

Sadece Neşeli

Garrett

Çarşamba Sabahı Erken Saatler

Garrett telefonunun çalmasıyla uyandı.

Karnının üzerinde, yatağında tek başına, bir elini komodinine uzattı ve onu işaretledi.

Kırık ekrana baktı, dışarı çıkıp yeni bir tane almak için zihnine bir not daha düştü ve telefona cevap verdi.

"Hey, Mike," diye selamladı.

"Üzgünüm, dostum. Seslen." Mike'ın sesi de Garrett kadar uyuklu geliyordu, yani o da uyandırılmıştı. "Cinayet Masası."

Sikeyim.

Garrett ayağa kalktı ve ışığına doğru uzandı.

Kasabada cinayetler nadirdi.

Ölüm her zaman olurdu. Kazalar. Hastalık. . İntihar. Ama cinayet, o kadar da değil.

Bölge, belirli suçlara adanmış birimlere sahip olamayacak kadar küçüktü. Bu da 'burg'un dedektiflerinin ne olursa olsun davaları dönüşümlü olarak aldıkları anlamına geliyordu.

Garrett bir süredir bu işi yapıyordu. Yedek kulübesindeki herkes bir süredir bu işi yapıyordu.

Ama hiçbirinin bir cinayeti kanıksayacak kadar uzun süredir bu işte çalışmadığını söylemenin güvenli olduğunu düşünüyordu.

Ölümün korkunçluğu değildi.

İşi, günün sonunda neşe ile dolacağınız türden bir iş değildi. Ya da enerji. Ya da herhangi bir şeyle.

Bunun dışında, eğer bir davayı kapatırsanız, adaleti sağlamadaki rolünüzden dolayı mutlu olursunuz.

Neyse ki, bu yüksekler çok büyüktü ve işi değdi.

Cinayet Masası sana bunu vermedi. Hiçbir zaman vermedi. Katili yakalasanız bile.

Bu çok sondu. Geri dönüşü yoktu. Başa çıkmak yoktu.

Her şey bitmişti.

Kötü adam yakalanmalıydı. Cezalandırılmalıydı. Bunu sağlamak için her davadan daha fazla uğraştınız.

Ancak başarılı bir operasyonun geride kalanlara sunduğu tek şey kapanış oldu. Ve bu bir bok ifade etmiyordu.

"Olay yerinde buluşuruz," diye mırıldandı hevesiz bir şekilde.

Mike aynı tonda, "Nerede olduğunu mesaj at," diye cevap verdi.

"Doğru."

"Sonra görüşürüz."

Bağlantı kesildi ve Garrett'ın telefonu, kışını yataktan kaldırıp ayaklarını yere vurduğu anda yeniden çaldı.

Mike'ın mesajına baktı ve duş alma, giyinme ve mekâna gitme zamanını göz önünde bulundurarak tahmini varış süresini mesajla geri gönderdi.

Mike'ın evi daha yakın olmasına rağmen Mike'tan önce oradaydı. Öte yandan Garrett'ın yatağında, sabah öpücüğü için bile olsa işleri yavaşlatacak bir kadın yoktu.

Bu ona o günün Cher'in karar vermek için zamanının dolduğu gün olduğunu hatırlattı.

Ryker kayıptı. Tanner bile ona kilitlenememişti. Bu durum

Garrett'ı mutlu etmediği gibi Tanner'ı da endişelendiriyordu.

Ryker açıklama yapmadığı için hiçbirinin Jaden Cutler'ın Carlito Gutierrez'le - Ryker Carlito'yla ilgili her konuda her zamanki muhbirleriydi- ya da Robert Paxton'ın ikisiyle de ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Colt'un bir gün önce Ryan'la konuşmuş olması da durumu aydınlatmıyordu. Ryan, Cher onu fark etmeden önce yaklaşık iki saattir iş başındaydı. Dinleme cihazlarını yerleştirmiş ama Cutler eve dönmediğinden beri hiçbir haber alamamıştı.

Bir gizem.

Ve polisler gizemleri sevmezdi.

Ama tüm bunlar Cher'in sokağında olup biterken, Garrett bu gizemden hiç hoşlanmamıştı.

Mike'ın mesaj attığı adrese yaklaştı ve olay yerinde üniformalıları gördü, suç bandı çoktan çekilmişti. Marty, Marty'nin yeni ortağı (bir çaylak), Abe ve Adam etrafta dolanıyordu. Adam'ın ortağı Ellen yoktu, bu da muhtemelen bir yerlerde bir tanıkla konuştuğu anlamına geliyordu.

Saat erkendi. Okul ve iş trafiği henüz başlamamıştı, bu nedenle polisin varlığı dışında olay yeri ıssızdı.

Olay yeri, ülkenin içinde bulunduğu durgunluktan çok etkilenen alt-orta gelir grubuna ait bir yerleşim yerindeki çıkmaz sokağın tam ağzındaydı.

evlerin yarısı terk edilmişti ve öyle görünüyordlardı ya da satılıklardı ve bu da pek iyi görünmüyordu.

Boş, boştu. Bunun bir hissi vardı ve boş olan şey ne olursa olsun, iyi hissettirmiyordu.

Garrett park etti, indi, Adam ve Abe'e çenelerini kaldırdı, sonra tüm üniformalılardan daha kıdemli olan Marty'ye doğru ilerledi ve sokakta park etmiş tek araba olan mavi Ford Fiesta'ya yaklaştı. Aynı zamanda suç mahalli.

Garrett yaklaştığında Marty, "ME yolda," diye duyurdu. "Ellen içeride, ihbarı yapan kadınla birlikte. Mike geliyor mu?"

Garrett, gözleri arabanın sürücü tarafında, "Birazdan burada olur," diye mırıldandı. "Siktir," diye fısıldadı.

Bir kadındı.

Bir olduğu için cinayetten nefret ediyordu. Ama söz konusu bir kadın olduğunda daha da nefret ederdi.

Bu genç. Çok genç. Yine de hep öyleydiler.

"Görebildiğim kadarıyla üç tane almış. Yine de boğazına bir tane geldi," dedi Marty.

Adam haklıydı. Kalçasında ve göğsünde birer kurşun deliği vardı ama boğazındaki kurşun göğsünden aşağıya doğru bir kan akıntısı bırakmıştı; o kadar çok kan vardı ki kucağında birikmişti.

GSW'ler demekti tabii ki ama o kadar da değil. Atıcı bir atardamarı vurmuş.

İyi haber, kanaması saniyeler içinde olmuş. Kötü haber, kan kaybından ölmüş.

Tetikçi onu yukarıdan da vurmuş. Kadın darmadağınktı ama tüm giriş yaralarının açısını görebiliyordu. Kadın arabadaydı, tetikçi ya arabanın dışında duruyordu ve uzun boyluydu ya da başka bir araçtan ateş etmişti.

Emniyet kemeri takılıydı ama arabası hareket halindeymiş gibi değil, park etmiş gibi kaldırıma çekilmişti.

"Pencereden vurulmuş," diye mırıldandı Garrett, saçlarını ve giysilerini kirleten camları inceleyerek.

"Evet," dedi Marty.

Gözleri arabanın içini taradı ve Garrett yerde çantasını gördü, içinde olması gereken şeyler yoktu, çünkü yerdeydi ve

yolcu koltuğunda. Kontak anahtarını da görmüş.

Bu da kemeri çıkaracak zamanı olmadığı anlamına geliyordu. Sabahın erken karanlığında tanıdığı biriyle sohbet etmek için pencereyi açmamıştı.

Buraya ya geliyordu ya da gidiyordu, ama çanta ona hangisi olursa olsun aceleyle yaptığını söylüyordu. Ya çantayı fırlattı ve içindeki pislik dağıldı ya da hızlı ve düzensiz bir şekilde araba kullanıyordu ve içindeki pislik dağıldı.

Garrett bir arabanın yaklaştığını duydu ve dönüp Mike'ın gördü.

Mike'a bir el kaldırdı ve Marty'ye döndü.

"Kimliğiniz var mı?"

Marty ona, "Evet, ama hiçbir şeye dokunmadım," dedi. Başını Fiesta'nın önüne park ettiği eve doğru salladı. "İçerideki kadın onun kız kardeşi. Kurbanın adının Wendy Derian olduğunu söylüyor. Daha fazlasını öğrenemedim çünkü çıldırmış gibiydi, bağırıp çağırıyordu. Ellen onunla birlikte, umarım onu sakinleştirir."

"Ondan bir şey kaptın mı?"

Marty başını salladı. "Hayır. Bir sürü küfür ve 'Biliyordum' dışında." Garrett omurgasının dikleştiğini hissetti. "'Biliyordum' mu?"

"Evet, bu yüzden Ellen'in onu sakinleştirmesini ve böylece bildiklerini açıklayabilmesini umuyorum."

Mike yaklaşırken, "Kahretsin, bir kadın," dedi.

Garrett ortağının gözlerinin arabada olduğunu görmek için ona baktı.

"Kız kardeşim içeride, Mike. O aradı. Alman gerekeni , sonra gidip onunla konuşacağız," dedi Garrett.

Mike başıyla onayladı, arabaya yaklaştı ve Garrett dikkatini tekrar Marty'ye verdi.

"Suç mahalli geliyor mu?" diye sordu.

"Evet."

"Mahalle . Nüfus fazla değil ama haber yayılıyor.

Buraya başka bir kruvazör getirmek iyi bir fikir olabilir," diye talimat verdi Garrett.

Marty başını salladı ve Abe'e döndü. "Yo. Başka bir kruvazör göndermelerini söyle."

"Anladım," diye cevap verdi Abe hızla, Fiesta'ya mesafesini koruyarak hemen araçlarına doğru koşmaya başladı.

Garrett Abe'e bir süre baktı, ne zaman başladığını ve o zamandan beri neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

İlk cinayeti.

Abe hevesli bir adamdı. Daha yirmi dört yaşında bile değildi ve gitmek için can atıyordu. Kasabada suçla mücadeleye damgasını vurmak için sabırsızlanıyordu. Her zaman her şey için gönüllü olur, vardiyasına erken gelir, geç saatlere kadar çalışmaktan mutluluk duyardı. Marty onun çok komik olduğunu düşünüyordu, bu da Marty'nin onu sinir bozucu bulmamasının bir yoluydu.

Artık o kadar da hevesli değildi. Ford Fiesta'nın içinde ölü bir kadın varken, sakın, dikkatli, sessiz ve yardımseverdi.

Cinayet masasının bir çaylağa yaptığı şey buydu. Kendini beğenmiş süper kahramanın canına okudu.

Garrett tecrübeli polise sessizce, "Onu aramayı bitirdiğinde Marty," dedi. "Onu araştırmaya başlaman iyi bir fikir olabilir. Bak bakalım bir şey gören var mı? Bir şey duyan var mı?"

Marty başını salladı.

"Ben iyiyim," dedi Mike. "Hadi içeri girelim."

Garrett ve Mike Fiesta'nın etrafında dönmeye başladılar, ikisi de başlarını çevirip ME minibüsünün yanaşmasını izlediler.

Yürümeyi bırakmadılar. Evin kapısına kadar geldiler, Garrett çıkmaz sokağa bakarken bile kapıyı çaldı.

Bir evin pencereleri tahtayla kapatılmıştı. Bir evin çimleri bütün yaz biçilmemiş, belli ki terk edilmiş, kapısında hala haciz bildirileri asılı. Bir evin durumu iyi, önünde satılık levhası var.

Bu ev, dolu olan tek ev.

Ellen kapıyı açtı, içeri girmeleri gerektiğini belirtmek için başını yana salladı ama konuşmadı.

Garrett fırtınayı açtı ve Mike'la birlikte içeri girerek Ellen'ı oturma odasına kadar takip ettiler.

Giderken, alabildiği kadar çok şey aldı.

Güzel bir yerdi. Temizdi. Garrett'ın dairesinden çok daha iyi döşenmişti.

Gurur duyuyorum.

Sahiplerinin muhtemelen baş aşağı durduğu bir eve bakmanın gururu, onu düzeltmek için onlarca yıl gerekecekti.

Ev sakinlerinin Disney World, Atlantic City, Sears Kulesi ve daha fazlasına yaptıkları seyahatlerden duydukları gurur, evin her yerinde sergilenen kar küreleri, plastik banklar ve diğer ucuz hediyelik eşyalarda kendini gösteriyor.

Ayrıca aileyle gurur duymak. Her yerde çerçeveli resimler ve çerçevelerin kenarlarına itilmiş ya da onlara yaslanmış daha fazlası. Fotoğraflarda

Odada volta atan kadının görüntüsü. Bazı erkekler. Diğer kadınlar. Akrabalar. Arkadaşlar.

Ve kaldırım kenarındaki küçük bir arabanın içinde kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü olarak oturan kadının fotoğrafları.

Garrett volta atan kadına baktı. Üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Aile benzerliği açıktı. Koyu renk saçlar. Kıvrımlar. Zeytin rengi ten. Güzel yüz hatları. Ama kesinlikle daha yaşlı, en azından on yıl kadar. Wendy Derian yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu; bu kadın otuzlu yaşlarının sonlarında, hatta kırklı yaşlarının başındaydı ve evine baktığı gibi kendine de bakıyordu.

Odaya girdiklerinde volta atmayı bırakmadı.

Ayrıca mırıldanmayı da bırakmadı. "Biliyordum. Lanet olsun biliyordum. O sik kafalıyla biliyordum. O sik kafalı dangalakla. O sik kafalı pislik *ezikle. Biliyordum.*"

Mırıldandığı şeyin ne olduğunu biliyor olabilirdi ama Garrett ve Mike'ın ona ve Ellen'a katıldığına dair hiçbir fikri yoktu, kafasının içinde o kadar uzaktaydı.

Ve öfkesi.

Bu da kederin henüz onu vurmadığı anlamına geliyordu.

Bu alışılmadık bir durumdu. Aradığından beri bir saatten fazla zaman geçmiş olmalıydı. Keder çok güçlüydü. Genellikle ilk öfkeyi kolayca ve çabucak atlatırdı.

Bu da iyiydi. Hıçkırma hıçkırma ağlayan, histerik insanlardan ifade almak zordu.

Öfkeli insanlar her şeyi ortaya dökerler.

Garrett Mike'a baktı ve 'ın gözlerinin onun üzerinde olduğunu gördü.

"Bayan Derian," diye seslendi Ellen. Kadın sarsılarak durdu ve daralmış, kızgın gözlerini Ellen'a çevirdi. "Bunlar Brownsburg Polis Departmanı'ndan Teğmen Garrett Merrick ve Teğmen Mike Haines. Bu sabahla ilgili birkaç soru sormak için buradalar." Ellen Garrett ve Mike'a döndü. "Bu Marscha Derian."

"Teşekkürler Ellen," diye mırıldandı Mike.

Garrett, Marscha Derian'ın koyu kahverengi gözlerini yakaladı, onları tuttu ve kendi gözleriyle iletişim kurdu.

Bu yüzden adam duygusuz bir şekilde "Kaybınız için üzgünüz" dediğinde, kulağa öyle gelmese de, kadın onun bunu kastettiğini anlayabilirdi.

"Evet," diye tükürdü. "Ben de."

Onun demek istediğini anlamamıştı. Hiçbir şey öfkesini bastıramıyordu.

"Oturmak ister misiniz? Bir fincan kahve alır mısınız? Eğer hazırda bir cezveniz yoksa, bir tane hazırlayabiliriz," diye teklif etti Mike.

"Hayır, çünkü üç erkek kardeşim, bir kız kardeşim, annem ve babam var, yani bugün yapmam gereken bir sürü telefon görüşmesi var ve hiçbirini dört gözle beklemiyorum," dedi. "O yüzden bu işi bitirmek istiyorum ve senden şu pisliği," elini ön pencereye doğru savurdu, "buradan götürmeni istiyorum."

Bu boktan şey.

Hayır, keder henüz onu vurmamıştı.

Ya öyle ya da kız kardeşiyle çok iyi arkadaş değillerdi.

Garrett ve Mike birbirlerine bir kez daha baktıktan sonra her ikisi de not defterlerini ve kalemlerini çıkardılar.

Garrett, "Tamam, o zaman Bayan Derian, biz hallederiz," diye söze başladı. "Memur Fink ihbarda bulunduğunuzu söyledi. Sen-"

"Silah seslerini duydum ama ne duyduğumu bilmiyordum," diyerek onun sözünü kesti. "Hiç bir şey duymamıştım. Uyuyordum, beni uyandırdı ve orada öylece yattım. Ne olduğunu merak ederek öylece yattım." Başını salladı. "Artık buralarda hiçbir şey olmuyor. Bu sokakta sadece dört komşu kaldı, o yüzden ortalık sakin. O sesin ne olduğunu anlayamadım. Ben de orada öylece yattım."

Garrett ve Mike, onun son açıklaması yüzünü ve tüm tavrını değiştirirken bile kımıldamadılar.

Öfke dışarı sızıyor.

Şok geliyor.

Bunu acı takip edecektir.

"Burada yalnız mısınız, Bayan Derian?" Garrett sessizce sordu.

Kendini toparlamaya çalışır gibi başını sertçe salladı ve Garrett'a odaklandı. "Evet."

"Ellen'a arayabileceği birinin adını verdin mi, böylece yakınında güvendiğin biri olur?" Garrett sordu.

"Ben iyiyim," diye açıkladı.

Mike konuşmaya girdi. "Lütfen Ellen'a arayabileceği birinin adını ver, böylece sana yakın biri olur."

Marscha Derian alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve ısırdı.

Sonra geri çekilen Ellen'a baktı ve ona araması için birinin adını ve numarasını verdi.

Ellen notlar aldı ve Marscha konuşmasını bitirir bitirmez odadan çıktı.

Garrett sessizce, "Silah seslerini duydun," diye sordu.

"Bilmeliydim," diye açıkladı Marscha.

"Neyi biliyorsun?" Mike sordu.

Mike'a baktı. "Wendy, kötü çocuklardan hoşlanır. Hep öyleydi. Erkek arkadaşları yüzünden *iki kez* liseden uzaklaştırma cezası aldı. Ve evet, erkek arkadaşı dedimzzzzzz." Ne Garrett ne de Mike bunu sorgulamasa da, ifadesinin yanı sıra z'leri de vurguladı. "Bir ezikten diğerine geçtiler. Hiç öğrenemedikleri gibi daha da kötüleştiler."

"Kız kardeşinizin tehlikeli olduğunu düşündüğünüz biriyle ilişki kurduğunuz farkında olduğunuzu mu söylüyorsunuz?" Mike sordu.

"Uh...*evet*," diye cevap verdi ağır bir alaycılıkla. "Tehlikeli olduğunu düşündüğüm bir sürü ahmakla *ilişki kuruyordu*. Erkek kardeşlerim de öyle. Diğer kız kardeşim. Annem ve babam. Tüm düzgün arkadaşları. *İlişki kurmaktan* kastım, onların siklerini yalayıp boklarını almak."

İsa.

"Belki de duyduğun silah seslerine bakmalıyız. Sonra da Wendy'nin birlikte vakit geçirdiği insanlara geçeriz," diye önerdi Garrett.

"Lanet olası bir aptal olduğum için o atışlar hakkında söyleyecek bir şeyim yok. Bu boku duydum. Orada öylece yattım. Biri evimin önünde kız kardeşimi vururken orada öylece yatıyordum."

Mike, "Daha önce silah sesi duymadıysanız, ne olduğunu hemen anlayamamanız olağandışı bir durum değil," diye güvence verdi.

"Bilmeliydim," diye karşılık verdi.

"Wendy'nin tuttuğu şirket yüzünden mi?" Mike bastırdı. "Çünkü 'nin tuttuğu şirket yüzünden," diye tükürdü Marscha.

"Silah seslerinin dışında," diye araya girdi Garrett. "Bir şey gördün mü? Bir şey duydun mu?"

Ona baktı. "Patlama duydum. Bang. Bang. Bang. *Bang. Bang.* Dört kere. Hepsini duydum. Çok gürültülüydüler. Orada yatarken uyandım. Sonra aklıma geldi, kalktım, pencereye gittim, dışarı baktım. Wendy'nin arabasını gördüm, ışıkları açtı, başka bir şey yoktu. Bütün gece dışarıdaydı. Nerede olduğunu ya da eve ne zaman geleceğini söylemedi. Sadece dün dışarı çıktığını söyledi ve gitti. Arabasını gördüm ve sonunda o seslerin ne olduğunu anladım. Oraya koştum. Onu orada otururken gördüm, bakıyordu. Araba açıktı. İçindeydi. Orada öylece oturuyordu, kanıyordu ve bakıyordu."

Marscha Derian şimdi titriyordu.

Garrett biraz yaklaşarak, "Bence artık , hanımefendi," dedi.

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Baldırları kanepeye değene kadar geri geri gitti ve kanepenin üzerine yığıldı.

Garrett girişe doğru baktı ve Ellen'in orada olduğunu gördü. Başıyla onayladı. Bir arkadaşı yoldaydı.

"Size bunu yaşattığımız için üzgünüz," dedi Mike. "Ama tüm bunları yazmamız gerekiyor."

Marscha gözlerini halıya dikmişti. Mike'ın sözleri üzerine başını yavaşça arkaya eğdi ve ona baktı.

Odağını kaybediyordu. Acı bastırıyordu. Her an vurabilirdi.

Yenik düşmeden önce alabilecekleri her şeyi almaları gerekiyordu.

"Bu noktada sen ne yaptın?" Mike sordu.

"Aptal," diye fısıldadı.

"Aptalca olan neydi?" Mike bastırdı.

Marscha, "Arabasını kapattım," diye cevap verdi. Hay sikeyim.

"Başka bir şeye dokundun mu?" Garrett sordu.

Başını yavaşça doğru çevirdi ve sonra salladı. "İçeri koştum, dokuz-bir-bir'i aradım," dedi ona.

"Dışarı mı çıkıyorsun?" Garrett sordu.

Tekrar başını salladı. "Operatör beni hatta tuttu. İçeride kalmamı söyledi."

"Güzel," diye mırıldandı Garrett.

Mike devraldı. "Özellikle ilişki kurduğu ve sizin endişelendiğiniz biri var mı?"

"Bu uzun bir liste olurdu," diye paylaştı. "Gerçi en sonuncusu, her ne kadar bir hafta önce onunla ilişkisini bitirmiş olsa da, Jaden Cutler."

Garrett'in omurgası yine dikleşti ama bu kez Mike'ın bakışları ona yöneldiğinde midesi de döndü.

Çok uğraştı ama Marscha'ya dönüp "Jaden Cutler?" diye sorarken sesindeki sertliği tutmayı başaramadı.

Adamın sesindeki sertliği algılayamayacak kadar kendinden geçmişti.

"Wendy'nin en son *ilişkilendirdiği* sik kafalı pislik herif ile. Ayrıca kötüsü. Kesinlikle. Ve *ondan* ayrılan da oydu.

Onu. Kıçına tekmeyle bastım. Benimle yaşıyordu ama bir yandan da onu geri alacağı umuduyla yaşıyordu. Buna inanabiliyor musun?"

"Ondan hoşlanmamanız dışında, kız kardeşiniz için tehlikeli olduğuna inanmanız için herhangi bir nedeniniz var mı?" Mike sordu.

"O sadece bir *tehlike*," diye açıkladı. "Kötü bir ruh halindeyken bir yılan kadar huysuz. Kendini beğenmiş, *olmadığı* halde Tanrı'nın bir lütfu olduğunu sanıyor. Adam çalışmıyor ama parası var. Nasıl oluyor bu? Nasıl hem işin yok hem de paran var?" diye sordu.

"Birkaç yol biliyorum Bayan Derian, ama bu Jaden Cutler'ın bu sabah Wendy'ye olanlara yol açabilecek herhangi bir şeye karıştığını *biliyor* musunuz?" Mike zorladı. "Size bir şey söyledi mi? Örneğin telefonda başka birine bir şey söylediğini duydunuz mu? Cutler sizin yanınızda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama benim Wendy ve onun ezikler geçidiyle yaşadığım deneyimi sen de yaşadın, biliyorsun işte."

Hiçbir şeyi yoktu.

Lanet olsun.

"Wendy sana hiç Cutler'dan, tanıdıklarından ya da birlikte vakit geçirdikleri insanlardan bahsetti mi?" Garrett, Carlito Gutierrez'den bahsetmiş olmasını umarak sordu.

Yapmamıştı.

"Hayır," dedi Marscha ve sinirli bir şekilde elini savurdu. "Kız kardeşim için ben işte; eziklerinden birini terk ettiğinde ya da eziklerinden biri onu dövdüğünde ya da aldattığında ve o da geri dönmek için giderek ona ders vereceğini düşündüğünde ya da içlerinden biri hayatına devam etme zamanının geldiğine karar verip onu terk ettiğinde sığındığı bir yer. Terk edildiğinde yerine birini bulmak için fazla zaman harcamadı çünkü görünüşe göre hayatında sağlıklı bir dozda pislik olmadan var olamazdı."

Garrett, kadın sayıklamasını bitirdiğinde hazırlandı ve hemen ön pencereye baktı.

Vurulacaktı.

Şimdi.

"Sanırım yapamadı," diye fısıldadı Marscha. "Onsuz yaşayamazdı. Bununla yaşayamazdım."

İşte o zaman gözyaşı düştü. Sadece bir tane, yanağından aşağıya, pijamasının üstüne düştü.

Sonra öne doğru düştü. Yüzü dizlerine gömüldü, sırtı acı verici bir şekilde büküldü ve hıçkırıkları odanın içinde öyle bir güçle yırtıldı ki

fiziksel bir şey gibi hissettim.

Daha fazla alamayacaklardı ve hem Garrett hem de Mike uzun zamandan beri, vurulduğunda, iki polisin etrafta dolaşmasının, izlemesinin veya zamandan başka hiçbir rahatlaması olmayan bir acıyı hafifletmeye çalışmasının hoş karşılanmadığını ve istenmediğini .

Onların işi kötü adamı yakalamaktı.

Garrett çoktan harekete geçmişti.

Mike da öyleydi.

"Onunla mı kalacaksın?" Mike Ellen'a mırıldandı.

"Evet, Mike," diye mırıldandı Ellen.

"Favor, Ellen," dedi Garrett. "Wendy'nin arkadaşları hakkında her türlü bilgiye sahip - isimler, numaralar, her şey - bunları not al. Marscha onlara haberi verdikten sonra ailenin geri kalanına da ulaşmamız gerekecek. Tamam mı?"

Ellen başını salladı.

Evden çıktılar ama Garrett elini ceketinin içine sokarak cebindeki telefonuna uzandı.

"İki dakikaya ihtiyacım var," dedi Mike'a, ön kapıdan bahçeye çıkarken ve kaldırımdaki araca doğru gitmezken, şimdi etrafı beş polis, adli tabip ve fotoğraf çeken olay yeri inceleme görevlisi Jake tarafından çevrilmişti. Komşular da vardı. Sokağın karşısındaki kaldırımda geride durmuşlardı ama oradaydılar.

"Eminim öyledir," diye mırıldandı Mike, yürüyüş yolunda olay yerine doğru ilerlerken. Mike'ın Ryker, Ryan ve Jaden Cutler hakkında bilgi sahibi olduğu açıktı.

Garrett Marscha Derian'ın bahçesinde durdu, telefonunu çalıştırdı ve başparmağını ekranda kaydırarak, bugün yeni bir telefon almaya vakti olmayacağı için belli belirsiz sinirlenmişti.

Ama dikkatinin çoğu telefonunda değil, yaptığı işteydi. Bir cinayet soruşturmasının başlangıcında da değildi.

Telefonu kulağına götürdü.

Çocuğunu okula hazırlamakla meşguldü. Telefon yakın değildi. Ne zaman arasa, hatta mesaj atsa, telefonu yakındaysa hemen cevap veriyordu.

Bu sefer, dört kez çaldıktan sonra cevaplandı.

"Ah... patron, okulun başlamasına daha bir saat var," dedi Cher selamlarken, sesi sıcak ve mizah doluydu. "Çocuğumu sağ salim bıraktığımı henüz teyit edemem."

"Oğluna yakın olmayan bir yere git," diye emretti. "Ne?"
sordu, artık sesi sıcak ve eğlenceli gelmiyordu.

"Ethan'ın bu tartışmayı duyamayacağı bir yere gidin."

Cevap vermedi ve o da cevap vermediğini biliyordu çünkü kendisine söyleneni yapıyordu.

"Her şey mı?" diye sorduğunda da onun orada olduğunu biliyordu. "Wendy Derian bu sabah öldürüldü, üç kez vuruldu."

Cher bir süre hiçbir şey söylemedi ve sonra usulca, "Kim olduğunu bilmiyorum, Merry," dedi.

"Jaden Cutler'ın kısa süre önce vefat eden eski kız arkadaşı." "Ben de kim olduğunu bilmiyorum."

"Jaden Cutler senin komşun, iki kapı aşağıda."

"Siktir," diye fısıldadı.

"Toparlan," diye homurdandı. "Markete gideceğim. Lanet olası bir tava alacağım. Ama sen ve Ethan her ne halt oluyorsa bitene kadar benim dairemdesiniz."

"Merry, sanırım-"

Garrett gözlerini Fiesta'ya dikti. "Kız kardeşinin evinin önündeki kaldırımda duran lanet olası bir Ford Fiesta'nın içinde kendi kanıyla dolu bir havuzda ölü bulundu."

Aslında telefonda onun duygularını hissetti -korku, tanımadığı bir kadın için belli belirsiz bir üzüntü, Merry için endişe- ve sonra belli belirsiz, "Bu... Cutler denen adam... bir şey yaptı mı-" diye sordu.

"Bilinmiyor."

"O sadece benim komşum Merry," diye hatırlattığında sesi daha az tereddütlüydü.

"O bir tehdit, Cher." "I-"

"Ya benim yanıma taşınırsın, ya annenin yanına taşınırsın, ya Colt ve Feb'in ya da Vi ve Cal'in yanına taşınırsın. Anneni listeden çıkar. Ben, Colt ya da Cal. Seç."

"Belki bu gece bara gelersin ve konuşuruz-"

"Ethan ve annen iki kapı ötede bu adamla birlikteyken ben seninle barda mıyım?"

Kadın hiçbir şey söylemedi.

"Seç, Cher," diye sordu. Kız

hâlâ bir şey söylemedi. "Seç

bebeğim," diye zorladı.

"Sen," diye fısıldadı.

Şükürler olsun.

"Toparlan," diye emretti.

"Korktuğun zaman patronluk taşıyorsun," diye mırıldandı.

"Ben her zaman otoriterim," diye karşılık verdi. "*Toplan.*"

," dedi ama homurdanır gibi bir ses çıkardı. Garrett derin bir nefes aldı.

Bu duyguyu serbest bırakmadı.

Ekşi. Korku. Zehir.

"Tava için endişelenme. Ben bir tane getiririm," dedi ona.

Adam gözlerini kapadı ve başını öne eğdi.

Lanet tava.

İhtiyacı olan şey buydu.

Ekşi. Korku. Zehir. Gitti.

"Şu anda yapmam gereken işler var. Sana bir anahtar getireyim. Sonra hallederiz," dedi ona.

"Tamam, bebeğim."

"Beni seçtiğine sevindim, Cherie."

"Sence bu o mu?" diye sordu.

Anlamamıştı. "Neymiş o?"

"Hayatımı istila etmiş gibi görünen berbatlığın sonu, bu sefer söz konusu hayatı mahveden ve onunla hiçbir ilgisi olmayan aptalca kararlar almadığım zamanlarda bile."

Başını kaldırdı ve elini kalçasına götürdü. "Bilmiyorum tatlım. Sadece şunu bil ki, bu berbat durumdan kurtulmanı sağlamak için yanında olacağım."

İç çekti. "Ne yazık ki haklısın. Ben bir sik kafalı mıknaatısıyım ve hayatımı berbat eden bir mıknaatısım. Bu da demek oluyor ki, o pislik sadece komşum, ama yakınımda olduğu için, her ne boksana bana yapışmanın bir yolunu bulacaktır."

"Şanslısın ki yakınlarda olmayacaksın. Dört mil ötede boktan bir apartman dairesinde olacaksın."

"Evet, şanslıyım" dediğinde biraz mizah geri döndü.

"Araştırmam gereken bir cinayet var, kahverengi gözlü. Gitmene izin vermeliyim."

"Tamam, tatlım. Bunu çabuk yap ve mahallemi güvenli hale getir. Mamas ve Papas bu hafta sonu yemeğe gelecekler ve senin evini beğeneceklerinden emin değilim."

Acı vericiydi ama bunu yapmak zorundaydı.

yüzden karnında farklı bir sızı bırakan kahkahasını ısırarak geri çekti.

"Kural değil ama kaldırımını cinayet mahalline dönmüş yaşlı bir kız kardeşin bahçesinde durup kahkaha atmak kesinlikle hoş karşılanmaz," diye bilgi verdi.

"Tüh, özür dilerim," diye mırıldandı. "Komik dehamı daha uygun bir zamana kadar kısıtlayacağım."

"Buna şimdi başlamaya ne dersin?" diye önerdi, sırtını caddeye dönerek, geri alamadığı gülümsemesini kimsenin görmemesini sağladı.

"Doğru."

"Ethan'ı güvenli bir şekilde okula götür," diye emretti. "Kesinlikle. Güle güle, güzelim."

"Sonra, kahverengi gözler."

Bağlantıyı kesti, döndü ve avluyu geçerek ortağına, iş arkadaşlarına ve küçük bir arabanın içindeki ölü bir kadına doğru ilerledi.

* * * * *

Kırk Beş Dakika Sonra

Garrett olay yerinden ayrılıp Mike'la karakolda buluşmak üzere kamyonetine binmeden önce karakolun dışında durmuş, çekicinin Fiesta'yı bağladığı sırada arkasındaki ceset torbasında Wendy Derian'la birlikte uzaklaşan ME minibüsünü izliyordu.

Bunu telefonu kulağındayken yaptı.

Telefonun zil sesini dinledi ve Ryker'ın sesli mesajını alana kadar çalmaya devam ederken tutmaya devam etti.

"Şimdiye kadar Jaden Cutler'ın kızının üç tane aldığını duymuşsunuzdur. ME'nin minibüsünün arkasında yuvarlanıp gitti. Bunun beni mutlu etmediğini de anlamışsındır. Ve sanırım ortadan kaybolmaya devam etmenin beni daha az mutlu ettiğini de anlıyorsundur. Bu konuda bir bok biliyorsan Ryker, ortaya çıksan iyi edersin. Arkadaşların var. Onların umurunda. Birçok konuda seni korurlar ve bunu biliyorsun çünkü bunu zaten yaptık. Ama şimdi bir kadın öldü." Nefes aldı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Sanırım beni anladın."

Bağlantıyı kesti.

Sonra kamyonetine bindi.

* * * * *

Cher

Ethan'ın karşısına oturdum ve tuzlu kraker, biraz tereyağı ve biraz tuz ve karabiberle ezilmiş üç rafadan yumurtayı kurt gibi yemesini izledim.

Çocukken annemin bana yedirdiği ve nefret ettiğim bir şey.

Besin değeri olduğu sürece yiyecek olarak kabul edilebilecek her şeyi sevdiği ortaya çıktığında çocuğum üzerinde denediğim bir şey.

Çok severdi. Ona "kahvaltı spesiyalitem" derdi.

Yapabiliyordum ama yaptıktan sonra zar zor bakabiliyordum. "Çocuk," diye seslendim.

"Yo," dedi, gözlerini kâsesine dikti, ağzı doluydu ve içine parlak sarı, sümüksü kraker salçası attığı için daha da doluyordu.

Yüzümü buruşturdum.

Bana baktı. "Ne?" diye sordu.

gereken önemli şeyler vardı. Yumurta yapışkanını geçmem gerekiyordu.

"Kısa bir süre önce senin ve benim de buna ayak uydurmam gerektiği hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" Ben de sordum.

Sandalyesinde kamburlaştı, "Tanrım, baba" derken yüzünde kısa süreli bir panik vardı. Şimdi ne yaptı?"

Hemen başımı salladım. "Hayır evlat, baban değil. Ön tarafta olanlardan beri babandan haber almadım. Ve o zaman da söylediğim gibi, baban senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacak, bunu göreceğim. Ama seninle konuşmam gereken bir şey var ve bu da senin gerçekten büyüdüğüne inanmamı gerektiriyor ve sana ne olması gerektiğini söyleyebilirim. O zaman nasıl istersen öyle konuşabiliriz."

Omuzlarını dikleştirerek ve göz temasını koruyarak çöktüğü yerden doğruldu.

Benim küçük adamım.

"Vur bana," diye emretti.

Gülmek ya da en azından sırtıtmak istedim ama ciddi davranıyordu ve bunu ona vermek zorundaydım.

"Pekala, tamam, yolun yaşayan ve kötü bir izlenim bırakan şu adam var ya, hani şu Tilly'nin kapısına vuran?"

Ethan başını salladı.

"Bir şeyler oluyor. Bu konuda çok fazla bilgim yok ama Merry onun hakkında iyi şeyler hissetmiyor ve o bir polis, bu yüzden hislerine dikkat etmek genellikle akıllıca olur. Neler olduğunu anlayana kadar onunla kalmamızı istiyor. Bu yüzden bugün onun evine gidiyoruz ve bir süre orada kalacağız."

Ethan orada öylece
oturdu. Ben de öyle
yaptım.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdim.

Yemeğe geri döndü ama bir yumurta daha yemeden önce "Harika" diye
mırıldandı.

Güzel mi?

"Uh, bu mı?" Sorusunu ben sordum.

Bana baktı. "Ne bu mu?"

"Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Ne gibi?"

"Mesela Merry ile ne kadar kalacağız? Bunun cevabını bilmiyorum ama
umarım uzun sürmez. Bu iş çözülene kadar."

"Tamam," dedi Ethan ve kâsesine geri döndü.

Başının tepesine baktım.

Sonra "Endişelendiğin bir şey var mı?" diye sordum.

Bana tekrar baktı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir şey," dedim ona. "Merry ve ben birbirimizi çok
uzun zamandır görmüyoruz, ama bu onun yanına taşınmak gibi bir şey değil.
Ve o adam seni korkuttu. Seni rahatsız eden bir şey varsa ya da cevaplanmasını
istediğin bir soru varsa kendini tutmanı istemiyorum."

Ethan başını yana eğdi. "Sen ve Merry çıkıyor musunuz?" Bunun
garip bir soru olduğunu düşündüm çünkü cevabı biliyordu. Yine de
ona bu cevabı verdim. "Evet."

"Hayır, anne. Yani, çıkıyor musunuz yoksa sevgili misiniz?"

Neredeyse on-on bir yaşındaki oğlumun aradaki farkı bilmesi beni biraz
korkuttu.

O anda buna odaklanamazdım. Onun sorusuna odaklanmalıydım.

Merry ve ben resmi olarak bu konuşmayı yapmamıştık ama "Biz erkek ve kız
arkadaşız" diye cevap vermenin doğru olacağını düşündüm.

"Yani, o adam kötü haber. Merry onun hakkında bir şeyler duymuş. Kadını
aynı sokakta oturuyormuş ve o bu işi halledene kadar biz de onun yanına ," dedi
Ethan. "Büyütülecek bir şey değil. Sadece Merry."

Tekrar çocuğuma baktım.

Ethan bakışlarımı yanlış anlamış olmalı ki açıklamaya devam etti, "Eğer o
adam Colt onunla evlenmeden önce Feb'e yakın yaşasaydı, Feb onun yanına
taşınırdı.

Colt ile. Vi ve Cal ile de aynı. Merry de onlar gibi. Yani..." Omuz silkti. "Her neyse."

"Her neyse?" diye sordum. Oğlum açıklama yapmadı.

"Merry'nin güzel bir evi var mı?" diye sordu.

Ona gerçeği söyledim.

"Hayır. Berbat bir şey."

"Berbat," diye mırıldandı.

"İyi bir televizyonu var," diye paylaştım.

Ethan ağzına yumurta lapası ve içinden, "Xbox'ı alabilir miyiz?" diye sordu.

"O ve bir tava," diye onayladım.

Ethan'ın ağzı şaşkınlıkla yana doğru kıvrıldı. "Tava mı?"

"Merry iyi bir tava almaktansa Harley'sine binip kötü adamları yakalamakla daha çok ilgileniyor."

Ethan yumurtalı tuzlu biberli bir gülümsedi. Benim küçük adamım ama hala benim oğlum.

Tanrım, evrendeki en harika çocuğa sahiptim.

"Sen evrendeki en harika çocuksun," diye ilan ettim. Gözleri kısıldı. "Yapış yapış mı olacaksın?"

"Hayır. Sana evrendeki en harika çocuk olduğunu söylemek dışında."

Kaşığını kasesine sokup biraz daha lapa aldı ve "Bunu zaten biliyordum" diye mırıldandı.

Sırıttım.

Sonra telefonumu aldım.

Ethan'a, Xbox'ı tavamızla birlikte getirebildiğimiz sürece uzun süreli yatıya kalmaya razı olduğunu yazdım ve gönder tuşuna bastım.

Adamımın, geceliğiyle bir kez gördüğüm ve sık kafalı komşumla tartışan bir kadınla ilgili yeni bir cinayet soruşturmasına karıştığını düşünürsek, cevabının buçuk saat sürmesine şaşırmadım.

Aldığımda, *Xbox olumluydu. Okula gidebiliyor mu?*

Ciddiyim.

Kesinlikle.

Mesafeyi aşarsak, onu daha fazla çocuk yapmaya ikna edebilecektim.

Evet, patron. Bilgin olsun, bu zor manevrayı anaokulunun üçüncü gününden beri başarıyoruz, çünkü annesi

onu uyutan sürtüklere bırakırken geri döndüm.

Her neyse. Karakola gel. Sana anahtarları vermem gerek. Xbox'ı televizyonun yanına bırak. Benden başka kimse televizyonuma dokunamaz. Eve gidince hallederim. İşe gitmeden önce evde ol ki Ethan'ı görebileyim.

Metne baktım, muhteşemliğinin ekran görüntüsünü almak, almak, çerçeveletmek ve her gün okuyabilmek için başucuma koymak istedim.

Böyle bir şey yapacak bir çatlak olmak istemediğim için, Merry'nin bana verdiği başka bir nimeti deneyimledim.

Yani ben, artık hayatında bir erkek olan, *hayatında* bir erkek olan bir kadını. Yanında olan. Onunla ilgilenen. Bir ortak olmak. Çocuğunun hayatının bir parçası olmak. Çocuğuna bakmak. Bundan hoşlanmak. Bunu istemek. Bunun için çabalamak.

Bu iyiliğin içimden geçmesine izin verdikten sonra annemi aradım ve durumu anlattım.

Söylemeye gerek yok, Grace Sheckle çocuğum ve benim Merry'nin yanına taşınmamızdan oldukça memnundu. O kadar ki, evimden iki kapı ötede yaşayan cinayete meyilli bir erkek arkadaşı olmasını umursamadı bile.

Azıcık bile değil.

Çantalarımı hazırladım. Ethan'inkileri topladım. Xbox'ın bağlantısını kestim. Biraz yiyecek paketledim. Bir tava aldım. Hepsini arabama yükledim. Karakola gittim, anahtarları aldım ve orada bulunduğum süre boyunca telefonla konuşan erkeğimden hızlı, dikkati dağılmış bir öpücük çaldım.

Oradayken, hepsi meşgul olan pek çok arkadaşımın da selamlar aldım, bu yüzden oyalanmadım.

Eşyalarımızı Merry'nin evine götürdüm ve geldiğinde yerleştirdim. Ekstra odası bir hurda odasıydı, misafir odası değil.

Onunla yarın ilgilenirim.

Çocuğumu okuldan almaya gitmeden önce yapmam gereken bir şey vardı: Merry'nin mutfağındaki yetersiz erzakı tamamlamak için markete gitmek üzere dışarı çıktım.

Ve Xbox'ı televizyonun önünde yere bıraktım.

* * * * *

Garrett

"Burada kız bokundan başka bir şey yok," diye mırıldandı Jake.

Garrett ve Mike, Jake'in bodrumda bazı işlerini yaptığı masanın karşısında duruyorlardı. Masanın üzerinde Wendy Derian'ın cüzdanı, içindekiler ve arabasının içindekiler dağınık halde duruyordu.

Garrett, "Evet ama cep telefonu yok," diye cevap verdi. Jake ona doğru baktı. "Hayır."

"Kız kardeşinin kaldığı odaya baktık. Orada da kimse yoktu," diye belirtti Mike.

Garrett Mike'a baktı. "Yirmi sekiz yaşındaki bir kadının cep telefonu olacak." Mike masaya baktı. "Kahretsin."

Gideceği yere varmak için acele eden bir kadın.

Cep telefonu yok.

İyi değil.

"İşlenmesi gereken şeyler var çocuklar. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" Jake sordu. Garrett, "Hayır, dostum, teşekkürler," diye cevap verdi.

Odadan çıktılar ama masalarına geri dönmek için merdivenlere doğru ilerlemediler. Ayak işlerini yapmak üzere binadan çıkmak için merdivenlere yöneldiler. Ulaşmaları gereken bir arkadaş ve aile listeleri vardı.

Ama Garrett nereden başlayacaklarını biliyordu.

"Cutler'ın yeri mi?" diye sordu kapıyı arka otoparka doğru iterken. Mike başıyla onayladı.

İş için kullandıkları plakasız sedana geçtiler ve kimin kullandığını tartışmak için bile konuşmadılar.

Bir süredir ortaklardı. Bunu öğrenmişlerdi. Sırayla yapıyorlardı.

Bugün Mike'ın .

Garrett yolcu tarafına geçti. Mike onları yola çıkardı.

Sokağa girip Cutler'ın evinin önüne park ettiklerinde Cher'in evi sessizdi, Chevy'si garaj yolunda değildi.

Dışarı çıktılar. Eve gittiler. Kapıyı çaldılar.

Cevap vermedi ve kamyoneti ne arabada ne de sokaktaydı. "Geri geleceğiz," dedi Mike.

Garrett başıyla onayladı ve yola çıktılar. Listeyi gözden geçirdiler ve bulabildiklerine ulaştılar -endy Derian'ın işvereni, sonra evdeki arkadaşları, bazıları iş yerinde, en sonunda da aileye geri döndüler.

Çoğu evdeydi. Haberi almışlardı ve böyle bir haber anında kişisel bir güne dönüşüyordu.

Ama herkesten aynı cevabı alıyorlardı ve bu da kız kardeşinden aldıklarıyla aynıydı.

Wendy çok sevilirdi. Komikti. Tatlı biriydi. İyi bir işçiydi (ödülleri kazanmazdı, ama işini gösterir ve yapardı).

Ama o aptaldı. Yanlış adamları seçti. Hiç öğrenmedi. Bunu yapmaya devam etti. Kimse Cutler'ı sevmiyordu. Arkadaşları ona karşı temkinliydi. Ailesi ondan nefret ediyordu.

Buna rağmen, çok fazla şok vardı. Yanlış adamları seçmiş olabilirdi, ama onun için ne kadar kötü olurlarsa olsunlar, kimse bu yüzden üç kez vurulacağını düşünmemişti. Belki de mahvolacağını. Hatta dövüleceğini.

Ölmemiş.

Bu, seçtiği adamlar ne yaparsa yapsın - Cutler ne yaparsa yapsın - onun bu işe karışmadığını gösteriyordu.

İşe gitti. Arkadaşlarıyla vakit geçirdi. Hayatını erkeği için ya da erkeğinin içinde bulunduğu durumu ya da kendisinin de bu duruma dahil olduğu gerçeğini örtbas etmek için terk etmedi. Hiçbir şey saklıyor ya da hayattan, işinden, arkadaşlarından ya da ailesinden kaçıyor gibi görünmüyordu.

Sürekli yanlış adamlarla takılıyordu.

Cutler'la o kadar çok karıştı ki, arkadaşları ve ailesinin anladığı tek şey, ayrılıklarından ölümüne kadar geçen sürede sergilediği tavidir.

Çok üzölmüştü. Dinleyen herkese onun "doğru kişi" olduğunu söylemişti, ayrılık aniden gelmişti, ona göre mutluydular ve Cutler ona ilişkilerini neden bitirdiğine dair en ufak bir ipucu bile vermemişti.

Ellerindeki tek şey bu. Bir gece önce nereye gittiğini kimseye söylememiş olması da dahil. Ne bir aile üyesi, ne bir arkadaş, ne de bir iş arkadaşı. Ayrılırken bahsettiği tek kişi Marscha'ydı ama o da hiçbir ayrıntı vermemişti.

O gece saat 17:15'te Cutler'ın evine geri döndüklerinde kamyoneti bulamamışlar ve kapıya da cevap vermemişlerdi. Çıkamaz sokakta neler olduğuna dair hiçbir tanık yoktu. Cutler'ı, hayatının Wendy'ye gösteremediği diğer yönleri hakkında bir şeyler bilecek kadar seven ve onunla çok fazla zaman geçiren kimse yoktu. Ve Jake, Cutler'ın arabadaki parmak izleri dışında hiçbir şey bulamadı, ki Cutler'la birlikte yaşadığı için bu bekleniyordu.

"Bu konuda içimde iyi bir his yok," diye mırıldandı Mike onları istasyona geri götürürken.

"Hayır," diye onayladı Garrett.

"Sikimiz var," dedi Mike ona, bildikleri bir şeydi bu.

Garrett, "Evde olabileceği bir zamanda o eve tekrar gitmek istiyorum," diye cevap verdi.

"Bu arada onun takıldığı yerlere de uğrayabiliriz," dedi Mike. "Dusty'ye geç kalacağımızı söylerim."

Onun takıldığı yerlere gittiler, ki buraların yanlış adamı tavlama için mükemmel yerler olması şaşırtıcı değildi.

Bu, herkesin tanıdığı ama kimsenin onu kimin öldürmek isteyebileceğini bilmediği tatlı bir kızın ölümünden duydukları şok ve üzüntüyü ifade etmek dışında kimsenin bir şey söylemediği anlamına geliyordu.

Ayrıca bir gece önce bu mekânların hiçbirine gitmemişti ve müdavimlerden hiçbiri onun nereye gittiğini bilmiyordu.

Sekize çeyrek kala Cutler'ın evine döndüklerinde hâlâ kamyon yoktu ve evin ışıkları da yanmıyordu.

Mike, "Yarın deneyeceğiz," dedi.

"Tamam. Eve gitmeliyim ki Cher işe gidebilsin ve ben de Ethan'a bakabileyim."

Mike ön cama doğru sırtıttı. "Şimdiden aile içi mutluluk mu?"

"Bilmiyorum, ama öğrendiğimde ikinci öğrenen sen olacaksın." Mike kıkırdadı.

İstasyona geri döndüler, günlerini sonlandırmak için yapmaları gerekeni yaptılar ve Garrett, Cher'in ona bir öpücük verip işe gitmek için acele etmesi için tam zamanında evine vardı.

Koltuğundaki Ethan'a şöyle bir baktıktan sonra takım elbisesinin ceketini silkti ve Xbox'ı kurdu.

Ethan bir video oyunuyla uğraştı ama bunu Garrett'a günüyle ilgili gevezelik ederek yaptı. Televizyonun sesi ve Ethan'ın konuşması, dairesinin her zaman olduğundan çok daha az boktan görünmesini sağladı.

Garrett yiyecek bir şeyler almaya giderken onu dinledi ve mutfağında, hayatının eski karısıyla paylaştığı kısmı da dahil olmak üzere, hayatında hiç olmadığı kadar çok yiyecek olduğunu gördü.

Bir sandviç yaptı.

Daha sonra Ethan'la birlikte Cher'in stokladığı üç paket Oreos'tan birini cilalayıp bitirdiler ve bunu, ikisi de yatmadan önce spor programlarını izlerken yaptılar - Ethan çocuk olduğu ve erken yatması gerektiği için; Garrett ise bir cinayet yüzünden erkenden uyandığı ve günü geride bıraktığı için mutluydu.

Ama ışığı söndürmeden önce bir telefon görüşmesi yaptı.

"Sana kızgındım. Şimdi de senin için endişelendiğim için kızgıyım," dedi Ryker'ın sesli mesajına ve ardından "Ara beni Ryker," diye emretti.

Telefonu kapattı, ışıkları söndürdü ve yatağa uzandı.
Uykuya daldı.
Ryker aramadı.

* * * * *

*Arabaya yaklaştı. Fiesta
değildi.*

Mavi bir Equinox'tu.

*Yaklaşmak istemedi ama ayakları onu oraya götürmeye devam etti. Sürücü
tarafındaki kapının önünde durdu.
ve giysilerinde cam parçaları vardı, kendi kanından oluşan bir havuzda
oturuyordu ve üstü sırılsıklamdı.*

Cher.

Vücudu sarsılırken Garrett'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

Karanlığa baktı, rüya ve tenindeki ter kayganlığı yüzünden üşüdüğünü
hissediyordu.

"Siktir," diye fısıldadı, ellerini kaldırdı, avuç içlerini göz çukurlarına bastırdı,
bu rüyanın kalıntılarını yok etmek için gözlerinden yıldızlar fırlatmaya zorladı.
"Siktir," diye tekrarladı.

Anladı.

Sonunda anladı. Anlamıştı.

Onun zehri Rocky'ninkinden farklıydı.

Aynı olduğunu düşünüyordu.

Değildi.

Şimdi anlamıştı.

Bu konuda ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile
yoktu. Ama kimin bildiğini biliyordu.

* * * * *

Cher

Sabah dörde çeyrek kala kendimi Merry's'e attım.

Ceketimi silktim ve sessizce onu ve çantamı yemek masasının üzerine koydum.

Xbox yerde değil, daha önce boş olan ama şimdi boş olmayan raflardan birinde,
Merry'nin televizyonunun altındaydı.

Çocuğum kanepede uyuyordu.

Merry'nin çıkarıp üzerine çarşaf ve kalın bir battaniye koyduğu bir çekyattı.

Ama yine de bir kanepeydi.

Bir şey vardı için olmak bitti hakkında Bu, ama
Ethan yapmadı rahatsız görünüyorsun.

Dışarı baktı.

Yarın.

Karanlık koridorda ilerledim ve Merry'nin yatak odasının kapısının önünde
durduğunu gördüm.

Neredeyse sabahın dördünde eve hoş geldin.

Güzelmiş.

Hiçbir şey
söylemedim.

Hiçbir şey
söylemedi.

Ama yeterince yaklaştığımda, bir kolunu belime doladı ve beni odasına çekti.

Kapı mandalı zar zor bir ses çıkardı.

Ellerimi göğsüne doğru kaldırdığımda Merry beni geriye doğru
itti. "Çocuğuma bir yatak bulmalıyım bebeğim," diye
fısıldadım.

"Çocuklarla konuşacağım. Yarın için ne ayarlayabileceğimize
bakarız." Başımı salladım.

"Bir katil yakalamak mı?" Ben sordum.

Karanlıkta bile sırtışını gördüm.

"Henüz değil."

Bacaklarım yatağa vurdu, sonra Merry ve ben yatağa
vurduk, o üstteydi. Ağzı boynuma gitti.

"Yorgun musun?" diye
sordu. "Evet," diye
cevapladım.

Eli yan tarafıma kaydı ve gömleğimi de beraberinde götürdü. "Ne
kadar yorgunsun?" İyi bir ürperti gibi ürperdim. "O kadar da
yorgun değilim."

Eli kaburgalarımın üzerinden kayarak yukarı
çıkmaya başladı. "Sessizce sevişebilir misin?" diye
sordu.

Ellerim çıplak sırtından aşağı kayarak pijamasının altıyla karşılaştı.

Yumuşa

k.

Flanel.

Güzelmi

ş.

"Kesinlikle," diye cevap verdim.

Ağzı benimkine geldi ve beni öpmeden önce gülümsediğini hissettim.

Sert sikiştik. Hızlıca sikiştik. Harikaydı.

Ve bunu sessizce yapmayı başardık.

On Dokuzuncu Bölüm

Yanıldığımı Umuyorum

Cher

Perşembe, Sabahın Erken Saatleri

Merry'nin banyo kapısı .

Lavabodaydım, ellerim leğende, gözlerim aynadaydı.

Merry de lavabodaydı, ellerim kalçalarımdaydı, gözlerim aynada benimkilere bakıyordu. Ve ben onun sikini alıyordum.

Onu izlerken, kasları gerilirken, bakışları benimkini yakarken, parmakları etime batarken, vücudu onun itişleriyle birlikte hareket ederken, sikinin sert ve derin bir şekilde sürdüğünü hissederken, bir iniltiyi bastırmak için başımı eğdim.

Ellerinden biri omurgamdan yukarı kayarak saçlarımı yakaladı ve başımı geriye çekti.

İzlememi istedi.

Ve beni becerirken, Merry her zaman istediğini elde etmenin bir yolunu bulurdu.

Sikeyim.

Sıcak.

"Beni çok fazla tahrik etme bebeğim," diye fısıltıyla uyardım.

Buna cevap olarak dizlerini büktü ve o kadar derine daldı ki, rahmime çarpmış .

İnanılmaz.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," diye inledim.

Ve bunun üzerine saçlarımı nazikçe çekerek beni aletine doğru itiyormuş gibi hissettirdi.

Başım arkada, boynum eğik, Merry "Sırtını bana yasla" diye homurdanırken itmeye devam etti.

Yaptım ve gözlerinin göğüslerime düşmesini

izledim. "Daha fazla," diye homurdandı.

Ona daha fazlasını verdim.

Bunun üzerine tekrar hırladı, gözleri aynada bana yapıştı ve beni daha sert becerdi.

Kahretsin, bunun bir erkek için tahrik edici olduğunu görebiliyorum çünkü benim için tahrik ediciydi.

Ellerimi leğene dayadım ve sikine doğru geri çekilmeye başladım.

"İşte bu," diye inledi, elini saçlarımdan omzuma götürdü ve beni daha da sert bir şekilde geri itti.

"Merry," diye nefes aldım.

Gövdesini üzerime doğru kıvırdı, siki hâlâ kalkıyordu, diğer eli kalçamdan karnıma doğru ilerliyordu. Göğüslerimden birini yakaladı ve meme ucumu sertçe çekişini izledi.

Ama bunu yaparken Merry'nin yüzündeki çığ açlığı izledim ve onun yaptığını hissettim ve meme ucumdan amıma doğru fırlayarak patladı. Başım geriye uçtu ve dişlerimi sıktım, inlememi boğazıma geri götürdüm, orgazmımla birlikte erkeğimin daldıran horozuna karşı titreşiyormuş gibi hissettim.

Çekip beni döndürdüğünde, kaldırdığında, kıcımlı makyaj masasının kenarına yerleştirdiğinde, sonra eğip kaldırdığında henüz işim bitmemişti. Ağzını ağzıma dayadı, tekrar içeri soktu.

"Yaklaştın," diye homurdandı.

Ne dediğini biliyordum.

Dizlerimi kaldırdım, yanlarına bastırdım ve ellerimi saçlarının arasına sokarak sikini tuttum ve o benimkinin içinde sessizce homurdanırken ben de onun ağzına doğru nefes nefese kaldım.

"Şimdi," diye inledi, kendini derinlere yerleştirdi ve başını aşağıya çektim, açık ağzını kendime doğru çektim.

Dilimi içeri kaydırdım, böylece boğazımdan aşağıya doğru hırıldayarak inen orgazmı tam olarak yaşayabilecektim.

Onu öptüm ve aşağı inerken de öptüm. Onu terk ettiğinde öpücüğü o devraldı.

Benimki sıcaktı.

Merry'ninki tatlı, yumuşak ve uzundu.

İkisi de harikaydı.

Ama bitmesi gerekiyordu, o da bitirdi, başını kaldırdı bir elini yüzümün bir tarafını kavrayacak şekilde kaydırdı.

Gözleri uzun süre yüz hatlarımda gezindi.

"Kahretsin, sanki sabahın ilk saatlerinde en güzel halindesin," diye mırıldandı.

Tanrım, bunu sevdim.

"Beni berbat bir saatte uyandırıp sikmene izin verdiğim için böyle söylüyorsun," diye takıldım.

Gözlerimin içine baktı. "Benden önce davrandın, Cherie. Bir sonraki iltifatım buydu. Sabahları ilk iş olarak yaptığım en iyi sikişsin... ya da hiç. Ama bunun önemli bir kısmının sabah ilk iş senin kadar güzel birini becermek olduğunu söylersem yalan söylemiş olmam."

Bana hissettirdiği sıcak ve yumuşak duyguyu bastırmak için kendimi ona daha sıkı bastırdım, ellerim saçlarında, boynunda, omuzlarında dolaşırken mırıldandım: "Ben de bunun mükemmel sevişme becerilerim olduğunu sanıyordum."

Sırıttı. "*Seninle* sevişiyorum, tatlım. Benim kızım *sikişir*. Ve o bunu yapar... gündüz ya da gece... *güzel* görünerek."

Kollarında doğruldum. "Ben de sevişebilirim. Sadece bana izin vermiyorsun." Bunun doğru olduğundan emin değildim. Daha önce hiç denemedim.

"Oğlun kanepemde olduğu için sessiz olmak zorunda olmadığımız yatağında zaman geçirdiğimizde bunu test edeceğiz."

Kahretsin.

Gözlerim kapalı kapıya kaydı.

"Onu kontrol etmeliyim," diye mırıldandım. "Duymadı."

Merry'ye dönüp baktım. "Emin misin?"

"Duvarların arkasını göremiyorum ve bir köpeğin duyma yetisine sahip değilim ama on yaşında bir çocuktum. Saat sabahın altısı bile değil. Kendinde değil. Hiçbir şey duymadı."

"Bilmediği bir ortamda."

"Annesi ve güvendiği bir adamla birlikte. O iyi." Bu doğrudu.

"Yine de onu kontrol etmeliyim."

Merry'nin dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Bunu yapmadan önce sikimi senden çıkarabilir miyim?"

Ona bir bakış attım.

Sonra da "Evet."

dedim.

Başını eğmeden önce bana çok farklı bir bakış attı ve içimden çıkarken beni öptü.

İşi bittiğinde makyaj masasından kaldırdı ve beni ayağa kaldırdı. Merry tualete gitti. Ben de atılmış külot ve pijamalarımın yanına gittim.

Onları giydim ve Merry'nin banyosundan ve yatak odasından çıkıp kapıyı arkamdan kap.

Yavaşça, sessizce koridorda yürüdüm.

Oturma odasına ulaştığımda çocuğumu gördüm, kollarını başının üzerine atmış, battaniye bacaklarına dolanmış, pijama üstü göbeğine kadar çıkmış, tamamen baygındı.

Gülümsedim.

Sonra yavaşça, sessizce koridora geri döndüm ve onu çıplak ve gömme dolabında bulmak için Merry'nin odasına girdim.

Kapıya vurdum ve pervaza yaslandım.

"Dışarıda," diye paylaştım.

"Söylemişim," diye mırıldandı askıdaki bir takım elbiseye doğru sallayarak.

"Duş zamanı," dedim.

Merry bana baktı.

Pervazdan uzaklaştım ve banyoya doğru yürüdüm, bunu yaparken pijamalarımı ve külotumu attım.

Önce tuvalete gittim.

Ama duşu açan Merry'ydi.

* * *

Merry'nin mutfağında lavabodaydım.

"Bu senin mutfak dehan mı?"

Merry bu soruyu sordu ve ben de ona cevap vermek için döndüm.

Ama döndüğümde ağzımı bile açmadım.

Durdum.

Çünkü mutfağın bir tarafında Merry, takım elbise pantolonu ve güzel bir tişörtle tezgâha , çıplak ayaklarını bileklerinden çaprazlamış, önünde ona ve çocuğuma hazırladığım yumurta, pastırma, mücver ve kızarmış ekmekten oluşan bir tabak duruyordu. Diğer tarafta ise oğlum kot pantolonu ve uzun kollu tişörtüyle tezgâha yaslanmış, çıplak ayakları bileklerinden çapraz, saçları ıslak, kendi tabağı önünde duruyordu.

Ethan benim yerime, "Hayır, onun mutfak dehası yumurtalı krakerleridir," diye cevap verdi. "Yumurtalı kraker mi?" Merry çocuğuma sordu.

"Yarın senin için yapar," diye mırıldanarak kahvaltı servisimi sunan Ethan, mücverleri onun yüzüne doğru itti. Hâlâ çiğnerken, "Bu onun uzmanlık alanı," diye bitirdi.

Kendimi ve "Bu iğrenç" dedim.

Çocuğum bana baktı. "Sen böyle düşünürsün. Sen bir piliçsin. Bu erkek yemeği."

Ahbap yemeği.

Oğlum komikti.
Komikliğine sııttım.
Ama "Her neyse."
dedim.

Ethan Merry'ye baktı. "Annemin son günü olduğu için yatağına dönüp uyuyabilir, beni okula götürebilir misin?"

Lanet olsun.

Bu onun tercihi (ya da daha uygun bir ifadeyle talebi) olsa bile, Merry'nin alanına ve yüzüne girmiştik.

Onun hayatına da girmemize gerek yoktu.

Merry hiç tereddüt etmeden "Evet," dedi ve bana baktı. "Yarın ve Pazar günü izinli misin?"

Başımı salladım.

Merry başıyla onayladı ve dikkatini yemeğine verdi.

"Doğum günü partimi burada mı yapacağız, yoksa büyükanneme mi taşıyacağız?" Ethan sordu.

Kahretsin. Doğum günü gelecek haftaydı. Ve parti davetiyeleri üç hafta önce Ethan'la birlikte okula gitmişti. Partinin benim evimde olduğunu belirtmişlerdi.

Ama benim evimde değildik.

Hay sikeyim.

"Burada alabilirsin," dedi Merry.

"Büyükkannenle konuşacağız," dedim aynı anda.

Merry bana baktı. "Ne zaman?"

"Gelecek Cumartesi."

Merry Ethan'a baktı. "Doğum gününün Çarşamba olduğunu sanıyordum dostum." Ethan doğum gününü hatırladığı için Merry'ye gülümsedi.

Gülümsemekle meşgul olduğu için onun yerine ben cevap verdim: "Doğum günü Çarşamba.

Parti Cumartesi günü."

Merry, gözlerini bana dikerek, "Şubat sana önümüzdeki Çarşamba için izin verdi, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Annen mi?" diye devam etti. Tekrar başımı salladım.

"Tamam, o zaman Swank's'ta rezervasyon yaptırayım."

"Ne diyeceğim?" diye sorduğunda Ethan'ın sesi tizleşmişti.

Kahretsin.

Ethan'la Swank's hakkında henüz konuşmadım.

Yine de Merry'yle Swank'ın evine kadar gidip işleri bir şekilde berbat etmeden gelebileceğimizi düşünmemiştim.

Ama işte

buradaydık.

Şükürler olsun.

"Güzel bir restoran evlat," dedim çabucak. "Biftek ve-"

"Ne olduğunu biliyorum!" Ethan heyecanla ağladı. "Brendon'ın ailesi her yıl yılbaşı gecesi onları oraya götürür. Biftekleri *çatalınızla* kesebileceğinizi söylüyor." Oğlum adamıma baktı. "Bizi oraya mı götürüyorsun?"

Merry ona sırtıyordu. "Bunu istiyorsun, evet."

"Onu istiyorum!" Ethan neredeyse bağırdı ve bana baktı. "Bu *çok* havalı. Çocuklara söylemek için sabırsızlanıyorum. Brendon iyi bir adam, ama aynı zamanda kışında bir sopa da olabilir çünkü ailesi zengin. Her zaman Teddy, Everest ve benim asla yapamayacağımız şeylerden bahsediyor çünkü Teddy iki katlı bir evde yaşıyor ve Everest'in babası bir pislik. Annem bana brokoli yedirmedeği için hâlâ en tepedeyim. Ama Brendon ensemden nefes çünkü kablolu TV paketi, Netflix, Amazon Instant Video ve Hulu'su var. Bu beni zirveye taşıyacak. Annemin erkek arkadaşı, karakolda takılmama izin veren ve bizi çatalla kesebileceğin bifteklerle götüren katil bir SUV'ye sahip belalı bir polis olduğu için artık zirvede. Yani bu... *harika*."

Ethan'ın, Merry ve benim onun ortaokul çocuğu hiyerarşisindeki yeri için ne anlama geldiğimizi düşündükçe, oğlumun bu kadar mutlu sevinmeli miydim yoksa bir gün mutlaka Merry ve benimle ilgili her şeyi mahvedecek bir şey yapacağımdan korkmalı mıydım bilemiyordum.

Ben daha kararımı veremedim, Merry hemen oraya girdi ve durumu daha da kötüleştirdi.

"Kendiliğinden yanmaktan korksan bile, dostum, Netflix ve Hulu'm olduğunu bilmelisin. Ayrıca NFL Pazar Bileti içeren premium paketim de var."

Ethan'ın gözleri kocaman oldu ve "*NFL Pazar Bileti mi?*" diye nefes

aldı. "Evet," diye onayladı Merry.

Kahvaltı unutulmuştu, yavaşça, çocuğum gözlerini bana doğru

çevirdi. Evet, Merry durumu daha da kötüleştirdi.

"Ye," diye emrettim. "Arkadaşlarınıza ne kadar harika bir aldığınızı anlatmak için alabildiğiniz kadar yakıta ihtiyacınız olacak. Ama seni uyarıyorum.

Diyetini tekrar gözden geçir. Bu brokoli anlamına gelmeyebilir ama geleceğinde sebze görüyorum." Merry'ye baktım. "Bu senin de geleceğin demek."

"Anne!" Ethan ağladı.

Merry, "Ben sebze severim," diye mırıldandı ve tabağına geri döndü.

Ethan hemen söylenmeyi bıraktı ve düşünceli gözlerini Merry'ye çevirdi.

En azından bu vardı. Merry'nin sebzeleri sevdiğini söylemesinin, Ethan gerçek makaleyle karşı karşıya kaldığında geçerli olup olmayacağını bilmiyordum. Ama en azından düşünmesini sağladı.

"Ye," diye tekrarladım. "Sonra elinizi yüzünüzü yıkayın, ayakkabılarınızı giyin ve geç kalmamak için eşyalarınızı toplayın."

Her iki oğlum da iki haftalık erkek arkadaşımın o anda yaşadığımız evinin mutfağında karşılıklı tezgâhlara yaslanarak yemek yiyorlardı.

Merry önce bitirdi ve bulaşıkları yıkamama yardım etti.

Ethan yemeğini bitirdi, kendi tabağını duruladı (Target'ta satılan, neredeyse hiçbir maliyeti olmayan, bok gibi görünen ve kâğıttan yemek yemenin sadece bir adım ötesindeymişsiniz gibi hissettiren plastik) ve bulaşık makinesine koydu.

Merry'nin bahçe satışının güzelliğini öğrenmesi gerekiyordu.

Ethan, Merry'nin koridorundaki tualete koşmadan önce, "Geri döneceğim," dedi.

İşte o zaman Merry'nin alanına girdim.

"Bebeğim, ayakkabılarımı ve ceketimi almalıyım," diye mırıldandı bir elini kalçama koyarken bile.

"Bu işi nasıl berbat edersem edeyim benden asla ama asla *ayrılamayacağını* biliyorsun, çünkü az önce çocuğuma NFL Pazar Bileti'ne sahip olduğunu söyledin," diye tısladım.

Önce Merry'nin kafası sarsıldı. Sonra bana baktı.

Ondan sonra, her iki kolu da beni öyle sert sardı ki, vücuduna çarptım ve kahkahalar atarken nefesim kesildi.

Sesi sevdim. Hissetmeyi sevdim.

Ama nefes alamıyordum.

"Merry, kesiyorsun," diye soluk soluğa kaldım.

Beni hemen . Sonra, aynı anda, iki eli başımın iki yanını çevreledi ve yüzü benimkinin içindeydi.

"Sabah erkenden muhteşem bir sikiş. Uzun bir duş. Çok güzel yumurta ve kızarmış ekmek. Ahbap yemeği vaadi, her ne haltsa. Ve kendimi bildim bileli ilk kez sabah sekizden önce güldüm. Cherie, tatlım eğer bu beceriyorsan, yapmaya devam et."

Kahretsin, durması gerekiyordu.

"Tanrım, yine sıcak ve yumuşacık hissediyorum," diye sızlandım. Merry yine gülmeye başladı.

"İğrenç! Siz ikiniz yapış yapış mısınız?" Ethan oturma odasından tiksintiyle seslendi.

"Evet," diye cevap verdi Merry, ellerini başımdan çekip kollarını bana dolayarak. "Annen çok komik. Bu yapışkanlığı hak ediyor."

Merry'nin kollarında durdum, çoğu Merry'nin söyledikleri, sarılmaları ve kahkahalarıyla ilgili olmak üzere pek çok iyi şey hissediyordum.

Sonra durdum ve oğlumun tutuklanmasını izlerken başka şeyler hissettim, sadece orada duruyordu, yüzü gevşekti, gözleri bize bakıyordu, ama çalışıyorlardı.

Sonra sırtıtışını izledim.

Aklına her ne geldiyse, bunu kendine saklamak niyetindeydi ve bunu ona katlamasını söylediğim kanepeye doğru sıçrayıp (ve), üzerine oturup ayakkabılarına uzandığında anladım.

"Ben de aynısını yapmalıyım," dedi Merry ve ona baktığımda bana tepeden baktığını gördüm. "Yapmadan önce bana biraz daha yapışkan ver."

Gözlerimi çocuğuma kaydurdım.

Çorabını çekiştiriyordu.

Gözlerimi erkeğime

kaydurdım.

Ağızma bakıyordu.

Ben de ayak parmaklarımdan üzerinde yuvarlandım ve ağızımı onunkeyne değdirerek ona yapışkan verdim.

Geri döndüğümde Merry'nin gözleri mutlu ve gülümsüyordu.

Tamam, belki bunu berbat etmeden yapabilirdim.

Belki *hepimiz* bunu etmeden yapabiliriz. Bu düşünce beni gülümsetti.

Bu, beni bırakmadan önce erkeğimin beni sıkmasına neden oldu.

Mutfaktan çıplak ayakla çıktı, takım elbisesinin ceketini silkip seksi görünerek ayakkabılarıyla geri döndü ve oğluma okula gitmek için eşyalarını toplaması ve annesine hoşça kal demesi için seslendi.

Ethan ceketini çoktan giymiş, sırt çantasını omzuna atmış, Merry'ye ve kapıya doğru giderken bana sesleniyordu.

İkisi de dışarı çıkmadan önce bana gülümsedi ve el salladı. Bunu farklı şekillerde yaptılar -Merry'nin el sallaması alçak ve soğuk, gülümsemesi yakışıklı ve sıcaktı; Ethan'ın el sallaması yüksek ve şapşal, gülümsemesi sıcak ve tatlıydı.

Kapı arkalarından kapandı.

Yemin ederim, tüm bunları izlerken, daha sıcak ve daha yumuşak olmadığını biliyordum.

Olmadı işte.

Ve olacağını da hiç düşünmemiştim.

Ama uzun zamandır ilk kez umut ediyordum. Hem de çok umut ediyordum.

Umarım yanılıyorumdur.

* * * * *

Garrett

Garrett, Ethan'ın okulunun önünde kamyonetinin içinde oturmuş, çocukların havalı olmayı öğrenmeden önce yürüdükleri şekilde binaya doğru zıplamalarını izliyordu. Ethan, Garrett'a doğru dönmüş, elini kaldırmış, el sallıyordu.

Gülümseyerek kendi elini kaldırdı ve selam verdi.

Çocuklarını bırakmış ve okuldan çıkmak için bekleyen ebeveynlerin arabalarının oluşturduğu kuyrukta sürünerek ilerleyen Cher'in oğlunu gözden kaybettiğinde, telefonunu çıkardı ve ona bir mesaj gönderdi.

Ethan iyi.

Sonra bir mesaj daha gönderdi, bu seferki Mike'a.

Gelmeden önce bir şeyler yapmalıyım. Olabildiğince çabuk orada olacağım. Mike'a bir mesaj gönderirken Cher'den de bir mesaj aldı.

Teşekkürler bebeğim.

Ardından, bir grup *x* ve *o*'yu çiçeklerle karıştırdı ve tüm bunları garip ve komik bir nedenle bir hayalet ve bir el feneri emojiyle sonlandırdı.

Bu, yapması gereken aramayı yaptığında ve telefonunu kulağına götürdüğünde gülümsediği anlamına geliyordu.

Dave Merrick selamlayarak, "Hey, evlat, cinayeti yakaladığımı duydum," dedi.

Babası emekli bir BPD dedektifiydi. Başka bir deyişle, oğlu polis teşkilatındaydı ve sırf kendisi olduğu için her şeyden haberdardı.

"Evet, baba. Dinle, bu sabah biraz vaktin var mı?" Garrett sordu. "Ben emekliyim, Garrett. Vaktimden başka neyim var ki?" Dave cevap verdi.

Garrett ona, "Etrafta dolaşmam lazım," dedi.

"Kahvaltı yaptın mı?"

"Cher karnımı
doyurdu."

Dave sessizdi, bu da Garrett'a son birkaç haftadır babasına pek zaman ayıramadığını hatırlattı.

Dave'in Garrett'ın Cher'le görüşüğünü duymuş olması kuvvetle muhtemeldi. Ama bunu Garrett'tan duymamıştı.

Bu düşünceyle arkasındaki BMW'li ve acelesi olan kadın korna çaldı. Hâlâ önündeki trafikte sürünen adam dikiz aynasına baktığında, kadının sanki tek başına işlemleri geciktiriyormuş gibi sinirli bir şekilde kendisine el kol hareketleri yaptığını gördü.

Babasına bir şeyler söylemeye başladı, ama iki saniye içinde, önündeki dokuz arabanın sihirle yok olmasını sağlayamayınca, tekrar korna çaldı ve el kol hareketleri yapmaya devam ederken ağzının dudak okuması zor olmayan bir şekilde hareket ettiğini gördü. Yarım saniye sonra, gözlerini dikiz aynasında yakaladığında, ona tekrar korna çaldı ve iki elini de kızgın bir öfkeyle havaya kaldırdı.

Sağ tarafına baktığında okula giden çocukları gördü, bazıları yaya, bazıları bisikletlerini dışarıdaki bir rafa park etmişti, birçoğu kadını izlemek için dönmüştü.

Bunu görünce kamyonetini park etti ve babasına "Orada olacak mısınız?" diye sordu.

"Evet, evlat. Burada olacağım," diye yanıtladı Dave.

"Harika. On, belki on beş dakika içinde orada ol," dedi kapısını açarken.

"Görüşürüz o zaman."

Garrett kamyonetinden inerken telefonu Mike'tan gelen ve Garrett'ın bakıp "*Yakaladım seni*" dediğini gördüğü bir mesajla bipleyerek bağlantıyı kesti.

Adam kadının arabasına doğru ilerledi ve kadın el kol hareketlerini bırakıp adama bakarken adam da kadının ötesine geçerek trafiğin akmasını sağlamak için onları geçmek üzere bekleyen arabaları işaret .

Ardından telefonunu ceketinin iç cebine soktu, bu da ona ceketini geriye itme fırsatı verdi ve elini indirip kalçasına koyarken kemerindeki rozetini ortaya çıkardı.

Arabanın onun tarafına geçti ve cama vurdu. Vızıldayarak aşağı indi ve dışarı baktı.

"Özür dilerim, polis olduğunuzu bilmiyordum," diye mırıldandı, yanakları pembeleşmiş, gözleri güneş daha yeni doğmuş olmasına rağmen pahalı güneş gözlüklerinin arkasına saklanmıştı.

Ama yüz ifadesi kolayca okunabiliyordu; daha fazla gecikmeye sinirlendiğini, bunu yüzüne karşı paylaşmayacağını ve sabırsız bir sürtük olması konusunda bir şeyler yapabilecek bir polis tarafından yakalandığı için utandığını gösteriyordu.

"Polis olup olmamam fark eder mi?" diye sordu.

"Erken saatte bir toplantım var," diye açıkladı. "Asayı bırakacağım, işe geç kalıyorum."

"Öyle olabilir hanımefendi, ama umarım siz de benimle aynı fikirdesinizdir, bir grup dokuz, on ve on bir yaşındaki çocuğun önünde korna çalıp böyle davranmanız iyi dersler vermiyor. Daha da kötüsü, kimsenin inişi hızlandırmak için yapabileceği bir şey yok, oraya gitmek için açık olana kadar kimsenin gidebileceği bir yer yok. Bu yüzden en iyisi elinizi kornanızdan çekip herkes gibi sıranızı beklemeniz."

"Bu konuda bir şeyler yapmalılar," diye tersledi, bir eliyle yavaşça yanlarından geçen arabalara, binmek için uzun bir kuyruğa, inmek için sürünen kuyruğa işaret etti. "Her gün böyle ve bu çok saçma."

Yanılmamıştı.

Onunla aynı fikirde olduğunu paylaşmadı.

"Mesele bu değil. Mesele şu ki, o okulda bir oğlum var ve öğreneceği pek çok yolun olduğu bir yaşta. İnsanların sizin gibi davrandığını görmesini ve bunun normal olmadığını düşünmesini istemiyorum. Sabırlı olmayı öğrenmeli, hayata devam etmek için vatandaşlarıyla birlikte çalışmalı. Bu durum işinize gelmiyorsa, okulla ya da kasabayla görüşün ya da herkes gibi sineye çekin. Çocuklarını güvenli bir şekilde okula götürmek ve yollarına devam etmek için sizinle aynı amacı güden diğer ebeveynlerden hıncınızı çıkarmayın. Öyle mi?"

"Evet, memur bey," diye mırıldandı.

Başını salladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler." O da başını salladı.

Kamyonetine doğru yürürken işinden pek keyif almadığını düşünüyordu. Böyle şeyler yaptığı zamanlar hariç.

Kamyonetine bindi. Sürünerek okulun çıkışına varması ve oradan ayrılması sadece üç dakikasını aldı.

Sonra babasına gitti.

Garaj yoluna girdi, arabadan indi ve babasının evine, Garrett ve Raquel'in büyüdüğü, annelerinin öldürüldüğü eve doğru ilerledi.

Rocky ve kendisi taşınmadan önce babasının burayı neden satmadığını hiç anlamamıştı ve taşındıktan sonra da neden satmadığını kesinlikle anlamadı.

Ayrıca babasını bu konuda hiç sorgulamadı. Merrick'ler böyle şeyler yapmazdı.

Bu da hepsinin kendi açılarından berbat olmalarının nedenlerinden biri olabilir.

Dave onu kapıda karşılamadı. Hava soğuktu ve soğuk Dave'in ve Garrett'in annesini öldüren adam babasını delik deşik ettiğinde tamamen iyileşmese de aldığı yaraların canına okuyabilirdi.

Ama Garrett ön kapıya vardığında, telefon konuşmasıyla şimdi arasında geçen sürede babasının kapının kilidini açmış olduğunu gördü.

İçeri girdi ve seslendi.

"Mutfak, evlat!" Dave geri seslendi.

Garrett mutfaka yöneldi ve babasını cezvenin başında buldu. "Joe?" diye sordu cezveye.

"Evet," diye yanıtladı Garrett.

Babası ona sevdiği gibi bir fincan doldurdu -süt yok, iki şeker- ve Garrett fincanı nereye götüreceğini görmek için bekledi -mutfak masasına mı, bara mı yoksa ayakta durup içmeye ve konuşmaya devam mı edecekti?

Garrett, babası masaya götürüp Garrett'a bardağını uzatırken soğğun kendisiyle dalga geçtiğini anlamıştı.

Oturdular. Dave sakat bacağına uzattı ve bunu neredeyse hiç irkilmeden yaptı.

Garrett bunu izlerken midesinin ekşidiğini hissetti. Ama bu farklı türden bir ekşiydi. Uzun zamandır birlikte yaşadığı bir ekşiydi.

"Cher Rivers'ı görüyorum," diye mırıldandı babası kahvesini dudaklarına götürürken.

"Evet," diye yanıtladı Garrett, sonra kendi bardağını yudumladı, yutkundu ve kupasını indirdi. "Meşguldüm. Mazeretim yok. Cher'le işler ciddiye bindiğine göre, seninle bağlantı kurmak için zaman bulmalıydım."

Dave'in ağzı çarpıldı. "Oğlumun nihayet hayatında kalıcı gücü olan bir kadın var, önceliğin bende olduğundan emin değilim."

Garrett onun gözlerini tuttu. "Dediğim gibi, durum ciddi baba."

Dave göz temasını kesmedi. "Birkaç gün önce Devin buradaydı, viskimi içiyor ve bana Mia'nın artık kendisine ait olmayan bir iddiayı ortaya attığını, bunu da kız arkadaşını iş yerinde gafil avlayarak yaptığını . Sen orada değildin, Tanner senin ve onun arkasını kolladı. Yani, buradan anladığım kadarıyla durum ciddi, Garrett."

"O iyi bir kadın."

"Cher'i tanıyorum," dedi Dave sert bir baş hareketiyle. "Bunu bilin. Onun iyi bir çocuğu olduğunu ve Ethan'ın da iyi bir annesi olduğu için iyi olduğunu biliyorum. Sonunda kafanı kışından çıkardığına sevindim, çünkü sana her yaklaştığında, sert kadın, ukala, sevimli rutinini sadece seni gülümsetmek amacıyla artırdı, aynı zamanda bunu yaptığını gizledi çünkü kalbini yakaladın."

Babasının sözleri üzerine kalbi sıkıştı. O bunu bilmiyordu.

Ya da daha doğrusu, bunu fark etmemişti.

Merrick'ler aile sadakati ve deli olmakla ilgiliydi, duygusal olarak kapalı olanları yapmayı başarmak, ki bu onların deli olmalarının sadece bir parçasıydı. Ama Dave eski bir polisti. Bu yüzden Garrett babasının Cher hakkında söylediklerinin doğru olduğundan bir an bile şüphe etmedi.

"Bir bok yok mu?" diye sordu sessizce.

"Burası oğlumun kafasının kışında olduğu kısım, fark etmediniz. Muhtemelen bütün kasaba fark etmiştir. Ama sen fark etmedin."

Sikeyim.

"Kimse bir şey söylemedi," diye belirtti.

"Evlat, Cher yıllardır sana kötü davranıyor. Neden başka kimse bir şey söylemedi bilmiyorum. Sadece benim neden söylemediğimi biliyorum. Onu kırmadan bu konuda bir şeyler yapabilecek durumda olduğunu düşünseydim ben de bir şeyler söylerdim. Ama hâlâ Mia'ya bağlı olduğunu sanıyordum." Garrett kahve fincanını sözde kadeh kaldırır gibi kaldırmadan önce bir dudak bükme hareketi daha yaptı. "Öyle olmadığına göre, tekrar ediyorum, sonunda kafanı kışından çıkarmana sevindim."

Garrett, "Cher'le işler yolunda gitmedi ve Mia bunun sadece bir parçası," diye paylaştı.

Dave bilerek başını salladı. "Buna değecek şeyler asla yapılmaz. İşlerin yolunda gitmediği bir kadın varsa, ondan kurtulursun. Düzgün giden şeyde tutku yoktur. Yumuşakta meydan okuma yoktur. Sorunsuz bir kadınla birlikteyseniz, bu onun sizin yolunuzda aksamadan ilerleyebilmeniz için kışını yırttığı anlamına gelir ki bu da onun anlaşmadan ihtiyacı olanı almaktan ziyade size göz kulak olduğu anlamına gelir. Kadının ihtiyaçlarını karşılamayan erkek, erkek değildir. Kadın da kadın değildir, ihtiyacı olan şeyi elde etmekle ilgilenmez. Yaşayana kadar bu senin için bir anlam ifade etmeyebilir, bu yüzden bunu kısaca özetleyeceğim evlat. Pürüzsüzlük sıkıcıdır."

Garrett babasına sırtıttı. "Bilemiyorum. Daha önce pürüzsüz bir şey yaşadığımdan emin değilim."

Babası yine başını salladı. "Seyahat ettiğin zorlu yol bununla ilgili değildi. Mia ile çıktığın yolculuk..." Başını sallamaya devam etti, sonra sırtıttı. "Ama 1.80 boyundaki eski sevgilinin seni ittiğini duyunca insanlarla dolu bir barda kendini yere atan bir kadın, işte bu iyi türden bir sarsıntıdır."

Garrett bunu duymamıştı. "Cher, Mia beni ittiği için mi onunla kavga etti?"

"Oh evet."

İşte o zaman Garrett başını salladı ama bunu hâlâ sırtarak yapıyordu.

"Şanslısın ki, sert bir adam olduğunu çoktan kanıtladın, bu yüzden Cher'in J&J'de seni savunması itibarını zedelemiyor," diye dalga geçti babası.

Garrett ona, "Kendini buranın sert kızı sanıyor," dedi.

"Haksız değil. Yine de hayat hayattır, bu yüzden bu şehirde fazla arkadaşı var."

Babasının Cher'i sevdiğini bilmek iyi hissettirdi.

Ama işe gitmesi gerekiyordu ve babasından alması gereken bir şey vardı, bu yüzden işe koyulmak zorundaydı.

"Rüyamda onu görüyorum baba," diye paylaştı Garrett.

Dave'in sırtışı bir gülümsemeye dönüştü. "Şimdi evlat, babanın bu konuda ayrıntı dinlemeye hazır olduğundan emin değilim."

"Hayır," dedi alçak sesle. "Rüyamda onun öldüğünü görüyorum."

Dave doğruldu. Soldu. Ve çenesini kapattı.

Garrett da doğruldu. "Şimdi bana kapanmanın zamanı değil. Rocky'nin kafasında olduğu gibi benim kafamda da bir karmaşa olduğunu sanıyordum; bu durumda erkek olan benim, polis olan benim, Tanner'ın mesleğinin onu elinden alacağından endişelendiği gibi sevdiğim birinin beni kaybedeceğinden endişelendim. Anneme olanlar olduğunda o da oradaydı, bu yüzden yaşadığı karmaşaya bir de bunu durduramadığı için duyduğu suçluluk duygusu eklendi."

Annesinden bahsettiğinde, babasının ağzının gerildiğini gördü. Ama pes etmedi.

"Bu rüyalardan anladığım kadarıyla birinin beni kaybedeceğinden endişelenmiyorum. Yaptığım bir şeyin Cher'i tehlikeye atacağından endişeleniyorum."

Dave gergin dudaklarını zorlayarak, "Annene yaptığım gibi," dedi.

"Anneme olanlar gibi," diye karşılık verdi Garrett. "Bunu ona sen yapmadın. Bu onun başına geldi."

"Yaptığım şey yüzünden."

"Olanlar yüzünden," dedi Garrett kararlı bir şekilde. "Sen bir sik yapmadın baba. İşin dışında."

Dave ona baktı, sonra sinirli bir şekilde sandalyesinde kaydı. "Neden burada olduğunu söylemek ister misin, benimle bu konuyu konuşmak için?"

Garrett babasına baktı, Rocky'nin yıkıldığı ve Tanner'ın haklı olarak hem kendisinin hem de babasının kışına tekme bastığı olaydan sonra böyle berbat bir soru sorduğuna bile inanmıyordu.

Sonra dedi ki, "Bunun açık olduğunu sanıyordum. Buradayım çünkü iyi bir kadına aşık oldum ve bu kez ona tutunmak istiyorum. Onun bir çocuğu var, benim de onunla birlikte aşık olduğum bir çocuk. Ve daha fazla çocuk istiyor, baba. *Benim çocuklarımı*. Rocky'nin yirmi bir yaşındayken Tanner'ı hayatından çıkarmasının aksine, kafasını kurcalayan her şeyle başa çıkacak kadar olgun değilken, ben kırk iki yaşındayım ve sorunlarım olduğunun farkındayım. Bu yüzden kadını ve oğlunu mutlu edebilmek için onlarla başa çıkacak araçları bulmam gerekiyor. Onları parçalamak değil."

Dave, "farkındasın, sadece yap," dedi.

Garrett, "İlk rüyasında, yüzünde bir silahla duvara yaslanmıştı - patlayan bir silah," dedi.

Babasının bedeni küçük bir sarsıntı geçirdi. Annesi de böyle ölmüştü.

İşkence sonra.

Garrett zorlamaya devam etti. "İkincisi, dün gördüğüm kurbanın cesedi gibiydi, bir arabanın içinde, kanlar içindeydi. Oğlunun bu tür rüyalar görmesi senin için sorun olur mu?"

"Bir doktora görün," diye kestirip attı Dave. "Kız kardeşine yardımını oldu." "Doktora görünmek istemiyorum. Babamla konuşmak istiyorum."

Dave'in başı seğirdi ve "Sana verebileceğim o aletlere sahip değilim Garrett," dedi.

"Evet, ," diye karşılık verdi

Garrett. "Eğer , onları sana verirdim."

"Onları bana vermiyorsun, benim zamanım gelirse, öğrendiklerimi Cher'le birlikte yaptığımız bir çocuğa nasıl vereceğim? Ethan'ın öz babası bir moron, bunu değiştiremeyecek türden. Eğer Cher'le düşündüğüm gibiyse, Ethan'ın sahip olabileceği en iyi kişi ve sana söylemeliyim ki, o çocuğu tanıdıkça bu onur bana ait olacak. Ama bunu doğru yapmalıyım. Ve eğer

Hayatında onun için güçlü olmama ihtiyaç duyduğu bir dönem var, ona bunu nasıl yapacağını öğretmeliyim, eğer bunu bile bilmiyorsam bunu nasıl yapabilirim?"

Dave'in yüzü buruştu.

Garrett babasına doğru eğildi.

"Sadece bana her şeyin yoluna gireceğini söyle," diye fısıldadı. "Bunu başarabileceğimi söyle. Bana işimi yapabileceğimi ve onu güvende tutabileceğimi söyle. İşimi yapabilirim ve Ethan'ı güvende tutabilirim. Ailemizin başına gelenler benim kurduğum ailenin başına gelmeyecek. Tek ihtiyacım olan baba, bana her şeyin *yoluna* gireceğini söylemen."

"Sana hiçbir şey olmayacak," diye fısıldadı Dave. "Cher'e hiçbir şey olmayacak. Kahretsin Garrett, bütün hayatını böyle düşünerek mi geçirdin?"

"Tüm hayatın boyunca başına gelenlerin senin suçun olduğunu düşünerek yaşamaman yanı sıra. Annem ve sen. Seni seviyorum. Sen benim babamsın. O acıyı ve suçluluğu seninle birlikte hissettim. Ben de kendi acımı ve suçluluğumu senden almak için güçsüz olduğumu hissettim. Yani, evet baba. Bütün hayatımı bunu düşünerek yaşadım. Hayır. Düşünerek değil. Duygusal olarak felç oldum çünkü bundan çok korkuyordum."

Dave onun bakışlarını tuttu, gözlerinde acı ve suçluluk vardı. Hay sikeyim.

Hiç bitmedi.

"Mia, oğlum... şirin. Çok tatlı," diye başladı Dave.

Garrett çenesi geri çekilirken gözlerini yavaşça kırpıştırdı. Ne oluyor lan?

"Tatlı değil. Keskin," diye devam etti Dave. "Kızın mizah anlayışı bir ustura gibi. Seni mutlu ederdi, evet. Mutlu ederdi. Oğlumu mutlu görmeye bayılırdım. Ama buna rağmen hatalı olduğunu biliyordum. İyi zaman kızı. Kötü zamanlar geldiğinde, içinde olmadığını biliyordum. Annen ona katlanırdı ama onu asla gerçekten sevmezdi," diye açıkladı Dave.

Garrett arkasına yaslandı, daha önce hiç duymadığı şeyleri duyunca afallamıştı. Dave devam etti.

"Ve haklıydım. İçinde yoktu. Babasının ona verdiği gibi pürüzsüzlük istiyordu, bu da senin ona bunu vermek için kışını yırtman gerektiği anlamına geliyordu. Sende bu yoktu ve bu bir zayıflık değildir. Bu gerçek bir erkek. Hiçbir kadın erkeği için bunu yapmamalı, hiçbir erkek kadını için bunu yapmak zorunda kalmamalı. Ve hiçbir kadın bir erkekten bunu beklememelidir. Evlilik bir ortaklıktır. İkiniz de fırtınayı atlatmak için dayanmalısınız, evlat. Ben

Mia'nın sonuna kadar gitmemesine şaşırdım. Seni incinmiş görmek canımı yaktı. Ama onu kaybettiğinde şaşırmadım."

O konuşmayı kesti ve Garrett da başlamadı. Söyleyecek hiçbir şeyi yoktu ve babasının bunu yıllar önce paylaşması gerekirken neden şimdi paylaştığını anlamıyordu.

Ne olursa olsun, bu konunun dışındaydı.

Mia gitmişti. Artık herkes nedenini anlamıştı ve sinir bozucu bir şekilde, babası da dahil olmak üzere birçoğu nedenini uzun zaman önce anlamış gibi görünüyordu.

Onunla tartışmanın Cher'e tutunmakla bir ilgisi yoktu.

"Cher Rivers," diye devam etti Dave umutla konuya girerek, "bu farklı bir hikâye. Bunu sen de biliyorsun. Eğer bilmeseydin, *sorunların* umurunda bile olmazdı. Aynı körlükte olurdun, yıllardır yaptığın hataları yapar ve umursamazdın. Onun farklı bir hikâye olduğunu bilmeseydin, burada olmazdın, nasıl başa çıkacağını bilmeyen yaşlı bir adama nasıl başa çıkacağını sormazdın. Nasıl başa çıkacağımı bilmememin nedeni, Garrett, fırtınayı nasıl atlatacağımı çok iyi öğrenmiş olmam. Bunu da annen yanımdayken her şeyle yüzleşebildiğim için öğrendim. Onu kaybettiğimde, bu yeteneğimi de kaybettim. Geri kazanamadım. Ne zaman denesem, bu bana onu ne kadar özlediğimi hatırlattı. Ben de denemeyi bıraktım. Kafanızı nasıl toparlayacağınızı ya da bu hayallerden nasıl vazgeçeceğinizi size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer annen bu masada benimle oturuyor olsaydı, bu cevaplara sahip olurum."

Garrett babasının sözleriyle boğazının düğümlendiğini hissetti.

Babasının gözlerinin parladığını gördü ve kendi gözlerinin de ıslandığını hissetti. Hareket etmedi.

Ayrıca hâlâ konuşmuyordu.

Dave Merrick boğazını temizledi, burnunu çekti ve konuşmaya devam etti.

"Size söyleyeceğim son şey, Cher Rivers'ın farklı bir hikaye olduğunu tekrarlamak. Sahip olduğun bu sorunlar hakkında endişeleniyorsun. Onları aşamayacağından endişeleniyorsun. Görmediğiniz şey, elinizde fırtınayı atlatmayı bilen bir kadın olduğu. Yani elinizde sorunlarınızı bilen bir kadın var. Bu da demek oluyor ki Garrett, kadınına sıkı sıkıya tutunabildiğin için şanslı yıldızlarını saymak dışında bir bok yapmana gerek yok, böylece... lanet olası... *fırtınayı* atlatabilirsin."

Dave'in işinin bittiğini biliyordu.

Sonra tekrar, aslında işi bitmişti çünkü sonunda Garrett'a tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti.

Babasının Cher'in ona ihtiyacı olan şeyi zaten verdiğini söylemesine ihtiyacı olduğu için bunu yapmıştı. Ve bunu günler önce, annesinin evindeki akşam yemeğinde yaptığı saçmalıklara katlanmayarak yapmıştı.

Ancak Garrett hâlâ konuşamıyordu çünkü boğazı hâlâ kapalıydı ve nefes almakta zorlanıyordu.

Bu, tıpkı babası gibi boğazını temizlediği ve burnunu çektiği anlamına .

Dave, "Kız kardeşin yine hamile, bu beni çok sevindiriyor," dedi. "Ama kırk yaşında, o yüzden Tanner'la bir kez daha denemesi konusunda konuşacağım, çünkü zaman geçtikçe onun için tehlikeli olmaya başlayacak. Her neyse, bu çocuk Tanner için dört eder ve Tanrı aşkına, dört her erkek için yeterlidir."

Garrett gülümsedi.

"Ama torunlarla işim bitmedi," diye devam etti Dave. "Cecelia'yı kaybettikten sonra siz iki çocuk dışında boş yaşadım. Siz ikinizin beni doldurmak için elinizden geleni yapmanızın zamanı geldi. Cher genç, daha çok bebek yapacak. Ama buna başlasan iyi olur çünkü sen de ben de bahar tavuğu değiliz."

Dave'in söyledikleri komik olsa da Garrett gülümsemeyi bıraktı.

"Seni seviyorum baba" diye de fısıldadı.

"Sevdiğini biliyorum oğlum ve seni de seviyorum. Bir çocuk yaparsan ne kadar çok sevdiğimi anlarsın," diye fısıldadı Dave.

Bunu biliyordu. Babası bunu sık sık söylemezdi ama çekinmezdi de. Garrett hatırlayabildiğinden beri, annesi ölmeden önce ve sonra, Dave Merrick bunu hep gösterirdi.

Garrett alçak sesle konuşarak, "Annem konusunda suçlanacak kişi sen değilsin," dedi. Dave cevap vermedi.

"Değilsin ve Rocky ile ben seni asla suçlamadık," diye devam etti Garrett.

Suçluluk duygusu ve acı, babasının gözlerinde yıllardır durduğu yerde duruyordu, hiç gitmiyor, hiç azalmıyordu bile.

"Annem de yapmazdı," diye bitirdi Garrett. "Ve bunu sen de biliyorsun." Şaşırtıcı bir şekilde, o sırada babası konuştu.

"Biliyorum."

En azından o vardı.

Dave Merrick başka bir şey söylemedi.

Garrett da söyleyebileceğini söylemişti. Babası bunu kabul de etmese de, bu onun seçimiydi.

Ama söylenmesi gerekeni söylemişti.

Baba ve oğul, annesinin elinden geldiğince sık çiçek koyduğu mutfak masasına oturdular ve birbirlerine baktılar.

Bunu söylemek uzun zaman almıştı ve artık söylenecek başka bir şey yoktu. Ama Garrett o masada başka bir şey daha öğrendi.

Önemli bir şey için geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Garrett sonunda babasına, "Çözmek gereken bir cinayet var," dedi.

Dave başını masaya doğru eğdi. "O zaman seyahat kupasına doldurmam gereken bir fincan kahve var."

Kalktılar. Babası seyahat kupasına kahvesini doldurdu. Oğlunu da kapıya kadar geçirdi.

"Cher'le oğlunu akşam yemeğine çağır Garrett," diye emretti Dave. "Yakında bunu halledebilirsin."

Durdu ve babasına bakarak "Anladın sen onu" diye mırıldandı.

İçeri girdi, bir kolunu yaşlı adama doladı ve sırtına iki tokat attı.

Üçünü geri aldı.

Bu onun babasıydı; her zaman sırt tokatlarında en iyisiydi.

Garrett sırtarak onu bıraktı, fincanı kaldırdı ve kapıdan dışarı çıktı. Dave,

"Dikkatli ol," diye seslendi.

"Her zaman," diye karşılık verdi Garrett.

Kamyonetine bindi ve karakola gitti.

Kadınıza sıkı sıkıya sarılabildiğiniz için şanslı düşünün, böylece lanet olası fırtınayı atlatabilirsiniz.

Kahretsin, annesini özlemişti.

Ve harika bir babası vardı.

Arka merdivenlerden yedek kulübesine çıkarken telefonu bir mesajla çaldı.

Çıkardı ve okudu: "Yumurta ve tost mutfak dehası değildir. Bu akşamki yemek öyle olacak. Uyarı, çocuğumun diyetine sebze ekliyorum. Şoka girme ihtimaline karşı lütfen adrenalin iğnesi yaptırın.

Kahretsin, Cher. Çok komik.

Ve onu tanıdığından beri ona karşı böyleydi. Bunu herkese yapardı.

Ama geriye dönüp baktığında, kafası kesinlikle kışının içindeydi. Onu güldürmek, ona sadece erkeklerden biri olduğu izlenimini vermek için her şeyi yapmıştı ama göğüsleri vardı, bu da onun olmadığı gerçeğini gizlemek anlamına geliyordu.

Onun için Colt gibi. Ya da Sully. Morrie. Mike. Cal. Tanner. Ve evli olmadığı için değil.

Çünkü ondan hoşlanıyordu.

Kahretsin.

...lanet fırtınayı atlat.

"Eve kaçta gelmemi istersin?" diye mesaj attı.

Masasına doğru yürürken Mike'a bir çene kaldırma hareketi yaptı.

Geri döndüğünde, Mike'la günlerine başlamadan önce bilgi vermeye hazır bir şekilde oturuyordu, *Suçla savaşıyan ben değilim. Bana zamanını söyle, yemek hazır olacak.*

Yapacağım. Ama sonra. İyi mi? O da mesaj . *Anladın patron,* diye cevapladı.

"Her şey yolunda mı?" Mike sordu.

Ortağına baktı.

"Evet," diye yanıtladı Garrett. Bu kelime çok sağlamdı çünkü o anda söyleyemeyeceği pek çok anlama geliyordu. "Nereden ilave yatak bulabileceğimi biliyor musun? İkinci yatak odamı on bir yaşındaki bir çocuğun odasına dönüştürmem gerekiyor."

Mike'ın dudakları kıpırdadı. Yıllarca ortağının kasabanın oyuncusu olduğunu gördükten sonra, bunun çok komik olduğunu düşündü.

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama Dusty'ye soracağım. Belki Rhonda'da bir şeyler vardır."

Garrett başını salladı ve bilgisayarını açmak için uzandı.

Oraya varamadı.

"Ryker'dan haber aldın mı?" Mike

sordu. "Hayır," diye yanıtladı Garrett.

"Cutler'a tekrar vurmayı deneme zamanı mı?" Mike sordu.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Garrett.

Mike ayağa kalktı.

Garrett bilgisayarını bile açmadan ayağa kalktı. Sedan'a gittiler.

Ve o gün, Garrett arabayı sürdü.

Yirminci Bölüm

Çöpçatan
Garrett

Mike, çalışma odasında beyaz tahtanın bir metre uzağında durmuş, ona bakıyordu. Garrett da masasının kenarına oturmuş, ona bakıyordu.

Sean ve Drew de yakın durmuş, tahtaya bakıyorlardı.

En üstte uzun bir yatay çizgi, çizginin üzerinde kısa dikey çizgiler vardı.

Sağ kenara yakın bir yerde ve bir çizginin altında, üç satırda, *sabah 4:30'da silah sesleri duyuldu, ölüm saati yazıyordu.*

Bunun yanında, bir çizgi altında, iki satırda, *4:39, 911 araması* yazıyor.

Bu zamanlar ile Wendy'nin işten ayrıldığı zaman arasındaki boşluk ve bu zamanlardan sonraki boşluk soru işaretleri dışında boştu.

Tahtaya yapıştırılmış Wendy Derian ve Jaden Cutler'ın ehliyet fotoğrafları vardı. Ayrıca kendisinin, Fiesta'sının ve Fiesta'sının dışındaki kaldırımında bulunan dört mermi kovanının olay yeri fotoğrafları da vardı.

Marscha doğru duymuştu; Wendy üç kez vurulmuştu. Jake vites koluna yakın bir yere saplanmış bir kurşun daha buldu.

Ya bir uyarı atışı ya da bir ıskı.

Sağ üst köşede, *"Cep telefonu mu?"* yazıyordu.

Bunun dışında hiçbir şey yoktu.

Dick.

O sabah Cutler'a yaptıkları yolculuk da onlara aynı şeyi getirdi. Hâlâ orada değildi.

"Siktir, var," diye mırıldandı Mike.

"Sikiniz var," diye onayladı Drew.

Hepsi tahtaya baktı.

"Cidden," diye devam etti Drew. "Hiç bu kadar boş bir tahta gördüğümü sanmıyorum."

Garrett, Mike'ın sinirli gözlerini meslektaşına çevirmesini izledi.

"Carlito'ya gidemem çünkü kimse ondan bahsetmedi," dedi Sean, gözleri hâlâ tahtadaydı. "Cutler'ın ortaklarından hiçbirine gidemem çünkü kimse onlardan da bahsetmedi."

Mike gözlerini Garrett'a çevirerek, "Bu adamlar balık avlamaya alışık değiller sanki," diye karşılık verdi. "Onlar tanınmış ortaklar. İçlerinden biri kız arkadaşını kaybetti. Biz sadece bulabileceğimiz her türlü bilgiyi arıyoruz." Başını eğdi

çenesini Garrett'a doğru kaldırdı. "Oyun mu?" diye sordu tam Garrett'ın masasındaki telefon çaldığı sırada.

Oyun, etrafında neyin vızıldadığını bilmedikleri bir eşek arısı yuvasını karıştırmak için mi?

Mike telefonuna bakarak, "Tabii ki," diye cevap verdi. Ekranda telefonun çektiği yazıyordu. "Bir saniye. Ben Kath," dedi ve aramayı cevapladı. "Merrick."

"Ah... üzgünüm, Merry," diye cevap verdi Kath, nedense sesi nefesinin altında konuşuyormuş gibi . "Ama Justin McClintock burada ve seninle konuşmak istediğini söylüyor."

Garrett gözlerini ayırmadan telefona baktı. Bu saçmalığa inanamıyordu.

"Bir cinayet soruşturmasının ortasındayım, Kath," dedi alt kattaki kızlarına, onun bildiği bir şeyi söyledi.

"Bunu açıkladım, ama Merry, konuşmak istedi, bu bilgiyi paylaştığımda geri adım atmadı ve biraz... tedirgin görünüyor."

Lanet olsun.

Buna ihtiyacı yoktu.

Ve bu, Mia'nın babasının kızına istediğini vermek için Garrett'ın iş yerine gelip onunla .

Gözlerini Mike'a çeviren Garrett telefona şöyle dedi: "Ona bir cinayeti çözmek için halletmem gereken önemli işler olduğunu tekrarla. Aşağı geliyorum ama sadece beş dakikası var."

"Yapacağım," diye cevap verdi ve bağlantıyı kesti.

Garrett telefonunu beşiğe yerleştirdi. "Mia'nın babası aşağıda ve Kath 'tedirgin' olduğunu söylüyor. Ona beş dakika vermeliyim, sonra gidebiliriz."

Şimdi Mike tedirgindi.

"Babası mı? Tanrım, kaç yaşında?" Mike sordu.

"Bir çocuğu McClintock'un kızını şımarttığı gibi şımartırsanız, onun asla büyümediğini görüyorum," diye cevap verdi Garrett, masadan doğruldu, takım elbise ceketini sandalyesinin arkasından aldı ve resepsiyon alanına inen merdivenlere yönelirken omuz silktilti.

McClintock'un ön kapının hemen içinde volta attığını gördü.

Mia'nın anne ve babasının her ikisinin de boyu uzundu - annesi Mia'nın boyundaydı, babası ise yaklaşık bir metre beş santimdi.

Bu durum Justin McClintock'a hayatta kanıtlaması gereken bir şey verdi.

Bu ona iyi hizmet etmişti, çünkü iş hayatında adam esir almıyordu. Tamamen dolu değildi ama acı çekmekten de uzaktı. Bir araba sürüyordu.

Lexus. Karısı bir Jaguar kullanıyordu. Kızları ve iki oğulları çoktan taşınmış olmasına rağmen hala güzel bir sitede büyük bir evde yaşıyorlardı.

Kızına da Garrett'in erken yaşta öğrendiği ve asla rekabet edemeyeceği bir mücevher hediye etti ve bunu her yıl, doğum gününde ve Noel'de yaptı.

Başlangıçta Garrett ona başka şeyler de vermişti. Onu güldürmüş, mutlu etmişti. İyi bir hayat yaşıyorlardı ve o da bunun bir parçasıydı, bu yüzden bu bir sorun değildi; eğer buna sahiplerse, babasının ona mücevher vermesi umurunda değildi.

Ama sonunda bu konuda kavga etmişlerdi çünkü hiç umurunda olmayan bir şeyi, aralarında inşa ettiği uçurumu daha da derinleştirmek için kullanmıştı.

Yine de Mia babasından bu işi bırakmasını hiç istememişti. Elmasları aldı. Zümrütleri. Tenis bileziklerini. Ve bunu kocasının önünde, kocası ne kadar berbat ya da ne kadar yanlış olursa olsun bu boktan nefret ettiğini söyledikten sonra bile neşeyle yapmıştı.

Tanrım, ama hiç dikkat etmemiş gibi görünüyordu.

Merdivenlerden inerken Mia'nın babasının öfkeli bakışlarını kendisine çevirmesini izledi ve Cher'in babasının bu resimde yer almamasından dolayı tek hissettiği rahatlamaydı.

Ve sonunda dikkatini vermeye başlamıştı.

Kath'in yanından geçerken ona baktı ve bunun için bir izleyici olmamasını tercih ettiğini belirten bir bakış attı.

Adamın bakışını okudu, kısa bir baş selamı verdi, masasından birkaç kâğıt aldı ve fotokopi makinesine doğru aceleyle ilerledi.

Garrett McClintock'a baktı. "Justin. Üzgünüm, kötü bir zaman seçtin."

Justin göğsünü kabarttı ve Garrett'ı gözleriyle şişledi. "Kötü bir zamansa umurumda değil, Garrett."

Ses tonu düşmancaydı.

Garrett ondan üç adım ötede durdu.

"Doğru. Buraya hem saygıdan hem de bunu sadece şimdi değil, hiçbir zaman yapmayacağımızı paylaşmak için geldim."

Ses tonu çelik gibiydi.

McClintock ona doğru bir adım attı. "Böyle düşünüyorsan, yanlış düşünüyorsun." "Tamam o zaman Justin. Bir cinayet soruşturmasını tamamladıktan sonra,

Ofisine gideyim ve bu her neyse senin bölgede yapalım mı?" Garrett alaycı bir şekilde önerdi.

"Kızım la yatarsan, benimle yatamazsın. *Ben Sen,*" diye tersledi McClintock.

Garrett kollarını göğsünde kavuşturdu. "Mia'nın size bazı hikâyeler anlattığını görüyorum, bu yüzden bunu düzeltmek için gereken zamanı vereceğim. Kızınız ve ben beş yıl önce boşandık. Şu anda başka bir kadınla ciddi bir ilişkim var. Mia hayatımda değil ve on yıldır sağlıklı bir şekilde yer almıyor, bu yüzden hayatımda kimin *olduğu* konusunda söz hakkı yok. Bu kadar. Başka bir şey yok."

"Mia onu *çok* sağlıklı bir şekilde nasıl oyaladığınızı anlattı. Anlattığı 'hikâyeler' bunlar, Merrick," diye karşılık verdi McClintock. "Şimdi, kızımın bir yalancı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Mia babasıyla böyle bir şey paylaştıysa, boşanmalarından sonra beş yıl boyunca eski sevgilisiyle yaşadığı berbat ilişkisizliğin hayatındaki tek sağlıklı ilişki olmadığı açıktı.

"Aramızdaki ilişkinin seni ilgilendirmediğini söylüyorum," diye karşılık verdi Garrett. "Evliyken değildi. Boşandıktan sonra da değildi. Ve şu anda böyle bir ilişkinin , bunun seni ilgilendirmemesinin tanımıdır."

"Kızım işinden ayrılmış, evini satılığa çıkarmış ve başka bir adamla olan nişanını bozmuşken, tüm bunları kocasının kafasını toparlamasına yardımcı olmaya kendini adanmış için yaptığına katılmıyorum. Ve o bu konuda kararlıyken ve bunu sizinle paylaşmışken, siz sadece kasaba sürtüğüyle vakit geçirmekle kalmıyorsunuz, söylentilere göre onu
."

McClintock bitirmedi.

Bunun nedeni Garrett'in hareket etmesi ve bunu agresif bir şekilde yapması, McClintock'u resepsiyon alanının önünden geçen sandalyelerin bağlı olduğu sıraya çarpana kadar geri çekmesiydi. Ve bunu öyle bir hızla yaptı ki, McClintock'un kızı bir koltuğa çarptı.

Garrett'a bakınca yüzü korkuyla soldu, sonra da kızarak konuşmak için ağzını açtı.

Garrett burun buruna şekilde eğildi ve ondan önce davrandı.

"Cher Rivers'la tanıştın mı?" diye hırladı.

"İhtiyacım yok-"

"Eğer onunla hiç tanışmadıysan, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun demektir. O yüzden onun hakkında böyle saçma sapan konuşamazsın."

McClintock koltuğunda kıpırdanıyor, "Geri çekil Garrett" diye bağıırıyordu. Geri adım atmadı.

Garrett, "Onun yaşındaki bir kadın hakkında söylenecek üzücü bir şey ama Tanrı'nın dürüst gerçeğı şu ki, kızınız şımarık bir velet" dedi.

Bir elini kaldırdı ve parmağını McClintock'un yüzüne bir santim kadar yaklaştırdı, gözleri daraldığı anda geri çekilmeden önce gördüğü korku parıltısının tadını çıkardı.

Jab'ına devam etti.

"Bunu *sen* yarattın. Bu kadın otuzlu yaşlarının sonunda ve babası hala ona istediğini elde etmek için kışını yırtıyor ve kendini aptal durumuna düşürüyor. Henüz bunu yapmadığına göre, artık büyümesinin ve kendine bakmayı öğrenmesinin zamanı geldi. Daha da ötesi, hayatında bir anlamı olan şeylerle ilgilenmeyi öğrenmesi gerekiyor. Justin, eğer bunu yapmazsa bu şeyleri ve sen de bunları geri almak için hiçbir şey yapamayacaksın, örneğın Mia'nın evliliğı için mücadele etmemesi ve bunu yapmaya ancak çok geç olduğunda karar vermesi gibi."

McClintock, "Geri adım atmanız gerekiyor," diye .

Garrett doğruldu ama geri adım atmadı. Bu, McClintock'un Garrett'in vücuduna çarpmamak için yana kayarken koltuktan kalkması gerektiğı anlamına geliyordu. Bunu yaptı ve Garrett tam ona döndüğü sırada ceketindeki telefonu çalmaya başladı.

Telefona cevap vermek istedi. İşi ve hayatında bir kadın varken, o kadının bir oğlu varken, telefona cevap vermesi bile gerekebilirdi.

Maalesef bu işi halletmesi gerekiyordu, o yüzden telefona çıkmadı.

McClintock, "Lanet olası istasyonun resepsiyon alanında bir vatandaşı saldırman konusunda kaptanın ne düşünecek göreceğiz," diye tehdit etti.

"Burası bir *polis* karakolu olduğu için kameralarımız var. Bunlar size dokunmadığımı gösterecek. Ayrıca sizinle konuşmayı da talep etmedim. İş yerinize gelip işinizi yapmanızı engellemedim ve bunu sizin için bir anlam ifade eden bir kadına hakaretler yağdırarak yapmadım. Bunu kaptanımla tartışmaktan çekinmeyin. Yüzünüze gülmeden sizi dinleyerek size saygı gösterecektir. O zaman bir sık yapmaz."

Garrett'in telefonu çalmayı bıraktı.

McClintock'un öfkeli bakışı çirkinleşti. "Kızımı mutlu şekilde koridorda yürüttüğüm ve evlendirdiğim adama baktığıma inanamıyorum.

Senin yüzünden acı çekiyor. Senin yüzünden hayatı darmadağın oldu. O-"

Garrett bir adım geri çekildi ve ellerini kalçalarına koyarak araya girdi, "Ağzından çıkanı kulağın duysun Justin. Başka bir kadına yüzük vermedim, sonra da Mia'ya gidip onu geri kazanmak ya da sonsuza dek kaybetmek için meydan okumadım. Onun başka bir adamla birlikte olduğunu, *mutlu bir* beraberliği olduğunu öğrenip, beş yıl sonra evliliğimizi yeniden canlandırmaya hazır olduğumu paylaşmak için onu aramadım. Aramızdaki her şeyin iyi ve ölü olduğu ve yeniden dirilme umudunun olmadığı konusunda defalarca uyarıldıktan sonra, erkeğinin iş yerine gidip olay çıkarmadım."

Garrett konuştuğu McClintock'un yüzü daha da gerginleşti.

Kızını şımartıyor olabilirdi ama aptal değildi. Garrett ona bu sözleri söylerken Mia'nın kendi yatağını yaptığını fark ediyordu.

Ama Garrett'ın işi bitmemişti bile.

"Hayatına başka bir adamla başlamak üzere Bloomington'a taşınmak için işini bıraktı. Evini satılığa çıkardı ve nişanını bozdu; bunu ben istemedim. Ona hiç öğretmediğin dersleri öğrenmesi için çok geç olabilir, ama daha bu sabah öğrendim ki, önemli olduğunda, geç olması hiç olmamasından iyidir. Kendi hatalarını kendisinin çözmesine izin vermelisin. Bunu yapmazsan asla öğrenemez."

Sözleri yerine oturmuş gibi görünüyordu ama tavsiyesi duvara tosladı. McClintock aptal olmayabilirdi ama söz konusu kızı olduğunda öyleydi. Garrett bunu McClintock'un çenesindeki inatçı ifadeyi gördüğünde anlamıştı.

Onun sorunu değil.

Ama artık toparlanma vakti gelmişti.

"Şu anda bildiğim tek şey, ne dersiniz deyin ya da ne yaparsanız yapın, kızınız ve benim ilişkimiz bitti. Geri dönüşü olmayan bir şekilde yoluma devam ettim. Bu yüzden, bu iş nasıl çözülürse çözülsün, Justin, beni bu işe bulaştırma çünkü Mia gibi, onun da kendisi için yarattığı sorunların benimle hiçbir ilgisi yok."

McClintock, "Ölüm sizi ayırana dek, iyi ya da kötü, sahip olmak ve elde tutmak' buraya kadarmış," dedi.

Garrett iç çekti, inatçı bir adama boşanma kavramını açıklamaya girişmek istemiyordu.

İş bitmişti.

"Elinden gelen buysa Justin, yakalamam gereken bir katil var."

"Garrett, aklın başına geldiğinde ve kızımı geri almaya çalıştığında, benden senin şampiyonun olmamı bekleme," diye uyardı.

Garrett neredeyse gözlerini devirecekti ve yaklaşık on iki yaşından beri gözlerini devirmediğini düşünüyordu.

Garrett, "Beni bilgilendirilmiş say," diye mırıldandı.

Birbirlerine baktılar ve Garrett bunu yüzünü titizlikle boş bırakarak yaptı.

Bunu, Mia'nın babasından her zaman hoşlandığı için bundan hoşlanmadığı gerçeğini gizlemek için yaptı.

Hayatındaki kızları şımartırdı ama iyi bir adamdı. Komikti. Harika fıkralar anlatırdı, genellikle sadece neşeli olarak tanımlanabilecek bir ruh hali içindeydi ve Garrett'ı kolayca sevip kabul etmişti. Garrett'ın karısıyken kızını şımartmaya devam etmesi pek hoş değildi ama iğrenç de değildi. Ve evlilikleri sonunda dağıldığında, Garrett'ı sadece bir kez sohbet etmek için aramış, onun müdahalesinin Garrett'ın kafasını kıcıncadan çıkarabileceğini ummuştu.

O sohbet bundan tamamen farklı geçmişti.

McClintock ona sabır ve saygı gösterdiğinde Garrett hiç yumuşamamıştı.

Şimdi de rahat durmuyordu ve bunun nedeni McClintock'un sabır ya da saygı göstermemesi değildi.

Justin McClintock'un hayatında olmasının belirsiz ama iyi huylu sonunun kötü huyluya dönüşmesi berbattı.

Ama olan olmuştu ve açıkçası baba ve kızın davranışları umurunda bile değildi.

Telefonu bir mesajla biyledi ve Garrett bakışma yarışmasının bittiğine karar verdi.

"Kendine iyi bak Justin," diye mırıldandı ve telefonunu çıkarmak için ceketinin içine uzanırken döndü.

Adam adını söylediğinde McClintock'tan bir adım uzaklaşmıştı.

Garrett sakinleştirici bir nefes aldı ve geri döndü.

McClintock sessizce, "Seni seviyor," dedi. "Seni inanamayacağın kadar seviyor."

Sadece boktan bir baba olan iyi bir adama duyduğu saygıdan dolayı sessizce cevap verdi, "Eğer ikimizin de ihtiyaç duyduğu şekilde yapsaydı, Justin, fırtınayı atlatırdı."

McClintock irkildi. Bu oraya girdi.

Evet, aptal değildi. Zayıf bir kız yetiştirmişti. Kendi savaşını nasıl vereceğini bilmeyen biri. Nasıl tutunacağını bilmeyen biri.

Hepsi McClintock'un suçu değil. Mia bir yetişkindi. Ama o yardım etmemişti.

Garrett, "Dediğim gibi ve ciddiydim, iyi ol," diye tekrarladı, sonra döndü ve McClintock'un daha fazla vaktini alamaması için merdivenleri koşarak çıktı.

Giderken sesli mesajın Tanner'dan geldiğini gördü. Merdivenlerin tepesinde, Mike'a doğru bakarken başparmağını çatlak ekranın üzerinde kaydırды ve çenesini kaldırarak gitmeye hazır olduğunu söyledi.

Telefonu kulağına götürdü ve arabanın anahtarlarını almak için masasına doğru ilerledi. "Merry, kardeşim, ne yaptığını bilmiyorum ama sana ofisimde ihtiyacım var.

Buraya gelir gelmez. Ryker'ı buldum, ya da Ryker beni buldu demeliyim. Arkadaşları var. Hepsinin anlatacak bir hikayesi var ve bu hikayeler hem senin hem de Mike'ın duymak için çok fazla beklemek istemeyeceğiniz hikayeler. Beni ara ve sonra buraya gel. Fazla zamanları yok ve bu zaman dolmadan ve onlar gitmeden önce duymanız gerekiyor."

Garrett dinlerken sadece ortadan kaybolan Ryker'ın yeniden ortaya çıktığı haberini ve kayınbiraderinin paylaştığı diğer tüm şeyleri aldığı için değil, Tanner'ın sesi tuhaf geldiği için de durmuştu.

Sesi gülmeye yakınmış gibi geliyordu.

Telefonu kulağından aldı ve ortağına baktı. "Ryker Tanner'ın ofisinde," dedi Mike'a.

Masasından kalkıp gitmeye hazırlanırken Mike'ın kaşları . "Bir bok yok mu?"

"Yanlarında biri varmış ve Tanner en kısa zamanda oraya gitmemiz gerektiğini söyledi."

"O zaman gidelim."

Ön merdivenlere yöneldiler, Garrett Tanner'a "*Yoldayız*" diye mesaj attı.

"Mia'nın babasıyla işler yolunda mı?" Merdivenlerden inerlerken Mike sordu, ikisinin de gözleri Kath'in masasına döndüğünü ve Justin McClintock'un gittiğini görmek için alttaki alanı taradı.

"Hayır ama gitti," diye yanıtladı Garrett.

Mike cevap vermedi. Yine de Garrett'in söyleyebileceği fazla bir şey yoktu.

Kaldırımında, Tanner'ın ofisine doğru sürerek ilerlerken, Mike ile Garrett arasında kısa bir tartışma yaşandı.

Dönüş yolunda kahve içmek için Mimi'ye uğrayacaklar.

Bu, Mike ve Tanner'ın Garrett'in Ryker'a saldırmasını başarıyla engellemelerinden sonra oldu.

Mimi'nin evinin yanında, üzerinde Tanner Layne Investigations yazan pirinç bir plaket bulunan kapıya çarptılar. Kapı bir dizi merdivene açılıyordu. Merdivenler bir sahanlığa ve bir kapıya açılıyordu, bu kapı Tanner'ın ofisine aitti.

Resepsiyon bölümünden geçip Tanner'ın binanın ön tarafında bulunan özel ofisine girdiler ve ikisi de durdu.

Mike'ın uyanıklık nabzının attığını hissetmesine rağmen Garrett, öfkeyle bulanıklaşan sadece kendisi olduğunu düşündü.

Çünkü Ryker'ın uzun, etli gövdesi Tanner'ın masasının önündeki sandalyede kayıtsızca uzanıyor ve Hilligoss marka pudra şekerli, çikolatalı tereyağı dolgulu bir çörek yiyordu. Dudaklarının şekerle kaplı olduğunu ve şekerin siyah atletinin önünü ve deri ceketinin yakalarını bolca tozlandırıldığını görünce çörek onun ilk çöreği değildi.

Sanki tatilden yeni dönmüş ve hepsi de fotoğraflarına bakmak için oradaymış gibi görünüyordu, Garrett günlerdir onun kışını arıyormuş ve bu arada, her ne kadar gevşek de olsa onunla bağlantılı bir kadın ölmüş gibi değil.

Ama bu o değildi.

Ryker ve masasının arkasında oturan Tanner'ın yanı sıra Garrett'in odada daha önce hiç görmediği iki kişi vardı. Bir adam ve bir kadın. İkisi de takım elbise giymişti. İkisi de düzgün ve fitti. Ve ikisi de şüphesiz Federaldi.

Kadın, Tanner'ın masasından en uzaktaki pencereden dışarı bakıyordu. Erkek Fed ofisin ortasındaydı ve odadaki son kişiye yakın duruyordu ki bu da Garrett'i kızdıran son şeydi.

Jaden Cutler.

"Ne oluyor lan?" Garrett fısıldadı.

"Sakin ol kardeşim," diye uyardı Tanner, ama Garrett gözlerini Cutler'dan ayırıp arkadaşına baktığında, Tanner'ın gözlerinin zorlukla tutabildiği bir mizahla dolu olduğunu gördü. "Ve sadece şunu söyleyeyim, duyacaklarını duyduktan sonra şu anda olduğundan daha fazla kaybetmek isteyeceksin. Ama sonunda bunu eğlenceli bulacaksın. Güven bana."

Garrett Tanner'ı görmezden geldi ve Ryker'a baktı. "Ben de seni arıyordum," dedi.

Ryker, çörek hamuru ve tereyağı kremasının arasından, "Bunu biliyorsun, kardeşim," diye cevap verdi.

Garrett dikkatini Cutler'a çevirdi. "Ben de seni arıyordum."

Cutler tatildeymiş gibi . Garrett öfkesini bastırdığında Cutler'ın harap olmuş gibi görüldüğünü gördü.

Ama hiçbir şey söylemedi.

Erkek Fed konuşmaya girdi. "Teğmen Merrick...Haines, ben Özel Ajan Jeff Harleman." Başını kadına doğru eğdi. "Bu da Özel Ajan Tiffany Faria. Açıklamak üzere olduğumuz şey bilinmesi gereken bir şey. Wendy Derian cinayetini araştırdığınız için bilmeniz gerekiyor. Ancak, size anlatacaklarımız hakkında herhangi biriyle konuşmanız soruşturmamıza önemli bir darbe vuracak ve kurumlarımız arasındaki ilişkileri gerecektir. Bununla birlikte, umuyoruz ki bunu uzun süre gizli tutmak zorunda kalmazsınız."

"Kuruluşlarımız arasında ilişkiler var mı?" Mike yerinde bir soru sordu.

"Tam olarak değil," diye söze girdi Ajan Tiffany Faria. "Yine de IMDB ile ilişkilerimiz var ve yüzbaşınızla iletişim halindeler. Yani Brownsburg Polis Departmanı bu soruşturmanın ortağı olmasa da, bilmesi gerekenler bilinmesi gerekenlerin farkında."

Garrett, Federallerin iletişim kurma biçiminin saçmalığı karşısında duyduğu öfkeyi bastırmaya çalışıyordu.

Bunun yerine, kaptanlarını düşünerek kontrol etmekte pratik olduğu sinirliliğe odaklandı.

Adam polisten çok politikacıya dönüşmüştü. Federallerin kendi bölgelerinde ufak tefek operasyonlar yaptığı ve bunu memurlarıyla paylaşmadığı gerçeği sürpriz değildi.

Çok sinir bozucuydu.

Ama sürpriz değildi.

Çünkü bunu ekibiyle paylaşırsa, yaptığı tek şey telefonu açıp Federallerin kendisine memurlarını soruşturmanın herhangi bir kısmından uzak tutmasını söylemesini dinlemek olsa bile, yapılan baskınla ilgili tüm sorumluluğu üstlenemezdi.

Evet.

Çok sinir bozucu.

"Yaptığınız bir şeyle ilgili olarak Wendy Derian'ın BPD'nin yamasında öldüğünü açıkça görüyorsunuz, bizi bilgilendirmeye ne dersiniz?"

Garrett bilinmesi gerekenleri söyledi."

Ajanlarla konuşuyordu.

Ama ne zaman Wendy'nin cinayetinden bahsedilse, ciddi şekilde mutsuz olan Cutler'ın daha da mutsuz görünmesi dikkatinden kaçmamıştı.

Hem Faria hem de Harleman başlarıyla onayladılar ama konuşan Harleman oldu.

"Şu anda Carlos 'Carlito' Gutierrez'e karşı yürütülen büyük bir RICO soruşturmamız var."

Sikeyim.

Carlito geniş bir alanda çalışıyordu ve bunun sadece küçük bir kısmı Hendricks County, daha küçük bir kısmı ise 'burg'du. Federaller tüm ipuçlarını takip edecek ama operasyonun en büyük kısmı olan Indy'ye odaklanacaktı.

"Harleman sözlerini şöyle sürdürdü: "Bu soruşturma bir buçuk yıldır devam ediyor. "Çeşitli oyuncularla bağlantılar kurduk ve bu oyunculardan biri de gizli muhbir olarak hareket eden Bay Ryker."

Garrett Ryker'a bir bakış attı ama bu bir sürpriz değildi.

Ryker kendini bir sıçan olarak görmüyordu ve bunu önermiş olsaydınız muhtemelen suratınızı dağıtırdı.

Mesleği gereği Ryker bilgi satıyordu ve herkes bunu biliyordu. Onu işinizde istemiyorsanız, dışarıda tutmak için elinizden gelen her şeyi yapardınız. Sadece içeri girmenin yollarını bulma konusunda esrarengiz bir yeteneği vardı.

Yine de sizden hoşlandıysa, sizi korur ve hakkınızda bildiklerini kendine saklardı. Asla tek kelime etmezdi, işkence altında bile.

Ryker pek çok insanı sevmezdi.

Garrett'ın bildiği kadarıyla en nefret ettiği kişi Carlito'ydu.

Harleman, "Gutierrez ve Bay Ryker çok iyi arkadaş olmadıkları için ve Bay Ryker'ın bildiğinizi söylediğim özel bir beceri seti olduğu için, soruşturmamızda önemli bir varlık oldu," diye paylaştı. "Bir tutuklamaya çok yaklaştığımız ve bazı noktaların altını çizmek için Bay Ryker'ın Gutierrez'in operasyonlarına daha yakın birini bulmasını sağlamamız gerekiyordu. Bay Cutler, Gutierrez ile birlikte çalışıyor. Ancak, Bay Ryker'a çeşitli işaretler borçluydu. Bay Ryker bizim için Cutler'ın içeriden haberdar olduğu bu anlaşmayı yaparak arabuluculuk yaptı."

Garrett'ın bakışları hızla Ryker'a döndü. "Bu adamla mı çalışıyorsun?" Ryker, "O bir ahmak," diye yanıtladı. "Ama aynı zamanda bir amaç için bir araç."

"Siktir git," diye tükürdü Cutler.

Ryker, "Daha yeni beş Hilligoss yemişken böyle edepsiz konuşmalarla midemi bulandırma, göt herif," diye karşılık verdi.

"Beyler," diye mırıldandı Faria uyarırcasına.

Mike Ryker'a, "Açıkçası Cutler'la aranızda aşk falan yok," dedi. "Ama belki de nasıl bir son açıklarsın."

"Carlito'nun büyük bir hayranı değilim," diye Ryker.

"Bildiğim hiçbir şeyi sormuyorum," diye karşılık verdi Mike. "Yıllardır büyük bir hayranın değilsin Ryker ve bu yıllar Federallerle yaptığın anlaşmadan daha uzun sürüyor."

Ryker gözlerini Mike'ın üzerine dikti. "Onunla işim bitti. Artık gitme vakti geldi."

"Yani sonunda bifteğini paylaşacak mısın?" Mike sordu.

Başta Tanner, Mike ve Garrett olmak üzere, Ryker ve Carlito arasında neler olduğunu bilmeyen ama merak eden herkesin dikkati Ryker'ın üzerindeydi.

Ryker, "Benimle dalga geçti," dedi. "Sen bilirsin, kardeşim. Sen benimle yatarsan, ben de seninle yatarım."

Kahretsin.

Bu onlara hiçbir şey vermedi.

Mike akıllıca davranarak bunun peşini bırakmaya karar verdi. Ryker'ın Federallerle yatağa girmesi için aralarında her ne geçtiyse, paylaşmaya hazır olana kadar Ryker'ın istediği yerde kalacaktı.

Gömülmüş.

Mike da Jaden Cutler'a döndü.

Mike dikkatle, "Eski kız arkadaşınızın dün öldürüldüğünün farkında olduğunuz açık, Bay Cutler," dedi.

"Evet," diye homurdandı.

"Bayan Derian'ın ölümünün Carlito Gutierrez ile yaptığınız anlaşmalarla bir ilgisi olduğuna inanıyor musunuz?" Mike sordu.

Cutler'ın yüzü kızardı.

Garrett'in acıyı görmesi onu şok etmişti.

"Bunun Wendy'yle senin düşündüğün gibi bir ilgisi yok," diye ısırdı. "Baştan aşağı iyi, benim Wendy'm."

Wendy mi?

Garrett Mike'a baktı.

Mike Garrett'a baktı.

Garrett daha sonra gözlerini Cutler'a çevirdi. "Anladığımız kadarıyla Bayan Derian ile ilişkinizi bitirmişsiniz."

"Evet," diye alaycı bir şekilde konuştu. "Gördüğün gibi Carlito'yla olanlar yüzünden kışım askıda. Federaller işime karıştı. Ryker benim pisliğime bulaştı. Eğer Carlito benim bir muhbir olduğumu öğrenirse, ne yapacağını söylemek zor, tek bildiğim o bokun havaya uçacağı ve istediği yere çarpacağı." Yaralı, öfkeli, kısık gözlerini Harleman'a çevirdi. "Tıpkı vurduğu gibi."

Harleman rahatsız bir şekilde, "Bu talihsiz bir durum," diye mırıldandı.

Garrett bunu boğazında hissetti ve dönüp kaşlarını kaldırmış, gözleri Harleman'a kilitlenmiş olan Mike'a baktı. Sonra Garrett dikkatini, artık eğlenmiş görünmeyen ve Garrett'a başını sallayan Tanner'a çevirdi.

"Evet. Lanet *olası talihsizlik*," diye karşılık verdi Cutler, Garrett'ın dikkatini yeniden ona vermesini sağlayacak şekilde. Bu aynı zamanda Faria'nın ona yaklaşmasına ve Tanner'ın Cutler'ın kendini kaybetme ihtimaline karşı sandalyesini kenara çekmesine neden oldu.

"Bu adamın aklını kaybetme riskini göze alarak, ki bu saçmalıktan anladığım kadarıyla buna hakkı var, neler döndüğünü açıklamak ister misin?" Mike sordu.

"Sakin ol Cutler," diye uyardı Tanner.

Cutler Harleman'a ters ters baktı. Sonra başını çevirip Tanner'a baktı.

Daha sonra ayağa kalktı ve bunu başını eğip ayaklarına bakarak yaptı.

Garrett onu inceledi, eğer biri ona bu adam için üzüleceğini söyleseydi, ona deli olduğunu söylerdi.

Ama o keder, çaresizlik ve yenilgi dolu bakış karşısında adam için üzüldü.

Harleman, "Wendy Derian'ın Carlos Gutierrez ile tam olarak ne konuştuğunu bilmiyoruz," diye açıklamaya başladı. "Cutler ve operasyonun içinde başka bir muhbirimiz, bazı dinleme cihazlarımız ve Gutierrez ile adamlarını izleyen gözlerimiz var. Tüm bunlara rağmen ne konuşulduğunu duyamadık. Tek bildiğimiz Bayan Derian'ın Salı gecesi geç saatlerden Çarşamba sabahı erken saatlere kadar Gutierrez'in operasyonundaki çeşitli oyunculara ulaşmak için epey zaman harcadığı ve sonunda Gutierrez'le yüz yüze görüşmeyi başardığı. Görüşmeleri on beş dakikadan biraz fazla sürmüş. Kadın aceleyle oradan ayrıldı." Harleman sözlerini ihtiyatla bitirirken gözleri Cutler'a kaydı: "Belli ki söyledikleri Gutierrez'in hoşuna gitmemiş. Bize göre, Gutierrez'in emriyle askerlerinden biri onu takip etti ve sorun haline gelen şeyin icabına bakmak için çok az zaman harcadı."

Sonunda Cutler başını kaldırdı, çenesi sertleşti, Harleman'ı bakışlarıyla delerken bir kası yerinden fırladı.

"Onu takip etmedin mi?" Mike Harleman'a sinirli bir inançsızlıkla sordu.

"Bayan Derian soruşturmamızın bir parçası değildi." Harleman'ın gözleri tekrar

sözlerini bitirmeden önce kısa bir süre Cutler'a kaydı, "Anlaşmanın bir parçası. Önemli bir şey bilmiyordu. Bu işin dışında kalıyor. Bilgisiz kalacak. Hayatını bu karmaşadan etkilenmeden yaşıyor."

"Bu işe yaramadı." Mike'ın sözleri artık sadece sinirliydi.

Harleman ona sinirli bir bakış attı ama duruşu rahatsız edici olmaya devam etti. Sıçıp batırmışlardı.

Kocaman.

Herkes bunu biliyordu. Devam etme zamanı gelmişti.

"Onunla ne biliyor musun?" Garrett Cutler'a sordu.

Cutler Garrett'a baktı. "Ortadan kayboldum. Aramız iyiyken ayrıldım. O bunu istemedi. Ben de istemedim. Bu karmaşanın olduğunu bilmiyordu. Carlito için çalıştığımı biliyordu. Muhtemelen sadece beni bulmaya çalışıyordu," diye yanıtladı Cutler.

"Ve Carlito seni bulmaya çalıştığı için onun öldürülmesini mi emretti?" Garrett zorladı. "Evet dostum, *çünkü ortadan kayboldum*. Carlito adamlarının nerede olduğunu bilmek ister.

vardır." Başını Harleman ve Faria'ya doğru salladı. "Pislikler beni çekti. Carlito'nun da kafası karışmış olmalı. Wendy'nin yaptığı bir mesaj olabilir ya da benimle paylaştığını ve bir şeyler bildiğini düşünmüş olabilir. Tatlı bir kız ama o kadar da zeki olmayabilir. Carlitoyu korkutup nerede olduğumu söyletebileceğini düşünerek boktan bir oyun bile yapmış olabilir. Yine de fark etmez, değil mi? Kadınım öldü."

Önemi vardı. İçindeki polisin bilmeye ihtiyacı vardı.

Ama içindeki adam Cutler'ın gözlerinin içine baktı ve daha fazla zorlamamaya karar verdi.

Harleman'a döndü.

"Hangi asker olduğunu biliyor musun?" Garrett sordu.

Harleman kıpırdandı, Cutler'a karşı tetikteydi ama gözleri Garrett'taydı.

"Hangilerinin kayıp olduğunu biliyoruz, bu yüzden şüphelerimiz var."

"Bunları bizimle paylaşacak mısınız?" Garrett itti.

Harleman, "Şu anda değil," diye cevap verdi ve hem Harleman hem de Faria, acı çeken ve sinirlenmiş bir adamla karşı karşıya kaldıklarında daha uyanık hale geldiler.

Cutler ve iki polis, işbirliği yapmayan Federallerin önemli bilgileri vermediği bir cinayeti araştırıyor.

Faria, "Bayan Derian'ın ölümünden bu yana duyduğumuz konuşmalarla, onu görevden almamıza neden olan endişelerimiz doğrulandı - Bay Cutler'ın kafası karıştı," dedi. "Bizimle çalıştığını Bayan Derian'la paylaşmadığını vurguladı ve biz de buna inanıyoruz çünkü Bayan Derian daha Gutierrez'le görüşmek istemeden önce Gutierrez, Cutler'ı izlemesi için Ryan Danvers adında tanıdığınıza inandığım bir adamı tuttu."

Tanrım, Ryan Ryker için çalışmıyor muydu? Kahretsın.

Ryan Ryker için çalıştığını hiç söylememişti. Cher söylemişti. Ryan sadece vazgeçmek istemediği korkunç bir adam için çalıştığını söylemişti.

Ve Carlito Gutierrez korkutucu bir adamdı. Federallerle sağlam bir anlaşmanız ya da onunla bir sorununuz yoksa ve Ryker gibi ölüm karşısında gülebiliyorsanız, onu ele vermezsiniz.

"Şu anda Gutierrez telaş içinde," diye devam etti Faria. "Bu telaş kimseyi Meksika'ya götürmeden önce adamlarımızı tutuklama yapmaları için koordine ediyoruz. Bu arada Bay Cutler'ı koruyucu gözetim altına almamız gerekiyor. Bu, biz konuşurken ayarlanmakta olan bir şey. Tutuklamalar yapıldığında, ki bunun bu öğleden sonra gerçekleşeceğini umuyoruz, Wendy Derian'ı kimin öldürmüş olabileceği konusunda bildiklerimizi aktaracağız."

"Gördüğünüz gibi, boğazımıza kadar bu işe batmış durumdayız. Yapacak çok şey var ve bunları yapmak için çok fazla zamanımız yok. Bu yüzden bu, tam burada, bir nezaket göstergesidir," diye ekledi Harleman, buluşmayı göstermek için yeri işaret ederek. "Bununla birlikte, sizden bunu iade etmenizi ve soruşturmanızı öğleden sonraya kadar kısıtlamanızı istiyoruz."

Mike sinirli bir şekilde, "Nezaketen," diye mırıldandı. Garrett da sinirlenmişti.

Ancak o da Mike gibi RICO davasının öncelikli olduğunun farkındaydı ve bu noktada cinayeti öne sürmelerine izin vermeleri mümkün değildi. Ama fark etmezdi. Zaten yapmayacaklardı. Özellikle de şüphelileri birkaç saat içinde elden teslim edilecekken.

O yüzden buna odaklanmadı.

Tanner'a baktı ve "Bunların neresi komik?" diye sordu. "Hiçbiri değil," diye yanıtladı Tanner.

"Peki komik olan ne?" Garrett sordu.

"Kardeşim, çok ciddiym, eski eşine takılmıştın ve çok uzun sürdü."

Bu Ryker'dan gelmişti ve konuşulanlar düşünöldüğünde o kadar sıra dışıydı ki Garrett kendini hazırladı.

"Yine mi geldin?" diye sordu Ryker, sandalyesinden ona bakıyordu, ağzı temizlenmişti ama pudra şekeri hâlâ önündeydi.

"Lissa'yı çıldırtıyordu," dedi Ryker cevap olarak, cevap olmayan bir cevap.

"Açıkla Ryker," diye kestirip attı Garrett.

"İki kuş." Başını Cutler'a doğru eğdi. "Bir taş." "Gel..." Garrett hafifçe Ryker'a doğru eğildi. "*Yine mi?*"

Ryker, "Doğru, evlat, Cher senden o kadar hoşlanıyor ki, o bara girdiğin anda neon aydınlatılmıştı, herkesin okuyabilmesi için yüzünün tam önündeydi," dedi.

Garrett'in vücudu gerildi.

"Sen hariç herkes," diye etti Ryker. "Eski sevgiline o kadar takmıştın ki, tamamen kör olmuşsun. Sonunda o kadın başka bir adama kancayı taktı ve sen de Cher'inkine dokunacak kadar kafanı kışından çıkardın. Sorun şu ki, sonra ikiniz de her mahvetmeye başladınız. Lissa endişelendi. Cher beni aradı ve birinden şeyler duyduğunu söyledi..."

Omuz silkti, elini uzattı ve başka bir şey söylemedi.

Garrett dişlerini sıktı.

Tanner yardımsever bir şekilde, "Sanırım adamın daha fazlasına ihtiyacı var Ryker," diye ısrar etti. "Kahretsin, zorunda mısın?"

Tamam," diye mırıldandı Ryker sabırsızca. Sandalyesinde doğruldu ve tekrar Garrett'a baktı.

"Bunu çok büyüttüm ama önemli bir şey değildi." Cutler'a doğru etli bir eldiven fırlattı. "O bir soytarı ve sıçana dönüşmeden önce ve sonra Carlito'nun operasyonunun bir parçasıydı. Ama bunun hiçbir bokla ilgisi yoktu. Bunu çok büyüttüm, Cher'i çılgına çevirdim, *senin* de bunu öğrendiğinde *çok büyüteceğini* ve kurtarmaya *geleceğini* düşündüm. Ne oldu bilmiyorum çünkü *senin* haberin olması uzun zaman aldı. Önemli değil. Yanılmadığımı şimdi söyleyeceğim, işler sarpa sardı ve şimdi o ve çocuğu *seninle* yaşıyor. Bu, ikinizin kafasının kışınızdadan çıktığı ve benim işimin bittiği anlamına geliyor."

Garrett gözlerini Ryker'a dikti.

Ryker sözlerini şöyle tamamladı: "Lissa çok mutlu, bu da babası için daha fazla oral seks anlamına geliyor ve bebeğimin bu alanda nitelihsiz bir yeteneğe sahip olduğunu görünce, bu çöpçatanlık işinin benim yeni işim olacağını düşünüyorum."

"Cher'i korkutmak için ona yalan söyledin ve bunun karşılığında onu ve Ethan'ı korumam için bana ayar vereceğini mi umdun?" Garrett alçak sesle söyledi.

"Neşeli, kardeşim," dedi Tanner sakın bir sesle ve Garrett onun sandalyesinden doğrulduğunu duyabiliyordu ama gözlerini Ryker'dan ayırmadı. "Şuna bir saniye ver, işin eğlenceli kısmının bu olduğunu göreceksin."

Garrett bir saniye bile düşünmedi.

"Cher'i için ona yalan söyledin," dedi.

"Dostum, bunu gördüğünü duydum, ama eğer ona anlatamadıysan, kaltağının paylaşmayı öğrenmesi gerekiyor. Lissa'nın böyle bir şeyi benden saklamasına asla razı olmam, aklımı kaçırarak olsam bile, ne olduğunu biliyordum. Bir ilişkide açık iletişim varsa daha sağlam bir temel vardır," diye öğüt verdi Ryker.

"Orada oturmuş bana ilişki tavsiyesi veriyorsun." Bu sözleriyle Garrett'ın sesi sadece alçak değil, titreşimliydi de.

Ryker'ın kaşları . "Dün gece biriyle yattın mı?"

Garrett ona baktı.

"Bu sabah mı?" Ryker itti. Mike'ın

yanına yaklaştığını hissetti.

"Evet," diye mırıldandı Ryker, çığınca sırtarak, gözleri Garrett'a kilitlenmişti. "İddiaya girerim ki, Cher'in bu şekilde hoşuna gidiyordur. Arayı kapatmak için."

Garrett göz açıp kapayıncaya kadar Mike'ı itti ve Tanner'ın masasının üstüne bastırıldığı Ryker'ın üzerine eğildi, Garrett'ın yumruğu tankındaydı, Ryker'ın iki eli de Garrett'ın bileğine sarılmıştı.

"Geri çekil, Merry," diye uyardı Mike.

"Kadınım kafa oyunları mı oynadın?" Garrett fısıldadı. "Dostum, bırak beni," diye fısıldadı Ryker.

"Kadınım kafa oyunları oynadın," diye hırladı Garrett.

"Kardeşim, sakın ol," diye emretti Tanner.

"Lissa ikinizi de seviyor," dedi Ryker ona. "Mutlu olmanızı istiyordu. Birbirinizle mutlu olmanızı istedi. Ben de kadınımın mutlu olmasını istiyorum. Ben de onu mutlu etmek için elimden geleni yaptım ve sen de kadının da hak ettiğini aldınız. Şimdi, tüm bunlarla birlikte, senin sorunun ne?"

"O adama ona asılmasını sen mi söyledin?" Garrett sordu.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Ryker. "Alo?" diye alaycı bir şekilde seslendi. "*Çok geç kaldın.* Kahretsin, onu ilk seferinde çiviledikten sonra, kaltağı bir randevuya çıkarman bir haftadan fazla sürdü."

Garrett burnundan keskin bir nefes çekti.

Mike "Bırak onu Merry," diye ısrar etti.

Ryker'in gözlerinin içine baktı, Ryker yumruk atmak isterse işlerin karışacağını ve Garrett'in onu bu kadar uzun süre masada tutamayacağını biliyordu.

Dağınıklığa ihtiyacı yoktu.

Bunu eğlenceli bulmaya yakın değildi, ama o gece dört gözle beklediği mutfak parlaklığı vardı ve bunu kesik dudaklarla yapmak istemiyordu.

Doğruldu ve Ryker'i da yanına çekti. Onu

bıraktı ve uzaklaştı.

Ryker ona kaşlarını çattı ve ardından tankını düzeltmek için aşağı baktı.

Kafası tekrar yukarı fırladı. "Lanet olsun, neden kimse bana tankımda pudra şekeri olduğunu söylemedi?"

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı Tanner.

Garrett Cutler'a baktı. "Onu güvende tutmak için Wendy'den ayrılmışsın."

Cutler gösteriden keyif almıyordu. Cutler yakında gideceği yere gitmek için sabırsızlanıyordu. Cutler şüphesiz eninde sonunda WITSEC'e girecekti, böylece yakında Jaden Cutler olmayı bırakıp başka bir şehirde başka bir adam olmaya başlayacak, sıfırdan başlayacak ve Carlito'nun onu asla takip etmemesini umacaktı. Cutler ayrıca şüphesiz Carlito'ya karşı tanıklık yapmak üzere anlaştığı şeyi yapmak için de sabırsızlanıyordu.

Ve Cutler verdiği bir kadının ölümünün yasını tutuyordu. "İşe yaramadı," diye homurdandı.

Garrett ona baktı.

Sonra mırıldandı, "Kaybınız için üzgünüm."

"Seninle ve kadınınla uğraştığım için özür dilerim," diye karşılık verdi Cutler, gözleri Ryker'a, oradan da Garrett'a kaydı. "Ama o orospu çocuğuyla derin bir ilişkiye girersen, her ne derse desin onu emmek zorunda kalırsın."

Bunu söyledikten sonra ellerini kaldırarak odayı işaret etti, ki bu da Federaller ve kendisi arasındaki oyunun tamamen Ryker'a ait olduğunu açıkça gösteriyordu.

Faria, "Binek Jeff," diye duyurdu.

"İşimiz bitti mi?" Harleman, bakışları Mike ve Garrett arasında gidip gelerek sordu.

Mike, "Kaptanımızla konuşacağız ve bu öğleden sonra bir telefon bekliyoruz," diye cevap verdi.

"Umarım bir tane alırsın, bu da işimizin biteceği anlamına gelir," diye mırıldandı Harleman, Cutler'a baktı ve "Gidelim," dedi.

Cutler, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kucaklaşmadan ya da içten vedalar etmeden hareket etti.

Harleman onunla birlikte hareket etti.

Tanner, Ryker, Mike ve Garrett izlediler.

Faria topuklarını sürükledi.

Harleman ve Cutler'ın arkasından ofis kapılarının kapandığını duydular ve sonra Faria'nın kafasını Tanner'ın ofis kapısından içeri uzattığını gördüler.

Garrett'a baktı.

"Bunu da eğlenceli bulmayacaksınız ama bu ilginç olmadığı anlamına gelmez. Kurbanı kimin öldürdüğüne dair alacağınız isim, dört gün önce koştüğünüz bir isim. Cutler bilmesin diye söyleyemedik. Çarşamba sabahı sadece bir askerin izini kaybettik. Senin kızı öldüren Paxton'dı."

Bununla birlikte, o da çekip gitti. "

olsun," diye mırıldandı Garrett.

"Umurumda olduğundan değil," diye söze başladı Ryker ve Garrett dikkatini ona çevirdiğinde iri adamın kendisine baktığını gördü, "ama Lissa Ethan'ın doğum günü partisine davet edilmezse çok kızar. Anlaştık mı?"

Garrett hemen, "Değiliz," diye cevap verdi. "Ama Ethan'ın Lissa'nın ona aldığı hediyeyi alabilmesi için her şeyi sineye çekip rol yapacağım."

"İyi karar. Çok cömert biri," diye mırıldandı

Ryker. "Biliyorum," diye mırıldandı Garrett.

Mike bu noktada gözlerini Ryker'a dikerek, "Bilmek istediğim şey," dedi, "toplantıdan önce Hilligoss satın alıp herkese yetecek kadar getirmeme cesaretini nereden bulduğunuz?"

"Burası kapalı değil. Çörek istiyorsan git al," diye karşılık verdi Ryker. "Bu genel bir terbiye, dostum," diye karşılık verdi Mike.

Ryker, "Ben sıradan değilim ve terbiyeli de değilim,"

diye . Bundan daha doğru bir söz söylenemezdi.

"Sadece söylüyorum, hepimizin yapacak işleri var, o yüzden hepimiz kendi yolumuza yapsak nasıl olur?" Tanner önerdi.

"İyi fikir," diye kabul etti Garrett.

O ve Mike kapıya yöneldiler.

Onlar bunu yaparken, Garrett hiçbir cevap vermedi ve Ryker, "Bana sonra teşekkür edersin, delikanlı," diye seslendiğinde yürümeye devam etti.

Mike kıkırdamaya başladığında Mimi'de sıradaydılar. Garrett,

"Başlama," diye uyardı.

"Tanrım. Ryker, bir çöpçatan," diye mırıldandı Mike, kelimeler mizahla titriyordu.

Sıranın önüne geldiklerinde Garrett çenesini tezgâhın arkasındaki mavi saçlı kıza doğru kaldırdı ve Mike'a, "Bu işte berbat" dedi.

"Bilmiyorum, Merry, dün gece biriyle yattın mı?"

Garrett Mike'a döndü.

"Bu sabah mı?" Mike sordu.

Garrett hiçbir şey söylemedi.

Mike ortağının bir süre sessiz izledi. Sonra

Mike bir kahkaha patlattı.

* * * * *

Garrett dairesinin kapısını ancak bir santim açabilmişti ki koku üzerine saldırdı.

Harika olduğunu anlamak için bile gerek yoktu.

İlerledi, Cher'i mutfağında, Ethan'ı kanepesinde gördü ve iki çift parlak, mutlu kahverengi göz ona doğru döndü.

Bir set gülümsedi.

Diğeri de öyle yaptı.

Ama altındaki ağız bağırdı, "Merry! Tahmin et ne oldu?"

Kadına sırttı, sonra bu sırtışı oğluna çevirdi.

"Ne var dostum?" diye sordu, kapıyı arkasından kapatıp yemek masasına doğru yürüdü ve takım elbise ceketini silkti.

"Coğrafya sınavımdan yüzde yüz aldım," diye açıkladı Ethan, Garrett'ın yüzüne bakarak bu heyecan verici haberi paylaşmak için dizlerinin üzerine çökmek üzere kanepede döndü.

Paltosunu bir sandalyenin arkasına attı ama gözlerini çocuktan ayırmadı.

"Aynen öyle, Ethan."

Ethan, "Bana bir dağ sırası söyle," diye emretti.

"And Dağları," dedi Garrett, Cher'e doğru ilerleyerek.

"Güney Amerika!" Ethan ağladı. "Bir tane daha."

"Alpler."

"Avrupa! Bir tane daha!"

Garrett Cher'e doğru ilerledi ve elini belinden sırtının alt kısmına doğru kaydırды ama dikkatini çocuğun üzerinden ayırmadı. "Himalayalar."

"Güney Asya!" Ethan bağırdı. "Şimdi bana sert bir tane söyle."

Kahretsin, zor olanı bilmiyordu.

"Ural," diye mırıldandı Cher nefesinin altında. Birisi çocuğunun ders çalışmasına yardım etmişti.

Elini içeri bastırdı ve Ethan'a seslendi, "Ural." "Rusya!" Ethan bağırdı.

"Etkileyici, dostum," Garrett.

"Yüzde yüz, etkileyici," diye karar verdi Ethan.

Garrett kıkırdadı ve "Annene selam vermemin bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Elbette," diye izin verdi Ethan, kışının üzerine kanepeye düşmek için geri döndü.

"Sadece çok yapışkan olmasın."

Cher'e döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. Bu koku.

O tam orada, mutfağında, güzel görünüyordu.

Çocuğu, merhaba bile dememiş olmasına rağmen ona yıllardır yaşadığı en iyi hoş geldin karşılamasını yapıyordu.

Garrett, Cher'daha fazlasını vermek istiyordu. Ethan orada, yapamazdı.

Ama ona verdiği şeyle, başını kaldırmadan önce dilini kısa bir süreliğine onunkine değdirmeyi başardı.

"Hey," diye mırıldandı.

"Selam, . İyi bir gün müydü?"

İyi bir gündü.

Babasıyla ruhunu sakinleştiren önemli bir konuşma yapmış ve belki de, umuyordu ki, bağırsaklarındaki zehri sonsuza dek etkisiz hale getirmişti - ya da en azından onu kontrol edebilecek hale getirmişti.

Karısı ve çocuğunun hiçbir zaman tehlikede olmadığını keşfetmişti ama şimdi Carlito ve ekibi yakalanıp RICO suçlamasıyla işlem görürken gerçekten de tehlikede değillerdi.

Wendy Derian'ın katilinin RICO vurgunuyla birlikte parmaklıklar ardında olması iyi görünüyordu. Şüphelinin elindeki silah Wendy'yi öldüren kalibredeydi, yakın zamanda ateşlenmişti ve Robert Paxton'ın Wendy'nin saatlerde başka yerde olduğuna dair sağlam bir mazereti yoktu. Ayrıca cep telefonu da ondaydı. Jake'in hâlâ balistik incelemesi yapması gerekiyordu ama sorgu sırasında Paxton, Mike ve Garrett'a, Wendy'yi öldürme emrinin kendisine verilmesi, bunu Wendy'yi öldürmek için yapması da dahil olmak üzere çeşitli konularda yalan söyleyebileceğine dair işaretler verdi.

Carlito için işler daha zor ama onun için daha kolay.

Cher'e bunların hiçbirini

anlatmadı. "Evet. Daha sonra."

Başını sallamadan önce bir süre onu inceledi.

"Bana bu kokunun ne olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu.

"Sarımsaklı kaşarlı tavuk, tereyağlı erişte, Kroger'dan taze ekmekler ve..."
Sesini alçalttı. "Yeşil fasulye."

"Bunu duydum," diye seslendi Ethan.

Ona gülümsedi, kolunun kıvrımından bir santim bile ayrılmamıştı.

Ve onu gördü. Kızın yüzünde. Ezberlediği o bakışı. Yıllardır ona tekrar tekrar baktığı ve onun göremeyecek kadar kör olduğu o bakış.

Bu bakışı asla unutmayacaktı.

O mutluydu. Güvende ve mutluydu.

Ve uzun zamandır onun olan ve fark etmediği kısmı. Ona aşıktı.

Bu bakışı içine çekerken, boştaki elini kaldırıp saçının yan tarafına doğru kaydırdı.

Yanılıyordu.

Sabahın ilk saatlerinde pek güzel değildi.

Günün herhangi bir saatinde onun gözlerinin içine baktığında en güzel halini alıyordu.

Ve onunkiler mutluydu.

Ve aşık.

* * * * *

Ethan

Ethan televizyondan mutfaktaki annesi ve Merry' baktı.

Yapış yapış olmuşlardı, yakın duruyorlardı, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı, Merry'nin eli annesinin yüzünün yanındaki saçlarındaydı.

Tamamen iğrenç.

İğrençliğe tanık olduktan sonra bile Ethan televizyona dönüp baktığında bunu gülümseyerek yaptı.

Bölüm Yirmi Bir

Overachiever
Cher

Perşembe Akşamı Geç Saatler

Tişörtüm ve pijama altlarımla Merry'nin yatağında bağdaş kurup oturdum, yüzüm Merry'ye dönüktü.

Sırtını yatak başlığına dayamıştı, vücudu gerilmişti, göğsü çıplaktı, yorganı kalçalarına kadar çekmişti.

Ve az önce gününü paylaştı.

Hayatımda bir kez olsun ne diyeceğimi bilemedim.

Ama ben olduğum için bir bulmam uzun sürmedi.

"Şu BMW kaltağı... kısa kesilmiş siyah saçları ve bana bak yüklü güneş gözlükleri mi var?" Ben sordum.

"Evet," diye cevap verdi.

Onu tanıyordum. O da bana korna çalmıştı. Birden fazla kez.

"Fırtına sırasında o gözlükleri taktığını görmüştüm," diye paylaştım.

Merry hiçbir şey söylemedi, sadece sevimli olduğumu düşünmüş gibi ağzının yarısı yukarı kalkık bir şekilde bana bakmaya devam etti.

"Arabandan indir, rozetini gösterdin ve ona bok mu attın?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı Merry.

Bu adamı çok *sevdim*.

"Ben şahitken böyle bir şey yaparsan, bir ay boyunca oral seks emrine amadedir," dedim. "Her zaman. Her yerde. Yemin et. Söz ver, seni hiç olmadığı kadar iyi emeyeğim bebeğim."

Dizimin üzerinde duran eli, yatakta hafifçe yana kayarken kalçamın yanından aşağı kaydı. Beni kalçamdan yakaladı ve çekiştirdi.

Kendimi düzeltebileceğim halde öne doğru düştüm. Ne istediğini biliyordum, o yüzden yapmadım.

Bacaklarımı açtım ve onun üzerine uzandım.

Ellerinden biri kıkımda, diğeri sırtımda kayarken, benimkilerin ikisi de göğsünde aramızda sıkışmış bir şekilde sona erdi.

"Bana bunu zaten verdin, Cherie," diye mırıldandı. Ona sahip olduğu en iyi kafayı mı vermiştim?

Harika.

"O zaman daha iyisini vermek için elimden geleni yapacağım," diye verdim. Gülümsedi, eli saçlarımda gezindi ve kısa, sert bir öpücük için beni aşağı çekti. Baskıyı bıraktı ve ben de başımı kaldırdım.

"Ryker saçmalığına hiç tepki vermedin mi?" diye sordu sessizce. Verdim.

Biraz sinir bozucu buldum.

Tanıdığım en açık sözlü adam olan Ryker'ın da saçmaladığını gördüm.

Evet, elbette, Lissa çok tatlı biriydi ve değer verdiği insanlar için en iyisini istiyordu.

Ama Ryker yaptığı o saçma sapan şeyi Lissa'yı mutlu etmek için yapmadı. Beni ve Merry'yi sevdiği için yaptı.

Ve çünkü tüm o kas ve deliliğin altında romantik biriydi. Bu da ona *yıllarca* bok atmak için yemim olduğu anlamına geliyordu.

Ki ben bunu hiç de rahatsız edici bulmadım.

"İçimin rahat etmesi için hafif rahatsızlıktan eğlenmeye geçmeye karar verdim," diye cevap verdim.

"Muhtemelen iyi bir karar," diye mırıldandı Merry. Elini kıcımdan çekti, böylece kolunu belime dolayabildi ve "Bütün bunlar halledildi, yarın eve gidebilirsin" dedi.

Merry'nin dairesinin ne kadar berbat olduğunu düşünsem de bu hayal kırıklığı yarattı. Bunu paylaşmadım.

Sadece "Evet." dedim.

"Bu yüzden Ethan için bir yatak ayarlamadım. Bu gecedен sonra kendi yatağında olacak," dedi Merry.

Başımı salladım.

Merry, "Yine de o hurda odasını kurmayı ," dedi. "Ne olur ne olmaz."

Daha fazla yatıya kalma.

Ve çocuğum davetliydi. Bu

beni çok heyecanlandırdı.

Sakladım ve sadece gülümsedim, gerçi yüzüm acıdığı için gülümsememin çok büyük olduğunu hissediyordum.

Merry'nin bakışları ona kaydı, dudakları , gözleri ateşlendi ve kollarıyla beni sıktı.

Neşeli ve oldukça mükemmel olduğu için bunu yüzüme vurmadı, bunun yerine boş verip gözlerime baktı.

"Bugün babamla konuşurken hepimizi akşam yemeğine beklediğini söyledi."
Dave Merrick'i tanırdım. Dave Merrick'i severdim.

Beni ve çocuğumu oğluyla birlikte akşam yemeğine davet etmesi daha çok hoşuma gitti.

Çok daha fazlası.

"Tamam," diye fısıldadım, boğazımı temizledim ve "Belki Ethan'ın partisine gelmek ister," diye önerdim.

"Bu konuda belkiler yok."

Evet, bunu sevdim. Ethan için olası bir büyükbaba.

Bunu çok sevdim.

"Babama gittiğimizde Rocky ve Tanner'ı da alırsız, anneni de davet ederiz ve bunu bir aile etkinliği haline getiririz. Sence Grace bunu kabul eder mi?" Merry sordu. Annem bir mucize gerçekleştirip Dave Merrick'in evine girmeyi başarabilirse gerçekten de buna hazır olabilirdi.

-Havada süzülüyor.

"Sanırım onu ikna edebilirim," diye mırıldandım.

Merry bana gülümsedi.

O gülümsemeyi yok etmek istemedim ama sormak zorundaydım. "Mia'nın babasının sürpriz ziyareti senin için sorun olur mu?"

Belimdeki parmakları oradaki teni okşamaya başladı. "Pek sayılmaz. Ama onun kadar dik kafalı değil. Sanırım mesajımı aldı. Onun için bunu kabul ettirip ettiremeyeceği konusunda bir fikrim yok."

Umarım yapabilirdi. Peggy ve Trent'in ellerinde bir koz olup olmadığı ya da gerçekten akıllanıp Ethan'ı rahat bırakıp bırakmayacakları bilinmezliği dışında, Mia karşımızdaki tek jokerdi.

"Sence etrafımızda dönen tüm saçmalıklar yatışacak ve normalde birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrenecek miyiz?" Ben sordum.

"Bilemem. Hiç normal yaşamadım. Ama tahminimce normal muhtemelen çok sıkıcıdır," diye cevap verdi.

Bu iyi bir cevaptı çünkü içimde normal olmak için bir şeyler olduğundan emin değildim. Ayrıca bunu hiç deneyimlemediğim de açıktı. Ama benim tahminim de normalin muhtemelen *akıl almaz* derecede sıkıcı olduğuydu.

Başparmağımla boğazının güzel sütununu izleyerek yumuşak bir sesle, "Babanla bu konuşmayı yaptığın iyi oldu," dedim.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, mavi gözleri sıcaktı ama görebiliyordum. Aslında, o gece eve gelir gelmez gördüm.

Bir şey kaybolmuştu ama yerine başka bir şey gelmişti. Ve giden şey kötüydü ama yerine gelen şey kötü değildi.

Şimdi tüm bunların ne anlama geldiğini, gözlerinde ne gördüğümü biliyordum. Rahatlama ve hatta belki biraz da memnuniyet.

Her şey gibi, Merry onu da iyi giydi.

"Belki baban da seninle bu konuşmayı yapsa iyi olur," diye önerdim.

Kalçamdaki parmakları hareket etmeyi bıraktı ve sıkıca kıvrıldı. "Suçluluk duygusunu bırakacağından emin değilim, kahverengi gözler." Kalçamı ve bakışlarımı tutmaya devam etti. "Ama şimdi neden bırakmayacağını anladığıma eminim."

Başparmağım boğazında hareketsiz kaldı. Bir şey mi diyordu?

"Merry," diye fısıldadım.

"Onu seviyordu. Onu kaybetti. Onu özlüyor. Onun hayatının sona ermesi anlamına gelen riskler aldı. Son vermedi ve sanırım kafasının bir yerinde bunun kendi hatası olmadığını anlıyor. Ama bunu ona hala tutunduğu kadar sıkı tutunamazdı. Ve bunu anlıyorum. Ona olan sevgisini anlıyorum. Ona ihtiyacını anlıyorum. Şimdi anlıyorum."

Şimdi anladı, beni tutuyor, bana bakıyor.

Vay anasını.

"Ama evet," diye devam etti. "Öyle olsa bile, haklısın. Bu konuşmayı yapmamız onun için de iyi oldu."

Diğer kısmı, kalbimin hızlı atmasını sağlayan kısmı zorlamadım, o boku yapmak hala daha hafif hissettiriyordu.

Ona kesin olarak bildiğim bir şeyi söyledim.

"Kaç yıl geçerse geçsin, çocuklarının onlara ihtiyaç duyması bir ebeveyn için çok şey ifade eder. İlk başta çocukların size o kadar çok ihtiyacı olur ki, tek istediğiniz onların büyüüp kendi başlarına bir şeyler yapabilmeleridir. Sonra öğrenirsiniz. Size her uzandıklarında ya da adınızı her söylediklerinde bunun tadını çıkarmanız gerektiğini öğrenirsiniz."

Merry hâlâ bana bakıyordu ama gözlerindeki ifade değişmişti. Orada çok sevdiğim ama daha önce hiç görmediğim bir tatlılık vardı.

Oh, evet.

Eğer bu işe yararsa, onu *kesinlikle* çocuk yapmaya ikna edebilecektim.

Ben, ben olarak, mükemmel değilim ama Merry'ye ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyorum, bunu zorlamadım.

Ama konuşmaya devam ettim.

"Babana gerçek anlamda ihtiyaç duymayı uzun zaman önce bıraktın tatlım. Bu yüzden önemli bir konuda ona gitmenin onun için çok şey ifade ettiğinden eminim."

Sözlerimi bitirdiğimde bakışları daha karanlık ama daha sıcak bir hal aldı, aynı anda kolu belime dolandı ve beni yzlerimiz daha yakın olacak şekilde yukarı çekti.

"Ethan o test ve senin yeşil fasulye kalıntılarını temizlemek için fıstıklı dondurmaları ıkarman konusunda oldukça heyecanlıydı," dedi şaşırtıcı bir şekilde, bakışlarının ve hareketlerinin başka bir yere işaret ettiğini düşündüğümde. "Sanırım bayıldı ama uykusu hafif olabilir." Başını yastığa eğdi ve gözlerine vuran bakış rahmimde hissettim. "Sabah erkenden tuvalete mi gidiyorsun?"

Tamam, yani benim düşündüğüm yere . Sadece saatler sonra olacaktı.

Diğerkolumu aramızdan çekip ona doğru iterek yaklaştım ve "Evet," diye cevap verdim.

Saçlarımdaki eli hafifçe büküldü.

"Eve, sana ve oğluna gelmeyi sevdim, Cherie." Oh

Tanrım.

Tanrım, *Tanrım*,

Tanrım. Bunu

sevdim.

"Bunu yapmanı sevdim,

Merry." Ben de sevdim.

Bu bir rüyanın gerçekleşmesiydi, neredeyse kelimenin tam anlamıyla, ancak gördüğüm rüyada benim evimdeydik.

Ama içimde o rüyayı da göreğime dair bir his vardı.

"Seni ve oğlunu yarın eve gtreğiz. Ama bunu daha sık olacak şekilde ayarlayalım tatlım," diye önerdi.

Oh, evet.

O rüyayı ben de görecektim. "Tamam,"

diye hemen kabul ettim.

"Şimdi bana biraz yapışkan ver ve biraz uyuyalım ki seni erkenden uyandırıp sikebileyim."

İçine girdim ve ona yapışkan bir şey verdim. Mini bir öpüşme seansına dönüştü ama ikimiz de fazla ileri gitmedik çünkü oğlum muhtemelen koridorun sonunda hafifçe uyuyordu.

Merry ışığı söndürdü, ben yorganın altına girdim ve birbirimize sokulduk, berbat apartman dairesinde karanlıkta onun yatağında gvendeydik.

Ama bana dünyayı bir seçenek olarak sunsaydınız bile, başka bir yerde olmak istemezdim.

* * * * *

*Cuma Sabahı Erken
Saatler*

Merry'nin omzundaki eti ısırdım.

Derin iniltisi kulağımın altındaki yankılanıyor, boynuma, göğsüme ve tam klitorisime doğru ilerliyordu.

Sonunda, kalçasının etrafında tuttuğu bacağıma bıraktı ve tekrar suyun bize çarptığını hissettim.

Doğru ya. Duştaydık.

Bacağıma düştüğünde sikini içimden çıkardı ama kollarını bana dolamaya devam etti.

Ukalaca bir şey söylemek için başımı ona doğru çevirdim ve gülümsediğini gördüm.

Çünkü sabah erkenden duşta sevişirken erkeğimin canı beni öpmek istemişti. Ben de izin verdim.

* * * * *

Merry'ye ve Merry'nin barının iki yanındaki tezgâha yaslanmış çocuğuma baktım. Ethan dışarıda bir taburenin üzerindeydi; Merry ise mutfakta ayakta duruyordu. İkisi de kaselerinin üzerine eğilmiş, ağızlarına parlak sarı, yumurta krakeri kıvamında bir şeyler atıyorlardı.

Ve Merry öğürmüyordu.

Aslında, hoşuna gitmiş gibi görünüyordu.

Bu gerçek, bokun aslında erkek yemeği *olduğunu* açıkça ortaya koydu. Bu yeterince şaşırtıcıydı.

Olanların geri kalanı beni şok etti ve susturdu.

"Arkadaşlarınla konuş. Ailelerinden izin al. Altıya çeyrek kala hazır olun. Ben seni alırım, onları almaya gelirim, hepinizi yemeğe ve maça götürürüm, sonra da eve bırakırım," dedi Merry.

"Harika," diye homurdandı Ethan, ağzına biraz daha yumurta tıktırarak. Bir randevu ayarlıyorlardı.

Merry bana baktı. "Vardiyandan önce ben ve çocuklarla yemeğe çıkmak ister misin?"

Ben sonradan düşünülmüş bir şeydim.

Neden bunun *harika* olduğunu düşündüm ki?

"Bu gece erkek erkeğe bir gece geçirmen karşılığında kendi Neşeli zamanımı takas etmeme ne dersin?" Ben önerdim.

Ethan kâsesine, "Bana uyar," dedi. Merry bana göz kırptı.

Onun da işine yaradı.

Arkasını döndü ve yemeğe yeniden başladı.

"Bu hafta sonu nöbetçi misin?" Ethan kâsesine sordu. Merry kasesine "Hayır," dedi.

"Yarın Waffle sabahı mı?" Ethan sordu.

Nefesimi tuttum.

Merry'nin bakışları bana kaydı. Bir kez başımı salladım.

"Evet," diye cevap vermeden önce dikkati kâsesine geri döndü.

"Harika," diye homurdandı Ethan.

İzledim ve dinledim, gözlerim tuhaf hissediyordu. Batıyorlardı ama kuru oldukları için değil.

Merry tezgâhtan doğruldu. "Sen onu bitir dostum. Yola çıkmalıyız, tamam mı?"

"Evet," diye cevap verdi Ethan, kâsesinden son lokmayı alırken.

Merry bana doğru yöneldi.

Kendimi toparlamaya başladım.

Lavabosunun başında durduğum ve kendimi toparlamakla meşgul olduğum için, benim alanıma girdiğinde bile kıpırdamadım, *tam* benim alanımdaydı, uzanıp kaseyi lavaboya koyarken bana bakıyordu.

Yüzü bana doğru eğildiğinde kâsenin çarptığını duydum. "Dostum yemeğini ye, kahverengi gözlü," dedi.

"Bana bir yumurta-goo öpücüğü verirsen kusarım," diye cevap verdim.

Bir kahkaha patlattı, ama şansıma, bunu yapmadan önce geri adım attı. Her saniyenin tadını çıkararak izledim.

Merry dönüp oturma odasına doğru yürümeden önce bana sıırttı ve "Gidip dişlerimi fırçalasam iyi olacak" diye mırıldandı.

Ethan taburesinden fırladı ve "Bunu ben de yapacağım" dedi.

Gözlerimi kırptırdım, sonra oğluma baktım.

Dişlerini kendi seçimiyle fırçalardı... asla. Duş almak için ona binmek zorunda kaldığım gibi, dişlerini fırçalamak için de kışına binmek zorundaydım.

Görünüşe göre Merry'nin etrafta olması sadece orgazm olmak ve farklı türde sıcak ve yumuşak şeyler elde etmek için iyi değildi.

Çok sayıda başka şey için de iyiydi.

On beş dakika sonra, erkeğimden dış macunu aromalı bir veda öpücüğü ve her iki adamımdan da iki farklı tarzda dalga aldıktan sonra gitmişlerdi.

Lavaboya döndüm ve dostumun yemeğini temizledim.

* * * * *

Cuma Akşamı

Vardiyam için J&J'ye girdim ve bunun için olduğumu biliyordum.

Çünkü Colt taburesinin üzerindeydi. Cal onun yanında duruyordu. Mike da Cal'ın durduğu yerin yanındaki taburede oturuyordu. Ryker, Cal ve Colt'a yakın duruyordu.

Benny Bianchi de Mike'ın yanında, bara yaslanmış bir şekilde duruyordu. Benny Bianchi, Joe Callahan'ın kuzeniydi.

Kuzen olabilirlerdi ama birbirlerine çok yakındılar, bu yüzden daha çok kardeş gibiydiler ve aile olmaları gözden kaçamazdı.

Cal, katlandığı hayatın sertliği ve kalp kırıklığı ile yüzündeki yara izleri tarafından gölgelenmiş saf bir erkek güzelliği. Yine de, bunların her ikisi de onu muhtemelen tüm bunlar olmadan önceki gün olduğundan daha ateşli yapıyordu.

Benny tam bir erkek güzelliği. Çok erkek. Çok güzeldi. Bir film yıldızı gibi.

Ama daha iyi çünkü o gerçektir.

Ayrıca, bir süre kasabada yaşamış olan kız arkadaşım Frankie ile evliydi ve o orada yaşarken arkadaş olmuştuk.

Orada yaşayan ve bir pizzacı sahibi olan Benny ile birlikte olmak için Chicago'ya geri taşınmıştı.

Pizzacısı bombaydı. Bunu biliyordum çünkü Frankie taşındığından beri Ethan'ı birkaç hafta sonu oraya götürmüş, onlarla kalmış ve bu gerçeği keşfetmişim.

Ben pizzacıda çalışıyordu; Frankie'nin tonla para kazandığı tatlı bir işi vardı.

Ayrıca Benny için bebek doğurma görevi de vardı. Çok uzun olmayan birlikteliklerinde zaten bir tane doğurmuşlardı ve şimdi de yüklü miktarda hamileydi.

Bunu bara girmeden önce biliyordum çünkü altı ay önce beni arayıp söylemişti.

Bunu o anda biliyordum çünkü şu anki senaryomun tek iyi yanı, onun da orada, barın kıvrımının etrafında, Vi ve Dusty ile bir kız topluluğu içinde olmasıydı. Üçü de barın dış tarafındaydı, Feb ve Dee ise iç taraftaydı.

Piliçler arkamı kollardı.

Ama bu işin içinde olduğumu bilmemin nedeni, Merry'ye kötü davrandığımı onca yıl boyunca beni bu konuda uyaran tek kişinin Benny olmasıydı.

Aslında, onunla tanıştığım ilk gece yapmıştı.

O, Frankie ve ben bir şeyler içmek için dışarı çıkmıştık. Merry gelmişti. Benny her şeyi çözmüştü. Beni eve götürdüler, Benny beni kapıma kadar geçirdi ve her şeyi anlattı.

Bu konuda iyiydi. Bana yumuşamamı söylerken hıyarlık yapmıyordu ve eğer yaparsam, bir erkeği içeri alacak kadar açılacaktım, o erkek Merry olacaktı.

Tavsiyesini dinlememiştim.

Sonunda buna gerek kalmadı. Merry ve ben sonunda oraya vardık ve geriye dönüp baktığımda, Benny'nin tavsiyesi sağlam olsa da ve bu tavsiyeyi bana birkaç yıl önce vermiş olsa da, bazıları yılların boşa gittiğini düşünebilir, kalbimde bunun bu şekilde olması gerektiğine inandım.

Merry'nin kendi yolunu çizmek için o zamana ihtiyacı . Ben sadece çılgınca şanslıydım.

Ama o gece bara girerken Benny'nin Merry'ye gol attığımı bildiğini biliyordum.

Ve bir aleti vardı, bu yüzden bana bu konuda bok vereceğinden şüphe yoktu.

Çeteye yaklaştığım anda, "Sakin tek kelime etme," diye uyardım.

Elini geniş göğsüne götürdüğünde yakışıklı, beyaz gülümsemesi kocaman oldu. "Ben mi?"

"Kapa çeneni," diye emrettim.

"Cher!" Frankie beni yeni gördüğü için ağladı.

Taburesinden fırladı ve bana doğru koştu.

Kocasına ters ters bakmayı bıraktım ve ona gülümseyerek yoluna devam ettim.

Frankie nihai güce sahip olan orospulardan biriydi - tenini göstererek tüm klas görünebilirdi ve onun için elbise ne kadar dar, topuk ne kadar yüksek olursa o kadar iyiydi.

Belli ki hamileyken de değişmemişti. Harika bir vücut, büyük, güzel bir göbek, hepsi de göğüs dekoltesini gösteren uzun kollu, dar bir elbisenin içindeydi ve eteği dizlerinin üç santim yukarısındaydı. Ve ayaklarında, altı inçlik platform stiletolar.

Harika görünüyordu.

Sarıldık.

"Cher sarılıyor. Şimdiden düzenli olarak sevişmek onu bir kız yapıyor," dedi Colt.

Frankie'yi bıraktım ve Colt'a döndüm.

"Aylardır görmediğim sürtüklere sarılıyorum. Aş artık bunu." Hem Benny'ye hem de Frankie'ye bir bakış attım. "Zamanlamanız da çok kötü. Ethan'ın doğum günü partisi *önümüzdeki* hafta sonu."

"Biliyoruz," dedi Frankie. "Ona bir hediye getirdik. Ama önümüzdeki hafta sonu sana bahsettiğim iş meselesi var, o yüzden bu hafta sonu gelip Vi ve Cal'in haberlerini kutlamamız gerekiyordu. Her neyse, Vinnie ve Theresa da burada olduğu için çılgınlığı kesmek için gelmek zorunda kaldık. İyi haber şu ki, çocuklara onlar bakıyor. Adamımla dışarıda bir gece, kasabadaki ekibimizle yeniden bağlantı kurmak, kötü haber yok."

Vinnie ve Theresa Benny'nin ebeveynleriydi. Tüm aile İtalyan'dı (ya da Frankie'nin durumunda, o bir itti, sadece baskın kısımları İtalyan'dı), bu yüzden güneşin doğuşunu kutlamak için bir neden bulabilirlerdi.

Yine de Vi benim kızımdı ve hangi haberi kutladıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama tahmin edebiliyorum.

Ona doğru baktım ve tahmin ettim. "Yine mi hamile kaldın?"

Vi gülümsedi ve omuz silkti.

Bana söylemediği için ona bir bok vermedim. Merry ile bana zaman kazandırdığını anladım.

Ve her neyse, bu büyük bir haber değildi. Sürtük her zaman hamileydi.

Cal'a baktım. "Tanrım. Kaç tane lazım?"

"Bundan sonra bir tane daha," dedi.

"Bundan sonra yok," diye tersledi

Vi.

Cal kadınına baktı ve sırıttı. Vi tavana baktı.

Merry bana kız kardeşinin de hamile olduğunu söylemişti. Sanki bulaşıcı gibiydi.

Dikkatimi Dusty'ye çevirdim. "Hamile misin?" "Henüz değil," dedi.

Deniyorlardı.

Mike'ın diğerlerinin sahip olduğu büyüye sahip olduğunu düşündüm, bu da sadece kadınına bakması, kirli düşünceler düşünmesi ve çocuğunu taşıyacağı anlamına geliyordu. Böylece, bu sevinçli haberin gelecek hafta kutlanacağını düşündüm.

Şubat'a baktım.

"Küçük Jack'imi seviyorum ama elimde dört yaşında bir çocuk, bir köpek, bir kedi, bir bar ve bir alfa erkeği var. Sanırım ben iyiyim," diye karar verdi.

Gözlerim Dee'ye gitti.

"İki tane ve Morrie var, yani aslında beş tane var. Kesinlikle iyiyim" diye paylaştı.

"Sen ve Merry ne zaman başlayacaksınız?" Colt sordu.

"Kıçımı öp," dedim cevap olarak.

Buna kız gülümsemeleri ve erkek kıkırdamaları var. Her neyse.

"Bir erkek kardeş huzurevinde kalabilir ve bebek yapabilir. Ama sen yapamazsın kardeşim, o yüzden kurşunu çıkarsan iyi edersin."

Bu tavsiye Ryker'dan geldi.

Dikkatimi ona çevirdim. Herkes sessizliğe gömüldü.

Bu, Ryker'ın çöpçatanlığını herkesin bildiği anlamına da geliyordu. Ben bir şey demedim.

Ryker hiçbir şey söylemedi.

"Orada öylece durup bana mı bakacaksın?" diye sorduğunda bakış yarışmamızı ben kazandım.

"Burada durup sana bakmıyorum. Kanatlanıp altın ok ve yayınızla üzerimizde gezinmenizi bekliyorum," diye karşılık verdim.

Ryker o korkunç sırtışını takındı. "Senin de tecrübe ettiğin gibi, altın ok ve yayımla kışlarına tekmeyle basarım."

"Sadece şunu söyleyeyim, 'burg senin Aşk Tanrısı versiyonun olmadan da yapabilir,' dedim. Ryker cömertçe, 'Minnettarlığınızı bekleyebilirim,' dedi.

"Sen ve

Merrick ilk çocuğuna benim adımı verebilir."

"Dostum, *Merry* ve *ben* kendimizi toparladık. Senin saçmalıkların bizi mahvedebilirdi," diye paylaştım.

"Bunu kendine söyle," diye Ryker.

Gözlerim kısıldı. "Deriniz ne kadar kalın?"

"Ben yarı sürüngenim," diye karşılık verdi. "Timsah türü."

"Peki, kafatasın ne kadar kalın?" Ona bakmaya devam ettim.

"Seninki kadar kalın değil, erkeğinin sikine dūşmeden önce yıllarını boşa harcadın," diye karşılık verdi.

Buna hiç başlamamalıydım bile.

Bitirme zamanı gelmişti.

"Bu gece bahşış vermek istiyorum, kan değil," diye karar verdim. "Sanki beni kesebilirmişsin gibi," diye alay etti Ryker.

"Kızgın bir kadını hafife alma," diye uyardım.

"İşte bu yüzden yatağımda baharat değil şeker var. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok," dedi Ryker.

Bu hiçbir yere gitmiyordu.

"İşe gitmem gerek," diye mırıldandım ve ofise döndüm. "Cher," diye seslendi Ryker.

İçimi çektim ve ona döndüm. "Lissa mutlu," diye paylaştı.

Bu doğru olabilirdi ama benim adıma mutlu olan Ryker'dı. "Tüm o çılgınlığın altında yumuşacıksın," diye cevap verdim.

Birçok çocuğun şahit olacağı ve on yıllar boyunca kâbuslar göreceği bir sırtışıla sırtıttı.

"Kimseye söyleme."

Gözlerimi devirdim ve çantamdan kurtulmak için ofise doğru yürüdüm. Dışarı çıktığımda Dee tepsisiyle birlikte yerdeydi, bu da benim Feb'le birlikte barın arkasında olduğum anlamına geliyordu.

Arazinin düzenini aldım, biraz içki yaptım ve sonunda ekibimi vurdum.

"Şovun için hazır mısınız?" Dusty'ye sordum.

Çömlek yapıyordu. Harika bir çömlekti ama bu işten tonla para kazandığı için anlamadım. Görünüşe göre, bazı insanlar çömlekleri gerçekten seviyordu. Sadece bir parçaya yüzlerce dolar harcayacak kadar.

"Evet," diye cevap verdi. "Ve düğününüzde sana ve Merry'ye vermek üzere bir parça ayırdım."

Gözlerimi ona diktim. "Sakın bu saçmalığa başlama. Sen bir piliçsin. Arkamı kollaman gerekiyordu."

"Seninle uğraşmak daha eğlenceli," diye karşılık verdi. Lanet olsun.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Dusty bana çok benziyordu. İçinde biraz kızlık vardı ama fazla değildi. Çoğunlukla her şeyiyle düzgün biriydi.

Elimi kaldırdım ve barın uzak ucunu şöyle bir taradım, "Sanırım Şubat hepinizi içkiyle doyurabilir" dedim.

"Zayıf," diye homurdandı Cal.

"Bahşış kazanmak için iyi bir durumda olmam gerekiyor," diye karşılık verdim.

"Neden?" diye karşılık verdi. "Yıllardır bahşış kazanıyorsun, tek seferde değil." Haklıydı.

"Sen de benim kıcımlı öpebilirsin," diye karşılık verdim. "Ezik," diye mırıldandı.

Yanılmamıştı.

Tanrım, Merry bana sıcak ve yumuşak bir şeyler verip beni mutlu ettikçe, kendimi kaybediyordum.

Topallığa devam *etmekten* gurur duymuyordum ama gerçekten bahşış kazanmak zorundaydım.

Ben de "Her neyse" diye mırıldandım ve barda dolaşmaya başladım.

Gece ilerledi ve J&J'de Cuma günüydü. Hafta sonunu müjdelemenin ve dışarı çıkarak, birkaç kadeh atarak ve burg kardeşlerinizle bir araya gelerek bunu doğru bir şekilde yapmanın zamanı gelmişti.

Yani meşguldüm.

Ve çok daha sonra bu fırsat ona sunuldu. Benny olarak bunu değerlendirdi.

Cal, Ryker ve Colt'la derin bir sohbe dalmış, Vi de yanında, kolunu Vi'nin boynuna dolamış, onu kendine yakın tutuyordu. Mike, Dusty ve Frankie ise yanlarında duran ve boş tepsi taşıyan Dee ile sohbet ediyordu.

Benny de Cal'ın sohbetine katılmıştı ama onlara en yakın buzdolabında duran bir şişe birayı kapmak için yollarına düştüğümde gözlerimi yakalamak için kendini serbest bıraktı.

"Mutlu musun?" diye sordu sessizce, sadece benim için. "Evet," diye cevap verdim sessizce, sadece onun için.

"Güzel," diye cevap verdi ve bana o beyaz, film yıldızı gülümsemesini gösterdi. Yanılıyordu.

İyi değildi.

Çok güzeldi.

Ama onu düzeltmedim.

Hamile karısına baktım, sonra tekrar ona döndüm.

Güzelliğin ne demek olduğunu biliyordu.

Ben de ona karşılık olarak gülümsedim.

Sonra, kimse anımızı fark edip bana bok atmadan, konuşmayı bitirdim ve işime geri döndüm.

* * * * *

Cumartesi Öğleden

Sonra

Orgazmımın son sarsıntıları da içimden süzülürken dudaklarımı Merry'nin boğazına kaydırđım.

"Görünüşe göre benim kahverengi gözlü kızım sevişebiliyor." diye mırıldandığında sesinin kalın ve sert tonundan Merry'den kalan son şeylerin hâlâ onunla birlikte olduğunu *anlayabiliyordum*.

Gülümsedim.

Çocuğum bir arkadaşının evindeydi, .

Merry'nin evindeydim ve elimden gelenin iyisini yapmaya çalışıyordum.

Görünüşe göre başarmıştım.

Dudaklarımı çenesine doğru kaydırđım.

Ben üstteydim, daha yeni bitirdiğimiz için Merry hâlâ içerideydi, kolları beni sıkıca sarmıştı. Ama dudaklarım uzaklaştıkça kolları gevşedi, böylece elleri sırtımın üzerinde hafif ve tatlı bir şekilde gezinebildi.

"Swank's'ta rezervasyonum var, bebeğim. Altı buçukta. Bu iyi mi?" Merry söyledi.

"Evet," dedim çenesine, ne giyeceğimi merak ediyor ve Ethan'ın iki kıyafetinden birinin hâlâ ona uymasını umuyordum.

"Colts'un bir sonraki iç saha maçı için bilet buldum. Senden iki bilet alıp almayacağımı ya da Şubat'ın bizimle gelebilmen için bunu yapıp yapamayacağını öğrenmem gerekiyor."

Onun bu sözleri üzerine başımı kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. "Ne?"

"Colts, Saints'e karşı. Bir sonraki Pazar. Feb'e o günü ayarlayabilir misin?"

"Bilet mi alıyorsun?" diye sordum.

"Uh...evet. Az önce söyledim, bebeğim."

"Colts biletleri pahalı, Merry."

"Belki, Cherie, ama Ethan bana hiç maça gitmediğini söyledi."

Başımı salladım. "Yapmadı, ama... Swank'ın..." Her şeyi anlattığı için bunu asılı bıraktım.

Ve söylediği şey onun bir polis olduğuydu, Rockefeller değil. Swank's'ta dört kişilik bir akşam yemeği ona beş yüz dolara yakın bir masraf çıkarabilirdi. Ben de hiç Colts maçına gitmemiştim, o yüzden biletlerin ne kadar tuttuğunu bilmiyordum. Ama bedava vermediklerini biliyordum.

"Evet, hediyesi bu," diye onayladı Merry. "Çatalla kesebileceğiniz bir biftek ve Colts maçı."

Ne yapacağımı bilemez bir halde ona baktım.

Çünkü Merry'nin bana verdiği tüm nimetler içinde en şaşırtıcı olanı buydu.

Aynı zamanda kontrol etmem gereken bir şeydi.

"Muhteşem," diye başladım dikkatlice, "cömertliğine bayılıyorum ama hayatta elde edemediği her şeyi ona vermeye kalkarsan bankayı ."

"Kahverengi gözlü," diye karşılık verdi, sesi de dikkatliymiş gibi çıkıyordu, "hayatta elde etmesi gereken tüm önemli şeyleri zaten elde etti. O akıllı, yani bunu biliyor. Akıllı olduğu ve bunu bildiği, takdir ettiği ve iyi bir çocuk olup annesine ve büyükannesine bunu gösterdiği için, Colts maçına gidebilerek iyi bir çocuk olduğu için ödüllendirilmelidir."

"Bir ev satın almayı düşünüyorsun," diye hatırlattım ona.

"Her zaman evler olacak. Ama on bir yaşına yeni girmiş bir çocuğu ilk Colts maçına götürmek için sadece bir fırsat olacak."

Bu his gözlerime çarptı ve çarptığında aynı anda boğazıma ve karnıma vurdu.

Merry'nin yüzü ısındı.

Ne hissettiğimi biliyordu.

Ve beni tanıyordu, bu yüzden bir şey söylemedi.

"Feb'ten izin isteyecek misin?" diye sordu. "Evet,

Feb'ten izin isteyeceğim."

Elleri sırtımda gezinmeyi bıraktı ve kollarını bana doladı. "O zaman üç bilet alacağım."

Yüzümü boynuna gömdüm ve "Bu harika olur, Merry" diye mırıldandım.

Orada birlikte uzandık, birbirimize bağlandık, hayal kurmasına asla izin vermeyen bir kız, gerçekleşen bir hayalin üstünde yatıyordu.

Zamanı geldiğinde Merry beni yukarı kaydırarak kendini içimden çıkardı. Bizi kaydırды. Örtünün yerini değiştirdi. Prezervatifle uğraşmak için banyoya gitti. Ve geri geldi, bizi kaydırды, böylece beni hareket ettirmeden önce tam olarak olduğum yerdeydim.

Gerçekleşen bir rüyanın üzerinde

uzanmak. "Neden Rivers?"

Merry bunu sordu ve ben de bunu duyunca başımı kaldırıp ona tekrar baktım.

"Neden ne?"

"Rivers, bebeğim. İstedığın soyadını seçebilirdin. Ben beğendim. Sorun değil. Ama neden Rivers'ı seçtin?"

Omuz silktim, başımı öne eğdim ve ona basit bir cevap verirken yüzümü tekrar boğazına gömdüm.

"Suyu severim."

"Su sever misin?"

Boynuna doğru başımı salladım ve ona daha fazlasını verdim.

"Annem hep garsonluk yaptı. Babam hep beleşçiydi. Bana fazla bir şey veremezdi ama her yaz tatile gitmemizi sağlamaya çalışırdı. Hiç paramız olmadığı için fazla uzağa gidemezdik. Baktan moteller. Lokanta yemekleri. Ama elinden geleni yaptı. Ve her zaman su bulurdu. Bizi bir göle götürdü. Kışımızı Florida'ya giden bir Greyhound'a bindirir ve köhne ama sahilde olan bir otele giderdik. Köhne ya da ucuz olması umurumuzda değildi. Ona karşı götün tekiydin ama tatilde değil. Eğleniyorduk. Rahatladık. Hayatın berbat olduğunu unuttuk."

Ona bakmak için başımı kaldırdım ve konuşmaya devam ettim.

"Güzel zamanlar. Muhtemelen ikimiz için de hayatın baktanlığı ya da benim onun başına bela olma eğilimim tarafından gölgelenmemiş tek güzel zamanlardı. Suyu severim. Belki de sadece suyu sevdiğim içindir. Ama bence annem bana o zamanları yaşatmak için kışını yırttığı için ve annem benim için bir şey ifade ettiği için benim için bir şey ifade ediyor. Ve bana sahip olduğum en önemli şeyi verdiğini hatırlattığı için - sahip olduğum çocuğa iyi bir anne olmak için ihtiyacım olan tek şey. Kendime Cher Lake, Cher Ocean ya da Cher Beach diyemezdin. Bu yüzden Rivers'ı seçtim. İşe yarıyor."

"Evet," dedi. "İşe yarıyor."

Ama bunu söyleme şekliyle ona olan dikkatim keskinleşti.

Ve gördüğümde emin olduğum şeyi gördüğümde, "Sen, ben, Ethan ve hatta belki annem için suya yakın bir yerde tatil planlıyorsun, değil mi?" diye suçladım.

Gözlerindeki o uzak bakış kayboldu ve bana gülümsedi.

"Yakalandım," diye fısıldadı.

Tanrım, olmuştu. Hayır, olmaya devam etti.

Umut etmiştim. İlk kez hayatın daha iyi olamayacağı konusunda yanıldığımı ummuştum.

Ve yanıldığımı kanıtlamaya devam etti.

"Bu asla yeni bir ev alamayacaksın," diye uyardım.

"Evet, öyleyim," diye yanıtladı. "Seninle duşta seks yapmak harika. Seninle lavabo seksi bu lanet dünyanın dışında. Ama senin evinde sadece bir banyo var ve oğlun da onun hemen yanında ve senin odanın tam karşısında. Ve sen ve Ethan yatıya geldiğinizde, yaratıcı olmak konusunda iyiyim ama seçeneklerimin kısıtlanmasından pek hoşlanmıyorum. Yani en azından birimizin bana seçenekler sunan bir eve ihtiyacı var. Senin çiçek nesline yaptığın övgüyü söküp yeni bir yerde yeniden monte edebileceğin bile şüpheli olduğuna göre, bunu yapmak istemek bir yana, bulmak bana düşüyor. Ve bir erkek, gelecekteki tatil seksinin olası seçeneğini de içeren seçenekler için büyük çaba sarf edecektir."

"Sikiş seçeneklerini güvence altına almak için bankayı mı kıracaksın?" diye sordum. "Ben erkek miyim?"

"Evet."

"O zaman bunun aptalca bir soru olduğunun farkında mısın?" Gülmeye başladım. "Evet."

"O yüzden cevap verme zahmetine girmeyeceğim." Gülmekten kendimi alamadım.

Ben bunu yaparken Merry de bana katıldı ve aynı anda beni , böylece onun ağırlığı ve sıcaklığı üzerimi kapladı.

İşim bittiğinde bir elimi göğsünden yukarı kaydırarak çenesini kavradım. "Yapış yapış olmaya hazır ol," diye uyardım.

Gözleri hala mizahla parlıyordu ama benim sözlerimle dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı.

"Sock it to me."

Ona sokmakta gecikmedim.

"Beni sadece mutlu etmiyorsun, Merry. Beni daha da mutlu etmeye devam ediyorsun." Yüzü her zamankinden daha sıcak ve daha güzeldi.

"Amaç bu, kahverengi gözler," diye fısıldadı.

"Sen çok başarılısın," diye fısıldadım. Cevap vermedi.

Beni öptü.

Sonra benimle sevişme sırası ondaydı. Ve işte yine oldu.

Merry beni daha mutlu ediyor.

* * * * *

Garrett

Pazartesi Sabahı

Garrett yaptığı krepleri masada oturan Ethan'ın önüne koydu.

Cher'in ocağına geri döndü.

Cher tezgahın eğilmiş, bir ayağının topuğunu diğerinin üzerine koymuş, gözlerini tezgahın üzerindeki bir kağıda dikmişti.

"Hâlâ *Star Wars* temasını seviyor musun?" diye sordu gazeteye, sorusu oğluna yönelikti.

Ethan kreplerine tereyağı sürerek, "Evet anne," diye cevap verdi. "R2-D2 pastası mı?" diye devam etti, kâğıda bir şeyler karalayarak.

"Evet," diye onayladı Ethan.

"Çikolata mı?" diye devam etti.

"Olumlu." Ethan şimdi kreplerini şurupla ıslatıyordu. Hayır.

Onları *suya batırmak*.

Bunu izleyen Garrett, bakışlarını kadınına çevirmeden önce dudaklarının yukarı kalktığını hissetti. "Kaç tane krep istiyorsun, bebeğim?"

"İki," diye mırıldandı dikkati dağılmış bir şekilde, hâlâ bir şeyler karalıyordu. "Teşekkürler, ." Izgaraya döndü ve hamuru döktü.

Tam kaseyi kenara koyuyordu ki, birinin sıkılmış dişlerinin arasından diliyle hava itiyormuş gibi bir ses duydu.

Bakışlarını Cher'e çevirdi.

Hâlâ tezgâhın eğilmişti ama yana doğru dönerek ona baktı, dudakları birbirine yapışmıştı, gözleri iriydi ve başını salladı.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Öğrenecekti.

Oğluna bakmak için arkasına döndü.

"Babandan haber alamadım, evlat." Nefes aldı ve sonra şöyle dedi: "Onu aramamı ister misin? Onu, Peg'i ve çocukları hiç davet etmedin, oysa onlar senin gösterilerini biliyorlar ve muhtemelen gelmek isterlerdi. Sence bu yıl o yıl mı?"

Mesele de buydu. Ethan'la konuşması zor olabilecek bir konuyu açtığına onun tetikte ve arkasında olmasına ihtiyacı vardı.

Ya da daha doğrusu, Ethan için onun tetikte olmasına ihtiyacı vardı. Siktir, bu iyi hissettirdi.

"Arama. Gelip gelmemesi umurumda değil," diye mırıldandı Ethan, ağzına krep tıkıştırırken.

"Uzun zaman oldu, tatlım" demeden önce birkaç kez vurdu.
Belki de onu aramalısınız."

Ethan çiğneyerek annesine baktı ve yutkundu.

"Uzun zaman oldu, evet. Sence ezik olmamayı öğrenmesi için yeterince uzun bir süre mi?" diye sordu.

Garrett, Cher'in dudağını ısırıldığını
profilden gördü. Bu hayır demekti.

"Doğru," dedi Ethan ve tekrar kreplerine döndü. "Partime gelmemesi umurumda değil. *Beni* aramazsa *da gerçekten* umurumda olmaz. *onun* doğum günü değil. Benimkilerin çoğunu kaçırdı. Daha fazlasını kaçırıp kaçırmamak onun seçimi."

"Onları bir daha görmek istemediğini söylemiştin," diye hatırlattı oğluna.

"Bunu sana söylersem beni sonsuza dek yalnız bırakır mısın?" Ethan karşılık verdi.

Cher yine dudağını ısırdı.

Bu sefer hiç şansın yok demekti. Evet.

Ethan Rivers neredeyse on bir yaşında ama aklı başında biriydi.

Cher ağzını açtı ama Garrett hızlı ve sessiz bir şekilde, "O haklı bebeğim," dedi.

Vücudunun aşağısından tekrar ona bakmak için döndü.

Garrett, "Schott Ethan'ın hayatının bir parçası olmak istiyorsa, bunun için çaba göstermeli," diye sözlerini tamamladı.

Garrett'ı içine aldı. Geri döndü ve oğlunu içine aldı. Sonra

"Tamam" dedi ve elindeki kâğıda baktı.

geliyordu ama rol yapıyordu. Omuzlarındaki gergin çizgiyi gördü.

Çocuğu için endişeleniyordu ama ona bebek gibi davranmayacaktı. Kendi kararlarını vermesine izin verecekti.

İyi bir karardı. Ethan'a bunu vermesinin ve Ethan'ın bunu nasıl doğru yapacağını öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Ethan'ı okula bıraktıktan sonra iyi olduğundan emin olmak için onunla temasa geçecekti.

Garrett ocağa döndü ve krepleri çevirdi. Sonra hissetti ve geri döndü.

Ethan ona bakıyordu.

Yüzünde garip bir ifade vardı. Birden omuzları çok yukarı kalktı, neredeyse kulaklarına kadar.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, hızla omuzlarını indirdi ve dikkatini tekrar yemeğine verdi.

Garrett ızgaraya baktı.

Garrett kendi işinde bunu defalarca görmüştü.

Trent Schott ne kadar ezik olursa olsun, her çocuk babasının yokluğunu her şeyiyle hissedirdi.

Her şeyi.

Mükemmel olmayan ama elinden gelenin en iyisini yapan iyi bir babaya sahip olan Garrett, bu boşluğun doldurulmamasının, bir moronun yarım yamalak bir girişimde bulunmasından daha iyi olup olmadığını bilmiyordu. Dave'in babası olmasıyla Garrett bunun cevabını asla öğrenemeyecekti.

Sadece bir gün Ethan'ın onu bulacağını ve bunu paylaşacağını ummak zorundaydı, böylece onun bunu atlatmasına yardımcı olmak için elinden geleni yapabiliirdi.

Bu düşünceler üzerine Garrett, Swank's için rezervasyon yaptırdıklarını ve evdeki barının üzerinde içinde üç Colts bileti olan bir zarf olduğunu bilerek söndürebileceği bir yanma hissetti.

Bir krep çevirdi ve "Daha ister misin dostum?" diye seslendi.

"Evet," diye cevapladı Ethan. "Bir, belki iki. Teşekkürler,

Merry." "Sen nasıl istersen evlat," diye mırıldandı kreplere.

Bu sözleri söyledi ve tekrar hissetti. Ethan'ın gözleri sırtındaydı. Belki Cher'in de.

Dönmedi.

Karısına ve oğluna krep yaptı.

* * * * *

Çarşamba Akşamı

Ethan gözlerini tabağından önce, "Yalan söylediğini düşünmüştüm," dedi. "Ama Brendon yalan söylemedi." Ucuna bir parça biftek saplanmış olan çatalını kaldırdı. "Bu biftekleri çatalınla kesebilirsin."

"Bu bir mucize," diye mırıldandı Grace, süslenip püslenmişti ve torununa mutlu gülümseme nedeniyle neredeyse kızı kadar güzel görünüyordu.

Ama yanılıyordu. Bu

bir mucize değildi.

Elli üç dolara mal olan birinci sınıf bir biftekti.

Ayrıca her kuruşuna da değerdı. Ve Garrett, Ethan'ın biftek parçasını ağzına atmasını izlerken bunun doğru olduğunu biliyordu, gözleri hayretle dönüyordu.

Pantolonunun paçasında bir şey hissetti ve yanındaki kadına baktı.

Şimdi yanılıyordu.

Grace güzel
görünüyordu.

Ama gece gezmesi için süslenen Cher göz kamaştırıyordu. Ayrıca ona bakıyordu.

Bakışları ona onu sevdiğini söylüyordu. Aynı zamanda oğluna verdiği şeyi de sevdiğini söylüyordu.

Yani evet.

Kesinlikle.

Elli üç dolarlık bir biftek çok pahalı bir . Ama her kuruşuna değerdı.

* * * * *

Perşembe Öğleden Sonra

Garrett verandada durmuş, suya bakıyordu. Sonunda görüşmeyi planlayacak zamanı bulmuştu.

Ve işte oradaydı.

Tuvaletler düşündüğünden de kötü durumdaydı. Geri kalanı hayal edebileceğinden daha iyiydi.

Özellikle de manzara.

Emlakçısı da onunla birlikte duruyordu.

"Bu teklifi kabul edeceklerinden emin değilim Garrett," diye belirtti. "Evin tadilata ihtiyacı var," dedi Garrett ona, onun da bildiği bir şeydi bu.

"Bunun farkındalar, bu yüzden fiyatı yetmiş beş bin düşürdüler."

"Karşılaştırmalar teklifimin bir hakaret olmadığını gösteriyor,"

diye karşılık verdi. "Belki öyle, ama piyasa canlanıyor."

Ona bakmak için döndü. "Teklifi yap. Bu konuda sakın ol ki bizi dışarıda . Hareket edecek yer var."

"Çok fazla ihtiyacınız olabilir. Yerleşik oldukları izlenimini veriyorlar."

Tekrar suya baktı.

Suyu severim.

"İşe geri dönmeliyim," diye mırıldandı, sonra tekrar menajerine döndü ve gözlerini onunkilere dikti. "Teklifi yap. Sihir yapman umurumda değil, Diane. Bana bu evi getir."

"Tamam Garrett," diye yanıtladı. O da başını salladı.

Sonra açılan kapıdan içeriye, büyük büyük odaya, muhteşem mutfığa, olağanüstü ocağa, tüm sıcak ve davetkâr alana bir kez daha baktı.

Diğer tarafa döndü ve mutfaktan görülebilen suya son bir kez baktı. Oturma odasına. Çalışma odası. Ethan'ın odası olabilecek oda. Çalışma odası ve diğer iki yatak odasından evin diğer tarafında kalan ana süit.

Ajanına son bir kez baktıktan sonra kamyonetine gitti ve işinin başına döndü.

* * * * *

Cumartesi Sabahı

Garrett, Ethan'ın partisi için Cher'e yardım etmek üzere kapıdan çıkmak üzereydi ki telefonu çaldı.

Ekrana bir göz attıktan sonra aramayı cevapladı.

"Merhaba," diye selamladı.

"Sihir yaptım," dedi Diane.

Garrett gülümsedi.

Yirmi İkinci Bölüm

Üstte
Cher

"Üzgünüm, elimizde başka tiki meşalesi yok."

"Nasıl daha fazla tiki meşalesi olmaz? Burası bir parti yeri. Luau yapıyoruz. Luau bir partidir. Bu yüzden bir parti mekanında alışveriş yapıyorum. Ve tiki meşaleleri olmadan luau yapamazsınız."

"Efendim, Indiana'da Ekim ayı." "Ne olmuş yani?"

"Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Noel ürünlerine yer açmak için yazdan sonra tiki meşalesi stoklarını satıyoruz."

"Her durum için hazır olmalısınız."

"Böyle olduğumuz için kendimizle gurur duyuyoruz. Bu yüzden şu anda burada on iki tiki meşalesi var. Ama korkarım şu anda elimizde daha fazlası yok. Ve sadece bir öneri, bir dahaki sefere, yüksek miktarlarda bir şey isterseniz, önceden bizi ararsanız, sizin için sipariş vermekten memnuniyet duyarız."

"On iki *yüksek bir miktar* değil. *Yirmi* taneye ihtiyacınız yoksa ve benim de *yirmi taneye* ihtiyacım yoksa gayet makul bir miktar."

"Tekrar özür dilerim. Sadece yirmi tane yok."

"Yeterince leis ve çim eteğim yok. Ve söylemeliyim ki, ikisi de çok kaliteli değil."

"Ben de böyle düşündüğünüz için üzgünüm efendim. Ama-" "Yo!" Merry havladı.

Merry ve benim dört ortak sepette bir ton *Star Wars* ve diğer parti malzemeleri, almam gereken bir pasta, yapmam gereken süslemeler ve daha sonra oğlum için başarmam gereken neşeli şeyler varken, bu saçmalığa seyirci kalmaktan duyduğum aşırı rahatsızlığa odaklandığım için sesle sıçradım.

Ayrıca, annem çocuğumla birlikte evimdeydi ve "hafif temizlik" dediği şeyi yaparak hazırlanmama yardım ediyordu. Bu, eşyaları olması gerektiğini düşündüğü yere taşıyacağı anlamına geliyordu ki evimde bir etkinlikten önce "hafif temizlik" yapma fırsatını yakaladığında hep bunu yapardı. Bu aynı zamanda taşıdığı eşyaları bulmanın haftalar alacağı anlamına geliyordu ki bu da neredeyse ayak işlerini yaparken karşılaştığınız bencil, düşüncesiz, aceleci insan nüfusundan daha sinir bozucuydu (ama neredeyse).

Söylemeye gerek yok, Indiana'da Ekim ayında vereceği bir luau için tiki meşalesi görevinde olan bir pislik için zamanım yoktu.

Merry'ye baktığımda onun da aynı fikirde olduğunu gördüm.

Ayrıca ceketini iki yana itmiş ve ellerini kalçalarına dayamıştı.

Görevde olmadığı için kemerinde rozet yoktu. Bu yüzden nasıl olacağını merak ettim.

Bununla birlikte, Merry uzun boylu, zayıf ve belalıydı. Meşaleli adam uzun boylu değildi ve biraz hamur gibiydi, bu yüzden iyi gideceğine dair büyük umutlarım vardı... ve umarım *hızlı* olur.

"Bunu ilerletmek ister misin?" Merry öneride bulundu, ancak bu bir öneri gibi görünmüyordu.

Önümüzdeki adam "Kasada sıra bende," diye çıkıştı. "Sıra sana da gelecek."

"Ben çok daha hızlı getiririm, sen de tiki meşalelerinden vazgeç, bu adam onları havadan getiremez," diye karşılık verdi Merry, arkamızda oluşan ve çıkış yapmak için bekleyen en az üç müşterinin daha olduğu sırayı işaret etmek için gövdesini hafifçe yana kaydırarak. "Bunu yaparsan sen yoluna devam edebilirsin, böylece biz de yolumuza devam edebiliriz."

Bu hatalı bir stratejiydi.

Adamın nezaketine seslenmişti.

Adamda hiç olmadığına göre, bu kesinlikle işe yaramayacaktı.

"Bir luau'ya ev sahipliği yapmayı dört gözle beklediğim bir günde senin tavrına hiç ihtiyacım yok," diye karşılık verdi adam.

İşte oradaydı. Haklıydım.

Siktiğimin tiki meşaleleri hakkındaki tavrıyla hepimizin günlerini etkiliyor olması umurunda bile değildi.

"Aynen öyle, hindi," diye arkamızdaki kadın.

Şaşkınlıkla ona dönüp baktığımda, elinde Karlar Ülkesi *temalı* parti tabakları, bardaklar, benzer renkte ve balonlarla dolu bir sepet ve neredeyse ağzına kadar sahte kar torbalarıyla dolu ikinci bir sepet tutan mavi saçlı, keskin gözlü bir kadın gördüm.

"Torunum bugün bir yaş daha büyüdü ve ben kesinlikle gençleşmiyorum, özellikle de bu sırada beklerken," dedi sinirli bir şekilde. "Prenses Anna'nın kardeş sevgisini yedi milyonuncu kez göstermesini izlemek için sabırsızlanıyorum. Ama bunu yapmayı

bir parti mağazasının kasasında beklerken, yetişkin bir adamın tiki meşaleleri yüzünden sinir krizi geçirmesini izlemek."

"Evet," diye onayladı kuyruğun en arkasındaki dağınık saçlı, uzun, kirli sakallı, ekose gömlekli ve elinde üzerinde "*Sweet Sixteen*" yazan pembe ve gümüş balonlardan oluşan devasa bir buket tutan keresteci adam. "Tiki meşalelerinizi alın ve gidin."

Önümüzdeki adamın yüzü kıpkırmızı oldu, elindeki meşaleleri, leis ve çim eteklerle dolu sepetleri tezgâhtara doğru itti ve "Onları başka yerden alırım" diye tersledi.

"Sana iyi şanslar," diye mırıldandı Merry.

Adam hışım ile çıkmadan önce ona pis bir bakış fırlattı.

"Sıradaki," dedi tezgâhtar, istenmeyen luau eşyalarını arkasına atarak kasa alanını temizledi, bunu alıştırmış bir kayıtsızlıkla yaptı, sanki hiçbir şey olmamış gibi Merry ve bana beklenti içinde baktı.

Yine de muhtemelen her gün bunun gibi on iki durumla karşılaşılıyordu.

Bu beni barmen olduğum için memnun etti. İnsanlar istediklerini elde etmek için barmenlere yalakalık yapma eğilimindeydi. Bunu yapmazsanız, kışınız görmezden gelinir ve bardağınız boş kalırdı.

Bu hoş düşüncelerle *Star Wars* eşyalarımızı aldık. Merry'nin arabasına götürdük. Sonra Merry bizi R2-D2 şeklindeki çikolatalı pastayı almamız için Marsh'a götürdü.

Merry park yerinden çıkarken, "Benimle bir parti mağazasına gittiğin için bile kesinlikle bir oral seks alıyorsun," dedim. "Bir tane de o adamın suratına baktığın için. Ama rozetini gösterip adamın ödünü koparmadın, bu yüzden 'her zaman, her yerde kafa' ayını henüz kazanmadın."

"Bebeğim, bir parti dükkanında rozetimi göstererek bir adamın pislik yapmayı bırakmasını sağlayamam."

Ona baktım. "BMW sürtüğüyle yaptın."

Yola dönmeden önce bana baktı. "İyi zamanlamaydı. Rozetim çoktan kemerime takılmıştı. Bugün görevde değilim."

Tekrar ön tarafa döndüm. "Görevdeyken seni market alışverişine götürmem gerekiyor."

"Bunu da pek hoş karşılamıyorlar, tatlım, görevde olmam kısmı önemli, çünkü görevdeyken çalışmamı istiyorlar, market alışverişine gitmemi değil."

"Her neyse," diye mırıldandım ama bunu sırtarak yaptım çünkü mantıklı davrandığımda komik oluyordu.

"Söylemem gerek, depoda iki oral seks olduğunu bilmek güzel, bu yüzden muhtemelen bunu belirtmemeli ve sana fikir vermemeliyim, ama ağzını kazanmak için bir şey yapmamış olsam bile bana inmekten çekinmiyor gibisin."

"İyi bir noktaya değindin," diye mırıldanmaya (ve sırtmaya) devam ettim.

"Yine de, söz, kahverengi gözler? Güzel." Merry şimdi mırıldanıyordu. "Böyle düşünmene sevindim."

O sürdü.

Kamyonetine oturdum,

sırıttıyordum. "Cher?"

"Öyle mi?"

"Sen de çok başarılısın."

Göğsümün sıkıştığını hissettim.

Gözlerimi ona çevirdim. O

da sırtıyordu.

"Siktir," diye .

"Ne?" diye sordu.

"Seni mutlu etmek beni daha da *mutlu* ediyor."

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Öyle."

Tekrar bana ve sonra yola baktı, kaşları çatılmış, yüzü kararmıştı. "Bunun neresi kötü?"

"Çünkü bu, mutluluk konusunda beni her zaman bir üst seviyeye taşıyacağın anlamına geliyor. Sen beni mutlu etmeden ben seni mutlu edemem çünkü ben seni mutlu ediyorum. Bu senin her zaman zirvede olduğun bir kısır döngü. Ve bu kötü bir şey."

"Senin üstte olduğun bazı zamanların beni senden çok daha mutlu ettiğini biliyorum."

Sözleri ve çağrıştırdıkları anılar içimi ürpertti. Ve bunu deneyimleyerek, "Bunun doğru olduğundan emin değilim" diye paylaştım.

"Güven bana, bebeğim. Bana bindiğinde, boşalmanı izliyorum ama bana verdiklerini *hissediyorum*."

"Bana verdiğin şeyi ben de *hissediyorum*."

"Sırt üstü daha sert boşalıyorsun. İşte zaman sana veriyorum. Üstteyken, bana veriyorsun."

Bu kesinlikle doğrudu.

"Yani birden fazla şekilde mutlu olduğunuz zamanlar vardır," diye sözlerini tamamladı.

"Bu beni daha iyi hissettirdi" diye mırıldanarak tekrar öne doğru döndüm. Merry uzanıp elimi yakaladı ve tuttu.

Ve daha mutlu.

"Yardımcı olabildiğime sevindim," diye mırıldandı. "Mükemmel olmayı bırak," diye emrettim.

Kıkırdadı.

"Ve harika," diye devam ettim.

Kıkırdamaya devam etti.

"Ve komik, akıllı, tatlı ve ateşli," diye bitirdim.

Bir kahkaha patlatırken eli benimkini sertçe sıktı. Ve işte oldu.

Üstteydim.

* * *

"Yapabileceğim bir şey var mı, Cher?"

Mutfağında benimle birlikte bir grup insan vardı, bunlardan biri de az önce bu soruyu soran Rocky'ydi.

Pasta zamanı gelmişti.

Ama aynı zamanda on beş çocuk ve bunun iki katı kadar yetişkinin oğlumun harika oluşuna (ve on bir yaşına basmasına) saygı gösterdiği bir doğum günü partisiydi, bu yüzden her zaman yapacak bir şeyler vardı.

"Evet, bebeğim. Dondurmayı getirebilir misin?" R2-D2'yu düz, beyaz kutusundan çıkararak sordum.

"Kesinlikle," diye mırıldanarak buzdolabına doğru ilerledi.

Başka bir elin bana iki kutu mum uzattığını gördüğümde sırtımda sıcak bir el hissettim, bir kutu mavi, bir kutu siyah.

"Ateş lazım mı?" Merry'nin sesi kulağıma doğru gürledi.

Ona bakmak için döndüm. "Evet, muhteşem. Tabakları ve çatalları alıp herkesi oturma odasına götürebilir misin?"

Eli kığımın üst kısmına doğru kayd, parmakları kalçamın etrafında kıvrıldı ve sıktı. "Tamamdır."

Mumları pastanın yanındaki tezgâha bıraktı, kot pantolonunun cebini karıştırdı, bir çakmak çıkardı ve onu da tezgâha fırlattı. Sonra eğildi ve gitmeden önce boynumu kısa bir süre öptü.

"Herkes oturma odasına," diye anons etti giderken. "Pasta zamanı."

Rocky, "Ağabeyim... evcilleşti," dedi.

Ona baktığımda elinde bir kutu dondurma olduğunu ve gözlerinin Merry'nin insanları mutfaktan çıkardığı yere dikildiğini gördüm.

Bana döndü ve gülümsemesi kocaman oldu.

"Ona çok yakıştı," diye ilan etti.

"Kardeşin her zaman iyi görünüyor," diye cevap verdim. Kocaman sırtışı daha da büyüdü.

Başımı ortasına doğru eğdim. "Tebrikler bu arada. Merry bana söyledi."

Bir elindeki dondurma kutusunu dengede tutarak diğer elini karnına götürdü. "Teşekkürler."

Pastaya döndüm ve mumları kaptım. Rocky yaklaştı.

"Biraz ister misin?" diye sordu.

"Ne istiyorsun?" Ben de pastanın içine mumları sokarak ve bunu yaparken kendimi tuhaf hissederek karşılık verdim. R2-D2 aynı zamanda en sevdiğim *Star Wars* karakteriydi ve ortasına mum sokmak (ortası tamamen buzlu olsa bile) en sevdiğim oyuncak ayımı bıçaklamak gibi hissettirdi.

Dondurmayı tezgâhın üzerine koydu ve benden birkaç mum alarak yardım etmeye başladı.

"Bazı çocuklar," diye açıkladı.

Rocky ve ben Vi ve ben, Feb ve ben, Frankie ve ben, hatta Dusty ve ben gibi sıkı fıkı değildik. Birbirimizi tanıyorduk. Birbirimizden hoşlanıyorduk. Ama ben Tanner'a daha yakındım.

Ama o benim erkeğimin kız kardeşiydi. Zamanı gelmişti.

"Evet," dedim usulca.

"Kahverengi gözlerinle sevimli kız bebekler," dedi . Ben de ona baktım. "Mavi gözleriyle sevimli erkek bebekler."

Tekrar gülümsedi.

Bu çok büyük değildi ama diğer ikisinden çok daha fazla şey söylüyordu ve söylediği her şey iyiydi.

"Burada yardıma ihtiyacımız var mı?"

Rocky ve ben kapıya döndüğümüzde Dave'in içeri girdiğini gördük.

Rocky, "Evet, baba, oturma odasına git ve perdeleri çek ki mumlar için karanlık olsun," diye emretti.

"Yakaladım," dedi Dave. Bana sırttı ve hemen arkasını döndü.

"Ve insanların kameralarını hazırladıklarından emin olun!" Rocky kapı aralığından kaybolmadan hemen önce patronluk tasladı.

Duyduğunu belirtmek için bir elini kaldırdı ve gitti. "Bir bıçak getireyim," diye mırıldandı. "Dondurma kepçesi?"

"Şuradaki çekmece," dedim başımı sallayarak.

Mumları bitirdim ve yakmaya başlamak için çakmağı aldım. "Bebeğim, hazır mısın?"

Tekrar döndüm ve Merry'nin büyük ellerinden birinde altı paket *Star Wars* tabağı, diğerinde de bir paket plastik çatal tuttuğunu gördüm. Arkasındaki oturma odası loştu. Her şey hazırды.

"Ethan yerinde mi?" diye sordum. "Evet," diye yanıtladı

Merry.

Gülümsedim. "O zaman evet, tatlım. Her şey hazır." O gülümsedi, döndü ve . Ben de durdum.

Bunun nedeni kapıya yüksek sesle vurulmasıydı.

Çok gürültülü.

Ve o ses tonundan kesinlikle kızgınlık okunabilirdi.

Çok kızgınım.

Ne oluyor lan?

Merry bana doğru baktı, sonra tabakları ve plastik çatal bıçak takımlarını bir kenara fırlatıp dışarı çıktı.

Şaşkın Rocky'ye hızlı bir bakış attıktan sonra çakmağı bir kenara fırlattım ve aceleyle peşinden gittim.

Mutfak kapısından girdiğimde kırk yedi kişinin pek de büyük olmayan oturma odama tikiş tikiş doluştuğunu gördüm; siyah-mavi flamalarla süslenmiş bir oda; köşelere ve tavan lambasının etrafına sıkıştırılmış siyah, mavi ve gümüş balonlar; ve Chex Mix, M&M's, balda kavrulmuş fıstık veya Fritos ile doldurulmuş siyah plastik Darth Vader kafası şeklindeki tepsiler ve beyaz plastik Stormtrooper kafası şeklindeki tepsiler mevcut her yüzeyi kirletiyordu.

Ve tüm bu insanlar öfkeli vuruşlar gelmeye devam ederken sessiz kaldılar.

Oğlumun şaşkın yüzünün kapıya döndüğünü de gördüm. Merry kapıya ulaşmak için cesetlerin arasından geçmeye çalışıyordu ama Colt çoktan gelmişti.

Colt açtı.

"Kapıyı çalmayı kes," diye ısırdı, çünkü kapıyı çalan her kimse bunu fırtına kapısına yapıyordu.

"Cheryl'ı görmek istiyorum!"

Sikeyi

m.

Peggy.

Artık şaşkın görünmeyen Ethan'a baktım. Yüzü solgundu ve gözleri benim üzerimdeydi.

"Sorun yok. Her şey yolunda" dedim ama en yakınımıdaki yetiškine, Dave'e döndüm. "Bana büyük bir iyilik yap Dave. Oğlumu mutfağa götürebilir misin?"

"Elbette tatlım," diye mırıldandı Dave.

Cesetlerin arasından geçip Merry'nin Colt'la birlikte olduğu kapıya baktım.

Ama fırtınayı atlatmaya çalışıyordu. Ve kızgındı.

Colt onu takip ediyordu. Ve o da kızgındı.

Kahretsin, bu dışarıda oluyordu.

Çocuğumun yarısına kadar gelmiş olan Dave'e dönüp baktım. "Ve... mutfaktaki panjurları kapatır ?" "Anne!"

Ethan ağladı.

"Bana ve Merry'ye bir saniye izin ver, bebeğim," diye rica ettim.

Kötü bir kelime seçimi, özellikle de etrafta bu kadar insan varken. "Ben bebek değilim!" diye tersledi.

Kapıya kadar geldim ve ona odaklandım. "Bir saniyeye ihtiyacım var, evlat. Merry ve benim bir saniyeye ihtiyacımız var. Neler olduğunu öğrendiğimizde sana vereceğimizi biliyorsun. Sadece önce araziyi görmemize izin ver. Tamam mı?"

Dave'in eli Ethan'ın omzundaydı. Feb de yakındaydı. Vi onları itiyordu.

Ethan bana ters ters

bakıyordu. Sonra ısırarak

"İyi." dedi.

"Dave ve Feb'le git, sen benimle gel?" Ben sordum.

"Her neyse," diye mırıldandı ve pasta yerleştirmek, mum üfleme ve dondurma toplamak için temizlenmiş, masanın kenarları ve etrafındaki zemin hediyelerle dolu sehpanın yanındaki koltuğundan kalktı.

Hepsi iyi şeyler için hazır.

Siktiğimin Peggy'si.

Dışlerimi sıktım, aklımı başıma topladım, öfkemi elimden geldiğince bastırdım ve hışımla evimden çıktım.

Merry ve Colt onu yürüyüş yolunun yarısına kadar getirmeyi başarmışlardı.
Ne olduğunu anlamadım. Sadece iki adamın vücudunun arasından bir koluyla el hareketi yaptığını gördüm.

Ayrıca kızı bebek arabasında ve oğlu da kalçasındaydı.

Ve oğlum tam da pasta ve dondurma yiyeceği ve onu seven insanlar tarafından şımartılacağı sırada mutfağımıza sokuldu, çünkü Peggy o anda ne kriz geçiriyorsa geçiriyordu.

Başka bir deyişle, öfkemi bastırmayı biraz başarmış olabilirim.

Ama dizginleri yeterince sıkı tutamadım.

Merry'nin etrafında döndüm, hızla yaptım ama parmakları kotumun arka kemerine takılınca daha fazla ilerleyemedim ve kısa kaldım.

Yakınlığa ihtiyacım yoktu. Kucağında bebek olan bir kaltağa kemer takmayacaktım.

Ağzımı kullanabiliyordum.

Ben de kullandım.

"*Aklını mı kaçırdın sen?*" diye sordum.

Bana döndü, yüzü benimkinden daha büyük öfkeyle buruşmuştu.

"Kocam nerede?" diye karşılık verdi.

"Bilmiyorum amına koyayım," diye cevap verdim.

"Çocuklarımın önünde küfretme," diye emretti. "Çocuklarını bahçemden çıkar, ben de mecbur kalmayayım," diye karşılık verdim. "Kocamla konuşmak istiyorum," diye ısrar etti.

"O zaman onu her neredeyse bul ve onunla konuş, burada olmadığı için bunu yapamayacaksın," diye karşılık verdim.

Saçlarını savurarak, "Toplantılara gitmeyi bıraktı," dedi.

"Ne demek istediğini bile bilmiyorum, ama ne demek istiyorsan umurumda değil," diye cevap verdim.

Bana doğru eğildi. "*Toplantılar*," diye tısladı. "*Şeytanı* dışarıda tutmak için." "Benim tahminim, NA," diye açıklamak için araya girdi Colt.

Oh, kahretsin.

"Ayrıca *eve gelmeyi* de bıraktı," diye etti Peggy. Kahretsin.

Burada olanlar içime işlerken küçük bir adım geri çekildim. Ve burada olanlar iyi değildi.

"O burada mı?" diye sordu.

"Dediğim gibi Peggy, hayır," diye cevap verdim çok daha sakin bir şekilde.

"Bir süredir ondan haber almadım."

"Bir haftadır eve gelmedi," diye bilgi verdi, sanki bu benim hatammış gibi.

Hiçbir şey söylemedim.

Bilgi akışını sürdürdü. "Ayrıca işe de gitmemiş." Oh adamım.

Boku yemişti.

"Bu onun oğlunun doğum günü partisi. Burada olacağından emindim," diye açıkladı. Bazı bilgileri paylaşma sırası bendeydi.

"O zaman Trent'i Peg, çünkü oğlu onun umurunda bile değil."

"O onun babası," diye tersledi. "Bir baba oğlunun doğum günü partisine gider."

"Henüz bir tanesine gitmedi," diye hatırlattım ona.

"Çünkü *sen*," dedi bana doğru eğilerek, "ona izin vermedin."

Nefesimi içime çektim.

Dayanmak ve tekrar sinirlenmemek zorundaydım. Boka batmıştı. Bunu biliyordu ama inkâr ediyor ve suçlayacak ya da hıncını çıkaracak birini arıyordu.

Ama sonunda, eve ihanet ve terk edilmişlikle dönecekti.

O gittiğinde, çocuğumun pasta yemesini ve hediyeler açmasını izlemek için evime giderdim, yanımda erkeğim ve bizi seven sevdiğimiz herkes küçük Janis Joplin oturma odamda tıkış tıkış olurdu.

Böylece içimde sabırlı olmayı bulabildim.

"Çünkü Ethan bu konuda rahat değildi," diye açıkladım, onun da çok iyi bildiği bir şeydi bu.

"Çünkü oğlunuzun hayatının bir parçası olmamızdan rahatsızlık duyuyordunuz," diye karşılık verdi. "Trent daha fazlasını istedi."

"Peg, cidden, bunu bir düşün. *Sen* daha fazlasını istedin." "Trent istedi," diye tısladı.

"Trent kız arkadaşını hamile bırakan adam. Hepsi bu. Oğlunu kazanmak için harcadığı asgari çabaya rağmen, hepsi senin talebin üzerine, yani hepsi gerçekten senin için, o her zaman sadece kız arkadaşını hamile bırakan adam oldu."

"Bu doğru değil," diye tersledi.

"Kız arkadaşını hamile bırakan adam o," diye tekrarladım sessizce. "Sadece seni mutlu ettiği için baba olmaya çalışıyor." Hızla çocuklarına baktım. "Ve bence bu değişmedi."

Çenesini kaldırdı ve "Bu doğru değil" diye tekrarladı.

Bahçemde çocuklarıyla birlikte ona baktım ve cesaret gördüm. Her şeyini veriyordu.

Ama bunu saklayamadı.

İyileşmekte olan bir bağımlı olan kocası ortadan kaybolmuştu. Yarı zamanlı bir işi ve iki küçük çocuğu vardı.

Dehşete kapılmıştı.

O hissi bilirim.

Yüzünde bir şey hareket etti.

Hazırlandım.

"Banka hesabımızı boşalttı." Oh kahretsin.

"Peg-" diye başladım.

Saçlarını tekrar savurdu ve benim üzerimden konuştu. "Buraya yaptığımız son ziyarete kızmıştı. Kavgaya etmiştik. Bana Ethan'a ve kendisine karşı çok fazla baskı yaptığımı söyledi, bu ne demekse artık. Bir babayı, *baba olamayacak* kadar nasıl zorlayabilirsin ki?"

O anda Peggy için bu uyandırma çağrısını almasının berbat olduğunu umursadım.

"Bana sakın olmam gerektiğini söyledi çünkü bir polis memuruyla çıkıyormuşsun," diye devam etti. "Sonra uzaklaştı. Sonra sadece..." Bir elini uzattı. "Gitti."

Nefes aldım.

Ben konuşmadan Merry konuştu.

"Bu Ethan'ın partisi. Kocanız burada değil. Son zamanlardaki davranışlarının ve eve gelmemesinin sizi nasıl endişelendirdiğini tamamen anlıyorum, ancak bunun her ne kadar kaba olduğunu düşünseniz de, bugün Ethan'ın günü ve Ethan'a odaklanmamız gerekiyor. Bunu yaşadığınız için hepimiz üzgünüz, ancak kocanızın buraya gelmesi ya da Cher veya Ethan ile iletişime geçmesi pek olası değil. Ancak, eğer irtibata geçerse, size verebileceğimiz tek şey size haber vereceğimize dair sözümüzdür. Bunun dışında, sorunlarınız size ait Bayan Schott. Onları başka bir yere götürmeniz gerekiyor."

Bunun biraz sert olduğunu düşünmüştüm, ancak hepsi doğrudu ve birinin bunu söylemesi gerekiyordu. Ve Merry'nin bunu benim yapmamamı sağlaması çok güzeldi.

Çocuğumun yanına dönebilmek için kaltağın gitmesini istedim.

Ama o bunları söylerken Peggy gözlerini Merry'ye dikti. Konuşması biter bitmez bana baktı.

Kabadayılık gitmişti.

Korku her yerdeydi, yüzünün her yerinde, vücudunun çizgilerinde, hatta havada bile parıldıyordu.

Küçük oğlu bunu hissetti ve endişelenmeye başladı.

"Kullanıyor olabilir," diye fısıldadı bana.

"Bağımlılar bunu yapar," dedim dikkatlice. "Her şeyi berbat ederler. Ama o uzun zamandır temiz, Peg. Belki onu bulursan, doğru yola geri dönmesini sağlayabilirsin."

"Kilisedeki insanlar bana yardım ediyor. Deniyoruz. Her yere bakıyoruz. Eskiden gittiği yerlere. İnsanların gittiğini bildikleri yerlere. İnsanların nerede olduğunu bilen insanlarla konuşuyoruz. Onu bulamıyoruz" diye paylaştı.

"I-" Ben başladım.

"Bayan Schott," diye sözümü kesti Merry. "O evde on bir yaşında bir çocuğun doğum günü partisi var. Üzgünüm ama Ethan'a geri dönmemiz gerekiyor ve sizin de yola koyulmanız gerekiyor."

Oğlunu kalçasının üzerinde zıplatarak Merry'ye baktı. Kendini kaybedip ağlamaya başlamak , bunu söyleyebilirdim.

"Ama kocam beni terk etti," dedi Merry'ye. "Ailen var mı? Arkadaşların?" Colt sordu.

Colt'a baktı. "Elbette." "O zaman eve git ve onları ara."

Colt'un ötesine, benim evime baktı. "Burada olacağından emindim."

İki çocuğu da üzücüydü, hatta trajikti.

Ama onunla yıllardır evliydi ve Trent'i hiç tanımıyordu, bu da Merry'nin haklı olduğu anlamına geliyordu.

Sorunları onun sorunlarıydı.

"Ethan'ın yanına dönmem gerek Peg, ama benden önce çocukları arabaya bindirmene yardım edeceğim. Tamam mı?" Ben teklif ettim.

Gözleri bana kaydı.

Gözyaşlarıyla dolup taşıyorlardı.

Kahretsin.

"Onu yakaladık. Sen içeri gir."

Başımı çevirdim ve Dusty ile Rocky'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Cal bahçedeydi, Merry ve Colt'tan çok uzakta değildi. Annem, Tanner ve Mike verandada duruyorlardı. Ryker da bahçedeydi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, huysuz görünüyordu. Ryan çok uzakta değildi, Ryker'la arasına mesafe koymaya çalışıyor gibi görünüyordu ama aynı zamanda ona ihtiyacım olursa bana yakın olmak istiyordu.

Rocky doğruca Peg'in kalçasındaki oğluna gitti. Dusty bebek arabasının peşinden gitti.

Ve o anı başka bir nimetin tadını çıkarmak için kullandım. Merry'nin bana verdiği bir şey değildi. Kendim kazandım.

Gerçekten harika arkadaşlarım vardı.

(Evet, Ryker bile.)

Rocky, "Şimdi seni minibüsüne bindirelim," diye ısrar etti.

"Yürü," diye emretti Dusty bana, bebek arabasına el koyup onu yürüyüş yoluna doğru çevirerek. "İçeri gir. Mumları yak. Döndüğümüzde pastamızı yiyeceğiz. Ama hediyeleri açmayı unutma. O her zaman en iyi kısımdır."

Başımı salladım, hareket garip ve tahta gibi geliyordu. İlk başta nedenini bilmiyordum.

Rocky'nin Trent'in muhtemelen artık babasız kalan oğlunu kalçasında zıplatmasını ve Dusty'yi takip ederek kayıp Peggy'yi minibüsüne götürmesini izlediğimde her şeyi anladım.

Korkusunu biliyordum.

Peg'in en büyük hayranı değildim ama bunu kimsenin başına gelmesini istemezdim. Merry'ye baktım ve ağzımı açtım.

Yüzüme vurdu.

"Bana karşı yumuşama," diye alçak sesle emretti. Ağzımı kapattım.

Sadece bir bakış. Tek gereken buydu.

Tanrım, beni ne zaman bu kadar iyi tanımaya başladı? "Yatağını kendisi yaptı," dedi.

"Ama-"

"Pazartesi, birkaç telefon görüşmesi yapacağım, araştırma yapacağım, etrafa soracağım. Bir şey duyarsam sana söylerim, sen de ona söylersin. Bir şey duymazsam, bazı dostlarımla konuşurum. Gözlerini dört açarlar. Onu gören olursa bana söyler, ben sana söylerim, sen de ona söylersin. Ethan için yapacağım şey bu. Endişelenecek. Ve Ethan için yaptığımı göre, onun için de yapıyor olacağım. Ama yapacağım şey bu, Cher."

"Ben alırım," diye cevap verdim hemen.

Başını salladı ve "Hadi çocuğuna biraz kek alalım" diye mırıldandı.

"Evet," diye gürledi Ryker. "Pasta zamanı geldi." Sonra kollarını kavuşturdu ve Mike ile Tanner'ın arasından geçerek evime girdi.

Dusty, Rocky ve Peggy'ye son bir kez baktım.

Partimde çok fazla insan olduğu için minibüs biraz aşağıda kalmıştı. Rocky ve Dusty çocukları bindiriyorlardı. Peggy nerede olduğunu bilmiyormuş gibi kaldırımında duruyordu.

Merry'nin kolu boynuma dolandı.

Beni çevirdi ve eve doğru yönlendirdi, "Sakın yumuşama" diye tekrarladı.

Ona baktım. "Sence eve dönebilir mi?"

"O bir anne. Direksiyonun başına geçtiğinde, o da devreye girecektir." Bunun muhtemelen doğru olduğunu biliyordum.

Peggy'ye değil, çocuğuma odaklanma zamanı.

"Seni Colts biletlerinden vazgeçirmeme izin vermediğin için çok mutluyum bebeğim," dedim. "Bu olaydan sonra Ethan'ın fikrini değiştirecek harika bir şeye ihtiyacı olacak."

Bu Merry'nin daha iyi hissetmesini sağlamadı. Çenesinin sertleşmesinden, yanaklarının titremesinden ve öfkeli bakışlarının bizimle birlikte eve doğru yürüyen Colt'a kaymasından bunu anlayabiliyordum.

Colt da o sahnenin sona ermesiyle rahatlamış görünmüyordu.

Öte yandan Colt yeni bir babaydı ve Merry de babaya çok benzeyen bir figürdü.

On bir yıl üç gündür anneydim.

Eğer bir şey oğlumun gününü boka çevirmekle tehdit ediyorsa, o gün önemli olsun ya da olmasın...

Sorun değil.

Bende bu

vardı.

(Ama Colts biletleri yardımcı olacaktı.)

(Büyük.)

* * * * *

Ethan, "Bu konuyu şimdi konuşmak istiyorum," diye ısrar etti.

Partiye katılanlar oturma odasıındaydı; ben, annem, Merry, Colt, Feb, Cal, Vi ve Ethan'ın artık Merry aracılığıyla sürekli genişleyen ailesi hariç.

-Tanner, Rocky, Dave, Mike ve Dusty.

Küçük Jack, büyük Jack ve Jackie ile birlikte oturma odasıındaydı.

Cal kızı Angela'yı tutuyordu; Mimi Vi'yi ve Cal'ın oğlu Sam'i diğer odada tutuyordu.

Tanner da Cecelia'yı kollarına almıştı.

Tüm bunları dikkatle not etmişim, çünkü bu büyüyen arkadaş ailesi tam anlamıyla *büyüyordu* ve bu benim, yani Ethan'ındı ve bu onun gerçekten anlayamayacağı bir doğum günü nimetiydi, ama yine de onundu.

Ama daha çok çocuğumla ilgiliydim.

Rocky ve Dusty Peggy'yi yola çıkardıktan sonra hepimiz mutfağa gelmiştik. Gerçi, Rocky ve Dusty Peggy'yi yola çıkardıkları için oraya önce biz vardık.

Sadece Ethan biraz korkmuştu. Bu da onu inatçı yapıyordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdim. "Ama diğer odada seni hediye açarken izlemek isteyen bir sürü insan var ve ben de R2-D2'nun iç organlarını yemek istiyorum."

Şaka yapmaya, yumuşatmaya çalışıyordum. Ethan bunu hemen anladı.

"Babam orada mıydı?" diye sordu.

"Çocuk, hadi ama," dedim usulca. "Parti bittikten sonra konuşuruz." "Anne, bu çılgınlık, kapıya öyle vurması. Kim yapar bunu?"

Ethan bana sordu.

Kocasını ortadan kaybolan bir kadın.

"Oğlum-"

Ani bir hareket hissederek döndüm ve çocuğumla yüzleşirken yanımda duran Merry'nin şimdi çömelmiş olduğunu gördüm.

"Bana bak," diye emretti alçaldıktan sonra. Ethan kaşlarını çatarak bana bakmayı bırakıp Merry'ye baktı. "Hackleyebilir misin?" Merry sordu.

Ethan'ın sırtı dikleşti ama Merry'ye bakışları hiç değişmedi. "Bunu başarabilirim," diye açıkladı.

Merry bana baktı.

Burnumdan nefesimi çektim.

Trent'in tüm sorunlarını oğlumla paylaşmamıştım. Örneğin, babasının uyuşturucu kullandığını bilmiyordu. Belli ki ne kadar kullandığını da bilmiyordu. Ayrıca babasının başının kanunla belaya girdiğini de bilmiyordu. Bir kere değil, birkaç kere değil.

Sadece saklayamadığım şeyleri biliyordu-Trent yoktu ve olmadığına da bir ezikti.

Merry'nin çocuğuma ne söylemek istediğini bilmiyordum.

Sadece ona güvendiğimi
biliyordum. Ben de başımı
salladım.

Merry oğluma döndü.

"Baban orada değildi Ethan. Babanın sorunları var. Bu sorunları sıkı bir şekilde kontrol altında tutması gerekiyor, yoksa onu daha iyi bir hale getirecekler. Peggy'ye neler olduğunu söylemeden onu terk etti ve Peggy nerede olduğunu bilmiyor. Bunu bilemeyiz ama bu durum onun kontrolünü kaybettiğini ve sorunlarının onu ele geçirdiğini gösteriyor. Endişeli, onu bulmaya çalışıyor ve burada olacağını düşünüyordu. Burada değil, bu yüzden ona yardım edemedik. Ona yardım etmek için yapabileceğimiz pek bir şey yok ama tekrar işe döndüğümde elimden geleni yapmaya çalışacağım."

Öne doğru yürüdü, uzandı ve elini oğlumun boynunun arkasına doladı.

Sonra konuşmaya devam etti.

"Bunların senin sorunların olmadığını belirtmek önemli dostum. Bunlar Peggy'nin sorunları. Babanın sorunları. Hayat bazen çılgınca işler ve baban sana ve annene iyi bir şey vermiş gibi görünüyor: o gittiğinde, siz kendi başınıza nasıl idare edeceğinizi öğrendiniz. Bu yüzden onun başı derde girdiğinde, siz yuvarlanmaya devam ediyorsunuz. Şimdi annenizin de sizin devam etmenize ihtiyacı var. Bunu onun için yapabilir misin?"

"Peggy'ye de anneme yaptığını yaptı, değil mi?" Ethan Merry'ye sordu.

"Bilmiyoruz. Sadece sana ne söylediğimi biliyoruz," diye Merry.

"Anneme yaptığını Peggy'ye de yaptı," diye mırıldandı Ethan.

Merry onun boynunu gözle görülür bir şekilde sıktı ve hafifçe sallayarak Ethan'ı hafifçe salladı.

"Yuvarlanmaya devam edecek misin?" diye sordu

sessizce. Ethan Merry'ye baktı.

Sonra gözlerini bana dikti.

"Onunla işimiz bitti anne. Bu kadar," diye açıkladı. "Bunu sana ve bana yapıyor, sonra Mary ve Tobias'ı alıp onlara da yapıyor. Peggy deli olsa bile, bunu ona da yaptı ve bu hiç hoş değil. Yani bir gün geri gelmeye çalışsa bile, işimiz bitti. Ona ihtiyacımız yok."

"Senin kararın tatlım," dedim usulca. "Bu her zaman senin kararın oldu. Ve eğer bir şey olur da fikrini değiştirirsen yine senin kararın olacak."

Merry'ye dönmeden önce bir süre bana baktı.

"Yuvarlanmaya devam etmeye hazırım, Merry," dedi.

Merry ona sırtıttı. "İşte benim oğlum."
Kalbim çırpındı.
Oğlumun göğsü gözle görülür şekilde şişti. Annemin boğazını temizlediğini duydum.
Rocky, "Tamam, ben dondurmaya getireyim," dedi.
Dave, "Herkes oturma odasına dönsün," diye emretti.
İnsanlar hareket etti. Merry doğruldu.
Gözlerimi çocuğumdan ayırmadım.
Onları hissetti ve bana baktı. "İyi misin?" Fısıldadım.
Ethan başını salladı.
"Gidelim dostum," diye seslendi
Colt. Ethan Colt'a baktı.
Sonra amcasını oturma odasına kadar takip etti.

* * * * *

"Vay anasını!" Ethan bağırdı, zarfın içindekini çekip çıkardı, gözlerini Merry'ye çevirdi, elini havaya kaldırdı, salladı ve çığlık attı, "*Colts biletleri! Vay anasını! Buna inanamıyorum! Bu çoooooooook harika!*"

Ayağa fırladı ve Merry'ye ulaşana kadar bedenleri iterek bacakların ve turların üzerinden geçti.

Oraya vardığında kollarını Merry'nin ortasına doladı ve ona kocaman sarıldı.

Şimdi on bir yaşında koca bir çocuk olmasına rağmen, bırakmadı ve sadece başını geriye eğdi, küçük adamım büyük adamıma kocaman gülümsüyordu.

"*Teşekkürler, Merry! Gelmiş geçmiş en güzel hediye!*" diye bağırdı. Merry çocuğuma sırtıttı ve saçlarını karıştırdı.

"Beğendiğine sevindim dostum," diye mırıldandı.

Ethan ayağa fırladı, hâlâ Merry'ye bağlı olduğunu unutmuş gibiydi, bu da onun sıçrayışının Merry'yi sarsması anlamına geliyordu. Bu, Merry'nin sırtıtışının bir gülümsemeye dönüşmesine neden oldu.

Sonra bıraktı ve bana doğru döndü.

"Anne! Bu harika değil mi?" diye sordu bana biletleri sallayarak.

"Kesinlikle, evlat," diye cevapladım.

"Ruuuuuuuumblye yapmaya hazırım!" Ethan bağırarak sehpaye, parçalara ayrılmış R2-D2'ya ve daha fazla hediyeye doğru ilerledi.

Oğlumun yanına çömelmiş, Ethan'ın teşekkürlerini yazabilmesi için notlar alıyor, kullanılmış kağıtları ve fiyonkları çöp torbasına atıyor ve pastamı bitiriyordum.

Ayrıca son nimetin tadını çıkarmak için kendime izin veriyordum.

Hayat çocuğumu yan yatırmakla tehdit ettiğinde, içinde kurtulamayacağı bir şey kalmaması için çabalayan hep ben ve annem olmuşuzdur. Öfke. Acı. Üzüntü. Pişmanlık.

Merry'ye baktım ve onun çocuğumun bir sonraki hediyesini yırtışını izlediğini gördüm; yüzünde bazen bana bakarken takındığı ama değiştirdiği ifade vardı.

Değiştirilmiş olsa bile yumuşak, sıcak ve mükemmeldi. Bu benim nimetimdi.

Çünkü adamım çocuğumu kazdı.

Annem ve ben Ethan'ın yana savrulmamasını sağlamak için ekibimizde başka bir üye daha vardı.

Ve o bir zilciydi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Onlar Gibi İnsanlar
Garrett

Perşembe Öğleden Sonra

"Evet. Sağ ol, dostum," dedi Garrett telefonuna. "Görüşürüz."

Bağlantıyı kesti.

Colt ve Sully, Mike'ın masasının yanında duruyor ve onunla üzerinde çalıştıkları bir dava hakkında konuşuyorlardı.

Ama Garrett telefonu kapattığında tüm gözler ona çevrildi.

Garrett sorulmayan soruya, "Arayan kuzeybatı bölgesinden Roy'du," dedi. "Kaynaklarından biriyle sohbet etmek için bir nedeni vardı. Trent Schott sokakta, skor yapıyor."

"Siktir," diye mırıldandı Colt.

Sully, "Bir çevreniz var, Ryker'a bir işaret sunun, o sizin için onu bulacaktır," diye önerdi.

Garrett Sully'ye baktı. "Schott benim işim değil. Karısı da benim işim değil. Cher ve Ethan benim işim. Onlara soracağıma söz verdim ama Ethan onunla hiçbir şey yapmak istemiyor. Kullandığını biliyoruz. Cher isterse Peggy'ye söyleyebilir. Başka her şey ona kalmış."

Sully sırttı. "Sadece Ryker'a bir işaret borçlu olmak istemiyorsun." Garrett, "O da var," diye mırıldandı.

İşte o zaman hepsi ona sırttı.

Garrett onları görmezden geldi ve telefonunu yeniden açtı. Kadını aradı.

Ona haberleri verdi.

O gece çalışırken bir şeyler içerken Peggy'ye söylediğini öğrendi. Çocuğuna da söylemiş. Ethan'ın umursadığını ama umursamıyormuş gibi davrandığını söyledi.

Garrett göz kulak olmaya karar verdi.

Ve bunu yaptıkça ve günler geçtikçe, hem annenin hem de oğlun yaptıklarını yaptığını gördü.

Çekmeye devam ettiler.

* * * * *

Üç Hafta Sonra

Garrett masasında otururken Devin'den bir telefon aldı.

"Kadın toparlandı. Taşındı. Missouri'ye doğru yola çıktı. Adamının son üç günün yaklaşık otuz saatini kafası iyi geçirmediğini ve bunun tek sebebinin de o saatler boyunca sızmış olması olduğunu düşünürsek iyi bir karar," dedi Devin. "BILGINIZE."

Bununla birlikte telefonu kapattı.

Merry sırttı ve telefonunu masasına fırlattı, Devin'in bir şeyleri araştırıyor olmasına şaşırılmamıştı. Ryker'a çok benziyordu, ancak işi, kocaman kıçlı, korkunç bir motorcu değil, huysuz bir ihtiyar olmanın arkasına saklanarak umursadığı gerçeğini gizliyordu.

Schott'un tekrar kullanması onun sırtmasına neden olmadı. Ethan iyi olacaktı.

Cher'in umurunda olmazdı ama Ethan'ın iyi olduğundan emin olmaya odaklanırdı.

Ancak, çılgın kilise kadını olsun ya da olmasın, Garrett, Peggy Schott'un aniden babasız kalan iki çocuğunu büyütmenin bir yolunu bulmak zorunda kalması fikrinden hoşlanmadı.

Missouri iyi bir karardı.

Bu haberi paylaşmak için kadınıyla yüz yüze gelene kadar bekledi. Kadın rahatlamış görünüyordu.

Ve durum ne kadar berbat olursa olsun, Cher'in rahatlamış olması Garrett'i mutlu etti.

Peggy Schott gitmiş, Mia sessizleşmiş ve Cher'in sokağında hiçbir tehdit yokken, tüm bunlar Garrett'in kahverengi gözlü kızıyla normalliği test etmeyi dört gözle beklediği anlamına geliyordu.

* * * * *

Bunu alamayacaklardı.

Hayatta böyle bir şey yoktu. Onlar gibi insanlar için değil.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Bu konuda hemfikiriz

Cher

Cumartesi Sabahı Erken Saatler, Kasım

Sonu

Alarm çaldı.

Merry karıştırdı.

Karıştırdım.

Merry kapattı. Ona

sarıldım.

Kollarını bana doladı ve yarı şefkatli, yarı bu hareketi kendini uyandırmak için kullanıyormuş gibi hissettiren bir sıkma hareketi yaptı.

"Onu yakaladım," diye mırıldandım.

"Onu yakaladım," diye mırıldandı.

Daha da yaklaştım. "Dün gece o davayı yakaladın ve eve geç geldin. Sen uyu. Onu yakaladım."

"Bebeğim."

Başımı çevirdim, dudaklarımı boğazına dokundurdum ve fısıldadım, "Merry. Arada bir çocuğumla ilgilenmeme izin vermelisin. Ve sadece söylüyorum, aynısını sana da yapmama izin ver."

Bir süre sonra beni tamamen sevecen bir şekilde bir kez daha sıktı.

Sonra beni bıraktı.

Yatağından kayarak çıktım, odasından dışarı fırladım, kapıyı arkamdan kapattım ve koridordaki kısa mesafeyi yürüyerek diğer yatak odasına geçtim.

Kapıyı çaldım ve açtım.

Sabahın erken karanlığında, çocuğumun yeni bir çift kişilik yatakta yorganın altındaki halini gördüm. Komodinler vardı. Lambalar vardı. Duvar da Colts oyuncularının posterleri vardı.

Her ne kadar çoğu atılmış ya da Goodwill'e götürülmüş olsa da, hala ıvır zıvır vardı ama Merry onları dolaba tıkmıştı.

Pijama partisindeydik.

Bu günlerde oldu. Sık değildi ama oluyordu.

Merry'nin bizde kalması sık rastlanan bir durumdu. Aslında, bu günlerde, bu neredeyse her gece oluyordu.

Onun evinde olmadığımız sürece.

"Hey, çocuk. Uyan," diye seslendim. "Hazırlanma zamanı. Seni Brendon'a götürmeliyiz ve geç kalmamalıyız."

"Umma, gumma, mumma," diye mırıldandı Ethan.

Ona seslenmenin o kadar kolay olmayacağını bilmeliydim. Cumartesi günü saat daha altıdaydı. O on bir yaşındaydı. Kahretsin, ben otuz dört yaşındaydım ve o saatte ayakta olmaya pek hevesli değildim.

Yatağına doğru ilerledim ve omzuna hafif bir el koydum.

"Babamın ıssız bir yerdeki kulübesinde, ulaşmak için iki saat araba kullanıp ormanda yürümek zorunda olduğun büyük çaplı bir doğum günü partisi yapmak benim fikrim değildi," dedim. "O çılgın davete evet demek de benim fikrim değildi. Madem evet dedin, kıcını yataktan kaldırıp hazırlanmalısın yoksa geç kalacaksın. Kasım ayında hiçliğin ortasında balık giden çılgın treni kaçırmak istemezsin."

Ethan sırt üstü yuvarlandı.

"Ben aptalım," diye mırıldandı.

"Hmm..." Ben de kayıtsızca cevap verdim.

"Brendon aptalın teki," diye devam etti.

"Şu anda aptallığı değerlendirmek, evlat, kıcını yataktan değildir."

Yorganı geriye atarken anlaşılmas bir ses çıkardı.

Kapıya doğru ilerledim ve pratik yaparak, o bana doğru yığılırken kapıda bekledim.

Yolundan çekildim ve koridordaki tuvalete gidişini, ışığı açışını ve kapıyı kapatışını izledim.

İşte o zaman nüksetmeyeceğini ve yüzüstü yatağa düşmeyeceğini anladım.

Ben de Merry'nin odasına döndüm.

Kapıyı arkamdan kapatıp karanlıkta parmak uçlarımda çantama doğru ilerlediğimde, "Uyandı mı?" diye mırıldandı.

"Evet, . Uyumaya devam et."

"Onu almamı istemediğine emin misin?" Merry biraz , kesinlikle uykulu, aynı zamanda ateşli ve son olarak da sevimli bir şekilde sordu.

"Onu yakaladım," dedim. "Uyumaya devam et."

"Gitmeden önce bana yapışkan ver," diye emretti, hala biraz geveliyordu, uykuluydu, ama kesinlikle sevimli ve ateşliydi.

Pijama altımı ve tişörtümü değiştirip sütyen, kot pantolon, kazak, çorap ve bot giydim.

Sonra yataktaki erkeğime doğru ilerledim.

Elimi kalçasına koyup dudaklarımı çenesindeki kirli sakala değdirmek için eğildiğimde kıpırdamadı.

Ama mırıldandı, "Benimle yatağa girdiğinde çıplak olacaksın." Oh evet.

Bunu yapabilirim.

"Tamam," diye fısıldadım. "Geri döneceğim."

"Görüşürüz bebeğim," dedi yastığa, yüzünü yastığa sürdü ve başını diğer tarafa çevirdi.

Evet, yine.

Şirinmiş.

Çocuğumla işimi yaptım, dişlerini fırçaladığından, uygun şekilde giyindiğinden, hava değişirse diye kat kat giyindiğinden ve hiçbir yerin ortasında bir kulübede yatıya kalması için gereken her şeyi hazırladığından emin oldum. Ayrıca Brendon'ın kartını ve hediyesini aldığından emin oldum ve ona bir kahvaltı hazırladım.

Sonuncusu muhtemelen gereksizdi. Brendon'ın ailesinin parası vardı. Hafta sonu boyunca ormanda bir yerde balık tutarak geçireceği ve gece saat otuzda başlaması gereken doğum günü partisi için evlerinde açık büfe kahvaltı hazırladıklarına şüphe yoktu.

Ben olsaydım, iki düzine Hilligoss çöreği alırdım. Ancak oğullarının beslenmesinin şekerden ve kimyasal olarak geliştirilmiş renk ve tatlandırıcılardan daha fazlasını içermesi gerektiğini düşündükleri için, muhtemelen evlerini *satın aldıklarından* beri evlerinde çörek yemediklerini düşündüm.

Ki bu çok kötü oldu. Eğer ellerinde olsaydı, Merry ve kendim için birkaç tane aşırabilirdim.

Onun yerine, dönüş yolunda Hilligoss'a uğramaya karar verdim.

Çocuğum ve ben arabama bindik. Onu Brendon'a götürdüm. Sabahın erken karanlığında onu Heritage'daki büyük eve götürdüm, burg'un süslü konut sitesi.

Brendon'ın ailesi beni içeri davet etti.

Şok oldum, Hilligoss vardı. İki düzine değil. *Beş*. Brendon'ın ailesi bu nimeti sağlamadı. Brendon'ın amcası sağladı.

Bana kahve ve çörek ikram ettiler. Ben sadece çöreği kabul ettim. Merry'den bahsettiğimde, Brendon'ın annesi benim için dört tane paketledi (muhtemelen onları evinden olabildiğince çabuk çıkarmayı umuyordu). Açıkçası, kabul etmekte tereddüt etmedim.

Brendon'ın ailesinin ve çocuklara bakmak için onlarla birlikte gidecek olan diğer iki adamın telefon numaralarını aldığıma emin oldum.

Bir numara, çörekleri getiren Brendon'ın amcasıydı. Aynı zamanda evde işleri yolunda giden bir kadının dikkatini çektiğini fark ettiğim (yani dalgınlıkla) ciddi anlamda yakışıklı olmanın üst skalasında yer alan biriydi. Belalı bir havası olduğundan bahsetmiyorum bile, bu da (yine dalgınlıkla) ne iş yaptığını merak etmeme neden oldu.

Brendon'ın annesi beni kapıya kadar geçirdi ve "Ethan biriyle görüştüğünü söylüyor." dedi.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Kanka değildik.

İyi biriydi ama Miras'ta yaşıyordu. Evde oturan bir anneydi. Yoga derslerine giderdi. Indy'de alışveriş yapmazdı; *gerçekten* iyi şeyler almak için Chicago'ya giderdi. Ama martini içmek için Indy'ye giderdi (muhtemelen -bunu kesin olarak bilmiyordum, sadece J&J'ye hiç gelmediğini biliyordum).

Boho dekorlu bir evde yaşayan bir barmendim. Bu tek başına kanka olmamıza elverişli değildi.

Bu yüzden ona şaşkınlıkla baktım, çünkü kibar olmak hiçbir zaman kişisel bir şey içermiyordu.

"Evet," diye cevap verdim.

"Bu çok kötü. Jay daha yeni boşanma davası açtı. İkinizi bir araya getirmeyi düşünüyordum."

Durdum ve ona baktım.

Jay onun seksi kayınbiraderiydi.

İşte hayat buydu. Yıldızımı bir psikopata bağladıktan sonra yıllar süren bir kuraklık dönemi, sonunda birini buldum - harika birini, *mükemmel* birini - ve bir kaltak aniden bana ateşli bir adam ayarlamak istedi.

"Bir şekilde alındı," diye mırıldandım.

"Eğer bu işe yaramazsa, sende onun numarası var. Birkaç hafta önce seni Brendon'ı alırken görmüş ve seni sormuş. O böyle şeyler yapmaz ve sadece yakın zamanda boşanma davası açtığı için değil. Ondan önce ya da ayrı oldukları son bir yıl boyunca hiç böyle bir şey yapmadı. Bu ilgilendiği anlamına geliyor. Yani benim görüşüme göre, sizden haber almak onun için sorun olmaz."

Pırıl pırıl ahşap zeminli geniş koridorun sonundaki haki kargo pantolonlu, boğazında yarım fermuarlı asker yeşili kazaklı, üç günlük kalın kirli sakallı ve yüzünde Ethan'ın tomurcuğu Teddy'ye doğru yönelttiği ciddi derecede çekici bir gülümseme olan uzun boylu adama baktım.

Eğlenceli olabilir.

Ve hayat buydu.

Çünkü öyle olup olmadığını asla öğrenemeyeceğimi umuyordum.

Brendon'ın annesine dönüp baktım. "Bildiğime sevindim. Ama benim adamla işler biraz ciddi."

Omuz silkti ve gülümsedi. "Ne olur ne olmaz." Her neyse.

Gülümsemesine karşılık verdim ve yola çıktım.

Merry'nin evine geri döndüm, Excursion'ının yanına park ettim ve yürüyerek dairesine gittim. Ve bana verdiği anahtarı Ethan'a da verdiği gece kullandım (bunu çok büyütmemişti ama bu da başka bir sıcak ve yumuşacık andı, hem de çok büyük bir an).

Daire karanlıktı.

Kahve yapmayı ve Merry'ye bir fincan götürüp çörekleri bir tabağa koymayı düşündüm, böylece onları , bunu ne erkeğimin ne de benim çalışmak zorunda olmadığımız ve çocuğumun ormanda olduğu ve yarın öğleden sonraya kadar eve gelmeyeceği tembel bir Cumartesi günü ikimize de başka şeyler yapmak için enerji vermek için yapıyordum.

Bara gittim, çörek poşetini üzerine bıraktım ve daha sonra dışarı çıkıp kahve yapmaya ve ikinci tur için karbonhidrat almak üzere çörekleri mideye indirmeye karar verdim.

Bu, Merry'nin odasına giderken kıyafetlerimi soyduğum anlamına geliyordu. Oraya vardığımda ceketimi çıkarmıştım. Kazağım, botlarım ve çoraplarım, hepsi gitmişti.

Ben de üzerimde sadece kot pantolon ve sütyenle kapıyı açtım.

Gördüğüm şey boş bir yataktı ve banyodan gelen ışık sayesinde bunu net bir şekilde görebiliyordum.

O tarafa doğru ilerledim ve Merry'nin lacivert flanel pijamalı ve başka hiçbir şey giymemiş halini leğene yaslanmış bir şekilde gördüğümde ağzımın sulandığını hissettim. Saçları uykulu bir dağınıklık içindeydi. Kirli sakalları çenesinde koyu renkti. Ve ağzında bir diş fırçası vardı.

Güzel bir özel ürperti yaşarken sııttım ve onun yoluna doğru ilerledim.

Hâlâ fırçalıyordu, ben banyoya girerken başını bana doğru çevirdi.

Mavi gözleri anında sütyenime kaydı.

Gözlerim leğene dayadığı kolundaki triseps kaslarına takıldı.

Yan kaslarına doğru ilerlediler. Oradan da kıcına doğru indiler.

Gözlerimin işaret ettiği yere gittim ve arkasına geçip bastırdım. Ellerimi beline koydum, kaburgalarına doğru kaydurdım ve eğilip dudaklarımı omurgasına dokundurdum.

Diş macunu köpüğünü tükürdüğünü
duydum. Ellerimi içeri sokarken
dudaklarımı yukarı kaydurdım. Musluk
açıldı.

Dilimi dışarı çıkardım ve ellerimi aşağı
indirdim. Karnındaki kılları hissettim.

Tanrım, o saça
bayıldım.

Tırnaklarımla
meşguldüm.

Merry'nin karın kasları kasıldı.
Musluk kapandı.

Bir elimi yukarı, göğüs kaslarına doğru kaydurdım. Bir elimi de aşağı doğru kaydurdım, saç okunu takip ederek gömülü hazineyi aradım.

Ondan gelen alçak bir gümbürtüyü duydum ve kıcını kalçalarımaya doğru kaydırıldı.

Oh, evet.

Dişlerimi çıkarırken, sırtının derisini sıyrırken, başparmağımı meme ucuna sürerken ve pijamasının içine dalıp hazineyi bulurken ona doğru bastırdım.

Kalın taş gibiydi. İşte bu.

Vücudu gerildi.

"Tanrım, Cher," diye
homurdandı. Sıkıca tuttum
ve okşadım.

"Siktir," diye homurdandı ve aletini elime doğru itti.

Aynen öyle.

Daha sert okşadım.

"böyle, bebeğim," diye huysuzca teşvik etti.

Serbest elim göğsünde dolaşırken ve meşgul elim aletini çalıştırırken yaladım, öptüm ve sırtını hafifçe kazıdım.

"Göğüslerini hissetmek istiyorum," diye emretti, sesi kalındı, kıcı yine kalçalarımın derinliklerine bastırdı, tüm işi benim yapmama izin verdi.

Tek elimle sütyenimi çıkardım. Düşün diye bir omuz . Düştü ve erkeğime bir şeyler vermekle meşgul olan elimin bileğinde asılı kalmasına izin verdim.

Güzel şeyler.

Kolumu tekrar ona doladım ve göğüslerimi sırtına bastırdım. "İşte bu," diye inledi.

Bir elimle sikini tutarken, diğer elimle pijamasının yan tarafındaki bel bandına uzandım. Aşağı doğru iterken aşağı baktım, tenini, kaslarını ve güzel kığını ortaya çıkarırken izledim.

Bacaklarım titredi.

"Bebeğim," diye nefes aldım.

"Dizler," diye gürledi.

Hiç tereddüt etmeden sikini bıraktım ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Merry döndü ve pijama pantolonunu aşağı itti, bir kenara attı ve başıma uzandı.

Beni yönlendirmesine gerek yoktu. Kalçalarına uzandım, yapıştım, kaydım, başını buldum ve derin derin emdim.

"*Sikeyim evet*," dedi öyle derin bir iniltiyle ki, boğazımdan aşağıya doğru gürlediğini hissettim. Haklıydı.

Evet.

Onu emdim, her şeyimi verdim, sonra Merry devraldığında teslim oldum, başımı tuttum, yüzümü becerdim.

Bir elimle kığını sıkıca kavradım, diğer elimle de kalçasının arkasını sıkıca kavradım. Bayıldım. Lanet olsun, boşalacağımı düşünüyordum. Ve bir inilti boğazımdan yukarı kayarak aletine çarpıp ses çıkardığında çekildi.

Sonra ayağa kalktım ve ne olduğunu anlamadan yatağında yüzüstü yatıyordum.

Bir elini uzatıp fermuarımı hafifçe çektikten ve kot pantolonumu indirdikten sonra tüm vücudum sarsıldı.

Külotum da onlarla birlikte gitti ve kalçalarım yukarı kalktı.

"Dört ayak üstünde," diye homurdandı Merry.

Ellerimi ittim. Merry amıma

girdi. Başım geriye uçtu.

Beni daha sert sikti.

Boynumu büktüm ve ona baktım, nefes nefese *kalmıştım* ama yine de "Ver şunu bana bebeğim" diye cesaretlendirebildim.

Gözlerini kığıma dikmiş, sikini içime sokuyor ve homurdanıyordu: "Çok güzel amına koyayım."

Başımı öne eğdim, geri çekildim, nefes nefese, "Evet, Merry. Lütfen bebeğim. Bunu bana vermeye devam et."

Yaptı ve bunu uzun süre yapmak zorunda kalmadı. O kadar hazırdım ki patladım, kollarım aşağı düştü, başım geriye uçtu. Yanarken bile titriyordum, o kadar güzeldim ki, hepsi Merry'ydi.

İçeri girdi, sabit durdu ve itti, böylece dizlerimden kalkıp öne doğru ilerledim. Bacaklarım ona uyum sağlamak için açılmıştı, önümde düz duruyordu, beni pozisyona soktu ve sertçe sürerek hareket etmeye devam etti.

Orgazmım geçiyordu, bir tane daha istiyordum, kendimi onun içine sokmak için ön kollarımı altına almak için kalkmaya başladım.

Eli boynuma geldi ve hafifçe iterek, "Bebeğim, aşağıda kal," diye homurdandı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ağzım kurudu.

Ve zihnim karardı.

Ben orada değildim.

Hiçbir yerde . Hiçbir yerde değildim.

Vücudumun becerildiğini hissettiğimi fark ettim.

Islanmıştım. Çok ıslaktım.

İstiyordum. Tanrım, sikilmek istiyordum.

Ön kollarımı tekrar altına itmeye çalıştım.

Boynumdaki el sıkılaştı ve "Yerde kal" dediğini duydum.

Yerde kal.

Yerde kaldım.

İçime sokulan horoz bunu yapmaya devam etti. Çaba homurtularını duydum. Et ete çarpıyordu. Sonra boynumdaki eli daha da sıkılaştı, derinlere daldı, olduğu yerde kaldı ve inledi.

Yorgana baktım.

Bir süre aldı, uzun bir süre, sonra süzölmeye başladı. Yavaş, tatlı, nazik. Tatlı mıydı?

Çok tatlıydı.

Ama benim için

değil.

Benim için asla.

Olmamı istediği kişiye.

Dudakların omzuma

dokunduğunu hissettim. Bu

çok tatlı bir histi.

Ama tatlı değildi.

Tatlı olduğunu biliyordum.

Artık tatlıyı

biliyordum. O

değildi.

"Geri döneceğim."

Kayarak çıktı. Örtülerin örtüldüğünü hissettim. Yatak hareket etti. O gitmişti.

Yorganı arkaya attım ve fırladım. Ayaklarımın üzerinde, yatağın yanında kot pantolonumu ve külotumu gördüm.

Külotla uğraşmadım, kot pantolonumu çektim. Sütyenim neredeydi?

Sikeyim.

Sütyenimi bulamadım.

Siktir et.

Üste ihtiyacım vardı.

"Cher?"

Köşede çantamı gördüm.

Üstümü orada bulacaktım.

Ona doğru koştum.

"Cher."

Araştırdım.

Bunu kim paketledi? Orada hiçbir şey yoktu. Makyaj malzemesi. Deodorant. Çorap.

Kot pantolon. Birkaç külot.

Bana lanet olası bir üst lazımdı!

"Bebeğim, ne oluyor?"

Sırtımda hafif bir el hissettim.

Acımasızca döndüm ve onu uzaklaştırdım.

"Tanrım."

"Sakin bana dokunma," diye ısırdım. "Cherie-"

"

"Sakin bana dokunma," diye kestirip attım.

Bir elin çenemi hedef alarak bana doğru geldiğini gördüm ve yumuşak, nazik, tatlı bir "Cherie-" tekrarını duydum.

Saldırdım.

Savage.

Vahşi.

Vurdum. Tekmeledim.

Pençeledim. Isırdım.

Homurtular duydum. Küfürler duydum.

Neredeyse yakalanıyordum ama sıçradım ve savaşıma devam ettim. Sözlü olarak.

"Beni tutuyorsun, onu görüyor musun?" Sesim öfkeyle titreyerek sordum.

"Kimi gördün?"

"Gör onu. Gör onu. *Gör onu!* Beni yere yatırdığında, yüzünü yatağa döndüğünde, onu görüyor musun, orospu çocuğu? Sıkmek istediğin kadını?"

"Cher, bu-" "*Öyle mi?*"

"Bebeğim, sadece sen varsın." "Siktir git!"

"Sadece sen vardın." "*Siktir git!*"

İki kelime havayı kirletti. Onlar bir çatlak değildi. Bir dilim de değildi. Onlar bir *kesikti*.

geçtiler. Onları hissettim.

Sadece *onu* delip geçmelerini istedim. Kanlar içinde bırakmalarını.

Bırak onu.

Yok et onu.

Onu içimden sonsuza çıkar.

Gitmem gerekiyordu.

Hay sikeyim.

Üstümde hiçbir şey yoktu. Umurumda değildi.

Döndüm ve koştum.

Kapıdan çıkmayı başaramadım. Belimde bir kolla yakalandım. Tekrar dövüşmeye başladım.

Yana kaydırıldım, duvara yaslandım, neredeyse hareketsiz kaldım, sadece geriye tekme atabiliyordum.

Ama hiçbir şeye vurmuyordum.

"Sakin ol." Hırıltı kulağıma geldi. "Konuş benimle. Senin derdin ne lan?"

"Artık yok. Artık bu saçmalık yok. Beni göremeyeceğin şekilde tut.

Sık beni. Onu düşün."

"Lanet olası aklını mı kaçırdın?"

"Bilmediğimi mi
sanıyorsun?"

"Bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Tanrım, Cher. Bilseydin, bu saçmalığı söylemezdin. Bunu düşünmezdin bile. Bu sensin, Tanrı aşkına. Başından beri sendin. Hiç o olmadı. Tanrım, kadın, sana aşığım. Mia'nın bir etkisi yok."

Sustum.

Mia mı?

"misin?" Duvara baktım.

Merry'nin duvarı.

'nin berbat dairesindeki yatak odasının duvarı.

Ben sana aşığım.

Kelimeler bana başka bir şey vermeliydi. Bunun yerine, onun gelmesi için beni açtılar.

Ve geldi.

Evet, geldi.

Acı.

Utanç acısı.

Hızlı. Çok hızlı. Tutmanın yolu yoktu. Kendimi tutamadığım bir şekilde içimi parçaladı. Artık tutamazdım. Gömemedim. Beni ezmesine engel olamadım.

Bacaklarım onun ağırlığı altında büküldü ve duvardan aşağı kaydım.

Yere çarpmadım.

"İsa, bebeğim" diye duydum ve ayağa kalktım.

Ona doğru kıvrıldım ve yere düştüğümüzde kığım onun kucağındaydı. onun içine gömüldü.

Bu sayede düştüler.

Gözyaşları.

KontROLSÜZ.

Beni boğuyor.

Beni boğuyor.

Tuhaf hissettiler. Sıcak. Gıdıklanıyordum.

Utanç verici. Nefret dolu.

"Ben buradayım Cherie," diye mırıldandı, bir koluyla beni sıkıca tutarken diğer eliyle saçlarını okşuyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum. Ben buradayım. Konuş benimle. Bu saçmalık da nereden çıktı? oluyor tatlım?"

Nefes almaya çalıştım.

Hıçkırıklar arasında zar zor bir şeyler söyleyebildim.

Sanki bana oksijen verebilirmiş gibi daha da yaklaştım.

"Tamam, tatlım," diye fısıldadı. "Sadece bekle ve çıkar." Söyleneni yaptım.

Tutundum ve bıraktım.

O da tuttu. Beni okşadı. Ve onu emdi.

Bu, ben susmaya başlayana kadar yıllarca devam etti. Hiçbir şey söylemedi. Zorlamadı. Sormadı.

Beni tutmaya, okşamaya ve bırakmama izin vermeye etti. Tıpkı Merry gibi.

Mükemmel.

"Bilmeliydim," diye fısıldadım tenine.

"Neyi bilmeliydim, kahverengi gözlü?" Merry fısıldayarak karşılık verdi.

"Beni yüzüstü yatırdı. Eller ve dizler. Sadece onları. Ona bakmama hiç izin vermedi. Bunun onun sapkınlığı olduğunu düşündüm, ama bunun sapkınlık olmadığını bilmeliydim. Hastalıklı bir şeydi. Ona bakmama izin verseydi, beni göreceğini bilmiyordum. *Beni*. Ve Feb'i becermeyecekti."

Merry okşamayı bıraktığında hırıldadım ve her iki kolu da o kadar sert sıkıldı ki nefes alamadım.

Bunu yaptığı anda kolları gevşedi. Ama fazla değil.

"Bir anıyı tetikledim," diye mırıldandı.

Tetikledi.

"Evet," diye

fısıldadım. "Siktir."

Daha da yaklaştım. "Senin suçun değil."

"Onu bana ver" diye nazıkçe ısrar etmeden önce bir saniye sessiz kaldı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra usulca şöyle dedim: "Başlangıçta, neyi sevmediğini öğrenmeden önce beni yere yatırır ve şöyle derdi. 'Yerde kal.'"

"Siktir," diye tekrarladı.

"Senin hatan değil,

Merry."

"Gelecekte seni karnından becermemden kaçınacağız. Ve kesinlikle bu kelimeler."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Hayır."

"Cher-"

O sahneden sonra kendimi toparlayıp ona şişkin gözlerimi, kızarmış yüzümü, bana bakabilme yeteneğimi göstermek çok zamanımı aldı.

Ama yaptım ve yaptım çünkü o Garrett Merrick'ti. Ona baktım.

Korkmamıştı. İğrenmedi. Kızgın değildi. Sıkıntılı görünüyordu.

Ve üzgün görünüyordu.

Benim için.

Evet, işte bu yüzden az önce bana o bakışı atan şeyden sonra o şekilde bakabiliyor ve tüm bunların kanıtını Garrett Merrick'e verebiliyordum.

"Bunu anlamıyor," dedim ona.

Merry elini yüzüme götürdü ve başparmağını yanağımdaki ıslaklığa sürttü. "Sen ne istersen."

"Tüm bunlar olurken, biz bir araya gelirken, komşum, eski sevgilin, Trent ve Peggy, ben..." Sözümü yarıda kestim ama bitirdim, "Sen benim ondan sonraki ilk sevgilimdin. Bunu kontrol altında tutmam gerektiğini tahmin etmeliydim. Tahmin etmedim."

Merry cevap vermedi. Sadece başparmağının yanağımda kayışını izledi.

"Benim bir kız olduğumu düşünüyorsun," diye mırıldandım.

Başparmağı hareketsiz kaldı ve gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

". . Kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlamak" diye açıkladım. Yüzü dondu ve bedeni bedenimin altında sıkılaştı.

"Tatlım, sen bir kızsın" dediğinde sesi tuhaf çıkmıştı. "Evet, ama-"

"Ve kız olduğun için çok mutluyum." Olurdu.

"Elbette, ama-"

"Ve cidden, bu ilişki olayında tamamen birlikte olmanız benim erkeklik büyümü bozuyordu. Benimle uğraşıyorsun. Beni ve çocuğunu dengeliyorsun. Aynı anda iki ilişki kuruyorsun. Biri bizim, diğeri Ethan'la senin. Her fırtınaya yağmurdan başka bir şey değilmiş gibi göğüs geriyorsun. Seni becerdikten sonra yatak odamda aklını kaybetmenden pek hoşlanmıyorum. Ama kızım kollarımda ağlarken ve ruhunda bir delik açan bazı ciddi şeylerden kurtulurken onun yanında olmaktan çok daha kötü şeyler var. Bu konuda bana güvenmiş olman benim için çok önemli. Bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuma güvenmiş olman benim için bir anlam ifade ediyor."

Ona baktım.

"Yine de bunu alışkanlık haline getirmeyin. Benim kahverengi gözlü kızım bir kızdır ama aynı zamanda sert bir hatundur," diye devam etti.

Bu bir şakaydı. Öyle demek istemedi.

Hayatımın her günü onun kollarında ağlayabilirim ve bu onun umurunda olmaz. (Gerçi bunu asla yapmam.)

Ona bakmaya devam ettim, Dennis Lowe'la her şey *olup* bittiğinden beri ilk kez bunu yapıyordum, güvende hissediyordum, güvendedim, tamamen güvendedim.

Ama bunu yaparken gözlerim yine yaşlarla doldu. Bir tanesinin serbest kalıp yanağımdan aşağı kaydığını hissettim. Merry gidişini izledi.

Konuşmaya

başladım. "Çok

aptaldım."

Merry bana baktı.

"Çok aptalca," diye tekrarladım. "Annemle tanışmak istemedi. Bizi hiç evine davet etmedi. Arkadaşlarından hiçbiriyle tanışmadım. Yatakta yaptığı saçmalıklar berbattı. Kink bile olsa, bana bunu yapmasına izin vermekten daha fazla kendime saygım olmalıydı. Ve bunu görmediğimden değildi, Merry. Bir araya getiremediğimden değildi. En azından evli olması ve aynı zamanda muhtemelen kafadan kontak olması için tüm ders kitabı buydu. Yani bir araya getiremediğimden değildi. Bunu görmeyi *reddettim*, çünkü babamdan sonra, bir sürü boktan adamın bana bok gibi davranmasından sonra, Trent'ten sonra, inanmaya ihtiyacım vardı. Mutlu olabileceğime inanmaya. Bu yüzden görmeyi reddettim. Ve bu sadece benim için yeterince kötü. Ama Ethan'ı buna maruz bıraktım. Küçük oğlumu bu tür bir çılgınlığa maruz bıraktım çünkü birazcık mutlu olmamızı istedim."

"Aptal değildin, Cherie."

"Öyleydim."

Beni sıktı. "Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Lowe'un karısına kaç işaret verdiğini düşünüyorsun?"

"Biliyorum, ama-" Araya girmeye çalıştım. Başaramadım.

"Onunla hiç tanışmadım," diye konuştu Merry benim yerime. "Ama onun hakkında söylenen her şey iyi biri olduğu, insanların onu sevdiği ve kimsenin onun aptal olduğunu söylemediği yönündeydi. Onun gibi erkekler, bu hastalığın bir parçası, tatlım, hasta olduğunu gizleme becerilerini bulmak. Senden bir şey istedi ve onu elde etmek için cazibesini kullandı, o zamana kadar bir şeyleri elde etmek için manipüle etme becerilerini geliştirmek için yılları vardı.

Hastaları beslemek isterken aynı zamanda bunu gizledi. Seninle oynadı, Cher. Tek yaptığı buydu. Bunun nedenleri, seni yatağa atmak için bu yeteneklerini kullanan sıradan bir oyuncudan ya da aynı şeyi skorunu düzenlemek için yapan bir dolandırıcıdan daha kötüydü. Ama sonuçta, hepsi buydu. Ve sen, kadın ya da erkek, anne ya da değil, birine oyuna gelecek kadar güvenen ilk kişi olmaktan çok uzaksın."

Tekrar ona bakıyordum çünkü bunu ifade ediş şekliyle ilgili bir şey içimde bir düğümün çözüldüğünü hissettiriyordu. Önemli bir şeyi, hayati bir şeyi tutmak için birbirine bağlanmıştı ve bu neyse, sonunda serbest bırakıldı.

Ya da belki de bu ve onun üzerine çıldırmak, ona saldırmak ve kollarında hıçkırı hıçkırı ağlamaktı.

Her neyse... o düğüm gevşedi, içimdeki o şey çözüldü, başka bir şeyi gevşetti.

Ağzım.

Ben de ağzımdan kaçırdım,

"Seni seviyorum." "Hadi canım?"

Ona bakmadım. Göz kırptım.

Sonra sordum, "'Seni seviyorum' diyorum ve sen yok artık' mı diyorsun?"

"Bebeğim, kafam kışımdaydı, kendime has bir aptal olduğum için göremedim. Ama arkama baktığımda gördüm." Dudakları kıvrıldı. "Yani evet. Yok artık. Bana uzun zamandır aşık olduğumu görüyorum."

Hay sikeyim.

O da bunu .

"Anlamadım," diye yalan söyledim.

"Yalancı," dedi bana.

İtmeye başladım.

Kolları daha da sıkılaştı.

"Cherie, ben de seni seviyorum."

Sesi sadece benim geri çekilmeme karşı mücadele ediyor gibi değil, aynı zamanda kahkaha atıyor gibiydi.

Garrett "Merry" Merrick'in güzel ağzından bana yöneltilen bu sözleri duymaya bayıldığım gerçeğine rağmen, ben bendim.

Ben de itmeyi bıraktım ve ona ters ters baktım. "Biliyorum. Beni duvara yapıştırdığında bunu ."

"Tatlım, kan akıttın ve neredeyse beni *iki kez* taşaklarımdan vuruyordun. Ya seni iğneleyecektim ya da bırakacaktım, sonra da acile gidecektim."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Kan mı akıttım?"

"Sırt," diye . "Çiviler. Önemli bir şey değil."

Sırtını görebilmek için gerindim. "Bir ." "Bir şey yok."

Ona tekrar ters ters baktım. "Bir bakayım, Merry."

"Şu anda değil. Sonra görüşürüz. Şimdi, açıklığa kavuşturmamız gereken bir şey var-"

"Doktorla konuşacağım," dedim, neyi açıklığa kavuşturmak istediğini tahmin ederek. "Ona beni karnımdan becerebilmen için TSSB ya da başka bir şey hakkında biriyle konuşmam gerekip gerekmediğini sor, çünkü katil olmadan önce böyle olmasını seviyordum."

Merry bana sıırttı. "Bebeğim, çok iyi mücadele ettin ve cidden *gitmiştin*, ama bir seks pozisyonunu kaybetmemek uğruna TSSB terapisi hakkında gevezelik , bence iyisin."

Öyle umuyordum çünkü Feb ve Morrie'nin sigortası iyiydi ama psikolojik sorunları kapsıyor muydu bilmiyordum ve Noel listemde artık fazladan bir isim vardı, önemli bir isim ve ona iyi bir hediye vermek için para biriktirmek amacıyla şeker ve makyaj alışkanlıklarımdan (hepsinden değil ama bazılarından) zaten vazgeçmişim. Terapi faturalarına ihtiyacım yoktu.

"Pekâlâ, eğer sorunumu çözmesi için biriyle görüşmem konusunda bana karşı çıkmayacaksan, ne hakkında konuşmamız gerekiyor?" diye sordum.

"Açıkça duygu göstermenin zayıflık olduğunu düşünmeniz ve 'zayıf' kelimesini tanımlamak için kız olmaya atıfta bulunmanız. Duygu göstermek zayıflık değildir. Duygu göstermek büyük cesaret ister. Artık içinizde tutamadığınız şeyleri birilerine anlatmak da zayıflık değildir. Bunu biliyorum çünkü bilge, güzel, kahverengi gözlü bir kadın bana bunu iki ay önce söylemedi. Ve eğer olursa, onlara kız olmak istedikleri halde kız olamayacaklarını ve kız gibi olan her şeyin zayıf olduğunu öğretmeni istemiyorum. Çünkü bu doğru değil."

Yine bakıyordum.

Sonra tekrar ağlamaya başladım. Sonunda yine ağzımdan kaçırıyordum. "Eğer kızlarımız olursa?"

"Daha fazla çocuk mu istiyorsun?" "Evet," diye fısıldadım.

"O zaman bu olabilir, yarı yarıya şans ve eğer kelebekleri ve çiçekleri seviyorlarsa ve sert piliçler olmaya ilgi duymuyorlarsa, bu konuda hemfikir olduğunuzu bilmelisiniz."

Gemideydim.

Öyleyse bindik.

Hala fısıldayarak (ve ağızımdan kaçırarak ve ağlayarak), "Seni seviyorum" dedim. "Ben de seni seviyorum, Cherie" diye cevap verdiğinde Merry de fısıldıyordu. "Şimdi sırtına bakabilir miyim?" Yumuşak bir sesle sordum.

Geriye düştü, dönerek yapıyordu.

Beni tekrar yatağa yatırıp içime bastırduğunda, "Seni tekrar becerdikten sonra," dedi.

Kaşlarım havaya kalkarken kollarım ona daha sıkı sarıldı. "Başka bir olay için endişelenmiyor musun?"

"Bu sefer seni , gözlerinin içine bakacağım." Bu şekilde hoşuma gitti.

Başımı kaldırıp dudaklarımı onunkilere bastırarak kadar.

Başımı yastığa yaslayacak şekilde geriye itti ve ağzını açtı. Dillerimiz aynı anda birbirine karıştı.

Merry sürekli gözlerimin içine bakarak yapmadı.

Ama beni boşaltırken göz temasını kaybeden bendim.

Sırtında kan olduğunu sonradan fark edecektim. Kürek kemiği boyunca biri diğerinden daha derin iki çizgi.

Dušta yıkarken çok dikkatliydim. Çörekleri mideye indirmeden önce Neosporin sürdüm.

Ama merhem Merry'nin çarşaflarına bulaştı. Ne diyebilirdim ki?

Bütün gün bizimleydi.

Gençtik, sağlıklıydık.

Birbirimizi seviyorduk.

Ve bu bir tekrara değerdı.

Birbirimizi seviyorduk.

Ben Merry'yi seviyordum, *Merry de beni seviyordu.* Hayat güzeldi.

Bir kereliğine.

Gelecek için umutlu bir tahminle. Son olarak.

Yani sikişme zamanı gelmişti.

* * * * *

Cumartesi Gecesi

"Bebeğim?"

Neredeyse uyuyordum, sikilmiştim ve erkeğime sarılmıştım.

"Mm?"

"Gözünü açık tut, iletişimi açık tut, tekrar olursa, kafanı karıştıran bir şey varsa, konuşuruz. İhtiyacın olursa seni doktora götürürüz."

Gözlerimi açtım.

Adamım ilgilendi. Onları

tekrar kapattım.

"Ne istersen," diye fısıldadım. Beni

daha yakına çekti.

"Seni seviyorum kahverengi gözlüm," diye

mırıldandı. Evet.

Hayat güzeldi.

"Ben de seni seviyorum Merry," diye cevap verdim.

Çok geçmeden Garrett Merrick'e sarılıp uyuyakalmışım.

* * * * *

Garrett

Pazar Sabahı

Cher'in belli bir ruh hali vardı.

Bu ruh hali onu her yerde yavaş ve hafif bir şekilde onu tatmaya itiyordu.

Çok hoşuna gitmişti ama meşguldüler. Paylaşmadığı haberleri vardı.

"Bebeğim," diye .

"Mm?" diye mırıldandı onun karın kaslarına

karşı. "Buraya gel," diye emretti.

Gözlerini ona doğru kaldırdı. "Farklı bir yöne doğru gidiyoruz, tatlım."

Adam sırtıttı. "Bir saniye buraya gel."

Yüz yüze gelene kadar kaymadan önce bir süre onu inceledi. Göğsünü

onunkine yasladı.

"Ne?" diye sordu sessizce.

"Çok fazla değişken vardı, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istedim - teftiş, neyin düzeltilmesini istediğim, neyi emeceğim - bu yüzden her ihtimale karşı size söylemedim. Her şey halloldu. Şimdi söyleyebilirim. Birkaç hafta önce daire için bir teklif aldım, kabul ettim. Tekneyi sattım.

Bunu ve birikimlerimi peşinat olarak kullandım. Evin kapanışı Perşembe günü yapılacak."

Onun gözlerinin içine baktı. "Hangi ev?"

"Göl evi," dedi ona. "Burayı üç hafta içinde kapatıyorum. O parayı al, bir kısmını bazı güncellemeler yapmak için kullan. Ama onlar bitene kadar orada yaşamak zorunda kalacağım."

"Göl evini kapatıyorsun." "Evet."

"Bana bilgisayarında gösterdiğin ev mi?" "Evet."

"Yaklaşıyorsun." Tekrar

sırıttı. "Evet." "Orada mı

yaşayacaksın?"

Sırıttığı daha da büyüdü. "Ben de öyle dedim."

"Ethan ve ben yatıya mı kalıyoruz?"

Bununla başlarlar.

Sanki Garrett değil de Jim Morrison satın almış gibi görünen bir göl evine sahip olmasıyla biterdi.

Onu yuvarladı ve "Ah evet" diye cevap verdi.

Şimdi en alttaydı ve ona bakıyordu. Bunu bir süre

hiç konuşmadan yaptı.

Sonra da "Ev hediyesi olarak sana harika bir ızgara alacağım" dedi.

Bunu yapmasına izin

verirdi. "Sıra sende."

"Ve yirmi tiki meşalesi."

Garrett kahkahayı patlattı.

İşini bitirdiğinde kızın gülümsediğini gördü.

Kahverengi gözlü kızı... mutluydu.

Onu daha mutlu etmenin bir yolunu

biliyordu. Ve o üstteydi.

Böylece aşağı indi ve bunu yapmaya koyuldu.

Sonunda başarılı oldu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Gözyaşlarına Yer Yok

Cher

Perşembe Sabahı, Aralık Ortası

Ethan, Merry'nin muhteşem yeni evindeki kahvaltı barında oturup Merry'nin kreplerinden yerken Merry ve bana "Noel'i burada kutlamalıyız," dedi. "Hediyeleri açarız, sonra da dışarı çıkıp gölde buz pateni falan yaparız."

"Evlat, kar bile yağmadı," diye hatırlattım ona. "Gölün kenarında yaklaşık yarım santimetrelik bir buz tabakası var, hepsi bu."

Omuz silkti. "Belki o zamana kadar derin dondurucu olur." "Buz patenimiz yok," diye devam ettim.

"Bu yüzden hediyeleri açtıktan sonra dışarı çıkıyoruz. Ve sadece söylüyorum, buz patenleri büyük bir hayır. Ama hokey patenleri..." Asılı kalmasına izin verdi.

Ve işte . Bir çekiç ustalığıyla paylaşıldı. Çocuğum Noel için hokey pateni istedi.

Bu beni pek mutlu etmedi. Hokey patenleri hokey derslerine yol açabilirdi ve hokey muhtemelen çok pahalıydı. Benim param yoktu ve olmayacaktı da.

Ama çocuğum hokey patenleri ve hokey dersleri istiyorsa, bir yolunu bulurdum.

Sadece dikkatini Frizbi'ye vermesini diledim. Bir Frizbi şampiyonunun işlevsel uzuvlara ve plastik bir diske ihtiyacı vardı. Neyse ki Ethan'ın zaten işleyen uzuvları vardı ve alabileceğiniz en pahalı Frizbi'nin bile hokey patenlerinden daha ucuza mal olacağını düşündüm.

Bu düşünce üzerine Merry konuştu.

"Bud, hiç süslemen yok ve senin evin zaten hazır, bir hafta önce süslemek için on iki saat harcadığımızı ve şimdi Noel Baba'nın her yere kusmuş gibi görüldüğünü görüyorsun."

Ethan gülmekten kırıldı.

Döndüm ve Merry'ye ters ters baktım.

Ethan'ın karşısındaki barda oturmayıp tabağının üzerine eğilmiş olan Merry dikkatini krep tabağından bana çevirdi.

"Ne?" diye sordu, dudaklarının bir tarafı yukarı kalkmıştı. "Noel'i seviyorum," diye tersledim.

"Anlayabiliyorum," diye cevap verdi. Ethan

gülmeye devam etti.

"Bir çocuğum var," dedim. "Çocuğun olduğunda Noel için süsleme yaparsın."

"Anne, Noel Baba'ya inanmayı altı yaşındayken bıraktım," diye hatırlattı Ethan bana bu bilgiyi verdiği o korkunç günü, okulda Ethan'ın sümüklü arkadaşı gibi çenesi düşük bir ağabeyi ve ablası olan bir sümüklüden öğrendiği bilgiyi. "Şimdi neredeyse on iki yaşındayım. Noel'le ilgili abartılı şeyleri tamamen aştım."

"Evet, altı yaşındayken Noel Baba'ya inanmayı bıraktın," diye onayladım. "Ona inanmayı bıraktığında ondan hediye almayı da bıraktın. *Bunu* bir saniye düşün, akıllı çocuk."

Ethan'ın yüzündeki ifade bana bunu düşündüğünü söyledi ve ben de amacıma ulaşmıştım.

Yüzüne vurmadım.

Ama ona devam ettim.

"Ve sen *neredeyse* on iki yaşında değilsin. On bir yaşındasın ve iki ayın var. Bu neredeyse on ikiye yakın bile değil."

Haklıydım tabii ki. Değildi.

Ama daha çok çocuğumu "neredeyse on iki yaşında" olarak düşünemiyordum. Bu, ondan sonra neredeyse on üç ve sonra neredeyse on dört olacağı ve sonra neredeyse evden çıkacağı, üniversiteye gideceği ve sonra ona iyi davranırsa iyi olur yoksa onu keseceğim bir kaltakla evleneceği anlamına geliyordu.

Yani hayır.

Ethan gerçekten on iki *yaşına* gelene kadar onun on iki *yaşına* yaklaştığını düşünememiştim.

"Sadece söylüyorum bebeğim," diye başladı Merry ve ben ona baktım. "Erkekler ve piliçler farklıdır. Kadınlar hayatlarının çoğunu yaşlarını inkâr ederek geçirirler. Erkekler ise emekliliklerini yaşayarak geçirirler."

Bu doğruydu.

Ve berbattı.

"Çünkü piliçler otuz beş yaşlarında seksi olmayı bırakırlar ve erkekler de her zaman seksi olabilirler," dedi Ethan ve ben de artık çok daha yoğun olan bakışlarımı ona çevirdim.

Etkilenmez biriydi ve konuşmaya devam ettiğinde bunu anladım.

"Yani Colt'a baksana. Yaşlı sayılabilecek bir adam ama hâlâ çok yetenekli."

"Peki Feb yapmıyor mu?" Ben sordum.

Çocuğum bana baktı. "O bir istisna."

"İki ay sonra otuz beş yaşına gireceğimi biliyorsun," diye hatırlattım ona. Bana sırtıttı. "Sen de bir istisnasın."

"Kesinlikle ," diye mırıldandı Merry.

Başım Merry'ye döndü. "Burada yardım edebilirsin, biliyorsun."

Merry oğluma baktı ve sanki ezberlemiş gibi, "Ethan, kadınlar her yaşta çekicidir" dedi.

Ethan adamıma sırtıttı ve "Doğru" diye cevap verdi.

Ethan on iki yaşına girdiğinde Merry'nin bir kez daha oral seks yapmasına karar verdim.

Ama öğretmem gereken bir ders vardı, o yüzden bununla daha sonra ilgilenecektim.

"On ikinci doğum gününden önce Feb, Rocky, Dusty, Frankie ve Vi'ye hepsinin geçmişte kaldığını düşündüğünü söyleyeceğim," dedim. "Ve büyükannen Noel'de senin için büyük şeyler almaya gitmeden önce, ona *tamamen* geçmişte kaldığını düşündüğünü söyleyeceğim."

"Hepsi de istisna. Büyükannem bile. Açıkçası ben bilemem ama Teddy'nin büyükbabası onun çok güzel olduğunu söyledi," diye karşılık verdi Ethan.

"Peki kim istisna *değil*?" diye sordum. Ethan

bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu.

Sonra kocaman bir sırtıtışla, "Belki de çok aceleci konuştum," dedi.

"Gördün mü bebeğim, akıllı bir çocuğun var. Ona zaman verirsen, bunu başaracaktır," dedi Merry.

"İkiniz de beni sinir ediyorsunuz," diye ilan ettim, ama bu gerçekten bir yalandı. Oldukça komik olduklarını düşünüyordum. Can sıkıcı derecede komik ama yine de komik. Ethan'ın boş tabağını almak için uzandım. "İş ve okul zamanı geldi, o yüzden yola beni sinir etmeyi bırakabilirsiniz."

Ben de kendi tabağımı aldım, lavaboya doğru döndüm ve Merry'nin konuşmasını duydum. "Annen haklı, dostum. Hadi başlayalım. Dışlar. Sırt çantası. Palto. Atkı ve eldiven de al. Dışarısoğuk. Tamam mı?"

"Tamam, Merry."

Merry'nin oğluma atkı ve eldiven almasını söylediğini duyduktan sonra sinirlenmiş gibi davranmaya bile devam edemeyerek tereyağı ve akça ağaç şurubu kalıntılarının üzerine su akıtmak için musluğu açtım.

Diğer elini kalçamda hafifçe hissettiğimde Merry'nin elinin tabağını lavabodaki diğerlerinin üzerine koymasını izledim.

"Bir ağaç almak, ucuz süsler almak ve asmak kolay. Hatta ön bahçe için şu büyük şişme kardan adamlardan da alacağım, sen ve Ethan burada Noel yapmak istiyorsunuz," dedi kulağıma.

Lavaboya, "Noel Baba evimi Noel kusuğuyla yağlamadığı sürece Noel'i kutlayamam," dedim. "Buna var mısın?"

Kıkırdamasını duydum ve eli kalçamdan karnıma doğru kayarken onun sıcaklığının yaklaştığını hissettim.

"Havalı yatak alırız. Ethan onun üzerinde ekstra odalardan birinde uyuyabilir. Grace de Ethan'ın odasında uyuyabilir. Herkes rahat eder. Hediyeleri burada yaparız, kahvaltı ederiz, sonra da Rocky ve Tanner'lara gideriz. Babam orada olacak. Vera ve Devin de. Jasper ve Tripp de. Keira her zamanki gibi Jasper'ın beline bağlı. Noel yemeğinde büyük bir aile olacağız."

Büyük aile olayı.

Merry'nin istediği büyük bir aile olayı.

Ama bu aile olayının burada, kendi evinde, inşa ettiğimiz şeyle başlamasını istedi.

Gözlerimi kapattım.

Ethan'ın Merry'de bir odası vardı ve kesinlikle onun odasıydı. İvır zıvır odası değil. Dolapta çocuğumun kıyafetlerinden başka bir şey yoktu. Şampuan, diş macunu, diş fırçası Ethan'ın kullandığı ve Merry'nin Noel'den sonra içeri boşaltıp yeniden yaptıracığı berbat banyodaydı.

Çatı, fırın, klima ve pencereler tabii ki ilk sıradaydı ve Merry bunlarla uğraşmamıştı. Bana söylediğine göre, biz oradaydık ve o da sık sık oradaydı, bu yüzden hemen halletmişti. Hemen, yani taşındıktan hemen sonraki gün işe başlamak için program yapmıştı.

Merry'nin dolabında giysilerim ve onun berbat ana banyosunda tüm eşyalarımın (makyaj hariç - bu bir yatırım gerektiriyordu, ama ufak tefek eşyalarım vardı, yani oraya ulaşıyordum) iki katı vardı.

Hepimiz taşınmıştık.

Ve şimdi -Merry'nin evi çok büyüktü, büyük oda hepimizin bir arada olabileceği bir yerdi, Ethan buranın muhteşemliğini arkadaşlarına göstermekten hoşlanıyordu, bu yüzden yatıya kalmalar sıklaşmaya devam etti (sadece Merry'lerde oluyordu) ve Merry ben işte olduğum geceler ya da akşamlar çocuğumun bakımını üstleniyordu- çoğunlukla buradaydık.

Haftada bir ya da iki kez benim evimde kalabilirdik.

Ama Merry'nin evi evimiz olmaya başlamıştı.

Bu kasıtlıydı. Evi kapattığı gün ikimize de birer anahtar vermişti. Kaldığımız ilk gece, ki taşınmasına yardım ettiğimizden beri evde kaldığı ilk geceydi, Ethan'ın kendini evinde hissetmesi için gereken her şeye sahip olması amacıyla bir Xbox aldığını gördük. Ve bana ikimizi de paketlememi ve böylece sürekli çanta taşımak zorunda kalmayacağımızı söyledi.

"Yerleş bebeğim. Sen ve Ethan," diye fısıldamıştı bana evindeki o ilk gece karanlıkta. "Sanırım hepimiz yatıya kalma fikrini geride bıraktık."

Öyleydim. Kesinlikle.

Benim çocuğum Merry için dünyanın öbür ucuna giderdi, ben de onun öyle olduğunu düşündüm.

Merry'nin o yerde olduğunu bilmiyordum.

Ama öğrendiğime sevindim.

Ve ertesi gün, bizi .

Ancak tam o anda Merry'nin *gerçekte* hangi yerde olduğunu anladım. Ve bu daha da iyiydi.

Lavabonun başında koluna girdim ve ona baktım.

"Noel'i istiyorsun," diye fısıldadım tahminimi.

"Evet," diye yanıtladı. "Bir şey söylemek istemiyordum ama Ethan bahsettiğine ve bu konuda iyi olduğuna göre, işte burada."

"O zaman Noel'i burada geçiririz. Annemle konuşacağım."

Bana gülümsedi ve yüzünde benim belalı Merry'mi sevimli olabilen belalı Merry'me dönüştüren heyecanı gördüm.

"Teşekkürler bebeğim," diye mırıldandı, eğildi ve ağzını benimkine değdirdi. Ayağa kalktığında, "Bugün izinli olduğuna göre, gidip bir ağaç alacağım ve bu gece onu süsleyeceğiz. Dışarı çıkıp süs almak için vaktin var mı? Işıklar? Başka neye ihtiyacımız olursa?"

Nüfusun genelinin en iyi durumda olması gereken ama şüphesiz en kötü durumda olduğu Noel alışveriş sezonunda, Garrett Merrick'in muhteşem yeni göl evi için bir ağaç almak üzere Noel dekorasyonu alışverişi yapmaya vaktim var mıydı?

Kesinlikle zamanım vardı.

"Zamanım var," diye onayladım.

için kendini zor tutuyor gibiydi, bu da bana o günkü işler için duyduğum heyecanı saklamadığını gösteriyordu. Sadece bizi idare edecek kadar. İçimden bir ses gelecek yıl herkesin ihtiyacından çok daha fazla Noel ıvır zıvırına sahip olacağımı söylüyor."

Gün için heyecan verici yeni planlarım aklımdan uçup gitti. "Ne?"

diye sordum. diye sordum.

Merry gelecek yıl neler olacağına dair duygularını tekrarlamadı; tahminime göre Ethan'ın ve benim Noel eşyalarımız onun muhteşem yeni göl evinde olacaktı.

Onun yerine patronluk tasladı.

"Bobbie'nin yerine git. Vi'ye indiriminden yararlanıp yararlanamayacağını sor. Şu plastik süs tüplerinden al, 12 tanesi bir dolar olanlardan. Birkaç tane al. Ve biraz da ışık. Ama ışıklarla uğraşma, bebeğim. Her zaman iyi ışıklara yatırım yapmalısın. Gelecek yıl, fazlalıkları kullanmanın bir yolunu buluruz."

Gözlerimi kırptım, Merry'nin az önce söyledikleri aklımdan uçup gitmişti. "Bir paraya on iki ? Sadece birkaç tüp mü?" diye sordum.

"Kaç tane lazım?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Gerçek bir Noel ağacı mı yoksa Charlie Brown Noel ağacı mı alacaksın?"

Bu soru bir hakaretmiş gibi başını geriye attı.

"Burada seninle, Ethan'la ve Grace'le geçireceğim ilk Noel'de boktan bir ağaç almayacağım."

Bu güzeldi.

Ancak...

"Yani diyorsun ki, iyi kısmı, sevdiğim kısmı, on iki paralık süsler istiyorsun, iki tüp, ama güzel bir ağaç alacaksın ışıkları sonuna kadar kullanmamı istiyorsun çünkü senin bir penisin var ve ışıkların bir fişi var ve dünyanın yolu bu."

Merry artık hakarete uğramamıştı.

Dudakları seğiriyordu.

"Üç tüp istiyorsun? bak." Dolu bir Noel ağacında otuz altı süs.

Öyle bir şey olmayacak.

"acağım," diye ilan ettim.

Merry'nin yüzü yine mizahını kaybetti. "Ciddiyim Cher, gelecek yıl da burada ve iki ağaç için süslemeye ihtiyacımız yok."

Merry'nin önümüzdeki yıl için planlarını düşünmeye geri döndüm.

"Seneye de burada mı olacağız?"

"Evet."

Daha fazlasını söylemesini

bekledim. Başka bir şey

söylemedi.

"taşınma davetini kaçırdım mı?" diye sordum. Esprisi yine geri döndü. "Hayır."

Daha fazlasını söylemesini

bekledim. Yine söylemedi.

"Gelecek yıl da senin olsun diye süslerimi *çalacak* mısın?" diye sordum.

Eğlenen yüzü yaklaştı.

"Hayır, bebeğim. İki tane düzgün banyo yaptıracam. Sonra daha iyi mobilyalar alacağım çünkü benimkiler berbat. Ondan sonra, hepimiz iyi olduktan ve birbirimize alıştıktan sonra ve kadınıma ve oğluna sunabileceğim güzel bir evim olduğunda, gerçek bir ev, rahat bir ev, onları yanıma taşınmaya davet edeceğim. Onlar kabul edince, ben de onun her şeyini kabul etmek zorunda kalacağım. Çok fazla var ve buna 15 kutu Noel ıvır zıvırı da dahil. On beş kutu olduğunu inkâr etme tatlım, çünkü Ethan ve ben o piçlerin her birini garajından çıkardık ve çıkardığımızda da saydık."

Sonuncusunu hızlıca söyledi çünkü ağzımı açmıştım.

Ayrıca konuşmayı da kesmedi.

"Son olarak, gelecek yıl senin eşyaların burada olacak, böylece bu yıl sahip olduğumuz ağaç için pahalı şeylere ihtiyacımız olmayacak."

"Ebeveyn odası oldukça büyük, muhteşem," dedim sessizce. "Gelecek yıl yeni süslemelerimizle oraya bir ağaç koyabiliriz."

Yüz ifadesi daha da eğlenmişti. "Tanrım, Cherie, kimsenin yatak odasında bir ağaca ihtiyacı yok."

"Ama ben bir tane istiyorum."

"O zaman bu yıl süslemek istediğin şeyleri al, gelecek yıl yatak odamıza bir ağaç koyarız."

Gözlerinin içine baktım.

Hemen çıktı. Hiç tereddüt etmeden. Garrett Merrick'in ağzından çıktı.

Ona yatak odasında bir ağaç istediğimi söyledim; o da bana istediğimi almamı söyledi.

Hayal kurmayan bir kızın asla istemeyecek kadar akıllı olduğu kesindi.

Alabildiğini aldı ve hepsi bu kadar.

Ve hiç tereddüt etmeden aptalca bir şey istedim. Ve Merry bana istediğimi verdi.

"taşınmamızı istiyorsun." Sesim tuhaftı;

sessiz, boğuk.

Sesi sessiz ya da boğuk değildi. Derin ve biraz da kuşkuluydu, sanki henüz anlamadığıma inanamıyormuş gibiydi.

"Elbette istiyorum, kahverengi gözlüm. Bu evi senin için aldım." Boğazım aniden düğümlendi.

O...

Ne?

Zorla "Ne?" derken bakmaya devam ettim.

"İstediğimden daha yüksek bir fiyata ihtiyacımdan daha fazla ev. Ama sen beğendin. Suyu seviyorsun. Ethan'ın kendi alanı var. Bizim de var. Bir araya gelme alanımız var. Genişleme alanımız var. Ben de satın aldım."

Ona bakmaya devam ettim ama ben bakarken bir şey oldu.

Bir süre beni izledi, bir şey olduğunu gördü ve "Kahretsin, yine ağlayacaksın, değil mi?" dedi.

Omzuna bir tokat attım ve tersledim, "Seninle bir kez ağladım, Merry.

Bir kez."

"Bu sefer sana anlatacak vaktim yok. Ethan'ı okula götürmeliyim."

Ethan'ı okula götürmeliyim.

Çocuğumu her gün okula götürürdü. Her gün. Sabah erken saatlerde bir davaya gitmediği sürece, ki bu nadiren olurdu, başarısız olmazdı.

Her gün.

Artık sabahları üçümüzün işi oluyordu ama okula gitmek Merry ve Ethan'ın işiydi.

Yanağıma ıslaklığın vurduğunu hissettim.

"Kahretsin," diye mırıldandı gözyaşının

düşüşünü izlerken. "Beni mutlu etmeyi

bırak," diye fısıldadım.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve dans ediyordu.

Ama cevap verirken de fısıldıyordu.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Daha düzenli bir şekilde sinir bozucu olman gerekiyor," diye yumuşak bir şekilde talep ettim.

Vücudu titremeye başladı ve "Bu da olmayacak" dediğinde sesi de titriyordu.

"Tamam, o zaman gitmen gerekiyor çünkü planlamam ve uygulamam gereken bir göl evi Noel teması var ve sen burada harika bir şekilde dururken bu gerçekleşmeyecek."

Sesli bir şekilde gülmeye başladı ve tam ortasında beni öptü.

Kahkahasının tadı dilimde harikaydı.

En iyisi.

"Pekâlâ çocuklar," diye bağırdı Ethan. "Yapışkanla işiniz bitti mi? Çünkü *sonsuz* dek koridorda bekledim. Okula gitmek istemiyor olabilirim ama üç yıldır geç kalmamayı da içeren mükemmel devamsızlığa doğru ve siz daha fazla gecikerseniz bu büyüğü bozarsınız."

Merry öpücüğü bıraktı ve bıraktığında gözyaşlarım dinmişti.

Bunun nedeni Merry'nin öpücüğünün her zamanki gibi iyi bir

öpücük olmasıydı.

Çünkü erkeğim ve ben onun göl evindeki mutfağında duruyorduk, ki yakında göl evimizdeki mutfak benim mutfagım olacaktı ve birbirimize bakıp çocuğuma gülüyorduk.

Ve bu tür şeylerle dolu bir hayatım olduğunu fark ettim.

Kahkahalar.

Şimdi, farklı bir nedenden ötürü, gözyaşlarına yerim yoktu.

* * * * *

Bobbie's Garden Shoppe'da, Orta Batı'da ün salmış devasa Noel bölümünde duruyordum. O kadar ki dükkânının yarısını buraya ayırmak zorunda kalmıştı ve park yerinin yarısını da Noel ıvır zıvırlarının sergilendiği devasa, ağır hizmet tipi, ısıtmalı çadırlara ayırmıştı.

Oradaydım ve kırk beş dakikadır oradaydım. Ama aradığım şeyi buldum.

Orada durmuş, bir Noel ağacına ve o lanet şeyi olduğu gibi satın alacağımdan oldukça emindim - süs üstüne süs, çelenk üstüne çelenk - ve onu Merry'nin muhteşem yeni göl evinde yeniden canlandıracaktım. Sonuna kadar boho, çok sayıda çilek ve kristal ve farklı boyut ve şekillerdeki süslerle renkli, çok dağınık, tıka basa dolu, tamamen harikaydı.

Bobbie'nin dükkanında buna benzer başka bir ağaç yoktu.

Ama süslerin birkaçına baktım ve Vi'nin indirimiyle bile o ağacı yeniden yaratmak bin dolara mal olacaktı.

Merry'nin pedi için mükemmeldi, bu yüzden umursamadım.

Tamam, bu doğru değildi. Benim için mükemmeldi (yine de umurumda değildi). Benim umurumda olan başka bir şeydi.

Telefonumu çıkardım, parmağımı ekrana dokundurdum ve kulağıma götürdüm.

"Hey, bebeğim. Ne var ne yok?" Vi selamlayarak sordu.

"Sence pembe ve mor Noel ağacı süsleri alsam Merry aklını kaçıtır mı?"

"Kaç tane?"

"Çok fazla."

"Tamam o zaman, aklını kaçırdığı konusunda yüzde yüz olumlu."

"Kahretsin," diye mırıldandım, cevabın bu olduğunu zaten biliyordum.

"Diyelim ki gövdeye yakın bir iç kısmına, çoğunlukla gizli olan ve onun göremeyeceği bir süs koydunuz, bununla kurtulabilirsiniz."

Ama daha fazlası? Olmaz."

Ağaca baktım. "Kanarya sarısına ne dersin? Ve deniz mavisi?"

"Negatif ve negatif."

"Dantel kesimli yıldızlar?"

"Garrett Merrick'le tanıştın mı?" diye sorduğunda sesi kahkahadan, kah inanmazlıktan ya da her ikisinden birden tizleşiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandım yine.

"Çoktan dekore ettiğinizi sanıyordum."

"Yaptık. Benim evimde. Ama bu sabah Noel'i Merry'lerde geçirmeye karar verdik. Bu yüzden yepyeni bir ağaca ihtiyacım var."

"Ooo, tatlı. Göl kenarında Noel. Harika." Haksız değildi.

"Sahte ağaç mı?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir tane bulacağını söyledi. Bu her anlama gelebilir."

"O bir erkek. Eğer bir tane alacağını söylese, bu gerçek olacağı ve Şubat ayına kadar çam iğnelerini temizleyeceğiniz anlamına gelir. Ayrıca sırf ağaç kesebilmek için bir yere gidip kendisi ağaç kesmekten vazgeçirmek için de çok uğraşacaksın. Tavsiyem, bebeğim? Öncelikle onu sahte bir ağaca ikna etmeye odaklan ki iki ay boyunca çam iğnelerini süpürmek zorunda kalmayasın, pembe süslere ikna etmekle vakit kaybetmeyesin. Bu konuda bana güven. Yatağında belalı biri var, savaşlarını seçmeyi öğrenmelisin."

Yatağında bir belalı vardı. Onu seviyordum. Onu orada tutmak istedim. Bu yüzden Vi'yi dinlemeliydim. Çok tecrübeliydi. On sekiz yaşındayken belalı bir adamla evlenmişti ve adam büyüüp tam bir belalıya dönüşmüştü ama ne yazık ki çok erken ölmüştü. Daha sonra, ikinci çocuğunun kendi belalı erkek arkadaşı tarafından hamile bırakılmamasını ummaya konsantre olmak isterken, aynı zamanda büyük kızının Chicago'da belalı bir polisle çıkmaya başladığı gerçeğine göz kulak olmak isterken onu hamile bırakmaya devam eden daha da büyük biriyle evlenmişti.

Evet, Vi'yi dinlemeliyim. O yaşadı ve belalı nefes aldı.

Sen ne istersen. Merry

bunu çok söyledi.

Bana ve çocuğuma.

Ağaca baktım.

Sadece yıl harika olmakla , gelecek yıl ana süitte *daha* da harika olacak.

Ağacımız. Merry'nin ve benim.

Sen ne istersen.

"Bobbie bana indirim yapacak mı?" Vi'ye sordum.

"Pembe süsler alıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Merry istediğim şeye sahip olmamı sever," dedim.

"Evet," dedi usulca. "Bu yüzden Joe'nun cesedinin üzerinde bile uyuyabileceğini söylediği yeni lavanta yatak takımım var. Yine bu yüzden Joe bir sonraki çocuğunu karnımda taşıyor."

"Evet," diye cevap verdim, yumuşacık hissediyordum, onda vardı ve şimdi bende de vardı.

Kararımı verdim, "Bu ağaç çok pahalıya mal olacak" diye .

"Bobbie'yi arayacağım. Bakalım senin için ne ayarlayabilecek." "Teşekkürler, Vi."

"Sorun değil, bebeğim. Sonra görüşürüz." "Sonra görüşürüz."

Telefonumu çantama tıktırdım ve ağacın altındaki sepetlere doğru ilerledim. Bobbie yanıma geldiğinde sepetimi boho Noel ile dolduruyordum.

Önce arabaya, sonra bana baktı. "Kahretsin, Vi'nin yirmi beşi yerine sana yüzde otuz teklif edecektim, ama sezonun bu geç saatinde böyle bir domuz gibi gidiyorsun, sana kırk vereceğim. Kasadakilere Vi'nin arkadaşı olduğunu ve Bobbie'nin kırk dediğini söyle. Sana bok atarlarsa, bana çağrı bıraksınlar."

Bununla birlikte, uzaklaştı.

Ama sırtıyordum çünkü kırk harikaydı. Bunu yapılabilir kılmıyordu. Hâlâ almam gereken bir ızgara vardı (yeni eve taşınma partisi). Ayrıca almam gereken bir telefon vardı (Merry'nin ekranı çatlamıştı ve bu onu nasıl çıldırtmadığını bilmediğim bir şekilde beni çıldırtıyordu, bu yüzden bu konuda bir şeyler yapıyordum ve yaptığım şey Noel içindi).

Ama Merry'nin yeni göl evindeki boho Noel için, altından kalkmaya çalıştığımdan beri ilk kez kredi kartımda bir (ya da iki) ay boyunca bakiye taşıyacağım.

Şekerlemeyi de azaltmaya devam edeceğim. Zulamı Merry'nin evinde hazırladığım için makyaj bir işe yaramadı. Merry ile ilk Noel'imiz ve erkeğimi şımartmak için şekerimi feda ederdim.

Tamamen.

Ağaç malzemelerini kendim için aldım. Merry için pahalı ışıklar aldım. Ve Merry'nin şöminesine koymak için uyumlu çelenkler aldım çünkü Noel'de bir şömineniz varsa, süslenmiş olması gerekirdi ve Merry'yi buna inandırabileceğimden oldukça emindim.

Ancak Noel mutfak havluları aldığım da ben bile zorladığımı biliyordum (ama kendimi durduramadım).

Tüm bunları Equinox'un arkasına yüklüyordum , "Hayatımı mahvettiğini biliyorsun," dediğini duydum.

Yüklemeyi bıraktım ve yanında duran Mia Merrick'e baktım, her iki kolunda kıvrılmış birer saksı Atatürk çiçeği tutuyordu.

Kahret

sin.

Neden?

Gerçek

ten mi?

Neden?

Neden *harika* bir gün geçiremiyorum?

Merry'nin kollarında uyandığım, çocuğumun onun çatısı altında, yeni çift camlı pencereleri ve yeni fırını olan harika göl evinde güvende, rahat ve sıcak olduğu bir gün.

Merry'nin bize krep yaptığı ve çocuğumla birlikte bana bok atmak için bir araya geldiği bir gün, ki sonsuza kadar (eğer şansım olsaydı) her saniyesini gizlice sevdiğim halde beni kızdırdıklarını düşünmelerini sağladım.

Merry'nin Noel'i istediğini ve yanına taşınmamızı istediğini söylediği bir gün.

(En iyi ihtimalle) Merry'nin bana çok komik geleceğini düşüneceği ya da (en kötü ihtimalle) Merry'nin nefret edeceği bir sürü Noel saçmalığı alabileceğim bir gün. İlkinde benimle dalga geçerd, ikincisinde ise istediğimi almama yine de izin verirdi.

Neden Bobbie's Garden Shoppe'un otoparkından markete gidip bir tüp hazır Noel kurabiyesi hamuru (kurabiye hamuru şeker değildi, bu yüzden sayılmazdı) ve biraz Pringles (çünkü paramız azdı) alıp eve gidemez, oğullarım için Noel kurabiyeleri yapamaz ve erkeğimin (ve belki de çocuğumun) nefret edeceği bir ağacı süsleyemezdim?

Neden?

Neden tüm bunlar hiçbir şey olmadan gerçekleşemiyordu? "Mia, gerçekten, bugün güzel bir gündü ve ben-" diye başladım.

Bana yaklaştı (orada olmasından bile daha az hoşlandığım bir şey) ve sözümü kesti. "Bugün iyi bir gün müydü? Öyle mi, *Cher*? Senin için iyi bir gün müydü? Ne kadar şanslısın. Çünkü bugün, dün ve son üç ay benim için *bok gibiydi...*" Sözlerini bitirmeden önce yüzü buruştu, "*Senin yüzünden.*"

Merry'nin onu kazmasına . Tam bir baş . "Eğer şanslı olduğumu düşünüyorsan bebeğim, o zaman-" Tekrar denedim.

Fazla uzağa gidemedim.

"Şanslı olduğunu mu düşünüyorum?" diye tersledi. Bakışları arabamın içinden geçip tekrar bana döndü ve "Merry'nin yeni evi için Noel süslerine ihtiyacı var mı?" diye sorduğunda sesi belirgin bir şekilde bozuldu.

, tamam.

İşim bitmişti. Buna ihtiyacım yoktu ve buna sahip olmayacaktım. Bu yüzden bitirecektim.

"Tüm sorunlarının sebebinin ben olduğumu düşünerek kendini kandırıdıysan, bu senin işin Mia. Benimle hiçbir ilgisi yok. Bunu başka yerde hallet," dedim.

"Kandırılmış mı?" diye sordu, daha da yaklaşarak. "Kocamı beceren *sen* değil misin?"

"Hayır. Kocan *olmayan* Garrett Merrick'i beceren *benim*. Şimdi geri çekil," dedim.

Geri adım atmadı.

"O bana geri dönecek," diye ilan etti.

"Her neyse," diye mırıldandım ve arabadaki son çantanın saplarını tutup arabama koydum.

"Dönecek. Geri dönecek. O ve ben varız ve bunu herkes biliyor," diye bastırdı.

"Gerçekten mi? Hayallere o kadar mı daldın? Ne kadar üzücü." Ben öyle demedim.

Yeni sesle başımı çevirdim.

Arkasında kimin olduğunu gördüğümde durdum.

Bunu yaptım çünkü tablomuza Susie Shepherd da katılmıştı. Ve sinsi, cehennemden fırlamış gözlerini Mia'ya dikmişti.

Susie'yi tanıımıyordum. Hem de hiç. Kısmen Colt'un eski sevgilisi olduğu için, kısmen Denny Lowe tarafından kaçırıldığı ve rehin tutulduğu sırada onun tarafından vurulduğu için, kısmen de kasabadaki herkes onun hikayesini sattığını bildiği için bara hiç gelmedi ve bu da Lowe'un delilik yolculuğunun tortusunun çok daha uzun sürmesine neden oldu.

Ayrıca şehir genelinde ruhsuz, bencil, şımarık bir kaltak olarak tanınıyordu.

Bu, onun ve suç ortağı Tina Blackstone'un (ne yazık ki J&J'ye geldi, çünkü kaltak bahşiş vermedi), bir görev gibi görüldüğü noktaya adanmış oldukları çeşitli şekillerde ülke çapında tahribat yarattıkları gerçeğiyle kanıtlandı.

Bunlar arasında cazibeleriyle evli erkekleri hedef almak da vardı (ve ne yazık ki Susie çok çekici olduğu için bunda başarılı oldu).

Sahip oldukları az sayıdaki arkadaşlarıyla acımasızca dedikodu yapıyor, hepsi yalan olsa bile bu dedikoduları olabildiğince uzağa ve geniş bir alana yayıyorlardı. Ve ruhları onları ne zaman harekete geçirse kolayca ve sık sık sevişiyorlardı (Susie'nin Vi'yle Cal'in önünde sevişmesine kadar vardı ki Susie bu gerçeği Vi'yle *Cal'in önünde* paylaşmıştı).

Kasabadaki herkes ondan nefret ederdi.

Onu sadece Lowe'un kargaşasıyla ilgili haberlerle birlikte fotoğraflarını gördüğüm ve onu kasabada orada burada gördüğüm için tanıyordum.

Ama burg'daki büyük şemada, kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Gününüz mutluluk ve ışıkla doluysa veya en kötü türden bir saçmalıkla, Susie Shepherd onu katlanarak karartabilirdi.

Kahretsin.

"Burada senin görüşlerine ihtiyaç yok, Susie," diye tersledi Mia.

"Burada *sana* ihtiyaç yok Mia," diye tersledi Susie, sonra bana bakıp tiksintiyle elini uzattı. "Yani, cidden. Normalde mi? Kaba. Ama bugün Noel." Başını salladı. "Bazı insanlar."

Susie'ye şok içinde baktım.

Mia bakmadı.

Tamamen ona döndü ve "Cher ile özel bir konuşma yapıyordum" dedi.

"Merrick üzerinde hak iddia ediyordun. *Tekrar söylüyorum*. Anlamıyorum Mia. Adam senden o kadar hoşlanıyor ki, utanç verici. Demek istediğim," başını bana doğru salladı, "Bobbie'nin otoparkında, yeni evindeki ağaca asacakları ve muhtemelen altında sevişecekleri bir sandık dolusu Noel süsüyle onunla birlikte yaşıyor ve sen onun suratına bakıyorsun." Başını salladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu utanç verici değil, düpedüz üzücü."

Tüm bu olanları hayranlıkla izledim ve aynı zamanda yeni boho Noel ağacımızın altında Merry'yi becermek için zaman bulmayı aklıma not ettim.

Mia, "Senin fikrin istenmiyor," diye karşılık verdi.

Susie sahte bir endişeyle, "Sadece bir kız kardeşin itibarını kurtarmasına yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "Yani, neden hâlâ kasabayı terk *etmedin*, bilmiyorum."

"Bunu *bana* mı soruyorsun?" Mia karşılık verdi.

Susie omuz silkti. "Evet. Kelimeler ağzımdan iki saniye önce çıktı."

Mia işinin bittiğine karar verdi ve bu gerçeği "artık.

Bu sizi ilgilendirmez."

Susie aniden iki adım öne çıkıp Mia'nın alanına ve yüzüne doğru yaklaşarak, "Bu beni ilgilendirir," diye *tısladığında* kendimi hazırladım. Bir elini kaldırdı ve parmağını bana doğru uzattı. "O mutlu. Onu mahvetti, ama şimdi nihayet mutlu ve sen lanet olası bir otoparkta bununla dalga geçiyorsun. Yani bu beni ilgilendirir Mia. Onun gözünün önünden uzak dur yoksa benimkini seninkinin içinde bulursun. Ve bebeğim, beni yakala. Kedicik pençelerin acıtabilir ama bana bulaşırsan seni parçalarım."

Vay anasını!

Susie yere atıyordu.

Benim için.

"Yani siz ikiniz Denny Lowe kardeşlersiniz, öyle mi?" Mia ısırarak karşılık verdi.

"Evet," diye fısıldadı Susie. "Evet, öyleyiz. Olmak istemiyoruz ama öyleyiz. Ve eğer anlamıyorsan diye söylüyorum, çünkü biz öyleyiz, bizimle uğraşma."

Vay be.

Susie resmen . Benim için.

Bunu ve hissettiklerimi sindirmeye çalışıyordum ki tekrar . Bunun nedeni Susie'nin gözlerinin Mia'dan ayrılması ve gerilmesi idi.

Gözle görülür şekilde.

Susie gözle görülür bir şekilde gerildi ve ben de yüzündeki kanın temizlenmesini izledim. Sonra geri çekilmeye başladı.

Ağzı hareket etti.

Tekrar hareket etti.

Hiç ses çıkmadı. "Ne?"

diye sordum. diye

sordum.

Ağzı hareket etti ama yine ses çıkmadı. "Susie, iyi misin?"

Bana baktı.

Sonra "*Kaçın!*" diye bağırdı.

Ve işte o zaman silah sesleri patladı.

* * * * *

Garrett

"Pembe."

Garrett, Mimi's Coffee Shop'ta kuyruğa girdiğinde arkasında Cal'gördü, küçük oğlu uyuyordu ve göğsüne bağlıydı, küçük kızı önünde bir

bebek arabası, Cal'in kamyonetinin anahtarlığı Angela'nın yüzüne yarım santim mesafedeydi, açık bir hayranlık nesnesiydi.

"Ne?" diye sordu.

"Pembe," diye tekrarladı Cal, Garrett'ın yanındaki Mike'a baktı, gözleri sikişiyordu.

mizahla yanıyor.

Kahretsin.

"Ve duyduğuma göre biraz da mor," diye devam etti Cal. "Sen neden ?" Garrett sordu.

"Vi bildirdi. Ağacınız için süsler. Hazırlan dostum. Cher seni test ediyor," dedi Cal ona.

Pembe Noel süsleri.

Pembe Noel bile *yapıyorlar* mıydı? "Yapıyorlar," diye mırıldandı Mike.

Garrett ortağına döndü. "Ne yapıyorlar?" "Seni test ediyorlar," dedi Mike.

"Şimdi *neden* ?" Garrett sordu.

"Pembe süsler. Mor çarşafklar. Mutfak için ihtiyacınız olmayan şeyler," diye yanıtladı Cal, Mike'a sorduğu soruyu. Ve daha bitirmemişti. "Kimin hangi faturayı ödeyeceği konusunda tartışmaya girene kadar bekle. Vi beni bu konuda ikna etmek için elinden geleni yaptı, kardeşim. Cher dişlerini sana *geçirir*, bu konuda biraz bile pes *edersen*, taşaklarını alır ve ipoteğini öder."

Sikeyim.

"Ve yastıklar," diye devam etti Cal. "O kadar çok yastık var ki, delilik sınırında. Bazılarını yaz için almışlar. Sonra, Allah'ın belası bir nedenle, kış için değiştiriyorlar. Cadılar Bayramı için ekliyorlar. Şükran Günü için. Noel için." Başını iki yana salladı ama gözleri hâlâ eğlence doluydu. "Bu boku seni test etmek için kullanıyorlar. Aletini ne kadar sıkı tuttuklarını görmek için."

Garrett ona baktı.

Angela babasının anahtarlığını havada döndürdü ve "May-May!" diye bağırdı. Bu Merry demekti.

Ona sırtıttı ve parmağıyla burnunun ucuna dokunmak için eğildi. "Hey, tatlım."

Adam arkasını döndüğünde, kız babasını görebilmek için iki büklüm oldu. "May-May'i istiyorum!"

Cal bebek arabasının üzerine eğildi. "Merry çalışıyor, bebeğim. Bugün baban var."

"Babaeeee!" diye bağırdı, güzel yüzünde kocaman bir sırıtış vardı, belli ki Garrett'a sahip olamayacak kadar sinirlenmemişti.

Mike Garrett'a, "Bırak artık, dostum," diye öğüt verdi ve Mike sırada ilerlerken Garrett da Mike'a döndü. "Ve bununla pembe süsleri kastediyorum. Bırak alsın onları."

Cal başını Mike'a doğru eğdi. "İşte böyle. Kabullen. Vuruşu kabul et. Pembe süsler ve mor çarşaflar için kavga edersen, aletini bırakabilir." Sırıttı. "Ve sen bunu istemezsin."

Garrett Cal'a, "Cher'in boncukları dolabına açılan bir kapı görevi görüyor," dedi.

Cal bilgece başını salladı, hâlâ sırıtıyordu. "Mm-hmm. Bunun için varsın, kardeşim." "Demek istediğim, kimin ?" Merry sordu. "İşte . Aştım yanlış olanı; doğru olanı elime aldım. Eğer o pembe süsler istiyorsa ve benim de Noel süsleri dışında bir tercihim yoksa, kimin umurunda? Eğer onu mutlu edecekse..." diyerek omuz silkti.

Cal'ın kaşları Garrett'ın ona ne söylediğini anlayamamış gibi birbirine yaklaştı.

Garrett telefonu çaldığında ona sırıttı.

Onu çıkardı, ekrana baktı, yarın lanet olası

Sonunda yeni bir telefon almaya gitti ve Sully'nin çağrısına cevap verdi. "Hey, Sul."

"Merry, kardeşim, az önce bir telefon . Ateş açılmış. Bobbie's Garden Shoppe'un otoparkında."

Garrett dondu kaldı.

Ateş edildiği için değil.

Sully'nin sesindeki ton ve Cher'in o gün Bobbie'ye gidecek olması yüzünden.

"Sul," diye fısıldadı, içi donmuştu.

"Bunu söylemek beni kahrediyor ama söylemek zorundayım. Tetikçinin Cher'i kaçırdığına dair ihbarlar geldi."

Aniden döndü ve kapıya yöneldi. "Colt'la

birlikte misin?" diye sordu Sully'ye.

"Merry," diye Mike.

Sully ona, "Biz de o gidiyoruz," dedi. "Colt biraz..." Bitirmedi.

Yapmak zorunda değildi.

Garrett Colt'un ne olduğunu biliyordu. O da öyleydi.

Onun olması dışında.

Colt'un arkadaşıydı. Ama

Cher *onun* arkadaşıydı.

Ve kaçırılmıştı. *Kaçırılmıştı*.

Colt neyse, Garrett ondan daha fazlasıydı.

Garrett ona, "Biz de o tarafa gidiyoruz," dedi ve kapıdan dışarı çıktı. "Merry, lanet olsun, bu da ne?" Mike kııptı.

"Başka var mı?" Garrett Sully'ye sordu.

"Bir şey yok. Az önce telefon geldi. Bobbie'nin yerinde kargaşa var. Oraya giden ekipler var. Sen oraya varmadan daha fazla haber alırsam ararım," diye cevap verdi Sully.

Garrett servis sedanının şoför kapısında dururken, "Sonra," diye ısırdı. Kaputun etrafında dönmekte olan Mike'a baktı. "Anahtarlar," diye sordu.

O gün kullanma günü değildi.

"Garrett, oluyor?" Mike sertçe sordu.

"Bobbie'nin yerinde ateş açıldı ve ilk raporlara göre saldırgan Cher'i vurdu."

"Ne?" Mike, Garrett'ın yanında kısa bir süre durarak sordu.

"Ne?" Cal homurdandı ve Garrett, Cal ile çocuklarının bulunduğu kaldırıma bir bakış attı.

Tekrar Mike'a baktı. "Anahtarlar."

Mike sessizce, "Sen araba kullanmıyorsun, kardeşim," diye cevap verdi. Garrett ona doğru eğildi. "Ver şu lanet anahtarları bana." "Arabanın etrafını sar, Merry. Ben sürerim," diye karşılık verdi Mike.

Karşı karşıya

geldiler.

Yarım

saniyeliğine.

Sonra Garrett arabanın etrafında koştu, böylece Bobbie'ye ulaşabileceklerdi.

* * * * *

Cher

Bir arabanın arka koltuğuna uzanmış, ellerim arkadan fermuarla bağlanmış bir halde, arabayı kullanan Walter Jones'un profiline baktım.

"Eski FBI çalışanı , değil mi?" Fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi.

"Sen eski FBI ajanı değilsin. Dennis Lowe'un her şeyinden zevk alan o hasta heriflerden birisin," diye tahmin ettim.

"Kapa şu lanet ."

Öyleydi.

Tanrım.

Öyleydi.

Ve beni yakaladı.

"Bir çocuğum var. Bir annem var. Bir erkeğim var. Bir hayatım var. Tekrar , *bir çocuğum var*," dedim ona.

"Kapa şu lanet ." "O on
bir yaşında."

Arabayı aniden durdurduğunda yere yuvarlandım, omzumdan ve kalçalarımın acı fışkırdı, her ikisi de önce çarptı.

Kafamı baktığımda, sürücü koltuğuna yaslanmış, silahını bana doğrultmuştu.

"Dedim ki," diye fısıldadı, "kapa çeneni."

Kapattım çenemi.

Bekledi.

Sonra geri döndü ve arabayı sürdü.

* * * * *

Garrett

"Kaçmadı."

Garrett, Bobbie'nin otoparkında Colt, Mike ve Sully ile birlikte durmuş Susie Shepherd'in konuşmasını dinliyordu, Mia da onun yanında duruyordu ama yakın değildi. Her ikisi de gözle görülür bir şekilde dönmüştü ama şaşırtıcı bir şekilde Susie olanları rapor etmek için kendini toparlamıştı.

Susie'ye kilitlenmeye çalıştı ama başaramadı.

Gözleri Equinox'un arkasında dolaştı. Kapak yukarı.

Mia onunla yüzleştğinde çantaları yüklüyordu. Lanet olası eski karısı tarafından yarıda kesilmiş, sonra da kimliği belirsiz silahlı bir adam tarafından kaçırılmıştı.

Sayabildiği altı alışveriş poşeti. Lanet
olası *altı*.

Noel için heyecanlıydı. Onunla ve oğluyla geçireceği Noel için.

Pembe süsler.

"Ama çok geçti. Tam onun üzerindeydi. Arabasının yanına sokuldu. Mia'yla uğraştığı için onu görmedi, ben de onu görmedim.

Çünkü ben de öyleydım. Cher'in kaçacak zamanı yoktu," diye bitirdi Susie ve Garrett dönüp ona baktı.

"Merry," diye fısıldadı Mia.

Abe koşarak geldi. "Araçta BOLO var. Yollara barikat kuruyorlar. Herkes çağrıldı." Gözleri Merry'nin üzerine düştü. "Herkes, dostum. Herkes dışarıda arıyor."

Adam meramını anlatmak için havaya üç el ateş etmiş ve herkes bunu anlayıp dağılmış olsa da Susie, adamın Cher'i hangi arabaya görecektik kadar kendini toparlamayı başarmıştı. Marka, model, ama plaka yok.

Artık bir BOLO'ları vardı. Mia

tekrar, "Merry," diye fısıldadı.

Garrett Susie'ye, "Onu bir daha tarif et," diye çıkıştı.

"Koyu renk saç. Dökülüyor. İçinde gri var. Keçi sakalı da aynı şekilde," diye tarif etti. "İyi giysiler. Mavi gömlek, güzel bir kot pantolon, güzel bir deri ceket. Biraz kiloluydu ama bu ona yakışıyordu." Dikkatini Merry'ye vermeden önce Colt'a bir göz attı. "Tipimi biliyorsun, yardımcı olmak için söylüyorum, ben olsam onunla yatmazdım. Çok kısa boylu, o kadar da iyi biri değil ve lanet bir bahçe dükkânının otoparkında havaya ateş eden bir psikopat olduğu çok açık."

Garrett ortağına döndü. "Ryker'ı bul." "Bir şey

mi buldun?" Mike sordu.

"Sadece Ryker'ı bul."

Mike başıyla onayladı ve geri çekilerek telefonunu çıkardı.

Colt ve Sully'ye baktı. "Warren'ı ara. Nowakowski. Walter Jones'un FBI'dan olup olmadığını öğren."

"Tanrım, Merry, sence-?" Colt başladı.

Garrett tekrar Susie'ye baktı. "Aracının kiralık gibi göründüğünü mü söylemiştin?"

Başını salladı. "Bir çıkartma gördüm. Tam olarak göremedim ama bayilik yazmıyordu. Kiralama yazıyordu. Sadece hangi şirket olduğunu göremedim."

Garrett Colt'a döndü. "Tanım eşleşmeleri, Colt."

Sully, "Ben Nowakowski'yi arayacağım," diye mırıldandı. "Sen de Warren'ı ara." Telefonlarını çıkardılar.

"Merry," diye fısıldadı Mia.

Onun ismini tekrarladığını duyunca, kırıldığını hissetti. Kalbinin tam ortasında bir sızı, küçük ama önemsiz olmayan bir sızı, vücudunda yankılanarak beyinde patladı.

Patlamanın etkisiyle Garrett ona döndü ve "*Şimdi olmaz Mia!*" diye kükredi. Solgun yüzü küle döndü.

"Onu seviyorsun," diye fısıldamaya devam etti.

Garrett, eski sevgilisiyle arasına mesafe koymak için dönerek, "Tanrım, kahretsin," diye bağırdı, lanet olası arabaya gidip kadını aramaktan bahsetmiyordu, bunu yaparken bir yandan da havada asılı duran Marty'ye, "Şu kaltağı benden uzak tut," diye emrediyordu.

Deliremezdi. Onu kilit altında tutmak zorundaydı. Aklını kaybederse, bunu kadını bulmak için kullanamazdı. Ve onu bulduğunda, onun yanında olacak durumda olmayacaktı.

Onu kilitlemek zorundaydı.

"Uh...Mia, eğer-" Marty başladı. "Dışarı çıkıp onu arayacağım." Garrett eski karısının sözleri üzerine arkasını döndü.

"Onu arayacağım," diye tekrar ilan etti.

Çenesini kaldırdı ve Susie'nin elini tuttu.

Mia Merrick, şımarık zengin kız, Susie Shepherd'ın elini tutuyor, Susie şımarık *sürtük* kız oluyor.

"Ben ve Susie. Ben ve Susie Cher'i aramaya gideceğiz," diye devam etti. Susie elini çekti ve tiksintiyle Mia'ya baktı,

"Aklını mı kaçırdın?" diye soruyor.

Mia başını kaldırıp Susie'ye baktı. "Kardeş olduğunuzu söylemiştin." Cher ve Susie, kardeş mi?

"Öyleyiz, ama seninle bir bok yapmayacağım. Kanıtlayacak bir şeyim yok. Hem bırak da ne yaptığını bilen insanlar *sen* araya girmeden yapsın," diye karşılık verdi Susie ve Garrett'a baktı. "İşimiz bitti mi?"

Garrett ona, "Telefonunu yakınında tut," dedi.

Başını salladı, Mia'ya ters ters baktı ve tepinerek uzaklaştı.

"O zaman onu kendim arayacağım," diye açıkladı Mia. "Bu aramayı engellersen, yemin ederim-" diye başladı Garrett.

"Yardım etmek istiyorum," diye karşılık verdi.

Bir şey anlatmak istiyordu. Bir oyun oynamak istiyordu. Ve şimdi hiç *sırası* değildi, hiç komik değildi.

"O zaman çeneni kapatıp evine gitmeye ne dersin?" diye sordu Mike, telefonu hâlâ kulağındaydı ve öfkeli gözlerle Mia'ya bakıyordu.

Şaşkınlıkla önce Mike'a, sonra da Garrett'a baktı.

"Tamam. Belki de eve gitmeliyim," diye tereddütle karar verdi ve Garrett'ı yakından izledi.

"İyi karar," diye mırıldandı Colt.

Önce Colt'a, sonra tekrar Garrett'a baktı.

Orada hiçbir çekiciliği, desteği yoktu, hiç kimse Merry ve Mia'dan geriye bir şey kaldığını düşündüklerine dair bir işaret vermiyordu. Ya da Merry olsun olmasın Mia'yı *sevdiklerini* bile.

Ve Garrett'tan tek bir şey bile alamadı.

Sonunda beklediğini aldı.

Bu onun için çok fazlaydı, pes ediyordu.

Yüzünün her yerinde bu ifade vardı. Uzun yıllar boyunca çok gördüğü ve defalarca özlediği bir ifade.

O zaman özlememişti.

Sadece umursamadı.

"Ben sadece... Umarım iyidir, Merry," dedi. "Her neyse," diye mırıldandı ve arkasını döndü.

Bunu yaptığı anda, kız aklından çıkmıştı.

"Mike" diye ısıırken hareket etti.

Mike ona baktı. Telefonu hâlâ kulağındaydı ve Merry ile birlikte hareket etti. Garrett telefonunu çıkardı ve babasını aradı.

"Yo, Garrett, oğlum," diye cevap verdi Dave, hızlı hızlı konuşarak. "Ernie duymuş. Ernie duyduktan hemen sonra Tanner beni aradı. Tanner dışarıda. Ben de yokum. Ernie ve Spike da öyle. Merak etmeyin. O arabayı bulacağız."

Babası ve onun emekli BPD ahbabları aramaya istenmeyen eklemeler değildi.

Ama başka bir şeye daha ihtiyacı vardı.

"Bok etrafta dolaşıyor, baba. Daha erken, okullar bir süre daha kapanmayacak ve Cher'i aradığın için sana minnettarım. Ama Ethan'la ilgilenecek birine ihtiyacım var. Ethan ve Grace."

Arabanın yanında durdu ve tavandan baktığında Mike'ın telefonunu hâlâ kulağında tuttuğunu gördü.

"Rocky'yi arayacağım," dedi Dave

ona. "Rocky sınıfta."

"Bir yolunu bulacaktır, Garrett. Sokaklarda adamlara ihtiyacın var, Grace'in elini tutan bana değil."

Babası haklıydı.

Sokaklarda adamlara ihtiyacı
vardı. O arabanın bulunmasına
ihtiyacı vardı.

Cher'i bulması
gerekiyordu. Kahretsin,
başı ağrıyordu.

"Rocky'yi ara baba," diye emretti kapıyı çekip açarken ve arabanın içine
katlanırken.

", evlat."

Bağlantıyı kesmek için telefonu kulağından çekerken babasının adını
söylediğini duydu.

"Öyle mi?" diye sordu geri koyduğunda.

"Onu bulacağız," dedi babası sessizce.

Bulacaklardı. Kesinlikle bulacaklardı.

Yapmak zorundaydılar.

Ethan için. Grace için.

Garrett için.

Onu bulmak zorundaydılar.

Başka bir şekilde düşünemezdi.

İçeri girdiğinde onun J&J'nin barının arkasında olmadığını düşünemiyordu.
Onun orada olmadığını, çocuğunun ve kendisinin krepler yüzünden ona bok
atmasına sinirlenmiş gibi davrandığını düşünemiyordu. Onun tatlı markasını
kaybettiğini düşünemiyordu. Onu bir daha asla göremeyecekti, sevimli
olabileceği zamanları.

Her sabah onun güzelliğiyle uyanmamayı düşünemiyordu.

Ondan asla o bakışı, onu sevdiğini söyleyen o bakışı göremeyeceğini
düşünemiyordu.

Babasının kaybettiği şeyi, babasının kaybettiği şekilde, yani asla geri
alamayacağı ve sevdiği çocuğun da alamayacağı şekilde kaybetmeyi
düşünemiyordu.

Bunu düşünemezdi.

Eğer yapsaydı, kafası patlardı. Ya da
kalbi dururdu.

Ve eğer böyle bir şey olursa, onu bulmaya yardım edemezdi.

"Evet, baba. Aramam gereken telefonlar, yapmam gereken işler
var. Sonra görüşürüz, tamam mı?" "Görüşürüz, oğlum."

Mike bulundukları yerden geri geri çıkarken telefonunu kulağından çekti.

"Ryker cevap vermiyor."

"Siktir," diye mırıldandı Garrett.

"Tanner'ı aradı. Tanner da onu deniyormuş. İletişim kurulamıyor."

Ryker için alışılmadık bir şey değil.

Sadece sinir bozucu çünkü bulabildikleri herkese ihtiyaçları vardı.

Garrett Mike'a, "Jones hakkında rapor vermedi," dedi. "Onu nerede bulduğunu bilmiyorum. Nerede kaldığını bilmiyorum. Gitmesi için ne yaptı bilmiyorum. Sadece ortadan kaybolduğunu ve Cher'in hiçbir şey duymadığını biliyorum. Şimdiye kadar."

Mike, "Bu adamın o adam olduğunu bilmiyoruz, Merry," diye

. Bilmiyorlardı.

Walter Jones'tan hastalıklı hisler almamıştı. Eski polis olması dışında hakkında hiçbir şey öğrenememişti.

Aslında, Bobbie'nin kamera kayıtları çekilene kadar, herhangi biri olabileceğini düşünerek ilerlemek zorundaydılar. Dennis Lowe'la bir ilgisi olmayabilirdi. Noel'de işini kaybeden ve hediye alamayan biri de olabilirdi. Ya da karısını aldatmış, karısı da onu evden kovmuş ve o da bunu bir kadına ödetmek istemiştir. Ya da kafalarının bir kısmı daha da sikilmiş ve lanet olası bir bahçe dükkanının otoparkına gidip bir kadını kaçırmışlardır.

Herhangi biri olabilir.

Cher'i olan herkes. Kanı

yanmaya başladı.

Bir elini kaldırdı ve orta üç parmağını alnına bastırdı ve bunu sertçe yaptı.

Mike yumuşak bir sesle, "O sert biri,

kardeşim," dedi. Garrett daha sert bastırdı.

Telsizlerinden konuşmalar geliyordu. Erkekler ve kadınlar dışarıda, rapor veriyorlar. Park yerlerini kontrol ediyorlardı. Caddelerde dolaşıyorlardı. Avon, Danville, Plainfield'dan gelen memurlar da işe karışmıştı. Ateş açıldı. Bir kadın kaçırıldı. Kadın bir polise aitti. Kardeşlik yaklaşıyordu.

"Onu seviyorum," dedi Garrett dizlerine, alnına daha sert bastırarak, öfkesini zapt ederek, kontrol altında tutarak, dağılmamaya çalışarak.

"Biliyorum, Merry."

"Onunla bebek yapacağım," dedi ortağına. "Evet, yapacaksın."

"Ethan'a ver." "Evet, Merry."

"Bunu hiç istemedim. Kimseyle değil, Mike. Cher'den başka kimseyle böyle bir şey istemedim."

"Benimle kal, kardeşim. Öyle mi? Benimle kal."

Garrett nefesini içine çekti.

Bordo bir Ford Taurus'u gözleri dizlerine kadar inmişken göremezdi.

Elini bıraktı ve başını kaldırdı. Telefonundan

bir mesaj sesi geldi.

Onu çıkardı ve çatlamaş ekranına baktı.

Dışarı bakıyorum. Bana söyleyecek vaktin var. Vi, Ethan'ın korunup korunmadığını bilmek istiyor.

Cal.

O . Grace de. Rocky onları , Garrett mesaj attı.

Birinin Ryker'in kafasını kışından çıkarması lazım. Cevap vermiyor. Bu ava katılması gerek, Cal geri döndü.

İlgileniyoruz, diye cevap verdi

Garrett. Cal başka bir şey

göndermedi.

Mike sürdü.

Garrett sokakları taradı ve gelen raporları dinledi, aynı zamanda Ryker'a Cher'in kayıp olduğunu ve rapor vermesi gerektiğini bildiren bir mesaj gönderdi.

Mesajı gönderdikten sonra Ryker'la olan mesajlaşmalarından vazgeçti ve Cal'inkinin altındaki dizeye gitti.

Açtı.

Ethan okulda güvende. Pringles'in bitmek üzere olduğunu bildirdi. Bitti, sen de almak ister misin?

Ondan Cher'e.

Dileğin benim için emirdir, sonra yarım düzine x ve o, yarım düzine çeşitli renklerde kalp, bir yonca ve tavuk başı ile biter.

Cher'e.

Garrett acı beynine yayılırken gözlerini sıkıca kapattı. Sonra onları açtı ve sokakları tekrar taradı.

* * * * *

Cher

"Ona gitmem gerek."

"Sana yapmanı söylemediğim şeyleri yaparsan, onun yanında yatarsın."

Ryker'ın yerde yatan iri, güçlü, korkutucu motorcu vücuduna baktım.

Gözlerim ıslandı.

Etrafında, muşambanın üzerinde kan birikmişti.
Hem de çok fazla.
Çok fazla.
Lanet mutfak zeminime çok fazla Ryker sızıyor.

* * * * *

Garrett

Colt'tan gelen telefonu aldı.

"Nowakowski'yi yakaladım," dedi Colt. "Walter Jones FBI için çalışan bir profilciydi. Şimdi serbest çalışıyor. Ayrıca şu anda Nowakowski'nin arayıp Arizona'da bir sahada golf oynarken tatilini yarıda kesmesine ve Indiana'da bir adamın kendisini taklit ettiğini söyleyerek onu çok kızdırmasına çok sinirlenmiş durumda."

"Siktir," diye fısıldadı Garrett.

Kontrol etmeliydi. Bu boku araştırmalıydı.

Yine de Cher'in sahibi olan adam ev ödevini yapmıştı. Öncelikli olarak, kapıdan içeri adım atmasına izin vermeden önce kim ne kadar kazabilirdi ki?

Hala.

Sikey

im.

"Indianapolis International çevresinde sadece iki kiralık araç acentesinin filosunda bordo Ford Taurus var. Dışarıda olanları ve kimde olduklarını kontrol eden arkadaşlar var. LoJack'leri var, dışarıda olan araçların konumlarını alacağız. Hâlâ havaalanında olmayan diğer kurumları kontrol ediyoruz. Bu konuda rapor vereceğim," diye devam etti Colt.

"Doğru," diye mırıldandı Garrett.

"Jake, Bobbie'nin otopark kameralarının görüntülerini inceledi. Bu adamın bir görüntüsünü aldılar. Onu izole ettiler. Jake bize kullanabileceğimiz bir şey vermek için elinden geleni yapıyor. Elindekileri senin telefonuna gönderecek. Cher'i ziyaret edip Jones olduğunu söyleyen adamın bu olup olmadığını bize bildir."

"Anladım."

"Feb, kendisinin, Jackie'nin, Vi'nin ve Dusty'nin Rocky ile birlikte Grace'in evinde olduğunu bilmenizi istiyor. Rocky, Ethan'ı okuldan almasının en iyisi olacağına karar verdi. Jackie onu okuldan alacaklar listesinde olduğu için bu konuda yardımcı oldu. Hepsinin orada takıldığını söylüyor," diye bitirdi.

Garrett Ethan'ı düşündü.

Grace'i düşündü.

Başına bir acı daha saplandı.

"Teşekkürler Colt," diye .
"geçtiğinde daha fazla. Sonra görüşürüz." Colt telefonu kapattı.

Arabayı sürerlerken Garrett Mike'a, "Adamın bir görüntüsünü gönderiyorlar," dedi. "Güzel," diye mırıldandı Mike.

Bir dakika sonra Jake ona bir resim gönderdi.

Onlara Walter Jones olduğunu söyleyen adamdı.

Bunu Jake'e doğruladı. Merkezdeki Connie avdaki herkese doğruladı. Jake görüntü ile birlikte departman çapında e-postalar gönderdi.

Artık onun söylediği gibi olmadığını biliyorlardı.

Ve kiralık araçlardaki LoJack'i ya da nasıl devre dışı bırakılacağını bilmediğini ummak zorundaydılar. Gerçi, taklit ettiği eski FBI ajanı hakkında ödevini yapmış olsaydı, LoJack'i bilirdi.

Yani, söylediği kişi olmadığını bilmek dışında bir şey bilmiyorlardı.

Bunun başında da nerede geliyordu. Cher de oradaydı.

Ve Garrett'ın kahverengi gözlü kızıyla ilgilenmek için olması gereken yerde.

* * * * *

Cher

"Onun nesi var?" "Kapa çeneni."

"Çok kanaması var. var?"

Walter Jones mutfak dolaplarını çılgınca açıp kapamayı bıraktı ve silahını bana doğru sallayarak döndü.

"Kapa çeneni."

"O benim arkadaşım," diye fısıldadım.

"O bir pislik," diye karşılık verdi Jones. "Beni kasabanda istemiyorsan, kıbarca sorarsın. Gelip benim pisliğime bulaşamazsın. Sen benim pisliğime bulaşırsan, ben de seninkine bulaşırdım." Silahı bana geri vermeden önce Ryker'ın yerdeki cesedine doğrulttu. "Onun sorunu benim onun pisliğine bulaşmış olmam. Bu da demek oluyor ki içinde üç kurşun var."

Oh lanet

olsun.

Oh

hayır.

Ryker.

Lissa.

Alexis.

Siktir!

"Lütfen ona gitmeme izin ver," diye yalvardım, izin verse bile ne yapacağımı bilmeden bunu yaptım.

Sadece Ryker'la birlikte olmaya ihtiyacım vardı.

Ryker için bunu yapmam gerekiyordu.

Ve hala hayatta olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Jones dolapları açıp kapamaya devam etti. "Kapa çeneni."

Sustum ve Jones'un kıcığını yerleştirdiği mutfak masamdaki sandalyeden Ryker'a baktım.

Çok . Nefes alıp almadığını göremiyordum. Bir şey çarptığında sıçradım.

Jones raflardaki tüm eşyalarımı yere fırlatıyordu. Kaseler, tabaklar, sürahiler, her şey yere düşüyor, kırılıyor, parçaları her yere uçuşuyor, Ryker'a çarpıyordu.

Yılların bahçe satışı buluntuları, emlak satışı buluntuları, garaj satışı buluntuları, antika dükkanı buluntuları, çocuğumun mısır gevreği kaseleri, Merry'nin bize waffle veya krep yaptığında her zaman seçtiği tabaklar.

Hayatım yere çakıldı, sivri parçalar kardeşim Ryker'a çarptı. Siktiğimin orospu çocuğu.

"Ne sen?" Tersledim. "Kameralar," diye homurdandı.

Ne oluyor lan?

"Kameralar mı?" Ben sordum.

Bana döndü. "O küçük çakal bitki kameraları mı?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Şu . Hayır, değil. Bir sıçan. Kameraları o mu yerleştirdi?" Aklıma geldi.

"Ryan?" Tereddütle sordum.

"Evet," diye ısırdı Jones. "Sıçan. Onları Denny'ye götüren sıçan. *Onu*. İzlemeyi seviyor. Seni de izlemek istiyor. Kameraları o mu yerleştirdi?"

Ona baktım, zor nefes alıyordum. "Ryan iyi mi?"

"O da şuradaki adam kadar iyi." Başını Ryker'a doğru salladı. Hay sikeyim.

Olama

z.

Ryan.

Gözlerim ıslandı.

"Onu sen mi vurdun?" Fısıldadım.

"Öldü."

Öldü.

Ryan.

Walter Jones'a baktım.

Gözyaşı düştü.

Bilmem gerekirdi.

Hayatım boyunca bilmeliydim.

Gözyaşları için her zaman yer olacağını bilmeliydim.

* * * * *

Garrett

Telefonu çaldı.

Telefona baktı.

Arayan

Rocky'ydi.

Nefesini içine çekti ve telefonu açtı. "Tatlım, bu Ethan'la ilgili değilse, şimdi olmaz-"

"Merry?" Ethan araya girdi.

Acı artarak beynine doğru ilerledi. "Hey, dostum."

"Rocky onun telefonunu kullandığımı bilmiyor. Onu arakladım. Ama mecburdum... mecburdum..." Duyulabilir bir nefes aldı. "Karakola gidebilir miyim? Belki Tanner gelip beni alabilir. Ben sadece... Ben sadece... istasyonda oturmak istiyorum."

Kahretsin, sesi korkmuş
geliyordu. Oğlunun sesi
korkmuş gibiydi.

Garrett öfkesini yenerken acı beynine saplandı. Garrett ona, "Şu anda bulunduğun yeri tercih et, evlat," dedi. "Biliyorum, ama-"

"Ethan, dostum, ne yapıyorsam onu yapmalıyım. Tanner yardım ediyor. Mike. Cal. Colt. Sul. Babam. Herkes. Yani senden başka büyükannene bakacak kimsem yok. Grace'e bakman gerek. Şimdi bunu benim için yapabilir misin? Büyükannene bakabilir misin?"

"Evet-" Sesi kesildi ve Garrett'ın görüşü bulanıklaştı. Ethan'ın boğazını temizlemesini dinledikten sonra, "Evet, bunu yapabilirim. Büyükanneme göz kulak olabilirim."

"Güzel, dostum. Yakında görüşürüz, tamam mı? Yakında görüşeceğiz, dostum. Beni duyuyor musun?"

Ethan, "Seni duyuyorum Merry," diye cevap verdiğinde ses zayıftı ve neredeyse duyulmuyordu.

Garrett nazikçe, "Sakin ol Ethan," diye emretti. "Güçlü olmana ihtiyacım var, tamam mı? Büyükanne dönmeden önce, benim için bunu içine sindir. Ona güçlü dön. Muhtemelen korkmuştur. Ona iyi bakmalısın, tamam mı?"

Ethan cevap vermedi.

"Benimle misin?" Garrett sordu.

Ethan'ın tekrar boğazını temizlediğini duydu ve sesi çok daha güçlüydü, "Seni duyuyorum Merry. Büyükanne yanına dönmeliyim."

"Evet, öyle. Yakında görüşürüz. İkinizle de yakında görüşürüz." "Tamam, Merry."

"Seni seviyorum, oğlum."

Bir koklama, sonra, "Ben de seni seviyorum." "Tamam. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz, Merry."

Bağlantı kesildi.

Garrett burnundan keskin bir nefes çekti ve taramaya devam etti.

"Doğru olanı yaptın Garrett," dedi Mike yumuşak bir sesle. "Ona güç ve yön verdin. Jonas, Ethan'ın yaşındayken, nasıl bir adam olmak istediğini yeni yeni anlamaya başladığı bir dönemde böyle bir şey olsaydı, geriye dönüp baktığında dağıldığını hatırlamak istemezdi."

"Doğru," Garrett ısırarak.

"Bir göreve ihtiyacı vardı."

"Doğru," diye tekrarladı Garrett. "Doğru yaptın."

Garrett hiçbir şey söylemedi. Mike sürdü. Garrett'in telefonu tekrar çaldı. Ekranı baktı.

Cal'dı.

Cal önemli olmayan bir şey söyleyecekse mesaj atardı. Telefon ediyordu.

Garrett aradı.

Cal konuşmadan önce tek kelime etmedi.

"Burgundy Taurus, dostum, tam da kadınının lanet olası garaj yolunda." Acı daha da arttı.

Mike'a baktı. "Cher'in evindeler." Mike flaşörünü yaktı.

"Gözlerin var mı?" diye sordu Cal.

"Geçerken uğradım. Tente kapalıydı ama mutfakta hareket vardı," diye yanıtladı Cal. "Bunun dışında yaklaşmadı."

"Belirgin hareket?"

"Evet. Bir kişi. Pek bir şey söyleyemedim. Ama Cher değildi."

Cher değildi.

"Uzak durun," diye emretti Merry. "Yola çıkıyoruz."

"Anladım."

Garrett bağlantıyı kesti ve başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi. "Onu kendi lanet evine mi götürdü?" Mike sordu.

"Cal arabanın garaj yolunda olduğunu ve mutfakta bir hareketlilik olduğunu söylüyor, Cher değil," diye yanıtladı Garrett telefonu kulağına götürürken.

"Yo," diye cevap verdi Colt.

"Cal, Cher'in arabasındaki bordo Taurus'u rapor ediyor. Sen ve Sully. Mike ve ben. Ben de Tanner'ı arıyorum. Bu işi mahvetmek için orada başka kimse olmadan yumuşak bir şekilde giriyoruz."

"Bu işe çok yakınsın kardeşim. Drew ve Sean'ı çağırayım. Adam ve Ellen," diye yanıtladı Colt. "Onunla biz ilgileniriz."

"Ben çok yakınsam, sen de çok yakınsın," diye gerçeği söyledi

Garrett ona. Bir duraklama oldu, sonra "Siktir."

Colt gerçeği biliyordu.

"Yüzbaşıyı ara," diye emretti Garrett. "Ona ne yaptığımızı söyle, ama elimizdeki her şeyi bu işe yatırmasına izin verme, böylece ilçenin dört bir yanından on beş ekip gelip bu adamı kadınıma kaçırmaktan daha aptalca bir şey yapması için sıkıştıracak. Burada neyle karşıya olduğumuzu bilmiyoruz. Kolayca içeri gireceğiz."

". . Orada buluşuruz." "Tahmini varış süremiz, beş."

"Bizimki yedi. Ama ikisini tıraşlayacağız."

Bağlantı kesildi.

Kendi lanet evi.

Onun numarasını aradı. Duyduğundan beri dördüncü kez aramıştı. Kadın cevap vermedi.

Sonra Tanner'ı aradı ve ona haberi verdi.

"Tamam, saçmalamaya devam et dostum ama bu Lowe'la ilgiliyse, o Lowe'unsa ve şimdi de sen onunsan, bu seninle ilgili olabilir. Onun evine gidersen, seni oraya çekiyor olabilir," diye uyardı Tanner.

"Bu düşünce aklımdan geçti," diye yanıtladı Garrett.

"Onu yakalayacağız kardeşim," diye güvence
verdi Tanner. Bulacaklardı.
Yapmak zorundaydılar.
Çünkü Mia'yı kaybetmeyi kesinlikle atlatabilirdi.
Annesini kaybetmeyi bile atlatabilirdi.
Ama uyandığında Cher'in güzelliğini görmemeyi başarabileceğinden emin
değildi.

* * * * *

Cher

"Bütün kırıyorsun," diye ısırdım.
Ayrıca neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı, beni sarsarken silahı medya
merkezimdeki raflarıma soktu ve duvardaki resimleri yırtmaktan bahsetmiyorum
bile.
"Onu ispiyonladım. Onu yakalattım. Gelincik herif," diye
mırıldandı. İşler değişmişti.
Dönmüştü.
Sanki orada değilmişim gibiydi. Olmayan kameraları bulmaya o kadar
odaklanmıştı ki, ben sonradan akla gelen bir şeydim.
Ve boku yemiştim.
Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ellerim hala arkamdan bağlıydı.
Ben kaçamadım koşamadım ve vuruldum öldüm , yaptım oğlumu
babasız ve
Annesiz.
Silahı ondan almak için mücadele edemedim.
Yerde yatan Ryker'ı düşünemiyordum, umarım hâlâ nefes
alıyordur. Ryan'ı hiç düşünemiyordum.
Hayatım bu kadar *berbat* olduğu için aşırı derecede sinirlenmekten başka bir
şey yapamıyordum.
Bilmem gerekirdi. Asla
umut etme.
Asla istemem.
Kesinlikle asla hayal
kurma. Asla.
Bu adam beni öldürdüyse, çocuğumu da bunu öğrenebileceği bir yola soktu.
Ve ben onu yola getirmek için orada olmazdım.
Şerefsiz.

Siktiğimin piçi.

"Lütfen bırak gideyim," diye

fısıldadım. Gitmeme izin vermedi.

Başını kaldırdı ve beni o kadar hızlı döndürdü ki başım boynuma çarptı.

Kapıya baktığını gördüm.

Gözlerim kapıya kaydı.

Orada biri var mıydı?

Bağırmalı mıyım?

"Sen de ispiyonladın."

O garip fısıltıyla söylediği sözler ona bakmamı sağladı. O

da bana bakıyordu.

"Onlar için bir video yapmak istedim. Hoşlarına gidecek güzel bir video. *Onun* kamerasında senin bir videon. Denny'nin işini temizlediğim bir video."

Aman Tanrım.

Lütfen dışarıda biri olsun.

"Sen," diye fısıldamaya devam etti, "orospu soyguncusu fahişe ve çakal. Onu yakalattın."

"İnsanları öldürüyordu," diye cevap

verdim. "Aşk adına."

Ona baktım.

Lanet olsun, bu adam *vurulmuş*.

Ve işte . Sadece şansım. Hayatımın en berbat anıydı.

Kaçırdım.

Tekrar.

"geldi," dedi.

Olamaz.

Kahre

tsin.

Sikey

im.

"Ne için zaman?" diye sordum.

"Bitme zamanı."

Beni kapıya doğru sürükledi. Kapıyı açtı. tekmeledi ve cam kırıldı.

Silahı kafama dayadı ve beni dışarı çıkardı, ayaklarımız camda çıtırdıyordu.

Beni bir kalkan gibi önünde tuttu.

Soğuk metali şakağımnda hissedebiliyordum.

Ama tek görebildiğim Merry'nin bahçemde durduğuydu.
Silahı havadaydı, gözleri benim üzerimdeydi.
Oradaydı.
Tabii ki oradaydı.
Benimle ilgilendi.
"Silahını indir!" Mike'ın bağırdığını duydum.
Sadece bir anlık bir hareketi ama Merry'nin gözlerinin Jones'un üzerinde olduğunu biliyordum.
"Silahınızı indirin ve Bayan Rivers'tan uzaklaşın!" Sully'nin bağırdığını duydum. Jones, Merry'ye, "Önce o," diye bağırdı. "Sonra da sen."
Silahı hâlâ havada olan Merry'nin gözleri Jones'a kilitlenmişti. "Bir şey bulabildin mi?" Tanner'ın sorduğunu duydum.
Yutkundum.
Benimle ilgilenirdi. O oradaydı. Tam oradaydı. Bahçemde. Beni severdi.
Sonunda mutluluğu bulmuştuk.
Bana bakacaktı.
İnanmak zorundaydım.
O Merry'ydi, benim Merry'm. İnanmak zorundaydım.
Merry'ye odaklandım. Merry Jones'a odaklandı.
Kafası zar zor hareket etti ama etti.
Olumlu bir şekilde.
Hazırlandım.
", " dedi Merry. Bu benim içindi.
Ve bana söyleneni yaptım.
Tutundum ve inandım.
Jones hafifçe kıpırdandı.
"Ateş et!" Colt kükredi.
Merry'nin silahı patladı.
Kan sıçraması yüzüme çarptığında ıııık attım.
Jones düştü.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bizim Gibi İnsanlar
Cher

Nişancılık ödülleri.

Evet, adamım belalıydı.

"Seni seviyorum," diye seslendim, ayağımın dibinde ölü bir adam dururken. Merry silahını indirdi.

"Bok yok mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü bu bir erkeğin bu durumda (ya da herhangi bir durumda) söyleyebileceği en romantik şeydi, tıpkı en son söylediğinde olduğu gibi.

Ama yine de ağlamaya *bu kadar yakındım*.

Çünkü bunu söylerken hayattaydım.

(Az önce benim için bir adamı kafasından vurduğundan bahsetmiyorum bile.) Gözyaşlarımı kontrol ettim.

Sonra döndüm ve eve doğru koştum. "Cher!"

Colt seslendi.

"Ryker! Vuruldu!" Oturma odama doğru koşarken ben de bağırdım.

Mutfakımdaki kan birikintisinin içinden Ryker'a doğru kayarken dizlerime vurdum. Durduğumda, hala arkamda bağlı olan ellerimi Ryker'a götürmek ve nabzını bulup bulamayacağıma bakmak için garip bir şekilde döndüm.

"Lütfen nabzın olsun. Lütfen, belalı orospu çocuğu, lanet olası bir nabzın olsun," diye yalvardım, nabzı arıyordum.

"Adam vuruldu. Pozisyonumuza sağlık görevlileri gönderin. GSW," dedi Merry.

Ona baktığımda telefonu kulağında, hızlı adımlarla mutfakıma doğru ilerlediğini gördüm.

"Üç," dedim ona. "Üç ." Merry'nin gözleri parladı.

"Üç kez vurulmuş," dedi telefonuna. "Bilinci kapalı.

Önemli ölçüde kan kaybı."

Arkamdaki Merry'yi gözden kaybettim. Sonra bileklerim kaldırıldı, plastiği kesen bir bıçağın sesini duydum ve bileklerim serbest bırakıldı.

Döndüm, Ryker'ın nabzına bakıyordum ki Merry yer değiştirdi, karşımda çömeldi, elimi kenara itti ve kendi elini uzattı.

Colt, Mike, Tanner, Cal ve Sully mutfakıma geldiler.

"Kahretsin," diye fısıldadı Sully, gözlerini Ryker'a dikerek. Colt yaklaştı ve çömeldi.
"Nabız. Zayıf," diye mırıldandı Merry. "Cher, havlu getir."

Nabız.

Zayıf.

Tanrı'ya

şükür.

Ben . Mike . Havlularla döndüğümde Ryker'ı sırt üstü yatırmışlardı.

Adamlar benden havlu kaptı, bir yaraya baktı ve bastırdı.

Kolumda bir el hissettim ve Cal'a baktım.

Elinde benim mutfak havlularımdan biri vardı. Bana döndü ve yüzümdeki kanı silerken gözleri elini izledi. Parmaklarıyla çenemi yakalayıp gözlerimin içine bakmadan önce bunu yapmak için fazla zaman harcamadı.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım.

Beni inceledi.

Sonra sırttı. "Sert ." "Emin olabilirsiniz."

Başını salladı ve elini bıraktı.

Ryker'a doğru ilerlemeye ve bu sırada Tanner'ı gördüm.

Çok fazla yer yoktu, özellikle de Ryker'ın koca bedeni yere yayılmışken, ama Tanner geriye kalanı volta atıyordu, gözleri tomurcuğuna yapışmıştı, hareketleri tedirgindi, yüzü taş kesilmişti.

Tanner ve Ryker çok yakındılar. Nereden bildiğimi sormayın, sadece Tanner'ın eğildiğim yerdeki cesedi daha fazla delme dürtüsüyle savaştığını biliyordum.

Ryker'ın başına gittim ve dizlerimin üzerine çöktüm. Başını hafifçe kaldırarak yastık görevi görmesi için kalçalarımı altına kaydardım.

"Merry?" Ben seslendim.

Merry Ryker'dan bana baktı. "Evet, Cherie?" "Jones

Ryan'ı vurduğunu söyledi."

Merry'nin ağzı sertleşti ve Colt'a baktı. Colt da

Sully'ye baktı.

Sully telefonunu çıkardı ve mutfağımdan dışarı çıktı.

Dikkatimi Ryker'a çevirdim.

"İyisin kardeşim," dedim ona, ellerimi boynuna dolayarak. "Sen iyisin. İyi olmak zorundasın. Alexis erkek delisi ve birinin onu ergen hamileliğinden koruması gerekiyor ve sen de bir kızın pantolonuna girmek isteyen her erkek için yürüyen, konuşan bir anekdotsun, tabii o kız senin kızınsa."

Bilinci yerinde olmayan Ryker
hiçbir şey söylemedi. Parmaklarım
daha sıkı kıvrıldı.

"Sen iyisin kardeşim," diye tekrarladım. "İyi olmalısın. Yatağında şeker var. Akli başında hangi erkek bunu bırakır ki?"

Ryker orada öylece yatıyordu.
Bu doğru değildi. Ryker değildi.
Ryker orada öylece yatmıyordu.
Sinirlendi.

Senin pisliğine bulaştı.
İçkileri geri fırlattı ve aynı anda hem gülümsemek hem de onu yumruklamak istemenize neden olan uygunsuz saçmalıklar söyledi.

Eğilebildiğim kadar üzerine eğildim.

"İyi olmalısın kardeşim. Bizim gibi insanlar, Ryker... bizim gibi insanlar, pes edemeyiz. Dünyaya göstermeliyiz. Çocuklarımıza göstermeliyiz. Onlara her şeyin yolunda olduğunu göstermeliyiz. Bebeklerimize pes etmezsek yapabileceğimizi göstermeliyiz. Onlara bunun karşılığını alabileceklerini göstermeliyiz, eğer içinde o pisliğin içinden geçmeye cesaret varsa o size gelir. Vazgeçmezseniz iyiye ulaşırsınız. Hayal kurmaya cesaret ederseniz bunu yaşayabilirsiniz."

Sirenleri duydum.

da eğildim, alnım onunkine değdi.

"Her şeye sahipsin, kardeşim. Sonunda her şeye sahipsin. Sakın pes etme," diye fısıldadım. Ryker hiçbir şey söylemedi.

Lanet olası mutfağımın zemininde kendi kanından bir su birikintisinin içinde öylece yatıyordu.

* * * * *

Ryan

Gözlerini açmaya çalışıyordu.
Tek gördüğü bulanıktı. Bulanık.
Ama garip kokuyordu. Sanki bir hastanedeymiş gibi.
Hiçbir şey hissetmiyordu.
Yavaşça göz kırptı, göz kapaklarının hareket etmesinin tek yolu buydu. İşini bitirdiğinde bulanıklık hâlâ oradaydı.

Ama bir şey hissetti. Eli sıkılmıştı. Sonra duydu.
"İyisin." Cheryl.
Oradaydı.
gelen onca şey ne kadar çılgınca olsa da, o her zaman yanlarındaydı.
Şimdiye kadar sahip olduğu en iyi arkadaş.
"İyisin Ryan," diye fısıldadı. "Dinlen, kardeşim. Öyle mi?"
Başını sallamaya çalıştı.
Başaramadı.
Tekrar uykuya daldı.

* * * * *

Garrett

Üç Gün Sonra

"Evet, tabii ki. Çünkü ben *öyleyim*," dedi Cher yüksek sesle.
Garrett kapıda durdu, omzunu pervaza dayadı ve kadınının hastane yatağından uzaklaşmasını izledi. Yuvarlandı ve Lissa'ya sarıldı. Alexis'in kıvrıldığı sandalyeye gitti, eğildi ve yanağına bir öpücük kondurdu.
Sonra Garrett'a taşındı.
Garrett Lissa'ya başıyla selam verdi, Alexis'e gülümsedi ve yataktaki Ryker'a baktı. Ryker'ın gözlerini yakaladığında, Ryker elini kaldırdı, içine tüpler sıkışmıştı.
Biraz zaman aldı ama sonunda belalı selamını verdi.
Lissa adamın elini inerken yakalayıp karnına sıkıştırdığında her şeyi mahvetti.
Ryker yastığın üzerinde başını salladı.
Garrett kahkahalarını bastırdı.
Sonra "*Sana borçluyum*" diye mırıldandı.
Ardından Ryker ağzını açmadan, "Biliyorum," dedi. Garrett o zaman başını salladı.
Cher ona ulaştı, öfkeyle elini ve çekiştirdi.
Bunu ve kadının hareket etmeyi bırakmamasını, onu takip etmesini istediğine dair bir işaret olarak algıladı.
Elini sıkıca tuttu ve onu takip etti.
Yürürlerken gülümsemesini de bastırdı ve kızın rahatsız profilini izledi.

"Nesin sen?" diye sordu.

Başını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

"Nesin sen?"

"Neyim ben?"

"Ryker'a 'elbette öyleyim' dedin. Tabii ki neymişsin?" Gözlerini devirdi ve yüzünü öne çevirdi, hâlâ hareket ediyordu.

Elini çekti ve durdu.

Onunla birlikte durmaktan başka çaresi yoktu. "Nesin sen?" diye itti.

"Annem ve Ethan senin evindeler. Üç gün oldu. Hazır Noel kurabiyesi hamuru aldım. Onu pişireceğim, sonra da ağacı süsleyeceğiz. Ama ondan önce telefoncuya gideceğiz. Sana yeni bir telefon alacağım ve arkadan konuşmak yok. Bu senin Noel hediyen. Şimdi ve büyük gün arasında kullanabilirsin. Noel arifesinde kaydıracağım, paketleyeceğim ve... sürpriz."

Tüm bunları görmezden geldi, ancak eve dönerken kesinlikle telefon mağazasına uğrayacaklardı. Cher yeni telefonunu almıyordu. Noel için ona yüzlerce dolara mal olmayan başka bir şey alabilirdi.

Bunun yerine ona bakmaya devam etti.

"Nesin sen?"

Bir süre ona baktıktan sonra kaçırıldı. "Colt'un koca bir ağzı var." Tekrar kızın elini tuttu. "Cher."

Gözleri tekrar ona döndü. "Şu hayal kurmaya cesaret etme ," tersledi. "Colt ona söyledi. Ryker bunun çok komik olduğunu düşünüyor. Bana kız dedi."

Kız elini bırakıp kollarını ona dolayabileceği kadar yaklaşıp kadar elini bir kez daha çekti.

"Ve öyleyim," diye açıkladı. "Ben bir kıyım."

Garrett ağzının bir tarafının yukarı kalktığını hissederek, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı. Kadın çenesini kaldırdı.

"Ben de senin evine taşınacak bir kıyım. Davet et ya da etme. Berbat banyolar olsun ya da olmasın. Yarısı garaj satışından gelse bile rahat *olan* mobilyalarımı kullanabiliriz. Hayır dersin, annemin yanına taşınırız. Ama Ryker'ın neredeyse kan kaybından yere yığıldığı bir mutfakta çocuğuma yumurta yedirmem."

"Bebeğim, son üç gündür işte olmadığın sürece yatağımın, evimin ya da görüş alanımın dışında bir yere gittin mi?"

"Hayır."

"Ryker'ın neredeyse kan kaybından yere yığıldığı bir mutfakta ahbap yemeği yapmana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başladı. "Hayır." "Neden?" diye sordu.

"Neden?" diye sordu. "Bunu neden yapmayayım?"

Cevabın ona gelmesi uzun sürmedi. Geldiğinde de onun içinde eridi.

"Bana iyi bak," dedi usulca.

"Evet. Ve Ethan. Yani evet. İzin iste. Janis Joplin'in o delinin parçalamadığı tüm eşyalarını toplayıp benim evime taşıyacağız. Ama önce bu gece ilk Noel ağacımıza pembe süsler koyacağız."

Elini göğsünden yukarı doğru çekerek boynuna doladı ve ayak parmaklarının üzerinde yuvarlandı.

Gözlerinin içine bakarak bunu yaptı.

"Benim için bir adamı suratından vurduğun için teşekkürler," diye fısıldadı kahverengi gözleri dans ederken.

Çok acımişti ama hastane koridorunda oldukları için Garrett kahkahalarını sadece bir kıkırdamaya indirgemeyi başarmıştı.

"ederim, Cherie."

"Seni seviyorum Garrett Merrick," dedi ona.

"Sevdiğini biliyorum ve ben de seni seviyorum, ama oraya girebileceğini düşündüğün bu yapışkan anda tekrarlamak için söylüyorum, Ryan misafir odamızda iyileşmiyor."

Kahverengi gözlerindeki sıcaklık, Indy'deki bir hastanede iyileşmekte olan arkadaşı hakkında sürdürdükleri tartışmada kısmen kırılğanlaştı.

Çok kan kaybetmişti.

Vücudunun daha kötü yerlerinden vurulmuştu.

Ve daha uzun süre kalmıştı.

Ayrıca o sabah kritik hastalar listesinden çıkarılmıştı. Cher ona "Annesi tam bir top kırıcı," dedi.

"Sen de öylesin."

Onu orada yakalamıştı. Her yerinde bu yazılıydı.

Birkaç vuruş sürdü ama sonunda geri dönüşünü buldu. "O iyi biri değil."

Ve onu orada tutuyordu.

Farklı bir denedi. "Bebeğim, iki misafir odasında da yatağım yok." "Benim eski yatağımı kullanırsak olacak."

Sikeyim.

Onu yine yakalamıştı.

"Doğru. Evimizde Ethan' video oyunları oynayan, muhtemelen ona inek-dahi şeyler öğreten, ki bu kötü olmazdı, ama aynı zamanda ona Ryan aptallığı öğreten, ki bu kesinlikle iyi olmazdı, bir inek dahi istemiyorum."

"Hmm..." diye mırıldandı.

Ethan kartını oynamak iyi bir karardı. Ryan'ın oğluna Garrett'tan daha az aptal olmayı öğretmesini istiyordu.

Yani kurşundan kaçtı.

Bu ve mağazadan alınmış ama evde pişirilmiş Noel kurabiyelerini ve pembe süsleri dört gözle beklemek, onu daha da yakınına çekmesine neden oldu.

"Olur böyle şeyler," diye

yanıtladı. "Ne olur?" diye sordu

kadın.

Daha yakına eğildi ve ona daha sıkı sarıldı.

"Olur böyle şeyler," diye tekrarlardı. "Bizim gibi insanlar için, bebeğim. Eninde sonunda olur. Biz dayanmaya devam ettiğimiz sürece."

Bundan hoşlanıyordu. Bunu güzel kahverengi gözleriyle gösterdi. Daha da yaklaşarak gösterdi. İki kolunu da onun boynuna dolayarak gösterdi.

Sonunda, daha fazla yuvarlanarak ve ağzını alarak bunu gösterdi. Ve bu adamın hoşuna gitti.

O da ona gösterdi.

Kadın onunkini alırken, adam da onunkini aldı.

Cher Rivers ve Garrett Merrick, birlikte yaptıkları ve yapmaya devam edecekleri gibi, bir fırtınayı daha başarıyla atlattılar.

Sonsöz

Böyle Bir Kız

Şubat

Mayıs

Oturma odasına girdiğimde oğlumun kedime ödül maması attığını, kocamın da onunla birlikte köpeğimizin tasmaından tuttuğunu gördüm.

Bunu görünce ve beni rahatsız edince ellerimi kalçalarımaya koyarak "Ciddi misin?" diye sordum.

Kocamın gözleri bana geldi.

Elbisemin üzerine düşerken gözleri karardı ve yüzü rahmimde hissettiğim bir ifadeye büründü.

Oğlumun gözleri de bana geldi.

Gidecek bir yerimiz olduğu için Jack'e odaklanmaya karar verdim. "Ne var anne?" Jack sordu.

"Yavrum, veteriner Wilson'ın çok şişman olduğunu söyledi," dedim ona, mutfaktaki çantamı alabilmek için oturma odasına doğru yürümeye devam ederken.

Jack, "Babam Wilson'ın aldığı tek eggerzize'ın kedi ödülleri için koşturmak olduğunu söylüyor," diye cevap verdi.

Yanından geçerken Colt'a ters ters baktım ve bunu daha çok çocuğumuza yalan söylemediği için yaptım - Wilson çok tembeldi - bu yüzden karşılık verecek bir şeyim yoktu.

Colt ise ben geçerken bana sırtıttı. Yıllardır bakışlarıma karşı dayanıklı olmak zorundaydı. Bu da can sıkıcıydı.

Mutfağa gittim ve Colt'a "Ona kaç tane verdin?" diye sordum. "Üç," diye yalan söyledi Colt.

"Eelehben," dedi Jack gerçeği söyleyerek.

Beni mutfağa kadar takip eden Colt'a tekrar ters ters baktım.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Wilson'ın kedi ödülleri hakkında üç bininci tartışmamızı yapmayalım."

Ne yazık ki yanılmadı.

"Scout halledildi mi?" Muhtemelen daha önce ödülleri almış ama bunu unutmuş olan köpeğimizi sordum, bu yüzden şimdi mutfağa girip doğruca kaplarına yöneldi.

Colt cevap verirken mutfak tezgâhının üzerinde duran çantamdaki eşyaları içine koyabilmek için kolumun altından debriyajımı çıkardım,

"Evet," dedi sırtıma otururken. Sonra eğilip çıplak omzumu öptü ve kulağıma mırıldandı: "Bu elbiseyi sevdim bebeğim."

Kocamın sıcaklığını hissederek kızgınlığımın bir kısmını kaybettim. Dudaklarının dokunuşuyla daha çok kaybettim. Sözleriyle daha çok kaybettim.

Gözümün ucuyla bir şey gördüğümde her şeyi kaybettim. Gümüşü severdim. Sevdiğim için de çok takardım.

Ve her gün, eve ne zaman gelirsem geleyim -gece sekiz ya da sabah üç-gümüşlerimi mutfak tezgahımızda çıkarıyordum.

Nereye düştüyse bir yığın halinde düşürdüm.

Bir daha gördüğümde, kocamın onu düzenlediğini göürdüm. Bilezikler bir demet halinde. Yüzükler dizilmiş. Zincirler düzeltilmiş. Küpeler üst üste dizilmiş.

Bazen bunu yaparken onu görüyordum, bu yüzden bunun temiz tutmakla ilgili olmadığını biliyordum. Bunu yaptığında dokunuşu saygılıydı, sanki mücevherler hala üzerimdeymiş gibi.

Bunu neden yaptığını bilmiyordum. Hiç sormadım. Sadece parmaklarının gümüşüme, sevdiğim bir şeye, bana dokunan bir şeye dokunduğunu düşünerek güzel hissettirmesine izin verdim.

Onlarca yıl kaybettikten sonra, şimdi yıllardır tekrar birlikteydik.

Her gün mutfakta gümüşlerimi çıkarırdım.

Kocam da her gün benim için düzeltiyordu. Artık düzelmişti.

Ve Colt'un onu düzeltmek için yaptığı her dokunuşu tenimde hissettim. Ona sahip olmayı sevdiğim gibi buna sahip olmayı da seviyordum.

Ve hiçbir kadın buna sahipken sinirlenemezdi. Çantamla işimi bitirdim ve döndüm.

Colt harekete izin vermek için yer değiştirdi, ama sonra tekrar değiştirerek kollarını bana doladı.

Ellerimi kaldırdım ve omuzlarına koydum, gözlerim erkeğimi taradı.

"Sen de o kadar kötü görünmüyorsun," dedim.

Sırıttı, içeri daldı ve ağzını benimkine değdirdi. "Gidebilir miyiz?" Jack sordu.

İkimiz de mutfakta duran oğlumuza baktık. "Ethan'la oynamak istiyorum," diye sabırsızlığını açıkladı.

Jack, Ethan'ı ağabeyiymiş gibi severdi. Ethan da bunu geri verdi.

Colt beni bırakıp oğlunun yanına gitmeden önce beni çabucak sıktı.

Onu kucağına aldı ve kalçasına oturttu, Jack' üzerinde babasının giydiğı takım elbise pantolonuna ve gömleğine çok benzeyen küçük adam takım elbisesi ve gömleğı vardı.

"Gidiyoruz ama size söylediklerimizi unutmayın," dedi Colt, onları mutfaktan çıkarırken. "Bugün büyük bir gün. Ethan meşgul olacak."

"Ama oynayabilecek, değil mi?" Jack sordu.

"Evet, sanırım bir süre sonra oynayabilecek." Jack babasına gülümsedi.

Colt, yemek odasındaki sandalyenin arkasından kendi takım elbise ceketini ve masanın üzerinde duran Jack'inkini alırken gülümsedi.

Bana gelince.

İçimden gülümsedim.

Bugünlerde bunu çok yapıyorum.

Sonra tekrar, bunu dışarıda da çok yaptım.

Debriyajımı aldım ve mutfak kapısına doğru ilerledim, bu sırada köpeğıme bir tırmık attım.

Dışarı çıktım. Kocam ve oğlum da arkamdan çıktılar.

Colt kapıyı kilitleyebilmek için Jack'i yere bıraktı ve ben de küçük oğlumun elini tuttum. Büyüyen ve artık bir bebek olmayan küçük oğlumun.

Colt'un kamyonetine doğru

yürüdük. İçine tırmandık.

Ve Colt bizi Ethan'a götürdü.

* * * * *

Göl kenarında, yemeklerini ağabeyimin ızgarada pişireceğı ve masaların cips, sos ve salatalarla donatılacağı bir düğün için - düğüne özgü tek şey nedimelerin ısrarla hazırlattığı çiçekler ve süslemeler (o sabah hepimiz bunu yapmak için erkenden kalkmıştık) ve gelinin annesinin hazırlamasını istediğı güzel bir düğün pastasıydı - düğün partisi muazzamdı.

Vi baş nedime, ben onun yanında, Dusty, Rocky, Mimi, Jessie, Josie ve Frankie.

Diğer tarafta sağdıç olarak Tanner, Mike, Colt, Sully, Cal, Sean, Drew ve Ryker.

Evet, Ryker.

Gelin ısrar etmişti.

birlikte, damat itiraz etmemiştir.

İşte Ryker orada durmuş, deli gibi sırtıyor ve takım elbisesinin içinde kıpırdanıyordu.

Ve insanlar harika bir göl evinin dışındaki sakin bir gölün yanında yeşil çimlerin üzerinde dururken, gelin ortaya çıktı.

Harika görünüyordu.

Sade, vücuda oturan, dizlerine kadar inen ve beline tozlu gül rengi saten bir kurdele sarılmış straplez beyaz dantel elbise; elinde, o sabah evin etrafını çevreleyen çalılardan kendi elleriyle kopardığı gümüşü pembe Indiana şakayıklarından kalın bir demet.

Anne solunda.

Oğlu sağında.

Hepimizin dağıldığı gölün kenarına geldiler; Morrie'nin arkadaşlarından biri gitarıyla Pachelbel çalarken, gelin çimenlerin arasında askılı, sivri topuklu sandaletleriyle ustalıkla ilerlemeyi başarmıştı.

Cher de tüm yürüyüşü gözlerini Merry'ye dikerek tamamladı. Alay durdu.

Papaz Knox, "Bu kadını evlenmek için kim getirdi?" diye sordu.

Ethan'ın omuzları dikleşti ve yüksek sesle, "Annesi ve ben biliyoruz," diye seslendi.

Gözlerimin ıslandığını hissettim ve Cher' profilini yakaladığımda neredeyse kendimi kaybediyordum, yanakları allıkla tozlanmıştı, rengi üzerine serptiği pudrayla parlıyordu, şimdi daha pembeydi, tıpkı kendi ıslaklığıyla savaşıırken gözleri gibi.

Cher ağlamazdı. Hiç ağlamadı. Gördüğüm kadarıyla.

Tabii oğlu onu beş yıldır sevdiği adama vermiyorsa ve bunu ona daha yeni belli etmemişse.

Cher annesini öptü ve sarıldı. O da Ethan'a aynısını yaptı.

Merry öne çıktı ve Grace'i öpüp kucakladı. Ethan'ın elini sıkmayı teklif etti ama Ethan başka bir şey istediğine karar verdi ve Merry'nin ortasına sarıldı.

Merry de ona sarıldı. Vi

boğuk bir ses çıkardı.

Boğazımı temizledim.

Ethan annesinin elini tuttu ve Merry'ye uzattı. Merry kabul etti.

Vaize döndüler.

Ondan sonra Garrett Merrick ve Cher Rivers evlendi.

* * * * *

Colt

Karısının ön tarafı kendisine yakın bir şekilde durmuş, kolunu karısının omuzlarına dolamış, karısının kollarını da onun kollarının ortasına sarmış, izliyordu.

Ve anlamıyor. Feb'in
kulağına eğildi.

"Neden gülüyorlar?" diye sordu. Kız
onun gözlerini yakaladı.
Kahverengi gözleri dans
ediyordu. "Hiçbir fikrim yok,"
diye cevap verdi.

İkisi de Merry ve Cher'in göl evinin ön verandasına döndüler, orada yeni karı
koca ilk danslarını ediyorlardı, Merry Cher'i sallıyordu, ikisi de birbirlerinin
kollarında sımsıkı sarılmıştı, ikisi de gülmekten kırılıyordu ve tüm bunları Celine
Dion'un "My Heart Will Go On" şarkısı eşliğinde yapıyorlardı.

Hayır, Colt .

Ama değer verdiği iki insanı bu kadar mutlu görmek... Buna
ihtiyacı yoktu.

* * * * *

Cal

Temmuz, Üç Yıl Sonra

Cal kilisenin arka tarafında duruyordu.

Tony'nin arkadaşı Vi'ye koridorda eşlik etmişti.

Vakit gelmişti.

Kahretsin, Kate neredeydi?

Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve dönüp Keirry'nin uzun nedime elbisesini
giydiğini ve küçük kız kardeşinin elini tuttuğunu düşünerek olabildiğince hızlı bir
şekilde ona doğru koştuğunu gördü.

Angie, Keira'nın hemen yanında koşuyordu. Yine de küçük kızı, büyük kızını
cehennemin ağzına kadar takip edebilirdi.

Gerçek.

Sadece Keira'nın onu oraya götürmemesini ummak zorundaydı. Keirry bela
için bir mıknaş gibiydi ve Cal Tanrı'ya şükrediyordu ki onun için ölebilecek
olan Jasper Layne'e kancayı takmıştı.

Onların kendisine doğru gelmesini izledi ve çenesinin sertleştiğini
hissederek bunu yaptı. O lanet nedime elbiseleri konusunda ayak
dirtmişti.

Ve her zamanki gibi, kızları onun üzerinden geçip gitmişlerdi.

Çok fazla dekolte gösteriyordu.

Ve çok dardı. Ayrıca çok geçti.

Diğer nedimeler de onun arkasından çıkmaya başladı.

Yani bu bok olacaktı.

Sikeyim.

"Baba!" Angie bağırды, Keira'dan kurtuldu ve çiçekçi kız elbisesi içinde çok güzel görünerek ona doğru koştu.

Eğildi ve onu yakaladı.

Onu kollarında sallayarak, "Hey, bebeğim," diye mırıldandı.

"Selam baba," dedi Cal'a annesini hatırlatan kocaman bir sırıtış ve değerlendirici bir bakışla. "Yakışıklı görünüyorsun."

Onun boynunu öptü. "Ve normal güzelliğinden daha da güzel görünüyorsun."

Gülümsemesi daha da büyüdü.

Keirry ona doğru geldi ve kolundan tuttu. "Joe,

Kate seninle konuşmak istiyor."

Ona baktı. "Yine mi geldin?"

"Kate seninle konuşmak istiyor," diye tekrarladı.

Vi aşağı indirildikten sonra kapatılan kilisenin kapılarına baktı. Kapıların açılması gerekiyordu, böylece Kate Vi, Keira, Angie, Sam ve Ben'in hayran olduğu ama Cal'in nefret ettiği bir Chicago polisiyle çok genç yaşta evlenmeden önce Kate'in arkadaşları ve kız kardeşleri koridorda yürüyebileceklerdi.

Tekrar kız arkadaşına baktı. "Keirry, şimdi sohbet etmenin sırası değil."

Angie'ye uzandı ve kız kardeşini onun kollarından çekti. "O zaman acele etsen iyi olur."

Tanrım, belki de korkuyordu. Bütün gün

aldığı en iyi haber bu olurdu.

Gerçi bu annesinin aklını kaçırmasına neden olabilirdi. Hırladı.

Hiçbir kelime çıkmadı, sadece hırladı.

Sonra antreden geçip kızların hazırlandığı köşeye doğru ilerledi.

Kate'in durduğunu görünce durdu. Nefes almayı da bıraktı.

"Hey, Joe," diye fısıldadı.

Kahretsin, onun kızı çok
güzeldi. Onun kızı değil.

Ama
yine de.

Kız
arkadaşı.

Ona doğru ilerledi.

O büyük değildi, Kate değil. Kocaman bir etek yok. Devasa fiyat etiketi yok.

O ve Vi, eğer isteseydi ona ayda bir düğün yaparlardı. O alacağı şeyi istedi.

Kolay. Zarif.

Kate.

Şimdi, Keira'nın bir böbreğini satmak anlamına gelecekti ve Cal bunu yüklü
olsa bile söyleyebilirdi.

Buketiyle uğraşan Kate onun eline uzandı.

Ona dokunduğu anda, parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı.

"Bir şey söylemem gerek Joe," diye fısıldadı.

Olamaz.

Bunu yapmayacaklardı.

O gün olanlarla zar zor başa çıkabiliyordu. Bunu

yapmayacaklarından emindi.

"Söylemene gerek yok," fısıldadı. Kızın

parmakları adamın parmaklarında sıkılaştı.

"Söylemek zorundayım." "Katy-"

"Joe."

Sustu ve kızın elini ve bakışlarını tutarak oldu. Her zamanki

gibi, kızlarına karşı.

O konuştu.

"Dünyada senden başka şu anda burada olmak istediğim kimse yok."

Tanrım.

"Bebeğim..." Sesi o kadar sertti ki, bu kelime boğazını gıcırdatarak çıkıyordu.

"Hiç kimse, Joe."

Cal yutkundu ve onu daha yakına çekti.

"O benimle. O her zaman benimle," dedi ona. "Bu yüzden ben de seninle
birlikte olduğum için mutluyum."

"Seninle gurur duyardı, Kate."

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Biliyorum."

"Çok gururluyum, tatlım."

"Biliyorum, Joe."

"O kadar güzelsin ki bebeğim, sana bakarken içim acıyor," dedi ona.

Katy dudaklarını birbirine bastırdı.

Daha bitirmemişti.

"Hayatımın en gurur anı olduğu yalan değil, seninle o koridorda yürümek."

Bir ses çıkardı.

Onu kollarına çekti. Tuttu.

Sıkıca tuttu.

Çünkü bu onun son .

Bir süre sonra Kate başını arkaya eğdi. "Muhtemelen gidip evlenmeliyim."

Cal ona sırttı. "Evet."

Kolundan tuttu ve onu . İkisi de durdu.

Keira oradaydı, yakındı, Angie onun kalçasındaydı. Onun da gözleri parlıyordu.

"Buraya gel, ahmak," diye emretti Kate.

Keira onlara doğru koştu.

Cal bir kolunda Kate, diğer kolunu Keira'nın omuzlarına atmış, Keira'nın kolu kız kardeşine sarılmış halde koridordan geçip antreye doğru yürüdü.

Kızlarından ikisinin gitmesine izin vermek zorunda kaldı, böylece birini sevdiği adama vermek için koridorda yürütebilecekti.

Beş dakika sonra bunu yaptı.

Yalan söylemedi.

Hayatının en gurur verici anıydı. Ve çok acımişti.

* * * * *

Menekşe

Ben'i kucağıma aldım.

Sam sunakta küçük bir çocuk smokini giymiş, Tony'nin sağdıcının bacaklarına yaslanmış, yüzük taşıyıcı yastığını sallıyordu, babasının oğlu, kafası tamamen sıkılmıştı.

Angie, Keira'nın yanında durmuş, Keira'nın babasının gözlerine sahip minime'i, ablasının evlenmesini pür dikkat izliyordu.

Kocam kolunu omuzlarıma dolamıştı.

Beni sıktı.

Ona bakmak için döndüm.

Eğildi ve alnını benimkine değdirdi, burnu benimkinin yanında duruyordu.

Nefesimi tuttum.

Sonra tam Ben kıpırdanıp sarsılarak kolumdan babasına doğru fırladığında geri çekildi.

Joe onu kolaylıkla yakaladı ve göğsüne yasladı. İzledim.

Küçük adamımızda böyle bir şey vardı. Garip ve harikaydı.

Ne zaman babasının göğsüne vursa sakinleşirdi. Dış çıkarırken bile. Düşüp bir yerini sıyırdığında bile. Sanki ihtiyacı olan tek şey babasının sağlamlığının, gücünün kanıtıydı ve o da kendini bırakabiliyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

O zaman da böyle yapmıştı, Joe onu sımsıkı sararken yanağını babasının göğsüne dayayarak kıvrılmıştı, Ben elini babasının yakasına hafifçe yaslamıştı, gözlerini ablalarından birine dikebilmek için yana kaymıştı, hepsi de ona tapıyordu, küçük oğlum da onlara tapıyordu.

Joe'nun gözleri Kate'in üzerindeydi.

Benimkini kızıma geri verdim.

Alnına dokunmanın ne olduğunu biliyordum. Sormama gerek yoktu. Joe'nun açıklamasına gerek yoktu.

Bu onun terazimizin dengesini bozduğumu söyleme şekliydi... yine. Onun verdiği ve benim verdiğim hayatımızın terazisi ve bunun ileri geri gidip dengede kalması gerekiyordu.

Verme şeklimle her zaman dengeyi bozduğumu düşünüyordu.

Yanılıyordu.

Oğlumuz göğsünderken ona bakmama bile gerek yoktu. On beş dakika önce yüzündeki o ifadeyle kızımı koridorda yürütürken nasıl hissettiğimi düşünmeme yoktu. O bakış, hiçbir yerde olmak istemediğini söylüyordu ama aynı zamanda onu alıp diğer tarafa taşımak, hiç büyümedikleri ve gitmelerine asla izin vermek zorunda olmadığınız bir yere götürmek istiyordu.

Hayır, bunların hiçbirine ya da Joe'nun garaj yolumuzdaki karı küremeye başladığı o akşamdan beri yaptığı milyonlarca başka şeye ihtiyacım yoktu.

Joe'nun terazimizin dengesini sonsuza dek bozduğunu bilerek yaşadım çünkü kızımın düğününde oturuyordum çünkü Joe

böylece yapabilirdim.

Hayatımı kurtarmıştı.

Bana sevgisini verdi.

Kızlarıma sevgisini vermişti.

Kızlarıma ve bana daha fazla bebek, büyük bir aile vermişti.

Terazimizin dengesini bozmamın imkanı yoktu.

Bu da terazimizin aslında dengede kaldığı anlamına geliyordu, o teraziyi benim düşürdüğümü düşünüyordu, ben ise onun düşürdüğünü biliyordum.

Koluna daha da sokuldum.

Etrafımda sıkılaştırdı. Denge.

Dudaklarımın yukarı kalktığını hissettim.

Ve güzel kızımın sevdiği adamla, bana babasını çok hatırlatan bir adamla evlenmesini izledim.

Ve bir sürü Joe.

Joe'nun tamamen nefret ettiği bir adam.

Çünkü kız arkadaşını elinden aldı.

* * * * *

Layne

Haziran, Dört Yıl Sonra

Tripp kardeşine, "Bunca zaman Keirry'yi devirmemeyi başararak iyi iş çıkardın," dedi.

Jasper sırtarak Tripp'e baktı ama aynı zamanda, "Kapa çeneni, Tripp-o-matic," diye mırıldandı.

Tanner Layne, "Joe Callahan aklını kaçırıp kızına elini sürdüğü için ne senin ne de benim öldüğümüzü düşünerek bunu destekliyorum," diye ekledi.

"Cal aklını kaçırmaz baba. Benden çok hoşlanıyor," dedi Jasper ona. Neyse ki bu doğrudu.

Tripp, "Cal'in Keira'yla birlikte olduğun kısmını tamamen inkar ettiğini garanti edebilirim," diye paylaştı. "Şu anda bile bebekleriniz var, onları tertemiz bir şekilde dünyaya getirdiğinizi ilan etmeyi düşünebilirsiniz."

Jasper mantıklı bir şekilde, "İnkâr ediyor olabilir," diye karşılık verdi. "Demek olan oldu ve ben hâlâ olacaklar için nefes alıyorum."

"Bu amaçla..." Rocky' sesi merdivenlerin tepesinden geldi.

Layne gözlerini omzunun üzerinden çevirdiğinde karısının, Layne zamanında egzersiz/ofis alanı olarak kullanılan çatı katında onların arasına baktığını gördü.

çocuklarıyla birlikte orada yaşıyordu.

Artık oğlanlar gitmiş ve ev kızlarla dolmuştu, Layne spor salonunda çalışıyordu ve çatı katı alternatif bir televizyon alanıydı çünkü Cecelia ve Annabel ne izlemek istedikleri konusunda asla anlaşıyorlardı.

Artık o ve çocukları eskiden olduğu gibi egzersiz aletlerinin üzerinde tembellik etmiyorlardı.

Büyük bir koltukta uzanıyorlardı.

"Sanırım gitsek iyi olacak, böylece kiliseye zamanında varabiliriz," diye bitirdi Rocky.

Bu da, Jasper o gün Keira ile evleneceği için smokin giyerek büyük bir koltukta uzandıkları anlamına geliyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı Tripp, bir elini kanepenin arkasına koydu ve vücudunu kanepenin üzerinden atarak ayaklarının üzerine düştü. "Gidip Giselle'i almalıyım. Orada buluşuruz."

Yola çıktı ama durup yanağına bir öpücük kondurmadan Rocky'yi geçmedi.

Rocky bunu kabul etti ve Tripp merdivenlerden inerken, kanepeden katlanarak inen kocasına baktı. Sonra aynı şeyi yapmakta olan oğluna baktı.

Daha sonra karısı tek kelime etmeden Layne'i Jas'la bırakarak merdivenlerden indi.

Oğluna döndü.

"Beni becerdin dostum," dedi.

Jas'ın başı sarsıldı ve aniden hareket etmeyi bıraktı.

"Ne?" diye sordu.

"Ne istediğini biliyordum. İsteddiğini buldum. Onunla ilgilendin. Onun için doğru olanı yaptın. Ona aşık oldun. Buraya gelmek için zaman harcadın. Sen kendini toparladın. Keira da kendininkini. Şimdi hayatına devam ediyorsun. Bu, babaların yapması gereken şeyi yapamayacağım anlamına geliyor. Verecek bir baba tavsiyem yok. Uyarılarım yok. Rehberliğim yok. Hiçbir şeyim yok."

Jasper ona sırtıttı.

"Sevgi ve gururdan başka bir şey yok," diye ekledi Layne.

Jasper'ın sırtışı soldu ve bakışları yaşlı adamın üzerinde yoğunlaştı.

"Sen ve kardeşin bir adamın umabileceği en iyi evlatlarsınız, dostum. Sizi seviyorum ve sizinle o kadar gurur duyuyorum ki içim acıyor," diye bitirdi Layne.

Jasper ona doğru hareketlendi. Layne oğlunu ensesinden yakaladı ve göğsüne doğru çekti.

Jas kollarını babasına doladı. Jasper'ın boynunu sıktı.
Jas sırtına vurdu. Bıraktılar.
Boğazlarını temizlediler.
Sonra Layne, "Seni kiliseye götürelim." dedi.

* * * * *

Kadını koluna iyice yaslandı ve dudaklarını kulağında hissetti. "Bir sorunumuz var," diye fısıldadı.

Evet, bir sorunları vardı.

Çocukların annesi onların sıralarında oturuyordu.

Bu tutumu nedeniyle her iki oğluyla da ilişkileri gerilmişti ve yıllardır da öyleydi. Jasper iyi bir adam olduğu için davet edilmişti. Annesiyle arası ne kadar gergin olursa olsun, o da iyi bir evlattı ve annesinin de orada olmasını istiyordu.

Ama Gabby nefret ettiği eski kocası ve onun nefret ettiği karısıyla aynı sırada oturmaktan mutlu değildi ve Gabby olarak bunu saklamıyordu.

Bu da Layne'i kızdırdı.

Aynı zamanda, o sırada Gabby'nin arkasındaki sırada oturan ve ona hançer gibi bakan annesi Vera'yı da kızdırmıştı.

Devin Vera'nın elini sıkıca kavradı, bu da Layne'e Vera'nın Devin'in onu kontrol altına alması gerektiğini hissettiren bir şey söylediğini gösteriyordu.

Ve Layne oğlunun düğününde bir kedi kavgası istemiyordu.

Devin'in onu kontrol altında tuttuğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Devin ona bir bakış attı, sonra boştaki eliyle smokin cebine uzanıp bir matara çıkardı.

Tek eliyle söktü ve sertçe çekti.

O bunu yaparken Vera döndü ve , "Devin!" diye bağırdı.

Akıl hocası, en iyi arkadaşı ve şimdi de üvey babası annesine döndü. "Sen yaramazlık yapma, ben de içki içme ihtiyacı hissetmeyeyim."

Vera oflayıp pufladı ve koltuğuna geri oturarak Gabby'nin başının dik dik bakmaya devam etti.

Devin şişeyi cebine geri koydu.

Layne, karısına baktığında (neyse ki) onları tamamen görmezden gelen gergin yüzü Gabby'ye sadece bir bakış attı.

"Anladım sayılır, tatlım," diye mırıldandı.

"Gabby hakkında konuşmuyorum," diye fısıldadı. "Hepimiz Gabby'ye alıştık. Ben hem CeeCee'nin hem de Bel'in Jack Colton'a aşık olmasından bahsediyorum."

Layne kadının ötesine, yanındaki sırada oturan iki kızına baktı.

O anda bebeklerinin hiçbiri Jack Colton'ı umursamıyordu. CeeCee ve Bel'in gözleri kilisenin yan tarafındaki kapıya takılmıştı ve kardeşlerinin çok yakında oradan çıkacağını biliyorlardı.

Jasper'ın büyük günü için iyi anlaşıyorlardı.

Bu alışılmadık bir durum değildi ve sadece kızları sevgili ağabeylerine iyi davranmıyordu. Eğer kavga etmiyorlarsa, birbirlerinin saçlarını yapıyorlardı ve her iki işe de eşit zaman ayırıyorlardı.

Layne anlamadı.

Denemedi.

Rocky anladı.

Layne iki babanın kızını şımarttı.

Rocky iki kız çocuğu yetiştirdi ve sahip olduğu tüm iyiliği onlarla paylaştı.

Yani işe yaradı.

"Jack dışında hiçbiri çift haneli sayılarda değil, Roc. Henüz bu konuda endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum," diye yanıtladı Layne, bakışlarını sunağa çevirerek.

"Tamam, eğer öyle düşünmüyorsan, Angie Callahan'ın da ona aşık olduğunu bilmiyorsun demektir," diye karşılık verdi.

Kahretsin.

Karısına baktı. Karısı onun gözlerini yakaladığında kaşlarını kaldırarak sözsüz bir şekilde "*Gördün mü?*" dedi.

"Callahan'larla başka bir aşk karmaşası yaşamadan önce Jasper'ı Keira'ya bağlamaya ne dersin?" diye önerdi.

Rocky sırttı.

Kilisenin yan kapısı açıldı ve Jasper, ardından Tripp ve Jas'ın birkaç arkadaşı dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra Layne bir kilisede durmuş, oğlunun Keira Winters'in koridorda yürüyüşünü izlemesini seyreliyordu.

Rocky başka bir şey izliyordu ve kız sırtının derinliklerine doğru eğilip tekrar kulağını bulduğunda bunu anladı. "Cal ne zaman kızlarından birini koridorda yürütse, neden yüzüne bir kez bakıp gözyaşlarına boğulmak istiyorum?"

Layne bakışlarını oğlundan Cal'a baktı.
Sonra tekrar Jasper'a baktı ve oğlunun yüzünde farklı ama aynı olan bir şey gördü.
O da bariz olanı gösterdi.
"Çünkü aşkın bakışı budur, tatlı yanaklar," diye fısıldadı. Kız onun elini buldu. "Evet."
Parmaklarını onunkilere doladı. Cal,
Keira'yı ele verdi.
Jasper onu kabul etti.
Layne'in boğazı şey boyunca acıdı.
Ama oğlunun gelinini öpüşünü izlediğinde acısı . Ve tek hissettiği karısının eliydi.
Ve mutlu.

* * * * *

Mike

Eylül, Yedi Yıl Sonra

"Um...bebeğim, sanırım bir sorunumuz var."
Mike mutfak tezgahının postaları karıştırırken karısına baktı.
Onun yüzündeki ifadeyi biliyordu.
"Lütfen Angel, bana kızımın tekrar hamile olduğunu söyleme."
Evlendiklerinden bu yana geçen altı yıl içinde Reese sekiz kitap yayınlamıştı.
O ve kocası Fin, Mike'a üç de torun vermişlerdi.
Kızı, kocası ve yavrularıyla birlikte çiftliğinde son derece mutluydu.
Mike hayatın güzelliklerini yaşayabiliyordu çünkü Dusty ona bunu vermişti.
Bunu ona torunları verdi.
Ama kızlarıyla mutlu değildi.
Çünkü Mike'ın Mandy adında ablasından çok daha küçük bir kızı daha vardı.
Bu, bu tür bir işkencenin -bebek kızlarının bebek yapması- uzun süreceği anlamına geliyordu.
Hiç
bitmeyecek.
İsa.
Dusty sırtarak ona doğru ilerledi.

"Hayır, güzelim." Ona yakın durdu. "Rees hamile değil. Gerçi yaklaşan bir torunu asla sorun olarak tanımlamam. *Bu bir sorun.* Ya da en azından başlangıçta öyle olabilir."

"Ne?" diye sordu.

"Sadece çağırıyor yaptığımı ve vahşi canavarı ilk etapta evcilleştirdiğimi söyleyeceğim," dedi.

Bu bir cevap değildi. Yine de zihinsel olarak daha sıkı çalışmasına neden oldu. "Ne?" diye tekrarladı.

Elini tezgâha doğru uzattı, tabletini aldı, aşağıya , parmağını ekranda kaydırdı ve sonunda gözleri onunkilere geldi.

"Destek ol," diye fısıldadı.

"Siktir," diye mırıldandı.

Tableti ona çevirdi. Adamın gözleri tablete kaydı.

Üzerinde çevrimiçi bir eğlence haber sitesi vardı.

Başlık da şöyleydi: "Broken Bird'den Jonas Haines Vegas'ta Model Adriana Rivera ile Evlendi."

"Ne oluyor lan?" Mike mırıldandı, tableti karısının elinden çekip aldı ve okudu.

"No" olarak bilinen, liste başı rock grubu Broken Bird'ün solisti, baş gitaristi ve kurucusu Jonas Haines'in dün bir dargın bir barışık kız arkadaşı mayo modeli Adriana Rivera ile Las Vegas'ta evlendiği bildirildi.

31 yaşındaki Haines ve 20 yaşındaki Rivera, fırtınalı ilişkileriyle son iki yıldır dedikodu sütunlarına hakim oldular. Buna Haines'in, Rivera'nın sevgilisini takip eden çılgın bir hayranının yerini tespit ettiğinde saldırı ve darp suçlamasıyla kısa bir süre hapiste kalması da dahil. Suçlamalar daha sonra, suç teşkil eden taciz ve tehditten suçlu bulunan ve daha az ceza alan Alfie Birk için yapılan bir savunma pazarlığı düzenlemesiyle düşürüldü.

Haines'in sağdıcının bir kadın olduğu bildirildi. Blue Moon Gypsies'den Stella Gunn, Haines ve Broken Bird'ün çıkış yapmasını sağlayan, Broken Bird'den daha bir plak anlaşması imzalamadan önce Gypsies için açılış yapmasını isteyen köklü rock yıldızı, rockçının yanında yer aldı.

Buna karşılık Rivera'yı savunan bir erkek vardı. Gunn'ın kocası ve Los Angeles'taki seçkin bir güvenlik ajansının başkanı olan Kai Mason, Broken Bird'ün ve Rivera'nın şahsen kullandığı ajans, modelin yanında yer aldı.

Broken Bird'ün ekibinin şu anda Haines ve Rivera'nın ilişkisinin "kesinlikle devam ettiğini" belirtmesi dışında ne Haines'in ne de Rivera'nın sözcüleri nikâhı doğruluyor. Gelin ve damadın ailelerini düğünün gerçekleştiğinden haberdar etmeleri için teyidin geciktirildiği iddia ediliyor.

Yeni evlilerin şu anda nerede oldukları bilinmiyor; ancak sosyal medya siteleri Las Vegas ve Los Angeles havaalanlarında çifti gördüklerini belirten ve balayından başka bir şey için bu adalara giden bir Fiji Havayolları uçağına bindiklerini bildiren tanıklarla doldu.

İşini bitiren Mike karısına baktı.

"Hunter mutlu değil," dedi Dusty, Mike'ın onun not etmesine ihtiyaç duymadığı bir şey.

Hunter, Dusty'nin en iyi arkadaşının kocasıydı. Aynı zamanda Adriana'nın babasıydı.

Ve son olarak Hunter, No ve Addie'nin birlikte geçirdikleri yıllardan daha uzun bir süredir bu durumdan pek hoşlanmıyordu. Aslında, kızını on üç yaşında, kız kardeşinin düğününde çalan grupla birlikte olan No'ya aşk dolu gözlerle bakarken gördüğü ilk andan beri.

"Ama onu ettim," diye bitirdi Dusty.

"No'dan haber aldın mı?" Mike sordu.

Başını iki yana salladı. "Ben aradım. Reese aradı. Fin bile aradı. Cevap vermiyor." Ağzı buruştu. "Muhtemelen Fiji'de bizden bir gün önde olduğu içindir." Durakladı, sonra ekledi, "Ve meşgul."

Mike ona, "Bu hiç komik değil," diye bilgi verdi.

Karısının dudaklarının titremeye devam edişini izledi. "Angel," diye uyardı.

Dudaklarının kıvrılması durdu. "Addie on üç yaşından beri No'ya aşık."

Mike'ın buna söyleyecek bir şeyi yoktu çünkü bu doğrudu.

"Ve No, iki yıl önce tekrar karşılaştıkları andan beri ona aşık," diye devam etti.

"İçki içecek yaşta bile değil," dedi Mike. "Aşık olacak yaşta," diye karşılık verdi Dusty. "Aşık olduğunu *düşünecek* kadar yaşlı."

"Bebeğim," diye fısıldadı, yaklaşarak. "Noel'de o ikisiyle buradaydın. Endişelenmeni anlıyorum. Ama onları izleyip de birbirlerine tamamen, umutsuzca, delicesine *aşık* olduklarını görmemen mümkün değil."

Kahretsin, buna da bir şey diyemedi. Çünkü bu doğrudu.

Mike bir kolunu karısına doladı ve telefonunu çıkardı. Başparmağını ekranın üzerinde kaydırırken ona sarıldı.

Kulağına götürdü.

Jonas üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Baba."

"Benim için bazı haberlerin var mı, Hayır?"

Görünüşe göre anlamamıştı çünkü sessizlik vardı.

"Jonas," diye sordu Mike.

"Bu o, baba. Genç ama değil. Bu o. Öyle işte."

"Evet, sizi son gördüğümüzde ikiniz de bunu ailenizden saklamadınız ve ikinizin de alenen yaptığınız çılgınlıkları toplumdan da saklamadınız."

"Addie'yi bilirsin. O dramla ilgilidir."

Oğlunun sesi bundan hoşlanmış gibi geliyordu.

Sonra tekrar, onunla evlendi, yani evlendi.

"Sorun bu değil," dedi Mike. "Mesele, bunu lanet olası bir tablette okumuş olmam."

Jonas, "O anlık bir şeydi," diye mırıldandı. Mike ona, "O kısmı ben çözdüm," dedi.

"Döndüğümüzde başka bir tören yapacağız," diye garanti verdi No. "Ailelerimizle birlikte yapacağımız bir tören."

"Başka bir düğüne gitmeden de yapabilirim, Hayır. Böyle bir şeyi doğrudan oğlumdan duymak yerine okumaktan pek hoşlanmıyorum. Sen ünlü birisin. Senin hakkında doğru olan ve yalan olan çok şey duyuyorum. Ama önemli olduğunda, mutlu olduğun anlamına geldiğinde, bunu *senden* duymak istiyorum."

"Mutluyum baba," dedi No sessizce.

Mike nefesini içine çekti.

Mike sessizce, "Sevindim oğlum," diye cevap verdi. Dusty daha da yaklaştı.

"O da mutlu," dedi Jonas ona. Mike, "Ben de buna çok sevindim," diye karşılık verdi.

"Meşgul olduğumuz için ve önce senin bilmeni istediğim için telefonları saksaklıyorduk. Artık biliyorsun, bu yüzden Rees'i aramalıyım."

"Evet, kız kardeşin onu ünlülerin düğününden mahrum bıraktığın için kıcına tekme basabilir."

"*New York Times* listesindeki son beş kitap. Ailedeki tek ünlü ben değilim."

"Şanslıyım ki hayatında onu ayakları üzerinde tutan biri var, otel odalarını basan biri değil."

"Addie bir vazo kırdı. Olay medya tarafından abartıldı." "Onu sana fırlatarak kırdı."

"Çok heyecanlı."

Mike oraya gitmek istemiyordu.

"Kız kardeşini ara," diye emretti.

"Yapacağım," dedi No, sesinde bir gülümseme vardı. "Peki ya babam?" "Evet, Jonas?"

"Seni seviyorum."

Mike iç çekti.

Sonra dedi ki, "Aynı. Addie'ye sevgilerimizi iletin. İkkinizi de yakında görmeyi umuyoruz."

"Dusty, Mandy ve Austin'e sevgiler."

"Tamam. Görüşürüz, evlat."

"Görüşürüz, baba."

Bağlantıyı kestiler.

Mike telefonunu tezgâhın üzerine fırlattı. Dusty daha da yaklaştı.

"Her şey mi?" diye

sordu. "Sesi mutlu

geliyor." Kadını

gülümsedi.

"Gerçekten mutluyum," diye fısıldadı.

"O zaman her şey yolunda," fısıldadı. Adam onun gözlerinin içine baktı.

O da mutluydu. O mutlu olduğu için mutluydu ve oğlu mutlu olduğu için mutluydu.

"Seni seviyorum, Angel," diye mırıldandı.

"Evet, , her şey yolunda," diye cevap verdi ve ayak parmaklarının ucuna kadar yuvarlandı. Mike onun ağzını aldı.

Kızları Amanda bir arkadaşının evinde, oğulları Austin basketbol antrenmanında, ev boştu.

Mike karısının ağzını kapattıktan sonra elini tuttu ve onu yatak odasına götürdü. Sonra başka bir şey aldı.

* * * * *

Benny

Aralık, İki Yıl Sonra

Benny, otel yatağının kenarında oturmuş, yüksek topuklu sandaletini giymekte olan karısına döndü.

"Yine mi geldin?" diye sordu.

Başını eğdi, kalın, siyah saçları sırtından aşağıya doğru kaydı ve ona gözlerini çevirdi.

"Vi bu sabah kahve içerken bana böyle söyledi." Benny,

"Angie, Jack Colton'la çıkıyor," dedi.

Frankie eğilip ayakkabısının işini bitirdi ve onayladı: "Evet. Birbirlerinin karşısında oturuyorlar. Birlikte büyümüşler. Çocukken barbekülerde çimlerde güreşmişler ve yıllardır yetişkinlerin katıldığı partilerde birbirlerinin etrafında dans ediyorlar. Vi bunu özlemedi. Ben de özlemedim. Colt ve Cal dışında kimse özlemedi. Colt ve Feb'in ikinci bölümü gibi. Ama umarım kalp kırıklığı olmaz."

"Çıkmak için yeterince büyük değil," dedi karısının eğik başına.

Kadın doğruldu ve ona baktığında sırtıyordu. "On yedi yaşında," diye hatırlattı ona.

"Bu yeterince yaşlı değil," diye açıkladı

Ben. Francesca bir kahkaha patlattı.

Sonra yataktan kalktı ve yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde, daracık elbisesiyle onun yolunda yürüdü.

Ben izledi. Kahretsin, on yedi yıldır birlikteydiler, kadın ona üç çocuk vermişti ve hâlâ karısının kasıla kasıla yürümesini izlerken, bu düğünü paketlemek, kapıya rahatsız etmeyin tabelasını asmak ve öğleden sonrayı karısını becererek geçirmek istiyordu.

Kendini onun önüne uydurdu.
Ve o bunu daha da çok istiyordu.
Kollarını ona doladı ve kuzeninin kızını düşünmeyi bıraktı.
"Bu düğüne gitmeyi ne kadar çok istiyorsun?" diye sordu.
Gözleri ısındı, yüzü yumuşadı ama ağzından "Yeğeninin düğününü kaçırırsan Carm aklını kaçıracak" sözleri döküldü.

Yapardı.
Bunu kız kardeşi yapardı.
Ve bunu yapmak için Kaliforniya'ya kadar uçmuşlardı, bu yüzden muhtemelen yapmalıydılar.

Frankie yakasıyla oynadı. "Violet'in Angie'yle ilgili haberinin hemen ardından hazırlık yapmalısın. Çünkü Ales bana iki kaynaktan aldığı bilgiye göre futbol takımında top toplayıcı olarak oynayan Rio'lu çocuğun ona çıkma teklif edeceğini söyledi."

Ales onun kızıydı. Bu da söz
hakkı olduğu anlamına
geliyordu. O da söyledi.

"Ales kesinlikle biriyle çıkmıyor," diye açıkladı

Ben. "Bebeğim, o daha on beş yaşında."

"Aynen öyle. Çok genç."

Frankie ona gülümsedi.

"Ve kesinlikle Rio adında bir çocukla çıkmıyor. Bu ne biçim bir isim böyle?"
diye sordu.

"Bence harika," dedi Frankie.

"Yanılıyorsun," diye karşılık verdi Benny.

Elini adamın boynuna doğru kaydırды, dudakları yukarı kalktı. "Mantıksız davrandığında çok seksi oluyorsun baba."

"Ve sen her zaman ateşlisin. Eğer bana dokunmayı kesmezsen, o elbisenin içindeki gibi bakarsan, göğüslerini bana bastırırsan, yeğenimin düğününe geç kalacağız."

Gözleri adamın ağzına kaydı. "Buna
izin veremem," diye mırıldandı.

Adamın elleri kadının kışına indi.

"Bebeğim," diye sıkarak uyardı.

Kadın bakışlarını kaldırdı.

"Çocukları alalım, odalarını dağıtmadıklarından emin olalım ve bunu yapmaya gidelim," dedi. "Annem babam çocukları geri getirmeyi sorun etmezler. Erken döneriz ve kendi kutlamamızı yaparız."

"Bana uyar," diye kabul etti Frankie.

Güzel.

Bir planları vardı.

Eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve hafif öpücüğü sertleştirdi.

Geri döndüğünde, yine onun gözlerine takıldı. "Seni seviyorum, Benny Bianchi."

Kadının kışını bir kez daha sıktı, bu seferki refleksifti. "Ben de seni seviyorum, Frankie Bianchi."

Ona gülümsedi ve kollarından kurtuldu.

"Kravatımı almalıyım," dedi ona, su işkencesi ister gibi kravatını almak için karısını bırakmak istiyordu.

"Çocukları toplamaya başlayacağım."

Kapıya doğru ilerlerken onun kışını izledi. Sonra seslendi, "Bebeğim?"

Ona geri döndü.

"Rio'lu çocuk konusunda yapmıyorum. Ales doğru zaman gelene kadar çıkmaz," dedi.

Ona sikinde hissettiği bir bakış attı.

"Mantıksız davrandığında *çok* ateşli oluyorsun baba," diye fısıldadı, sonra kasıla kasıla kapıya doğru yürüdü.

Kahretsin, Frankie Ales'i ayağa kaldıracaktı ve iki kızı da farklı yöntemler kullanınca Ales pes edecekti.

Kahretsin.

Kravatını aldı.

toparladı ve cebine soktu, kesinlikle mecbur kalmadıkça giymek istemiyordu.

Sonra yatağın üzerinde karısının çantasını

gördü. Onu ve anahtar kartını aldı.

Daha sonra, Cal, Vi ve çocuklarıyla buluşup yeğeninin evlenmesini izlemeye gidebilmeleri için karısının çocuklarını toplamasına yardım etmek üzere otel odalarından çıktı.

Bunu hallettiklerinde, geri gelebilirdi. Ve karısıyla kutlama yapabilir.

* * * * *

Garrett

Mayıs, Dört Yıl Sonra

"Cehennem kadar ciddi, kahverengi gözler, birileri bu boku yasaklamalı."

Cher ona döndü ve o da gözlerini yakalamak için ağzını kulağından çekerek ayağa kalktı.

Sevdiği kahverengi gözleri akmamış yaşlarla parlıyordu ve ayrıca kusmak üzereymiş gibi hareket ediyordu.

Onun kusmayacağını biliyordu. Ve ağlamayacağını da.

Bir damla gözyaşı dökülebilirdi ama bu ancak savaştığı kahkahayı yutmayı başaramazsa mümkün olabilirdi.

Sandalyelerini birbirine yaklaştırdı, böylece kolunu onun kolunun arkasına kolayca ve onu kendi tarafına doğru kıvırdı.

Boğulur gibi bir ses çıkardı.

Ağzını tekrar kızın kulağına daldırdı. "İçinde tut," diye mırıldandı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun Merry," diye hırıldadı.

"Sağdıcın konuşması sırasında gülmekten karnına ağrılar giremez. Özellikle de bu düğünde."

"Sadece derin nefes almama izin ver," diye .

"Hiç nefes almıyorsun."

Kadın döndü ve adamın koluna bir tane indirdi.

Adam ona gülümsedi.

Ona ters ters baktı.

Gülmemesini sağlamanın bir yolu da buydu.

Daha iyi bir yol biliyordu ve onun gülmesini engellemek için bunu kullandı, eğildi ve ağzını sert, tatlı bir öpücükle aldı.

İşini bitirdiğinde elini kaldırıp boynuna koydu ve başparmağıyla boğazını okşadı.

Onun burnunu öptü.

Onun içinde eridi ve kolunda dikkatini tekrar sağdıca verdi.

Garrett dikkatini, konuşmasını tamamen berbat eden sarhoş sağdıca vermedi.

Damada baktı.

Bunu yaptığında Ethan'ın ona baktığını gördü.

Garrett oğlunun gözlerini tuttu, bardağını aldı ve kendi tarafına doğru kaldırdı. Ethan çenesini eğdi.

Sarhoş arkadaşı gevezeliği bıraktı ve herkesin mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırması isteğini söylemeyi başardı.

Onlar yaptı.

Bu, neyse ki aptalın işinin bittiği ve konuşmanın kaldığı yerden etmeye başladığı anlamına geliyordu. Ethan ayağa kalktı ve mikrofonu arkadaşından aldı.

Konuşmaya başladığında konuşma kesildi.

"Söylemem gereken birkaç şey var."

Cher'in dikkati canlandı.

Garrett'inki de öyle.

Ethan gelinine baktı.

"Bugün şanslı bir adamım," dedi mikrofonu yumuşak bir sesle.

Cher daha da yaklaştı.

Ethan'ın kadınının yüzü mutlulukla kızardı. Ethan,

"Evet dediğin için teşekkür bebeğim," diye devam etti.

Yeni karısı elini ağzına götürdü ve yeni kocası yanında durmasına rağmen ona bir öpücük kondurdu.

"Çok tatlı," diye fısıldadı Eve.

Garrett sağ tarafına baktı ve kızının dirseklerini masaya dayamış, ağabeyini izlediğini gördü.

Onun ötesine baktı ve en büyük kızı Shelby'nin de aynı şeyi yaptığını gördü ama dirseklerini masaya dayamamıştı.

O ve Cher iki kere iki etti.

Shelby annesinin gözlerine sahipti. Eve de babasının.

Garrett düğün grubuna doğru baktı ve Matt'in kardeşiyle birlikte yukarıda olduğunu gördü.

Ve Mathias'ın gözleri maviydi.

Ethan tekrar konuştuğunda Garrett ona baktı.

"Söylemem gereken şeyi söylemem gerekiyor ve bunu şimdi bu odada benim için, karım için bir şey ifade eden herkesle birlikte söylemem gerekiyor." Tekrar karısına ve sonra odaya baktı. "Ve bunu hepinizin bilmesi için söylemem gerekiyor. Çünkü hepiniz bilmelisiniz, hem de bugün. Bir kilisede bazı yeminler ettiğimi bilmelisiniz. Ve bunlar benim için bir anlam ifade ediyor. Yasal bir kağıt imzaladım. Ve bu da benim için bir şey ifade ediyor. Ama şimdi her şey demek olan bazı yeminler edeceğim."

Konuşmayı kesti ve doğrudan Garrett'a baktı.

Ethan'ın yüzündeki ifadeye tanık olan Garrett göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Şu anda, hepinizin önünde, babamın bana bir kadına aşık olduğunuzda etmeniz gerektiğini gösterdiği yeminleri edeceğim."

"Kahretsin," diye mırıldandı Cher.

Ethan döndü ve gelinine baktı. "Sana göz kulak olacağıma yemin ediyorum. Her gün kendini güvende hissedeceğine yemin ediyorum çünkü bunu iliklerine biliyorsun, sana verirken belimi kıracağımı görüyorsun. Ve ukalalık yaptığında sana haddini bildireceğime söz veriyorum."

Kahkahalar odayı doldurdu ama Ethan'ın konuşması bitmemişti.

"Ben de bir bok olduğumda senin bokunu almaya yemin ederim. İstedğin şeyi sana verebileceğim sıklıkta aldığından emin olacağıma söz veriyorum. Yaptığımız çocukları seveceğime, onlarla mümkün olduğunca sık vakit geçireceğime ve kendilerini güvende hissetmeleri için elimden geleni yapacağıma yemin ederim. Onları hayatta doğru yollara yönlendireceğime, bana böyle hissettirmek için özel bir şey yapmasalar bile benim ve *bizim* oldukları için gurur duyduğumu göstereceğime söz ."

Devam etmeden önce sesi alçaldı.

"Ve en önemlisi, yeşil gözlüm, sana vereceğim güzel hayatın geri kalanında seni her gün en az bir kez güldüreceğime yemin ediyorum. Bunu sana zorla yaptıracağıma yemin ediyorum. Bunu yürekten yapacağıma yemin ediyorum, böylece içinizden gelmesini sağlayabilirim ve beni ne kadar mutlu ettiğinizi asla unutmayacaksınız çünkü ben de sizi aynı şekilde mutlu etmek için kıcımlı yırtacağıma yemin ediyorum. Seni seviyorum bebeğim ve sana değer veriyorum ve ikimizden birinin nefesi kesilene kadar benden alacağın şey de bu olacak."

"Oh, *Ethan!*" diye bağırdı kız arkadaşı, oturduğu yerden fırlayarak kendini Ethan Merrick'in kollarına attı ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Bir tanesini ona sardı ve odaya dönmeden önce saçlarından öptü, kadehini kaldırdı ve bitirdi.

"O halde benimle, gelinimle birlikte gerçek aşkın ne demek olduğuna kadeh kaldırın; bakım, güvenlik, kahkaha ve ukalalık ettiğinde bebeğinize bok vermemek."

Ethan kadehini kaldırdığında kahkahalar ve alkışlar odaya yayıldı.

Herkes kendi bardağını kaldırdı.

Ethan hafifçe kımıldadı, kadehini ve gözlerini Garrett'a doğrulttu.

Garrett çenesini kaldırdı.

Oğlu, şimdi bir erkek, şimdi bir koca, içti.

Diğer herkes de öyle.

Sonra Ethan kadınına döndü ve onu öptü. Garrett içmedi.

Cher de öyle.

Çünkü diğerleri içerken, o elini kadının çenesine koyuyor ve yüzünü kendi tarafına çeviriyordu.

Lanet

olsun.

Güzel

miş.

Hatta hüngür hüngür ağlıyorum.

Bakışları kızın ıslak yanaklarında dolaştıktan sonra onunkileri yakaladı. "Sen tam bir kızsın," diye fısıldadı.

"Biliyorum," fısıldadı. Adam

karısına gülümsedi.

Sonra eğildi ve kızın ağzını aldı.

The 'Burg serisi burada sona eriyor. Okuduğunuz için teşekkürler.

J&J çetesi sevgilerini yolladı.

#####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley Brownsburg, Indiana'da büyüdü ancak Denver, Colorado ve İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı. Böylece dünyanın dört bir yanında arkadaşları ve ailesi olduğu için kutsanmıştır. Ekibi (en hafif tabirle) kaçıktır ama yazmak istediğinizde kaçıklık iyidir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir aileye sahip bir evde büyüdü. Küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in (ve bunlara uygun gardıropların) tınıları arasında var oldular.

Müzik, kıyafet ve sevgi dolu bir evde büyümenin iyi bir yol olduğunu söylemeye gerek yok.

Ve o büyüdükçe, daha iyi olmaya devam ediyor.

Kristen Ashley yazarına ait diğer kitapları keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Redemption

Rock Chick Renegade

Rock Chick Revenge

Rock Chick Hesaplaşması

Rock Chick Pişmanlığı

Rock Chick Devrimi

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz

Gönül Oyunları The

Promise

Bekle

Kaos Serisi:

*Rüzgâra Sahip
Ol Ateşin
İçinde Ride
Steady*

Colorado Dağ Serisi:

*Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe Jagged
Kaleydoskop*

Rüya Adam Serisi:

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adam
Motosikletli Adam*

Hayal Diyarı Serisi:

*En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin*

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade

Üç Seri:

*Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Her Şeyimle
Vahşi ve Özgür*

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye

Creed
Raid
Deacon

Kristen Ashley Yazarının Diğer Kitapları:

*Masal Canlanıyor Cennet
ve Cehennem*
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate House Üç
Dilek

Kristen ile Online Bağlanın:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kristen adlı kullanıcının Pinterest'teki Pinlerini keşfedin: www.pinterest.com/kashley0155

Kit Crack Bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?
[Goodreads'te Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) Katılın

Kapak Resmi: PixelMischievousDesign.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

